

ЕРИК ЛУСТБАДЕР ФРЕНСКА ЦЕЛУВКА

Превод от английски: Деян Кючуков, 1993

chitanka.info

На Сюзън, Лиона и Кейт — другите жени в моя живот

„Съществуват само две сили, които свързват хората — страхът и интересът.“

Наполеон Бонапарт

И нека с търпение изминем предстоящото нам поприще.

Послание към
евреите, 12:1

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Всички действащи лица в книгата „Френска целувка“ са измислени, с изключение на историческите личности. Всяка прилика с живи или починали лица е случайна.

Турет-сюр-Лу е обрисуван такъв, какъвто е в действителност, но църква „Св. Богородица от Бенва“ не съществува. Не съществува и църквата „Св. Троица“ в Ню Канаан.

ПРОЛОГ

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Турет-сюр-Лу, Франция — Ню Канаан — Кънектикът

„На заоряване привиденията изчезват.“ Тази мисъл се въртеше в главата на Тери Хей, докато прекосяваше площада на средновековното градче Турет-сюр-Лу.

Вятърът беше довял тежки облаци откъм Средиземно море и Тери бе шофирал своя нает опел по виещия се път от Ница под проливен дъжд, а преди да потегли от хотела, беше закусил с кафе и кроасани в ресторанта на покрива, загледан в индиговите силуети на планините на Прованс върху сивия фон на предизгревното небе.

Седнал над полупразната чаша кафе, той се питаше дали падението се дължи на познанието или на действието. Докато дояждаше последното парче кроасан реши, че причината е в действието. Нещата щяха да бъдат далеч по-различни, ако беше станал писател. Писателят поначало работи с измама. Но той създава само думи, така че измамата съществува единствено върху изписаната страница. Моралните ценности нямаха значение. Силата и слабостта на писателя са в това, че той може да създава, но не може да руши. Затова Тери беше избрал другия път — действието. Действието означаваше живот. Но и смърт.

След това първите лъчи бяха разпръснала здрача. Бе настъпило утрото — прашно, ветровито и сякаш изпълнено с някакво предзнаменование. Той бе кръстосвал красивите улици на Ница, които, сякаш в отговор на напрежението му, бяха смълчани и враждебни.

За да разсее скуката, докато караше към долината Лу, включи радиото. Изабел Аджани пееше на френски: „Моментът на истината е ярък като слънце в нощта. Дърветата светят като медни от жарта на очите ти, а времето насочва твоите ръце.“

Тери си представи черни маслини, плувнали в зехтин, и хрупкав селски хляб. Мисълта за това типично провансалско ядене го накара да

усети глад, макар че едва минаваше десет, а Ница беше само на пет мили зад гърба му.

Слънцето все още не се показваше. Облаците не помръдваха, черни и тежки като театрален декор. Дъждът заваля внезапно, като плътна пелена. Изпаренията от гъстата ниска растителност, обграждаща древните каменни стени на Турет-сюр-Лу, ги скриваха от погледа, тъй че градчето, кацнало на виещия се хребет на планината, се стори на Тери като рог на грамадно чудовище от приказките, легнало на земята.

Гълъбите шумно се разпръсваха по пътя му, докато вървеше по калдъръмения площад. В лявата си ръка носеше куфарче от неръждаема стомана, приковано с верижка за китката му. Сред пъстрите групички от туристи, заровили носове в пътеводителите или сновящи около колите си, сред играещите наоколо деца изведнъж му се стори, че прекалено много бие на очи.

Топката, с която играеха децата, подскочи към него. Той я улови и я хвърли обратно, при което стоманената верижка издрънча. Децата се втренчиха в него, оставяйки топката да подскача по паветата и да плаши гълъбите, които протестираха гърлено и излитаха, изчезвайки като привидения на зазоряване.

Той премина през каменния портал в дъното на площада и сякаш се пренесе петстотин години в миналото. Високите каменни фасади на сградите се издигаха като канари от двете страни на стръмните калдъръмени улички, толкова тесни, че двама души трудно можеха да се разминат по тях. През един отворен прозорец се чу плач на бебе, след това мек, тъжен глас запя приспивна песен.

В този ранен час единствените хора, които се мяркаха по улиците, бяха учтивите, усмихнати собственици на магазинчетата, които отключваха рулетките на витрините с огромни ръждиви ключове и му пожелаваха „Добро утро“, когато минаваше покрай тях. Носещият се из въздуха мирис на прясно изпечен хляб беше истинско изтезание.

Той спря и погледна през една пролука между сградите. Целият склон на планината, чак до обвитите в тънка мъгла скалисти възвишения, откъдето бе дошъл, беше покрит с подгизнали от дъжда маслинови дървета. След месец-два щеше да разцъфти лавандулата, покривайки земята на мили наоколо с благоуханен виолетов килим.

Тери проточи врат и видя една кола да се изкачва по шосе D 2210 от Ванс — същото, по което беше пристигнал и той. Гледан от тук светът изглеждаше далечен и смален, сякаш го наблюдаваше от обратната страна на далекоглед.

На първия завой Тери зави наляво, след това — веднага надясно. Последва спускане по виеци се каменни стъпала, така изгладени, сякаш векове наред по тях беше текла вода.

Тук светлината беше по-слаба. Върху опушен каменен светилник, използван преди векове да осветява улицата, дремеше пухкава черна котка. Когато Тери мина покрай нея, тя отвори очи и ги впери в него с типичното за котките няма, напрегнато любопитство.

По-нататък вниманието му бе привлечено от витрината на едно ъглово магазинче. Зад стъклото висеше марионетка, а конците бяха невидими на фона на черно кадифе. Беше изящна ръчна изработка. Представляваше Колумбина, приятелката на Арлекин, облечена в традиционния червено-бял палячовски костюм на ромбове. Върху боядисаното ѝ лице беше изрисувана една сълза. Едва след като се взря по-внимателно, Тери забеляза още една фигура, полускрита в сянката зад гърба ѝ — дявол, с красиво изработено лице и с рога, разпрострял костеливи ръце на черния фон. Тери стоя доста време, загледан като омагьосан в марионетката. Накрая поклати глава и продължи по пътя си.

Тук, в ниското, в края на дълга сенчеста алея, се намираше църквата „Св. Богородица от Бенва“. Дори по пладне слънчевите лъчи не достигаха до белите ѝ каменни стени. Огромните дървени врати бяха разтворени, масивният им железен обков проблясваше матово.

Въздухът във вътрешността на църквата беше изпълнен с прах и ехо. Сякаш самите небеса ѝ придаваха този дъх на минало, на история. Височината на вътрешните галерии по-скоро можеше да се почувства, отколкото да се види. Малка, написана на ръка табелка съобщаваше на посетителите, че името Бенва произлиза от *ben vai*, което някога е означавало на провансалски „добър път“.

Тери влезе в главното светилище и дълго време остана неподвижен, оглеждайки сантиметър по сантиметър мрачното помещение. Не можеше да долови никакво движение, нито звук, който да му подсказе, че не е сам, но независимо от това продължаваше да е

нащрек, като си повтаряше библейската притча: „Бъдете мъдри като змии и незлобливи като гълъби.“

Тръгна по централния проход, между редовете почернели от старост и употреба празни дървени скамейки. Мина му през ума, че хората са използвали тези седалки, когато на земята единственият източник на светлина е бил огънят.

Седна на втория ред, както беше уговорката.

Стените наоколо бяха покрити със стенописи, изобразяващи в подробност разпъването и възкръсването на Христос. Тери почувства, че се задушаваше в тази атмосфера на пресилена болка и мъчения. Точно срещу него имаше огромно дървено разпятие. Увенчаната с тръни глава на Спасителя беше наклонена на една страна, а хлътналите му очи се взираха измъчено и някак жадно, сякаш искаше да зададе на влезлия в църквата някакъв въпрос. Тери не беше религиозен, но се запита какъв ли би могъл да е въпросът.

— Bonjour, мосю Хей.

Тери се обърна и видя, че някой е седнал на скамейката зад него.

— Стреснахте ме — каза той. — Не чух кога сте влезли.

— Нищо чудно. Аз дойдох преди вас. — Гласът на мъжа беше странно глух, сякаш се чуваше от телефонна слушалка.

— Вие сте мосю...?

— Мабюс.

Тери се опита да разгледа непознатия, но в мъглявата неясна светлина на храма той сякаш се сливаше с останалите сенки. Виждаше се само, че е дребен на ръст.

— Сигурно се шегувате — каза той. — Това не е ли име на филмов герой?

— Не бих могъл да знам, тъй като рядко ходя на кино — отговори мъжът, след което извади едно ветрило, отвори го и започна да го размахва под брадичката си. Тери го досмеша.

— Но аз говорих по телефона с друг човек — каза той. — С мосю Мило.

— Мило протяга ръка към това, което иска, а моите пръсти го сграбчват — каза Мабюс и високопарните му думи прозвучаха зловещо и странно уместно в тази мрачна обстановка.

Тери помръдна и ветрилото на Мабюс, сякаш в отговор, също се измести. При това лицето му продължаваше да е скрито в сянка. Тери

изведнъж се подразни.

— За какво ви е това ветрило? Не е толкова топло — каза той.
Мабюс сякаш се усмихна от сянката си.

— Аз никога не се разделям с моя „гунсен“. — След това се наведе към Тери и попита: — Носите ли предмета?

Сега Тери видя ветрилото отблизо. То беше метално, богато гравирано и изглеждаше тежко, което беше странно за такъв предмет.

— Във вас ли са десетте милиона долара? — попита той.

— Да. В диаманти, както пожелахте — каза Мабюс.

— Покажете ги.

— Искам да видя какво купувам с тях, мосю Хей — отвърна Мабюс, като продължаваше да си вее с ветрилото.

Тери повдигна стоманеното куфарче, все така привързано към китката му. В същия момент Мабюс се изправи и поставя върху скамейката своето куфарче — черно и обемисто.

Тери нагласи шифъра на ключалката, закопчалките щракнаха и двамата едновременно вдигнаха капаците. В куфарчето на Мабюс имаше найлонова торбички със синкавобели диаманти между един и три карата — такива, каквито Тери беше поискал. А стоката, която Тери беше донесъл, представляваше нещо съвсем различно.

Дъхът на Мабюс спря, когато я видя.

— La Porte à la Nuit — каза той.

Отвътре куфарчето беше облицовано с тъмносиньо кадифе. Това, което лежеше отгоре, приличаше на кинжал, но този кинжал беше единствен в света. Сияещото му острие бе изработено от един-единствен къс нефрит и беше дълго почти фут. Гардът беше от полирана слонова кост, обвит в нишка от чисто злато. Дръжката бе изработена от абанос, с гравирани по него неразбираеми знаци, и завършваше с огромен рубин с цвят на гълъбова кръв. Оръжието беше известно, както каза Мабюс, с името „Врата към нощта“.

Тери избра наслуки един диамант, постави на окото си часовникарска лупа и извади от джоба си фенерче. Огледа внимателно камъка под светлината на силния насочен лъч. После го остави, взе друг и също го разгледа. Когато свърши, затвори капака на своето куфарче и каза:

— Мило ще получи „Врата към нощта“. Сделката е приключена.

— Момент — каза Мабюс. — Трябва да се уверя, че това действително е „Врата към нощта“. Инструкциите ми са категорични. Ако обичате, отворете куфарчето отново.

Някъде във вътрешността на храма службата беше започнала. Пееха „Агнус Деи“, латинските думи долитаха до тях приглушено, като вятър от древността.

— Как ще се уверите? — попита Тери. — Вече ви казах. Това действително е „Врата към нощта“.

— Отворете куфарчето, мосю Хей.

— Не съм съгласен. Това не е според...

— Брат ви Крис в Ню Йорк е под наше наблюдение, мосю Хей.

— Крис ли? Какво общо има той с това?

— Само това, мосю Хей, че ще бъде убит, ако по някакъв начин се опитате да ни изиграете. Приемете го като намек, ако не като предупреждение. Правилата трябва да се спазват.

Мабюс беше оставил настрана своето куфарче и Тери с изненада забеляза в ръката му едно умалено подобие на кинжала. Това беше друг елемент от „Гората от мечове“.

— Значи е истина — каза Тери. — Останалите части от „Preu Dauw“, „Гората от мечове“, са у Мило.

— По-тихо — каза Мабюс. — Les murs ont des oreilles^[1]. — След това продължи с тих глас: — „Гората от мечове“ представлява нещо като Светата Троица — нож, кинжал и меч, подобно на Отец, Син и Свети Дух. Всяка от трите части е безполезна без останалите. Впрочем, това ви е добре известно.

Тери не обърна внимание на богохулното, подигравателно сравнение на Мабюс. „Ножът е у теб, мислеше той, дали това означава, че и третата част, мечът, също е у Мило?“ Независимо от отговора, той бе открил това, заради което беше дошъл.

Вече съжаляваше за сделката, независимо от голямата сума. Този човек никак не му харесваше. Сети се за една фраза от Виктор Юго: „Някои хора гледат на правилата на честта както ние гледаме звездите — от много далеч.“

— Какво има или няма Мило не е ваша работа — каза Мабюс. След това доближи ножа си до кинжала на Тери и продължи: — Взети поотделно, трите оръжия имат само парична стойност. Но виж, когато са заедно... Те са направени така, че пасват помежду си, образувайки

едно цяло — „Гората от мечове“, наричана в браминските текстове „Preu Dauw“. Събрани заедно, цената им е вече съвсем друга — всъщност, стават безценни. — Мъглявата светлина падаше върху кинжала в ръката на Мабюс. — Начинът, по който трите се свързват, не може да се види и следователно е неповторим. Едва когато оръжията паснат, ще стане ясно дали това е истинският „Porte à la Nuit“.

Внезапно Тери взе решение и затвори куфарчето.

— Нещата се промениха — каза той. — „Врата към нощта“ не се продава.

— Но това е твърде глупаво решение — каза Мабюс. — Та вие имате нужда от пари, за да продължите финансовите си операции. Сделките ви бяха съпътствани от невероятен успех, но после късметът ви се обърна и напоследък положението ви е доста напечено. — Докато говореше, Мабюс излезе на по-светло. Едва сега Тери забеляза, че той носи гумена маска, покриваща цялата му глава.

— Откъде знаете тези неща? — попита той. Дълбоко в съзнанието му зрееше подозрение. Този странен, приглушен говор му беше познат отнякъде. Посегна към маската на Мабюс, която представляваше озъбен човешки череп.

Без никакво предупреждение Мабюс се надвеси през скамейката и замахна с ножа към Тери, който инстинктивно се опита да избегне удара.

— Господи! — излезе от устата му, сякаш в унисон с гласовете, пеещи „Агнус Деи“. В същия миг ръбът на дланта му се стовари върху ключицата на нападателя, но без никакъв резултат. Мабюс сякаш не усети нищо, ножът му продължи да описва полегатата си дъга към тялото на Тери. Тогава Тери с отчаяно усилие стори единственото, което му оставаше — сграбчи острието на ножа. Тъй като бе направено от нефрит, то не можеше да се наточи. Освен това, при рязко усукване или при силен кос удар можеше да се счупи.

Мабюс стовари юмрук в гърдите му с цялата си тежест. Тери изкрещя от болка, когато острието, пронизвайки дясната му длан, я прикова към дървената облегалка на скамейката.

Скрит зад озъбената си маска, Мабюс пусна ножа и пръстите му уловиха металното ветрило. Едва сега Тери осъзна, че през цялото време той е целял точно тази момент. Мабюс замахна и ръбът на ветрилото се заби в рамото на Тери.

Никога преди Тери не бе изпитвал подобна болка. „Не се разделям с моя гунсен“, беше казал Мабюс. Значи това дяволско ветрило представлява оръжие. Нагънатият му стоманен край беше остър като бръснач. Тери машинално се изви встрани, но в същия миг в дясната му ръка, закована неподвижно между дървото и нефритеното острие, избухна непоносима болка.

Мабюс стовари юмрук в гърдите му, гърдната кост на Тери се строши и тялото му се сгърчи от спазъм. Проснат по гръб през облегалката на скамейката, той гледаше към дървеното разпятие, което сега беше преобърнато. Виждаше единствено хлътналите очи на Христос, все така задаваше своя нем въпрос.

— Въпреки всичко ще убия брат ти — каза Мабюс.

Болката беше река, отнасяща го към море от агония. Той отчаяно се опита да помръдне, но не успя, тялото отказваше да му се подчини — дали от болка, или поради естеството на нанесените рани.

В този момент, може би за да подчертае пълния си триумф над него, Мабюс смъкна гротескната си маска и Тери видя истинското лице на своя убиец. И разбра всичко.

— О, боже! — каза той, а после помисли за Крис и, давец се в собствената си кръв, започна да се моли за живота на брат ся.

След това внезапна усети близостта на небесното блаженство и за своя изненада изпита необходимост, силно желание да получи достъп до този рай. Но не знаеше дали ще се възнесе към небето, или ще полети към ада. Тази несигурност очерта стесняващия се кръг на съзнанието му. Той заплака и щом сълзите му потекоха, образът на Христос се промени, сякаш го виждаше, за пръв път, а въпросът, който очите му задаваха, стана ясен. Докато умираше, устните на Тери Хей помръднаха и той даде своя отговор.

Стоманеното ветрило на Мабюс изсвистя и главата на Тери Хей се отдели от раменете му.

„Агнус Деи“ беше свършила и единственият звук, нарушаващ тишината на църквата, беше слабото ехо от последните думи на католическия химн:

„Грешен съм.“

„Спасението.“

Това беше заглавието на проповедта му тази седмица. Отец Доминик Гуарда обичаше да слага заглавия на проповедите си. По такъв, начин подреждаше по-добре мислите си и му беше по-лесно да „започне с началото“, както бе казала Червената кралица на Алиса в детската книжка.

Отец Гуарда бе прекарал детството си сред спарената мизерия на италианската част на Харлем в Манхатън. Баща му беше хамалин, силен като Херкулес и прегърбен от работа като Сизиф. Майка му още бе жива и продължаваше да наема същата гъмжаща от плъхове квартира на Десето авеню, в която бяха родени той и брат му Сийв. Всичко това караше отец Гуарда да се чувства в своята църква „Св. Троица“ в Ню Канаан действително като Алиса в стражата на чудесата.

„И ето ме сега, мислеше си той, трийсет и девет годишен, посветен в католическата вяра, в земята на млякото и меда, където всички са посветени в религията на богатството.“

Той стана от писалището си и се приближи до решетестия прозорец. Църквата „Св. Троица“ беше великолепна, независимо дали я гледаш отвътре или отвън. Внушителната фасада от бял камък, богато украсените арки, ребрата на куполите, великолепието на редиците сводести прозорци с богати стъклописи, огромните мраморни композиции на Христос на кръста, статуята на Дева Мария в светилището — всичко беше предназначено да внуши смирение на влезлия енориаш.

Трудно му беше на отец Гуарда да си представя колко средства са били нужни, за да се издигне този паметник на Бога. Мисълта за всички тези пари объркваше отца, който беше убеден, че парите не носят нищо добро. Но, от друга страна, беше безспорно, че църквата има нужда от тях, за да съществува.

Погледът му се плъзна покрай цветните лехи, където през юни белите божури поклащаха глави под топлата милувка на вятъра, край могъщите брястове, разперили корони над широката каменна алея, водеща към входа на църквата, и се спря върху паркинга. Беше Страстната седмица, до Разпети петък оставаха само няколко дни и по-голямата част от паството му, което обикновено се събираше на този празник и на Коледа, вече прииждаше. Това беше море от злато и богатство. Жителите на Ню Канаан му напомняха овощна градина, натезжала от узрял плод. По-възрастните консервативни членове на

енорията бяха дошли със своите мерцедеси. Младите, които живееха на по-високи обороти, караха ягуари и БМВ-та.

Имаше и стари шевролети комби, няколко фордове и плимути, сякаш излезли от музея. „Стари коли — стари пари“, му беше казал някога епископът. Отец Гуарда познаваше собствениците на всяка от тях. Те просто не изпитваха нужда да излагат своето богатство на показ. Пари, трупани три или четири поколения, дават на своите деца самочувствие, ако не друго.

За момент, докато гледаше как енорияшите му влизат в църквата, той си помисли какво ли е да си богат. Безспорно, той вече беше богат с вярата си в Бога, но то бе нещо съвсем различно. Отец Гуарда знаеше, че много хора посвещават целия си съзнателен живот на една цел — придобиването на пари. В тяхно име те лъжеха, мамеха, изнудваха. Бог в своята милост създава всеки човек богат с най-висшия дар — вярата. Отец Гуарда не можеше да проумее защо повечето хора отвърщат лице от нея, от самопознанието, което тя им дава.

Ето например човекът, когото изповяда вчера. Дните около Великден са дни на разкаяние според църквата и тогава обикновено изповядваше три пъти повече хора. Но никога преди не беше чувал нещо подобно.

Човекът беше отчаян — това ясно звучеше в гласа му през разделящата ги преграда. Очевидно, това, което беше сторил, го съсипваше и отецът беше сигурен, че е дошъл в „Св. Троица“ да търси спасение.

— Грешен съм, отче. Простете ми — започна той.

— И какво... — понечи да попита отец Гуарда, но човекът вече продължаваше нататък.

— Преди пет години се изповядах за последен път и оттогава животът ми е ад. Стигнах до границите на позволеното и ги преминах. Сторих го в пълно съзнание и си признавам. Мислите ли, че Бог ще ми прости? — И преди отецът да успее да отговори, че Господ прощава всяко прегрешение на разкаялия се, мъжът поде отново: — Другите около мен и над мен се стремяха към власт, да, към власт. А в мен гореше алчност. — Думите излизаха на тласъци, той говореше разпалено и бързо, сякаш години наред бе живял заключен в кутия и сега за пръв път разполагаше с човек, с когото да общува. — Исках единствено пари. И колкото повече имах, толкова повече ги исках.

Ставах ненаситен. Приличах на човек, който не може да стане от масата, защото колкото повече яде, толкова повече огладнява и така до безкрай.

Не толкова по думите на мъжа, колкото по неговото поведение отец Гуарда отсъди, че той съзнава вътрешното прозрение, което е получил от Бог при своето раждане. То е трептяло като пламъче на свещ под напора на нощния вятър и човекът се е опитвал да го съхрани.

— Сега нещо у вас се е променило и това дава голяма надежда — каза той, но другият продължи, сякаш не беше чул нищо.

— Месеци наред бях обладан от зъл демон. Ненаситен, всепоглъщащ дух, който е вътре в мен. Той искаше и аз изпълнявах — какво можех да направя?

— Все пак направихте нещо — дойдохте при мен — каза отец Гуарда.

— Не. Не, твърде късно е. За моите грехове вече няма изкупление. По ръцете ми има кръв.

Това бе първият и последен отговор, който отец Гуарда получи по време на изповедта.

— Няма такъв грях...

— Не съм дошъл заради себе си — отново го прекъсна мъжът. — Аз съм вече мъртъв. А и не помня какво означава да си жив. Не чувствам радост, не мога да се смея, забравил съм всичко, което знаех. Демонът в мен погълна и малкото, което имах.

Отец Гуарда се обезпокои силно за психическото състояние на този човек. А той продължи да говори, сега вече в равномерен бърз ритъм, без паузи между изреченията.

— Дойдох, защото няма къде другаде да отида. Няма на кого да се доверя. Но на вас мога да вярвам, нали? За духовника вярата е свята — това го помня още от малък. Но дори тук ме е страх. Някога се чувствах спокоен в църква. Мир, спокойствие — вече не знам какво означават тези чувства. Но има един човек, който знае, и вие все още можете да му помогнете.

Състоянието на човека изглежда се влошаваше и отецът не на шега се разтревожи.

— Почакайте! — прекъсна той припряната му реч. — Ще доведе някой, който да ви помогне.

От другата страна на преградата се чу рязко изшумоляване. Той разбра, че думите му са подплашили мъжа, скочи от мястото си и надникна в кабинката за изповеди, но тя вече беше празна. Върху дървената седалка блестеше листче хартия, смачкано и пропито с пот от дланта, която го бе стискала. Отец Гуарда го взе и видя, че на него са написани име и адрес.

Тази сутрин той едва успя да съчини проповедта си навреме, защото мисълта за този човек, дошъл да търси помощ, не го оставяше на мира.

Той продължаваше да стои до прозореца, когато учтивото прокашляне на отец Донели, един от неговите помощници, прекъсна мислите му. Беше време за месата.

— Идвам — каза отец Гуарда и откъсна поглед от брястовете и божурите. Неизвестните около вчерашната изповед продължаваха да занимават съзнанието му. Ако не себе си, то кого се опитваше да спаси непознатият? Той извади от джоба си листчето, оставено в кабинката, и отново прочете съдържанието му. След това взе една химикалка от бюрото си и написа отдолу „Спасена?“, като наблегна на въпросителния знак. Накрая отново прибра хартиятката в джоба си, тъй като нямаше намерение да остави нещата така. Думите „има човек, на когото все още можете да помогнете“ бяха като жигосани в съзнанието му.

Навън вече не бяха останали хора, паркингът беше просто море от бетон, пълно с предмети — златото на новата земя, Ню Канаан^[2].

И това, както всичко останало, е Божие владение, помисли си отец Гуарда, грабна проповедта си от бюрото и излезе през вратата, водеща към централната част на църквата.

Всички заедно изпяха химна, а след това, докато отец Донели четеше за блаженствата на послушанието и наказанията за непослушанието от Стария завет, глава 26 от Левит, отец Гуарда изпълни обредите за покаяние и се приготви за проповедта.

Когато Донели свърши, той се изправи зад катедрата и отвори Библията на предварително отбелязаното място от Първото послание на Йоан: „Чада мои, това ви пиша, за да не съгрешавате, и ако някой съгреша, то пред Отца имаме ходатай, Исуса Христа, Праведника...“

Едва сега, докато четеше избрания откъс, той осъзна, че се е спрял на него под влияние на изповедта от предния ден.

Когато свърши да чете и остави Библията настрана, установи с изненада, че не помни какво е прочел. Подреди пред себе си листата с проповедта и започна:

— С годините и десетилетията мечтите на всеки от нас претърпяват интересни метаморфози. — Отец Гуарда стоеше с разтворени ръце, опрял длани на ръбовете на полираната до блясък дъбова катедра. Пред него, вдигнали нагоре лица, седяха енориашите, а зад гърба му бе статуята на Христос. — Нещата, които сме искали да постигнем като юноши, обикновено нямат нищо общо с това, към което се стремим десет години по-късно. А след още десет години и тези стремежи ни се струват глупави и повърхностни, защото вече сме хукнали подир нещо друго. Така е с всички ни, без разлика на пол и възраст. Сякаш всеки от нас продължава да се развива и расте дори след пълното съзряване на тялото и съзнанието.

Отец Гуарда огледа паството си. Той винаги се стараеше да запомни всяко лице от присъстващите на месата и дори да го свърже с името и адреса на неговия притежател.

— Може би всичко е въпрос на променящата се с възрастта представа за свободата. Тук, в земята на свободните хора, още от времето на бащите основатели, създали Декларацията на независимостта, свободата се цени като неотменимо право на всеки. Самото понятие е предмет на постоянни спорове и размишления. Можем ли в такъв случай да твърдим, че знаем какво означава и колко струва свободата?

Когато четеше от Светото писание, отецът не гледаше към енориашите си, но по време на проповедите си обичаше да наблюдава лицата им — може би защото го интересуваше ефектът от думите му, докато отношението към Божието слово си беше лична работа на всеки.

— За нас са важни границите на свободата — продължи той. — Защото тя не може да е безкрайна, независимо че речникът ни е беден да я представи в цялата ѝ широта. Когато свободата не признава ограничения, както често се случва, тя се нарича хаос.

На това място в съзнанието му изплува, подобно на пара, издигаща се над благо, образът на мъжа от изповедалнята. Видението не беше ярко, но болката и отчаянието, които го обезобразяваха, личаха като дамгосани. Това несъмнено бе той, макар че отец Гуарда

не беше видял лицето му и нямаше откъде да знае как изглежда. Той се сепна и за миг спря да чете. Обзе го страх, какъвто не бе изпитвал от войната във Виетнам. Пое си дъх, тръсна глава, за да се съсредоточи, и продължи нататък, като мислеше за войната.

Хаосът означава смърт. Смърт на духа, на естеството, на установения световен ред, смърт на самия Бог. Вярно е, че не съществува избор без свобода. Но ако свободата е универсална, изборът става илюзия. Един свят, в който свободата няма граници, би бил безформен, без основа, на която да стъпим, за да преценим дали вървим напред, или изоставаме. В него не би имало минало, нито бъдеще, а само едно вкаменено неизменно сега.

В душата на отец Гуарда се надигаше паника — призракът на човека, когото бе изповядал, сякаш го преследваше. Но самият той в такъв случай трябваше да е мъртъв.

— Това замразяване на живота — не спираше да говори той — е истинското, единственото Зло. То води началото си от изгонването на Сатаната от рая и от него произлизат смъртните грехове. Сатаната не е сътворил нищо друго, освен него. Седемте смъртни греха са от Бога, с тях той държи Сатаната в подчинение, като не му дава да разбере силата на своето единствено творение — хаоса. Това никога не може да се случи, защото Сатаната е Зло и следователно е непроменлив, вкаменен. А Бог е вечното движение. Той е като лунната светлина над океана, която танцува, пее, гали, реве и вие, блести, смалва се и расте и така безспир. Бог е едно и десет хиляди, и десет милиона. Бог е всичко; всичко, но не и зло. И той търпи Сатаната с неговата гордост, защото вижда нуждата от избор. Когато Змията измами Адам и Ева в рая, тя ги изкуси с познание: да узнаят това, което е известно на Бога. Но техният избор беше всъщност от гордост: да поставят себе си над Създателя. Змията бе силна с това, че успя да скрие греха на гордостта под наметалото на стремежа към свобода. Но да се върнем към Сатаната...

В този миг отец Гуарда го видя. Погледът му, който обхождаше познатите лица от паството, се спря върху едно ново лице — слабо, издължено, мургаво, с черти на хищник. Непознатият го гледаше напрегнато и някак странно.

— ... Трябва ли да се плашим от него? Да го мразим? Нека помислим. Сатаната е изкусен и хитър, но не е умен — в противен

случай щеше да разкрие същността на дадената му от Създателя сила. Бог, разбира се, знае това — иначе щеше ли да повери откриването на Злото на Сатаната? Всъщност хитроумието на Сатаната е свързано със способността му да съсредоточи цялото си внимание върху незначителни неща. Неговият фокус е стеснен. И този тесен фокус е основна предпоставка за умението да се измислят мъчения, а мъчението в крайна сметка е това, което определя Сатаната.

Той е завършен измамник и Бог добре знае това. А от всички негови лъжи хората най-трудно устояват на първата — лъжата за свободата. Свобода от тиранията на Бога, на рая, на църквата и в крайна сметка на вярата. Тъй като тя е върховният ограничител, който определя света, неговите граници, хоризонт и перспектива. Тя е, която показва на човека мястото му в мирозданието, за разлика от това на планините, дърветата, земята, на собствените му творения. В нея той вижда своето величие и своето нищожество. А Сатаната казва: „Чуй ме, прегърни свободата. Само протегни ръка и тя ще е твоя.“ Но той нарочно премълчава, че за да прегърнем свободата, трябва да се откажем от своята вяра. В това е неговата лъжа. Свободата на Сатаната е безгранична и поради това вкаменява човека. Тя е антитеза на всяко движение, всяка промяна — а те са, които осмислят съществуването ни.

Трябва да помним, че свободата, с която Сатаната ни мами, е равносилна на смъртта на Бога и освобождаването на Хаоса.

Проповедта свърши. Мургавият мъж продължаваше да не откъсва очи от него и отец Гуарда слезе от катедрата едва ли не с нежелание.

— В Бога вярваме... — поде той и паството запя след него, докато отец Донели приготвяше диска за пожертвования. Когато наближи редът на непознатия да даде своята лепта, отец Гуарда се взря внимателно и остана втрещен — мъжът пхна под купчинката от един, пет и десет долара една хилядадоларова банкнота.

Отецът извади нафората и наля в сребърния потир вино и вода за причастието. Енориашите започнаха да се нареждат пред него и той видя мургавия да се присъединява към тях.

Един след друг хората минаваха покрай него, той поставяше нафората в ръката им и ги благославяше.

— Тялото Христово.

— Амин.

Когато дойде ред на непознатия, той застана пред него и вместо да протегне длан като останалите, отвори широко уста. В лицето му имаше нещо необичайно, или поне така се стори на отеча.

Отец Гуарда трябваше да постави нафората върху езика му и когато се наведе, за да го направи, усети неприятна сладникава миризма, излизаща от отворената насреща му уста.

— Тялото Христово.

Очите им се срещнаха и той изведнъж се озова години назад, в един зноен август, когато като момче бе избягал за две седмици от нажежения паваж на Десето авеню в един лагер сред природата. По време на разходка из едно райско кътче на гората бе срещнал гърмяща змия. Дълго време трябваше да измине, преди — вече като зрял мъж — да разбере какво изразяваше безстрастният, гладен поглед на присвитите ѝ очи. Това бе абсолютното Зло — първично, враждебно, монолитно. Сега виждаше същите очи пред себе си.

— Амин.

Мъжът отмина и той с потръпване си помисли, че може би всичко му се е привидяло.

Отец Гуарда имаше обичай след приключването на месата да поседи в ризницата, където той и помощниците му оставяха одеждите си и обредните принадлежности. Богослужението пораждаше у него особено дълбоко религиозно чувство и той имаше нужда да остане сам известно време, докато силата на преживяването се поуталожил.

Ризницата на „Св. Троица“ беше особено просторна и красива и в нея се съхраняваха някои забележителни реликви, които той опознаваше постепенно и с любов. В помещението винаги цареше полумрак, тъй като единственото прозорче в каменната стена се засенчваше от растящия отвън петметров жив плет. Полираната дъбова скамейка, на която отец Гуарда обикновено сядаше след богослужение, се намирал точно срещу прозорчето. Подобна на скамейките в главното крило на църквата, тя бе преднамерено неудобна. За църквата почивката не означаваше удобство — човек може да отдъхне, за да избистри съзнанието и духа си, но не и да се чувства удобно при това.

Едно мушнитрънче сновеше из клоните на живия плет. Докато седеше на скамейката и гледал как птичката тършува из зеленината, той отново видя триъгълната глава на гърмящата змия — мазната

люспеста кожа, противното стрелкане на раздвоения език, лишените от дълбочина черни очи. Върху образа на змията се наслаждаваше лицето на мургавия мъж — отворената уста, чакащият език, същите плитки черни очи.

Отец Гуарда трепна — мушнитрънчето усилено дърпаше нещо в сянката на листата, може би някакво насекомо. Като хипнотизиран той стоеше и гледаше как малкият хищник поглъща жертвата си.

Усети, че не е сам в помещението. Потънал в мислите си, не бе разбрал кога е влязъл някой.

— Отец Донели? — каза той. Неговият помощник често забравяше нещо из одеждите си и после се връщаше да го търси.

— Да, отче. — Този глас не беше на Донели. Отец Гуарда се обърна. Далечният край на ризницата тънеше в сянка.

— Кой е? Кой е там? — попита той.

— На отец Донели неочаквано му се наложи да излезе — гласът идваше точно зад гърба му. Той понечи да се обърне, но нещо го сграбчи и го скова — здраво и безжалостно.

— Кой сте вие? Какво искате? — каза той. — Пари, злато? Аз не съм богат, а реликвите няма да можете да продадете лесно.

— Тук съм, за да те заведа у дома.

Гласът идваше толкова отблизо, че можеше да се усети дъхът на говорещия. Лъхна го същият противен сладникав мирис, както когато даваше причастие на мургавия мъж. Хватката на непознатия се усиливаше, но това не го уплаши. На младини се бе справял с не един уличен побойник и то така добре, че насмалко щеше да опита късмета си в професионалния бокс, ако баща му не бе избил тази мисъл от главата му. Тогава младият Доминик се записа в армията, служи в Югоизточна Азия и накрая, отворен от живота и света, потърси Бога.

Дори сега отец Гуарда продължаваше да води стегнат и здравословен живот и да упражнява тялото си. Под църковните одежди той беше силен и мускулест мъж.

— Аз съм у дома си — той си наложи да запази спокойствие. Този човек не беше по-различен от кой да е хулиган от Десето авеню.

— Не си, но скоро ще бъдеш — чу досами ухото си.

Натискът върху нервния възел отстрани на врата му се усили и той осъзна размера на грозящата го опасност. Повдигайки рамене, той принуди непознатия да се помести, за да задържи хватката си, и тогава,

с рязко движение надолу с цялото си тяло, се освободи от ръцете му. След това се извъртя и слепешката го удари по лицето. Ръката му попадна върху скулата на мъжа, той сви пръсти и дръпна с всичка сила. Чу се шум от разкъсване, той погледна с невярващи очи ръката си и остана като ударен от гръм. В свития му юмрук беше останало парче гума с телесен цвят, покрито с мазен грим.

Отец Гуарда вдигна очи към мургавия мъж и разбра защо това лице му се бе сторило така странно, когато го видя отблизо на богослужението — то нямаше пори. Това беше маска. Сега на дясната буза на непознатия гумата беше разкъсана и отдолу се виждаше ивица истинска кожа.

— Кой сте вие? — попита отново отец Гуарда. — Познавам ли ви?

— Аз те познавам — отговори мъжът. — Другото е без значение. — Отецът се запита къде е чувал този глас.

Звукът от отварянето от ветрилото прозвуча със зловеща яснота в затвореното пространство на ризницата. В него имаше неприкрита целенасоченост, която отекна до дъното на душата на свещеника и го накара да потрепери. Този човек не беше обикновен уличен побойник. Отецът вдигна дясната си ръка и направи кръстен знак.

— Бог да ти прости и да те благослови. — Трябваше да го каже два пъти, защото езикът му беше залепнал за небцето.

Мъжът с двете лица направи крачка към него и той отстъпи. Това продължи, докато гърбът му опря в оловната рамка на прозореца. Непознатият въртеше металното ветрило с такава бързина и ловкост, че то прорязваше въздуха със свирене, подобно на воя на животно.

Отец Гуарда отмести поглед от оръжието и се взря в очите на човека с две лица.

— Познавам те — каза той. — Да, познавам те отдавна.

— Да. Отдавна и отдалече — отговори другият, почти замечтано.

Стоманеното ветрило се понесе като огромен прилеп. Назъбеният му ръб се вряза във врата на отец Гуарда.

Кръвта бликна като фонтан и мъжът с двете лица отстъпи. Прозорецът отзад се разби на парчета. Когато вдигаше ветрилото си от пода, видя главата, паднала отвън между стената и живия плет. В сметта си отец Гуарда бе стиснал юмрук толкова здраво, че едва успя

да извади парчето гума от ръката му, дори след като счупи два от пръстите.

След това, служейки си с дръжката на ветрилото, той изби стърчащите парчета от счупения прозорец и пъргаво изпълзя навън.

В сянката на живия плет той коленичи, взе отсечената глава на свещеника и положи прощална целувка върху посинелите ѝ устни. Миг по-късно вече бе изчезнал. Подплашеното от шума мушнитрънче долетя отново и кацна, бръсвайки нежно с крилцата си бузата на отец Гуарда.

---

[1] Стените имат уши (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Канаан (Ханаан) е библейската „обетована земя“ — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ЗЛАТНИ ГРАДОВЕ СРЕД ПУСТИНЯТА

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Ню Йорк — Париж — Ница — Ню Канаан — Ванс

Кристофър Хей винаги бе искал да стане писател. Но в този дъждовен и сив априлски следобед умът му бе зает с далеч различни неща. В момента той беше едно от главните действащи лица в задушната, претъпкана зала на Криминалния съд, чието здание се намираше на Сентър стрийт, сред бъркотията от стари улици и сгради в долната част на Манхатън.

До него стоеше клиентът му — едър като мечок човек с нездрав цвят на лицето. Докато чакаха съдебните заседатели да изнесат присъдата, Крис Хей се опитваше да не мисли за това колко мрази адвокатската си професия. Той преживяваше това чувство болезнено, тъй като обучението му в Принстън и следването в Правния факултет на Харвард след това бяха погълнали огромна сума пари и невероятен труд. Впрочем, трудът не плашеше Крис. Ако усилената работа е богатство, то той бе богат — така, както родителите му бяха богати в истинския смисъл на думата. Баща му притежаваше промишлена корпорация, чиито клонове буквално обхващаха земното кълбо, и в момента се намираше в Пекин с третата си по ред съпруга, за да решава производствените въпроси на една от компаниите си в Далечния изток.

В крайна сметка усилията, хвърлени над книгите, не отидоха на вятъра. Една от престижните правни фирми на Парк авеню, все още достатъчно малка, за да търси свежи умове, забеляза способностите му.

Човекът, който нае Крис, се казваше Макс Стайнър. Той бе основен акционер на фирмата, около шейсетгодишен, дребен на ръст и изискан. Посивялата му коса оредяваше точно там, където католическите монаси бръснат теметата си. Носът му бе голям, но не го загрозяваше, а правеше лицето му интересно. Широко разположените му очи бяха постоянно нащрек — веднъж той каза на Крис, че това е така, защото е евреин, а цял свят мрази евреите.

През първия работен ден на Крис в адвокатската кантора той му каза:

— Аз вярвам във вашите блестящи способности, господин Хей. Но вие сам разбирате, че преди всичко трябва да ни докажете своите професионални умения. Поради това не бива да се учудвате, ако първите ви дела ви се сторят донякъде елементарни.

— Това, доколкото разбирам, означава, че като новак ще трябва да поема скучните и незначителни случаи.

Стайнър се усмихна обезоръжаващо.

— Дядо ми казваше: „Няма значение дали плюеш по просяк или по милионер, важно е дали ще те хванат.“ — Говореше с акцент, бавно и с добродушна незаангажираност.

— Аз не плюя по никого — каза Крис твърдо.

— Всички сме хора, а хората си приличат — отвърна Стайнър.

— Само че някои не ги хващат.

Стайнър се облегна назад в креслото и оплете пръсти зад тила си. Макар да се обличаше добре, дрехите му постоянно изглеждаха измачкани и това му придаваше мекушав и дружелюбен вид. Това впечатление продължаваше до прага на съдебната зала — когато за пръв път го видя там, Крис бе потресен от бързината и точността, с които Макс хващаше противниковата страна за гърлото.

— Изглежда имате предвид нещо конкретно, мистър Хей. Защо не ми го кажете?

— Ако трябва да бъда откровен — отвърна Крис, — не съм дошъл при вас, за да обирам останките, а за да си създам име. Сигурен съм, че „Стайнър, Макдуъл и Файн“, подобно на всяка друга търсена адвокатска фирма, ежедневно се отказва от доходни случаи само защото изглеждат толкова безнадеждни, че никой от кантората не желае да се наеме с тях. Честно казано, сър, смятам това за погрешно.

Крис продължи нататък в същия дух, отстоявайки тезата си за правото на всеки да получи най-добрата защита така красноречиво, сякаш пледираше по някое от хипотетичните дела в университета.

— Дано знаете какво вършите, Хей — каза Стайнър.

— Смятам, че знам, сър. Отдавна мисля по този въпрос.

— Ще ви кажа направо, че някои хора тук не споделят вашите възгледи за всеобщо равенство пред закона.

Крис разбра, че Макс има предвид двамата си партньори.

— Без равенство няма справедливост, сър — отговори той.

— Добре, ще видим — промърмори Стайнър.

Следващите пет години Крис работи като вол. Започна, като поедно от делата, с които фирмата никога не би се ангажирала. Делото беше малко, но не и маловажно. За всеобщо учудване и завист, той го спечели. Не след дълго вече му поверяваха по-значителни и сложни случаи. Решен да постигне своето, той залягаше над работата си все по-усърдно. Успехът го съпътстваше и скоро пресата започна да отразява делата му.

— Ти имаш дар, Крис — му бе казал Стайнър, когато измина една година от постъпването му във фирмата. — Притежаваш това, което аз наричам железен юмрук в кадифена ръкавица — искам да кажа, че съдебните заседатели ти вярват. Те не гледат клиента ти, а теб и се вслушват в това, което им казваш.

Крис триумфално печелеше дело след дело и вече беше търсен постоянно. Тогава реши, че е настъпил моментът да започне свой бизнес.

Сега беше собственик на престижна правна кантора на Парк авеню, за която сам бе подбрал всички служители и сътрудници. По настояване на Макс Стайнър извършваше също консултантски услуги за старата си фирма, която се бе простила с него с крайна неохота.

Така вървяха вещата до преди година и половина, когато Маркърс Гейбъл прекрачи прага на кантората му и всичко се обърна с главата надолу.

Това бе човекът, който стоеше до него сега, в очакване на присъдата си. Срещу него имаше обвинение в предумишлено убийство — съпругата му Линда бе убита със законно притежавания от него пистолет. Гейбъл обясняваше станалото по следния начин. Жена му взела пистолета, за да го изнесе от спалнята. Тя не знаела да борави с него, понеже поначало мразела огнестрелните оръжия. Когато го вдигнала от нощната масичка, неволно натиснала спусъка. Изстрелът бил в упор и я убил на място.

Версията на обвинението гласеше, че Маркърс Гейбъл е поддържал извънбрачна връзка, която съпругата му разкрила. Между двамата се стигнало до кавга, а след това и до бой, по време на който той извадил пистолета и застрелял жена си.

Чрез показанията на куп свидетели, заместник-главният прокурор Аликс Лейн бе обрисувала Гейбъл като жесток и лесноизбухлив човек. Обвинението бе доказало също така, че той е прекарвал голяма част от времето си в малък апартамент, нает от него в Манхатън, доста надалеч от разкошното жилище на семейството, намиращо се на Пето авеню. С други думи, прокурорът се опитваше по косвен път да докаже съществуването на любовница.

На другото блюдо на везната с помощта на своя гвардия от свидетели Крис трупаше доказателства в полза на довереника си.

Бизнесът на Гейбъл, твърдяха те, е свързан с оборот на големи суми и крупни партии стока и поради това изисква продължителна ангажираност по различно време на денонощието. Воденето на сделки с неговите отвъдокеански търговски партньори, особено с тези от Атлантическия басейн, редовно се извършва през малките часове на нощта. Ето защо, особено в завършителния етап на дългите и сложни преговори, той предпочита да работи в своя апартамент, за да не намесва проблемите на бизнеса си в светая светих на семейния живот.

В своята облицована с махагон кантора, Крис неведнъж бе разпитвал на четири очи клиента си за истината около тази афера. Ако обвинението успееше да докаже съществуването на любовница, изтъкваше той, или дори да внуши на съдебните заседатели, че Гейбъл се опитва да ги изпързали по някакъв начин, нещата отиваха по дяволите.

— Мисля, че съм невинен, докато не се докаже обратното — бе отговорил той, повдигайки набитите си рамене. — Съдът трябва по безспорен начин да обоснове вината ми. Не виждам причини за тревога.

— Не забравяйте, че срещу вас е повдигнато изключително тежко обвинение — каза Крис. — Определението за предумишлено убийство гласи: „Когато с умисъл се причинява смъртта на лицето.“

— Умисъл? — извика Гейбъл. — Как така умисъл?

— Според обвинението, фактът, че сте посегнали към заредения пистолет, предполага умисъл.

— Това се нарича предумисъл.

— Не е така — отговори Крис. — Параграф сто дващест и пет, точка дващест и пет гласи, че предумишленото убийство не е

задължително резултат на предварително намерение или обмисляне. То може да е дори плод на мигновено решение.

Гейбъл пренебрежително махна с ръка.

— След като всичко е станало другояче, тия щуротии нямат значение.

Крис настоя упорито:

— Обвинението ще извади пред съда снимки на жена ви, както я е намерила полицията. Те ще довлечат всеки, разбирате ли, всеки, който някога ви е виждал с жена, независимо дали ви е била любовница, или не.

— Само не забравяйте, че аз бях този, който повика полицията — каза Гейбъл. — Когато те пристигнаха, аз бях там, показах им всичко и ги оставих да ровят където поискат.

Крис вече достатъчно бе опознал клиента си, за да знае, че няма смисъл да му обяснява правото на полицията да претърсва местопрестъплението както намери за добре, без да иска неговото разрешение. Това само би породило нов спор, затова той вдигна ръка в знак на примирение:

— Съгласен съм, това не са действия на виновен човек. Не споря с вас по този въпрос, а само се опитвам да ви обясня, че играта, която ни очаква, невинаги се играе чисто. Можем само да се надяваме, че накрая справедливостта ще възтържествува. Но до момента, в който съдебните заседатели се оттеглят, за да обмислят решението си, обвинението няма да щади сили, за да хвърля по вас мръсотия. Уверен съм, че на главния прокурор страшно му се иска да ви осъди, а Аликс Лейн е най-добрата му помощничка. Познавам я добре — тя е умна, упорита е и така зажадняла да види името си във вестниците, че надушва кръвта от миля разстояние.

— Слушайте, аз съм ветеран от Виетнам — каза Гейбъл. — Имам една шапка ордени, за всеки от които съм рискувал задника си на бойното поле. Много от момчетата, които оцеляха след оная кланица, ми дължат живота си. Извадете полза от тия веща, затова сте адвокат. Искам да видя заглавия от рода на „Герой от войната изправен пред съда“. Това ще постресне прокурора. И да не е лъжа? Че аз още сънувам кошмари, дявол да го вземе. Единият е направо ужас — намирам се в стоманен асансьор, значи, и се спускам все по-надолу. Изведнъж вратите се отварят и аз потъвам до коленете в кръв и

вътрешности. Около мен плуват глави и ръце, мъртвите очи на приятелите ми ме гледат, а вкочанясалите им пръсти ме зоват. — Гейбъл изду бузи и изпуфтя силно, сякаш трябваше да се освободи от излишна енергия. — Когато се събуждам, в ушите ми звучи плач на малко момиченце. — Той изглежда Крис и додаде: — Ужас, нали? — После кимна с глава. — Така значи, работата няма да е лесна. — Накрая сви рамене. — Е, какво пък. Бил съм в ада и съм се измъкнал жив от там. Аликс Лейн ще ни отрови живота, ние пък ще ѝ го върнем тъпкано. Само искам да знам кога ще мога спокойно да си продължа бизнеса. Всеки ден киснене в съда заради тая шибана работа ми коства куп пари.

Крис гледаше седящия пред него набит мъж с вид на побойник, енергичното му лице, твърдия поглед, голямата, тясна уста. Това лице би могло да се нарече красиво, ако се приеме, че излъчването на властност и сила правят мъжа красив. Естествено жените до една са на това мнение. Особено що се отнася до този тук, мислеше си той. В него зрелостта, която идва единствено с годините, някак си се съчетаваше с младежките черти. Може да си е правил пластична операция, мина му през ума. Той се вгледа в ъглите на лицето му и действително забеляза малките, издайнически белези.

— Като казвате „тази шибана работа“, имате предвид смъртта на жена си, така ли? — попита Крис.

— Тук смъртта няма нищо общо. — Гейбъл имаше свойството презрително да пренебрегва всяко мнение, освен своето собствено. — Имам предвид това извратено подобие на процес, което съм принуден да търпя.

Крис се зачуди дали Гейбъл някога е чувал думите „разкажание“ и „жал“. Подозираше, че дори да ги е чувал, ги намира достойни за презрение.

— Аз трябва да знам истината, мистър Гейбъл — упорстваше той. — Въпреки цялото си старание не бих могъл да ви помогна, ако не ми я кажете. И бъдете сигурен, че ако обвинението научи нещо, което сте скрили от мен, ще гледате света през решетките на някой федерален затвор най-малко петнайсет години, преди някой да си помисли да ви амнистира.

Гейбъл стана от креслото, в което седеше. Този човек имаше огромен запас от кинетична енергия.

— Защо ми говорите за затвор? — каза той. — Вашата роля е да направите всичко възможно, за да не попадна там. — След това се изправи пред една репродукция на Дега, висяща на стената. — Знаете ли, преди две години купих оригинала. Никога не съм си падал особено по тази картина, но я взех, защото Линда каза, че щяла да стои добре над дивака в гостната или нещо подобно, не помня вече. Пък и няма значение — миналия месец я продадох на един търг. Взех ѝ четири пъти повече, отколкото съм платил за нея — тия японци купуваха като побъркани всичко, което им попадне пред очите. — Той отново се обърна към Крис. — Бяха направо невероятни — поглъщаха всичко около себе си като пирани, да не би случайно курсът на йената им да падне, преди да са си изпразнили портфейлите.

— А каква е всъщност истината?

— Истината ли? — Гейбъл примигна с дългите си клепки. — Истината е, че за мен изкуството е търговия, като всяка друга — за колко купувам, какво печеля, след като продам. Форма, цветове, перспектива, творческо виждане — въобще не ми пука за тези неща, а и честно казано, не вярвам, че някой изобщо се интересува от тях.

Крис бавно преброи до десет, гледайки през прозореца синкавия пръстен от бензинови изпарения около Сентрал парк.

— Имам предвид истината за вашата любовница — каза той накрая.

— Това е лъжа! — Гейбъл тресна с юмрук на бюрото му. Сега лицето му сякаш се бе превърнало в маска, толкова твърда, помисли Крис, че ако я удареше с чук, сигурно би се разбила на парчета. — Аз обичах жена си. Всеки, който твърди обратното, е лъжец, ясно ли е?

— Добре — кимна Крис. — Но съм длъжен да ви предупредя, че през следващите десетина дни ще затънем до колене в мръсотия.

— Плащам ви, за да си вършите работата — му отговори Гейбъл от вратата. — Затова я вършете, по дяволите, и не ме занимавайте с глупости.

Тогава Крис за пръв път осъзна колко ненавижда това, което върши. Той винаги бе вярвал в американското правораздаване, в правото на всеки индивид на справедлив процес, на който гласът му да бъде чул от безпристрастния съд на равните нему. До голяма степен именно това го бе накарало да избере адвокатското поприще.

Но сега университетските дебати и възвишените идеали, както и споровете му с Макс Стайнър относно безнадеждните на пръв поглед дела бяха вече в миналото. Смениха ги годините на практика и той видя как утайката на обществото се процежда през ситото на правосъдието. Като наемаха ловки и находчиви адвокати като него самия, за да ги измъкват, тези хора нерядко се надсмиваха над закона. И воден от принципа, че всеки има право да отстоява правата си, Крис бе приел да играе по техните правила. Правеше се, че не вижда какво става, както би си затварял очите пред брадавицата върху лицето на красиво момиче. Предпочиташе да се заравя в работата си и да оставя разплитането на човешките личности и характери на психиатрите.

А сега осъзнаваше, че отвърщайки поглед от истинския лик на своите клиенти, всъщност бе пренебрегвал въпроса що за адвокат е самият той. И в резултат абсолютната му вяра в правотата на това, което вършеше, започваше да се руши. Този процес бе започнал неусетно. Случаят с Гейбъл беше просто последната капка, брънката, чрез която съмненията на Крис се съединиха със страховете му.

Той си спомни думите на Макс Стайнър: „Дано знаете какво вършите“ и собствения си наивен отговор: „Смятам, че знам, сър.“ Тъжната истина беше, че тогава Крис въобще нямаше представа с какво се нагърбва. Защо тогава Макс, който положително е бил наясно, не го бе спрял още в самото начало?

Крис нямаше представа как тези нови, опасни мисли и чувства и неговият вроден идеализъм ще съществуват съвместно — и поради това не само не търсеше отговор, но се стараше да изхвърли от съзнанието си и самия въпрос.

Той преглътна яда си към Гейбъл, потисна разочарованието си и се съсредоточи върху непосредствените задачи. Продължи да оборва твърденията на прокурори, доведе в съда приятелите на Линда, психиатъра ѝ, лекарите от заведението, където неколкратно бе лекувана от алкохолизъм и злоупотреба със сънотворни средства. Виждайки намеренията на Крис, прокурорката Аликс Лейн бурно протестира, че свидетелските показания са подвеждащи и не са по същество, но възражението ѝ беше отклонено от съда.

Един след друг свидетелите разказваха за многобройните пристъпи на депресия, за безпричинния гняв в честите мрачни настроения, обземали Линда Гейбъл. Един от лекарите например каза в

показанията си, че в продължение на шест месеца тя се е смятала за обладана от зъл дух.

Макар и доста подло, това ровене в личния ад на Линда Гейбъл даде резултат — съдебните заседатели видяха Маркърс в нова светлина. Крис им представи също така и пълен списък на бойните му заслуги и ето че от дебелокож бизнесмен, какъвто изглеждаше първоначално, Гейбъл се превърна в патриот до мозъка на костите си, герой и изключително човечен съпруг — търпелив, нежен и внимателен. Със своите най-меки кадифени ръкавици Крис извъртя делото в желаната от него посока. Затова и вестниците го отразиха не като „Делото Маркърс Гейбъл“, а като „Делото на Крис Хей“.

Единственият странен елемент беше, че Аликс Лейн обеща да доведе пред съда любовницата на Гейбъл, като увери Крис, че нейните показания ще го закопаят. Но любовницата така и не се появи и Крис реши, че ако някой е закопан, то това е обвинението.

— Уважаеми съдебни заседатели — прозвуча гласът на съдията. — Стигнахте ли до решение?

— Да, Ваше превъзходителство — отговори старшият заседател и подаде на съдебния пристав сгънато листче хартия. Докато той го занесе на съдията, измина сякаш цяла вечност.

Съдията го взе на свой ред, разгъна го и го прочете. След това вдигна глава и кимна на старшия.

— По делото за предумишлено убийство на Линда Гейбъл — каза заседателят, — ние, съдебните заседатели, намираме Маркърс Гейбъл за невинен.

В залата най-сетне изригнаха дълго сдържаните емоции. Маркърс Гейбъл, който през цялото време не бе помръднал, продължаваше да не обелва звук.

— Добре ли сте, мистър Гейбъл? — попита Крис накрая.

— Да — отговори той, без дори да мигне. — Да вървим да хапнем по една пържола.

На излизане от залата Крис пхна в ръката му напечатан лист с предварително подготвено изявление за пресата, което Гейбъл прочете пред наобиколилите ги журналисти в мраморното ехтящо от волята на закона фоайе.

— Това е всичко, приятели — каза Крис, когато той свърши и журналистите започнаха да напират с въпросите си. — Вече чухте

това, което моят клиент имаше да ви каже.

След това изтика Гейбъл през шумящото множество. На излизане от сградата го спря Аликс Лейн.

— Искам да поговоря с теб — каза прокурорката.

— Идвам след малко — обърна се той към своя довереник.

— Учудвам се, че може да върви — каза Аликс, гледайки с хладните си сиви очи как Гейбъл се спуска към лимузината си по широките каменни стъпала. — Змия като него би трябвало да пълзи по тези стълби. — После се обърна към Крис. — Ще ми се да можеш да кажа, че се възхищавам от това, което направи днес.

— Просто си свърших работата.

Аликс се изсмя кратко и презрително, страните ѝ порозовяха. Лицето ѝ имаше мек овал, който заблуждаваше, скривайки строгия ѝ и рязък характер. Червеникавокафявата ѝ коса се спускаше на къдрици около шията със сребърно колие.

— Значи работата ти е да се грижиш убийците да остават безнаказани, така ли?

— Мери си думите — каза Крис. — От моя клиент току-що бе снето всякакво обвинение.

— Независимо от това, той е убиец. И фактът, че може би аз, ти и Гейбъл сме единствените, които го знаят, не променя нещата. Ако бях получила всички доказателства, които ми обещаха, цял свят щеше да разбере истината.

— Като твой колега ще ти дам един добър съвет — млъкни — каза Крис. Чувстваше се учудващо сърдят, едва ли не предаден. Дали нямаше нещо общо с факта, че намираше заместничката на главния прокурор за твърде привлекателна? Откакто я видя за пръв път, неведнъж си бе мислил да я покани на среща. По време на кратките им разговори във фоайето между съдебните заседания всичко у нея му допадало, с изключение на отношението ѝ към самата себе си — тя сякаш изпитваше притеснение от женствеността си. От своя страна, Аликс ясно показваше, че не одобрява методите му като адвокат, но като мъж очевидно го харесваше, въпреки моралните си скрупули. — Млъкни и приеми загубата си. Доказателствата ти по делото бяха неубедителни и ако продължаваш с тези приказки, ще намажат вестникарите, защото те предупреждавам най-сериозно, че ще подам срещу теб иск за клевета и морални щети от името на клиента си.

— Това вече ще е най-големият майтап. — Очите на Аликс хвърляха искри. — До гуша ми е дошло от самодоволни копелета като тебе, дето зальгват пресата с лицемерни проповеди, че всеки заслужавал най-добрата защита, и трупат пари, като измъкват от ръцете на правосъдието твари като Гейбъл. Защо не споменеш в някое интервю, че тази защита се купува срещу двеста и петдесет долара на час? Повдига ми се от всичко това. Каж ми кога за последен път си водил дело pro bono, просто защото си вярвал в правотата на клиента си? Ти не си адвокат, а циркаджия и мястото ти е по панаирите заедно с жонгльорите, огнегълтачите и укротителите на змии. Не ти ли е ясно все още, че нямаш работа тук, в съдебните зали? — махна тя с ръка към каменната фасада на Криминалния съд.

Преди Крис да успее да отговори, Аликс се обърна и се изгуби в тълпата пред главния вход на сградата. Той се почувства не толкова сърдит, колкото потиснат — сякаш някой бе надникнал в душата му и бе видял мръсотията в нея.

„Гадост“, мислеше си Крис, бързайки надолу по стълбите. Денят беше все така мрачен, а дъждът се усилваше. Потръпвайки, притича до чакащата лимузина и се вмъкна вътре до Гейбъл.

— Май понакуцвате? Не бях забелязал по-рано.

Крис се намръщи — не обичаше да му напомнят за болката в крака. В колата беше тъмно като в катафалка.

— Нищо особено, стара контузия на бедрото. Обажда се от влагата.

— От войната ли я имате, или сте спортували? — попита Гейбъл. Той вече си бе налял чаша шампанско от бутилката, изстудяваща се в малкия хладилник на лимузината.

— И едното, и другото — каза Крис. Думите на Аликс Лейн не излизаха от главата му.

— Така ли? — за пръв път, откакто бе стъпил в офиса му, Гейбъл го изгледа с известен интерес. — Един момент — каза той и викна на шофьора си: — Ресторанта, Еди. И дай газ, умирам от глад.

— Да, мистър Гейбъл.

Лимузината меко се плъзна през глухите лабиринти на централен Манхатън и старите улици дадоха път на атомния век, на мечтите, изградени върху какао, цветни метали и замразени свински пържоли.

— Е, разкажете ми сега как пострада бедрото ви.

— Мистър Гейбъл — отвърна Крис. — От вас току-що беше оттеглено обвинение в убийството на жена ви. Това нищо ли не означава за вас?

Гейбъл присви очи.

— Какво искате всъщност, да ви потупам по рамото ли? Свършихте това, за което ви платих. — Той вдигна рамене. — Разбира се, изявлението за печата, което ми съчинихте, беше много добро. Утре ще изглежда един път във вестниците.

— Не разбирам що за човек сте — каза Крис. — Въобще имате ли чувства?

— Слушайте, каквито и чувства да имам, да пукна, ако някога ги покажа пред вас или пред някой от ония там — махна той към останалия свят зад тъмните стъкла на колата.

Но след печеното и три големи скоча със сода нещата вече бяха по-различни.

— Вие на колко сте? — попита Гейбъл. — Сигурно към четирийсетте. А аз наскоро ударих петдесетака. И знаете ли какво означава това за мен? Означава, че се отдалечавам с още една година от войната. — Двамата заемаха най-добрата маса на скъп ресторант в кънтри стил на Второ авеню. Подът беше покрит с дървени стърготини, а по стените висяха черно-бели плакати на естрадни звезди, подписани с хвалебствени автографи лично за Дон, собственика на заведението. — Да-а, войната — продължи Гейбъл. — Тя ме промени, разбира се — как иначе. Единственият начин човек да не се промени в тая смрадлива касапница, беше като умре. Всеки, който твърди обратното, е лайнар.

Оберкелнерът дойде, но като видя, че са увлечени в разговор, дискретно се оттегли.

— Казвам ви, виждал съм много момчета, които не искаха да се променят. Бога ми, по очите им личеше, че са отписани. Защото знаеха, че са в ада, но отказваха да го допуснат в себе си. А трябва да знаете, че в ада трябва да си дявол, за да оцелееш. Всичко е въпрос на сила — който успя да разбере, че войната в основата си е анархия и обърна това в своя полза, оцеля. Всички други загинаха по един или друг начин. Там, сред пламтящите от напалма джунгли, сред минираните оризови полета, хората грохваха и умираха. — Гейбъл отпи от скоча си и си изжабури устата, преди да го глътне. — Вие сте били там и знаете,

че оризовата реколта зависи от дъждовния сезон — продължи той. — Значи, една година, докато бях във Виетнам, дъждовете започнаха по-рано от обикновено и оризищата почервенияха, разбирате ли, почервенияха от кръв. Представяте ли си, стотици наши пехотинци, разкъсани на парчета, наторяват с кръвта си шибания ориз. — Гейбъл допи чашата си. — Бях пленил един от ония дръпнатите, а той се смее и ми вика, че тая година щяло да има страхотна реколта. Вярвайте ми, като му отрязах оная работа и му я напъхах в устата, вече не се смееше. — Той взе менюто. — Ще поръчвате ли? Защото аз трябва да сложа нещо в стомаха.

Крис не знаеше да се смее ли, или да плаче. Маркът Гейбъл беше за него като удивителна главоблъсканица, една отвратителна, но интригуваща китайска загадка. Всеки път, когато решаваше, че го е опознал, поредната неочаквана страна от характера му изникваше внезапно, подобно на таласъм в къща на ужасите.

Гейбъл си поръча двойна порция филе с гарнитура от пържени картофи и пържен лук, а Крис избра риба тон на скара.

— Уф, риба — каза Гейбъл, щом сервитьорът се отдалечи. — Винаги смърди. Замирише ли ми на риба, все едно, че ми мирише на кръв. — Той сви рамене. — Сигурно е заради войната. Във всеки случай, след Виетнам не мога да гледам риба. Преди година-две едно приятелче ме покани на яхтата си — красива работа, шейсет и пет фута, боядисана в зелено и сиво. Казва се „Моник“ на името на френското му гадже. Тръгваме ние от Ийст Бей Бридж, едно селце на Лонг Айленд^[1], на лов за тон. А моят човек е страхотен рибар и за двайсетина минути закачи един двеста и петдесет килограмов звяр. След два часа, като го вдигна на палубата, ми вика: „Маркът, ела да видиш рибето.“ На мене не ми се ходеше, но Моник беше там и нямаше как. И като видях рибата, повърнах — Гейбъл започна да се смее. — Представяте ли си? Наповръщах му цялата шибана риба. О, Господи.

Сякаш нарочно, точно в този момент донесоха яденето. Не беше в стила на Гейбъл да говори, докато се храни, тъй че за известно време настъпи тишина. Той ядеше бързо, сякаш закъсняваше за делова среща и скоро бутна настрана чинията си. Крис едва бе преполовил своята

риба, но това не попречи на Гейбъл да продължи прекъснатия разговор, както и да си поръча двойно еспreso и самбука^[2].

— Е — ваза той, вече с малко по-свойски тон, — разкажете сега, какво се случи с бедрото ви. Във Виетнам ли ви раниха?

— Не, в Париж — Крис всъщност не бе ходил във Виетнам, както предполагаше Гейбъл, и се смущаваше от този факт, както когато говореше за това с брат си Тери.

— Във Франция? — Гейбъл смеси самбуката с кафето си. — Хайде, не ми разправяйте, че сте били там на война.

— В известен смисъл. Състезавах се в Тур дьо Франс.

Гейбъл се изсмя.

— Наричате едно шибано състезание по колоездене война? Ама че работа!

— Бяхме девет души в отбора и изминахме хиляда и деветстотин мили за трийсет и два дни. Тръгнахме от един град на име Рубе, преминахме през Белгия, Холандия, после през френските Алпи и финиширахме в Париж. — Той довърши рибата си. — Беше си истинска война, уверявам ви.

— Не е било както във Виетнам — каза Гейбъл с особено чувство в гласа. Думите му прозвучаха на Крис така, сякаш говореше за любима жена или за особено скъп предмет.

— Не, беше много по-различно.

— Като например да извадиш шибания тон от морето, нали? Съгласен съм, не е лесно. Може би дори е война, както казвате. Е, аз пък се изповръщах по цялата скапана риба и пак бях на сметка, защото Моник ме смъкна долу в каютата, олиза ми потта от лицето и пъкна език в устата ми, докато си разкопчаваше банския. Закопчалката му беше отдолу между краката.

И докато приятелчето ми се бореше с тъпия си грамаден тон на палубата, точно над главите ни, тя така се начука отгоре ми, че свят ми се зави.

Крис не можеше да повярва на ушите си. Излизаше, че малката история на мистър Гейбъл си има морал — от нея човек можеше да се поучи как едновременно да изневерява на жена си и да слага рога на своя приятел.

— Ами жена ви? — попита той.

— Какво жена ми?

— Тя къде беше?

— Във всеки случай, не беше с нас. Пък и да е била, какво, от това — нямаше да разбере нищо, както и приятелчето ми не разбра.

— Вие ми казахте, че сте обичали жена си, мистър Гейбъл.

— Да, и какво? Казах ви много неща и съдейки по тома ви съм страшно доволен, че съм го сторил. Вие току-що потвърдихте моята преценка за това как трябва да се държа с вас. Вие сте един скапан Елиът Нес^[3], знаете ли това?

— Значи ли това, че сте ме излъгали? — попита с равен глас Крис.

— Не твърдя нито едното, нито другото — отвърна Гейбъл. — Тук вие сте този, който чете между редовете и винаги знае истината.

— Вие действително имате любовница.

— Струвате ми се малко пребледнял.

— Вие сте се сбили с жена си. Всичко е станало точно така, както твърдеше Аликс Лейн. — Той с ужас видя, че устните на Гейбъл се разтягат в хищна усмивка. — Извадили сте пистолета и...

— Извинете, мистър Хей — беше келнерът. — Търсят ви по телефона.

— Един момент — той не можеше да откъсне поглед от ужасяващата физиономия ми Маркърс Гейбъл.

— Твърдят, че е спешно.

— Казах вече, ще дойда след малко — отвърна рязко Крис.

Когато келнерът си отиде, той продължи:

— Извадили сте пистолета и сте и застреляли. Вие убихте жена си, нали?

— Наистина ли мислите, че ще ви отговоря?

„Какво направих?“ — мина през ума на Крис. Той се наведе над празните чинии и каза:

— Аз току-що ви спасих кожата, Гейбъл, Мисля, че заслужавам да знам истината.

Гейбъл допи кафето си и си избърса устата.

— Мисля, че ще трябва да ви науча на някои неща. Нищо подобно не заслужавате и ще ви кажа защо. Аз ви плащам по двеста и петдесет долара на час и имайки предвид работата, която свършихте, намирам, че ги заслужихте до последния цент. Затова ще си получите

чека в същия ден, в който ми изпратите сметката. Така работя аз, а всичко между ние беше бизнес и нищо повече.

— Вие сте луд! А ако не вие — аз — каза Крис. През цялото време обвиняващият поглед на Аликс Лейн беше пред очите му. — Никога нямаше да поема делото, ако не ви вярвах.

— Стига, стига — ухили се Гейбъл. — Тук сме си свои. Тия конституционни тъпотии ги запазете за журналистите — те затова ви обичат, защото добре сте схванали какво им трябва и как да им го пробутате. Ето защо исках вие да ме защитавате и никак не съжалявам за това.

— Още в началото ви казах, че искам да знам истината, Гейбъл.

— Да, да. Разбира се. И аз ви казах всичко, което трябваше да знаете. Така и ще си остане. — Той хвърли на масата две стодоларови банкноти. — В съдебната зала може да сте цар, мистър Хей, но извън нея нещата хич не са ви ясни. Ще трябва да се научите, че в живота не всички въпроси имат отговори.

Малко по-късно Крис вдигна слушалката и научи, че брат му е загинал във Франция, в градчето Турет-сюр-Лу.

Лейтенант Сийв Гуарда гледеше как от тавана капе вода. Навън дъждът се лееше като из ведро, а сградата, в която се намиреше, отчаяно се нуждаеше от ремонт. Десетина години вече тя се крепеше единствено благодарение на подпиращите я отстрани мрачни здания.

Кап, кап, кап — водата потече на истинска, добре оформена струйка. Зад стената се чуваше драскането на плъховете, които, пискайки, се спасяваха от наводнението.

Сийв стоеше в мрака на коридора на последния етаж. Все още с един крак на стълбите, той се стаи в тъмнината — сега тя беше неговият най-верен съюзник. През отворения прозорец, покрит с десетилетен слой сажди, до него долиташе бързо, мелодично бърборене на кантонски диалект. Характерната издължена, възходяща интонация в края на изреченията наподобяваше шум на вълни. През вонята на урина около себе си надушваше миризма на анасон и сечуански пипер, на сушена риба и печено свинско. Познаваше тази смесица от миризми от Хонконг, където го бе отвеждала работата му. Вярно че тук беше Ню Йорк и през една зарината с боклуци пряка се

намираше Пел стрийт, а не хонконгската Ледър стрийт, но иначе разликата не бе голяма.

С напрегнат слух и револвер в ръка Сийв, си позволи да хвърли поглед към часовника си. Вече седем минути Питър Чън с нищо не издаваше присъствието си и това бе твърде тревожно, имайки предвид коварния му нрав.

Сийв за пореден път прехвърли в главата си основните факти около операцията. Питър Чън, известен сред китайците като Лунг (Дракона) Чън, бе начело на голяма мрежа за контрабанда на наркотици. Говореше се, че притежава половината Чайнатаун^[4], а собствениците на останалите магазини и заведения му плащат месечен данък, за да могат да продължат бизнеса си. Сийв добре си спомняше огнената стихия, погълнала три магазина на Пел стрийт в края на миналата година — макар нищо да не се доказва, той и хората му бяха сигурни, че Лунг Чън е наредил да ги запалят, за да даде урок на другите собственици.

Впрочем, операцията на Сийв бе в ход от много по-рано. Самият кмет на Ню Йорк го бе упълномощил да спре трафика на наркотици, заплашващ да задуши не само Чайнатаун, но и целия град. Една от причините за да се спрат на него бе, че имаше осемнайсет месеца стаж в Службата за борба с наркотици, прекарани в Хонконг, Тайланд и коварното плато Шан в Бирма, в проследяване на пътя на „сълзите на мака“, както азиатците наричаха опиума. Той все още бе свързан със Службата посредством международната ѝ мрежа за борба с контрабандата на наркотици.

Сийв не си правеше илюзии, че ще може лесно да се докопа до Дракона Чън в неговата собствена крепост Чайнатаун. Но все пак Сийв владееше свободно кантонския диалект, а подчинените му полицаи китайци му бяха верни до един и щяха да минат за него през огън и вода.

Но имаше и друго, заради което изборът бе паднал върху него. Всички знаеха, че ако има нещо, в което лейтенант Гуарда да вярва, то това е една мисъл на Блез Паскал, гравирана върху полиран къс гранит, поставен на неговото бюро там, където иначе би стояла табелката с името му: „Силата е създадена, за да защитава.“

Сийв нямаше нужда да се обръща, за да усеща поддръжката на своите хора зад гърба си — двама от тях се спотайваха отзад, в

непрогледния мрак на стълбището. Мирисът на оръжейна смазка от извадените им пистолети, довян до ноздрите му от влажния полъх на вятъра, надделя за миг над останалите миризми, които го заобикаляха.

Вече десет минути Дракона не даваше никакви признаци на живот.

Добре поне, че сградата е опразнена, помисли си Сийв. Шест месеца бяха необходими на хората му да открият бордея, който Лунг Чън обикновено посещаваше, още седем — за да проникнат вътре. Господи, колко безсънни нощи му струваше това, колко лишения и разрушени приятелства — вече не можеше да си спомни, дори и да искаше.

Тринайсет усилни месеца от кариерата му бяха изминали в старания да пипне един-единствен човек: Питър Лунг Чън. Примката бе вече заложена и готова, когато малко преди да я затегне, две зелени полицайчета новобранци бяха нахлули в бордея със сърца, преливащи от служебно престараване. Той за хиляден път се питаше какво са търсили там и защо когато ги е инструктирал преди патрула, дежурният по участък не им е предал строгата заповед, забраняваща полицейските проверки на тази сграда.

Така или иначе, те бяха влезли и след като попаднаха право на Дракона, бяха застреляни от неговите телохранители. Тогава Ричард Ху, един от хората на Сийв, наблюдаващи сградата, нахлу вътре и уби телохранителите, но и самият той падна от куршума на Чън.

„Боже мой, трима убити полицаи, си каза Сийв. Всичко беше толкова добре изпитано и изведнъж такъв провал.“

Сега единственото, което знаеше със сигурност, бе, че Дракона е все още вътре и държи като заложник някаква жена — без съмнение, същата, с която е бил, когато са нахлули двамата злощастни новобранци.

Ситуацията вече беше много по-различна и Сийв се стараяше да нагоди мисленето си към новите условия. Задържането на Питър Лунг Чън сега не бе най-важното; задачата му в момента се състоеше преди всичко в това да изведе заложничката жива. Той носеше отговорност за всеки убит или пострадал, включително и за полицаите. Операцията беше негова и той трябваше да ги види и спре, преди да успеят да влязат. Това как ги бе изпуснал, представляваше загадка за него, но

рано или късно щеше да я разкрие. Щеше да проучи всичко, методично и последователно — но не и преди тази бъркотия да премине.

Плъховете вече бяха избягали от прииждащата вода и в сградата цареше тишина като в гробница. Отвън небето бе тъмно, някъде отдалеч се чуваха гръмотевици.

Взирайки се в мрака, Сийв забеляза очертанията на вратата. Без да я изпуска от погледа си, той се промъкна към нея. Чуваше как хората му отзад изкачват последните стъпала. Вече можеше да докосне вратата с ръка, когато тя се откряна навътре и същевременно остър женски нисък разцепи въздуха. Последва поток от ругатни на кантонски диалект, избълвани с такава скорост, че Сийв не успя да улови всичко, после — пълна тишина. Вратата остана откряната, през процепа се процеждаше ярка жълта светлина и блестеше в локвите, образувани от стичащата се през отворения прозорец дъждовна вода.

— Чен ней маан маан-гон? — Не можете ли да говорите по-бавно? — каза Сийв.

Потокът от псувни се повтори и този път той чу ясно всички отвратителни пожелания, отнасящи се до майка му, но ги пусна покрай ушите си, без да им обръща внимание — сега основната му грижа бе момичето.

— Ни-го неуй-яй йоу-мат йе а? — Какво направихте на момичето? — попита той.

Отвътре долетя смях.

— Подхлъзна се и падна.

— Не ви вярвам. — Сийв реши да кара без заобикалки.

В отговор се чу шумолене, после изведнъж вратата рязко се отвори навътре и в процепа се появи лицето на млада китайка. Отзад грубо я изблъскаха и той видя дулото на пистолет, допряно зад дясното ѝ ухо.

Мигът, с който разполагаше, му бе недостатъчен, за да забележи изражението на пребледнялото ѝ лице — ужасът, който се излъчваше от него, моментално изпълни разделящото ги пространство.

— На това вече няма начин да не повярваш — каза Питър Чън.

— Не! — изкрещя Сийв и в същата секунда Дракона натисна спусъка. На мястото на дясното ухо на момичето зейна кървава рана. Без да обръща внимание на писъците ѝ, Чън я замъкна обратно в апартамента.

„Копеле мръсно“, каза си Сийв, като гледаше как кръвта се стича по стената и се смесва с локвите от дъжда. На всяка цена трябваше да влезе вътре — и той започна незабележимо да се прокрадва към вратата.

— Още само една крачка и ще й пръсна мозъка по хубавата ти бяла риза.

Гласът на Чън звучеше толкова отблизо, че Сийв се закова на мястото си, неподвижен като сенките, които го заобикаляха. Наложих си да запази самообладание.

— Има ли още някой вътре?

— Какво значение има? Само тя е все още жива.

— Предай се, Лунг — каза Сийв, като умишлено нарече Чън с китайския му прякор. — Положението ти е безнадеждно. Губиш във всички случаи.

— Познавам те — отвърна Дракона. — Ти си този ло фан, който знае да говори. — Ло фан означаваше „варварин“, така китайците наричаха всички европейци. — И на теб би трябвало да ти пръсна главата.

Точно това чакаше Сийв.

— Ще ти дам тази възможност — каза той. — Предлагам ти сделка — аз срещу момичето. Тя е само една невинна жертва и ако я убиеш без причина, ще бъде лош „джос“^[5]. Докато аз съм ти най-големия враг.

— Бъди сигурен, че ако я убия, ще знам защо го правя.

— Какъв играч си тогава? — Сийв знаеше, че хазартът и сексът привличат неудържимо Питър Чън; той беше фанатик и в двете и не би могъл да подмине това предизвикателство. — Тя е ранена и не може да ти стори нищо. А аз мога и ще го направя, стига да успея. Предлагам ти игра на живот и смърт — или не ти стиска да се включиш с най-високия залог?

Настъпи тишина. Дъждът ромолеше през отворения прозорец и се стичаше на вадички по пода на коридора. Плъховете, притихнали, гледаха и изчакваха.

— Може би имаш известно право — каза накрая Лунг и Сийв изпусна дълга въздишка. — Но първо искам твоите хора да се разкарат от етаж.

Сийв махна с ръка на хората и те с нежелание се отдръпнаха към стълбите. След като им даде някои нареждания, той отново се обърна към Дракона:

— Готово.

— Сега остави пищова на пода, така че да го виждам.

— На това ли викаш игра? Вече видях какво правиш с твоя пистолет.

Вратата на апартамента изскърца и се отвори докрай.

— Добре тогава, ще ги сложим на земята едновременно — каза Лунг.

Сийв бавно се наведе и постави револвера си на пода, докато Чън правеше същото със своето оръжие.

— А сега пуси момичето — каза Сийв.

— Първо ела ти. Мислиш ли, че току-така ще я оставя да си излезе?

Сийв пое дълбоко дъх и прекрачи прага. Ярката светлина го заслепи и той примижа. Питър Лунг Чън, среден на ръст, слаб и с типичното за жителите на Южен Китай кръгло като погача лице, в този момент стоеше до прозореца и наблюдаваше обстановката, без да изпуска момичето от ръцете си. Когато Сийв влезе, Чън се обърна и каза:

— Ела насам.

— Първо пусни момичето — той се стараеше да не гледа към нея, тъй като това би се изтълкувало като признак на слабост, но с крайчеца на окото си виждаше, че тя всеки момент ще припадне. Дясната страна на главата ѝ беше цялата в кръв.

— Казах нещо — в ръката на Лунг се появи автоматичен нож, острието му проблясна на светлината.

— Мисля, че имахме уговорка.

Дракона отново се изсмя, иронично и злобно.

— Аз не правя уговорки с ло фан. Или си въобразяваш, че си нещо повече от варварин само защото можеш да говориш? — той се изплю в краката му, блъсна момичето встрани и бързо се метна напред. Ножът му одраска кожата на гърлото на Сийв. — И през ум не ми е минавало да я пускам, ясно ли е?

По лицето му се разля вълча усмивка и го промени изцяло, така както слънцето съживява с лъчите си унил зимен пейзаж.

— Моята игра беше да те вкарам в капан и аз я спечелих.

— Позволи ми поне да се погрижа за момичето.

— Изключено, ло фан.

Сийв се бе сблъсквал с такива хора неведнъж. Сега той моментално схвана, че Лунг се опива от властта си над него. Оръжието му действаше като наркотик. Ако други виждаха смисъла на живота си в парите или жените, то Чън съществуваше, за да налага волята си на другите.

За миг Сийв се пренесе в друго време и на друго място — платото Шан. В паметта му изплува образът на генерал Киу, огромен както винаги, и белегът, преминаващ по врата на Сийв, точно под лявото му ухо, вечният спомен от „гостоприемството“ на генерала, започна да пулсира. Подобие на Питър Лунг Чън, генерал Киу страдеше от мания за власт. Лунг може и да беше Дракон в Чайнатаун, но генералът беше Дракона, тоест върховният главнокомандващ, на платото Шан в Бирма, в сърцето на Златния триъгълник, откъдето идва по-голямата част от световния добив на опиум.

Едва сега, изправен срещу този противник, Сийв осъзна, че трябва да благодари на съдбата си за срещата с генерал Киу — защото именно той му показва ценността на принципите на Сун Цу, описани в „Изкуството на войната“.

— Войната в основата си е измама. Променяй ситуацията и действай, когато ти е изгодно. — Докато му казваше тези думи, генералът му причиняваше нетърпима болка и може би именно заради това той ги запомни завинаги. И първото нещо, което направи месеци след това, когато успя да се добере до вкъщи, бе да си вземе от Градската библиотека на 42-ра улица томче със съчиненията на Сун Цу. Оттогава ги бе препрочитал толкова много пъти, че помнеше наизуст цели страници.

Гледайки Чън в очите, Сийв си мислеше: „Войната в основата си е измама. Променяй ситуацията и действай, когато ти е изгодно.“

Той се усмихна и се постара гласът му да прозвучи надутото и глупаво.

— Ами сега какво ще правиш? Ще ме убиеш ли? Съмнявам се. Познавам китайците добре. Можеш да се измъкнеш от тук, само ако съм жив, а ти искаш това, нали Лунг?

Лицето на Дракона се изкриви в гримаса.

— Не знаеш нищо, варварино — плъзна той острието по гърлото му и от разрязаната кожа потече кръв.

— Знам какво означава за теб репутацията ти — каза Сийв, имитирайки самонадеяния тон, който бе чувал през месеците, прекарани в Югоизточна Азия. За съжаление, този тон бе показателен за високомерието на американците в чужбина — едва подочул нещо, всеки ло фан вече се смяташе за познавач. — Знам, че рискуваш влиянието си в Чайнатаун, ако не успееш да излезеш от тук.

Подобни самоуверени преценки будеха у азиатците презрение, Лунг все повече се убеждаваше, че този ло фан му е напълно ясен и поради това се чувстваше на сигурна почва.

— Ти си глупав, но за мен това е от полза, нали? — Лунг твърде често задаваше въпроси, за които очевидно си имаше отговори. Сийв забеляза това между другото, като същевременно все по-осезаемо усещаше, че променя ситуацията.

— Ще те убия като нищо — продължи Лунг — а никой няма да разбере. Твоите смотаняци ще ме пуснат да изляза от страх да не те убия, ако ме спрат — той се изсмя. — Само дето ти вече ще си мъртъв.

Маската на Сийв бе страхът. Лунг трябваше да вижда единствено това и да реагира по съответния начин.

Междувременно, ситуацията вече бе различна. Отначало, преди да овладее положението, Лунг бе изплашен, а страхът е опасен и многолик противник — той може да породя предпазливост, сила и дори решителност. Сийв трябваше да избегне всичко това — Дракона му бе нужен спокоен и самоуверен, а следователно — непредпазлив и уязвим. Чрез своята престорена глупост той бе отворил пътя пред манията на Лунг за власт над чуждата воля и тя, обземайки го, бе разсеяла страховете му.

Лунг се забавляваше великолепно със Сийв, по-добре дори отколкото с момичето. И слава богу, защото откакто Сийв бе влязъл, на Дракона и през ум не му минаваше да се върне до прозореца, за да провери обстановката. Затова и не видя как хората на Сийв се катерят по пожарната стълба на гърба на сградата, а ги усети едва когато влязоха през прозореца в стаята.

Лунг рязко се извъртя, готов да метне ножа. Тогава Сийв го сграбчи за китката, изви ръката му и като я притисна с левия си лакът, я дръпна рязко нагоре, докато чу острия пукот на счупената кост.

Дракона изрева от болка, извърна се и стовари с всичка сила ръба на дланта си върху рамото му. Сийв стисна зъби и на свой ред отговори с два бързи юмручни удара в областта на черния дроб, от които Лунг се прегъна на две и се срина в краката му.

— Добре ли сте, лейтенанте? — попита един от хората му. Сийв кимна с глава.

— Какво стана с полицаите?

— Мъртви са.

— Ами Ху? — това бе човекът, убил телохранителите на Дракона.

— Също.

— О, боже — очите на Сийв се насълзиха. Ричард Ху бе само на двайсет и две години и той бе вечерял с него и семейството му едва миналия месец. Ричард го бе завел у дома си, за да го запознае с жена си и да му покаже петседмичната си дъщеря.

— Погрижете се за останалите — каза той. — Раната на момичето може да е сериозна, лекарят незабавно да дойде. И докарайте следователя и съдебните лекари.

Когато хората му се втурнаха да изпълняват заповедите му, той коленичи до момичето и внимателно го повдигна за раменете. Едва сега имаше възможност да я погледне добре и с тъга забеляза, че едва ли имаше шестнайсет години. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаха диво, като на подплашено животно. Тя започна да пищи.

— Не се бой — каза Сийв на родния ѝ език, — аз съм полицай. Всичко е наред, вече си в безопасност. — След това повтори думите си на английски.

Отвън вече се чуваше приближаващият вой на сирените. „Ще им трябва цял керван линейки, за да разчистят тая касапница“, помисли си той.

— Как се каваш, сестричке? — попита Сийв, употребявайки кантонското обръщение между близки.

— Лий-фа — Сливов цвят — тя му каза китайското си име, а това означаваше, че поверява съдбата си в ръцете му. — Студено ми е. — И тя, треперейки, се притисна в него.

Сийв я прегърна по-здраво и вдигна поглед към един от подчинените си:

— Къде се губи тоя проклет доктор?

— Всеки момент ще дойде.

В апартамента вече се тълпяха доста хора и Лий-фа започна тихо да хленчи. Той я погали по косата, сплъстена на места от засъхващата кръв. Тревожеше го, че не знае колко е дълбока раната ѝ.

Лекарят накрая се появи, и то придружен от двама санитарии с носилка — хората му си бяха свършили добре работата.

— Моля те, братко, не ме оставяй — едва прошепна тя. Главата ѝ се отпусна в скута му. Погледът на големите ѝ блестящи очи проникваше чак до дъното на душата му и той я почувства като свое собствено дете.

Тя не искаше да се пусне от него и Сийв държа ръката ѝ през цялото време, докато слизаха по стълбите. С пръстите си усещате тръпките, разтърсващи тялото ѝ, и с болка си мислеше, че е чудно как все още е в съзнание.

Те преминаха през полицейския кордон, следвани от погледите на зяпачите. В много очи се четеше болезнен интерес, тълпата бе неспокойна, подобно на публика преди представление. Странно, помисли си той, как видът на смъртта събужда най-тъмните страни у хората.

Дали това бе просто интерес, желание да видят кръв или стърчаща кост? Или, както подозираше Сийв, тук се крие нещо много по-дълбоко и злоещо — може би страданието предизвиква у хората нещо като воайорска^[6] наслада или някоя скрита, древна част от съзнанието се възбужда от подобни гледки?

Сийв не пусна ръката ѝ и по време на краткия път с линейката до болницата Бийкмън. Склонил глава над нея, той ѝ шепнеше успокояващо, докато докторът обработваше раната ѝ.

Раздели се с нея едва пред операционната и то само защото хирургът не му позволи да влезе вътре. Инжекцията я упои и тънките ѝ пръсти се изплъзнаха от мазолестата му ръка.

Сийв отиде да си вземе кафе и когато се върна, видя, че Даяна Минг, една от неговите подчинени, го чака. Това му се видя странно, понеже не очакваше да я види тук.

— Как си? — попита тя.

— Горедолу — отпи той голяма глътка от чашата си. Това, че кафето нямаше никакъв вкус, не го притесняваше — нуждаеше се от кофеин, за да разсее страшната умора.

— Оная гадина Лунг направи ли ти нещо?

— Нищо особено.

Той я погледна. Изведнъж усети силно нежелание да я пита защо е тук.

— Във всеки случай, изглеждаш ужасно — посочи тя окървавените му дрехи. — Донесох ти чиста риза.

— Благодаря — каза Сийв и започна да се съблича. Ризата му се бе спекла от засъхнала кръв.

— Защо не седнем ей там? — попита Даяна. — От три часа сутринта съм на крак.

Те отидоха до редицата пластмасови столчета, поставени край стената, и Сийв ѝ даде да подържи кафето, докато закопчаваше новата си риза. Даяна бе добър полицай, находчива и доста смела. Наскоро бе взела с отличие сержантския си изпит. Той я харесваше и ѝ се възхищаваше.

— Имам лоша новина, шефе — каза тя. — Съжалявам, че трябва да я чуеш от мен.

Сийв я погледна в очите.

— Отнася се за брат ти Доминик. Бил е убит.

Стори му се, че таванът се стоварва върху него. Дъхът му секна, той се опита да каже нещо, но гърлото му се бе свило от вълнение. Накрая, като през някаква пелена, чу собствения си глас да произнесе:

— Какво се е случило?

Даяна му предаде всичко, което знаеше.

— Не мога да ти кажа нищо повече — завърши тя. — Дойдох, за да те закарам до църквата в Кънектикът, където ще те чакат от съдебномедицинската експертиза.

Без да продума, Сийв стана, намери тоалетната, влезе вътре и се взря в отражението си в огледалото. Не виждаше нищо, погледът му бе замъглен от внезапно нахлулите спомени. Маги. Какви бедра имаше тя и как обгръщаше с тях врата му, за да го придърпа в леглото. Но най-забележителното у нея бе търпението ѝ. Тя никога не се оплакваше, когато той не се прибираше за вечеря — и за всичко останало. Нито когато пронизителният звън на телефона го измъкваше от завивките в три часа сутринта. А когато провали онзи уикенд в Поконос? Боже господи, тя беше вече в колата и го чакаше, когато трябваше да ѝ каже: „Съжалявам, няма да мога.“

Не, каза си той със съжаление, Маги така и не се оплака. Просто един ден си отиде и смени телефона си. Новият ѝ номер го нямаше в указателя и той отначало смяташе да го поиска от телефонната компания, но после се отказа. Какво би могъл да ѝ каже, ако се обадеше? Тя го бе напуснала и той много добре знаеше защо, но това не променяше нещата — работата му си оставаше най-важна от всичко — преди, сега и завинаги.

Сийв Гуарда бе обрекъл себе си на закона и от години му служеше вярно като на Господ.

Действително законът бе религия за него, доколкото в негово лице той виждаше моралната опора на всяко общество. Той приемаше незачитането на закона като настъпление на хаоса, то го караше да чува тържествуващите фанфари на анархията, да усеща гибелен, смразяващ повей, застрашаващ да помете всичко добро, достигнато от обществото през вековете.

Накратко, Сийв се чувстваше призван да се бори в името на закона и това бе за него откровение, силно, светло и пронизващо като Божията светлина, докоснала Тома Аквински.

Ето защо Маги, макар и да се бе опитала да стопли закоравялото му сърце, не бе успяла да го отклони от праволинейния му курс. Той бе монах, отдаден в служба на висша повеля.

„Какво ми става, по дяволите, мина през ума му. Брат ми е мъртъв, а аз мисля за Маги.“ Неочаквано откри връзката. Животът, който водеше, бе лишен от много нормални за всеки човек неща. Приятели, семеен живот, любов — всичко това беше изतिकано на заден план. Маги си отиде, без дори да му каже сбогом. А ето, че сега му отнемаха и Доминик.

Сийв примигна. От огледалото го гледаше лице с ясно изразени черти, високи скули и уста, която Маги наричаше „жестока“. Тъмни очи, опъната гладка кожа, по която не можеше да се определи възрастта, мощна шия и остра черна коса. Кафявите очи се взираха в него с недоверие и почуда. Това бе лицето на брат му.

Той удари огледалото с юмрук, стъклото се пръсна и образът изчезна. Стори му се, че видя да пръска кръв и това му донесе известно облекчение, макар и неголямо.

Когато се върна при Даяна, срязаната му дясна ръка бе омотана с хартиена салфетка. Тя погледна процеждащата се кръв, но си замълча.

Бяха застанали досами вратата на операционната, Сийв не седна отново, нито проговори нещо. Трябваше да тръгват — в Ню Канаан ги чакаха много хора, а шосетата по това време бяха натоварени и пътят дотам нямаше да е кратък. По-късно щеше да посети съпругата на Ричард Ху — това бе лично негово задължение. Той съзнаваше всичко това, но не можеше да помръдне от мястото си.

Вътре в себе си плачеше от мъка по брат си. Но скръбта му не можеше да върне Доминик, той си бе отишъл завинаги. И за Сийв времето сякаш изгуби своя смисъл.

— „La Porte à la Nuit“ — каза Мило. Висок, с елегантна фигура, той държеше във вдигнатата си ръка кинжала от металното куфарче на Тери Хей. — „Врата към нощта“.

Мило имаше голямо, високо чело, благороден галски нос, какъвто суетните американци се мъчат да постигнат с помощта на пластични операции, и издължена челюст с трапчинка на брадичката. Твърдата му пепеляворуса коса бе сресана назад и създаваше впечатление на грива. Макар и прехвърлил средната възраст, той притежаваше сила на духа, която с лекота надделяваше над енергичността на хора, трийсет години по-млади от него. Като цяло, външността му напомняше на известен политик или киноартист — характерното излъчване изпълваше цялата атмосфера около него, независимо къде се намираше.

Сега той изръмжа с отвращение и метна кинжала към другия край на стаята. Оръжието се удари в отсрещната стена, на сантиметри от прозореца, но острието му остана здраво. Мило се обърна и се загледа навън, към онази част на Париж на отвъдния бряг на Сена, която обичаше най-много — парка Марсови полета и Екол Милитер на левия бряг.

— Обикновена пластмаса — каза той. — Усъвършенстван синтетичен каучук, който доста сполучливо имитира свойствата на нефрита. — Той прекоси стаята и вдигна кинжала от пода. — Който обаче не се троши като нефрит, защото не е нефрит.

Замислено се върна при ръчно изработеното си бюро от абанос, потупвайки полимерното острие с дланта си.

— Фалшив е — рече накрая.

— Значи не ни върши работа — каза Данте.

— Напротив — отговори Мило. — Този кинжал е показателен за много неща. Например, че Тери Хей е бил далеч по-предпазлив, отколкото мосю Мабюс е допускарал.

След този намек се обърна към Данте и му каза направо:

— Изглежда, че мосю Мабюс е избързал с убийството на Тери.

— Нищо не разбирам — каза Данте. — Преровихме цялата къща на Тери Хей, като при това самият аз гледах навсякъде. Нямаше нищо, абсолютно нищо, което да подсказва какво е направил с истинския кинжал.

— Все пак, намерили сте ей това — каза Мило и взе от бюрото си една пощенска картичка. Лицевата ѝ страна представляваше гланцирана фотография на подножието на Алпите при От Прованс. Както обикновено, цветовете бяха прекалено наситени, така че лавандулата, покриваща склоновете, изглеждаше моравя. В далечината на фона слабо се забелязваха стените на най-южната част от Турет-сюр-Лу.

Мило я обърна. На обратната ѝ страна бе написан на ръка следният текст:

„Крис,

Дано това достигне до теб по-бързо от времето, което измина, без да се сетим един за друг. Не мога да повярвам, че изминаха десет години. Господи, как е възможно двама братя да не се видят цяло десетилетие?

Е, надявам се, че си жив, здрав и процъфтяващ. Чувам, че си станал голяма клечка. Всъщност, тази картичка е нещо като предизвестие — идната седмица пристигам в Ню Йорк и искам да се видя с теб. Не бих, правил това, ако не беше действително важно, така че се надявам да си подредиш нещата така, че да бъдеш в града. А дотогава...“

Картичката беше адресирана, но нямаше подпис. Датата ѝ беше същата, на която Тери Хей се бе срещнал с Мабюс. Последното написано върху нея беше: „P.S.“ Но Тери така и не бе доживял да

добави послеписа. Какво ли още е възнамерявал да съобщи на брат си Крис, голямата клечка. Съществува ли връзка между това и „Вратата към нощта“? Тези въпроси се въртяха в съзнанието на Мило.

Той заобиколи бюрото си и седна. Почуквайки с ръба на картичката по дланта си, както по-рано с кинжала, започна тихо да си тананика мелодията на „Агнус Дей“.

Можеше да се обзаложи, че по един или друг начин Тери Хей е включвал брат си в своите планове. Но как? Като съветник, охрана или може би като свой пряк наследник?

В момента Мабюс се намираше в Ню Йорк по друга работа. Дали да не го прати при Крис Хей? Мило отхвърли тази възможност. Инстинктът му го съветваше да действа внимателно, съобразявайки се с наситените събития през последните двайсет и четири часа. Съществуваше друг, по-добър начин да разбере дали истинският кинжал е преминал от единия брат у другия. Картичката щеше да бъде ключът, а Сутан — неговият нищо неподозиращ пратеник. Иронията на ситуацията не убягваше на Мило. Най-добре беше да остави събитията сами да му покажат пътя към придобиването на безценния предмет.

— Ами мадмоазел Сирик? — попита той. — Мило никога не употребяваше пред хората си собственото име на Сутан, за да не показва, че изпитва към нея нещо повече от професионален интерес. — Тя знае ли нещо? И по-специално за това, че сте претърсвали апартамента на Тери Хей?

— Не мога да я понасям — отвърна Данте.

Лицето на Мило придоби такова изражение, сякаш Данте бе пръднал.

— Не можеш да я понасяш, защото е будистка, докато ти самият не вярваш в нищо, нали? Нейният мироглед ти е напълно чужд, защото си неспособен да възприемеш самата идея на вярата. Самият аз съм се опитвал да те просветя в пътищата господни и знам, че е безнадеждно. — Той прокара пръст по острието на кинжала. — Добре е да не забравиш, че апартаментът на Хей е неин.

— Тя е кучка.

— Казваш го, защото е кхмерка — отвърна Мило. „Всички виетнамци сте една стока“, мина му през ума, като гледаше свирепото изражение на Данте. — Все пак имай предвид, че тя не се лъже лесно.

А ако разбере, че имаш нещо общо със смъртта на любовника ѝ, ще ти извади сърцето, без да ѝ мигне окото. И двамата знаем какви чувства изпитва към виетнамците, нали?

Данте се ухили мрачно.

— Тези неща май действително те възбуждат. — Мило потисна гнева и отвращението си, предизвикани от обидите по адрес на Сутан. „Данте е само едно животно, помисли си той, какво може да се очаква от подобно жалко създание.“

— Тази кучка не знае нищо, специално се постарях.

— Добре — кимна Мило. — Постарай се това да се върне в апартамента на Тери Хей. — Той подаде картичката на Данте. — И да се остави така, че да бие на очи. Колкото по-скоро я намери мадроазел Сирик, толкова по-добре.

Виетнамецът взе картичката и погледна часовника си.

— След десет минути имате обяд с мосю Логрази — каза той.

„Добро куче си ти, каза си Мило. Опасно, спор няма, но и вярно.“ Той стана, оправя сакото си и каза:

— Готов съм.

Логрази, в зависимост от това колко надълбоко под лъскавата му външност го изследваше човек, бе или богат американски бизнесмен, занимаващ се с внос и износ на стоки, или „капо“ от висок ранг в Обществото на седемте фамилии, известно още като Мафия. Излишно е да се споменава, че Мило го бе изследвал доста надълбоко.

Той намираше, че Логрази притежава специфичната мургава, лъскава и мазна красота, утвърдена като модел от американските актьори, опитващи се да играят италианци в „Кръстникът“. Тяхната външност обаче, тяхната морна изнеженост, резултат на алкохолното ежедневие в кънтри клубовете, в никакъв случай не бе европейска. Независимо от това, Логрази ревностно им подражаваше, като при това в старанието си да изглежда едновременно трагичен и героичен, не успяваше нито в едното, нито в другото.

Въпреки всичко Мило го харесваше, макар да беше американец. Стараеше се да не се настройва срещу него, да не бъде предубеден.

Логрази беше не само изискан, но и умен — качество, което Мило оценяваше. Логрази, както и тези над него, от чието име той говореше и за които Мило можеше само да се досеща, имаха

внушително влияние върху световната политика. Това означаваше, че в ядрото на Обществото стоят европейците.

Логрази винаги бе облечен елегантно и с вкус — костюми от „Бриони“, скъпи ризи и копринени вратовръзки от „А. Сулка“ — въобще, ако се съдете по дрехите му, той дори в ковчега си не би облякъл конфекция от „Брукс брадърс“.

Като добавка към всичко, той притежаваше и известна култура. Обичаше да разговаря за Шагал и Модилиани и по време на разходките си — той твърдеше, че ходенето избистря мозъка му, често отиваше в Ла Руш, града на художниците, където навремето бяха творили неговите любимци.

Понякога двамата с Мило обядваха в някой от парижките ресторанти — „О ке д'орсе“, „Льо Дюк“, „Льо Тру Гаскон“, но най-често се срещаха привечер да пийнат по нещо в „Клуб Флорир“.

Мило харесваше това място заради красивото му разположение и близостта му до неговия дом на авеню „Ню Йорк“. Заведението се намирало във великолепна двуетажна сграда от осемнайсети век, скътана на улица „Жан Гужон“ — тиха и потънала, в зеленина, разположена в луксозния Осми район на Париж. Тук човек можеше да си откъдне от бъркотията от хора и превозни средства, превърнала Плас дьо ла Конкорд в дващсет и четири часова лудница от смог и туристи — две неща, между които Мило не правеше особена разлика.

Логрази обикновено пиеше ледени коктейли „Манхатън“, приготвени с „Кънейдиън Клъб“, докато Мило избирало питие според настроението си. Сега, подпрял удобно лакти на облицования с кадифе бар, той се спря на бира „33“. По време на пътуванията си до Югоизточна Азия, известен все още под друго име, той бе изградил у себе си този вкус и оттогава продължавал да харесва азиатската бира и кхмерските жени повече от всички останали, като по възможност ги предпочитал заедно.

— Началната фаза на операцията „Белия тигър“ приключи — обърна се той към Логрази, предвкушвайки интересния разговор.

— Успяхте ли?

— Сто процента — отговори не съвсем искрено Мило. — Основната пречка на пътя на съвместното ни предприятие е премахната. Вече можем да заемем пространството, освободено след смъртта на Тери Хей и да продължим безпрепятствено работата си.

— Значи сте взели „Врата към нощта“ от мистър Хей?

— Да — отвърна Мило. Лъжата му се отдаваше с лекота, след като цял живот се бе усъвършенствал в това изкуство.

— Много добре — каза Логрази с облекчение. — Господи, нямате представа какъв трън в очите ни беше този Тери Хей. Да се работи с професионалист, като вас е истинско удоволствие. Ще се погрижа хонорарът ви да бъде преведен чрез банката ни в Цюрих.

— Съгласен съм.

— И трите оръжия са вече у нас — каза Логрази. — И цялата тази глупост...

— „Гората от мечове“ съвсем не е глупост — прекъсна го Мило. — Много хора — хора, държащи в ръцете си както стоката, така и каналите, без които „Белия тигър“ не струва пукната пара — вярват в нейната сила. Това я прави съвсем реална.

Логрази се засмя:

— Хайде, не сме деца. Много хора вярват и в Баба Яга, но това не означава, че тя съществува. — Той махна с ръка. — Както и да е, това са глупости. Ще ви помоля само да ми позволите след цялата тази история да хвърля един поглед на готовия комплект.

— Но разбира се — съгласи се сърдечно Мило. Днес той се чувстваше особено доволен от себе си. — Трябва само малко да изчакате. Оръжията още не са съединени. И това е деликатна процедура и ще ни отнеме известно време.

— Така ли? Не забравяйте, че трябва да ги изпратите в Азия възможно по-скоро. Но преди да отплават, бих искал да видя за какво плащам.

След като Логрази си отиде, Мило се настани удобно, отвори кутия „Голоаз“ и запали цигара. Гледайки как синкавият дим се издига към тавана, той се питаше какво ли би казал Логрази, ако знаеше, че кинжалът, взет от Тери Хей е фалшив. Във всеки случай, плащането положително щеше да се позабави.

Макар все още да не притежаваше истинския „Porte à la Nuit“, Мило имаше всички шансове да се добере до него. Рано или късно щеше да открие къде Тери е скрил безценния кинжал, но проблемът бе, че Логрази висеше над главата му и го притесняваше с времето.

Впрочем, той беше прав в едно — Мило нямаше как да започне операция „Белия тигър“ без трите оръжия. Разбира се, той можеше да

мине с номера на Тери и да пробута на Логрази копието — той така или иначе нямаше да разбере какво му показват. Но истинският кинжал му бе нужен за друго — не за Логрази, нито за който и да било от Мафията, а за опиумните вождове от платото Шан.

Там, с „Гората от мечове“ в ръце, той щеше да има талисман с такава сила, че свирепите и горди жители на платото, където се отглеждаше най-добрият опиум в света, биха заклали собствените си братя, за да изпълнят волята му. Сложните връзки между големите и малките племенни вождове щяха да се разпаднат, всички щяха да служат единствено на него.

Вярата в „Prey Dauw“, както наричаха в Азия това оръжие с три остриета, се коренеше в древната будистка митология. То било изработено от монаха скитник Махагири, който имал дар на магьосник и бил подпомогнат от Равана, главния зъл демон в учението Тхеравада. Независимо от приказния си произход, оръжието съществуваше и Мило вече притежаваше две от частите му. Скоро щеше да има и третата, „Врата към нощта“, и тогава вълшебството на „Гората от мечове“, истинско или въображаемо, щеше да го превърне в най-могъщия човек на земята.

Мило дръпна дълбоко от цигарата си и затвори очи, оставяйки мислите си да отплуват към Сутан. Представи си я в неоправеното легло, свита на кравай. Отвън, виейки се като змия, реката носеше своите зеленикави води, а през прозореца долитаха виковете на търговци от преминаващите сампани^[7]. Малките ѝ крака бяха обути в розови пантофки и тя го гледаше с тъжните си черни очи.

В същия момент Сутан Сирик, предметът на неговите блянове, гледаше една снимка, на която тя и Тери Хей седяха прегърнати в ресторант на открито. Тери носеше тъмни очила и се усмихваше широко. Откакто снимката бе направена, тя я носеше у себе си постоянно и угълчетата ѝ бяха протрити и износени. Гледани през сълзите, двете фигури придобиваха нереални очертания, подобно на усещането, обгръщащо картините на добрите импресионисти. Една щастлива двойка, хора, които бе познавала, или по-скоро срещала, някога много отдавна.

В деня след смъртта на Тери тя напусна Ница. След разпита в полицията, след идентифицирането на тялото, Сутан прекара една безсънна нощ в своя апартамент. Или по-точно, в дома на Тери — той

бе навсякъде, където тя седеше, застанеше или спреше погледа си. Не просто споменът за него, а неговото духовно присъствие бе пропило самия въздух и тя усети, че се задушава.

Бягството бе първична реакция, но на Сутан не ѝ беше до подобни разсъждения. Още щом небето започна да просветлява, тя прерови чекмеджетата на шкафа си и натъпка една пътна чанта с бельо и дрехи. Имаше нужда не само да се махне от Ница, но и да бъде сред близки хора.

Тя бе единствено дете и семейството имаше голямо значение за нея. Единственият ѝ роднина, останал след смъртта на нейните родители, бе братовчед ѝ Мън. Неговият баща, вуйчото на Сутан, бе един от ръководителите на режима на Лон Нол в Камбоджа в началото на седемдесетте години, по време на свалянето на принц Сианук. Той си бе създал множество непримирими врагове и бе убит в последвалата кръвопролитна борба за власт заедно с жена си и всичките братя и сестри на Мън. Самият Мън намери убежище при приятели на баща си, които впоследствие, с голям риск за самите себе си, го изведоха нелегално от страната.

Мън заемаше важно място в живота ѝ и сега тя се отправи към неговата вила, разположена сред хълмовете северозападно от Ница. Там в продължение на три дни живя като бебе, прекарвайки времето в ядене и сън на пресекулки. Докато спеше, често потръпваше конвулсивно, измъчвана от кошмари — през огромна, призрачно осветена равнина се носеше табун великолепни коне с насълзени, плувнали в кръв очи. Тя се стряскаше, събуждаше се задъхана и плачеше. Тогава Мън идваше, за да я прегърне и приспи наново, като понякога ѝ пееше кхмерски приспивни песни.

В края на третия ден тя се събуди от сън, в който се видя като бронзова статуя на Буда. Гледаше с бронзовите си очи как истинската Сутан се събува, измива нозете си и влиза в нейния храм, след това коленичи пред нея и се моли. Трогната от предаността ѝ, тя се опитва да заплаче, но бронзовите ѝ очи отказваха да я послушат. Поиска да ѝ каже нещо, но бронзовите ѝ устни не се разтвориха. Помъчи се да я докосне и успокои, но не успя да помръдне бронзовите си ръце.

На сутринта тя отиде с Мън да се моли — нещо, което не бе правила от много години. Макар да беше кхмерка само наполовина, Сутан бе възпитана в тхераваданската будистка религия. Кхмерите

казват, че тази вяра се засуква с майчиното мляко. Основните ѝ принципи са, че човек може да се прероди в трийсет и едно нива на съществуване, които образуват колело, наречено „самсара“. Отвъден живот не съществува, нито душа, или пък всемогъщ бог. Дори молитвите не се отправят пряко към Буда, а към някои от трийсет и седемте „нат“, или светии.

— Търся спасение в Буда — молеше се Сутан. — Търся спасение в Дхарма. Търся спасение в Сангха.

Същността на нейната вяра бяха Четирите благородни истини на Гаутама Буда: *В живота има страдание. Страданието се предизвиква от желанията. За да се прекрати страданието, трябва да се освободиш от желанията си, а за да сториш това, трябва да се откажеш от всичко излишно. До свободата се стига чрез Благородния път на правилното намерение и правилното поведение, състоящ се от осем елемента.*

Същата вечер тя се прибра у дома си. За пръв път след вестта за убийството на Тери се чувстваше по-спокойна и къщата вече не ѝ се виждаше така враждебна. Изпра някои дрехи, а други, които не бе използвала по време на пътуването, прибра обратно в шкафа.

И тогава откри, че някой е влизал в апартамента през дните на отсъствието ѝ. Положително не беше полицията — Сутан им бе оставила телефона на Мън и те нямаше да пропуснат да ѝ се обадят. Освен това, вече бяха претърсили жилището ѝ в деня, преди да замине.

Когато отвори чекмеджето с бельото си, откри, че липсват чифт пликчета — розови, на цветя. Отначало реши, че просто не ги е прибрала или ги е взела със себе си на тръгване. Провери в пътната си чанта и огледа целия апартамент, но така и не успя да ги намери. Покъсно, докато си правеше чай, се сети, че преди три дни, когато се готвеше да замине при Мън, ги бе видяла сред останалото си бельо. Спомни си дори, че тогава ги бутна встрани, за да вземе друг чифт, който искаше да сложи в багажа си. Невъзможно бе да изчезнат. Освен ако някой не бе влизал в дома ѝ.

Сутан започна методично да преобръща всяко ъгълче на къщата. Това, което откри, беше недовършената картичка на Тери до брат му Крис.

Тя я гледа дълго, като се вслушваше в чувствата, които видът ѝ пробуждаше у нея. Почеркът на Тери, името на Крис... Накрая я

прибра в чантичката си и прекрати търсенето. Всичко останало изглежда си беше на мястото. Каквото и да е търсел, крадецът не бе успял да го намери.

Гадеше ѝ се от мисълта, че бяха тършували из нещата ѝ. Все едно някой непознат да сложи ръка между бедрата ѝ — нещо съкровено и интимно и същевременно отблъскващо и ужасно.

Тя си наложи да се стегне. Знаеше, че причината за душевния ѝ смут е в собственото ѝ безсилие. Трябваше да надделее над обстоятелствата. Сутан не се зальгваше, че това ще ѝ се удаде лесно — през последните пет години, обкръжена от ласкавите грижи на Тери, тя бе водила нормален, спокоен живот и споменът за ужасите от миналото бе започнал да избледнява в съзнанието ѝ. А сега насилието се бе върнало отново. Навремето страшното насилие, крещо се в миналото на Мън, едва не я бе помело. Дали сега миналото на Тери не ѝ готвеше същите изпитания? Дори самата мисъл за това ѝ се струваше непоносима.

Съзнанието за крехкостта на илюзиите, с които бе живяла, накара стомаха ѝ да се свие. Под тънката обвивка на нормалното ежедневие, подобно на чудовище в мрака на дълбините, през цялото време се бе стаявала истината за това, коя бе тя всъщност и каква щеше да остане завинаги — жена, владееща изкуството на смъртта.

Струваше ѝ доста усилие да се откъсне от миналото. Сърбайки чая си, тя се залови да обмисля настоящите си проблеми. Накрая се реши, стана от мястото си и загаси всички лампи. Дълго стоя права в тъмната стая, като едва се осмеляваше да диша. Трябваше да използва цялата сила на волята си, за да стигне до прозореца, чувствайки бясното блъскане на сърцето в гърдите си.

Застана напълно неподвижно, пердетата докосваха лицето ѝ. Може би плачеше. Най-сетне леко, с върха на показалеца си, отмести края на едната завеса.

Под нея булевард „Виктор Юго“ бе пълен с паркирали коли. Светлината на уличните лампи проблясваше сред клоните на дърветата, по тротоарите като привидения преминаваха дълги сенки, хвърляни от фаровете на автомобилите. Не видя нищо необичайно и вече се канеше да се отдръпне от прозореца, когато долу неочаквано проблесна кибритена клечка. Тя притаи дъх. Пламъчето прогони за

миг мрака от входа на отсрещната сграда и тя видя едно лице и една ръка — някой гледаше право към нея.

Сутан неволно изпищя и отскочи от прозореца. След това, притискайки овехтялата снимка на щастливата двойка към гърдите си, прошепна:

— Защо си отиде, Тери? Как ще се справя сега сама?

От паркираната кола Мабюс наблюдаваше Сийв Гуарда и Даяна Минг, застанали пред ярко осветения портал на болницата. Той вдигна ръка и се прицели с показалеца си между очите на Сийв. По-добра мишена не можеше да се желае.

Представи си тъпия шум от заглушения изстрел, тихия пукот на строшеното стъкло, мекия, мляскащ звук, напомнящ звука от устните на доволно сучещо бебе, с който куршумът пронизва кожата, плътта и костите.

Представи си резките движения на агонизиращото тяло, бликащата кръв — да, особено кръвта, опръскала просторния портал, заляла излъскания гранитен под, покрила остриите късове стъкло, останали в рамката на вратата, искрящи и сияещи като розови диаманти под светлината на ярките луминесцентни лампи.

По една или друга причина, мисълта за кръв винаги предизвикваше в съзнанието му една и съща картина — голи, разтворени женски бедра, влажни, подканящи. Той усети нарастващата ерекция. Смъртта и сексът бяха неразривно свързани за него, сякаш представляваха двете страни на една монета, въртяща се безспир — ту осветена, ту потънала в мрак.

Мабюс се намести по-удобно в седалката на колата, която бе наел. Той обожаваше колите не по-малко от секса и смъртта. Често си представяше как умира, шофирайки със сто и петдесет мили в час срещу бетонна стена, или още по-добре, насрещен автомобил.

Тази идея, която отдавна се въртеше в главата му, се бе оформила окончателно под влиянието на „Катастрофа“ — една книга, която той си купи в чакалнята на лондонското летище „Хийтроу“ преди няколко години. Оттогава никога не пътуваше без нея, като отново и отново жадно препрочиташе многобройните сцени на еротични катастрофи сред дъждовни, обляни с неонова светлина футуристични пейзажи.

Мисълта за смъртта го поглъщаше изцяло. Нерядко се чудеше защо все още е жив, след като дузина негови братя и сестри бяха просто прах, разпръснатата по калната от кръв и преситена от трупове земя на Виетнам.

За него тези моменти бяха като периоди на просветление по време на треска. Тогава той разбираше, че смъртта не би го задоволила — тя бе твърде елементарна и чиста, може би най-чистото изживяване, с което се среща човек. Неговата карма му отреждаше нещо повече, макар все още да не бе осъзнал какво е то.

Докато гледаше как Сийв се качва в колата си, Мабюс си мислеше каква смърт би му отредил. Убийството, което си бе представил преди малко, беше просто ей така за развлечение, малка забава, съчинена колкото да мине времето.

Мабюс умееше да управлява времето — беше се научил на това тогава, когато нямаше друг избор. Освен, разбира се, ако не приемеше като избор лудостта. Когато човек прекара петстотин дни в лагер за виетнамски военнопленници и се храни само с червеи и насекоми, които изчопля от земята със собствените си окървавени пръсти, той придобива власт над времето.

Или, по-точно, над мисълта. Защото единственото, на което го научи затворът, беше, че времето не съществува. В самотата, тишината и пълния мрак, мисълта придобиваше чудовищни размери и във времето, не съществуваше нищо, освен нея. Тя изпълваше целия свят и следователно определяше реалността.

Това умение му бе послужило, когато го изтезаваха. Дори сега, ако някой го попиташе колко мъчения е понесъл, той не би могъл да отговори, защото просто не знаеше. Докато терзаеха тялото му в ада, съзнанието му витаеше някъде високо и надалеч.

Колата на Сийв потегли, карана от Даяна. Мабюс форсира двигателя си и ги последва. Нямаше представа къде отиват, но това му беше безразлично — рано или късно Сийв трябваше да спре някъде и тогава той щеше да бъде там. За голямата забава.

Стрелна език по тъмните си, напукани устни. Сред суматохата на оживената градска улица той с еднаква лекота намираше както тишина, така и мрак. После мозъкът му се изпълни с ярки експлозии и нощта се превърна в ден. Мазният напалм настъпваше като огнедишащ дракон и

поглъщаше селото му още живо, сваляйки кожата на неговите обитатели. Кошмарът беше пред очите му като на тепсия, ясен и жив.

На кръстовището светна червено и той спря само през една кола от Сийв Гуарда. В неясната светлина на уличните лампи на вътрешната страна на ръката му се забелязваха многобройни резки. Някои от белезите очевидно бяха стари, но други изглеждаха зараснали едва наскоро.

Мабюс извади малък автоматичен нож, отвори го с щракване и плъзна острието по ръката си, там където още нямаше следи от стари порязвания.

Острата болка го ободри и освежи напълно, той сякаш се отърси от сън, или по-скоро, от мисълта за сън. Това му достави голямо удоволствие.

Докато светофарът се смени, мина доста време, през което Мабюс гледаше как кръвта, неговата кръв, пълзи по кормилото подобно на животно със своя собствена, независима воля. Накрая струйката започна да капе по пода на колата, в такт с пулса му. Тогава той притисна носната си кърпа към раната, за да спре кръвта.

Два дни в седмицата Мило работеше, доколкото въобще работеше нещо, в Академия на военната история. Впрочем, това не беше учебно заведение в истинския смисъл на думата, а по-скоро библиотека, обхващаща всички области на военната мисъл, изкуство и опит.

Това бе частна академия, издържана от „Обществото за завръщане в лоното на църквата“, помещаваща се под неговия покрив.

Бароковата сграда от седемнайсети век, собственост на „Льо Жирон“, както членовете на Обществото го наричаха помежду си, бе истински дворец, проектиран от Жул Ардуен-Мансар, с характерния покрив, носещ името на архитекта. Постройката се намираше на Плас Вандом, което, имайки предвид стойността на недвижимите имоти в Париж, свидетелстваше за изключителното богатство на „Льо Жирон“.

Мило отговаряше за постъпването на нови материали в огромната библиотека, или поне официално това бяха задълженията му през два от дните в седмицата. В действителност, той бе нещо като преподавател в Академията и работата му беше да наставява

обещаващите младежи в изкуството на войната, според вижданията и разбиранията на „Льо Жирон“. Това означаваше да им представи предмета в историческа перспектива, като ги запознае с разнообразните, променящи се способности за водене на бойни действия, прилагани от гениите на войната, започвайки от Александър Македонски и стигайки до Патън^[8].

И едва тогава Мило запознаваше учениците си с теориите на Сън Цу, Иеясу Токугава и Миямото Мусаши, чиито учения бяха колкото неостаряващи, толкова и универсални.

— Вникнете в техните уроци — обичаше да настоява той. — Римската империя някога е била най-великата сила на земята. Британската империя също е имала своя звезден час. Колкото до Америка, тя достигна върха в развитието си като империалистическа държава през 1945-а. В момента тази нация е най-големият длъжник в света. Икономиката ѝ е осакатена от огромния търговски дефицит. Буйно нараства броят на бездомниците в градовете, които тя не може или не иска да подслони. Никой не желае американска продукция, дори самите американци — те искат да виждат „Made in Japan“ или „Made in Germany“ на всичко, което купуват. Ирония на съдбата ли е, че точно Германия и Япония, които изгубиха Световната война и преди четирийсет и пет години бяха на ръба на разрухата, днес имат най-силните икономики? Не, това е пример, който трябва да ни послужи за урок. Но да се върнем към Америка, този загиващ колос, очакващ единствено своя „soup de grace“^[9], който да сложи край на мъките му. Още римляните ни показаха, че разположението и корупцията са първите признаци на упадък на една цивилизация. Аферата „Уотъргейт“, както и пресният пример с иранските контри илюстрират користта и покварата във върховете на това общество — два смъртни греха, предвестяващи настъпващото зло. Затова от тук и трябва да започнем — от смъртта на Америка.

Неговите лекции винаги омагьосваха студентите и им вдъхваха почит и респект, граничещи с благоговение. За тях той символизираше силните, радикални политически мъже от старата школа, които преди влизането си в „Льо Жирон“ те бяха смятали за част от миналото.

Но като добавка към преподавателската си работа в Академията Мило развиваше и доста странични дейности, най-важна от които безспорно бе операцията „Белият тигър“.

С това кодово наименование Мафията наричаше своя план за създаване на голям канал за контрабанда на наркотици от платото Шан. За по-просто Мило и хората му също използваша това име. По практически съображения Мило бе прехвърлил повечето от работата по операцията върху гърбовете на своите верни кучета, вьетнамците Данте и Мабюс, но Логрази, представителят на мафиотските семейства, участващи в „Белият тигър“ не знаеше за това.

Поради куп причини Мило нямаше никакво намерение да му разкрива своите помощници. Безспорно, тук играеха роля и елементарните съображения за сигурност, продиктувани от естеството на работата, но преди всичко той желаше Мафията, с нейния легендарен апетит за търговия с наркотици, да си остане неразривно свързана само и единствено с него.

Един ден Логрази бе дошъл при него и му бе предложил щедро възнаграждение, както и петнайсетпроцентова дял в сделката срещу техническото обезпечаване на хода на операцията. В крайна сметка, Мафията никога не бе имала вземане-даване с опиумните вождове от платото Шан, докато той бе прекарал десетилетия в този район. Хората, изпратили Логрази, се нуждаеха от неговите връзки, както от знанията и опита му. Също така, те не биха постигнали никакъв успех с Тери Хей без неговата помощ.

Мило прехвърли в ума си обещаното заплащане. Десет милиона долара плюс процентите и всички разноски — очевидно, семействата отдаваха на тази операция твърде голямо значение.

Той знаеше за вероломството и жестокостта на Мафията, но сега тя самата бе изцяло в ръцете му. Той държеше всички козове — без него мафиотите нямаше да знаят какво да правят с „Гората от мечове“, дори ако им я дадеше просто ей така. При мисълта за това Мило едва не се изсмя на глас.

Телефонът иззвъня. Логрази се обаждаше, за да му каже, че иска да се види с него.

Това се стори доста странно на Мило, още повече, че срещата не беше на някое от обичайните места, а й посредствен туристически ресторант, разположен в търговската част на улица „Сент О’норе“.

Той намери Логрази на една маса до прозореца. Министерството на финансите, тази скучновата сграда от грамадния архитектурен

комплекс на Лувъра, се намираше на отсрещния тротоар и засенчваше заведението.

Тук нямаха азиатска бира и Мило си поръча еспресо. То се оказа отвратително на вкус, ставаше единствено за американските туристи, за които и кафето в „Макдоналдс“ е превъзходно.

Логрази пиеше минерална вода, което беше необичайно за него.

— Има един въпрос, който бих желал да обсъдим — каза той. Гласът му звучеше стегнато, в тона му се долавяше напрежение, подобно на свита пружина. Нещо не бе наред — преодолявайки пристъпа на безпокойство, Мило застана нащрек.

— Винаги съм на вашите услуги.

Логрази поиска сметката.

— Тук стана многолюдно — каза той и хвърли на масата няколко банкноти.

Те излязоха навън и след една пряка стигнаха до Пале Роял. Наоколо беше пълно с чужденци — цели автобуси немци, тук-там японци, испанци, руснаци.

— Чудя се дали чужденците ви правят, такова впечатление, както на мен — каза Мило. — Напоследък има най-много немци. Тук във Франция се притесняваме от това, че марката им е толкова силна. През 1992-ра всички граници в Европа ще паднат и жителите на страните от Общия пазар няма да имат нужда от паспорти и визи в цяла Западна Европа. Всеки ще може не само да пътува без никакви ограничения, но и да купува предприятия, недвижимо имущество, всичко каквото поиска. Нас направо ни е страх, че германците ще дойдат и ще направят с Париж същото, което японците направиха с Ню Йорк — ще го изкупят на едро.

— Германците се понасят. Поне са добри бизнесмени. Руснаците са тези, които ме притесняват. Най-голямата грешка, която можем да направим, е да подпишем споразумение за ядрените ракети с тия лъжливи копелета.

Мило се замисли дали Павлов е знаел доколко американците си приличат с кучетата от неговите опити. За самия него нямаше съмнение, че техните реакции и мислене са напълно уеднаквени от културата на великия Нов свят, изградена изцяло от стереотипи като добрите каубои на Джон Уейн и злодеите от типа на Блек Барт. Ако човек носи бяла шапка или язди бял кон, за американците той е вече

добър, независимо от това доколко постъпките му потвърждават тази представа.

Но сега той изгаряше от нетърпение да разбере истинския повод за срещата.

— Има ли някаква задача за мен?

— В моето семейство се казваше: „Дори след малките лодки остават вълнички“ — отговори Логрази. — Ние искаме този път да не останат никакви вълнички.

Мило го погледна, очаквайки да поясни думите си.

— Изглежда, че при полагането на основите за успеха на „Белия тигър“ е останала малко недовършена работа.

Те свърнаха в една странична уличка, по-далеч от шумните туристи, и там Логрази спря в сянката под колоните на някаква сграда.

— Отстраняването на Тери Хей се оказа недостатъчно — каза той. — Нещата все още не са докрай подсигурени.

През витрините се виждаше, че вътре се провежда търг. Продаваха се платна на френски импресионисти. Обширното помещение бе пълно главно с немци и японци, които ентузиазирано наддаваха, стиснали каталози в ръце.

— Тери Хей е имал любовница — продължи Логрази. — Французойка с кхмерска кръв на име Сутан Сирик.

Краката на Мило омекнаха.

Логрази наблюдаваше търга. В момента се продаваше великолепна картина на Моне и наддаването вървеше доста оживено.

— Само не ми казвайте, че не сте знаели за нея.

Внезапният порив за уриниране накара Мило да потрепери.

— Знаех, естествено. Но не допусках, че Тери е споделял...

— Там ви е била грешката. — За щастие на Мило, от известно време Логрази не поглеждаше към него — в противен случай неминуемо би забелязал смъртната му бледност. — Сега искаме от вас да направите така, че тази Сирик да последва своя любовник.

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна то рязко Логрази. — Няма да се пазаря с вас. Направете го и точка. — Той се завъртя на пета и си тръгна.

Мило гледаше потресен как Логрази бързо се отдалечава, оставяйки го между Сцила и Харибда — нямаше как да пренебрегне

нареждането му, но, от друга страна, не можеше и да убие Сутан.

После затвори очи и се помъчи да се успокои. „Мисли! — каза си ядно той. Какво ще даде на Мафията смъртта на Сутан?“ Нямаше понятие за отговора и точно затова трябваше на всяка цена да го открие.

Пред очите му немците и японците продължаваха да наддават за Моне и той си помисли със срам: „Изглежда, все пак не сме много далеч от американците — вече всеки иска парче от нас.“

Докато Крис Хей успя да уреди всички формалности около пътуването си до Франция, над Ню Йорк вече бе настъпила нощта.

Чувстваше съзнанието си като решето, през което миговете се процеждаха като песъчинки, безформени и безсмислени. Сякаш живееше в някакъв сумрачен свят, в който чувствата не съществуваха. Брат му бе мъртъв — от мига, в който научи това, имаше усещането, че вдишва не кислород, а новокаин — вцепенение бе обхванало както тялото, така и мислите му.

Улови се, че гледа мигащата лампичка на телефона си. Аленото кръгче не му говореше нищо, сигналът му се губеше като светлината на морски фар сред гъста мъгла. След това чу звъна, който изглежда продължаваше от доста време. Когато накрая разбра, че идва от телефона, той вдигна слушалката.

— Бонжур — каза един женски глас.

Крис не отговори.

— Ало?

Той прочисти гърлото си.

— Да?

— Говорите ли френски, мосю?

— Да, мадам — каза той. — Какво мога да направя за вас?

— Търся мосю Хей — каза Сутан. — Крис Хей.

— На телефона.

— Е, добре — тук тя се поколеба. Сърцето ѝ биеше ускорено. — Обажда се Сутан Сирик — успя да произнесе накрая. — От Франция, Ница.

Крис се изправи в стола си.

— Сутан — каза той със стегнато гърло, — ти ли си?

— Да — отвърна тя. — Сега използвам моминската фамилия на майка си.

Крис не знаеше какво да каже, нито какво да мисли. Умът му бе скован, сякаш го бяха замразили в леден къс.

— След цялото това време... — думите почти го задавиха.

— Да, знам че не е леко — каза тя. — Сигурно се чудиш защо ти се обаждам.

Слушалката замлъкна за толкова дълго време, че накрая Крис каза „Там ли си?“, сякаш викаше дух от царството на мъртвите.

— Да — отговори тя. — О, хайде стига. Търся те във връзка с брат ти.

— Значи познаваш Тери?

— Живяхме заедно пет години.

Боже Господи! Стомахът му се сви на топка.

— Знам, че Тери е мъртъв, Сутан — промълви той с усилие. Върху плещите му се бе стоварило нещо голямо и тежко, непосилната тежест го смазваше. — Обадиха ми се от офиса на баща ми. Вероятно френската полиция е взела от теб служебния му телефон.

— Да.

— Благодаря, че ми се обади. — Дишането му се удаваше с труд.

— Странното е — каза бързо тя, — че намерих пощенска картичка, която се е канел да ти изпрати. В нея пише, че не сте се чували десет години — вярно ли е?

— Да, приблизително толкова. — Той я слушаше едва наполовина.

— Пише също, че идната седмица щял да идва в Ню Йорк да те види. Било нещо важно.

Крис мълчеше. Ръката му стискаше слушалката толкова силно, че пръстите го заболяха.

— Имаш ли някаква представа защо Тери е искал да говори с теб?

— Откъде мога да знам?

— Искам да кажа, изпращал ли ти е нещо през последните един-два месеца?

— Не. Той никога нищо не ми изпращаше. — За момент Крис се вслуша в нейното дишане, след което бавно изплува от обхваналото го вцепенение. — Сутан, да не би да имаш някакви неприятности?

— Не знам — отвърна тя. — Изглежда Тери е имал доста тайни.

— Не бих се учудил.

— Въпросът е там, че те продължават да съществуват и след смъртта му.

Крис се замисли за малко.

— Виж какво — каза той, — баща ми не е тук и аз трябва да уредя всички формалности, затова заминавам за Ница вдругиден. Ще бъда в хотел „Негреско“. — Сърцето му болезнено се сви. — Защо не дойдеш там да пийнем по нещо?

— Мисля, че имам по-добра идея — отвърна Сутан. — Ще те взема направо от летището. Кога пристига самолетът?

Той ѝ каза часа, както и номера на полета на компанията Пан Ам.

— Bon. Merci, Крис. A bientôt^[10].

Сутан, Сутан. Името ѝ му напомняше молитвите, които като дете казваше преди лягане^[11].

„Не мисли сега за това“, мина му през ума.

Тери искал да дойде в Ню Йорк, за да го види? Това действително беше нещо необичайно. Какво ли е било толкова важно, та да го накара да прекъсне десетгодишната си раздяла със семейството?

Дали въобще някога щеше да научи?

Той завъртя стола си към прозореца и се загледа навън. Гласът на Сутан продължаваше да звучи в ушите му дълго след като остави слушалката. Над Сентръл парк се бяха спуснали мастилени сенки и короните на дърветата тънеха в мрак. Заобиколен от безбройните светлини на града, паркът сякаш се бе превърнал в символ на собственото му бъдеще — неизвестно и изложено на волята на стихииите.

„Май понакуцвате?“

„Нищо особено, стара контузия... Обажда се от влагата.“

Това не беше вярно — болката означаваше нещо. Или по-скоро някой, едно име, което се връщаше към него като бумеранг.

Сутан.

Той затвори очи и принуди мислите си да потекат в друга посока. Имаше нужда от аналгин. Преди да звънне телефонът, мозъкът му бе зает с Аликс Лейн.

В съзнанието му изплува споменът за една вечер преди около месец. Вечеряха заедно с Брам Страйкър, специалист по бракоразводните дела, когото Крис познаваше бегло. Този адвокат с право се ползваше със славата на акула в съдебната зала, а също така, с право или без — с името на сваляч, който преспива с клиентките си, според твърденията на момичетата от офиса. Но така или иначе, той имаше остър ум и Крис го намираше за интересен събеседник.

На излизане от ресторанта Страйкър му каза, че има уговорка след вечеря да се отбие на някакво събиране.

Оказа се, че мястото е мрачният едностаен апартамент на Аликс Лейн на Деветдесет и трета улица. Независимо че стаите бяха доста високи, атмосферата беше учудващо задушна и потискаща. Може би причината за това беше в броя на гостите, които трябваше да са три пъти по-малко, за да се чувстват удобно.

На Крис му стана зле още с влизането. Като типичен жител на Ийст Сайд^[12] той бе свикнал с определена среда на живеене, както един обитател на Бевърли Хилс предпочита да живее или в апартамент, или в някоя вила на хълмовете^[13].

Страйкър незабавно се изгуби от очите му някъде сред тълпата. Тютюневият дим забулваше всичко наоколо, а мощните звуци на музиката едва не го изтикаха обратно в антрето. Крис кимна на някакъв познат от конкурентна фирма, поздрави още двама-трима и накрая с много труд успя да си пробие път до бара. Там, с питие в ръка, прекара десетина сравнително спокойни минути в професионален разговор с един съдия от Върховния съд.

Тогава прецени, че гостуването му е продължило достатъчно и тръгна да търси Страйкър, макар предварително да бе наясно, че в тази лудница шансовете да го открие са минимални. Опита се да влезе в кухнята, но вътре бе такава блъсканица, че не успя да се провере през вратата.

Продължавайки нататък по коридора, той стигна до спалнята. Тук бе още по-шумно и задимено. Музиката не отстъпваше по сила на тази от хола, и смесвайки се, двата ритъма караха въздуха да трепти като на оживено кръстовище в пиков час. По леглото се въргаляха хора, други пък бяха отворили балконската врата и танцуваха отвън. Страйкър не се виждаше.

Тогава Крис се отказа от намерението си и тръгна да се връща. Когато минаваше край банята, вратата случайно се откряна, той погледна вътре и видя как Страйкър прегръща Аликс Лейн. В паметта му този момент бе обгърнат от пълна тишина.

Той гледеше как двамата се целуват, поразен от безизразното лице на Страйкър, лишено от всякакво чувство освен своеобразното тържество, когато Аликс обви крак около бедрото му и се притисна в него, сякаш в отчаяние. Впечатлението бе, че той едва ли не се надсмива над нея.

Крис изпита силно желание да заби юмрука си във физиономията на Страйкър. Обля го студена пот — никога преди не се бе сблъсквал с такава безстрастна похот, не бе подозирал, че една целуваща се двойка може да представлява толкова отблъскваща гледка. Изправен пред тази действителност, той тихо се отдръпна и си отиде.

Крис отвори очи. „Изглежда силата ми е в мълчанието, каза си той. И тогава, когато Аликс беше побесняла на стълбите пред съда, пак си мълчах.“

Той изгаси лампата на бюрото, взе си сакото и излезе от офиса. По това време на денонощието вратата се заключваше автоматично; щракването на бравата отекна глухо в празния коридор.

Известно време стоя на тротоара и гледа как такситата забързано профучават по мокрите, хлъзгави улици. Прибрали се от работа, хората сега поемаха към ресторантите и театрите. Очевидно щеше да се наложи да върви пеша.

Крис не знаеше какво да прави, накъде да тръгне. Възможностите бяха много, но за съзнанието му, претоварено от обърканите образи и преживявания на миналото, простият избор се превръщаше в непосилна задача.

Той стоя така край стената от гранит и мрамор, гледайки как светлините се плъзгат край него и изчезват в дъжда, докато накрая споменът, който досега бе потискал, изби като мощна струя и изпълни нощта. Намираше се край ритуалната зала на военновъздушната база в Дувър и гледеше как войниците разтоварват от самолета алуминиевите ковчези, прясно опакована пратка от красивия град Дананг в Централен Виетнам. Той чакаше, за да положи последни грижи за един свой приятел, който поради липса на други близки бе вписал името му в застраховката си за живот.

Двайсетгодишният Крис Хей трепереше под топлите лъчи на лятното слънце, обзет от смразяващата мисъл, че брат му Тери, морският пехотинец, героят, може би лежи в един от тези лъскави ковчези и те така и няма да си кажат сбогом.

Дъждът, който валеше все така силно и равномерно, започваше да го потиска нетърпимо.

Той тръсна глава, вдигна яката си и пое към къщи, приведен под напора на гъстите капки.

Когато се прибра, смъкна прогизналите си дрехи и нахлузи къси гащета и фланелка без ръкави. В спалнята имаше голямо огледало, което го отразяваше в цял ръст.

Мускулестото му тяло без съмнение би впечатлило страничния наблюдател. Висок на ръст, широкоплещест и с тесни бедра, той притежаваше фигура на атлет. Това не бяха обемистите мишци на культурист, нито пък жилестите, изпити форми на бегач на дълги разстояния — тази суха, издължена мускулатура можеше да бъде резултат единствено на плуване или колоездене.

Но Крис виждаше единствено младежа отпреди години, неуморната машина за упражнения, имаща всички шансове да спечели „Тур дьо Франс“ — тази изтощителна комбинация от скорост и издръжливост, в която състезателите трябваше да поддържат скорости от над двайсет и пет мили в час по стръмните алпийски склонове. Годината беше 1969-а, същата, в която куршумите свиреха край ушите на Тери в Югоизточна Азия.

Тази година обиколката бе посветена на „La France profonde“ — градовете и селата от вътрешността на страната, тоест онази Франция, която Крис дотогава обичаше с цялото си сърце. „La France profonde“, която го издигна до главозамайващите висини на успеха, а после му показва юмрука си, така че той се завърна у дома друг човек. Цъфтящата му младост, изпълнена с безгранична сила и жизненост, с „risico“, както италианците, с които се запозна там, наричаха постоянното рискуване, и най-вече — с вяра, че животът е едно безкрайно настояще, в което не може да се случи нищо лошо, всичко това си бе отишло безвъзвратно.

Колко бе остарял от тогава? Крис не знаеше. Ако въпросът бе единствено в годините, то — малко. Очите му бяха все тъй сини, косата — черна и къдрава, по лицето и тялото му нямаше грам

тлъстина, а бръчките почти липсваха. „В теб има келтска кръв, сине“, обичаше да казва баща му. Действително, на младини той често се виждаше в мислите си като келтски воин, облечен в доспехи, вдигнал меч срещу пиктските орди, прииждащи към каменните монументи на Стоунхендж^[14].

Боже, колко отдавна бе всичко това. Но, от друга страна, той все още чуваше тихия глас на Сутан в слушалката.

Той отиде до старинното френско писалище в спалнята и извади от едно чекмедже дебела пачка машинописни листа. Ластикът, с който бяха захванати, се скъса от допира му, хартията беше стара и пожълтяла. В горния десен ъгъл бе написано с неговия почерк „Могьо, 1969.“

Не бе пипал този ръкопис от години и сега, докато четеше грапавите изречения, му стана ясно защо. Импулсивно захвърли листата обратно на мястото им и хлопна чекмеджето.

После стана и отиде бос до другата, по-малка спалня, която използваше за тренировките си. До стената бе изправен скрипец с тежести, до него имаше машина за гребане. Срещу прозореца стояха редом велосипеден тренажор и електронна пътечка за бягане на място.

Крис се качи на тренажора и завъртя педалите. Погледна навън през прозореца — трийсет етажа под него се намираше Трето авеню, но там не се виждаше нищо особено. Тогава съзнанието му постепенно се изпълни с други гледки — Тонон ле Бей, Шамони, Обан, Дин. И той отново почувства на гърба си жълтата фланелка, за която жадуваха всички, но единствено водачът в „Тур дьо Франс“ можеше да носи.

Един час по-късно Крис слезе от седалката и продължи с четирийсет минути гребане при максимална скорост. След това се хвърли на тежестите, докато накрая усети как прекрасната умора обзема обляното му в пот тяло. Но нито тя, нито хладният душ успяха да му донесат желаното спокойствие. Споменът за Могьо се върна отново. Обиколката на Франция не бе единственото, което той преживя през лятото на 1969-а.

Вече облечен, той крачеше напред-назад из апартамента си като животно в клетка. Във всяко огледало и прозорец му се привиждаше

образът на Сутан. Крис не издържа, сграбчи един шлифер и излезе навън.

Едва след като отмина 72-ра улица, осъзна накъде отива. Намираше се само на две-три преки от дома на Макс Стайнър.

Стайнър живееше в стара, зле проектирана сграда на 75-а улица, между Пето авеню и авеню Медисън. Портиерът се свърза с него по домофона, след което посочи на Крис един от асансьорите — тук всеки от тях обслужваше по два апартамента на етаж.

Когато излезе от асансьора, Макс вече бе отворил вратата и се усмихваше широко насреща му. Крис с благодарност си помисли, че още откакто постъпи в „Стайнър, Макдауъл и Файн“, той винаги си оставаше негов съюзник. Ето кое го бе накарало да дойде именно тук — рамо до рамо с Макс щеше да се чувства по-спокоен.

— Да тържествуваш ли си дошъл? — попита Стайнър, докато раздрусваше ръката му. — По новините в шест приказваха само за теб, кучи сине! — За състоянието, в което Крис се намираше, този бурен ентузиазъм бе не по-малко потискащ от дъжда на улицата.

— Искам да поговорим, Макс.

— Разбира се, разбира се. — Макс го задърпа към вестибюла. Отвътре се чуваха гласове. — Но не веднага. Влизай, имам малко гости. Ти ги познаваш — Бил и Марджъри Хорнър, Джек и Бети Джонсън и така нататък. Току-що вечеряхме. Поседни при тях, пийни нещо, след малко, като дадат новините в единайсет, ще можеш да тържествуваш на воля.

— Не, не, не се безпокой. — О, Господи, помисли си Крис, само това ми липсва, да си надяна светската физиономия и да говоря глупости на чаша мартини.

— Какво ти става пък сега? — каза Стайнър. — Надявам се не си толкова глупав, та да си въобразиш, че ме притесняваш. Освен дето тук всички те познават — той се засмя. — Има дори твои почитатели, които ще ме одерат жив, ако разберат, че съм оставил техния кумир да се измъкне току-така. Ще бъдеш героят на партито!

На Крис му мина през ума, че Стайнър не знае за смъртта на Тери, а сега нямаше как да му каже за това. Представи си удивеното му изражение: „Но ти никога не си ми казвал, че имаш брат.“ Това вече щеше да му дойде много. Единственият изход бе да излъже нещо и да си тръгне.

— Наистина не мога, Макс — каза той. — Отбих се само за малко и без това вече закъснявам за една среща.

Стайнър го погледна внимателно.

— Сигурен ли си, че няма да останеш за едно питие?

Крис кимна отчаяно, отстъпвайки към асансьора.

— Сигурен съм — отвърна и натисна копчето.

— Е, както искаш — усмихна се Стайнър. — Утре ще се чуем, нали?

— Да, разбира се, ще ти звънна. — Асансьорът най-сетне дойде и той се качи в него.

— А, Крис, Аликс Лейн днес беше готова да те изяде с парцалите, нали сама си беше поискала това дело от окръжния прокурор. Да знаеш, че страшно се гордея с теб.

Крис не успя да отвърне нищо, думата „благодаря“ му преседна на гърлото.

Вън дъждът беше поутихнал, но нощта бе влажна и гореща като през август. Той спря някакво такси.

— Накъде, приятел?

Крис отговори нещо, което веднага след това изхвъркна от съзнанието му. Градът, изпълнен с живот, се носеше покрай него, кипящ от движение, смях, забързани нозе; по широките булеварди се разхождаха двойки, в сенките между сградите се прегръщаха влюбени и в един миг той осъзна, че не се вписва никъде в това пъстро многообразие.

Бяха навлезли дълбоко в района на Сентръл парк, когато Крис попита:

— Къде ме карате, по дяволите?

— Деветдесет и трета улица, на запад от Кълъмбъс авеню — каза шофьорът. — Ако мислиш, че има по-пряк път дотам, грешиш.

Господи, там живее Аликс.

— Слушайте, не може да съм...

Шофьорът удари спирачки и се извърна към него.

— Ако искаш да отидеш някъде другаде, приятел, кажи си и толкова.

Отзад започнаха да свирят клаксони, колата препречваше движението.

— Не — отвърна с безжизнен глас Крис, — карайте, всичко е наред.

Но не беше така. Далеч не всичко бе наред и докато натискаше звънеца до пластмасовата табелка с името на Аликс, той продължаваше да се чуди какво изобщо търси там. В почернялото от мръсотия табло на домофона се чу пращане, той извика нещо в него и след малко входната врата забръмча.

В асансьора миришеше на пици и дим от пура. Той слезе на четвъртия етаж и се озова в тесен, слабо осветен коридор. Стените бяха боядисани наскоро, като от това издутините в мазилката само личаха още повече.

В дъното се отвори врата и Аликс Лейн се показа на фона на осветения апартамент. Носеше отрязани джинси, избелели почти напълно, блузка с къси ръкави, на която пишеше „Предпочитам да си карам колелото“ и нищо повече. В ръката си държеше парче пица.

Крис застана пред нея.

— Надявам се, че не пушиш пура.

— Какво? — тя го изгледа така, както хората в цирка гледат тринайсетия заек, излязъл от цилиндъра на фокусника. Всичко бе прекалено невероятно, за да е истина.

— Искам да кажа, сама ли си — поясни Крис.

Сийв Гуарда гледаше отрязаната глава на своя брат в краката си и се питаше какво, за бога, се е случило. Даяна Минг и той бяха коленичили край живия плет зад църквата „Света Троица“ в Ню Канаан, заедно с тях беше и Харви Блокър, детективът от градската полиция, натоварен с разследването на случая.

Той бе масивен мъж със зачервени очи и късо подстригана коса с неопределен жълтеникавосив цвят. В единия ъгъл на устата си имаше херпес, който непрестанно изследваше с език.

— За пръв път виждам подобно нещо — говореше той в момента. — Главата е тук в градината, а останалата част от трупа — вътре в църквата — той изпъшка, премествайки тежестта си от единия крак на другия. — Както сигурно сте забелязали, имало е кратка борба.

— Не са ли видели някой да влиза в ризницата? — попита Сийв. Заседналата в гърлото му буца го задушаваше.

Блокър поклати глава.

— Разпитахме много хора. Отец Донели е видял брат ви да отива там, но това е било съвсем обичайно — той е имал навика да се уединява за известно време след месата и поради това отец Донели не заподозрял нищо нередно.

Сийв не откъсваше поглед от странните вълнообразни очертания по срязаната плът на врата на брат му и се опитваше да разгадае техния смисъл.

— Но след като минал един час — продължи Блокър, — а отец Гуарда бил все още вътре, отец Донели отишъл да провери какво става. Тогава намерил тялото и се обадил на нас.

Те заобиколиха църквата, минаха през един от страничните входи и влязоха в ризницата.

Доминик лежеше на дясната си страна. Зловещата, свръхестествена гледка на тяло без глава плашеше. „Това не е моят брат, каза си Сийв. Не е възможно това да е Дом.“

— Разбирате ли нещо, Блокър?

Детективът потри нос с дебелия си показалец.

— Абсолютно нищо, да ме вземат мътните. Кой ще вземе да убива свещеник? Не виждам никакъв смисъл.

— Може би е някой психопат? — каза Даяна Минг.

Блокър вдигна рамене.

— Нищо чудно. Вече ги има какви ли не. — Той с пъшкане разтърка изтръпналите си бедра; изглежда клякането при огледа на главата не му бе допаднало особено. — Е, поне до момента сторихме всичко по силите ни. Но ако трябва да бъда откровен с вас, лейтенант, по всичко изглежда, че разследването скоро ще се окаже в задънена улица.

Междувременно Сийв се бе привел над тялото и го изучаваше сантиметър по сантиметър със зоркостта на колекционер, разглеждащ рядък екземпляр. Каквото и да се случеше в живота му от тук нататък, той искаше да запомни този момент завинаги.

Блокър махна с ръка на хората от съдебната експертиза:

— Готово, ваш ред е сега.

— Момент — каза Сийв, — мога ли да остана за малко насаме с брат си?

Блокър подръпна крайчеца на ухото си.

— Разбира се, защо не. Хайде, момчета — обърна се той към останалите. — Да излезем навън.

Когато остана сам, Сийв извади от обичайното място в страничния си джоб един малък несесер. Когато разтвори ципа, вътре лъсна набор от миниатюрни метални инструменти, които бе събирал през годините — оръдията на неговия занаят.

Той избра чифт фини пинцети, протегна ръка и леко ги вкара в десния джоб на своя брат. Когато се навеждаше над трупа, Сийв бе съзрял вътре нещо, което никой от правостоящите не можеше да види — тънка бяла ивица. Ако това бе листче хартия, пинцетите щяха да го извадят.

Миг по-късно то вече бе в ръцете му. Пъхна го в джоба си и тъкмо се канеше да прибере несесера, когато два от пръстите на дясната ръка на Дом привлякоха вниманието му с неестественото си положение. Той ги подбутна с върха на пинцетите и установи, че са счупени със силен, рязък удар.

После, взирайки се по-внимателно, забеляза и още нещо. Като извади от своя комплект четчица, с каквато жените си слагат руж, той бързо събра в едно найлоново пликче онова, което се намираше по върховете на пръстите. Накрая стана, прибра всичко и излезе от ризницата.

— Детектив Блокър, много съм ви признателен за всичко, което направихте. — Той нарочно не погледна как екипът на съдебната експертиза пристъпи към задълженията си.

— Това ми е работата — отвърна Блокър. — Благодаря, все пак. Напоследък никой не се сеца да благодари на полицията.

— Имате ли нещо против да поговоря с някои от свещениците? — попита Сийв. — Сам разбирате, брат ми все пак е живял сред тях...

— Да, разбира се — каза Блокър. Мозъкът му вече бе изцяло зает от мисълта за отдавна пресрочената вечеря. — Нямам нищо против.

Той се сбогува и се скри зад ъгъла на църквата. След малко видяха колата му да се отдалечава, отнасяйки със себе си целия състав на следствието.

— Каква беше цялата тая работа? — попита Даяна.

— Остави го, нека се радва — отвърна Сийв. — Малко подмазване не пречи, стига да постигнеш своето. Ясно е, че Блокър няма да свърши нищо. Не мисли, че много го боли за брат ми —

просто смъртта на Дом трябва здравата да го е стреснала, за да ме изчака да дойда от Ню Йорк. Донели сигурно му е казал, че братът на отец Гуарда е лейтенант от полицията.

— Май забравяш, че сме в Кънектикът, шефе. Тук пълномощията ти не важат.

— Не и когато става въпрос за брат ми — отвърна Сийв. — А освен това Блокър знае, че има право да поиска помощ, но не си помръдва тлъстия задник да поиска нечие съдействие.

Те откриха отец Донели да се моли в олтара пред статуята на Христос и търпеливо го изчакаха да свърши.

Накрая свещеникът се обърна.

— А — сепна се той и се изправи. — Мислех, че всички полицаи вече са си отишли.

— Така е — отвърна Сийв. Той виждаше, че Донели е прекалено развълнуван, за да го познае. — Аз съм братът на отец Гуарда.

— Пресвета Дево! — възкликна свещеникът. — Радвам се, че сте тук. Той имаше восьчнобледо лице, чието изражение сякаш бе печално по природа. — Съжалявам, синко, че трябваше да се срещнем при такива обстоятелства. Всички много скърбим за отец Гуарда. Той беше уважаван и обичан тук.

„Очевидно не всички са го обичали“, помисли си Сийв.

— Знам, че сте имали тежък ден, отче — каза той, — но може би все пак ще се съгласите да ви задам няколко въпроса.

Донели кимна с глава.

— Ще се радвам, ако мога да ви бъда полезен с нещо.

— Детектив Блокър сигурно вече ви е питал същите неща, така че ще ви помоля да се запасите с търпение. Вие пръв сте намерили брат ми, така ли?

Свещеникът кимна утвърдително.

— Как стана?

— След месата отец Гуарда винаги се оттегля в ризницата, но обикновено не стои там по-дълго от половин час. Когато този път се забави цял час, аз започнах да се безпокоя и отидох да видя какво става.

— И?

Отец Донели видимо се затрудняваше да продължи. Смъртта поначало се описва трудно, особено ако е толкова чудовищна.

— Видях го. Тоест, видях тялото му.

— Как лежеше?

— Не ви разбрах?

— Имам предвид по гръб ли беше, или по лице? — каза Сийв.

— На дясната си страна.

„Така, значи не са местили Дом преди моето идване“, помисли си той.

— Какво направихте след това?

— Приблжих се до него, разбира се — отвърна Донели. Сийв помнеше, че по думите на Блокър свещеникът се е обадил в полицията незабавно. — Той бе мъртъв. Нямаше никакво съмнение... — гласът на отеча секна.

— Продължавайте — меко каза Сийв след кратка пауза.

След като се посъвзе, Донели заговори отново.

— Помолих се за него. Казах Отче наш и Аве Мария. След това отидох да се обадя в полицията и на епископа.

— Нищо повече ли не правихте в ризницата?

— Не.

— Да се върнем малко назад — каза Сийв. — Кажете ми, ако обичате, къде бяхте вие и останалите свещеници веднага след приключване на месата?

— Вижте, други свещеници всъщност няма. За съжаление в наши дни това призвание все повече запада и църквата е принудена да наема миряни за много от дейностите, които по-рано се извършваха от помощник-свещеници като мен. При нас в „Света Троица“ има двама такива — мистър Дилън и мистър Рийд. Но нека отговоря на въпроса ви. Аз говорих с един от енориашите, мистър Аткинсън. Ставаше дума за набиране на средства за църквата, той често помага при тези начинания. Дилън беше с нас, а Рийд се виждаше от другата страна на олтара.

— Колко продължи разговорът ви с мистър Аткинсън, отче?

— О, поне двайсет минути. Трябваше да изясним много неща.

— Разбирам. — Сийв си водеше бележки. — Дилън през цялото време ли беше с вас?

— Да.

— Ами Рийд?

— Той излезе навън, пред входа. След месата един от нас винаги стои там. Това бе идея на отец Гуарда. Той смяташе, че за някои енориаши ще е по-леко да говорят с нас, когато сме извън църквата. И както обикновено, беше прав. — Очите на свещеника се наляха със сълзи.

Сийв погледна към бележките си, но мислите му бяха заети с друго.

— Според детектив Блокър никой не е забелязан да влиза в ризницата, докато брат ми е бил вътре — каза той.

— Вярно е — кимна отец Донели.

— Добре, сега се намираме край олтара. Тук някъде ли е мястото, на което сте разговаряли с мистър Аткинсън?

— Точно на него сме застанали.

Сийв протегна врат.

— Интересно — каза той. — Входът на ризницата не се вижда от тук.

Донели погледна нататък.

— Прав сте, така е.

— Още по-малко е можел да го види Рийд, след като се е намирал от другата страна на олтара. Това означава, че след месата всеки е можел да влезе там, без никой да го забележи.

— Така излиза — каза отецът, разстроен.

Сийв вътрешно си пое дъх.

— Някой да ви се е сторил подозрителен на днешната проповед? Може би сте видели непознато лице?

Донели придоби съвсем отчаян вид.

— Не съм никак добър физиономист. Отец Гуарда беше силен в това — той познаваше по лице всеки мъж и жена в енорията.

„Последен опит“, каза си Сийв.

— Да сте видели или чули по време на месата нещо необичайно, отче?

Свещеникът поклати глава.

— Не мога да се сетя. — Той замислено сви устни. — Впрочем да, някой сложи на диска банкнота от хиляда долара, но не вярвам това да ви интересува.

— Напротив — отвърна Сийв, — често ли имате такива дарения?

— О, да, енорията е заможна, а и набирането на средства се удаваше на отец Гуарда. Но естествено, пожертвования от този род обикновено се правят с чек. Не помня друг път да е имало толкова голямо дарение в брой.

Сийв бе заинтригуван.

— Кой носеше дискоса, отче — попита той.

— Аз.

— Помните ли как изглеждаше този човек?

— Беше мъж. — Той видя израженията на лицата им и добави: — Не мислете, че се шегувам — просто това е всичко, което помня. Не се загледах в него, а и съм...

— Знам, лош физиономист — довърши вместо него Сийв.

— Останалите бяха заети с друго по време на месата и също не са го забелязали. Страшно съжалявам, че не мога да ви помогна повече.

— Не се притеснявайте, отче. — Сийв затвори бележника си. За съжаление, това беше нещо обичайно при събирането на показания. При всяко разследване трябваше да внимава бумащината и безплодните лутания да не го изхабят, преди да е напилал водещата нишка. А тя, както го бе убедила собствената му практика, винаги съществуваше. — Сигурен съм, че сторихте всичко по силите си.

Донели кимна, но изражението му ясно показваше, че се съмнява дали е бил особено полезен.

Вече бяха почти до вратата, когато отецът им викна да изчакат и забързано ги настигна.

— Сетих се нещо — каза той. — Когато броях даренията след месата, видях на хилядадоларовата банкнота някакъв прашец.

— Какъв прашец? — попита Сийв.

— Не знам. Искам да кажа, не знаех. Видя ми се любопитно, затова го избърсах и го показах на мистър Дилън. Той каза, че било грим.

— Грим ли?

Донели кимна.

— Да, с телесен цвят. Като този, който жените слагат на лицето си.

— Не го ли запазихте случайно?

Лицето на отца се изопна.

— Не — отвърна той, — пък и прашецът беше съвсем малко.

— Няма значение — каза Сийв. — Дали не бихте могли да ми услужите с банкнотата? Може би в лабораторията ни ще успеят да го открият.

— Сега пък грим — каза Даяна, докато отецът бързаше към стаята си. — Да не би да мислиш, че брат ти е бил убит от жена?

— Защо, толкова невероятно ли ти се вижда?

— Боже мой, шефе, за да се обезглави човек, се иска доста сила.

— Ти за колко време можеш да изкараш един мъж от строя? — попита той.

— Едно е ритник в слабините — отговори Даяна, — а да отрежеш нечия глава — съвсем друго.

Той замислено присви очи.

— И все пак не бива да се отхвърля всяка възможност, преди да се провери докрай.

Даяна взе банкнотата от свещеника, докато Сийв пишеше разписка върху един лист от бележника си.

— Ще си получите хилядарката обратно веднага щом свършат с нея в лабораторията, отче. А засега приежете моите благодарности.

Отец Донели най-сетне се усмихна.

— Радвам се, че можах да ви окажа по-осезаема помощ. Довиждане и се пазете. Нека Бог бъде с вас.

Навън нямаше жива душа. Ярките лампи на паркинга пред църквата пръскаха синьо-виолетово сияние над околните дървета. Те седнаха в колата и Сийв подаде на Даяна найлоновото пликче.

— Когато стигнем в града, дай това в лабораторията заедно с банкнотата. Кажи им, че е спешно.

— Какво има вътре? — попита Даяна, като завърташе ключа.

— Кой знае — отвърна Сийв. — Може би нищо, а може би улика, която ще ни доведе до убиеца на брат ми.

Даяна включи на скорост и колата потегли.

— Какво ще кажеш да хапнем някъде? — каза тя. — Така трудно ще изкарам чак до града.

— Знам наблизко едно място — каза Сийв и ѝ посочи накъде да свие. — С Дом ходехме там, когато идвах да го видя. — Той включи осветлението в колата и извади отчета за произшествието с Питър Лунг Чън, който бе писал по пътя на идване. Опита се да го прегледа,

но не можеше да разбере нищо, сякаш четеше на непознат език. „Дом, Дом, мислеше си той безспир, кой постъпи така с теб? Как ще съобщя сега на мама, та това ще я съсипе. Но не мога и да го скрия от нея.“

— Ще оставя материалите в лабораторията — обърна се към него Даяна, — а след това ще те откарам да поговориш с Елена Ху.

Сийв кимна и притисна очи с пръсти. „Сигурно остарявам, каза си той. Едва осем и половина е, а вече ми се спи. В колко започна смяната ми тази сутрин?“ Едва сега осъзна, че бе работил непрекъснато от девет часа предната вечер, когато започна акцията по залавянето на Чън. „Господи, мина му през ума, нищо чудно, че никой не желае и частица от мен — просто няма какво повече да вземе.“

— Едва гледаш от умора — каза му Даяна. — Повече се нуждаеш от майчица, която да те сложи в леглото, отколкото от шофьор, който да те размотава по цялото Източно крайбрежие.

И двамата чуха сирената едновременно. Сийв погледна в шофьорското огледало проблясващите отзад червени светлини.

— Не може да е за превишена скорост — каза той. — Трябва да са видели полицейските ни номера.

Боядисаната в бяло и тъмносиньо полицейска кола ги застигна и Даяна намали скоростта. През отворения прозорец се показва униформен сержант.

— Лейтенант Гуарда от Нюйоркската полиция?

— Точно така.

— Бихте ли ни последвали, сър? — въпросът прозвуча по-скоро като заповед.

— Какво има, по дяволите? — попита раздражено Сийв. — Трябва да се връщаме в Ню Йорк.

— Детектив Блокър иска да говори с вас. — Сержантът махна с ръка, сякаш повеждаше керван заселници през Скалистите планини, след което колата му с вой се устреми в нощта.

— Майната ти — каза Сийв. Даяна натисна газта и пое след тях.

По отношение на Логрази Мило бе сигурен само в едно — че не може да му има доверие. Затова и се чувстваше спокоен с него — всякаква увереност липсваше, следователно нямаше нищо, което да

приспива вниманието му. Добре е, смяташе той, когато човек знае с кого си има работа и взима съответните мерки.

Ето защо той бе проявил достатъчно предвидливост да постави в жилището на Логрази подслушвателно устройство. Разбира се, там ежедневно претърсваха за подобни електронни играчки, но прислужницата, която бе на заплата при Мило, разумно прибираше неговата играчка преди всяка чистка и след това я поставяше отново на мястото ѝ.

Мило отвори облицованата с дърво врата, която водеше към килера. В миналото тази малка стаичка вероятно е била част от слугинските помещения. Сега бе претърпкана с внушително количество електронна апаратура, сред която се открояваше двуметров стелаж от магнетофони с големи ролки. В момента бе пуснат само един от тях. Пред него бе седнал дребен човек, чието лице изглеждаше като сплескано от големите слушалки. Щом видя Мило, той му посочи магнетофона, свързан с апартамента на Логрази.

Мило седна, сложи си чифт слушалки и върна лентата, докато чу сигнала, показващ началото на последния разговор. След това пусна записа.

— Да си призная, ни най-малко не очаквах да те заваря тук — каза в ухото му гласът на Логрази. Този човек притежаваше типичната за американците прямота в отношенията — една черта, към която Мило се отнасяше така, както би се отнесъл към ловкостта на някой дивак от Нова Гвинея — със смесица от възхита и снизхождение.

— Аз съм като подхвърлена монета — каза непознат глас. — Независимо дали показвам ези или тура, рано или късно падам на земята. Стария знае това и просто се възползва от него. — Мило знаеше, че с името „Стария“ тези хора наричат своя „саро ді сарі“, шефа на Мафията.

— Чух, че те бил наказал.

— Така си е — засмя се непознатият. — Да ти кажа право, беше адски гадно. Когато поиска, Стария наистина знае как да ти изпие мозъка. Но както виждаш, вече всичко е наред. Може би щото ангелите бдят над мене — той отново се изсмя.

— Аз от своя страна страшно се радвам, че си тук — каза Логрази. — За мен ще е чест да работя с такава знаменитост. А и съм

щастлив да чуя, че след цялата обществена шумотевица напоследък Стария не се е разколебал относно „Белия тигър“.

— Напротив, тъкмо обратното — отвърна непознатият.

— Все пак намирам, че има известни основания за притеснение. Напоследък взе да става напечено за всички ни.

— Точно затова операцията трябва да се ускори. Стария усеща, че сега цялата надежда е в нея. Досегашната ни мрежа в Хонконг, която и без това не можеше да задоволи нуждите ни, вече не е безопасна. Не знам какво точно се е случило, но подозирам, че Агенцията е докопала някой от хората по канала. — Мило знаеше, че става дума за американската федерална служба, наречена „Агенция за борба с наркотиците“. — Налага се да закрием тази мрежа, а това означава, че ще трябва да сгъстим графика на „Белия тигър“. Уличните ни пласьори вече се оплакват от недостиг на стока. Запасите привършват, а това ни поставя натясно. Ето защо трябва да скъсим подготвителната фаза на операцията до минимум. Стария държи ясно да ти предам, че не можем да си позволим провал.

— Едно е да получим свободен достъп до мрежата на Тери Хей, друго е да я накараме да работи за нас — каза Логрази. — Неизбежно ще се появят спънки. Не бива да забравяме, че в Югоизточна Азия всеки се сблъсква с трудности — там просто хората са различни.

— Остави Югоизточна Азия на мен. В много отношения я познавам по-добре от собствената си страна. Това е просто една яма, пълна с нечистотии, в която само след една крачка потъваш толкова надълбоко, че ти е нужен компас, за да разбереш къде е горе и къде — долу.

Логрази се засмя.

— „Белия тигър“ означава власт — продължи непознатият. — А в този случай властта означава средства — неограничени средства. Ще получим това, към което всички се стремим, а именно абсолютна свобода, независимост от всякаква външна намеса.

— Като стана дума за външни хора — каза Логрази, — какво да правя с Мило от тук нататък?

— Преди всичко, нека те поздравя, че успя чрез него да очистиш Тери Хей. Той се беше превърнал в истинска пречка. Всъщност, това копеле винаги си е било пречка. Стария каза, че идеята да се възложи

ударът на Мило, е била твоя. Чиста работа, без много шум. Добре се справи, Франк, много добре.

— Навремето сте се познавали с Хей, нали?

— Да, бяхме доста близки във Виетнам.

— И какво се случи след това? Чувал съм, че Тери те е пре...

— Не съм дошъл да си разказваме спомени — прекъсна го непознатият. — Има по-належащи въпроси, като Мило например. При него положението остава непроменено. Няма да го изкарваме от играта, както беше решено преди — той ще продължава да ни носи полза, не по-малка от вредата, която ни причиняваше Тери.

— Значи да продължавам да го коткам?

— Може и така да се каже — отвърна непознатият. — През последните дни положението се промени значително. Някой е очистил Де Кордия.

— Това е неприятно. — Логрази знаеше, че Ал де Кордия бе една от ключовите фигури в операцията поради връзките си в международните фондове за подкупи на високо равнище. Той имаше също така пълен достъп до всички лични дела на „Белия тигър“.

— По-неприятно, отколкото си мислиш — каза непознатият. — Той е бил обезглавен.

— Обез...

— Добре ме чу, Франк. Главата му е била отделена от тялото. А за мен това означава само едно: Тери Хей. През войната той командваше подразделение, чиято задача бе да сее паника сред виетнамците. Тогава му хрумна жертвите да се обезглавяват. Това бе находчива мисъл — жълтите се ужасяват от подобно нещо, тъй като то е в разрез със „самсара“ тяхната представа за безкрайното пътешествие на душата по колелото на живота. Но да се върнем към Де Кордия. Откакто дъщеря му умря миналата година, нещо в него се прекърши. Естествено, той бе чувал за Тери, тъй като прекарваше дълго време в Европа, за да урежда на място контактите си. Той е искал да излезе от играта, Франк. Аз проследих стъпките му в последно време. Преди около месец този нещастник е посетил Тери в дома му в Ница и му е казал достатъчно, за да го настрои срещу нас. Обзалагам се, че мисълта за нашата намеса в операциите му на платото Шан не му е допаднала особено. Но очевидно нещо помежду им не е потръгнало и той е очистил Де Кордия в собствения му град — Ню

Канаан, щата Кънектикът. Ето от такива неща бизнесът страда, а отношенията ни с пласъорите се обтягат.

— Кога е бил убит Де Кордия?

— Във вторник.

— Значи след смъртта на Тери — Логрази се засмя. — Освен той да е възкръснал от мъртвите, за да го убие.

— Не е смешно — срязва го непознатият. — По всяка вероятност въпреки изричните нареждания Хей е запознал с плановете си Сутан Сирик, своята приятелка. Имаме всички основания да смятаме, че тя е замесена в убийството. Искам да я отстраните, и то незабавно.

— Да използвам ли Мило?

— Аз... — тук гласът на мъжа стана неясен. Разговорът продължаваше и Мило напрегна слух, за да различи думите. Чу се как в стаята влиза още някой. Той върна записа и го прослуша отново и отново, като увеличаваше звука, докато накрая шумът от лентата се превърна във виелица в слушалките.

— Merde! — настроението му се влошаваше след всяко превъртане на лентата. Гласовете се чуваха, но не се разбираше какво казват. Той надраска на техника бележка да се опита да усили тази част от записа.

Мило гледаше как ролките на магнетофона престанаха да се въртят. Сега вече имаше обяснение защо Логрази му бе наредил да убие Сутан. Но от друга страна бе сигурен, че непознатият лъже за нейното участие в убийството на Ал Де Кордия. Предположението, че е изпълнявала някакъв завет на Тери, беше нелепо. Този човек играеше някаква игра, но каква?

Той си записа в един бележник всичко, което знаеше за него. Американският му акцент не можеше да се сбърка. Очевидно бе също, че е специалист по Индокитай, а в такъв случай Мило трябваше да го познава или най-малкото да е чувал за него. Логрази го бе нарекъл знаменитост. Мафиот, знаменитост, специалист по Индокитай — кой можеше да е това? Мило разрови мозъка си, но не откри нищо. Може би когато техникът успееше да изолира гласа и думите се чуеха ясно, самият разговор щеше да му подскаже отговора. Но той знаеше, че това би отнело много време, а моментът изискваше незабавно да разбере кой е този мъж. Най-добре бе да установи наблюдение над

дома на Логрази. Сега разполагаше единствено с гласа на непознатия, но телеобективът щеше да му даде и неговото лице.

Вземайки това решение, Мило свали слушалките и остана така, вперил поглед в пространството пред себе си. Все по-осезаемо чувстваше как около него се затяга някакъв обръч, в дъното на който стоеше непознатият.

Той вдигна телефона и миг по-късно се появи Данте.

— Искам да знам — обърна се Мило към виетнамеца — дали мадмоазел Сирик е познавала човек на име Ал Де Кордия, американец, убит наскоро в Ню Канаан, щата Кънектикът. Работел е за Мафията по операция „Белия тигър“. Опитай се също така да разбереш нещо за дъщеря му. И между другото, провери дали някой не знае кой го е убил.

Данте кимна и излезе, оставяйки го сам сред бавно въртящите се ролки.

Аликс преглътна хапката си, без да бърза и го погледна хладно.

— Да не би да си дошъл да ми предявиш иск за клевета и морални щети от името на клиента си?

Крис трепна. Това бяха почти дословно думите, които ѝ бе казал днес на стълбите пред съда.

— Заслужавам си го — каза той.

— Разбира се, че го заслужаваш. — Аликс стоеше на вратата в заплашителна поза, очите ѝ бяха нащрек като на дива котка, пазеца леговището си.

Крис почувства как го обзема вълна на слабост, затвори очи и се подпря на касата на вратата.

— Ако не искаш да ме пуснеш вътре, би ли ми дала поне чаша вода?

— О, Господи — каза Аликс. — Хайде, влез.

Коридорът бе дълъг и слабо осветен, на стената като някаква модернистична скулптура висяха два бегача. Зад гърба му вратата се затвори и резето щракна два пъти.

Минаха покрай кухнята и влязоха в хола. Сега тук му се стори много по-различно от миналия път на партито — дишаше се леко и сякаш бе станало по-просторно. Може би апартаментът бе ремонтиран

оттогава или просто отсъствието на тълпите от гости, създаваше това впечатление. Той се отпусна тежко в едно канапе с калъф в ярки тропически мотиви.

— Нещо по-силно от вода май няма да ти дойде зле — отбеляза Аликс. — Какво да ти наля, колега?

— Водка. Водка с лед, ако може. — Той се извърна към нея, когато тя отиде до дъбовия бюфет зад гърба му. — Направи ми една услуга, ако обичаш, наричай ме Крис.

— Не мисля, че ти дължа някаква услуга — отвърна тя, като му наливаше питието. Крис отново се запита какво търси тук. Не би се учудил, ако в съседната стая се спотайваше Брам Страйкър.

Тя му подаде чашата, Крис отпи и се облегна назад в канапето.

— Защо не седнеш? — попита я той, сякаш това не беше нейният собствен апартамент.

— Мамо? — Те се обърнаха едновременно. На вратата стоеше момче на около петнайсет години, с щръкнала коса и с типичния за възрастта му непохватен вид. Очевидно идваше от кухнята, защото държеше полуизядено парче пица в едната си ръка и кутия кола — в другата. — Идваш ли?

Аликс се усмихна и в същия миг стана друга. Това лице, сякаш нарисувано от някой прерафаелит^[15]. Крис имаше чувството, че я вижда за пръв път. Той си припомни как сърцето му забиваше по-силно, когато я зърнеше отдалеч в съда. Сега тя бе в своята домашна среда и може би именно поради това изглеждаше поразително красива. Лицето ѝ не притежаваше идеалните американски черти, които могат да се видят по кориците на списанията или на телевизионния екран. Устата ѝ беше доста широка, луничките по бузите ѝ бяха по-нагъсто, отколкото трябва, а носът бе леко гърбав. Но това не бяха дефекти, защото те придаваха на красотата ѝ обемност и осезаемост, за разлика от плоската хубост на фотомоделите. Такова лице можеше да накара кръвта да заври, помисли си Крис.

— След малко — каза тя. — Запознайте се, това е Кристофър Хей. Кристофър, това е синът ми Дан.

Крис стана и протегна ръка.

— Здравей. — След това, като забеляза, че и двете ръце на момчето са заети, я дръпна.

Дан отпи от кутията си.

— Ей — каза той. — Ти да не си онзи Кристофър Хей?
Адвокатът?

— Май че съм аз — отвърна Крис.

Момчето разцъфна в широка усмивка.

— А, голяма работа си. Миналия срок правих писмена работа върху две от делата ти. Мама ми помогна. Радвам се, че се запознах с теб.

— Благодаря — каза Крис.

Когато Дан се върна в кухнята, той се обърна към Аликс.

— Видя ли какъв успех пожънах? Не знаех, че си омъжена.

— Вече не съм — отговори тя.

— Съвместно попечителство?

— Беше. — Той забеляза колко прям и открит бе погледът ѝ. Тя потупа с пръст хрущяла на носа си. — Но един ден баща му така ме удари, че ми счупи носа. Тогава реших да изкарам пълен курс по самозащита. В съда му отнеха всички права върху сина ни. Сега не може да припари до мен и Дани.

— Сигурно не ти е лесно. Едно момче има нужда от баща.

Те стояха наред хола. От кухнята долетя рок музика, Дани бе пуснал „Ем Ти Ви“.

Крис се огледа наоколо — ярките завеси, прикриващи потъмнелите от вездесъщата нюйоркска чернилка прозорци, етажерките с книги, ниската масичка със стъклен плот, индийското килимче на пода, очуканото пиано в ъгъла с месинговия лампион до него. На стената висеше избеляла фотография на дървена провинциална къща със задължителния дъб отстрани. Малко момиченце с опашчици, навярно самата Аликс, седеше във вързана на дървото люлка и гледаше право в обектива с прекалено сериозно за възрастта си изражение. Зад нея в сянката на листата, изправен като войник на пост, стоеше висок, слаб мъж.

— Апартаментът е едностаян, нали?

Аликс кимна.

— Спалнята е на Дан. Преди малко беше седнал на леглото ми.

— Градската управа май не полага много грижи за подчинените си.

Аликс се позасегна.

— На мен ми харесва тук, на Дани също. Сигурно е нищожно в сравнение с твоя апартамент, но това е нашият дом.

— Приятно е — каза Крис, сядайки отново. — За разлика от миналия път, сега ми харесва.

— Идвал си тук и друг път? — Аликс седна в едно кресло, тапицирано в тон с ярката покривка на канапето. — Кога?

— На поливането на апартамента ти. Дойдох с Брам Страйкър.

— Брам приятел ли ти е?

— Бъбрим си понякога.

— Той води бракоразводното ми дело. Когато онова копеле ми счупи носа, той убеди съда да му отнеме правата върху Дани.

— Хмм.

— Какво означава това?

Крис остави чашата. Не бе ял нищо от обяда с Гейбъл и водката започваше да го хваща.

— Нищо, просто „хмм“. — Трябваше да стане и да се раздвижи из стаята. Червата му куркаха и имаше предчувствието, че ще каже или направи нещо, за което след това ще съжалява. — Старият Брам още ли ти запрята полите?

Аликс скочи.

— Ти си бил адски нагъл.

Той се обърна да види лицето ѝ.

— Да, и баща ми каза същото, когато го хванах, че изневерява на майка ми. — Крис се усмихна. Чувстваше се като кораб в открито море, носен от вълните, волен, свободен. — Аз му отвърнах, че след като тя ми е майка, това ме засяга лично. Ударих го през лицето. Казах ли ти, че баща ми е уелсец? В Уелс имат една поговорка: „Нека всичката кръв бъде отпред.“ Той обясняваше, че това значи винаги да си с лице към врага. Но независимо от това, след половин година той се разведе с майка ми, а след още една година тя умря. Така че не постигнах абсолютно нищо с този шамар. Наскоро след това баща ми се ожени отново. Дори неведнъж, а два пъти — тази в момента е третата му жена.

— Аз не съм ти майка — каза Аликс. — Защо тогава смяташ, че това, което правя, те засяга?

Крис вече със сигурност знаеше какво ще каже и направи, макар че впоследствие може би щеше да съжалява.

— Ето това. — Той заобиколи канапето, сграбчи Аликс в ръцете си и я целуна здраво по устните.

Тя отдръпна глава и впери в него сивите си очи.

— Ако мислиш, че ми харесваш, грешиш.

— Така ли?

— Не ме гледай толкова самодоволно. Коленете на жените омекват само по филмите и то единствено в прегръдките на героя. — Погледът ѝ стана твърд. — А ти не си герой.

— Ако не съм, ще стана — отвърна Крис и я целуна отново.

— Права бях преди малко — каза тя. — Ти действително си адски нагъл.

— Има нещо, за което бе права, и то е, че от година и половина не съм и помислил да поема дело „рго вопо“.

— Хмм.

— Какво означава това?

Тя се усмихна.

— Нищо, просто „хмм“.

— И за друго също така бе права. Вече смятам, че Маркърс Гейбъл наистина е убил жена си.

— Това е минало и заминало — каза Аликс. — Забрави.

— Как така да го забравя? Че аз повече от всичко на света искам да го видя зад решетките.

Аликс се засмя.

— Господи, държиш се като пренебрегната любовница. Бил те излъгал — и какво? Че той лъже всички. Защо ти да си нещо различно?

— Аз му бях адвокат.

— Съдейки по репутацията ти, това именно го е накарало да скрие от теб истината.

Той я погледна въпросително.

— Виж, Брам може да е всякакъв, но поне не е завистлив. Винаги те е превъзнасял.

— Мислех, че е твърде зает, за да ме забелязва — каза Крис.

— Искаш да кажеш с клиентките си, нали? — тя кимна. — Да, преди време открих, че просто съм се наредила на дълга и непрекъснато увеличаваща се опашка.

— И какво направи?

Аликс се усмихна.

— Никога не съм обичала тълпите. Но настоях да си останем приятели. На Брам му харесва и така.

— А иначе как му харесваше?

Тя се засмя.

— Щях да ти покажа, ако Дани не беше тук. — Тя обгърна врата му с ръце, доближи лице до неговото. Устните ѝ се разтвориха и омекнаха, той усети горещината на дъха ѝ, опипващия ѝ език.

Подобно на феникс от пепелта, в паметта му възкръсна неканен спомен. Тери се е прибрал в отпуск, облечен във военната си униформа. Героят се е завърнал у дома и всеки го презира, защото воюва във Виетнам, където, както всички знаят, Америка няма какво да търси. Баща му го поздравява — той помни Суец, Индия и другите сътресения от световен мащаб, довели до краха на Британската империя, и затова поддържа американското военно присъствие в Югоизточна Азия. В очите му се появяват сълзи, когато пълни чашата на Тери, притиска го до гърдите си, както никога не е правил с Крис, и целува любимия си син по двете бузи.

Крис гледа безпомощно, той току-що се е завърнал от своето доброволно изгнание във Франция и накуцва с осакатения си крак. Всичките му мечти да влезе в Париж с жълтата фланелка, понесен от безумната, напираща в гърдите радост, са рухнали в един-единствен миг под дъжда и сега той е сред семейството си, чужд в своя роден дом.

„Тур дьо Франс“ бе нещо, което той охотно бе изтрил от паметта си. Какво друго му даде неговото изгнание? Блъскането по клавишите на старата пишеща машина в пролуките между тренировките, когато се опитваше да напише черновата на своя роман, да стане писател, такъв, какъвто винаги бе искал да бъде, и в крайна сметка — куцането и безнадеждния ръкопис, с които се прибра у дома си.

Каквото и да се бе случило през това лято, то бе свързано със спомени за места и хора, прекалено болезнени, за да се връща към тях. Той бе прекарал много години, опитвайки се, мъчейки се да ги забрави и накрая бе успял.

„Ти не си герой“, му бе казала Аликс. Какво ли знае тя, помисли си Крис.

Като не знаеше какво друго да стори, Сутан се върна при Мън. При него тя намираще онази сигурност, която ѝ бе давал Тери през по-голямата част от времето, откакто го познаваше. Но връзката ѝ с Тери бе също и физическа, а от това, на което я бе учил Мън, тя знаеше доколко любовта е в състояние да повлияе върху преценката ни за човека.

Мън живееше във Ванс, в една вила от тринайсети век. Когато преди години Сутан я видя за пръв път, тя представляваше куп жалки руини, полусъборени останки от някогашната великолепно резиденция на могъщия епископ на Ванс.

Тогава тя реши, че братовчед ѝ трябва да е луд, за да купи постройката, която според нея представляваше само камара порутени камъни и хоросан. Но Мън бе на друго мнение. „Видял съм толкова разруха през живота си, ѝ бе казал той, докато ръководеше малката армия от работници, наети да възстановят вилата, че сега изпитвам необходимост да възродя нещо, да създам някаква трайна красота.“

Бавно и с любов той проследи изграждането на каменния външен зид. На запад, в Тараскон, откри резбована дървена порта, изобразяваща коронясването на Богородица, и я докара във Ванс.

Теракотените плочи на ниския покрив в романски стил бяха сменени с нови, а глазираните плочки на стрехата бяха излъскани на ръка.

На север от вилата се намираще кипарисова горичка, която я предпазваше от буйния порив на мистрала. На юг растяха белокори платани с възлести, причудливо извити клони, подобни на разкривени от артрит ръце, които даваха сянка в летните горещини. Надолу от вилата пък започваше каменист скат, покрит със стари лотосови дървета, които напълно я скриваха от любопитните погледи.

Според повечето хора Мън и Сутан изглеждаха еднакво. Той бе малко по-висок и по-широк в раменете, но иначе чертите им бяха почти еднакви. Основната разлика бе, че неговото лице имаше по-обветрен вид, сякаш действително се бе превърнал в провансалски земевладелец.

— Не изглеждаш никак добре — каза Мън.

Бяха седнали във вътрешния двор на вилата, построена във формата на полукръг. Край тях цъфтяха мимози, диви рози, бадемите бяха разтворили розовите си пъпки. Във въздуха се носеше

характерният мирис на риган и мащерка. Каменният фонтан, представляващ двойка играещи делфини, бе обвит в бръшлян; водата, бликаща от устите им, падаше със звън върху лазурните плочки на басейна.

На моменти слънцето успяваше да пробие с лъчите си сивкавите облаци и тогава върховете на дърветата по хълмистите склонове край вилата припламваха.

— Искам да знам в какво се е забъркал Тери — каза Сутан.

На мозаечната маса пред тях бяха поставени купи с ягоди от Карпантра, черни маслини от Ньон и „кализон“, бадемов сладкиш от Екс.

Мън се усмихна, с което ѝ напомни разпространените из цяла Югоизточна Азия статуетки на Буда, и разтвори безпомощно ръце.

— Защо питаш мен?

— Това означава ли, че не можеш да ми отговориш? Тери често идваше да се съветва с теб. Не е ли търсел някога и помощта ти?

— Помощта ми ли? Не. Струва ми се излишно да ти напомням, че той беше твърде независим и не обичаше да бъде задължен на когото и да било.

— Винаги си бил майстор в отклоняването на въпроси — каза Сутан. — Но аз съм твоя роднина и пред мен не можеш да се измъкнеш с увъртания.

— Тери е мъртъв — отвърна Мън. — Духовете също трябва да си почиват. — Той очевидно искаше да ѝ каже да не мисли повече за всичко това.

— Разбери, че искам да знам, Мън. Трябва да знам.

— Умрял е в църква. Питам се дали е бил ужасен от това.

Сутан затвори очи, стори ѝ се, че душата ѝ потръпва.

— Тери може да е мъртъв, но любовта ми към него остава. А изглежда са останали и много други неща.

Мън продължаваше да я гледа с непроницаемото си лице на Буда.

— В такъв случай очаквам да ми изясниш въпроса.

Поемайки си дълбоко дъх, Сутан му разказа как при завръщането си бе открила, че някой е претърсвал апартамента ѝ, разказа и за човека, когото бе забелязала да я наблюдава от улицата.

Тя с учудване отбеляза промяната, настъпваща у братовчед ѝ по време на нейния разказ. Спокойното полусънно състояние на

откъснатост от житейските проблеми го напусна и накрая той седеше на ръба на стола си, изправен и напрегнат като часови.

— Сигурна ли си, че нищо, освен бельото ти не е изчезнало? — попита Мън, когато тя свърши. — Напълно ли си сигурна?

— Да. А и защо иначе ще продължават да ме наблюдават? Ако бяха открили това, което им трябва, щяха да ме оставят на мира.

Мън видимо се отпусна и Сутан попита:

— Да не би да знаеш какво са търсили?

— Не — каза той, но това не й прозвуча убедително. Криеше ли нещо от нея? Бе дошла тук да търси утеха, а вместо това сега страхът й растеше с всяка изминала минута.

Сутан погледна изпитателно братовчед си. Реши, че трябва да му има доверие, дори ако той от своя страна й спестяваше истината. И му подаде картичката, която Тери бе написал на Крис малко преди да умре. Докато той четеше, тя се помъчи да отгатне нещо по изражението на лицето му.

— Ще ми кажеш ли накрая какво става?

Той вдигна очи към нея.

— Защо ми даваш това? — Чертите му не й говореха нищо.

— Стига! — изкрещя тя и дръпна картичката от ръцете му. Тази глуха стена, с която посрещаше въпросите й, я влудяваше. — Мислиш си, че ме предпазваш, нали?

— Единствено от самата теб.

— Не! — Гласът й прозвуча остро. Именно от това се бе опасявала. — Няма да ти позволя да върнеш онова време, предупреждавам те.

Мън остана неподвижен и не отвърна нищо. Слънчевите лъчи се прокрадваха откъм хълмовете и обливаха двора в златиста светлина, хвърляйки причудливи издължени сенки по каменните пътечки и закътаните ъгълчета на вилата.

— Все пак, то ще се върне — каза той накрая. — Неизбежно ще се върне.

— Забранявам! — изкрещя Сутан.

— Самата ти си противоречиш. — Ръцете на Мън лежаха в скута му, сякаш искаше да улови последната светлина на отиващия си ден. — Идваш и ме молиш да ти разкрия тайни, но ми забраняваш да се докосвам до последствията от тези тайни. Никой не живее във вакуум,

Сутан. Не можеш да се отречеш от това, което си. — Гласът му отекина в ушите ѝ сред бадемовите дървета, мимозите и дивите рози.

— Искаш да кажеш от това, в което се превърнах. — Тя гледаше по посока на каменистия склон, покрит със сенчести маслинови дръвчета. За един миг у нея бе настъпила промяна. Тялото ѝ сякаш постепенно се изпълваше с гранитна сърцевина и, което бе още по-странно, със спокойствие. — Ти бе този, който ме научи.

— Тогава бяха зли времена — отвърна Мън. — Направих го, за да те предпазя от моите врагове. Не знаех, че не ще можеш да се помириш с това, в което те превърнах.

Известно време тя мълча и гледа как светлината пълзи по старинния зид. Най-сетне се обърна към него и каза:

— Мислеше ли, че отново ще опитам да се самоубия след смъртта на Тери?

— Признавам, че ми мина през ума.

— Разбирам — каза тя. — Но този път не се мразех, изпитвах единствено мъка. Не бях убила никого.

— Ти уби най-добрия ми приятел, за да спасиш мен. Как можеш да се мразиш за това?

— Убих и точка — отговори тя. — Аз притежавам силата. Ти самият ми я даде, затова не можеш да ме разбереш.

— И двамата я притежаваме — каза Мън. — Какво от това, че баща ти е французин? Ние сме едно семейство и представляваме всичко един за друг. Останалото е без значение.

Тя наклони глава на една страна.

— А Тери промени това, така ли?

— Аз обичах Тери — отвърна той, гледайки как водата се плиска във фонтана. — Бяхме повече от братя.

— Защото сте убивали един до друг. Убивали сте един за друг.

— Това беше много отдавна.

— Но едва ли е забравено — поклати глава тя.

— Дори мъртвите не забравят, Сутан.

— О, по дяволите — простена тя, приемайки със сълзи на очи истината.

Мън я хвана за ръцете и нежно разтри дланите ѝ, както правеше някога, когато като дете тя бе уплашена или болна. На фона на светлината между кипарисите се забелязваше силуета на селянин.

Колко ли спокоен и безметежен бе животът му, помисли си Сутан. Работа, храна, сън, любов, отново работа... Тя мечтаеше за подобна груба простота.

— Какво мислиш за картичката?

— Действително е странно — каза той. — Още повече, след като дълго време са били разделени... защо изведнъж е решил да потърси брат си? И този послепис, какво ли е искал да добави в него?

— Може би ще разберем. Обадох се на Крис, утре пристига да вземе тялото на брат си. Ще го посрещна на летището.

— Смяташ ли, че постъпваш умно, имайки предвид връзката ви преди време?

— Това е без значение — отвърна Сутан. — Нямам друг избор, прекалено добре си ме обучил.

— Решила си да свършиш сама някои неща.

— Не знам дали ще излезе нещо. Крис каза, че напоследък не е получавал нищо от Тери.

— Виж ти. Независимо от това смятам, че няма да е зле да го доведеш тук. Искам да поговоря с него.

— Искаш да кажеш, да го разпиташ.

— Когато дойдете, аз няма да съм тук. Разполагайте се, искам той да се чувства удобно. И ме чакайте. — Той я прикова с твърдия си поглед. — Ясно ли е?

Тя кимна.

— А човекът, който ме преследва?

— Да? — лицето на Мън си бе възвърнало израза на Буда.

— Не знам какво да правя.

Мън я изгледа.

— Знаеш много добре какво трябва да направиш и то още от момента, когато си го видяла да те наблюдава от мрака. Трябва да го оставиш да се добере до теб.

— Не — каза натъртено Сутан. — Знаеш докъде може да доведе това.

Очите на Мън я пронизаха и я накараха да се разтрепери.

— Когато дойде тук с подозренията си, ти вече бе направила своя избор. — Той продължаваше да не сваля поглед от нея. — Трябва да си наясно, че всичко това нямаше да се случи, ако не беше любовта ти

към Тери. Сега нямаш право да отстъпваш. Длъжна си да откриеш защо този мъж те следи.

Мирисът на риган и дива мащерка бе станал още по-силен, едва ли не задушаващ.

— А после? — попита тя с отчаяние в гласа.

— Нищо, за което да не си подготвена добре — увери я Мън.

— Няма да убивам отново! — „Ето, помисли си в същото време тя, всичко започва отначало като в някакъв ужасен кошмар.“ Дори по-лошо, защото това бе кошмар, от който никога нямаше да се събуди.

— Мисли за Тери. — Очите на Мън бяха затворени. — Мисли за Крис, ако трябва.

Делфините все така бълваха искрящата си вода върху лазурносините плочки.

Под брястовете бяха наредени няколко прожектора, тъй като край канавката, минаваща косо през полето, нямаше никакво друго осветление. Лицето на детектив Блокър лъщеше от пот, а кожата му имаше вид на пергамент, готов всеки миг да се напука.

— Скапана работа! — тъкмо казваше той, когато Сийв и Даяна навлязоха в осветеното пространство. — Скапана работа! — Писькът на жътварките потъваше в бръмченето на преносимия генератор.

Когато приближиха, Блокър се обърна към тях.

— Елате, погледнете тук — каза той и посочи в краката си. — Само погледнете.

Един от хората му отметна платницето. В канавката лежеше сгърчен по корем човек. Особеното в случая бе, че главата се намираще на шест инча от прерязания му врат.

— Още един! — възкликна гневно Блокър. — При това убит по същия начин.

— Кой го е намерил? — попита Даяна.

— Две хлапета дошли тук да се натискат. Взехме им показанията и ги пуснахме. Бяха напълнили гащите от страх.

— Оpozнахте ли тялото? — попита Даяна. Сийв сече се спускаше в плитката канавка. Имаше много кръв, но тук тя бе попила в пръстта, за разлика от тази в ризницата.

— Името му е Де Кордия, Ал де Кордия — каза Блокър и отвори скъп портфейл от крокодилска кожа. — Поне според това тук — шофьорска книжка, кредитни карти, карта от „Синия кръст“. Господи, едва ли вече ще му трябва.

Докато оглеждаше врата на убития, Крис забеляза, че срязаната плът има същите странни вълнообразни очертания, които бе видял при Дом, като че ли брат му и този мъж бяха намерили смъртта си в един и същи капан за мечки. Но това, разбира се, бе невъзможно.

— Човекът е тукашен — продължаваше Блокър. — Ето, погледнете — подаде той на Даяна една визитна картичка. На гърба ѝ имаше написана на ръка бележка, очевидно самият Де Кордия си бе отбелязал нещо. — Живее на края на Лост Дистрикт драйв — много баровски район, една къща там струва милиони. Все още не сме успели да уведомим семейството му, така че досега никой не е опознал със сигурност трупа. — Даяна усилено си водеше бележки. — Портфейлът е пълен с пари — повече от пет хиляди долара, което значи, че можем да изключим грабежа като мотив.

Сийв обърна внимание на пръстите. Никой от тях не бе счупен, по кожата им нямаше грим, нито никакви други следи.

— Някой пипал ли е тялото? — попита той.

— Даже и фотографите ги няма още — Блокър въздъхна. Вечерята му изглеждаше по-далечна от всякога. — До гуша ми дойде — каза той, без да се обръща конкретно към някого.

— Дали ще имате нещо против — каза Сийв, изпълзявайки от канавката — да ми изпратите копие от заключението на експертизата и по този случай?

— Разбира се — отвърна Блокър унило, — защо не? Просто ще трябва да изпиша повече хартия. А време ще се намери, нали така? Не ми ли личи колко много време имам?

— Благодаря ви, детектив Блокър — каза Сийв и поведе Даяна към колата. — Много съм ви задължен.

Той проговори отново едва когато излязоха на магистралата и се насочиха на юг.

— Убиецът на Де Кордия, който и да е той, е убил и Дом. И тук същият почерк, същите странни очертания на раната. — Той затвори очи. Безкрайният поток от насрещни фарове му причиняваше

главоболие. — С какво ги е обезглавявал, по дяволите? — Сийв въздъхна. — Вечеряхме ли, или съм сънувал?

— Сънувал си, шефе.

— Тогава спри на първото удобно място.

Отвън закусвалнята бе облицована с изкуствен камък, а отвътре — с фалшив мрамор. Хамбургерът, пържените картофи, кафето и черешовият сладкиш може би също бяха изкуствени, защото изпита усещането, че ще разядат стомаха му, докато преминат през него. Каза си, че трябва да започне да се храни по-здравословно, макар прекрасно да съзнаваше, че няма да го направи.

Когато се върнаха в колата, той глътна няколко хапчета, след което се обърна към Даяна.

— Няма да оставя Блокър на мира, докато не получим резултатите от експертизата. Имам чувството, че ще научим от тях много неща, за които сега мога само да гадая.

— Смяташ ли, че съществува някаква разлика между брат ти и този Ал Де Кордия?

— Възможно е. Били са убити от един и същи човек, в един и същи град, макар и не задължително по едно и също време — каза Сийв. — От друга страна, може би имаме работа с психопат. Точно това кара Блокър да се спича от страх, и то с пълно основание. Де Кордия лежи в канавката поне от два дни, така че не виждам каква връзка може да съществува между него и Дом.

Думата „връзка“ го подсети за нещо. Той включи осветлението в колата и извади смачкано листче хартия.

— Взех това от местопрестъплението — каза на Даяна. — Беше в десния джоб на Дом. Не се виждаше, защото беше скрито под тялото.

— От теб трудно може да се скрие нещо. — Тя започна да изпреварва един ТИР. — Доколкото си спомням, винаги си ни казвал да не се мотаем на местопрестъплението, докато хората от следствието не си свършат работата.

— Това беше, преди да срещна детектив Блокър.

Никой от двамата не се засмя на тази шега. Даяна бе абсолютно предана на Сийв. В годините, през които бяха работили заедно, ѝ се бе случвало да рискува живота си за него и тя не би се поколебала да го стори отново. Но именно тази нейна преданост, обичта и вярата ѝ в него и във всичко, което той олицетворяваше, я караха да изпитва

загриженост за това, което ставаше с него. Смъртта на брат му сякаш го бе преобразила. Виждаше, че той изпитва не просто желание, а направо необходимост да открие убиеца на Дом.

Колата се носеше в среднощния мрак по главната магистрала на Кънектикът и тя, седнала до Сийв, се питаше дали тази мисъл няма да го обсеби изцяло. Досега винаги бе живял за другите, поставяйки над собствените си нужди тези на обществото. Сега това очевидно започваше да се променя. Тя не бе сляпа за мотива, който го движеше, но дали този подтик нямаше да го накара да обърне гръб на идеалите си? Вече го бе видяла да лъже свой колега, да задига веществено доказателство от местопрестъплението и да го укрива от отговорното лице. По-рано Даяна никога не би допуснала, че е способен дори и на едно от тези нарушения.

На съседната седалка Сийв гледаше измачканото късче хартия в ръцете си. То съдържаше три реда, написани с характерен полегат почерк, който той виждаше за пръв път. Отдолу имаше още една дума, добавена с добре познатия му разкритен почерк на Дом. Цялата бележка гласеше:

„Сутан Сирик
Булевард «Виктор Юго» №67
Ница, Франция
Спасена?“

Стеснявани от присъствието на момчета в кухнята, Крис и Аликс бяха седнали на пожарната площадка вред широко отворения прозорец на спалнята. Музиката долиташе приглушено от апартамента, изпълвайки пространството помежду им.

— Дълго време — каза Аликс — се приемах единствено като майка на Дани. Жените често пъти трудно отделят в мислите си своето съществуване от това на детето си. Докато накрая то дотолкова изпълва живота им, че почти не остава място за друго.

Дъждът все още не беше престанал напълно и макар че стряхата до голяма степен ги пазеше, тук-там в косите ѝ блестяха малки капчици, подобно на брилянтна диадема.

— Но след време разбрах, че колкото и голяма радост да ми носи общуването с него, то не ми е достатъчно. Моето собствено „аз“ започваше да се заличава, а това не беше добре и за двамата ни.

— И постъпи на работа при окръжния прокурор.

— Не беше толкова просто — усмихна се тя. — Трябваше да се отдели от него. Да взема адвокатските изпити. — Усмивката изчезна от лицето ѝ. — А и бракът ми се разпадаше бавно и болезнено.

— Съжалявам, Аликс.

Отново същата усмивка, толкова незабележима и тъй преобразяваща.

— Не знам дали да кажа „благодаря ти“ или „няма защо“. Може би и двете. В крайна сметка всичко излезе за добро.

Тя вдигна глава и се заслуша. Мелодията, която се носеше отвътре, ѝ бе позната. За момент тя поде мотива и запя приглушено заедно с музиката. Всякакво напрежение в нея сякаш изчезна и се стопи. Тя млъкна и го погледна. Очите ѝ бяха ярки и блестящи.

— Разкажи ми нещо за себе си. Имаш вид по-скоро на спортист, отколкото на адвокат.

Той се засмя на нейната наблюдателност и същевременно с известно учудване установи, че преценката ѝ го ласкае.

— Някога наистина бях спортист. Състезател по колоездене.

— Не може да бъде — повдигна вежди тя. — Аз самата обожавам да карам колело. С Дани излизаме при всеки удобен случай.

— Видях велосипедите в антрето — каза Крис. — Добри са.

— Къде си се състезавал?

— О, къде ли не — отвърна той, загледан навън в нощта. — Но най-вече тренирах за Обиколката на Франция.

— Семейството ти сигурно много се е гордеело с теб.

Тези думи го изненадаха — повечето хора биха го попитали дали е спечелил.

— Напротив — каза. — Мисля, че въобще не ги беше грижа.

— Неприятна работа.

„Да, неприятно наистина“, помисли си Крис с въздишка.

— Мисля, че и едно „браво“ от баща ми щеше да ми е достатъчно. Майка ми вече бе починала. Но той се интересуваше единствено от Тери, по-големия ми брат. Защото Тери постъпи в армията и докато аз въртях педалите във Франция, той защитаваше във

Виетнам Америка, свободата и справедливостта — всичко онова, което баща ми уважава и цени. А аз бях страхливец, предател и неблагодарник, отказал да служи на страната, която го е откърмила. — Дори сега, след толкова години, той не можеше да разкаже на никого какво бе преживял всъщност през онова лято. — Поне баща ми така виждаше нещата.

— Ястреб^[16].

— И то от най-върлите.

— И какво стана на Обиколката на Франция?

— Получих контузия. — Това бе обичайният му отговор, когато изобщо отвръщаше на въпроси от този род. В него не се съдържаше истината, или поне цялата истина.

— Тежка ли?

„Да, мина му през ума. Много тежка.“ Той понечи да й отговори, но вместо това каза:

— Утре вечер заминавам за Франция. Брат ми е убит.

— О, Кристофър, това е ужасно!

„Кристофър, помисли си той. Както ме нарича баща ми.“ Гледайки разстроеното лице на Аликс, той се запита дали тя не съжالياва за смъртта на Тери повече от самия него.

— Не мога да твърдя, че се чувствам опечален — каза той.

— Не бяхте ли близки?

Крис се изсмя горчиво.

— Може да се каже, че не. Повече от десет години не се бяхме чували. Вече не си спомням дали изобщо сме се познавали някога.

Аликс се приближи по-плътно до него.

— Това е много тъжно.

Крис изпита вълнение от нейната близост, но това не бе сексуална възбуда. По-скоро редом с нея той не усещаше в гърдите си черната празнота, възникнала след съобщението за смъртта на Тери, не се чувстваше сам.

— Дълго не можах да простя на баща си, задето обичаше да ни насъсква един срещу друг. Той смята, че конфликтът калява характера. Това му е любима тема, понеже самият той е възпитан в суров уелски дух. Както често казва, „в рода Хей всички са бойци“. Впрочем, докато бяхме малки той може би бе най-удобният прицел на злобата ни. Винаги се държеше с нас строго, дори грубо. За пръв път го чух да се

обърне към някой от нас с блага дума в деня, когато брат ми се прибра в първата си отпуската от Виетнам. Но сега смъртта на Тери ме кара да се замисля чия е всъщност вината за това, че с него така и не успяхме да намерим път един към друг. Питам се дали ние самите изобщо сме се опитвали да открием отговора.

— Бяхте прав — каза Данте. — Имало е връзка между Сутан Сирик и Ал Де Кордия.

Сърцето на Мило се сви. Възможно ли бе да е сгрешил? Нима непознатият бе казал на Логрази истината за Сутан и Ал Де Кордия?

— Очевидно — продължи Данте — Де Кордия се е срещнал с нея преди около месец, когато е идвал при Тери Хей. Дъщеря му починала малко преди това. Изгубила управление над колата си по време на дъжд. Била е на деветнайсет години. — Той погледна записките си. — По всяка вероятност между него и Сутан се е зародила привързаност. Родителите ѝ са мъртви и тя го е възприемала като баща. Де Кордия изглежда също е имал нужда от това — бил е изключително привързан към дъщеря си и загубата го съсипала.

— Мадмоазел Сирик ли го е убила? — попита Мило, прикривайки с усилие вълнението си.

— Изключено — каза Данте. — По това време тя е била тук, във Франция.

Облекчението го обзе с такава сила, че усети как очите му се насълзяват. Бързо се извърна от Данте и се загледа през прозореца по посока на Екол Милитер и Парк дю Шан дьо Марс. „Слава богу“, въздъхна наум. Сега му оставаше да открие каква всъщност бе целта на непознатия.

— Знаеш ли кой го е убил?

— Не — отвърна Данте. — Не успях да откроя нищо друго, освен че е бил обезглавен, което е доста странно.

„Странно наистина“, помисли Мило. Както и това, че непознатият от записа знае толкова много за подразделението на Тери във Виетнам, повече и от него самия. По-рано той не бе чувал за идеята на Тери жертвите да се обезглавяват. А ето че сега някой бе убил по същия начин Де Кордия. Но защо?

Той веднага си даде сметка, че не това е най-главното. Основният въпрос бе защо Де Кордия въобще е бил убит. След като Сутан го е възприемала като свой баща, версията на непознатия, че Тери е имал нещо общо с убийството, ставаше неприемлива.

От друга страна, двамата действително се бяха срещнали преди месец. Какво бяха обсъждали? Според всички очаквания, те би трябвало да са врагове — целта на „Белия тигър“, в който участваше Де Кордия, бе завладяването на каналите на Тери. Дали, както твърдеше непознатият, Де Кордия е искал да излезе от играта и е влязъл в съглашателство с противниковата страна в лицето на Тери? В такъв случай бе по-вероятно самата Мафия да го е премахнала. Но тогава непознатият, като представител на саро ді сарі, би трябвало да знае за това.

Мило се облегна в креслото си и се замисли върху вечната ирония на човешкия живот. Това, че се бе добрал до отговора на един въпрос, не го доближаваше и на косъм до цялата истина. Пред него стоеше загадка, чиито последствия започваха все по-заплашително да се разрастват.

Магистралата бе лента от бетон, блестяща като хром в нощта под ярката изкуствена светлина. Мабюс, с мисли за разруха и смърт в главата, небрежно включи радиото и завъртя копчето по станциите, попадайки на песента на Ван Морисън:

*„Понякога искам да полетя в небесата,
понякога искам да полетя като птица
в небесата, малко по-близо до дома.“*

При звука на тези думи и на завладяващата мелодия ръката му застина неподвижна, сякаш самото му съзнание, тъмно и жестоко, бе спряло.

*„Понякога чувствам свободата тъй близо,
понякога чувствам свободата до мен,*

но съм толкова далеч от дома.“

Песента му въздействаше с неочаквана сила. Поначало музиката в стил „уестърн“ не означаваше нищо за него — намираше я безжизнена и вяла и от нея тъгата му по протяжните страстни песни на неговата родина само още повече се усилваше.

Но тази мелодия бе по-различна. Пробивайки слоевете от желязо и стомана, напластили се около сърцето му, тя нежно се докосваше до него.

*„Понякога чувствам, че вече е близо.
Понякога чувствам, че Царството идва,
но сме толкова далеч от дома.“*

Лентата на магистралата започна да се замъглява пред очите му, цветовете взеха да се сливат във вихъра на чувствата, които, извирайки дълбоко от гърдите му, заплашваха да го задушат със силата си.

*„Понякога се чувствам като сиротно дете,
понякога се чувствам като сиротно дете —
далеч, далеч от дома.“*

Вече ясно усещаше, че плаче. Зарасналите белези се отваряха, превръщайки се обратно в кървящи рани, болката бе нетърпима. „Не мога да го понеса“, помисли си той. Изключи радиото, гласът замря, настъпи тишина и черният паяк в душата му започна отново да плете отровната си мрежа.

Като че ли, бягайки от собствените си чувства, Мабюс настъпи малко по-силно газта и скоро в огледалото изникна като злокобен маков цвят въртяща се червена светлина.

Той послушно отби встрани и спря край стръмния тревясал насип на пътя. Моторът на колата работеше като часовниковия

механизъм на бомба на широката аварийна лента наред червеникавата земя на Кънектикът.

На седалката до него се намираше подвижната му библиотека — държавни проучвания, сборници с научни разработки, технически списания. Д. Г. Балард, един от малкото автори, които интересуваха Мабюс, бе писал, че цялата тази „невидима литература“ до голяма степен е преобразила съвременната култура. Мабюс смяташе, че този въпрос заслужава по-задълбочено проучване.

Той гледаше ярката, зловеща светлина, която лампите хвърляха от своите стълбове и се вслушваше в онова, което му казваха техните електрически ореоли. Те го предупреждаваха за неговите грехове, напомняха му бомбардировките, огнените стихии, поглъщащи цели гори, цели селища, зловещото, всепроникващо свистене, сякаш самите „нат“ — светиите, скърцаха със зъби в мъките си, заглушавайки човешките писъци и вопли.

Той вдигна очи и едва ли не се сепна като видя, че не е сам със своята болка. Едрото, месесто лице бе полузакрито от огледални слънчеви очила, гънки розова плът преливаха над стегната тъмносиня яка.

— Карахте с превишена скорост — каза полицаят. — Шофьорската книжка и документите на колата, ако обичате. — Той се наведе да надникне през отворения прозорец.

Мабюс, който все още се опитваше да долови човешките викове сред тътена от взривовете, измъкна портфейла си, отвори го и извади отвътре шофьорската си книжка, която бе поставил в твърда пластмасова калъфка.

Представи си с удоволствие до най-малките подробности как паркираната отзад полицейска кола се врязва със сто мили в час в бетонен блок. Усмивайки се, подаде на полицаия книжката си. Когато той понечи да я вземе, ръката на Мабюс внезапно се стрелна напред и прокара ръба на пластмасовата обвивка през гърлото му. Кръвта бликна, аленочервена като светлината, която продължаваше със затъпяваща монотонност да озарява вътрешността на колата.

Полიცаят се задави, разтворил широко уста от изненада. Мабюс видя пръстите му да опипват кобура, дръпна главата и раменете му в колата, докато масивният му торс не се заклеци здраво в прозореца.

След това, без да бърза, вдигна ръка, пъкна стегнатите си пръсти през огледалните очила на полицая и ги заби дълбоко в очните му гнезда.

Писькът, свидетелство за болката, изпитвана от човешките същества в мига на тяхната смърт, бе именно онова, което Мабюс имаше нужда да чуе в усилието си да задържи изплъзващата се картина на бомбите, носещи се със зловещо свистене през изпълнените с пушек небеса.

От влажната трева край банката на магистралата Мабюс наблюдаваше с маниакални съсредоточеност ивиците светлина, преминаващи покрай него, безкрайните върволици от коли, човечеството, дефилиращо пред очите му подобно на армия, тръгнала на своя последен бой.

Но там, в тъмнината на вечната нощ, където той се бе притаил, имаше единствено самота и безкрайно, необхватно пространство; празнота, далеч по-ужасна от смъртта.

Аликс Лейн гледаше избелялата черно-бяла фотография, на която бе снимана на люлката, окачена на дъба. Тя седеше на табуретката пред пианото, подпряла лакти на дървения капак.

В апартамента цареше тишина. Дан най-сетне спеше, след като бе чел в леглото си до три часа. Флейтистката от горния етаж бе свършила с упражненията си и, слава богу, семейство Конър от съседния апартамент бяха приключили поредния от своите ежедневни скандали.

Прозорците бяха широко отвориш, но дори и така уличният шум се чуваше съвсем приглушено. На моменти, като съобщение от някакъв друг свят, долиташе караница на испански език, последвана от смях.

И Кристофър Хей си бе отишъл.

Тя не знаеше какво да мисли за него. Или, по-точно, за чувствата, които изпитваше към него. След много ученически приятелства, шест или седем любовни връзки и дванайсетгодишен брак, Аликс все още чакайте своя принц от приказките. „Ти не си герой“, му беше казала тази вечер.

Със съпруга си Дик се запозна в колежа. Той имаше радикални възгледи, беше интелигентен и жлъчен поне когато отстояваше някаква

кауза, като например войната във Виетнам. Тя още помнеше случая, когато той пред всички спори с декана относно доводите за и против войната. Тогава много се гордеше с него.

Но след войната Дик изглежда нямаше какво повече да отстоява. Докато тя ходеше на работа през деня, а вечер учеше право, той се опитваше да напише великия американски роман, в който щеше да се съдържа равносметката на целия поствиетнамски период от развитието на нацията.

В началото парите не бяха проблем. Аликс работеше в магазина за конфекция „Сахс“ на Пето авеню, а разходите по обучението ѝ се заплащаха от сумата, завещана специално за тази цел от дядо ѝ.

Но постепенно стана ясно, че Дик не може или не желае да напише не само великия американски роман, но и въобще каквото и да било. Вместо това той използваше Аликс като отдушник за разочарованията и несполуките си, изчаквайки момента, когато тя се прибираше след занятия, изтощена от двойственото си ежедневие, за да излее върху нея яда си.

Аликс, която прекарваше нощите си в изучаване на американската правна система, усвоявайки нейните принципи на справедливост и равноправие, съвсем не бе настроена да понася това, но Дик упорито продължаваше.

Така караха дълго време. Докато накрая той настоя тя да роди дете. „Ние не сме истинско семейство, ѝ каза тогава, и може би затова нещата между нас не вървят. Ние сме две отделни личности, всяка от които се движи по своя собствена, затворена орбита. Едно дете ще ни обедини и ще ни донесе мир и спокойствие.“

Но вместо това, раждането на Дан разби напълно и бездруго крехките им отношения. То окончателно отчужди двама души, които все по-малко имаха какво да си кажат.

Допълнителната тежест, която бременността стоварваше върху раменете на Алике, я караше да се чувства още по-онеправдана. Дик все още не бе намерил работа, макар да твърдеше, че всеки ден търси. „Нищо няма, разбери, казваше ѝ той, нищо, освен бачкаторска работа.“ Аликс, която продължаваше да стои зад щанда в „Сакс“, с огромно усилие успяваше да премълчи горчивата ирония на положението.

И все пак премълчаваше, защото смяташе, че обича Дик. Съмняваше се, че някога ще срещне друг, който да притежава усет за

това какво и се иска и кога. Сигурна бе, че с никого не би могла да повтори сложните, увлекателни разговори, които двамата водеха върху проблемите на световната политика, религията, историята, изкуствата. Той не беше, подобно на любовниците, които бе имала преди него, невежа, когато нещата опираха до отзивчивост и чувствителност — две неща, които бяха от първостепенно значение за нея. Той бе толкова находчив и умен, такъв добър любовник и тъй търпелив и нежен с Дан.

Сега, гледайки снимката от годините на своето детство в Охайо, тя почувства, че очите ѝ овлажняват. Как искаше отново да седи в тази люлка, под прохладната сянка на стария дъб. Тя затвори очи и усети както някога силното, успокояващо присъствие на своя дядо. Почувства топлината на дъха му, с лекия аромат на одеколон и тръпчив мирис на тютюн. Колко се радваше, когато той, смеейки се добродушно, ѝ разрешаваше да натъпче лулата му.

Усещаше неговата енергична жизненост, когато широките му, задебелили от работа длани хващаха въжетата и люлката затреперваше. „Готова ли си, принцесо?“, прошепваше той в ухото ѝ. После идваше ред на мощния тласък и тя политаше към небето.

Защо се бе провалил бракът ѝ? След всичките години, минали оттогава, Аликс не спираше да си задава този въпрос. Във всеки случай, не просто защото бяха спрели да се обичат, както стана с много техни приятели от колежа.

Колко просто щеше да е всичко, мислеше си тя, ако бе открила, че Дик има връзка с друга жена. То е като да видиш хлебарки в апартамента си — нещо, което се случва под път и над път. Човек може просто да вдигне черния флаг и да се бори. Ако я бе лъгал, тя би го приела като една от ямите по житейския друм, на които всеки неминуемо попада от време на време. Всичките ѝ приятели щяха да ѝ съчувстват, да я приемат, тъй да се каже, в своя общ клуб. Тогава би могла да го мрази и да намира увереност в омразата си, знаейки на какво се дължи сегашното и положение.

Но действителността никога не е така проста. Тя си спомни как веднъж през зимата дядо ѝ я заведе за риба на едно замръзнало езеро. Взирайки се през леда, тя бе видяла нещо да се движи отдолу — просто сянка и нищо повече. Като не знаеше какво е то и каква заплаха може да крие, тя изпита неизразима уплаха.

Всъщност Дик никога не ѝ бе изневерявал. Дори и сега, от непрестанните писма, които ѝ пишеше, след като бе отказала да разговаря с него по телефона, тя разбираше, че той продължава да я обича. В тях той я наричаше единствената жена, в която е бил влюбен и която някога ще обича.

Краят на брака ѝ беше като онзи сив ден на замръзналото езеро, когато се взираше под леда със смесица от захлас и ужас. Нещо непознато и загадъчно се движеше в дълбините. Дик просто не можеше да я приеме в нейната нова роля — тя не само бе направила кариера, което само по себе си бе достатъчно лошо за него (Къде остана доброто старо време, пишеше ѝ той, когато винаги можех да те намеря в „Сакс“, приятно ухаеща?), но и бе сторила това в едно предимно мъжко поле на дейност. Ако само си бе избрала някаква друга, по-женствена или поне не изцяло мъжка професия, като да речем учителската или лекарската, той сигурно щеше да ѝ прости амбициите.

Когато всичко излезе наяве, изливайки се като поток мръсотия от дълго неотпушван канал, тя го изживя много тежко. Но отгоре на това той съумя и да я накара да чувства вина за разрушения им брак. За това, че бе поискала да стане адвокат, за това, че бе успяла. Сякаш амбицията и успехът бяха някакви недостатъци.

Това в известен смисъл означаваше, че и досега не е свободна от Дик, макар и да не живееше с него, да не носеше името му (Дан, впрочем, го носеше като багаж от предишния им живот), макар той да бе лишен от родителски права.

Тя стана с въздишка. Отвън някой свиреше на хармоника песен от албума на Бийтълс „Ръбър Соул“, чието име бе забравила. Отиде в банята да си измие зъбите и се погледна в огледалото. Спомни си израза в очите на Крис, когато я видя да се смее. Нима тази вечер за пръв път се бе засмяла пред него?

Цял живот слушаше хората да ѝ казват, че е красива, но не им вярваше особено. Думите минаваха покрай ушите ѝ, като че ли се отнасяха за друг, за някое лице от екрана. Причината бе, че винаги когато се оглеждаше, не виждаше друго, освен дефекти — твърде широка уста, крив нос — този списък бе твърде дълъг, за да може да се изредя набързо. Тя си оставяше това за моментите, когато действително имаше желание да се самоизтезава, тоест за онези

случаи, когато, гледайки Дан, си мислеше, както бе казал Кристофър, че едно момче има нужда и от баща.

Кристофър Хей. Мислите й непрестанно се връщаха към него като река към морето. Тя го бе забелязала отдавна, забелязала бе привличането, което изпитваше към него. Но не бе предприела нищо. Как щеше да отвърне сега, когато той сам бе направил първата стъпка? Тя не знаеше. Бе уморена от разочарования, но все още обичаше мъжете достатъчно, за да не се признава за победена. В никакъв случай.

Жалният глас на хармониката, свиреща песента на Бийтълс от „Ръбър Соул“, я пренесе назад в годините. Ето, тя и дядо й пак танцуват на широките дървени стъпала пред къщата в Охайо. Вятърът шумоли в листата на дъба, козодоят приглася на мелодията, а през отворената врата на гостната се лее яркожълта светлина.

Тогава животът бе толкова лесен. И тя бе тъй щастлива.

Какво се бе променило?

Сутан седеше пред раирания сенник на „Льо Сафари“. Това бе един от любимите ресторанти на Тери, същият, в който се бяха снимали.

Тери го предпочиташе, защото бе разположен в източния край на Ница, доста далеч от операта и гъмжащите от туристи улици край нея. Сутан също харесваше това място, откъдето, седнал удобно в прохладата под сенника, човек можеше да наблюдава безделниците, прекарващи утринните си часове в романтична разходка сред цветните сергии на Cours Saleya.

Ставаше късно и купувачите бяха намалели. Много от сергиите вече бяха затворени, а и на другите не бе останало много за продан. Търговците премитаха районите си или просто се облягаха на лакти и бърбеха със съседите, някои пушеха, други посърбваха вино.

Сутан избра това време и това място след внимателно размишление. Късно предната вечер тя се върна от вилата на Мън във Ванс и сега седеше в „Льо Сафари“ пред чаша кампари със сода. Непознатият й преследвач бе търсил нещо в дома й — нещо, останало от Тери. Не го бе намерил, но очевидно му бе необходимо да открие къде или у кого се намира. Затова и продължаваше да я следи.

Тя наблюдаваше през тъмните си очила как цветарите се суетят, приключвайки търговията за деня. Слънцето светеше ярко точно над главите и предметите почти не хвърляха сянка. Беше се спряла именно на този час от деня, защото в късното утро броят на хората по улицата отговаряше най-точно на нейния замисъл. Ако бе дошла по-рано, рискуваше да не забележи преследвача си сред блъсканицата на пазара. А след това, когато минувачите намалееха съвсем, той щеше да стане твърде предпазлив и отново би могъл да убегне от погледа ѝ.

Сутан не се залъгваше относно външността си. Съзнаваше добре, че е не само красива, но и привлекателна — две качества, които не при всички жени вървят ръка за ръка. Имаше златиста кожа и черти, които изглеждаха колкото полинезийски, толкова и азиатски. Дългата ѝ черна коса бе опъната назад на дебела плитка, оставяйки открито широкото ѝ чело. Единственото украшение, което носеше, бе гравирен пръстен от червен нефрит, ценен поради това, че ѝ бе подарък от Тери.

Тя беше необикновено създание и го знаеше. Духът ѝ бе закален в огъня на страданието. Френско-кхмерският ѝ произход бе предопределил нейния характер — тя бе силна по принуда.

Майка ѝ, която бе от Камбоджа, бе имала щастието да се влюби в силата и властта и да се омъжи за французин. Но се бе оказало, че предимствата, които дава женитбата за представител на страната колонизатор, имат и обратна страна. Любовта между родителите на Сутан често имаше горчив привкус, породен от гнева и мъката на майка ѝ при вида на резултатите от френското владичество над родната ѝ страна. В отговор на тези отношения в семейството, духът на Сутан стана непреклонен и твърд, което и породило конфликта, дал отражение върху целия ѝ по-нататъшен живот. Нейният стоманен характер отказваше да се покори на будистките поучения на майка ѝ, изискващи от нея единствено благочестиви постъпки.

Ето с това я бяха дарили родителите ѝ. Войната помежду им, отражение на истинската война от историята, продължаваше да живее в тяхната дъщеря.

Сутан седеше в ресторанта вече десетина минути. За това време през ограниченото пространство, което тя наблюдаваше, бяха преминали около трийсет души, като всеки от тях, се бе задържал в полезрението ѝ най-малко за половин минута. Никой не изглеждаше не на място. Двама млади французи, седнали на маса, от която да могат

най-добре да виждат дългите ѝ крака, хвърляха погледи към нея. Сутан се усмихна с разбиране, прикривайки уста зад рамката на очилата си.

Последните продавачи на цветя прибраха сергиите си и се разотидоха. На съседната маса се хранеше шестчленно семейство. Дългият като върлина келнер излезе отвътре да сервира на двамата французи. Когато мина покрай нейната маса, тя си поръча още едно кампари със сода.

Втория път, когато премина покрай ресторанта, католическият свещеник привлече вниманието ѝ. Тя го бе видяла малко по-рано и го бе запомнила, както и всички останали минавачи. Тогава той дойде по Cours Saleya откъм страната на операта и странното бе, че сега отново идваше от същата посока. Това означаваше, че е направил кръг. Може би, за да мине по тази улица още веднъж?

За разлика от преди обаче, сега той се спря под навеса на едно от туристическите павилиончета за пици надолу по улицата. Не си купи нищо, което бе втората му грешка. Вместо това извади голяма носна кърпа и избърса потта от челото си.

Сутан се стараше да не поглежда към него. Келнерът донесе питието ѝ. Изминаха няколко минути, през които свещеникът не помръдна от мястото си. Тогава тя стана и влезе в ресторанта, където цареше хладен полумрак. На извития махагонов бар имаше купчина пресни плодове.

Попита къде е тоалетната, макар отлично да знаеше, че се намира вдясно, в дъното на помещението.

Вътре усещането бе като на дъното на кладенец. Както светлината, така и звуковете достигаха дотук изкривени. Гротескни, издължени сенки преставаха по стените, като че ли оставени от четката на сюрреалист.

Гласовете на хората, които се хранеха на вътрешните маси, долитаха на моменти до слуха ѝ, а причудливото ехо, възникващо в тясното помещение, се наслагваше отгоре им.

Сутан влезе в кабинката и затвори вратата след себе си. Застина неподвижно, в привидно бездействие. В действителност тя се ослушваше. Накрая долови тихи, предпазливи стъпки.

После в тясната, хладна кабинка настъпи тишина. Непознатият не издаваше нито звук, но тя усещаше присъствието му. С усилие на волята си наложи да се отпусне, гледайки как дръжката на вратата

бавно слиза надолу. Тя не беше заключила и сега вратата започна бавно да се отваря.

Сутан се обърна така, че изходът да се намира от дясната ѝ страна, като в същото време вдигна полата си до кръста. Отдолу бе гола.

Старите панти изскърцаха и тя видя свещеника, изправен в сянката на прага. Черните му одежди му придаваха зловец вид, подобно на огромен гарван.

— Да, мосю? — каза тя.

— Пардон, мадам. — Но за миг той се поколеба. Като привлечени от магнит, очите му се спряха върху покритото с къдрави косми място между бедрата ѝ.

Този миг бе напълно достатъчен на Сутан, за да забие пръсти в слънчевия му сплит. Свещеникът се преви, тя блъсна темето му в рамката на вратата и го дръпна в кабинката.

Но ръката му вече се вдигаше и в нея проблесна лъскавото острие на нож. Тя спокойно допря палец до дясната страна на носа му и натисна. Той изстена от болка, пръстите му се отпуснаха и ножът издрънча върху напуканите плочки на пода.

— Кой си ти? — попита Сутан и натисна отново лицевия му нерв. Очите на свещеника се белнаха. — Защо ме следиш? — Още едно натискане. — Какво търсеше в къщата ми?

Езикът на свещеника се показва навън. Той преглътна, помръдвайки беззвучно устни. Болката заливаше погледа му като река.

— Гор... „Гората от мечове“ — успя да произнесе накрая.

— Какво? — раздруса го Сутан. — Какво каза?

Свещеникът повтори думите си.

— Не ти вярвам — каза тя. За нея „Гората от мечове“ бе само една легенда — оръжие с три остриета, изработено уж с цел да обездвижи Буда. Независимо от това, то бе символ на власт, мощен талисман, вярата в който се поддържаше от последователите на „Муй Пуан“.

„Муй Пуан“ бе апокрифна книга в тхераваданското будистко учение. Докато последното твърдеше, че от трийсет и една плоскости на съществуване четири представляват адове, „Муй Пуан“ проповядваше наличието на цели хиляда ада и дори описваше начини

за призоваване на демоните, злите духове и лъже бодхисатвите^[17], намиращи се в тях.

Много от по-младите кхмери, особено в големите градове, положително не бяха чували за тази книга. Но племената, живеещи на север, в планините на Бирма — Шан, Уа, Лаху и Акха, я познаваха добре. Те споделяха дълбоката вяра на кхмерите в тхераваданския будизъм, а „Муї Пуан“, наричаща се на техния диалект „Та Таун“, бе част от него. Страхът от онова, което пишеше в нея, властваше над целия им живот. Мисълта, че „Prey Dauw“, главният талисман на „Муї Пуан“, действително съществува, бе потресаваща.

В онзи край на света, могъществото на притежателя на „Гората от мечове“ би било безгранично. То би означавало край на непрестанните войни между опиумните вождове от платото Шан и пълно господство над основния запас от опиум на земята, който в момента се контролираше от мнозина. То би дало в ръцете на един-единствен човек практически безпределно богатство и власт.

— Лъжеш! — Сутан откри, че крещи. — „Гората от мечове“ не съществува! Това е измислица, породена от суеверието.

— Аз съм виждал с очите си част от нея. Паднах на колене при вида ѝ. Усетих силата, която струеше от нея, студения пламък, който не изгаря. Нямаше никакво съмнение — това бе ножът от легендата, най-малкото от трите остриета. — Той смръщи лице от нестихващата болка.

— Очакваш да ти повярвам ли?

— А защо не? Трябва да знаеш, че не друг, а самият Тери притежаваше средната част — кинжала, „Вратата към нощта“. Сега той е у теб.

— Долен лъжец! — Сутан стори на свещеника нещо, от което зениците на очите му се скриха под клепките. Той почти се срина върху нея. — А сега — продължи тя и го разтърси бясно, — ми кажи истината.

Той бавно фокусира погледа си. Болката го бе блъснала отново като удар от чук по наковалня.

— Те... Тери Хей се съгласи да ни продаде „Врата към нощта“. Обаче се опита да ни пробута имитация. Моята задача е да поправа сделката. Трябва да взема истинския кинжал.

„Невъзможно, помисли си Сутан. Нима този свещеник казваше истината? Нима «Врата към нощта» действително е бил у Тери, нейния Тери? В такъв случай защо не ѝ бе казал нищо? Положително е знаел какво ще означава това за нея, кхмерката. Тя никога не би му разрешила да го продаде. Щеше да настоява да го върне в Камбоджа — там, където е бил изработен.“

Но, разбира се, щом е направил копие, той не е имал намерение да продава оригинала. Какво тогава е смятал да прави с него? С „Гората от мечове“ в ръце би могъл да господства над цял Шан. Суеверните вождове от платото, които вярваха в силата на „Муй Пуан“ и на Равана, великия демон, щяха да преобърнат земята, за да се подчинят на притежателя на оръжията. Противното със сигурност означаваше да останат вечно подвластни на демона, въвн от колелото на живота, лишени завинаги от прераждане. Не смъртта ги плашеше, а разрушаването на личната им „карма“. То бе прекалено ужасно, за да го допуснат дори и в мислите си.

Тя отново се запита какви ли са били плановете на Тери. Какви ли тайни е криел от нея?

Внезапно бе обладана от мисълта, че в продължение на пет години е живяла с непознат човек. Погледна свещеника в очите.

— Все още смятам, че ме лъжеш. Но да допуснем обратното. Твърдиш, че Тери е искал да продаде „Врата към нощта“. На кого?

Той поклати глава.

— Не мога да ти кажа нищо повече — прошепна едва. — Ще ме убият.

Сутан натисна по-силно, докато очите му се наляха с влага и тя чу как зъбите му скърцат.

— Тогава ще умреш тук. Това ли искаш?

— Той... той ще ме убие. — Сълзите потекоха по бузите му, смесвайки се с потта.

— Кой?

— Данте — се отрони от устните му като въздишка. — Един виетнамец на име Данте.

Мислите на Мабюс бяха заети с Великия Буда, когато видя колата на Сийв да спира пред една сграда. Той караше на около

петдесет метра след него и сега машинално забави, все още завладян от гледката на статуята.

Тази картина не само често се появяваше в съзнанието му, но и ставаше все по-релефна с времето. Великият Буда, полегнал на една страна, подпрял глава на дясната си длан, бе изваян от дърво преди много векове. Учените, идвали да го изучават в дните, когато Франция се склони над Азия и положи върху нея жестоката и унижителна целувка на колониализма, твърдяха, че са определили с точност възрастта му. Мабюс не им вярваше. Защо трябваше да има доверие на хора, които в своето високомерие стигнаха дотам, че дори измислиха на страната му ново име — Кошиншина?

Независимо от всичко Великият Буда лежеше върху позлатения пиедестал в своя храм, вечен символ на божественото присъствие във Виетнам. Или поне така бе вярвал Мабюс.

Това бе преди войната. Преди французите, а по-късно и американците да дойдат със своите пушки, своите войници, своите хеликоптери и своя смъртоносен дъжд.

Никой от тях не можеше да разбере основната истина — че Виетнам е вечен, че той винаги ще се съпротивлява на чуждите нашественици, опитващи се да изтръгнат властта от ръцете на законните му управници, винаги ще се съпротивлява на алчните политици, мъчещи се да изпразнят душата му от святата ѝ същност, ще се съпротивлява дори на ужасяващия смъртоносен дъжд, изгарящ без разлика хора, жилища, дървета. Векове наред виетнамците бяха шлифовали своето изкуство в боя; никой не познаваше по-добре от тях вкуса на смъртта. Подобно на бясно куче или на войник, останал твърде дълго на предната линия, Виетнам се чувстваше добре единствено воювайки.

Тук, на другия край на света, пътувайки из обвития в савана на нощта Ню Йорк, Мабюс усещаше този Виетнам — жив, горящ като въглен в самата сърцевина на неговото същество — пламък на страданието, огън на тъмнината и смъртта. И той продължаваше да живее единствено, за да се освободи от безмилостните гвоздеи, приковали го като Христос към неговия кървав кръст.

Великият Буда. В дълбините на спокойните му, сънни очи човек можеше да види вселената. И не само вселената на своето сегашно съществуване, но и многобройните плоскости, от които душата идва и

в които ѝ предстои един ден да отиде, както и тези, населявани от богове, светци, дяволи и демони.

Мабюс смяташе, че в даден момент нещо се бе случило с Великия Буда — очите му се бяха замъглили и ослепели. И в сцената, към която мислите му се връщаха отново и отново, той виждаше себе си, застанал пред статуята.

Уморен от неспирните боеве, той бе пропътувал повече от сто мили, за да се върне на това свято място и да пречисти душата си от омразата и желанието да убива, натрупали се от дълго време в нея.

Но нито многобройните плоскости, нито дори вселената вече се виждаха в грапавата повърхност на тези очи. Защото обширното пространство пред статуята бе изпълнено с купища човешки черепи. Кой бе убил тези хора? Американците? Китайците? Изнежените жители на Юга, които също наричаха себе си виетнамци? Мабюс не знаеше. И кои бяха жертвите? Северновиетнамци? Китайци? Южновиетнамци? Американци? Нямахше как да разбере. Във всеки случай, той разбираше, че това е без значение. Важна бе единствено смъртта, а тя сега беше навсякъде.

С очи, пълни със смърт, той спря колата до бордюра.

Мабюс бе пропътувал на шир и надлъж цял Индокитай, събирайки бавно и методично по пътя си ценните изкуства от всеки район — а това според неговите разбирания означаваше бойните изкуства.

Според местната легенда, началото на това пазено в строга тайна умение било положено от една селянка. Тя използвала принципите, които научила, докато наблюдавала смъртната схватка между тигър и някаква огромна птица.

„Пенджак силат“ използваше тъй наречените анатомични оръжия, тоест пръстите, кокалчетата, ръбовете на дланите и стъпалата и така нататък, при това всяка от тях срещу точно определена част от тялото на противника. Ето защо владеещите това изкуство бяха винаги въоръжени — дори когато се къпеха или спяха. Това, което го отличаваше обаче, бе мистичният елемент, присъщ на повечето предавани от поколение на поколение учения в индонезийския архипелаг.

Именно с „пенджак силат“ си бе послужил Мабюс, за да измъкне от колата тялото на мъртвия полицаи и да го положи в един сух,

каменист дол четири километра по-надолу. Покри трупа с камъни, така че дивите животни да не могат да се докопат до него.

След това изключи всички светлини на полицейската кола, освободи спирачката ѝ и, стъпил с единия крак на земята, я избута от крайпътния насип, така че да не се забелязва от магистралата. Всичко това му отне не повече от десет минути. Значително повече време му бе необходимо, за да изчисти и последните следи от кръв от тапицерията на своята кола.

Сега, докато гледаше как преследваният от него човек влиза в жилищния, блок на отсрещната страна на улицата, той обмисляше с кой „джурус“ да омаломощи жертвата си, преди да настъпи краят. Дали със сгънат показалец и среден пръст в очите? Или с кокалчетата в челото? А може би с юмрук в слънчевия сплит?

Мабюс преценяваше болката, която всеки от ударите би породил, разглеждаше ги едновременно, поотделно и заедно, подобно на жонгльор, следящ своите шарени топки. Затвори очи, предвкушвайки онова, което предстоеше да стане, последствията от своите действия, растящи като кръговете от хвърлен във водата камък.

Той бе просто една пращинка, захвърлена в безкрайния космос. Но затова пък колко огромна бе силата му!

Още малко, каза си Мабюс, вдъхвайки мириса на овъглена плът, захвърлен в хеликоптера сред кипящото небе, крещящ своята болка, за да заглуши писъците от пламналия свят под себе си.

Разрушението и смъртта отново бяха пред очите му и той почувства как кръвта на вьетнамците просмуква черната му памучна дреха. Мракът, времето и споменът, неговите вечни спътници, изгладени като камъни на дъното на река. Дали му бяха приятели, или врагове? Бе преминал целия измислен от човека ад, за да открие това. „Скоро ще бъда още една крачка по-близо до отговора, каза си той. Вече го усещам като нечий студен поглед върху кожата си.“

Той излезе от колата си и се изгуби в нощта.

— Не можеш да се прибереш вкъщи — каза Даяна Минг. — Не и в това състояние.

Сийв седеше в колата със затворени очи, облегал глава назад, прекалено изтощен, за да свери. Дълго бе утешавал Елина Ху,

съпругата на убития си колега. Всъщност, Даяна се бе справила доста по-успешно от него. Отначало Елина го удари, а след това се притисна в него в някакво детинско отчаяние, сякаш той имаше властта да изтрие смъртта на мъжа ѝ от сметките на съдбата.

Даяна бе проявила достатъчно здрав разум да направи чай и да го поднесе. Тихото потракване на чашите, познатите миризми, всички тези дребни неща им подействаха успокояващо, придавайки усещане за реалност на нереалното положение, в което се намираха.

Тя бе тази, която телефонира на сестрата на Елина. Изчакаха я да дойде — с тревожно, преbledняло лице и малка чанта с необходимите неща за преспиване. Отново Даяна го извлече, плетящ крака, от жилището на Ху и го напъха в колата. Тогава именно реши, че не бива да го оставя да се прибере у дома си.

За него домът бе едно самотно, мрачно място. Тя знаеше, че там няма да намери покой, преследван от угризения и мисли — как е можел да спаси Ричард Ху, кой и защо е убил Доминик — твърде много и ужасни въпроси, които нямаше скоро да намерят своите отговори.

Сийв вече спеше, когато Даяна спря пред блока си в долната част на Ийст Сайд. Тя изключи колата и се заслуша в почукването на изстиващия мотор.

На отсрещната страна на булеварда заведенията се пълнеха. Носеше се мелодия от музикален автомат, някъде гърмеше рап музика, два помияра ръмжаха, поделяйки си съдържанието на боклукчийска кофа. Одърпана жена, тикаща вред себе си накамарена с отпадъци количка, разрита кучетата и запълзя на четири крака, тършувайки сред сметта.

Даяна изпусна дълбока въздишка. Гледаше профила на Сийв и мислеше, че трябва да не е с всичкия си, за да го води у дома си. Но бе прекалено изморена, за да се съпротивлява, да се вслуша в гласа на разума, да потисне любовта си. „Искам го, каза си тя, такъв, какъвто е.“

Събуди го много внимателно, но той все пак се сепна. Очите им се срещнаха, той я позна, разбра къде се намира. Тръгна с нея нагоре по стръмните стълби, покрай надрасканите стени.

Влязоха в апартамента и тя пусна масивното резе. Сийв се запъти направо към дивана и се срина върху него. Даяна коленичи отстрани и го измъкна от сакото. След това свали вратовръзката, разкопча ризата

му и метна отгоре му леко одеяло. Преди да се изправи, се наведе напред и го целуна по устните.

Отиде в спалнята и се съблече. Обичаше да спи гола, но този път заради него си сложи тениска, която ѝ стигаше до коленете. Легна, загледана в тавана, и зачака съня. Но усещаше присъствието на Сийв подобно на магнит или на пещ. От него мускулите ѝ се напрягаха, цялото ѝ тяло тръпнеше.

Когато усети, че плътта между краката ѝ започва да се напряга, стана и отиде в тясната кухничка да си свари жасминов чай. С чашата в ръка премина в хола. Отдавна бе престанала да се стеснява от своя апартамент, който приличаше повече на антикварна книжарница, отколкото на жилище. Книгите бяха навсякъде — не само по рафтовете, но и наредени една върху друга или просто нахвърляни в безредни купчини. Единствените украшения бяха японското кимоно и едно ветрило, закачени на стената в двата края на стената.

Отмести настрана няколко книги и седна на перваза на прозореца.

Очите ѝ продължаваха да търсят Сийв и тя си наложи да мисли за двата трупа в Кънектикът. Отново видя отрязаните глави под безжалостната светлина на прожекторите, кървавите чукани на вратовете, мораво-червените петна по ивиците увиснала кожа. Това ѝ напомняше... за нещо.

Но какво?

Тя наблюдаваше лекото дишане на Сийв, а съзнанието ѝ неспирно се връщаше към този въпрос. Какво бе то? Нещо злоещо и мрачно, стаено дълбоко в тъмните ъгълчета на паметта ѝ.

Погледът ѝ се спря на един тежък том, озаглавен „Тайните на самураите — изследване върху бойните изкуства във феодална Япония“. Зловещата мисъл се размърда и запълзя бавно към повърхността на съзнанието ѝ. Тя издърпа книгата от рафта и започна все по-бързо да я прелиства.

Даяна имаше много книги от този род, останали от бившия ѝ приятел Кен, който се занимаваше с изработка на хладни оръжия. „Японският меч е почти като живо същество“, ѝ бе казал веднъж той, описвайки как суровата стомана се омекотява и се прегъва отново и отново върху самата себе си в десет хиляди слоя. Готовият меч е толкова еластичен, че може да се превие на две, без да се счупи и

толкова остър, че изчезва, ако се погледне откъм ръба. Той представлява идеалното оръжие за един войн, пронизващо без усилие както броня, така и кости, и плът.

Внезапно тя вдигна очи и погледна разпереното ветрило на стената, точно над дивана, на който спеше Сийв. Върху него бе изрисувана пойна птичка, кацнала сред сливови цветове. Тя обичаше това ветрило, изпратено ѝ от Кен, беше ѝ приятна мисълта, че той все още я помни.

Кен бе влюбен в своите оръжия повече от всичко на света. Когато Даяна го срещна, той вече бе отдал десет години от живота си на опитите да усвои японската техника на изработката им. Накрая, отчаян, си бе стегнал куфарите и бе отлетял за Япония да чиракува при последния велик майстор на мечове — един седемдесет и пет годишен старец, живо национално богатство на своята страна.

Страстта на Кен постепенно се бе прехвърлила и върху нея. Тя притежаваше малка, но изключително качествена колекция от ръчно изработени ножове. Сега, докато прелистваше книгата, нещо, което той ѝ бе казал, настойчиво се въртеше в главата ѝ, напирайки да изплува на повърхността. „Повечето хора, бяха неговите думи, дори и много колекционери, когато става въпрос за японски остриета, разбират единствено «катана» — мечовете, или «танто» — ножовете. Но всъщност голяма част от най-добрите изделия са специални оръжия.“

Даяна не откъсваше поглед от японското ветрило, от неговите размери, ширина, украса. Изведнъж усети, че тънките косъмчета в основата на врата ѝ се изправят. Мрачният, зловещ предмет се намираще в една стая с нея.

— Господи! — Като продължи да мисли за странните, зигзагообразни срязвания на вратовете на двамата убити, Даяна бързо отгърна на раздела, озаглавен „Изкуството на бойното ветрило“.

Ето го! Ето с какво е бил убит Доминик!

Обърна се към Сийв, но размисли и се отказа да го буди. Лицето му бе изопнато и посивяло от изтощение. Сънят му бе по-необходим от нейното откритие. Тя затвори очи и безуспешно се помъчи да заспи.

А сънищата на Сийв бяха като леки парашути, които те носят натам, където не си бил никога, или, напротив, си бил твърде често.

Той и Дом са отново заедно. Годиците са невидими, подобно на гълъби, които се обаждат от храстите. Братята са отново на двайсет,

отново са щури, сред наркотичния сън на безкрайната виетнамска война. Въздухът е наситен с кръв и прах — толкова прах, че слънцето не се вижда. Виетнам трябва да е единственото място на света, мисли си Сийв, където небето е жълто.

Двамата участват в патрул и пресичат границата, между Виетнам и Камбоджа, облечени в черните дрехи на „Червените кхмери“. Никой не знае къде се намират, дори щабът е в неведение — там смятат, че групата е излязла на обичайна хайка за прочистване. Защото за този патрул те не се подчиняват на заповеди от щаба, нито дори от Командването.

Това е, което занимава мислите им — не Виетконг, нито „Червените кхмери“. То, общо взето, е единственото, за което говорят, когато офицерът не може да ги чуе.

Но всички те са доброволци, всеки сам е пожелал да тръгне на това пътешествие в неизвестното, в безкрайността. И тази виеща се, ленива река, която им предстои да прекосят, е разделителната черта. Докато са във Виетнам, те могат да оправдаят всяка своя постъпка — това е просто една лудница и никое действие не се осъжда твърде строго, стига да спомага за намаляването на броя на лудите в нея. Но Сийв знае, че щом прекосят реката, нещата ще се променят. Те ще бъдат вече в Камбоджа — една официално неутрална страна, където нямат право да се намират и където в случай, че присъствието на американска военна част се разкриеше, щяха да ги екзекутират без съд и присъда.

Те се плъзгат по калния, покрит със смрадлива, спечена тиня бряг в мътната, мазна вода. Сийв открива, че цветът ѝ е същият като този на човешките очи мигове след настъпването на смъртта. Хората нагазват във водата, тревожни, напрегнати, мрачни. От местните жители знаят, че по това време на годината реката приижда и стига до шията. Но засега тя е само до кръста. „Това е само началото, казва си Сийв. Какъв ли ще е краят?“

Неочаквано Дом, който върви пред него, се подхлъзва. Сийв протяга ръка, сграбчва брат си за лакътя, но изгубва равновесие и двамата падат. Водата ги залива до брадичката. Цветовете на повърхността ѝ се преливат като в опашката на паун. Те пъхтят и плюят.

Сийв вече се опитва да се изправи на крака, когато малък водовъртеж разчиства мръсотията от лениво движещата се повърхност на реката и той вижда онова, което е отдолу. Водовъртежът отминава и водата отново става непрозрачна, сякаш се е затворила блендата на фотоапарат. Отвратен, потресен, зашеметен, той не може да повярва на онова, което се е разкрило пред очите му.

Не желае това, но е длъжен да го стори — ръката му се протяга към дъното. Осезанието потвърждава това, което зрението вече му е казало. Вместо тиня или камък, треперещите му пръсти срещат парцаливи късове кожа, плът, жили, оголена кост, там където речните обитатели са оглозгали останалото.

Давейки се, той слепешката пристъпва нататък, напипвайки същия ужасяващ, отвратителен пласт. Няма сили да отдръпне ръката си от дъното.

Ето защо придошлата река е така лесна за преминаване. Дъното ѝ е повдигнато от няколко пласта трупове. Колко ли са, мисли си Сийв, докато залита напред. Стотици? Хиляди?

Той мрачно поглежда пред себе си. Дали някой от другите знае какво има под краката им? Сигурно не, Сийв не забелязва никаква промяна в тревожните им, напрегнати лица, когато накрая достигат отсрещния бряг, където никой вече не може да ги спаси.

Но Сийв знае, Сийв помни, в сънища като този, които го спускат като с парашут там, където не е бил никога, или е бил твърде често.

И отнякъде, твърде отдалеч, за да може да си спомни, той вика с глас, изпълнен с ужас.

Даяна захвърли книгата и коленичи до него. Притисна, длани до запъхтяната му гръд, изтри с целувки потта от челото му. Когато той отвори широко очи, тя се усмихна и прошепна:

— Това е сън, шефе. Само сън.

Тъмнокафявите му очи се спряха върху лицето ѝ.

— Даяна.

— Да — каза тя. — Аз съм. Ти си тук, при мен. Няма нищо страшно.

Сийв въздъхна леко, клепачите му се затвориха и минута по-късно вече спеше.

Даяна се върна на своето място на перваза, но не взе отново книгата. Искаше ѝ се да разтърси Сийв, да го събуди, да му каже онова,

което бе открила — може би именно то щеше да ги насочи към убиеца. Но той бе толкова уморен, изглеждаше така уплашен от това, което му се бе присънило, каквото и да беше то, че сега тя желаше единствено той да продължи спокойно съня си. На сутринта щеше да има достатъчно време да му разправи всичко. Очакваше с нетърпение да види изражението на лицето му, когато му покажеше в книгата илюстрацията на „гунсен“ — бойното ветрило.

Когато Крис се прибра в апартамента си, отново валеше. Противно на очакванията си, не чувстваше никаква умора. Имаше усещането, че тази вечер пред него се е отворила врата и той е влязъл в някакъв нов свят, макар и да не бе сигурен какво го очаква в него.

Загледан в дъжда, който се стичаше по стъклата на прозорците, той мислеше за Аликс. Стана, прекоси стаята и пусна радиото. Пригответи си питие. Изу обувките си, заравяйки пръсти в дебелия килим на пода. Накрая с въздишка се отпусна в огромното кресло пред прозореца. Дъждът превръщаше светлините на града в нереални, припламващи цветни петна.

Пееше глас на жена:

*„Мечтите са ангели,
танцуващи под светлината.
От тях бяга сянката,
любовта привличат те.
Менят се годините,
но мечтите са вечни
като ангелите
и от тях иде пламъкът
на молитвата в нощта.“*

Той допря чашата до бузата си, затвори очи и си припомни времето, когато мечтите бяха реалност, когато ароматът на лавандулата беше неотделим от мириса на велосипедната смазка, лятото във Франция, когато всичко бе възможно.

За миг вероятно бе заспал или се бе унесъл в спомените си. Така или иначе, когато отвори очи, песента вече се бе сменила. Той остави чашата и отиде в спалнята да си вземе куфара. Откри паспорта си, пъхнат зад кутията с копчетата за ръкавели, клипсовете за смокинг и джобния часовник. Първата му работа сутринта щеше да бъде да изпрати някого от офиса за визата.

Започна съсредоточено да си стяга багажа, без да мисли за нищо друго. Събра от банята тоалетните си принадлежности и ги набута в несесера — самобръсначки еднодневки, тубичка с крем за бръснене, миниатюрна паста за зъби, малък дезодорант.

Музиката тихо стигаше до слуха му от съседната стая, идваща сякаш от друго време или място. Апартаментът бе тъмен, светеше само нощната лампа до леглото му.

Крис бутна встрани плъзгащата се врата на гардероба. Повърхността ѝ представляваше огледало. Той хвърли бегъл поглед към него и ръката му замръзна. Виждаше се външната врата и част от антрето.

Тъмнината бе прорязана като с нож от тънка отвесна ивица светлина, идеща откъм стълбището. И тази ивица бавно се разширяваше пред очите му.

Той гледеше като хипнотизиран. Съзнаваше, че някой полека отваря собствената му входна врата, но това му се струваше нереално, невъзможно.

А то се случваше.

Случваше се тъкмо на него. Крис не знаеше как да постъпи. Завладя го остро чувство за грозяща опасност.

Вратата се отвори още по-широко и светлината заля антрето. Стори му се, че вижда някаква сянка, след това тя се скри и вече нищо не нарушаваше очертанията на осветения клиновиден отрязък от пода.

Изведнъж си даде сметка за сянката, която самият той хвърляше, благодарение на нощната лампа. Тя сочеше право в него, подобно на огромен показалец. Той пристъпи и изчезна в мрака на гардероба.

Стоеше напълно неподвижно, вслушвайки се в хрипливото дишане, излизащо на пресекулки от гърдите му. Сърцето му блъскаше с такава сила, че тялото му се разтърсваше при всеки удар.

Като много адвокати, занимаващи се с криминални дела, Крис неведнъж бе заплашван, така че имаше пистолет и разрешително.

Досега не му се бе налагало да го използва, но няколко пъти бе ходил на полицейското стрелбище и там го бяха научили да го използва уверено и точно.

Сега в мрака на гардероба той напипа чекмеджето, в което стоеше револверът. Извади го, все така пипнешком откри кутията с патрони и един по един ги вкара в гнездата. След това бавно се измъкна навън.

Ивицата светлина в антрето все още се виждаше, но този път бе неравна. Той се вгледа внимателно, опитвайки се да разгадае новите ѝ очертания и трепна уплашено — там стоеше някой.

Крис безшумно излезе от спалнята. Когато се озова в хола, приклепна край стената в класическата поза за стрелба и насочи пистолета към силуета в рамката на вратата. След това протегна ръка и запали лампата.

Сянката подскочи и той насмалко не стреля, но видя лицето ѝ навреме и свали пръста си от спусъка.

— Аликс — каза той и се изправи на крака.

Внезапната светлина я стресна, тя притисна ръце към гърдите си.

— Господи, Кристофър! Изкара ми ангелите! — В този момент видя пистолета в ръката му. — О! — каза тихо.

Той едва се държеше, разкъсван от облекчение и излишен адреналин.

— Какво правиш тук? Как влезе?

— Аз не... — Тя се обърна и затвори вратата зад себе си. — Натиснах звънеца. После видях, че е отключено — всъщност, беше отворено. Сигурно си забравил да затвориш вратата, когато си се прибрал.

— Защо не се обади на портиера? Той щеше да ми звъне по домофона.

— Не видях никого долу. — Аликс изглежда искрено съжаляваше. — Качих се направо. Извинявай.

Крис внимателно остави пистолета на ъгловия диван.

— Всичко е наред. — Той си пое дълбоко дъх. — Наистина. — Усмихна се, виждайки, че не е напълно убедена. — Няма нищо.

Тя се приближи до него.

— Здравей.

— Тъкмо мислех за теб — отвърна той. Напрежението го напускаше. Стана му приятно, че е дошла, мрачното му настроение се разсея.

Тя тихо се засмя.

— Трябва да съм го усетила.

Двамата се гледаха в полумрака.

— Спеше ли?

— Бях задрямал за малко, но не съм лягал.

— Радвам се, че не съм те вдигнала от леглото — тя се усмихна със своята зашеметяваща усмивка. — Да не би да си сънувал мен?

— Може би — каза той, като я прегърна. Тя опря глава на рамото му. — Не бих имал нищо против.

Крис я поведе към дивана. Лицето ѝ сякаш пламтеше в неясната светлина на стаята и неоновите отблясъци на града отвън.

— Просто не знаех какво да сторя — каза тя, лежейки в скута му. — Непрекъснато мислех за теб, за това, че утре заминаваш. — Тя вдигна очи към лицето му. — Никога преди не съм постъпвала така.

— Не говори — каза той и отмахна кичур коса от челото ѝ.

Аликс допря длан до бузата му.

— Скъпи Кристофър — прошепна тя, — дали не направих ужасна грешка, че дойдох тук?

Той се наведе към нея. Устните ѝ трепереха, когато ги целуна.

— Не се страхувай.

В сивия ирис на лявото ѝ око имаше петънце с неопределен цвят, едновременно миловидно и загадъчно, разкриващо пред него непознати ранимост и дълбочина.

Аликс се притисна към него с трептящи, притворени клепки, усещайки разтворените му устни върху своите и неговата сила. „Ще ме обичаш ли, питаше се тя, така, както се нуждая да бъда обичана?“

Почувства пръстите му върху копчетата на роклята си. Отдолу не носеше нищо. Изражението му, когато докосна голата ѝ плът, я накара да се разтопи. Изстена, извивайки се нагоре към него. Той зарови лице в ямката на шията ѝ. Задъхана, тя обви ръка около врата му и, заровила пръсти в неговата коса, прокара език по ухото му.

Тогава той се отскубна от прегръдката ѝ и ръцете му трескаво се спуснаха надолу по тялото ѝ, за да погалаят вътрешността на нейните бедра. След това и устата му я откри.

Аликс бе като обхваната от пламък, самите ѝ кости омекнаха. Дъхът ѝ спря. За пръв път в живота си изпитваше подобно шеметно удоволствие.

Нямаше време дори да се съблече напълно. Придърпа Крис върху себе си, обхвана го с ръка. Не можеше да чака и секунда повече, преди да го усети в себе си.

Изрита роклята си над бедрата, усети го трептящ пред входа, докато го насочваше. Устните и езикът му бяха върху гърдите ѝ, върху пламналите ѝ зърна и най-сетне с устрем, който я запрати обезумяла насреща му, той я изпълни.

Вече бе толкова възбудена, че моментално стигна до ръба. Впи пръсти в мускулите му, вдъхвайки сладката му пот и вълната на насладата я заля с такава сила, че ѝ се стори сякаш губи съзнание.

Устните му отново покриха нейните. Никога преди не го бе правила с мъж, който да я целува през цялото време. Чувстваше езика и члена му да работят в нея едновременно и това я хвърляше в огън, превръщаше тялото ѝ в море от удоволствие.

Застена и се загърчи безпаметно, притиснала бедра до неговите, докато усети как той избухна в нея и накара вътрешните ѝ мускули да се свият от спазъм при повторния връх.

Когато дойде на себе си, Аликс не можа веднага да разбере къде се намира и дали не сънува. След това съзря сенките по тавана, почувства топлината, загърнатата като безценно съкровище вътре в нея. Обърна глава и видя отпуснатата до себе си фигура.

— Кристофър?

Очите му бяха затворени. Тя го докосна и почувства как тялото му се напрегна.

— Какво има? За какво мислиш? — гласът ѝ звучеше ласкаво и нежно.

Крис я погледна.

— Ще ти кажа нещо, което не съм казвал на никого досега. Мислех за онова, което се случи между брат ми и мен.

Аликс мълчеше, без да сваля очи от него. Тя помръдна леко встрани и профилът му се откри пред нея на фона на предизгревното небе, розовеещо зад стъклата на прозореца.

— Когато бяхме малки, баща ми ни водеше в кантората си сутринта на Коледа, за да види как отваряме подаръците си.

Семейството ми винаги е имало много пари — главно парите на баща ми, който обаче беше ако не стиснат, то положително много пестелив. „На младини вкусих от мизерията на Уелс, обичаше да казва, и това ми е достатъчно.“

Аликс забеляза усмивката в ъгълчето на устните му и се почувства по-добре.

— „Достатъчно“ — продължи Крис — е била винаги една от любимите му думи. — Той се намести на дивана. — Но имаше един ден в годината, когато забравяше за нея и това бе Коледа. Подаръците му бяха разточителни, макар в повечето случаи да ни подаряваше неща, които самият той смяташе, че трябва да имаме, а не каквито на нас ни се искаше. Най-добре усетих това на една Коледа, когато бях на дванайсет години. Тери бе на тринайсет, с една година по-голям от мен. Баща ми ни подари ловни карабини трийсети калибър, сложи ни няколко консервени кутии да се упражняваме и след това ни заведе за сърни. Това беше точно по вкуса на Тери. Помня как гледеше същата година старата пушка на дядо, която татко донесе от Уелс, когато той умря. „Това е всичко, което остана от него, казваше баща ми. Ако съществува нещо като душа, то това е неговата. Като гледам тази пушка, сякаш виждам него — висок, горд мъж, изкарващ прехраната си от земята на Уелс. Има нещо достойно в това, нещо дори велико.“ Тери сигурно е разбирал смисъла на думите му, на мен това не ми се удаваше. Пушката не ми харесваше, а брат ми не можеше да откъсне очи от нея. И когато на Коледа татко ни подари карабините, той бе в стихията си, докато аз не знаех какво да правя с моята. Струваше ми се, че държа в ръцете си нещо зло, сякаш вече бях причинил страдание с нея. Не исках да ходя никъде, не исках да срещам сърна, защото знаех какво ще се случи тогава. Баща ми, както обикновено, ми се подиграваше, опитваше се да ме засрами, за да тръгна. И както обикновено, Тери нямаше понятие защо се опъвам. Той беше щастлив, защо тогава аз не бях? При него нещата винаги стояха така — татко харесва това, аз също. Ако ти не го харесваш, какво ти има? От известно време не бе валил сняг, но беше много студено. Земята бе замръзнала, боровите иглички бяха твърди като стомана. Помня, че се уморих и седнах под дърветата край пътеката.

Тогава, поглеждайки през преплетените клони, забелязах на отсрещната полянка голям, самотен елен. Търсеше храна. И досега не

знам какво ме накара да опитам посоката на вятъра — татко ни беше казал, че трябва да духа от животните към нас, за да не могат да усетят миризмата ни. Защо го направих? Не мога да си отговоря. Нито защо дръпнах Тери за ръкава. Сигурен съм, че ако не бях аз, той щеше да отmine без въобще да забележи елена. Естествено, първата му реакция бе да ми каже да стрелям. Не знам защо, това страшно ме изненада и ядоса. Той продължи да настоява и когато отказах, насочи своята карабина. Аз я блъснах в ствола на едно дърво. „Леле, татко ще те убие“, каза той, или нещо от този род. И направи най-невероятното, най-непростимото нещо. Посегна, сграбчи моята пушка, вдигна я, прицелвайки се в елена и натисна пръста ми, който несъзнателно продължавах да държа на спусъка. Екна изстрел и животното се свлече на земята. Големите му очи се разтвориха широко, с израз на недоумение и болка. Тогава татко ни настигна и аз се разплаках. Никога не бях изпитвал подобна мъка и отчаяние. Господи, казах си, като гледах убитото животно, какво ме накара да го сторя? Чувствах, че аз бях натиснал спусъка, аз бях погубил този живот. Душата ми сякаш се разпадаше, превърната в пепел. И за всичко бе виновен той, мойт брат. Или може би вината бе и моя, загдето го бях дръпнал за дрехата?

Изведнъж Крис се разтърси в ридания. На Аликс ѝ се прииска да го прегърне, да спре спазмите на плача му с тежестта на собственото си тяло, със силата на волята си, но не знаеше как би го приел и това я накара да се сдържи. Когато накрая се съвзе, той каза:

— Така и не намерих в себе си сили да му простя. А сега, естествено, е вече късно.

После, без да погледне към нея, легна по гръб на другата половина на дивана. Не след дълго изтощението го надви и той се унесе в дрямка.

Едва когато се увери, че е заспал дълбоко, Аликс протегна ръка и го погали — нежно и леко. По време на разказа си той бе напрегнат като струна, опъната до скъсване. „Колко тъжен изглежда, помисли си тя, дори и сега.“

Светлината бе огряла лицето му и докато го гледаше, тя за момент си представи, че е Уенди от „Питър Пан“, а той — едно от момченцата, изгубени далеч от майка си и от своя роден дом.

Опита се да си представи какво би било да мрази сестра си дотолкова, че никога да не може да ѝ простя. Мисълта ѝ се стори непоносима и тя потръпна. Горкият Кристофър. И горкият Тери.

Тя се загледа през прозореца в дъжда. Беше часът, когато небето е твърде бледо, за да е нощ, но и твърде тъмно, за да е утро. Спомни си времето, когато двамата с Дик ходиха на остров Барбадос. Бяха взели акваланги под наем и се бяха спуснали в царството на вечната нощ.

Светлината на зеленикаво-сините крайбрежни води бе подобна на тази — полупрозрачна, опалова, течна. Беше толкова тихо, че ударите на сърцето ѝ се превръщаха в център на целия свят. Дик се носеше плавно до нея и тя виждаше отражението си в неговата маска. Чувстваше се като богиня — неуязвима, безсмъртна. И сега Аликс се отпусна, победена отново от същото чувство, и сънят я обори.

Събуди се от шума на дъжда, който тропаше по прозорците. Известно време го гледа с невиждащи очи, все още полузаспала.

После периферното ѝ зрение долови някакво движение в апартамента. Отначало помисли, че Крис е станал, но след това го видя все така проснат на дивана, с лице, заровено във възглавниците.

Тя се стресна, невярваща на очите си. По пода пълзеше тъмна сянка. Кой бе това? Какво правеше? Въпросите прорязаха съзнанието ѝ като светкавица и в същия миг тя скочи.

Бе спала свита на кълбо като котка. Сега гъвкавото ѝ тяло се разгъна и тя се метна към сянката, заби колене и лакти в плът, твърда като стомана.

Обви гърлото с лявата си ръка и рязко дръпна назад, извивайки кръст, използвайки цялата тежест на своето тяло.

Но вместо съпротивление усети, че се премята през глава назад от собственото си усилие, което противникът ѝ бе обърнал срещу нея. Падна и удари силно кръста си в пода.

Очите ѝ се разшириха от ужас при вида на отвратителното лице — лице на звяр, на демон, но не и човешко! — пред нея, над нея, вътре в нея...

Едната ѝ ръка бе останала притисната зад гърба, дъхът ѝ излизаше по-бързо, отколкото смогваше да го поема. Самото дишане отнемаше много сили, много време, което тя нямаше. С мигновено решение, родено от отчаянието и надеждата, тя вряза чело в отвратителното лице, висящо като фенер или пълна луна пред очите ѝ.

Болката я прониза с такава сила, че от здраво стиснатите ѝ зъби излезе скърцане, подобно на последния напън на спираща машина.

Но смазващата тежест се махна от гърдите ѝ и тя жадно пое въздух. Погледна нагоре. Дъждът се пречупваше като през призма, капките сменяха цвета си, падаха върху някакво огледало, не, не огледало, а лъскав метал, назъбен и...

Ветрило, досети се Аликс, преминаващо от светлина в сянка и обратно. Сега единствената ѝ мисъл бе да предупреди Кристофър. Отвори уста, но една мазолеста, твърда като дърво ръка стисна челюстта ѝ така, че тя се задави.

Пръсти като стоманени прътове се пъхнаха между устните ѝ, изпълниха устата, натикваха езика в гърлото ѝ. Тя с ужас усети надигащия се позив за повръщане, неконтролируемите, разкъсващи спазми.

Използвайки свободната си ръка, тя удари с основата на дланта си така, както я бяха учили, незащитеното ухо на своя враг. Тежестта върху притиснатата и дясна ръка олекна, тя успя да я вдигне, и, без да обръща внимание на болката и изтръпналостта, се опита да нанесе елементарния саблен удар от каратето. Почувства разтърсването в костта си от несполучливото попадение.

Но времето, което спечели, ѝ позволи да се изплъзне, да избегне опасността да бъде задушена със собствения си език. Както и преди, в ума ѝ беше единствено Кристофър. И тя изкрещя — един кратък, пронизителен вик на тревога.

И тогава острият ръб на „гунсен“-а я стигна от страни под брадичката, разрязвайки шията ѝ.

Крис се събуди от пръските кръв. Тръсна сънено глава. В следващия миг бе напълно буден при вида на странната, прегърбена сянка, надвесена над Аликс, държаща в ръка... Ветрило?

Хвърли се към пистолета, стреля в упор в премятащия се, скачащ силует, който се дръпна от Аликс, мина през антрето, през прага и изчезна.

Крис изтича до отворената врата, но не видя никого. Накъде, запита се той, нагоре или надолу? После си даде сметка, че това няма значение. С тръпка на агония се върна обратно в апартамента.

— Аликс!

Коленичи до нея. Вътрешностите му се свиха, сърцето му болезнено примря. Имаше толкова много кръв. И все пак сивите ѝ очи го познаха. Устните ѝ се разтвориха, клепките ѝ трепнаха. Какво се опитваше да каже?

— Аликс — той прошепна името ѝ и в същия миг дръпна телефона към себе си, набра „Бърза помощ“.

Крис гледаше как животът бавно се изцежда от нея; беше му трудно да диша. От безкрайната болка мисълта му течеше несвързано. Съзнаваше, че плаче.

— Дръж се — прошепна в притихналото ѝ лице. — Не умирай, моля те, не умирай. — Имаше чувството, че някой е забил в гърдите му кол.

Кръвта ѝ бе навсякъде по него, животът ѝ го покриваше и засъхваше като втора кожа.

---

[1] Лонг Айленд — остров, в западната част на който се намират два от петте района на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[2] Силно ароматично алкохолно питие — Б.пр. ↑

[3] Агентът на ФБР, борил се срещу Ал Капоне в Чикаго по време на Сухия режим. Герой на игрален филм и на телевизионен сериал „Недосегаемите“, което го прави изключително популярен в САЩ — Б.пр. ↑

[4] Така се нарича китайският квартал в големите американски градове — Б.пр. ↑

[5] Талисман, амулет (кит.) — Б.пр. ↑

[6] Воайор — човек, страдащ от болезнено желание да наблюдава еротични сцени — Б.пр. ↑

[7] Вид китайски лодки — Б.пр. ↑

[8] Известен американски генерал, участвал във Втората световна война — Б.пр. ↑

[9] Удар на милосърдието, с който се доубива падналият (фр.) — Б.пр. ↑

[10] До скоро виждане (фр.) — Б.пр. ↑

[11] На френски soutane означава свещеническа дреха, расо — Б.пр. ↑

[12] Горен Ийст Сайд — район на Манхатън, където живеят много от най-богатите хора на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[13] Луксозните вили в Бевърли Хилс са разположени на характерни хълмисти улици — Б.пр. ↑

[14] Култов комплекс в Англия от 2000 г. пр.н.е., състоящ се от огромни каменни стълбове и плочи — Б.пр. ↑

[15] Романтично течение в англ. изкуство през ХІХ в., имащо за идеал „наивното“ — Б.пр. ↑

[16] Прозвище на привърженик на „твърдия“ политически курс (амер.) — Б.пр. ↑

[17] Идеални същества в будистката религия. — Б.пр. ↑

ЗИМАТА НА 1968 — ЛЯТОТО НА 1969

Бан Ми Туот, Виетнам — Камбоджа; Мужен^[1] — Париж, Франция

Първата мисъл на Тери Хей, когато под прикритието на нощта пристигна в Бан Ми Туот, в планините на централен Виетнам, бе един стих от Пол Валер, великия френски символист: „Сила, с която не се злоупотребява, губи своето очаровани.“

Седмица по-късно, когато по ръцете му вече имаше кръв, той си спомни за думите на един друг французин, Ларошфуко: „Ако се съпротивляваме на страстите си, то е повече заради нашата слабост, отколкото заради силата ни.“

Защото когато дойде във Виетнам, Тери Хей вече бе готов да се научи да убива.

— Да се убива, е лесно — бяха думите на капитан Клеър по време на първата лекция зад стените на лагера на Частите със специално предназначение. — Затова не си губете времето в излишни притеснения. Всички сте чували потресаващи разкази за момчета, чийто пръст замръзва на спусъка. Аз пък ще ви кажа, че тия истории са пълна глупост. Всеки може да убие — това е все едно да щракнеш с пръсти. Вземете когото и да било — от ония, дето убежденията не им позволявали да служат, някой пацифист, дори шибания Мартин Лутър Кинг, ако щете, все едно кой, и му сложете един зареден пистолет в ръката. След това му покажете как някой изнасилва жена му или петнайсетгодишната му дъщеря и само гледайте колко бързо ще го вдигне и ще застреля мръсника, заплашващ семейството му.

Тери, седнал с небрежно кръстосани крака, си мислеше що за нравоучение в армейски вариант е това. Но част от него несъмнено искаше, може би дори се нуждаеше да повярва — така, както човек вярва, когато докторът му каже; „Никак няма да ви заболи.“ Не нравоучение в истинския смисъл, а просто една лъжа, в която ти е необходимо да повярваш.

— Или ще кажете, че това е различно? В такъв случай се подгответе за горчивата истина — продължи капитан Клеър, — защото

на война е също все едно, че виждаш някой да изнасилва жена ти или дъщеря ти пред очите ти. Бъдете сигурни, че започнете ли веднъж, независимо от съмненията, с които сте дошли тук, нищо вече не ще ви спре да убивате ония гадини.

По това време Тери вече бе минал през първоначалния и напредналия курс на военна подготовка, военновъздушното училище във форт Бенинг край Кълъмбъс, щата Джорджия, и училището на специалните части във форт Браг, Файетвил, Северна Каролина.

Сега, като слушаше капитанът да дудне за това какво означава да се убиват хора и как съзнанието го възприема по един начин, докато всъщност действителността е съвсем друга, той се питаше защо е целият този шум. В края на краищата, разсъждаваше Тери, хората се убиват още от праисторически времена, откакто е било откраднато първото парче месо, първата жена, откакто някое облечено в кожи племе е нахлуло на територията на съседите си. Тогава какво?

Не му беше ясно какво толкова сложно има в цялата работа. Всички тези капани на съзнанието, заложили от лъжливо чувство на вина или жал, за които капитан Клеър непрестанно намекваше, липсваха при него. „Врагът е насреща, мислеше си той, кацнал в прицела ти. Натискаш спусъка и — бум! — той изчезва, край. Няма нищо трудно, нищо неразбираемо.“

— Вие сте се записали като доброволци в групата за проучвания в състава на силите със специално предназначение. — Капитанът се усмихна зловещо и многозначително. — Звучи така, сякаш ще ставате библиотекари. Какво да се прави, армейска канцеларщина. Първата ви работа ще се състои в това да набирате хора за ЦГЗ, което, зайци непросветени, означава Цивилни групи за защита — още безполезна канцеларщина. Ще се занимавате с подривна дейност в тила на врага и с разполагане на противопехотни мини. За територията, на която ще се намерите, няма изработени карти, така че ще имате нужда от помощта на местното население. За целта началството ни е упълномощило да използваме кхмерите от планинските племена по северозападната граница и тези от делтата на река Меконг. Хората, които изберете, ще получават кодови имена, тъй като азиатските, в най-добрия случай, са трудни за запомняне. Ще ги вкарвате предпазливо в подразделенията си и ще ги използвате според обстоятелствата — като водачи, а ако стане нужда — и като жертви.

Докато говореше, капитан Клеър се разхождаше из стаята, вглеждайки се в лицата.

— Така, хубавото беше до тук. А лошото е, че се намирате в Азия и Азия може да ви убие. Първото нещо, което трябва да запомните, е, че никога няма да проумеете това място. То съществува в различна реалност и ако се опитате да го приспособите към западните си разбирания, най-много да докарате смъртта на някого или дори по-лошо, своята собствена. Второто нещо е, че за азиатците смъртта не означава нищо — при тях тя е просто етап от някакъв процес на преминаване от една плоскост на действителността в друга. Така че единствената съществена разлика между вас и вашия враг е, че той няма нищо против да умре, докато вие имате.

Капитанът млъкна.

— Виждам, че някои от вас се усмихват и съм принуден да приема, че смятате думите ми за смешни. Първия път, когато отидете да помогнете на някое изоставено край пътя момиченце и гранатата, скрита под мишницата му ви откъсне краката, ще разберете какво имам предвид. — Той ги изгледа свирепо. — А можете да го научите и още тук, където ще ви коства само малко време и умствено усилие.

По-късно в помещението, минаващо за офицерски салон, докато Тери се питаше защо им бяха нужни камбоджански, а не виетнамски водачи, Кид Гавилън, един от новото подразделение, каза:

— Всичко това е без значение. Ние сме тук, защото вярваме в Америка и защото е жизненоважно да защитим Виетнам от комунистите.

В отговор се чу общо одобрително мърморене. Тери огледа тези уестпойнтски възпитаници, стегнати от ранна възраст по калъпа на военната етика, и се опита да си представи какво вълнува скритите дълбани на съзнанието им. Какво в действителност ги бе довело тук? Дали чистият патриотизъм, непоколебимото чувство за дълг, или други, по-лични подбуди намираха израз сред този елитен воински кръг?

Този въпрос не бе породен от празно интелектуално любопитство. Той знаеше, че много скоро безопасността му, самият му живот могат да се окажат зависими от всеки един от тези мъже. Разбирането на техните мотиви един ден можеше да е равносилно на

разликата между това да лежи по лице в собствената си кръв или да се измъкне жив.

Какво, в крайна сметка, вълнуваше дълбините на неговото собствено подсъзнание? Като момче той никога не се разбираше особено добре с връстниците си. Те му завиждаха заради превъзходството му в почти всяка област, изискваща физическо умение. А той, който тичаше по-бързо, скачаше по-надалеч и мислеше по-добре от когото и да било от тях, презираше ленивите им умове, неспособни да видят очебийните за него решения. В гимназията и колежа, където бе еднакво търсен от спортните отбори и от момичетата (той бе също така изключително привлекателен и красив), чувството му за изолация се усили. Момичетата го разочароваха едно след друго, оставяйки го да се чувства глупаво, задето им е отделил твърде много от времето си. Постоянно се чувстваше обсаден от околните, раздразнен, принуден да ги отблъсква.

Но не беше самотен, както би могло да изглежда отстрани. Тери бе свързан със своите мисли, тоест с процесите на протичането им така, както градът е обгърнат от необятната си мрежа от електричество. И той получаваше огромно удоволствие от изучаването на това неповторимо, дадено му от природата богатство, без да знае за предупреждението на Франсис Бейкън, че този, който намира радост в самотата, е или диво животно, или бог.

Като момче той никога не се беше отдавал на фантазии и мечти. Защото откакто се помнеше, знаеше — или поне бе вярвал, че знае — какво иска от своя живот. Детската невинност му бе позволила да наблюдава от непосредствена близост как баща му води своите сделки, при което с потресаваща бързина бе доловил, че единствената стока, чиято цена никога не пада, е силата. Силата бе вездесъща, разбираха я всички езици, подчиняваха ѝ се всички епохи; тя бе Златното руно и Светият Граал.

Помнеше коледната утрин, когато баща му измъкна изпод окичената с истински лакомства елха два дълги, тънки, красиво увити пакета. „Весела Коледа“, каза той, подавайки ги на синовете си.

Тери беше на тринайсет години, Крис — на дванайсет. Намираха се в кантората на баща им, където по традиция поставяха коледната елха. Той занесе подаръка си на огромното кожено канапе, разположено срещу масивното бюро в романски стил. Над канапето

имаше прозорец, дълъг като борд на кораб, под който растяха букови дървета, покрити тогава единствено с коричка скреж. Цепеници пламтяха в грамадната камина, облицована с френски мрамор от осемнайсети век с издялани бузести херувимчета.

Малкълм Хей, висок, с мустаци, великолепно облечен, стоеше пред бюрото и се усмихваше, докато гледаше как синовете му отварят подаръците си. Тери още помнеше чувството, което изпита при вида на трийсеткалибровия „Ремингтън“. Хладна тръпка на вълнение премина по гърба му и накара сърцето му да подскочи.

След това, в туидовия си ловен костюм, баща им ги закара извън града, нареди консервни кутии върху едно повалено дърво. Бум! Бум! Бум! — неговите кутии хвъркнаха една след друга. Той се засмя доволно, възбудено, гледайки как тези на Тери подскачат и се превъртат в мразовития въздух, пронизани в средата.

Но Малкълм Хей бе тръгнал на лов за сърни, не за консервни кутии. Той им бе разправял как в Уелс баща му го извел на лов за елени, когато бил едва десетгодишен. „Старата пушка, която ми даде, каза той тогава, бе по-висока от мен. Но аз я удържах. Винаги успях да удържа това, което ми даваше.“

Тези думи, естествено, бяха бележка и предупреждение. Тери отдавна бе разбрал, че баща му никога не говори напразно. Във всеки негов разказ се съдържаше поука. Животът, казваше често той, е поредица от уроци и колкото по-добре ги учи човек, толкова повече ще преуспее. Малкълм Хей ценеше успеха високо и това го бе накарало да се влюби в Америка, земята в която успехът е пълновластен господар; крал, кралица и принц.

Улегналият, стар сняг в гората лежеше на разпокъсани, покрити с ледена коричка петна.

— Търсете отпечатъци от копита — каза баща им. — Гледайте кората на дърветата — там, където са пътечките им, тя е ожулена. Следите са навсякъде край вас, трябва само да ги видите. И не забравяйте да вървите вината срещу вятъра, за да не могат да ви подушат. — В този момент той се доближаваше до тогавашната му представа за Шерлок Холмс — силен, широкоплещест, знаещ отговора на всяка загадка, властващ над тайнственото и неизвестното. Тери искрено му се възхищаваше.

И тогава Крис каза:

— Не искам да гледам нищо. Не искам да убивам.

Малкълм Хей се закова на място. Обърна се и Тери видя в очите му искри.

— Ще правиш каквато ти казвам, Кристофър.

— Мога да стрелям по кутии. Но не желая да стрелям по животни.

— Има уроци, които трябва да усвоиш — каза баща им. — Важни уроци. Независимо дали ти харесват, или не. — Той хвана Крис за яката и го блъсна навътре сред дърветата. Посочи го с ръка на Тери: — Гледай да изпълнява това, което му казах.

Терм, благодарен, че никога не е давал повод на баща си да се държи така с него, догони брат си.

— Какво има? — попита той. — Не искаш ли да се научиш да ловуваш? — Крис го стрелна с поглед. — Какво ти става, бе момче?

— Защо не си гледаш работата?

— Няма да си гледам работата, мърльо. Знаеш ли какво ще те направи татко? Ти направо му се изпика на фасона. Не те удари само защото е Коледа. Обаче ако продължаваш да се държиш така, Коледа или не, ще те спуга от бой. — Малкълм Хей, който бе получил желязно възпитание, подсилвано с жилава пръчка, твърдо вярваше в ролята на телесното наказание като основен фактор за изграждане на характера.

— И друг път ме е удрял — каза Крис. — Няма кой да му попречи.

— Но защо трябва постоянно да го дразниш? Понякога ми се струва, че го правиш нарочно.

— Ти си негов син. Аз трябва да съм на някой друг.

— Боже, ти си невъзможен. Не знам защо се мъча да ти помагам.

— Това ли си мислиш, че правиш? Въобще не ми помагаш. Просто искаш да повярвам във всичко онова, в което вярваш ти. Същият си като татко. Той затова те обича, защото си негово копие.

— Той обича и двамата ни — каза Тери. — Единствената разлика е, че ти през цялото време се опитваш да докажеш, че не приличаш на него.

— Не знам обича ли ме или не, но е ясно, че не ме харесва. Не съм такъв, какъвто му се иска да бъда. Това е много жалко, но ще мина и без неговото одобрение. — Крис се обърна и продължи напред.

— Не си прав, братче — каза Тери след него. — Само че си прекалено твърдоглав, за да го разбереш.

Разбира се, Крис пръв видя елена, едър мъжкар с клонести рога. Намираха се откъм подветрената му страна, сред групичка гъсто израсли борови дървета, осигуряващи им отлично прикритие. Тери занемя от възмущение. Животното бе толкова голямо. Мисълта да го повали бе възбуждаща.

— Стреляй! — изсъска той в ухото на брат си. — Давай, застреляй го!

Крис само стоеше и гледаше елена. Промълви нещо, което Тери едва дочу, може би „Колко е красив.“

— Е, щом ти не щеш — каза той, вдигайки своята карабина.

— Не! Това не ти е игра. Този път няма да спечелиш! — Крис изрита пушката и тя се блъсна в съседното дърво. Цевта ѝ се изкриви, правейки я негодна.

— По дяволите — прошепна ядно Тери. — Виж какво направи. Татко ще те убие.

В този момент се обърна и видя как Малкълм Хей се промъква безшумно сред дърветата. Той също бе съгледал елена. Дали вече бе забелязал и тях?

Тери хвърли карабината си на земята, посегна и сграбчи тази на брат си.

— Не! — каза Крис. — Няма да ти дам...

Но Тери бе по-силният, той знаеше какво правя. Повдигна „Ремингтън“-а на Крис, докато еленът се оказа на мушката. Животното се бе изместило леко и сега стоеше обърнато с едната си страна към момчетата. Присягайки се през рамото на брат си, Тери обви показалец върху неговия и дръпна спусъка.

Изстрелът прозвуча като експлозия, отеквайки сред стволите на дърветата. Еленът залитна встрани, сякаш се бе подхлъзнал на някое от петната замръзнал сняг. След това предните му крака се подгънаха и се свлече на земята. Страната му бе окървавена. Той изви глава, търсейки може би източника на своята болка. После рухна върху килима от борови иглички.

Малкълм Хей дойде забързано при тях. Видя пушката в ръката на Крис; тази на Тери бе все още на земята.

— Е, сега вече ме зарадва — каза той и потупа Крис по гърба. — Не можеш и да мечтаеш за по-добър коледен подарък!

Гледайки брат си, Тери си мислеше: „Защо не изпитваш това, което изпитвам аз, защо не си щастлив?“ След това радостното му настроение се смени с гняв: „Аз те отървах, неблагодарен тъпако, а ти знаеш само да ме гледаш с омраза и да ревеш като бебе.“ Няколко седмици по-късно окончателно спря да общува с него. След като Крис отритна по такъв начин услугата му, той си обеща никога вече да не плаща за чужди грешки. Не желаше да бъде слаб, да се поставя в уязвимо или зависимо положение.

„Винаги действай от позиция на силата, чу отново гласа на баща си, и светът ще е твой.“

Облечени в широки, черни кхмерски ризи и панталони, те се приземяват съвсем близо до Ан Лок. Най-старши в групата е капитан Клеър, след него — лейтенант Тери Хей. Границата с Камбоджа бе на не повече от три мили. Стаени в мрака, те изчакваха, докато издигацият се хеликоптер засипа лицата им с пясък и прах. Двамата мрачни водачи от Кхмер Серей — дясно ориентираната фракция от камбоджански кланове, които групата нарича Донър и Блицън, ги поведоха през оризищата и блатистата, обрасла с мангрови дървета джунгла. Някакъв грохот ги накара да замръзнат на местата си. Погледнаха към небето и видяха извънземни кораби. След минута земята затрепери и хоризонтът на запад избухна в ярки огнени кълба, бърза серия от взривове, които скоро се сляха в ивица ослепителна светлина.

— Какво, по дяволите, е това? — прошепна някой.

Капитан Клеър мълчеше, но Тери бързо премисли някои неща. Попита се от къде на къде бомбардировачи Б-52 атакуват цели отвъд границата, в неутрална Камбоджа.

Продължиха пътя си и след не повече от миля се натъкнаха на виетконгски лагер. Водачът подаде сигнал на капитана. Групата се разпръсна. Тери, който още не се беше сдобил с прякор, получи задача заедно с Кид Гавилън да обезвреди часовите.

Той прехвърли своя „Калашников“ на гърба си и извади парче жица. За да може да го държи по-здраво, в двата края бе прикрепил ръкохватки.

Досега не беше убивал човек и изпитваше интелектуално любопитство относно чувствата, които му предстоеше да изпита. Откри жертвата си — едва различим силует сред листата. Джунглата бе изпълнена с бръмченето на безброй насекоми, дори след полунощ горещината и влагата бяха потискащи. Тери съзерцаваше тесния гръб. Колко лек и дребен изглеждаше виецнамецът, колко невзрачен и хилав.

Тери обви жицата около врата му и дръпна ръкохватките. Усети първата струйка кръв, когато жълтият конвулсивно вдигна ръце, опитвайки се да се освободи. Тери коленичи на земята, опъна още поздраво, чувствайки приближаването на смъртта. Долови дейната жар, нейния мирис. Краката на виецнамеца играеха като на пиян или епилептик.

Той усети как между тях възниква някаква връзка, зависимост между отнемащ и даващ, господар и позорен, бог и смъртен. Завъртя рязко виецнамеца към себе си, за да може да се вгледа в плоското му лице.

Не знаеше какво очаква да види там, макар че вероятно все пак се надяваше да долови проблесък от вечността. Вместо това срещна очи, мътни като кална вода, които сезираха в него с израз на такава абсолютна омраза, че за момент се сепна. Кафявите устни на човека се разтвориха и той се изплю в лицето му.

Дълбоко от гърлото на Тери излезе ръмжене, той смръщи чело, кокалчетата му побеляха от усилие върху ръкохватките на убийствената жица. Разнесе се отвратителна воня на фекалии. Човекът бе мъртъв.

Развивайки жицата от почернялата плът, той си мислеше, че никога по-рано не е изпитвал какво означава силата, а само си е представял нейното съществуване.

Видя, че Кид Гавилън се затруднява със своя противник. Извади ножа си и го заби между плешките на жълтия с такава съкрушителна сила, че го повали на земята. За момент Кид Гавилън и той се гледаха един друг, след което, усмихвайки се с окървавеното си лице, Кид му показва вдигнатия си нагоре палец.

Заедно с останалите, Тери свали от ремъка своя „Калашников“, прегази съннения враг, изстрелвайки в лагера къси, акуратни откоси. Видя как великанът Аксмън, който у дома си в Ред Хук свири на китара, се връзва сред жълтите и покосява всичко пред себе си. Десет

минути по-късно групата вече се бе върнала на мястото, определено за среща с хеликоптера. Той, както се изрази, капитан Клеър, цепеше секундата.

Издигайки се нагоре в небесата, всички се почувстваха неуязвими, безсмъртни като скандинавски богове, завръщайки се във Валхала. Но Тери, седнал в тъмнината, сложил оръжието върху коленете си, мислеше за бомбения набег, за който капитанът не пожела да говори.

Седемнайсетгодишният Кид Гавилън, с провесен на шията касетофон, тупна Тери по коляното и каза, усмихвайки се широко:

— Голяма работа свърши там долу. Мисля, че вече ще ти викаме Бучър^[2]. А, Бучър — той барабанеше по каляното му някакъв жив ритъм, — гледай, всички са съгласни.

Всяка нощ излизаха на бойни задачи в джунглата, но при това никой не спомена Виетнам. Тери не видя карта на страната, нито дори сводки за развитието на войната в техния район. По това, което знаеха, те спокойно можеха да се намират или на Филипините, или на остров Гуам.

Понякога, отегчен, изпълнен с неясни копнежи, той бродеше из Бан Ми Туот като вампир посред бял ден. Все по-често при своите обиколки из запуснатите кръчми започна да чува за Камбоджа. Сега, под звуците на Джими Хендрикс и „Дорс“, той събра късчетата на единствената история, която бе от значение тук — тази, която се е случила вчера.

Тери излезе от сиво-зеления порой, така проливен, че буквално на три крачки не се виждаше нищо. Дори вездесъщият поток от мотоциклети временно бе намалял. Въздухът бе толкова горещ и наситен с изпарения, че капките се усещаха топли върху тялото. Единствената положителна страна на дъжда бе, че свирепите атаки на комарите също така временно намаляваха.

На бара в бараката от гофрирана ламарина проблесна неонова реклама „ПИЙТЕ КОЛА-КОЛА“, изписана на виетнамски. Тери поръча бира „33“. Едва седнал, върху него се спусна рояк от момичета в пъстроцветни виетнамски рокли и той си помисли, че би предпочел комарите.

От съседната маса до него долетя разговор, подобно на музика:

— Трябва просто да отвориш шибания учебник по история — обясняваше бивш ратай с пъпчиво лице на своя чернокож приятел. — Разочароваш ме, Фист^[3], та ти знаеш да четеш. — На издрасканата каска на черния беше изрисуван як мъж с вдигнат юмрук. — Убежищата имат първостепенно значение за успешното водене на партизанската война. — Във Виетнам всяко хлапе беше военен експерт. — Според слуховете, щабът на ЦУЮВН се намира в едно от тези убежища в Камбоджа. — Тери вече бе научил, че ЦУЮВН е съкращение от Централно управление за Южен Виетнам — легендарната променяща местоположението си база, от която според Командването Виетконг и северновиетнамците ръководеха войната. — Докато не го открием и унищожим, няма да спечелим тази лайняна война.

През следващите дни и седмици той чуваше тази жалба отново и отново, като молитва или катехизис. Един начин да се махнеш от това място.

Изглежда, във Виетнам винаги вали. Тери неизменно бе мокър до кости, когато влизаше в овехтелия бар с неоновото, бръмчащо на пресекулки „ПИЙТЕ КОКА-КОЛА“ като лош сън от друго време и друго място. От един друг живот.

Там, в най-отдалечения тъмен ъгъл на заведението, постоянно седеше едър като мечка мъж с побеляла брада, приведен над собствена бутилка контрабандно уиски. Подобно на каубой от Дивия запад, той носеше на едното си бедро револвер в кобур, а на другото — голям флотски нож с дръжка във формата на американския орел. Тери проявяваше интерес към него, защото момичетата не го закачаха, а това означаваше, че или знаят нещо за него, или той се намира в страната от времето на Ной и неговия ковчег.

Един ден седна на неговата маса.

— Изчезвай от тук — каза подобният на мечка мъж. Носеше лейтенантски нашивки, от което Тери заключи, че това не може да е заповед. Но лейтенантът продължи да го гледа заплашително и той измъкна бутилка малцово шотландско уиски, което бе купил от черния пазар. Постави го на масата до неговата почти привършена бутилка „Кънейдиън Кълб“.

Мъжът впери очи в уискито.

— Изчезвай от тук. Но остави „Гленливит“-а.

Тери се засмя, отви капачката на скоча и наля две солидни чаши.
— Наричат ме Бучър — каза той и вдигна своята.

Човекът улови чашата с месестата си ръка и моментално я пресуши. На Тери му се стори, че чу въздишка, но не бе сигурен, защото в същото време Джими Хендрикс пееше как ще целуне небето.

Мъжът си наля втора чаша, отпи бавно и с любов, като познавач.
— Аз съм Върджил.

— Лейтенант Върджил или просто прякор?

— Кой ти помни вече? — вдигна рамене той. — Някога може да съм се казвал всякак, сега съм Върджил.

— Аз съм към специалните части — каза Тери. — Ти какво правиш тук?

— Откривам разни неща. Държа фенера си високо, гледам в горящия мрак.

— Отдавна ли си във Виетнам? — уискито бързо изчезваше и той си даде сметка, че е трябвало да купи две бутилки.

— Зависи от мярката — каза Върджил.

Тери кимна с глава.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Не. Нищо не разбираш. И ти си като всички останали бозайници, дето не знаят какво правят тук и за какво са ги докарали. Но запомни от мен, момче, оправданието за воденето на тази война е най-скапаното, с което някога е подвеждана нищо неподозиращата публика. И тази публика сме ние.

— Така ли? — каза Тери, заинтригуван. — Е, тогава аз положително бих искал да знам какво правя в това шибано място.

Върджил дълго го гледа изпитателно, като археолог, който се пита от какво е направена вазата, която държи в ръце.

— Добре тогава — каза най-сетне. — Сам си го изпроси и ще го получиш, та ако ще да ти преседне. — Той си наля още „Гленливит“. — Тия генерали от Командването си нямат понятие от тукашните условия. Те си мислят, че могат да вземат една армия, обучена за тежки, моторизирани бойни действия в откритите хълмисти местности на Западна Европа и да я приспособят за партизанска война в тая воняща дупка. Вместо да обучат южновиетнамците да водят партизански действия, те намират за уместно да докарат наши войници, момчета на по деветнайсет години, и да ги насъскват срещу

жълтите. Е, нека ти кажа нещо ново, приятел. Ние губим тая шибана война. Прословутите акции на генерал Уестморлънд за „намиране и унищожаване“ сърцевината на нашия тъй наречен тактически подход срещу виетконгците се оказаха пълен провал. А сега, след неговото оттегляне, дали от глупост, или от суета, командването не желае да признае, че е допуснало подобна капитална грешка. И много бързо неутрална Камбоджа се превръща в изкупителна жертва.

Върджил си сипа останалия в бутилката скоч.

— Защото именно там виетконгците строят своите убежища и се въоръжават от пратките на китайските комунисти, пристигащи през Лаос, по маршрута „Хо Ши Мин“. Командването вече знае, че работата във Виетнам е загубена и сега планира безумно и незаконно нахлуване в Камбоджа. Което означава, че всичко, този път действително всичко, ще отиде по дяволите.

Върджил гледаше как момичетата сноват из заведението в своите пъстри като паунови опашки цепнати отстриани рокли.

— Виждаш ли, Бучър, Камбоджа е ключът. Ако не знаеш нищо за нея, както повечето момчета тук, никога няма да разбереш тази война. Принц Нородом Сианук, който управлява страната от 1945-а, балансира като въжеиграч с невероятен риск в продължение на десетилетия, водейки политика на дружба първо с комунистите, след това с французите и американците и после пак отначало. Звучи глупаво, нали? Да, но не е. Защото само благодарение на това страната му е останала свободна и незасегната от битката за Индокитай. И което е не по-малко важно, той е успявал да държи натясно Виетнам, вековния и най-силен враг на Камбоджа, като същевременно е получавал помощи както от Пекин, така и от Вашингтон. Но този път Камбоджа загази. След като Сианук разреши на ЦУЮОВН да строи там убежищата си, Командването реши да се добере до тях. Да нахлуе в страната му.

— Ти си луд — каза Тери. — Що за безумна идея! Та нали ще разпънат военните на кръст. Администрацията никога няма да търпи подобно нещо.

Върджил се усмихна накриво.

— Да, Никсън и Кисинджър. Какво може да очаква човек, когато една война се води от побъркани? В Камбоджа всичко ще се разпадне

на парчета и няма да спре само дотам. Това, Бучър, е началото на края. Упадъкът, тъй да се каже, на американската империя.

Вече се носят слухове, че левите партизани, които принц Сианук нарича Червените кхмери, представляват много по-голяма сила от това, за което ги представя пред нас. И за разлика от продесните Кхмер Серей, които вършат черната ни работа, ние нямаме никакъв контрол над тях. Те са неуправляема карта в това шибано тесте и мисля, че именно от тях идва най-голямата потенциална опасност. Впрочем, не бих се учудил, ако до половин година Сианук бъде отстранен, може би чрез атентат. И когато това стане, можеш да се обзаложиш, че по един или друг начин ще бъдем замесени в него.

— Как така по един или друг начин?

Върджил сви рамене.

— Не само армията ни е тук, Бучър. Виетнам се е превърнал в истинско свърталище на ония бандити от ЦРУ. Кой би могъл да каже какво зло замислят тези копелета в момента?

Една безлунна нощ, докато групата със специално предназначение се носеше в хеликоптера през заоблачените небеса, капитан Клеър ги заговори. Това бе твърде необичайно. По правило групата получаваше своите инструкции още на земята, преди тръгване. Този път такива нямаше.

През воя на перките и силната вибрация, той им каза:

— Тази нощ работата ни е сладка — само разузнаване. Ще огледате участъка непосредствено около мястото, на което ще кацнем. Както знаете, времето напоследък е лошо, поради което Командването се нуждае от непосредствени впечатления за степента на поражение. Звучи просто и наистина е така.

Групата бе сбрала глави като футболен отбор, молещ се преди важна среща; капитан Клеър крещеше, за да чуват гласа му през оглушителния шум.

— Конкретният ни обект ще бъде местност, подложена на удар от типа „Прожектор“. Не знам дали някой от вас е виждал опустошението, което този вид бомбен килим оставя след себе си. Повярвайте ми, то е страхотно. Нещо живо трудно би могло да оцелее, но има вероятност да откриете асфалтирани пътища, временни постройки, дори бетонни бункери. В такъв случай незабавно отбелязвайте техния брой и размери.

Луната се подаде иззад тъмната маса облаци и когато Тери погледна надолу, той видя, че Ан Лок вече е останал на изток, а под тях се извира реката, мътно проблясваща, с надвесени от бреговете ѝ наклонени дървета и лиани. Сега със сигурност знаеше, че пресичат границата и навлизат в забранената територия на Камбоджа — една неутрална страна, в която нямат работа. „Ако бомбардираме Камбоджа, мислеше си той, независимо поради какви причини, значи сме изгубили всякакъв разум, всякаква далновидност.“

Осъзнаването на този факт имаше своеобразен ефект върху него — направи го предпазлив. Ореолът на неуязвимост, усещането, че принадлежи към орда мъже — валкирии, сега изведнъж му се видяха нелепи, безумни мечти на юноша. Изведнъж осъзна, че онзи, който се стреми към власт, може да се бои само от едно — безумието на висшестоящите.

Той се вгледа в лицата на останалите мъже в хеликоптера, забеляза на светлината на малките червени лампички за вътрешно осветление израженията им на жадно очакване, погледите им, с които сякаш искаха да разтопят пластмасата и метала.

Хеликоптерът се наклони, направи стръмен вираж и се спусна, кръжейки като хищна птица. Хората, настръхнали от снаряжение, изскочиха от корема ѝ — извънбрачно поколение на своята механична майка.

Оставена на тъмната страна на луната, групата се разпръсна. Пред нея се простираше изпепелена пустиня. Земята бе обезобразена от кратери с овъглени, все още тлеещи краища. Бомбеният килим бе превърнал местността в сечище, осеяно с пънове на дървета. Няма пътища и постройки, нито бункери.

Подобно на бунище, по земята бяха пръснати останки от продоволствия. Коленичейки, Тери взе да рови сред парчетата от опаковки и успя да различи китайски йероглифи. Запасите бяха стигнали до виетконгците по маршрута „Хо Ши Мин“. Бомбардировката нямаше нищо общо с камбоджанците. Причина за нея бе почти маниакалният стремеж на Командването да унищожи ЦУЮВН.

И все пак, тя има много общо с Камбоджа. Защото за да усмири Северен Виетнам, Сианук бе дал мълчаливото си съгласие за строежа на виетконгските убежища на територията на своята страна.

Придвижвайки се бавно и предпазливо напред, Тери откри първото от обезобразените тела. Един от цивилните групи на име Тонто коленичи до него и загледа лицата на жертвите или това, което бе останало от тях.

— Виетконгци? — попита Тери.

Тонто поклати отрицателно глава, преминавайки от един труп към друг.

— Кхмери — каза той. — Камбоджанци. — Вдигна поглед към него и Тери забеляза сходството между лицата на мъртъвците и неговото.

— Не са войници, нали?

— Къде им е оръжието? Къде са мунициите им? — Тонто отново поклати глава. — Това са били селяни, които не са и чували за тази война, нито са знаели защо се води.

— Познаваш ли някой от тези хора? Има ли сред тях твои роднини?

Тонто му отвърна с лека, тъжна усмивка.

— Моето семейство е далеч от тук. Аз не съм от Кхмер Серей. Не съм обвързан с вашето правителство, нито с Лон Нол. Аз съм просто един камбоджански войник, прекарал дълго време в Бирма. Истинското ми име е Мън.

Земята се разтърси, небето почервения по краищата, въздухът се изпълни със свистящи назъбени осколци, смъртоносни като куршуми. Дори прекършените стволоче помежду им се разпаднаха, мъртвите бяха убити повторно заедно с живите, удавени в градушка автоматичен огън.

Докато падаше, Тери видя капитан Клеър, ударен на половин дузина места. Кръвта му се пръсна заедно с кората и сърцевината на дърветата. Кид Гавилън се поклащаше като чудовището на Франкенщайн, половината от главата му бе отнесена. Донър и Блицън, двамата кхмерски водачи, бяха мъртви, проснати по лице в една от бомбените ями.

— Боже Господи! — каза Тери, легнал напреко на Мън. — А ни казаха, че щяло да е сладка работа, само оглед, никой не бил останал жив след бомбения килим.

— Нещата, които американската армия не знае за тази война — отвърна Мън, — могат да изпълнят много томове.

— Но това е лудост. Аз не виждам нито един виетнамец.
Тракането на кръстосания автоматичен огън беше оглушително.
Мън затвори очи и изпъшка.

— Бучър — прошепна той, — тази кръв от теб ли е, или от мен?
Тери напипа помежду им нещо прогизнало, лепкаво и топло.

— Аз не усещам нищо.

— Аз също — каза Мън. — Трябва да съм изтръпнал.

Тери преобърна внимателно кхмера и видя дълбоката рана на хълбока му.

Бързо смъкна черната си памучна риза и напрани груба, но доста ефективна превръзка. Кръвта спря да сълзи.

Видя, че Мън се вира в него с черните си като мраморни топчета очи.

— Къде е? — попита той. — Ще умра ли?

— Капитанът каза, че за азиатците смъртта не означава нищо.

— За мен означава — прошепна Мън. — Трябва да се грижа за семейството си.

Тери стисна рамото му — той се страхуваше да даде отговор за нещо, което не разбира. Доближи устни до ухото му:

— Отивам да намеря радиото. Единственият начин да се измъкнем цели от тук е като повикаме помощ.

— Ако приемем, че аз още съм цял — каза Мън.

Тери се обърна и запълзя към тъмнината и смъртта.

Промъкваше се от сянка в сянка, от ръба на бомбена яма до черната хралупа на овъглено дърво. Радиото, радиото, звънеше в ушите му някаква детска песничка, у кого е радиото?

Аксман. Да, сега се сети. Грамадният черен китарист, който все импровизираше парчета от Джими Хендрикс. Аксман, радистът. Намери онова, което бе останало от него — той се бе вкопчил в радиостанцията, сякаш тъкмо е сигнализирал за помощ, когато куршумите са го разкъсали на две.

Тери протегна ръка, изтръгна я от отчаяно стиснатите пръсти. С крайчеца на окото си видя проблясване като от далечно пламъче на кибритена клечка, чу познатото тр-р-р-аатт! от автомата на жълтия, усети отвратителната, разкъсваща болка в тялото си.

Той се търколи, залитна и се загърни, мятайки се като риба. Шумно се свлече в тъмнината на дъното на една яма. Всяко вдишване

бе усилие, жегата и студ го обливаха, сменяха се с бързината на разбеснелия му пулс.

Свит като ембрион, без да откъсва очи от ръба на ямата, той чакаше неизбежното. Чакаше да дойдат жълтите.

Комарите го покриваха целия, смучеха кръвта му, мухи облепваха лицето му, пиеха солената пот. Той не смееше да помръдне. Не смееше.

Накрая три силуета предпазливо се показаха над ръба на ямата, все още далеч, но ето, че го зърнаха, взеха да слизат надолу, приближиха. Тери издърпа със зъби иглата, хвърли гранатата, крещейки от болката, която движението му причини, чу, или може би само си въобрази, изстрелите на техните АК-47, преди земята, ужасена от продължаващата в недрата и мерзост, да го избълва нагоре.

Той лежа дълго, окъпан в потта на страха, вслушвайки се в шумовете и стенанията на нощта. „Не е както го очаквах, мина му през ума, сделката беше съвсем друга. Къде е тук силата? Нима само смърт и нищо друго?“

Трябва да има нещо повече.

Мислите му се обърнаха към Крис, избягал от Америка, от армията, от своя дълг. Сега припича във Франция загоряло тяло на слънцето, на фона на причудливите бели сгради на Лазурния бряг и кобалтово-синьото Средиземно море. До него е коленичило френско момиче, маже го с масло, кара го да се отпусне.

Докато той, Тери — Касапина, лежи тук вонящ, кървящ, умиращ от страх. „Честно ли е, питаше се той. Справедливо ли е? Да бъдеш тук, далеч от Франция, далеч от своя дом?“ Как мразеше брат си, как му завиждаше — така, както му бе завиждал винаги за искреното удоволствие, което Крис намираше в общуването с момичетата, в евтиния училищен светски живот, който Тери можеше единствено да презира. Но колко встрани го бе отнесло това презрение от руслото на живота, осъждайки го да наблюдава този живот отдалеч, като бог от Олимп.

Той лежеше тук, кървеше, умираше от страх, докато Крис, страхливецът, заобиколил ловко своята отговорност, своя дълг, попиваше слънцето и секса. Как искаше да е на негово място сега.

В устата му се появи горчив вкус. Обзеха го тръпки на ужас. Много по-добре е, реши Тери, да умреш от куршум, отколкото от

страх. Нищо не може да е по-лошо от това.

И той взе радиостанцията, извика за помощ:

— Нантъкет, Нантъкет! Тук е Пекод! Попаднахме на засада! Имаме тежки загуби! Измъкнете ни от тук, бързо!

Въпреки болката, въпреки кървавите буци, които задавяха гърлото му, въпреки опасността жълтите да го чуят, той се почувства по-добре, нещата вече бяха различни, *vita vice*. Защото повече от всичко той ненавиждаше чувството да умира от страх; нищо не можехте да го уплаши повече от това.

„Отдавна ли си във Виетнам?“

„Зависи от мярката.“

Сега вече Тери разбра какво означават думите на Върджил. Защото бавно, превъзможвайки болката, той пълзеше обратно към Мън, нощта бе пълна с комари, колкото пиявици, раздразнената му кожа смъдеше и всеки бе тръгнал на лов за неговата кръв, с която той сантиметър подир сантиметър напояваше зловонната почва.

Там някъде, в изпълнената с шумове тъмнина, жълтият се стаяваше, чакаше, търпелив като Буда и смъртоносен като ухапване на змия. Но не това плашеше Тери в момента, а съзнанието, че срещата с него е неминуема — тук жълтият бе навсякъде, той бе част от пейзажа, подобно на обезобразените дървета и изгорената земя. От жълтия не може да се избяга и той знаеше, че ако до пет минути хеликоптерът не дойде, двамата с Мън или ще бъдат убити, или ще умират, дълго в кафеза на жълтия някъде отвъд Стикс^[4], в недрата на ада.

Намери Мън, довлече се до него през калта. От болка някъде зад очите, в мозъка му, хвърчаха искри. Клепачите на Мън бяха затворени, но известно време Тери бе толкова изтощен, че нямаше сили да провери дали е още жив.

Вслуша се в нощта, в стърженето на насекомите, в брачния зов на дървесните жаби се мъчеше да долови някакъв тревожен признак, издаващ приближаването, настъпването на жълтия. Тери още не бе готов да го посрещне, но не бе готов и да умре.

Той отвори очи, повика тихо:

— Мън. Чуваш ли, Мън? — Полъхна лек ветрец, разнасящ миризма на гниеща растителност и разлагащи се тела. Насекомите го изяждаха жив. — Събуди се, Мън.

Кхмерът се размърда до него.

— Бучър ли ме вика, или Равана? — гласът му бе дрезгав и глух, сякаш гърлото му е залепнало.

— Повиках помощ. Скоро ще се измъкнем от тук.

— Бучър — въздъхна Мън. — Значи съм още жив. — В следващия момент изкрещя от болка — Тери бе сложил ръка върху раната му.

— Извинявай, приятел, исках само да проверя. Кръвта е спряла. — „Поне засега, мина му през ума. Къде се губи този скапан хеликоптер, попита се той.“

— Чух експлозия — прошепна Мън. — Сънувал ли съм?

— Пратих няколко жълти в света на сенките.

— Как?

— С граната в гащите.

— Има още, Бучър. Усещам ги, наблизо са.

— Още малко и изчезваме. Тогава жълтите могат да го духат.

— Ами ако хеликоптерът не дойде?

— Как така? Та той вече е тръгнал.

— Равана също е тръгнал. Питам се кой ще стигне пръв до нас.

— Равана ли? Този пък кой е?

Мън обърна глава и го погледна.

— Аз съм тхеравадански будист, Бучър. — Тери ясно видя отпечатъка на болката върху лицето му. — Равана е върховният демон в нашата религия.

— Могъщ малък дявол, а?

— И то толкова — отвърна сериозно Мън, — че може да извади самия Буда от медитацията му.

— Е, щом самият той ни преследва, много се надявам хеликоптерът да стигне преди него.

— Но може и да не успее, Бучър. Затова ние ще трябва да се подготвим.

Тери му изшътка да мълчи. Той бе чул нещо — какво? Прокрадващи се стъпки, шумолене на листа, кратко прекъсване в безкрайната любовна песен на дървесните жаби? Може би всичко това, а може би нищо? Не бе сигурен, не можеше да се довери напълно на сетивата си. Болката, както и паниката, изкривява реалността, кара да не забелязваш някои неща, да забравяш други. Подобно състояние е опасно винаги; при тогавашните обстоятелства то бе гибелно.

Тери провери своя „Калашников“, постави нов пълнител. Съжали, че не може да се движи; чувстваше се безпомощен, безкрайно уязвим. Естествено, не смяташе да използва оръжието, освен при крайна необходимост — огънят би издал тяхното местоположение.

— Какво има? — обади се след известно време Мън.

— Не знам — отвърна Тери. — Нищо. — И за да разсее непоносимото напрежение на неизвестността, попита: — Какво искаше да кажеш?

— Равана не преследва теб — продължи кхмерът. — Аз съм този, който му трябва.

— Само ти? От къде на къде?

— Защото притежавам нещо, което му принадлежи — каза Мън. — „Prey Dauw“ — „Гората от мечове“.

До този момент Тери не го слушаше с особено внимание, а и да беше чул нещо, не повярва нито на една дума — кхмерски демони, Буда, разни източни щуротии. Но сега се сети какво бе казал капитан Клеър за Азия: „Първото нещо, което трябва да запомните, е, че никога няма да проумеете това място. То съществува в различна реалност и ако се опитате да го приспособите към западните си разбирания, най-много да докарате на някого смъртта или дори по-лошо — своята собствена.“

— Значи искаш да кажеш, че имаш нещо, което принадлежи на демон? И какво, по дяволите, е то?

— Не на самия демон. Това е талисман, принадлежащ на Махагири, монаха изгнаник, който преди много векове бил ученик на Равана. С негова помощ той написал „Муй Пуан“ — забранената тхераваданска книга, в която се описват хилядата ада и как се призовават злите духове, които ги населяват. „Гората от мечове“, изработена от Махагири под ръководството на Равана, е живото въплъщение на „Муй Пуан“. Онзи, който я притежава, има пълна власт над тази част от света. Моят народ вярва в това.

— А самият ти вярваш ли го?

— Донякъде — отвърна Мън и притвори изнемощяло очи. — Но това няма значение. Тяхната вяра го прави реалност.

— Как си се сдобил с това нещо?

За миг Мън се поколеба и Тери за пръв път долови в очите му проблесък на истински страх.

— Аз съм потомък на древен род от свещеници, Бучър. На необикновен род. — Въздухът излизаше със свистене от гърдите му. — С баща ми никога не говорим за това. Аз съм най-големият му син и той го е разказал единствено на мен. Ние сме потомците на Махагири. Баща ми е научил това от своя баща. Мястото, където е заровен „Prey Dauw“, се предава по този начин от поколение на поколение. Никога човек не се е осмелявал да докосне талисмана или да го изрови, нито дори да се доближи до него. Докато аз не го сторих. — От страх очите на Мън се разтвориха толкова широко, че бялото обгради ирисите им отвсякъде. — Времената се менят и аз се опасявах да не би мястото, където е заровен първоначално, да се окаже недостатъчно сигурно. Искях да го преместя в по-добро скривалище. Поне така се оправдавах пред самия себе си. После, когато хванах меча в ръце, вече не ми се искаше да го пусна. Усещах мощта му, Бучър, като грохота на тъмна, безкрайна река. Неговата сила стана моя сила. Тогава разбрах защо той е символ на могъщество, признавано както от бирманци, така и от кхмери — от всички тхеравадански будисти. Уплаших се и изпълних първоначалното си намерение. Зарових го на по-сигурно място.

Известно време Мън мълча. Говоренето го бе изтощило. Но страхът продължи да се излъчва от него, да се процежда като отровен газ в нощта.

Тери се замисли върху неговите думи. За пръв път, откакто бяха в това положение, мъчителният страх отстъпи встрани. Мозъкът му работеше напрегнато.

— Кажи ми — обърна се той към Мън, — планинските племена в северната част на Бирма, в платото Шан, също ли се боят от тази „Prey Dauw“?

— Имаш предвид опиумните вождове? — Мън кимна с глава. — Да, и то много. Те са изключително суеверни хора. „Гората от мечове“ има особено значение за тях; биха целували дори земята под нея. Но това не ме засяга, Бучър. Ако Равана дойде и аз я притежавам, той ще ме завладее. Ще остана завинаги с него и Махагири, вън от „самсара“, изхвърлен от колелото на създанието. — Той потръпна.

Сега Тери разбра ужаса на Мън. Осъзна каква кошмарна съдба е отлъчването от „самсара“ за един будист, вярващ в цикъла на прераждането. Да се отнеме колелото на живота от будиста е все едно

католически свещеник да бъде изпратен в ада. В случай, разбира се, че човек вярва в „самсара“ — или в ада.

Единственият ад, в който вярваше Тери, бе този, в който се намираше в момента. Но, както казваше Мън, от хорската вяра „Гората от мечове“ черпи своята сила. „Какво бих постигнал, ако имах тази сила!“ — мислеше Тери.

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Да — каза сериозно Мън. — Трябва да ти завещая „Гората от мечове“. Ти ще трябва да я приемеш по собствена добра воля. Разбираш ли, тъй като не си будист, за Равана ти въобще не съществува. Така той няма да може да ме вземе и същевременно ще запазим от него „Гората от мечове“. — Черните му очи се взираха умолително в него. — Ще направиш ли това за мен?

Тери не знаеше да вярва или не. Всъщност, майната му. Знае ли въобще някой какво става в тази земя на илюзии и смърт? Той забеляза силната възбуда, обзела Мън, видя как кръвта отново взе да се процежда от разкъсаните краища на раната му и каза „Да“, за да го успокои — той и без друго бе загубил много кръв. Но също и защото вече усещаше „Preu Dauw“ в ръцете си, виждаше се как изкачва Шан, понесъл талисмана, и как могъщите опиумни вождове от платото коленичат като васали в краката му, за да отдадат безценните си владения в негова власт, да се разпорежда с тях според волята си. Власт! Безпределна власт!

Но всичко губеше смисъла си, ако не успееш да се измъкнат от този ад. Тери прецени, че Мън ще е мъртъв до половин час! А ако сега се появяха жълтите, и двамата щяха да умрат много по-рано. Къде е тоя шибан хеликоптер?

— Закълни се, Бучър.

— Заклевам се, Мън.

Мън започна да говори. Тери забеляза движение, сега съвсем ясно, гласове, бърборещи на остър, креслив виетнамски, усиловани от тежкия, влажен полъх на вятъра. Жълтият идваше. Не проклетият Равана, не скапаният хеликоптер. Жълтият.

— Зарових „Гората от мечове“ в Камбоджа. Слушай внимателно. Щом ти кажа къде е, тя вече ще е твоя и аз ще съм свободен. Равана няма да има власт над мен, няма да може завинаги да ме извади от колелото на живота. Намира се в Ангкор Ват. Чува ли си за него?

Древният град на кхмерските крале. Пълен е с духове — достойно място за почивка на подобен талисман...

Докато слушаше с едно ухо Мън и запомняше местоположението на „Гората от мечове“, в случай, че такова нещо действително съществуваше, Тери хвана на мушка движещите се сенки и се приготви да стреля.

Туъб-ъб-ъб-ъб!

Нощта внезапно засия като на Нова година, когато връхлетелият от изток хеликоптер включи мощните си прожектори и автоматичният огън, струящ от отворените му амбразури, издуха жълтия, направи жълтия на решето, взриви жълтия.

Туъб-ъб-ъб-ъб!

Тери вече усещаше плющенето на силния вятър, вдигнал пепелта нагоре в нощното небе, на смерча, готов да грабне Дороти и Тото, за да ги отнесе в страната Оз. Той отпусна глава на гърдите на Мън и си помисли: *Спасен.*

— Хей ти, със звездния поглед!

И неочаквано, сякаш се е пукнал сапунен мехур, Тери дойде в съзнание. Усети в главата си вихрушка от събития — полусънища, които за миг изпълниха съзнанието му. След това всичко изчезна, подобно на облаче дим, пуснато от някой фокусник, и той позна надвесеното над него лице.

— *Bellum longum, vita brevis*^[5] — каза Върджил.

— Приличаш на мечка — излезе нещо като грачене от пресъхналото гърло на Тери.

Върджил се ухили:

— Това е, за да ям по-лесно жълтите, баби.

— Къде съм, по дяволите?

Върджил се озърна наоколо.

— Конкретно това кътче от ада е военнополовата болница в Бай Ми Туот.

— Можеш ли да разбереш нещо за този, когото докараха заедно с мен? Как е той?

— А, Мън, кхмерът — Върджил кимна. — Малко е понадупчен. Казват, че бил по-зле от теб.

— Чакай малко — каза Тери. — Откъде знаеш името му?

— Той е от моите хора — ето откъде.

Докато асимилираше тази новина, Тери попита:

— Ще се оправи ли?

— Ще оживее. Още не му е дошло времето да си замине от тази воняща дупка. Нито твоето, както виждам. Здравата се озорихте, а?

Събитията от нощта връхлетяха Тери като приливна вълна.

— Всички са мъртви — каза той. — Капитан Клеър, Кид Гавилън, Аксмън, кхмерите, цялото шибано подразделение, освен мен и Мън.

— Лош късмет.

— И ти наричаш това късмет? — Тери се насили да седне в леглото, но пристъп на болка и световъртеж го повали обратно на възглавницата.

Върджил сви рамене.

— На война — каза той — съществува само късмет и нищо друго. Слушай, Бучър, та аз съм герой. Искаш ли да видиш ордените ми? Да ти кажа ли колко виетконгци съм убил? Но това беше отдавна. Тогава бях стар, сега съм вече по-млад. Ти вървиш по моите стъпки, синко. За това нещо ще ти дадат орден. Тогава и двамата де бъдем герои. Ето по какъв начин армията се отплаща за твоята храброст под куршумите. Казва ти да се върнеш там и отново да опиташ да загинеш. Това е, което тя всъщност иска от теб, Бучър. Твоя живот.

Тери не бе дотолкова изтощен, че да не схване мисълта на Върджил.

— А ти какво искаш от мен?

— Как ти се струва идеята да имаш свое собствено подразделение? Сам да набираш хората и да ги командваш.

— И ти можеш да уредиш това? Но как?

— Държа фенера си високо, гледам в горящата тъма.

— Не питай, с други думи. — Тери погледна лейтенанта. — И какво ще трябва да прави това подразделение?

— Виж, аз съм Върджил. Казах ти, че откривам разни неща. Мислех, че може би след тази случка ще пожелаеш да се присъединиш към мен.

— Какви неща имаш предвид? — за какво ли му е нужен кхмерът, попита се Тери.

— Всякакви — отвърна Върджил. После изведнъж се усмихна: — Пък и защо трябва да ти пука? Не забравяй, че сме на война. Сто

пъти по-добре е да си богат, отколкото мъртъв.

Той не се колеба дълго. Сети се за зловонието на смъртта, за насекомите, които те изяждат жив и най-вече за страха — смъртния страх, който си бе обещал никога да не изпитва отново. За лудостта на висшестоящите, на администрацията, на хората, ръководещи тази война. За думите на Върджил: „Това е, което всъщност искат от теб, Бучър. Твоя живот.“

Не биваше да забравя също, че със свое собствено подразделение щеше да има възможност да се върне в Камбоджа, в Ангкор Ват, където бе заровена „Гората от мечове“, талисманът на силата. Сила, по-могъща дори и от вездесъщата смърт, господстваща над Виетнам.

Гледаше лейтенанта и се питаше какво вижда в него, дали добро, или зло. А може би просто един Път, по-добър Път от търсенето на ЦУЮВН и на смъртта.

— Да става каквото ще — каза Тери и протегна ръка. — Както казваш, животът е къс, войната е дълга.

Върджил я пое със смях:

— Така те искам.

Отвън, по асмата на застланото с бели плочи дворче, бяха избуяли пищни хортензии, изпълващи въздуха с аромата на розовите си цветове. Къдравите им, пълзящи мустачета се простираха по напуканите плочи и се увиваха около краката на стола от ковано желязо. В него, вдигнала босите си крака, се бе излегнала Сутан. Ръбът на синьо-бялата ѝ лятна рокля се беше смъкнал над коленете, гладките ѝ загорели бедра бяха кръстосани едно върху друго.

Крис виждаше всичко това от неоправеното легло, в което лежеше, докато идваше бавно на себе си. Това е отчайващо, мислеше си той, така никога няма да бъда в добра форма. Погледът му се спря на великолепните дълги крака на Сутан. „Господи, мина му през ума, така наистина никога няма да постигнеш добра форма. Но положително ще стигнеш до рая.“

Внезапно Сутан се размърда, краката се скриха във вихър от синьо и бяло. Влезе в къщата и сбърчи нос.

— C'est le souk ici! — извика тя. — Тук смърди на порове!

Крис се засмя и се повдигна тъкмо навреме, за да я улови, докато тя се хвърля отгоре му.

— Понякога си отвратително ленив за спортист — каза Сутан.

„Това е така, мислеше си той с лице, заровено в дебрите на черната ѝ като нощ коса, защото за разлика от Тери спортът никога не ми се е удавал естествено и леко. Трябваше да се скъсвам от напъване за всяка мила бягане или колоездене.“ Но понякога, макар че тялото е силно, съзнанието се уморява от ежедневието, жадна за почивка, недоумяващо за какво в крайна сметка е целият този труд.

Отмести се от нея и се загледа в тавана, сплел пръсти зад тила си.

— Какво гледаш там, котарако? — попита Сутан. — Само котките виждат живот в сенките.

— Бъдещето — отвърна Крис. — Миналото. Нищо.

Тя се засмя, легна напреко на голите му гърди, прокара длани надолу по хълбоците му.

— Виждам как това красиво тяло минава през Триумфалната арка, покрито от жълто трико. — Говореше за скъпоценната фланелка, носена единствено от водача в Тур дьо Франс, най-голямото колоездачно състезание в света. Обиколката на Франция, заради която Крис бе дошъл тук.

Като видя изражението му, смехът ѝ секна и тя го тупна със свития си юмрук.

— Казвала ли съм ти, че ставаш ужасен, когато си потиснат?

Крис откъсна поглед от сенките и вместо това се загледа в зелените точици в необикновените ѝ бадемовидни кафяви очи. Вдигна ръка и нежно отмахна косата, паднала отстрани на лицето ѝ.

— Понякога — каза той — не знам защо съм тук. Тогава се моля да е заради спечелването на състезанието.

— Мислиш за войната, нали?

— Да.

— И какво по-точно?

— Всъщност не за войната — рече той бавно, — а за брат ми, Тери. Той е там, участва в нея. Излиза, че все пак мисля за войната. Питам се дали Тери не е ранен. Или мъртъв.

— И защо си тук във Франция, а не във Виетнам?

— Окей.

Сутан изсумтя с насмешка.

— Американци! — каза тя, сякаш тази дума сама по себе си е достатъчно силен епитет. — Казвате „окей“ и си мислите, че сте обяснили всичко. Какво въобще означава това „окей“?

— В случая — рече Крис и стана от леглото — означава „стига“.

— Никога не мога — каза тя, като се извърна, за да го вижда — да ти причиня толкова болка, колкото си причиняваш ти сам.

Той нахлузи чифт шорти и тъмнозелена фланелка с изтъркан бял надпис НАНТЪКЕТ на гърдите. Излезе в дворчето и ласкавото провансалско утро погали раменете му. Слънчевата светлина, любимата приятелка на художниците, се процеждаше през редицата изправени като стражи кипариси сякаш на отделни капки, които, подобно на дъждовните, се събираха във все по-едри мотиви, образуващи в крайна сметка цялото.

Наел бе тази малка къща в Могьо, защото се намиреше в подножието на Алпите, на подходящо разстояние от Дин — град в Приморските Алпи, представляващ решителен етап от Тур дьо Франс. Крис бе уверен, че Дин ще бъде повратна точка в състезанието. Който победи в този етап, ще има най-добри шансове да спечели цялата обиколка. Затова през последните няколко седмици той бе опознал в подробности релефа на този град и околностите му.

Къщата бе разположена на планински склон. Подобно на много от старите мас, както се наричат селските къщи по тези места, тя бе обърната с лице към долината на север, отвъд която Приморските Алпи се извисяваха в своето загадъчно великолепие. Гледката бе много по-различна от тази, която се открива от богаташките вили от другата страна на планината — шеметните склонове на юг; чак до набраздената шир на Средиземно море. Крис често бе наблюдавал този изглед от лятната вила на родителите на Сутан, но при все това той не му допаднаше така, както първият.

Понякога, в кристално ясни утрини, когато Алпите засилваха вълчите на изгрева, му се струваше, че забелязва Дин да се спотаява в сенчестия планински проход, да го чака.

— Какво рисуваш тия дни? — попита Крис, като я чу да излиза от къщата.

— А ти какво пишеш?

Тя все още бе в сянката на стрехата, когато той се обърна.

— С това тяло трябва да играеш в les petits rats. — Той имаше предвид младежкия балет към Парижката опера.

Сутан прокара ръце през косата си я събра на кок — традиционната прическа на балерината.

— А вместо това насмалко да се подстрижа за монахиня.

— Никога не съм вярвал, че Сутан ти е прякор. — Prendre la soutane означава „да наденеш расо“. — От теб може да се очаква да разкрасиш произхода на името си — това създава ореол на тайнственост около твореца.

Тя се усмихна.

— Но никога няма да разбереш това със сигурност.

— Напоследък — отново стана сериозен той, — изглежда нищо не знам със сигурност.

Тя се доближи, обви ръка около кръста му.

— Освен че ще спечелиш Тур дьо Франс. — Сутан влезе в къщата, след малко попита отвътре: — Какво искаш за закуска? — Преди да успее да ѝ отговори, тя пусна любимата си касета на Шарл Азнавур. „Точно в неин стил“, каза си той, но не се подразни. Каквато и закуска да приготви, той щеше да я изяде с удоволствие, защото тя щеше да му даде сили за изнурителния сутрешен пробег през планината до Дин. Следобед Сутан щеше да го настигне с колата и да го върне обратно.

По-късно, докато караше, набирайки скорост по виещото се шосе, той си мислеше за дома. За баща си, гордия син на земеделеца от Уелс, едва успявал да изчопли прехраната на своето семейство от красивата, но сурова и неплодородна земя.

Крис си го представи как излиза от сивите мъгли на Уелс, само с къшей корав хляб и няколко шилинга в джоба на панталоните си. Как отива да учи в Лондон, записва се в Уелската гвардия и се бие доблестно за Империята. Среща майката на Крис, американка от Кънектикът, еврейка от полски произход; съвсем не жената, в която Малкълм Хей си е представял, че ще се влюби. Заради нея и защото всички останали Хей са вече мъртви, емигрира в Щатите.

Един след друг, като куршуми от пушка, се появяват Тери и Крис — двамата братя Хей.

Тери. На Крис му се струваше, че винаги е трябвало да се бори за онова, което с лекота се е удавало на брат му. Тери беше роден атлет.

По-силен, по-бърз и по-умен от всеки в училище. А Крис въпреки усилията си постоянно беше във втория отбор вместо в представителния, неизменно резерва в състезанията, в сянката на своя брат.

Тази сянка, разпростряна над него, го караше още по-упорито да се мъчи да достигне или надмине постиженията на Тери. Задачата бе непосилна и донякъде именно поради това той се чувстваше длъжен да я поеме. „Ето какво виждам, мила Сутан, когато гледам в сенките. Виждам това, което би трябвало да бъда, но не съм, въпреки цялото си старание.“

Все пак от всичко това излезе и нещо хубаво — той се насочи към колоезденето. Първоначално индивидуални състезания, в които нямаше как да го включат във втори отбор — можеше само да загуби. Както и направи неведнъж в началото. Но бавно, мъчително си проби път до вторите места, а след това и до първите.

Дотогава училището вече бе свършило и пътищата им с Тери се бяха разделили. Брат му се бе превърнал до мозъка на костите си в подобие на уелския гвардеец, какъвто е бил някога Малкълм Хей, каквито е искал да бъдат и синовете му. Какви качества трябва да притежава човек, питаше се Крис, докато въртеше педалите под гъстата като кленов сироп слънчева светлина, за да бъде войник? Дали само обикновен, чист патриотизъм, или, както подозираше у баща си и брат си някаква вътрешна ярост, личен гняв, който трябва да бъде уталожен?

Крис никога не бе изпитвал този особен вид гняв, тази нужда да убива, която бе наблюдавал у други мъже. Той бе пацифист; ето защо беше във Франция. Или може би все пак баща му бе прав, като твърдеше, че тук го е пратил страхът, че е избягал с подвита опашка от тъмния хаос на войната, от възможността да го убият?

Но той не вярваше в тази война... е, и какво? Достатъчно ли е това?

— Как можеш да постъпиш така? — му бе казал на летището Малкълм Хей. — Още не мога да повярвам, че заминаваш за Франция, вместо за Виетнам. Твой дълг е да участваш в тази война, Крис, да помогнеш да се спре прегазването на Югоизточна Азия от комунистите, да се запазят живи свободата и личната инициатива — тези стълбове на нашата политика, които правят Америка велика

страна. — Няма по-ревностен привърженик на една религия от човека, който я е приел, без да е закърмен с нея. За Малкълм Хей такава религия бе Америка.

„Америка, мислеше си Крис, моята родина.“ Дали не си бе послужил с пацифизма като оправдание, за да избяга от отговорността? Би искал да е сигурен.

— Не искаш ли да се гордея с теб? — му бе казал Малкълм Хей точно преди да се измъкне през изхода за излитане. — Никога ли няма да пожелаеш да станеш мъж?

Бащата на Сутан — изискан мъж малко над четирийсетте, бе настроен много по-умерено. На вид малко зловецко напомняше Шарл дьо Гол — липсваше му единствено кепето, за да стане приликата пълна. При това, интересно, политическите му възгледи бяха напълно радикални. Той бе твърд противник на войната и се отвърщаваше от онова, което страната му бе сторила в Индокитай, Виетнам и Камбоджа.

— Съединените щати — каза той — изглежда са решили да довършат това, което ние така усърдно започнахме.

Това бе още една причина съзнанието на Сутан да остане незаразено от политиката и философията.

— Още от ранна възраст се познавах с много момчета — обясняваше тя, докато разтриваше маслото по кожата му. — Сега ми се струва, че всички са били радикали, революционери, по-скоро Маратовци, отколкото Робеспиери; размирници, а не реформатори. Бяха прекалено заети да се сърдят, за да мислят за реформи.

— Като баща ти ли?

— Действително, може би е трудно човек да харесва баща ми. Но пък лесно може да му се възхищава. — Опитните й ръце извличаха болката и умората от натоварените му мускули. — Той вярва, че единственият правилен път към прогреса е промяната. А за него тя започва с освобождаването от миналото.

— Историята — казваше мосю Воже, бащата на Сутан, — представлява окови. Вземете например Камбоджа. Ние, французите, направихме от нея колониален протекторат. Изсмуквайки ценните й природни ресурси, подкопахме цялата местна промишленост, като

тласнахме страната по неумолима низходяща спирала. Докарахме занаятчиите до ницета, създадохме нова промишленост на мястото на старата. Същевременно поощрявахме своеволията на лидерите, грубото беззаконие, корупцията, спомагаща за увеличаването на собственото ни богатство и власт. В оковите на Франция, Камбоджа преживя период на упадък. Единственият начин да се промени това плачевно положение е като се строят оковите, като обърнем гръб на историята, в която не се съдържа нищо ценно за кхмерите. Те са готови да се присъединят към цивилизования свят. Накратко, единственият начин да накараме Камбоджа да се съвземе, е като я освободим от миналото ѝ. Тя трябва да започне всичко отначало, на чисто.

Докато описваше с пламенни слова огромната вреда, нанесена от неговата страна на Камбоджа, и начините за поправянето ѝ, Мосю Воже се вълнуваше, по бузите му избиваше червенина. Сякаш виждаше в своето призвание нещо като „джихад“^[6] и се чувстваше въоръжен не само с правотата на идеите си, но и с подкрепата на Всевишния.

Едва вечер по време на прием в лятната вила на семейство Воже, наречена „Мон Репо“ — внушителна постройка с бяла гипсова мазилка, покрита с теракотени плочи, Крис бе представен на нисък, възпълен кхмер на име Салот Сар. По думите на Мосю Воже, той бил водач на камбоджанските бойци за свобода, известни като Червените кхмери. Оказа се също, че е негов бивш студент.

— Този — каза Мосю Воже, — с когото се гордея най-много.

Салот Сар се ръкува с Крис, размениха си шегички на френски; кхмерът отбеляза колко са му помогнали френските радикали, повече дори от Маркс. Когато се смееше, изглеждаше добродушен и сърдечен. Но по-късно Крис дочу изказването му пред група мъже в официални костюми, без съмнение влиятелни френски комунисти. „Камбоджа вече е страна на кръв и горчиви сълзи“, каза Салот Сар и Крис забеляза странна обезпокоителна тъмнина в очите му.

Той се приближи и застана в края на групата.

— Уверен съм — продължи Салот Сар, — че генерал Лон Нол, премиер-министърът на Сианук, се е споразумял с американците и поспециално с Централното разузнавателно управление. Американците са прословути със своето пренебрежение към историята, към логиката

във вътрешнополитическите събития. Те са слепи за идеологическите течения.

Начинът му на говорене прикова слушателите. Дори самото му присъствие налагаше внимание, но когато заговори, ефектът бе действително омагьосващ. Крис неволно си припомни една филмова хроника с Адолф Хитлер, която бе гледал преди години. „Разбира се, каза си той, не може да става и дума за сравнение между двамата — Хитлер и Салот Сар.“ И все пак имаше нещо много общо в способността им да възбуждат и завладяват тълпата.

— Убеден съм също така — рече Салот Сар, — че американците гледат на Лон Нол като на един свой Чан Кайши, рицар закрилник срещу комунистическата напаст в Камбоджа. Ако приемем, че това е така, ние трябва да приемем също, че до една година Лон Нол ще управлява страната. За обикновения народ това ще бъде смяна на един тиранин с друг. Камбоджа ще продължи да е земя на кръв и горчиви сълзи.

— Това би било наистина ужасно — обади се един от френските комунисти. — Трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да не се случи.

Салот Сар се усмихна и Крис отново видя в очите му странната тревожеща тъмнина.

— Напротив, приятелю. Няма да сторим нищо, за да попречим на Лон Нол. Погрешно е да се смята, че с идването му на власт няма да се промени нищо — напротив, то ще ни приближи с още една крачка до истинската революция. Неговата твърдолинейна политика още повече ще антагонизира обществото. Трудностите на хората ще се удвоят, после ще се учетворят. А там, далеч от градовете, в планините и оризовите полета, Червените кхмери ще набират сили. Хора и оръжие ще прииждат в редиците ни като реки към морето. Ние сме неизбежни като мусонните дъждове и също така неизбежна е нашата крайна победа. Защо да не оставим американците да ни помогнат, без сами да го съзнават, така, както помогнаха някога на Мао чрез подкрепата си за Чан Кайши?

Малко след това Крис видя Салот Сар и мосю Воже да разговарят, застанали в сянката на един ъгъл. Над тях бе откритата тераса на втория етаж. Воден от любопитството си, той изкачи стълбите и се спря течно над главите им.

— Както обикновено — казваше Салот Сар, — американците се намират в процес на самоунищожение.

— Имаш предвид бомбардировките над територията на Камбоджа?

— Именно. Привидната цел на тези незаконни военни действия е прогонването на северновиетнамските и виетконгските бойни отряди от скривалищата им. Но повече от две хиляди мирни жители бяха убити от американските бомби. А ние с вас знаем, че американците кроят планове срещу Камбоджа. Но те не разбират — не могат да разберат — моята страна. С моя помощ в момента цяла Камбоджа е завладяна от антиамерикански настроения. И аз ви обещавам, че това ще бъде краят на управлението на Сианук. — Лицето на Салот Сар отново се преобрази от омагьосващия огън. — Ужасните престъпления на американския империализъм са средството, от което се нуждаем, за да приобщим масите към каузата на Червените кхмери. В наша полза е да поддържахме впечатлението, че сме просто шайка отрепки, криещи се от собствения си народ. Сега, когато американците донесоха войната в Камбоджа, хората виждат, че не са били прави да пренебрегват Червените кхмери. И идват при нас на цели тълпи. До няколко месеца моята армия ще превъзхожда по численост тази на Лон Нол.

Мосю Воже се готвеше да отвърне нещо, но в този момент обсипана със скъпоценности жена се приближи до тях и ги заговори. Не след дълго Салот Сар се измъкна.

Градината с разцъфнали теменуги и орлови нокти пред терасата бе озарена от запалените свещи. Отвъд натежалата от лози каменна ограда трепкаха светлинките на долината. Средиземно море бе обляно в лунен блясък, далечно като фотография и толкова близко, че ноздрите долавяха мекия му солен мирис.

Селест, майката на Сутан, облечена в най-доброто от Диор, пъкна в ръката на Крис поредната чаша шампанско. С бронзовата си кожа, типичните за кхмерите почти полинезийски черти и властната си осанка тя бе изключително красива, макар и не така екзотична като своята дъщеря, съчетала в лицето си особеностите както на източната, така и на западната раса.

Селест притежаваше излъчване, наподобяващо затишие пред буря — външно ласкава и спокойна, а отвътре — проблясващи мълнии

и мирис на озон. Ако това въобще бе възможно, тя изглеждаше политизирана дори от своя съпруг, мосю Воже.

По всичко личеше също, че жадува да легне с Крис.

— Не смятате ли, че Сутан ще има нещо против? — попита той.

— Гневът — отвърна Селест — зависи от степента на предизвикателството. — Тя се наведе към него и прокара устни по бузата му. — Това ще е от полза за дъщеря ми, повярвай. Опитвам се да я ядосам още от деня, в който ѝ купих първия сутиен.

„Какво щях да правя, ако имах майка като тази“, помисли си Крис.

— А съпругът ви?

— Що се отнася до него, свободна съм да правя каквото си искам. С годините е разбрал, че единственият начин да ме задържи, е като не ме държи изобщо. — Тя се усмихна привлекателно, но съвсем не безобидно. — Сам виждаш, че няма от какво да се боиш, тъкмо обратното.

— Но първо ще трябва да ми обясните нещо — каза той, като нарочно не откъсна поглед от предизвикателната цепка на деколтето ѝ. — Как понасят съжителството си Карл Маркс и Кристиан Диор?

Селест се засмя.

— Виж ти, виж ти — стисна тя мускулестата му ръка. — Това тук, че и ум в главата отгоре. Сега вече наистина трябва да те имам.

— *La curiosité est un vilain défaut* — каза Крис. — Любопитството е голям недостатък. Ще ми отговорите ли, мадам?

Тя поглади вътрешната страна на китката му, където преплетените вени привличаха вниманието ѝ.

— Имаш право. Маркс никога не би разбрал значението на Диор. Аз действително съм радикал, но съм и жив човек. Освен това парите винаги са от полза, дори за радикалите.

Внимателно, като от пипало на октопод, Крис освободи ръката си от нейната.

— Аз обичам дъщеря ви, мадам.

Селест се засмя отново, но този път в смеха ѝ се долови стоманена нотка.

— Имаш толкова много да учиш за живота, *mon coureur cycliste*^[7]. — Тя го дари с усмивка, която той не можа да определи. — Все още си твърде млад. Мислиш, че можеш да задържиш страстта в

ръка, а не знаеш, че тя е като пясъка — колкото и силно да стискаш юмрук, винаги изтича между пръстите.

— Грешите.

— Така ли? — Селест го прикова със смразяващ поглед. След това се усмихна толкова лъчезарно, че изведнъж стана съблазнителна. — Е, може би си все още достатъчно млад, за да правиш от глупостта добродетел. — Тя стоеше толкова близо до него, че никой не забеляза, кога улови ръката му и я притисна между бедрата си.

Крис се опита да се дръпне, но Селест с неочаквана сила задържа китката му.

— Не, не. Трябва да почувстваш какво значи истинска жена. — Тя бе гореща и пулсираща под пръстите му; очевидно под роклята от Диор не носеше нищо. Започна да движи ръката му: — Търкай я, търкай я. — Средният му пръст бавно потъна в една от гънките на плата и клепките на Селест затрептяха.

— Никога ли не си желал да бъдеш част от нещо — прошепна тя. — От нещо по-голямо от самия теб. Вечната любов, която си мислиш, че изпитваш към дъщеря ми, е нищо в сравнение с това да участваш в промяната на едно общество. Да разместваш пластовете! Да водиш хората към барикадите! Наш дълг от Бога е да освободим онези, които не са така щастливи като нас. — Лицето ѝ се изкриви в презрителна гримаса. — Наистина ли искаш да изживееш живота си така, както тя е решила да изживее своя — в страх да се обвърже с каквато и да било кауза? Колко евтин, колко жалък е подобен живот!

Сред горещината и дима на приема Крис внезапно чувства главозамайване. Стана му трудно да диша. И когато усети пръстите на Селест да обхващат втвърдения му член, той се отскубна от нея.

Дали чуваше смеха ѝ зад гърба си, докато се отдалечаваше залитайки, пиян от нейните ласки и от думите ѝ?

— Майка ми не иска нищо друго — каза по-късно Сутан, докато двамата танцуваха под музиката на латиноамериканския оркестър — освен да разбере колко е нужно, за да се поквари един мъж.

— Толкова много ли мрази мъжете? — попита Крис, като не знаеше дали да каже на Сутан, че майка ѝ се е опитала да го прелъсти.

— Определено — отвърна тя, предизвиквайки същевременно вълнение сред присъстващите с темпераментната си самба. — Но само

ако са европейци или американци. Не може да им прости за това, което се е случило с Камбоджа, нейната родина.

Той се замисли колко отдадена на своята идея е Селест и колко е безразлична Сутан.

— Значи омразата ѝ е основателна.

— Но не и това, което прави, струва ми се. За нея всичко, което не се поддава на политизация, е достойно за презрение. Единствените закони, в които вярва, са екстремизмът и провидението.

Тя бе свалила обувките си; по голите ѝ рамене блестяха като скъпоценни камъни капчици пот. Млада чернокоса бразилка пееше на португалски: „Ще бъдем завинаги заедно, моя любов, на белия пясъчен плаж, сред синия океан, моя сладка любов.“

— Не си ли гладен? — На слабата светлина зелените петънца в очите на Сутан се бяха уголемили. — Искаш ли да ядеш?

Намираха се до отворената врата към терасата и той я издърпа навън в градината, изпълнена със светлината на свещите и луната, топла и студена светлина, която нашари телата им като на тигри.

Той я водеше, тичаше задъхано по древните каменни стъпала, върху които мъхът и лишейте бяха предявили неотменимите си права; покрай високите колони, окъртени и избелели, тъжни свидетели за безжалостната работа на времето.

Зад един жив плет, под натежало от плод лотосово дърво, те се повалиха на земята. Ухаеше на лавандула и пръст. Той долови ударите на сърцето ѝ, докато я целуваше между гърдите.

Дръпна тясната ѝ рокля, повдигна я нагоре, докато тя се откриваше гола пред него. Роклята бе около бедрата ѝ, виждаше се само най-долният ѝ ръб. Започна да ближе чувствената ѝ раковина. Тя се разтвори под неговата милувка, вече влажна.

— Mon coeur — прошепна Сутан и вплете пръсти в косата му. Крис оголи гърдите ѝ, вдигна ръце нагоре към тях. Зърната бяха много твърди и тя стенеше, докато той ги разтъркваше.

Мраморните ѝ бедра, силни като млади дъбове, обгърнаха главата му и с нарастването на възбудата тя ги повдигна още по-високо, докато накрая се изви и конвулсивно го стегна в меко, сладострастно менгеме.

Започна да го целува, останала без дъх зашепна „Mon ange, mon bel ange“, разкопча панталоните му, обви го с език, с устни, с

вътрешността на устата си. Сложи го между гърдите си.

През притворените си от наслада очи Крис я гледаше приклепнала над него, виждаше как лунната светлина я обгръща и посребрява кожата ѝ, как оставя островчета от тайнствена тъма.

Когато го върна в устата си, той бе обзет от възторг, отметна назад глава и застана, затворил очи. Възбудата ѝ нарастваше успоредно с неговата и той я чу да шепне „Да. О, да!“ След това го погълна до самия корен.

После двамата лежаха един до друг и гледаха как разтопената светлина на луната се лее през пластове от листа над главите им. На моменти звуците от приема долитаха до тях, носени от полъха на вятъра. Още една чувствена самба, кратко избухване на смях, звън от наздравица.

И докато се целуваха упоително и нежно, неочаквано чуха на няколко крачки от себе си гласа на Селест:

— Радвам се, че мога да ти дам всичко, от което се нуждаеш.

И отговора на Салот Сар:

— Щастлив съм да кажа, че в дома на семейство Воже винаги съм получавал онова, което ми трябва.

Крис се обърна по корем. Майката на Сутан и Салот Сар трябва да бяха от другата страна на живия плет. Сутан се долепи до него, разрошената ѝ от любенето коса погъделичка ухото му.

— Имам автомати „Калашников“ — продължи Селест. — Те са най-добрите оръжия, които могат да се намерят. По-добри са дори от американските автоматични пушки.

Салот Сар се засмя.

— Точно това най-много ми допада у теб, скъпа моя Селест. Познанията ти в области, които по правило би трябвало да са извън твоята компетентност.

— Искаш да кажеш, които са мъжка територия.

— Да речем, да.

— В нашето семейство е така. С теорията се занимава мъжът ми. Аз движа практическите неща.

— Като снабдяването с автомати „Калашников“.

— Да, това ми се удава. Не ме смущава дори неочаквано големият брой, който поръча — рече Селест без особена суетност. —

Аз разбирам от много неща. Например мисля, че трябва да сменим името ти.

— Името ми ли? Защо?

— Нужно ти е нещо, което се помни. Което да те отличава. Имената имат голямо значение, особено за лидерите.

— Какво имаш предвид?

— Смятам, че трябва да се казваш Пол Пот.

— Пол Пот? — Салот Сар сякаш го прехвърляше в устата си, за да прецени как звучи. — Това не е кхмерско име. Не означава нищо.

— Още по-добре — отвърна Селест. — Ти ще му придадеш значение.

Салот Сар — или Пол Пот, се засмя.

— Така значи, семейната тайна най-сетне се разкри. Ти си главната въщи.

— Ни най-малко. Много хора са подценявали мъжа ми. Никой от тях в момента не е на власт.

— Разбира се, така е. Отношенията между двама ви са твърде необикновени. Не знам какво биха правили Червените кхмери без вашата помощ.

— Тази вечер събрахме доста пари за вас. Ти говори много убедително.

— Това е мой дълг към Червените кхмери.

— Ами останалият народ на Камбоджа?

— Те са като овце. Може би дори по-лошо, защото са вече опорочени от империалистите. Свещениците и интелигенцията работят срещу доброто на народа, против нашето учение. Това е един сериозен проблем, който трябва да се разреши.

— Как смяташ да го сториш?

— Единственият начин да се освободи от паразити един организъм е като се изкорени заразата напълно. За да можем действително да обърнем равновесието на силите в своя полза, трябва да отсечем краката на американците. Да отрежем ръцете им. И накрая да ги кастрираме, така че никога да не забравят престъплението си към Камбоджа. А за това е необходимо всички техни връзки в страната — хората както на Лон Нол, така и на Сианук, да умрат. Управниците и бюрокрацията, поддържащи противния мит за американската доброжелателност, трябва да бъдат унищожени. Същото важи и за

свещениците и интелигенцията. Новото поколение на страната трябва да се превъзпита според нашите виждания, без никаква външна намеса. „От люлката до гроба“ — така, както ме е учил твоят съпруг. Възпитавай детето както трябва и ще получиш правилно мислещ възрастен.

Крис се обърна към Сутан. Погледна я в очите и откри там само отчаяние. Замисли се за разговора си със Селест, за нейния копнеж да бъде част от нещо голямо. Промяна на обществото, бе казала тя. Разместване на пластове. Но това, което Салот Сар планираше, бе масово убийство! Това е нечовешко, невероятно!

Направи на Сутан знак с глава и те се отдалечиха от двамата заговорници.

— Elle est le mauvais ange de lui — прошепна той в ухото ѝ. — Тя е неговият зъл гений.

— Мисля, че и двамата си влияят много лошо — отговори Сутан.

Крис я издърпа по-надалеч от живия плет, сякаш там се въдеха отровни змии.

— Трябва да направим нещо! — каза яростно той. — Да съобщим на властите.

Сутан го погледна открито и твърдо.

— Не.

— Как така не? — Потресен, Крис гледаше как тя се изправя. — Разбираш ли какво чухме току-що?

— Може да съм млада, но не съм глупава. — Тонът на дъщерята странно напомняше този на майката. Тя тръгна обратно към къщата, към чувствената латиноамериканска музика, леещото се шампанско и купищата кристал и сребро.

Крис, разгневен, я сграбчи за китката и я извъртя към себе си.

— Сутан, Салот Сар иска да завладее Камбоджа, да наруши равновесието на силите в Югоизточна Азия. Той не може да търпи американците и ще направи всичко възможно, за да ги прогони, да унищожи и най-малкото преимущество, което имат над комунистите в този район на света. И в случай, че успее да се справи с американското военно присъствие във Виетнам, ще обърне поглед навътре, към самата Камбоджа. Сама чу какво каза. Ще убие всички свещеници, цялата интелигенция. Той иска да започне всичко отначало, в името на една революция, чиято идеология е научил тук, от твоя баща, като за

тази цел смята да извърши геноцид над собствения си народ с помощта на оръжията, които Червените кхмери ще получат от твоето семейство. Това нищо ли не означава за теб? Не те ли интересува? Или ти се струва нещо далечно и незначително, което се случва в друг свят и не може да те засегне?

Сутан засвятка с очи.

— Пусни ме — изсъска тя и оголи зъби под лунната светлина. — Той е осъден на провал. Знаем за Червените кхмери — дори в собствената им страна почти никой не ги подкрепя.

— Те са по-силни, отколкото предполагаш — каза напрегнато Крис. — Преди малко чух Салот Сар да разговаря с баща ти. Слабостта им е само един мит. А и доколкото разбирам, по-рано са били зле въоръжени. Сега твоето семейство ще се погрижи за това. — Той се взираше в безстрастното ѝ лице и при вида на хладната ѝ незаинтересованост в гърдите му се надигна гняв. — Смяташ ли, че имаме право да рискуваме, като разчитаме единствено на провала му? Би ли носила в съвестта си факта, че си знаела за подготовката на този преврат и си премълчала?

— Думите ти не ме интересуват. Не искам да имам нищо общо с това.

— Със или без теб — каза той — ще отида да съобщя където трябва.

— Глупак! Мислиш ли, че ще предам собствените си родители? Освен това със своите връзки те могат да отрекат всичко. Съмнявам се дори, че в американското посолство или там, където смяташ да ходиш, някой ще изслуша подобна фантастична история. Единственото, което можеш да постигнеш, е да се поставиш в неудобно положение.

Естествено, тя беше права. Но това само още повече вбеси Крис.

— Не ме интересува. Не мога да стоя безучастно, длъжен съм да направя нещо.

— Нищо ли не разбираш? — извика тя. — Ако отидеш, ако само се опиташ дори, баща ми ще те убие.

— Не говориш сериозно. — Но разбира се, това не бе така и той го почувства със смразяваща яснота. „Имаш толкова много да учиш за живота, mon courageur cycliste“, бе казала Селест.

Крис осъзна, че е точно толкова безпомощен, колкото бе незаинтересована Сутан. Осъзна, че в крайна сметка между тях няма

никаква разлика и че е бил глупак да се крие тук като изплашен беглец от живота и да се опитва да се спаси от войната. Защото войната е вървяла по дирите му, преследвала го е чак до Франция. През цялото време е била зад ъгъла, спотайвала се е в сенките, за да го нападне изневиделица тогава, когато най-малко я очаква; като мина в червата, разкъсваща не плътта и костите, а тънката обвивка на реалността.

„Бих използвал малко власт, ако я имах сега, мислеше си той, докато гледаше внезапно втвърдилите се черти на Сутан. Бих хвърлил една-две мълнии, така че в нощта да се разхвърчат искри.“ Но Крис знаеше, че нищо не може да стори. Дошъл бе тук неподготвен, все едно гол.

И ето я най-сетне истината. Той се почувства не само неспособен да се бори със следствията от войната, но и безсилен да се изправи лице в лице с тях.

Това го накара да намрази самия себе си, но неспособен да понесе подобна тежест, той намрази нея. Знаеше, че тя има право, че е най-добре да не се намесват, но въпреки това я удари, зашлеви я през лицето с такава сила, че Сутан залитна и падна.

Тя бе толкова изненадана, че не издаде нито звук, а остана да лежи на земята с длан, долепена до парещата си буза, вперила очи в него.

— Никой не може да се отнася така с мен. — Гласът ѝ прозвуча като удар от камшик. — Махай се. Не искам да те виждам повече.

Оцветена в зелено и охра, местността се плъзгаше покрай него, вятърът обтичаше приведеното му тяло. Крис въртеше педалите, набираше скорост, удължаваше ежедневния си пробег; удвояваше и утрояваше разстоянието, което бе покривал при идването си във Франция. Посветил се бе на Тур дьо Франс изцяло, съсредоточил бе всичките си усилия върху състезанието, защото сега то бе всичко, което имаше. Да го изпусне дори за миг означаваше да бъде погълнат от черната, смразяваща бездна на отчаянието.

По време на дългите, изнурителни дни на упражнения и тренировки по живописното дефиле на Прованс той повярва, че Сутан е далеч от мислите му, но всяка нощ, когато капнал от умора затваряше очи, тя бе там.

Срещаше я в сънища, изпълнени с тъмни бразилски ритми, които го съблазняваха, понасяха го обратно към бляскаво осветената къща, към сиво-зелените ѝ очи, към сладострастията ѝ прегръдка. Той протягаше ръце, с безмълвен стон проникваше в нея, само за да разбере, че тази, в която потъва в сляпото си, болезнено отчаяние, бе Селест, а не Сутан.

Всеки път се събуждаше със силна, болезнена ерекция. Сърцето му блъскаше като чук и той трябваше да се прости със съня, който отстъпваше място на терзаещите мисли на нощта, докато накрая горчилката в гърлото му го караше да стане от празното легло, да се облече в тишината на стаята и да излезе с колелото си в мрака, сивеец от зараждащото се утро.

Сутан му липсваше. Но той трябваше да се лиши от общуването с нея, от нейната топлина, нежност и любов. Това, което бе казал Салот Сар за победата, бе неизбежно.

Въпреки думите си пред Сутан онази нощ в градината, той не разказа на никого за подслушания разговор между Селест Воже и Салот Сар. Колкото и да тъгуваше по нея, липсата ѝ му се струваше твърде леко наказание за това мълчание. Не можеше да си обясни своето нежелание да се изложи на опасност. При все че го презираше от дъното на душата си, той нямаше как да отрече съществуването му вътре в себе си.

Валеше. Слънцето, внезапно подплашено, бе потърсило прикрытие зад черните облаци. Крис караше под дъжда заедно със своя отбор, с хората, които щяха да споделят с него победата или поражението в Тур дьо Франс.

Той събра багажа си — отборът отлиташе за Париж. Дадоха си един ден почивка, през който разгледаха Айфеловата кула, Нотр Дам, Площада на Бастилията, Лувъра.

Но Крис бе сляп за великолепието на тези паметници. Вместо да му вдъхнат благоговение, те го измориха; чувстваше се в тях изгубен, подобно на Йона в стомаха на кита. Въпреки това, нощем не можеше да заспи. Главата му бучеше като кошер от нерадостни мисли. Накрая отиде в американското посолство. Посланикът бе излязъл някъде, а заместникът му бе зает.

След час и половина чакане го въведоха в сумрачна стая, обзаведена с груби мебели, наподобяващи гигантски кубчета за игра.

През прозореца се виждаше единствено вентилационната шахта и той разбра, че това не може да е кабинетът на посланика.

Разказа историята си за Салот Сар на някакъв младеж с жълтеникав цвят на лицето, не много по-възрастен, както му се стори, от самия него. По средата на разказа пъпчивият младок го прекъсна с думите: „Извинете, казахте ли ми името си?“ Крис му го каза и той кимна с глава. В ръката си с важен вид държеше химикалка, но не записваше нищо. Вместо това рисуваше жена с едри, високи гърди.

— Искам да говоря със заместника — каза Крис.

— Боя се, че е невъзможно — отвърна жълтеникавият младеж с отегчения, привичен тон на професионален бюрократ. Той разсеяно се усмихна и добави към рисунката си тясна, къса пола.

Крис стана.

— Това ли беше всичко? — попита младежът.

В стаята си в хотела написа писмо, преписа го на чисто и го изпрати до американския посланик. Какво повече можеше да стори? Нищо друго не му дойде наум. Всичко бе точно така, както предрече Сутан.

Отборът вече го чакаше. Заминаваха на север, към Рубе. Във влака, чак до последните напрегнати моменти преди старта, обсъждаха различни стратегии за състезанието. Потеглиха под дъжда, разхладил горещото пладне, бореха се за изгодна позиция по павираните, опасно хлъзгави улици. Последваха два дни езда през безупречно поддържаните паркове на Белгия и Холандия. Преминаха отново границата, приближиха Мезиер, изкачиха дълги стръмни участъци, караха по тесни, оградени с дървета пътища, с надвиснали над тях древни каменни крепости, останки от времето, когато Франция още не е съществувала.

Убийствената жегата се усилваше, те пръскаха вода в отворените си, пресъхнали усти. В слънчевия пек и под дъжда, Крис неизменно виждаше Сутан. По време на неспокойния си сън, всяка нощ в нов град, прехвърляше нейния образ в съзнанието си — това бе време за мъчения и той й го отстъпи. С всяка тъпа болка в мускулите си ясно изпитваше нейната липса. Тя или може би онова, в чийто символ се бе превърнала, беше една открита рана в душата му, която той не можеше да спре да разчопля.

Не първи или втори, но неотстъпно в челото на основната група, Крис не изпускаше от погледа си жълтата фланелка. Дните минаваха и с мъчителното превалиане на средата на състезанието, когато на преден план излизаха издръжливостта и физическата подготовка, Обиколката на Франция придобиваше все по-голямо значение в мислите му. Спечелването ѝ се превръщаше в нещо, сравнимо с достигането на Светия Граал, сякаш пресичането на финалната линия преди всички би му донесло избавление, би го пречистило от греха да се намира тук, далеч от смъртната опасност на войната.

През последния ден под свъсеното, дъждовно небе той бе все така близо зад водача. Париж, в който в продължение на два и половина дни и близо хиляда и деветстотин мили бе една недостижима мечта, бе вече тук.

Когато излизаха от Кретей, в самите подстъпи на столицата, както се изразяват колоездачите, тълпите на места бяха по десет-петнайсет души в дълбочина. Крис усещаше колективния дъх на зрителите подобно на вятър в гърба си, който го тласкаше напред. Болката пламтеше почти във всяка фибра на тялото му, но адреналинът, неговият най-верен съюзник, продължаваше да приижда на мощни вълни към краищата му и той набираше скорост, задмина първо французина Тройе, а след това един след друг югославянина Джурко и белгиеца Спартан.

Оставаха само Мадлер и Кастел. Кастел — французинът, който бе носил жълтата фланелка през последните три дни, бе в стихията си — силен, несломим. Мадлер, упоритият швейцарец, водил в първите шест етапа на състезанието, караше плътно зад него през целия този дълъг последен ден.

Досега Крис бе обличал жълтата фланелка само веднъж, макар че още на два пъти беше мъчително близо до нея. Точно преди Балон д'Алсак, в края на шестия етап, техническа повреда му коства единайсет решаващи секунди — цяла вечност в това състезание. Пред деветия етап, от Тонон ле Бен до Шамони, той бе достатъчно близо, за да я докосне на гърба на Кастел, когато двамата пресичаха финиша почти едновременно, с нечовешки малката разлика от няколко стотни от секундата. И най-сетне, потегляйки от Дин за дванайсетия етап, той я носеше, след като успя да му я отнеме.

Всичко това сега беше без значение, мина му през ума. Важен е краят, финалната черта на Шанз-Елизе. Сутан, която прокарва длани по тялото му с думите „Виждам как това красиво тяло минава през Триумфалната арка, покрито от жълто трико.“ О, Господи, дано да е права.

От самото начало всички преценяваха шансовете му като неблагоприятни. Колоезденето на дълги разстояния е запазена територия на спортистите от европейските страни. Дори приемането му в отбора привлече внимание и му отреди място на знаменитост в коментарите преди състезанието. Този интерес продължи и по-късно, когато дните минаваха, а Крис не само не изоставаше, но дори успя да остави зад гърба си много закалени професионалисти. Той се представи добре на скоростните отсечки, на спринтовете и особено в мъчителните планински етапи през Френските Алпи, където всички смятаха, че ще се огъне и ще отпадне.

Сега, в последния ден на Тур дьо Франс, Крис имаше пълната възможност да спечели състезанието. Ако се класира пръв в този етап, той щеше да събере достатъчно точки, за да бъде обявен за краен победител.

Дали някой би го познал в този вид? Отслабнал бе с близо пет килограма; поради липса на време да се обръсне, лицето му бе обрасло с червеникавозлатиста брада. Една сутрин, възседнал велосипеда, готов да поеме по маршрута за деня, той мярна отразението си в една витрина и се сепна — оттам го гледаше келтският воин, който баща му винаги бе искал да направи от него.

Съзнанието му, замъглено от умора, шеметно от прилива на адреналин, се концентрираше само върху едно — финала. Както и останалите, той бе преминал прага на изтощението. В състояние на транс, сякаш обладани от свръхестествена сила, състезателите се носеха към сърцето на Париж, за да направят шестте обиколки на Шанз-Елизе, преди да скъсат опънатата под Триумфалната арка лента.

Тълпата, тълпата! Как викаха, как крещяха имената на любимците си, когато те профучаваха край тях! Крис чуваше и своето име. Невероятно!

На широкия, красив булевард той най-сетне изпревари Мадлер. Този момент се запечата винаги в съзнанието му с недоумението, изписано на лицето на швейцарския шампион.

Сега пред очите му бе гърбът на Кастел. Крис вече не усещаше краката си. Раменете му, приведени срещу вятъра и дъжда, бяха като от бетон. Тази бе петата обиколка. След двайсет и два дни, до края оставаха броени минути.

Настойчиво, неотклонно, той го застыгаше. На последния завой Кастел леко се хлъзна на опасния мокър асфалт и Крис спечели три, може би четири секунди. Предното му колело бе почти успоредно със задното колело на водача. Опита се да скъси и тези последни сантиметри, но Кастел с отчаяно усилие поддържаше преднината си. Финалната линия вече се виждаше — далечна, зовяща като песен на сирена.

Крис разбра, че има само още един, последен шанс. Вместо да атакува отново, отстъпи леко и застана точно зад гърба на Кастел. Моментално усети как напорът на вятъра отслабна. Продължи да се носи в тихия коридор, да събира сили.

И ето, триста метра преди края той мина в настъпление. Наблегна на педалите, отначало в относителното спокойствие на безветрения коридор, набра инерция и след това в последния момент изви надясно, застигна рамото на Кастел, продължи да го атакува, още и още и накрая отмина потресения французин, устреми се към финала, за да премине, както бе предсказала Сутан, с жълтото трико под Триумфалната арка.

Пред очите му се появи размазано петно. Той бе толкова съсредоточен, че отначало не забеляза кучето, притичало през полицейския кордон, който държи тълпата встрани от булеварда. Той бе почти върху него, когато очертанията му придобиха определена форма. Независимо от това, при сухо време всичко би могло да се размине просто с едно леко завъртане на кормилото. Но мокрият асфалт, така жесток преди малко с Кастел, отново изигра коварната си роля.

За да не прегази кучето, Крис изви встрани и гумите се плъзнаха, изгубили сцепление в дъжда. Той се тръшна на земята и велосипедът тежко се стовари върху бедрото му.

Болката го опари като нажежено желязо, от раната потече кръв. Чу викове, сирена на линейка. Забеляза под странен ъгъл тичащи към него крака.

Вдигна очи и видя Кастел да прекосява финала, вдигнал високо ръце с извит назад гръб, стиснал победоносно юмруци. Погледна надолу. Кракът му зееше, кръвта бликаше на тласъци. Месото бе обелено от костта. Никога през живота си не бе виждал нещо толкова бяло и оголено.

Падна назад, отпусна се в нечий ръце. Усети огромното облекчение, когато двама полицаи повдигнаха велосипеда от него. После болката нахлу и той изгуби съзнание.

Куче. Скапано, въшливо куче. „Трябваше да го прегазя, мислеше си той, да мина право през него.“ После си каза: „Пак щеше да е същото. Така или иначе щях да падна.“

Друг глас се обади: Какво ти пука? Всичко свърши.

Той си мислеше: „Ако бях ударил кучето, щях да го убия. А аз не мога да убивам.“

Отвори очи и за свое учудване видя Сутан.

— Какво правиш тук? — „Не искам да те виждам повече.“

— Бях там — отвърна тя, наведена над леглото му, — за да видя как ще победиш. И ти щеше да победиш.

„Щял съм, мислеше той. Какво точно означава това?“

— Едно куче...

— Видях — рече Сутан. — Минах през полицейския кордон. Държах те, докато вдигаха от теб колелото. Бях заедно с теб в линейката.

Той я погледна и се попита какво чувства, освен пустота. Излизаше, че цялото му идване във Франция е било напразно.

— Кракът ми...

— Докторите казват, че ще се оправи.

— Но никога няма да се възстанови напълно — Крис видя как тя измести поглед встрани. — Във всеки случай не дотолкова, че да мога отново да се състезавам в Тур дьо Франс.

— Да промълви тихо Сутан. — С това е свършено.

„Е, тогава, каза си той, майната на всички ви.“ Отпусна глава на възглавниците и затвори очи.

— Защо дойде тук?

— Мислех... — Гласът ѝ заглъхна и той я чу да се разхожда нерешително из стаята. — Изпратил си писмо — каза тя накрая.

— Така е. За Салот Сар, за Камбоджа, за всичко. Ходих в посолството в Париж, но никой не пожела да ме изслуша. Затова и написах до посланика един пламенен апел в защита на камбоджанския народ. Радвам се, че е постигнал някакъв ефект.

— Нищо няма да излезе. Въпросът е оставен без последствие, точно както ти казвах. — Тя го загледа втренчено. — Замесил си моите родители. Предупредих те в никакъв случай да не го правиш.

— И сега какво? — „Майната му на Салот Сар, на Камбоджа и най-вече на твоите родители“, мислеше Крис.

— Такова. Не си постигнал нищо, освен че си се изложил на опасност. Питаш защо съм дошла. Ето, казвам ти. След няколко дни ще можеш да излезеш от болницата. Веднага щом те изпишат, трябва да напуснеш Франция.

Той отвори очи и в съзнанието му прозвучаха думите ѝ: „Ако отидеш, ако само се опиташ дори, баща ми ще те убие.“ Но ядът все още напираше в него.

— Иначе какво?

Сутан всеки миг щеше да се разплаче.

— Не искам да ти се случи нищо лошо. — Тя хапеше устна. — Дойдох тук, направих всичко по силите си. Казах ти каквото мога, дори повече, отколкото трябваше.

И тръгна към вратата, но спря, стиснала стоманената топка на бравата, сякаш би паднала без нейната опора.

— Трябваше да победиш, Крис. В моите мисли винаги ще си с жълтата фланелка.

Когато Сутан си тръгна, стаята като че ли изведнъж се сви до размерите на килия. Обхванат от клаустрофобия, Крис започна да се задушаваше, да се поти от страх под завивките.

Отвън в коридора се чуха приближаващи се стъпки. Той затаи дъх, зачака да отминат. Но те не отминаха. Спряха пред вратата на стаята му. Крис си представи мъж, с нож в ръката, безжалостен злодей, дошъл да му затвори устата завинаги. „Ако отидеш, ако само се опиташ, ще те убият.“

Изпадна в паника, опита да се изправи в леглото, но като в кошмарен сън не можа да помръдне. А и вече бе твърде късно. Вратата

със замах се отвори и в стаята влезе мургав мъж.

Той се усмихна на Крис и рече:

— Аз съм доктор Деверьо. Как се чувствате днес, мосю Хей?

---

[1] Град на 8 км от Кан — Б.пр. ↑

[2] Butcher (англ.) — касапин — Б.пр. ↑

[3] Fist (англ.) — юмрук — Б.пр. ↑

[4] Според гръцката митология — река в ада, обграждаща го 7 пъти — Б.пр. ↑

[5] Войната е дълга, животът — кратък (лат.) — Б.пр. ↑

[6] Ислямска религиозна война — Б.пр. ↑

[7] Колоездачо мой (фр.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
ФРЕНСКА ЦЕЛУВКА

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Платото Шан — Ню Йорк — Ница — Париж — Турет-сюр-Лу
— Колко китайски войници убихме днес? — попита адмирал Джъмбо, опиумният вожд на Девети сектор от платото Шан.

Могок се усмихна широко, като оголи монтирания в един от предните му зъби рубин с цвят на гълъбова кръв.

— Петнайсет — отвърна той. — Засега.

Комунистическото правителство на Китай постоянно изпращаше в Шан бойни отряди в напразни усилия да изкорени изключително доходоносната търговия с опиум.

Адмирал Джъмбо раздруса автомата в ръката си.

— Малко е — изръмжа той. — Генерал Киу вече е убил около двайсет. Чух, че единият бил лейтенант. Това се казва късмет.

Адмирал Джъмбо не беше неговото истинско име. Както повечето могъщи опиумни вождове, той бе бивш офицер, дезертирал от комунистическата китайска армия. Наричаха го така заради дебелината му^[1]. Самият той вярваше, че тя е белег за велик „уа“ или вътрешен дух и поради това насърчаваше разпространението на прякора си.

Що се отнася до адмиралското му звание, то беше своеобразна шега — Китай не притежава свой флот в истинския смисъл на думата и повечето китайци не понасят откритото море, тъй като далеч от сушата страдат от ужасна морска болест.

Той бе определено грозен човек, с прекомерно едри черти и отблъскващо сипаничаво лице. Беше облечен в брезентов панталон и подплатено с овча кожа яке, без съмнение свалено от мъртъв руски войник. На двете му бедра висяха ножове. Пръстите на ръцете му бяха обсипани с рубинени и сапфирени пръстени — след опиума скъпоценните камъни бяха основен източник на богатство в Бирма. Шията му бе украсена с огърлица от резбован нефрит.

Могок, бивш племенен вожд в Шан, а сега лейтенант в опиумната армия на адмирал Джъмбо, погледна своя главнокомандващ. От смъртта на Ма Линг бяха изминали няколко

седмици без той да спомене нито веднъж името ѝ, като че ли тя изобщо не бе съществувала.

— Ще трябва да убием още няколко — каза Могок.

— Не — отвърна адмирал Джъмбо и примигна от ярките лъчи на слънцето. — По-скоро трябва да хванем няколко руснака. Доста време не сме го правили. Един руснак е по-добър „джос“ от двайсет китайци.

От друга страна, помисли си Могок, от смъртта на Ма Линг насам адмиралът бе до такава степен обладан от стремежа да усили авторитета си, че бе изоставил обичайните си умерени методи. Дори Ма Варада, момичето с неутолима страст, което той му бе подарил на мястото на Ма Линг, не бе успяло да го впечатли.

— Така е. Аз самият често си мисля, че руското КГБ си пъха носа тук много повече от китайската армия — каза Могок в стремежа си да покаже колко мащабно гледа на положението.

— Ха! — Адмирал Джъмбо се изплю в храстите. — Руснаците миришат лошо. Вонят от сто крачки. Пък са и прекалено тъпи, за да се притеснявам от тях. — Той отново се изплю, което означаваше, че е нервен. — И все пак чувам, че генерал Киу трупа руско оръжие. Много бих искал да знам за какво му е.

„Ето каква била работата“, каза си Могок. Обичайното отношение на адмирал Джъмбо към териториите, което се изразяваше в правилото „Живей и остави и другите да живеят“, напоследък бе отстъпило място на желанието за мъст. А тук в планините то се състоеше в завземане на нови територии. Това естествено означаваше контролирания от генерал Киу Десети сектор.

— Генерал Киу е като къс отровно месо — рече Могок. — Най-добре е да не се пипа.

Той не обираше генерала, всъщност дори доста се боеше от него. Страховитите разкази за измъчване на хора за собствено удоволствие, извращения спрямо жените и даже престъпване на свещените писания, макар и вероятно поукрасени от фантазията на разказвачите, се носеха около неговото име като мъгла край планински връх. Дали тези истории разкриваха или напротив, потулваха истината? Могок не знаеше, а и не бе уверен, че има желание някога да разбере.

Адмирал Джъмбо изсумтя в знак на презрение.

— Нека страхливците треперят благоговейно пред Киу — каза той. — Познавам този кучи син още от времето, когато служехме

заедно в армията. Беше добре известен. Продажността му нямаше равна в целите въоръжени сили.

— Как тогава се е задържал на власт толкова време? — попита Могок. — С помощта на приятели?

— С помощта на страха — отвърна адмирал Джъмбо, потвърждавайки най-мрачните предчувствия на Могок. — Киу винаги е знаел местата, където са заровени свещените тайни.

— Говори се — осмели се да продължи Могок, — че генерал Киу и сега управлява чрез страх. Ако това е така, то по тези места има само една свещена тайна, която би могла да му даде подобна власт — Дах а миа Гю, „Гората от мечове“.

Адмирал Джъмбо се сепна, като го видя как потръпва при тези думи.

— Защо трябва да говорим за това, Могок? „Гората от мечове“ е изгубена от векове. Никой не знае къде се намира. — Той се загледа към виещата се надолу кална пътека. — Но ако знаех къде е, ако я притежавах, колко лесно бих принудил Киу да плати за греховете си. Той щеше безпомощно да гледа как навлизам с войските си в Десети сектор и завладявам всичките му макови полета, цялата му армия, всичките му канали и връзки, цялото му влияние и богатство. А самият генерал Киу щеше да коленичи пред „Гората от мечове“ и да се разтrese от смъртен ужас, когато го докосна с нефритовите остриета.

Могок започваше да подозира, че адмирал Джъмбо вече е взел окончателно решение. В такъв случай те не след дълго щяха да се сблъскат лице в лице с Киу. Това не беше нищо ново на платото Шан. Десети сектор даваше най-високите добиви от „сълзите на мака“. През годините, откакто генерал Киу бе дошъл на власт, много опиумни вождове се бяха опитвали да изскубнат управлението от ръцете му. Никой не бе успял. Все по-очевидно бе, че сега и адмирал Джъмбо е решил да изпробва своите сили.

„Положително мнозина щяха да загинат в подобен страшен конфликт, помисли си Могок. А тези, които оцелееха?“ Той потрепери. Ако разказите за генерал Киу се окажеха дори наполовина верни, мъртъвците щяха да са за завиждане.

Могок приклепна до един дънер и замислено всмукна през зъби. Тук в планините съществуваше магия, могъща магия, прекарала векове наред в сън, събирайки сила. Ако генерал Киу действително имаше

достъп до „Гората от мечове“, той безспорно би могъл да извади тази магия на бял свят и да я използва срещу всеки, имал глупостта да застане между него и стремежа му към контрол над цялата търговия с опиум в Шан. Защото това бе всъщност неговото желание. И той би бил непобедим, дори може би, както се казва в книгата „Та Таун“, безсмъртен.

— Говори се още, че генерал Киу не е роден от жена.

— Какво?! — адмирал Джъмбо изглежда Могок така, сякаш му бе изникнала още една глава.

— Да. — Като видя изражението на адмирала, на Могок му мина през ума, че може би не бива да упорства. Но, отворил веднъж уста, той продължи нататък, движен от тревогата и страха, подобно на изгубила управление кола, летяща с нарастваща скорост надолу по стръмен планински склон. — Говори се, че няма майка и съществува извън „самсара“, колелото на прераждането.

— Ха! Ама че глупост! — изсумтя адмирал Джъмбо. — Знаеш по-добре и от мен, че според тхераваданското учение^[2], всеки — човек, нат^[3], бог или демон, е обвързан от „самсара“.

— Това е вярно — очите на Могок гледаха мрачно. — Но не и за Махагири, монаха отстъпник, написал „Та таун“ — Книгата на хилядата ада. Неговото наказание е вечно. Дори Равана, демонът, който се мъчи да унищожи Буда, не може да промени това. Махагири е безсмъртен, но е изхвърлен от „самсара“. Осъден е да остане един и същ, непроменен, завинаги.

Адмирал Джъмбо се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

Могок преглътна, събирайки целия си кураж.

— Че генерал Киу и Махагири са едно и също.

— Могок, питам се дали усещаш какви глупости говориш.

— Махагири не може да умре — продължи да настоява Могок. — Такава е неговата карма. Може само да приема различен облик. Това е, което се знае тук, в Шан. Аз просто отбелязвам съществуването на тези слухове около генерал Киу.

— Слънчевите лъчи — каза адмирал Джъмбо — прогонват мъглата. В този климат разумът е като слънцето — той разпръсква суеверието. Съветвам те да забравиш за тези истории, Могок. Вярно е, че Махагири е безсмъртен, че отново и отново се появява в тази част

на света, за да се опита да измени своята карма, да се освободи от проклятието, което го прави най-окаяното създание на земята. — Адмирал Джъмбо потръпна. — Да си извън колелото на прераждането действително означава да живееш в Хилядата ада. Но който и да е Махагири, той в никакъв случай не е генерал Киу. Бил съм се рамо до рамо с него и мога да те уверя, че е човек от плът и кръв, не различен от теб или мен.

— Щом ти го казваш — рече Могок, но по гласа му не личеше да е убеден.

В този момент те чува зов на птица и телата им се напрегнаха. Часовите на адмирал Джъмбо бяха забелязали някой да се изкачва по пътеката.

Двамата провериха оръжията си и магнаха предпазителите, готови всеки миг да открият огън.

— Не е руснак — каза адмирал Джъмбо, когато човекът се показа пред очите им. — Свали автомата. Това е Мън.

Сива светлина, зацапана от стоманената мрежа над покрития с коричка от мръсотия прозорец, падаше върху Питър Лунг Чън и го отделяше от сенките, в които тънеше останалата част от безличната килия.

Сплел пръсти в скута си, той седеше в позата на каещ се грешник върху стоманен стол, завинтен за пода. Гледаше право пред себе си. Лявата му ръка беше обездвижена с гипсова шина, която стигаше от рамото до върховете на пръстите му.

— Ако искаш, мога да ти се разпиша върху него — каза Сийв, като посочи гипса. Отговор не последва. Сийв стоеше в срещуположния край на килията и четеше досието на Дракона. В ръката си държеше чаша кафе, силно и разяждащо като моторно масло. — Боли ли те, Лунг? Искрено се надявам, че боли адски. Снощи ходих при вдовицата на Ричард Ху. Той беше един от моите хора. Когато го надупчиха с куршумите си, твоите телохранители ти скъсаха квитанцията. Елена Ху смята, че трябва да умреш. Вероятно е права. Стоях при нея половината нощ. Може би ще продължи да плаче днес, утре, кой знае? — Сийв отпи от кафето и усети как изгарящата течност си проправя път към стомаха му. После отново сведе поглед към

досието на Лунг, където се съдържаха последните данни от наблюдението над сестрата на Дракона, провеждано от Даяна.

— Ти няма да умреш, Лунг. Поне засега. Днес аз съм твоят защитник. Днес и завинаги. Ще се погрижа да изживееш всеки ден от доживотната си присъда, която ще получиш.

Главата на Чън най-сетне се повдигна и в Сийв се възряха очи, безстрастни и плитки като пластмасов лист.

— Китайците имат пословица: „Когато извие вятър, само слабите се огъват.“

Сийв прекоси килията, зародилата се в главата му идея бе узряла окончателно.

— Значи мислиш, че аз просто правя вятър?

Чън сви рамене.

— Тук полицията ме пази. Навсякъде съм в безопасност. — Лицето му беше безизразно. — Ти не можеш да ми сториш нищо. Затворът не може да ми навреди. Има ли от какво да се боя?

Приглушените шумове на участъка долитаха отвън през заключената врата на килията за разпити. Сийв знаеше, че Чън има право. Трябваше да открие начин да прекърши Дракона, в противен случай работата щеше да е свършена едва наполовина.

— Цял живот в затвора — каза той, като се наведе така, че лицето му се окажа срещу това на Чън. — Виновен си за смъртта на трима полицаи, включително на един от моите хора. Всеки момент още една смърт може да се прибави към сметката. Колкото и адвокати да наемеш, присъдата за предумишлено убийство не ти мърда. Някога щяха да те изпържат на бавен огън за това. Сега трябва да се задоволяваме само с изолиране на заразата. Но преди да те изпратя в чистилището, аз си искам своя дял. Ти си в ръцете ми, аз спечелих играта, нима не го разбираш? Нужен ми бе каналът, по който чистият хероин пристига в Чайнатаун. Сега имам теб, а ти, Лунг си този канал. Или поне отсамният му край. Без теб той е мъртъв, докато не се намери някой, който да заеме мястото ти. А аз ще следя за това, можеш да бъдеш сигурен.

Лицето на Чън не издаваше нищо, освен, може би, скука. Сякаш гледаше повторение на филм по телевизията.

— Напротив, нямаш абсолютно нищо. — За Дракона бе важно да покаже най-сетне своята сила, за да защити репутацията си. — И то

защото нищо не знаеш. Трябва ти каналът, а дори не можеш да различиш единия му край от другия.

Сийв премери с поглед седящия спокойно китаец. „Ще изстискам от него всичко, което знае, каза си той. Кълна се.“

Очите му внимателно наблюдаваха Лунг.

— Е — каза той, като захлопна папката с досието, което му бе дала Даяна, — щом не искаш да говориш, изглежда ще се наложи да получим необходимите сведения от сестра ти.

Чън не помръдна, но погледът му стана непроницаем като камък.

— Аз имам сестра — отвърна той. — Тя живее в Хонконг.

— Така ли? — каза Сийв. — В Хонконг, а не в един таван на Грийн стрийт номер едно в Сохо? Не се казва Ки Шен Сонг и не е художничка? Защото поне тази седмица тя е такава. Миналата седмица беше модел, а по-предната — танцорка. Тя е... как да го кажем... мечтателка?

— Това е някаква друга жена — промълви Лунг мрачно. — Сестра ми живее в Хонконг. Аз я посещавам четири пъти в годината.

— О, да. — Сийв се изправи и излезе от сянката. — Ти наистина пътуваш до Хонконг четири пъти годишно, но това няма нищо общо със сестра ти, защото тя е тук. Ходиш там, за да се срещаш със своите доставчици на едро през времето, когато не спиш с любовницата си Брилиант Куон.

— Запази си това за пред съда. — Чън се усмихна презрително. И да беше учуден, че Сийв знае името на любовницата му на другия край на света, той съумя добре да го прикрие. — В случай, че имаш доказателства, разбира се.

— Пред съда — отвърна Сийв — ще трябва просто да изкарам Ки Шен Сонг, тъй като смятам да я свържа с твоята контрабанда на наркотици. Намерихме у нея шест унции кокаин — хубав, чист пращец. Тя ще сподели твоите теглила, Лунг. Как ти харесва?

— Мръсна гадина! — изкрещя Лунг. — Сестра ми няма нищо общо с това!

— Тя е красива жена. Знаеш ли какво прави затворът с красотата, Лунг? Стопява я като восък. Разяжда я като киселина. — Сийв беше прекалено съсредоточен. За пръв път успя да изтръгне някаква реакция от Дракона и тъй като тази струна изглежда стигаше надълбоко, той имаше намерение да я използва дотам, докдето Чън го допуснеше.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това — отвърна Сийв. — Ки Шен Сонг е тук, в участъка. — Той се усмихна криво. — Но как е възможно? Тя е в Хонконг, нали така?

— Нямах право да тормозиш сестра ми! — разпалено извика Чън.

— Нали не очакваш да повярвам, че имаш някакви чувства? Не и след като уби трима полицаи.

— Те сами си бяха виновни — проплака Чън, вече с по-различен тон. — Човек в моето положение не може без телохранители. А тия ченгета бяха глупаци. Нахълтаха вътре с извадени пистолети. Какво друго можеше да се очаква? Хората ми просто ме защитаваха, вършеха си работата.

— Някакви чувства — притискаше го неотстъпно Сийв. — Не и след като осакати едно шестнайсетгодишно момиче, за да се докопаш до мен.

— Никога няма да успееш да докажеш, че Ки има нещо общо с моя бизнес — изрече Лунг безразлично, сякаш това изобщо не го засягаше.

— Ще се видим в съда, Лунг. — Сийв смачка картонената чашка и я хвърли в завинтеното за пода кошче за боклук.

Не бе успял да се обади да отключат, когато Чън каза:

— Не закачай Ки. Скъпо ще платиш, ако я замесиш в това.

— Това заплаха ли е? — попита Сийв, докато почукваше по стоманената врата. — Защото ако е така, приятел, ти току-що направи най-големия си гаф!

Той остави Чън да поразмишлява и отиде в съседната стая, откъдето Даяна наблюдаваше всичко през огледалното стъкло.

— Това се казва блъф, шефе — каза тя. — Беше толкова близо до ръба, че на моменти стомахът ми се свиваше. — Тя го последва до очуканата метална маса, където се подгриваше нещо подобно на кафе. — Нямаме нищо срещу сестра му. Единственото, което видях, когато влязох след нея в тоалетната на дискотеката, беше, че смръкна малко кокаин. Това, което остана, не стигаше дори за да се заядем с нея.

— Какво те тревожи? Нали мина. — Сийв си взе картонена чашка от купчината до котлона. — Видя ли само как подскочи! Тепърва ще се заема с тоя мръсник. — Той си наля кафе. — Връщам се

вътре да си довърша работата. — В този момент Сийв видя изражението на лицето ѝ. — Какво има?

— Няма ли да изчакаш адвоката на Чън? Той би трябвало да присъства на разпита. Ако беше тук, никога нямаше да ти позволи...

— Да го духат и адвокатът, и самият Чън! Когато уби хората ми, когато стори това на момичето, той показа своето презрение към закона, каза „сбогом“ на всичко човешко. Всяко чувство, изразходвано по негов адрес, е хвърлено на вятъра.

— Виж ти! — Очите на Даяна искряха. — А чувствата, които ти изразходваш? Мястото ти сега не е вътре при него. Не знам какво се е вселило в теб, шефе.

— Стига — каза сухо Сийв. — Защо не си в Ню Канаан да ръчкаш нашия приятел Блокър?

— Вече се свързах с него по телефона. — Тя му хвърли поглед, който в по-спокойно време би го накарал да трепне. — Материалите ще пристигнат по факса до един час.

Отново в килията на Питър Лунг Чън, Сийв каза:

— Отидох да надникна при сестра ти, Лунг. Не изглежда много добре.

— Копеле — изскърца със зъби Чън. — Какво искаш от мен?

— Аз ли? О, съвсем малко. — Сийв се надвеси над него. — Искан просто да знам всичко. Всеки шибан инч от канала. Като кръстник на Чайнатаун, ти държиш всичко ето тук. — Той потупа Лунг по слепоочието. — Дай ми го и ще се погрижа кокаинът, който намерихме в дома на сестра ти, да изчезне. Щрак! Ето така. Аз мога да го направя, Лунг, защото съм твоят ангел пазител.

Чън вдигна поглед към него.

— Тогава може би съм вече прокълнат.

Сийв смръщи вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Кръстник на Чайнатаун? — Чън поклати глава. — Не притежавам такава власт. Аз съм само един пазач. Своего рода градинар, който като Джони Ябълковото зрънце^[4] с любов сее белия пращец на опиума, докарван през морето на съхранение при мен. За което, както може да се очаква, получавам заплата. Щедра, наистина, но все пак заплата.

Сийв беше напълно неподготвен за това.

— Но всичките ни сведения...

— Идват от моята организация. Мисля, че при вас това се нарича дезинформация. Беше ни от полза да ви накараме за известно време да вярвате в една измислица. Но ето че сега съм разкрит като, как да го кажем? Магьосника от Оз. Един вид, шарлатанин. — Той погледна Сийв. — След като толкова месеци ме преследвахте, аз най-сетне съм в ръцете ви. И какво излезе? Гонили сте един призрак. Точно това бе целта ни. Сега сте по-далеч от истината, отколкото в началото, защото аз не знам нищо за нещата, които се стремите да научите. Нямам представа къде е началото на канала, нито кой всъщност го ръководи.

— Глупости! Ходиш в Хонконг четири пъти в годината. С кого се срещаш там, с момчета за поръчки ли?

— Всъщност, да. Разбира се, тези хора са нещо много повече от момчета за поръчки. Но независимо от това, те не знаят чии нареждания изпълняват. От гледна точка на сигурността са държани в неведение, също както и аз. Все още ли искаш имената им? Мога да ти ги кажа.

Гневът замъгли погледа на Сийв като гореща вълна. Прииска му се да скочи, да впие пръсти в тази ехидна физиономия и да я разкъса на парчета. Но не го стори. Вместо това каза:

— Ще те попитам нещо и те съветвам дълго и внимателно да си помислиш, преди да ми отговориш. — Сийв се наведе напред и се хвана за страничните облегалки на стола на Чън. Очите му не трепваха, лицето му почти се допираше до това на китаеца. — Ако ти не управляващ Чайнатаун, кой тогава?

Той видя как дълбоко в очите на Чън се загърчи отчаяно пламъче.

— Ако ти кажа това, аз съм мъртъв.

— Слушай, човече, ако не ми кажеш, можеш да отпишеш сестра си. — Той доближи устни досами ухото на Лунг. — Никога не си бил вътре и не знаеш какво е. Особено за хубава жена като сестра ти. Ще издържи... колко... Шест месеца? След това дори ти няма да я познаеш. Тия жени вътре са зверове, самосвали на два крака. Падне ли им сестра ти, ще я изцедят до последната капчица. Ти решаващ, Лунг. Хайде, прати я в ада.

Сийв се дръпна назад, видя пулсиращата вена на слепоочието на Лунг.

— Добре — каза Чън накрая. — Но за тази цел ще трябва да ме изкараш от тук.

— Тая няма да я бъде, приятел.

— Или това, или нищо. Там, където ще ходим, трябва да бъдем заедно.

— Щом аз и ти можем да отидем, нищо не ми пречи да заведа и полицейски отряд.

— Сигурен ли си? Този, когото търсиш, ще е изчезнал още преди да напуснеш участъка.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяташ ли, че никой отвън не знае какво става тук? Помисли.

И Сийв, който за пръв път от началото на разпита изпитваше смущение, разбра, че Лунг казва истината.

Отпуснат в обятията на Морфея, Мило мечтаеше на глас за своята жена. Морфея бе виетнамка с изключителна красота и като неин клиент той изливаше в момента своята *post-amour tristesse*^[5]. Млада на външен вид, вътрешно тя бе може би по-възрастна от него.

Жената на Мило бе починала преди няколко години, но той добре помнеше онова, което му бе сторила, или по-точно онова, което си бяха сторили един на друг.

В онези дни името Мило все още не беше измислено. Животът му бе по-близо до Азия, впримчен в спорните въпроси на политиката, тясно свързан с революцията.

Оттогава времената коренно се бяха променили. Сега Азия бе просто място за бизнес. Политическите въпроси бяха *rasse*^[6], революцията — част от историята. С интернационализирането на световната икономика дори великите някога водачи се бяха простили с мечтите си.

Много, преди всички останали Мило бе видял провала на своята — и тяхната — политика. Смъртта на жена му бе последната капка, последното звено на един отминал живот (от известно време не поддържаше връзка с дъщеря си). И така, той престана да съществува. Половин година по-късно се появи в Париж с подходящи препоръки и моментално бе грабнат от „Льо Жирон“ — Обществото за завръщане в лоното на църквата.

Ала съзнанието му не можеше така лесно да се прости с предишния живот. Като неуморна машина неговият мозък непрестанно извличаше на бял свят събития и случки — тъмни, неприятни, мрачни, които го преследваха в часовете на отдих или удоволствие.

Морфея, която умееше да му доставя удоволствие във всяко физическо и психологично отношение, се оказваше безсилна да прегради пътя на миризмите, извиращи от неговото минало. След като бяха правили любов, той лежеше в полусън, обгърнат от влажните ѝ бедра, и говореше тихо — една река от злодеяния, дребни грехове и стаена болка. Тя държеше главата му целуваше плувналото му в пот тяло, както би правила, ако той гореше от треска, усещаше в потока на неговите мисли гнева, който бе нараствал през годините като жива, злокачествена тъкан, докато накрая бе разбил едно семейство и погубил няколко човешки живота.

С колко мъже бе спала съпругата на Мило, колко пъти нарочно го бе оставяла да я завари наред акт? Морфея по никакъв начин не можеше да измери болката, която тази жена му бе причинила. Тя често се питаше защо след всичко това, двамата бяха останали толкова дълго време заедно. Веднъж Мило ѝ загатна причината: обаянието на бившата му съпруга, притеглящо непреодолимо влиятелните мъже и жени, както пламъкът привлича насекомите. Това нейно качество я бе направило безценна за него.

Нямаше нищо чудно в това, че мислите на Морфея бяха изпълнени от него, тъй като по свои собствен начин тя го обичаше. В Мило съзираше величието, което очевидно бе убягнало на неговата съпруга.

Още от ранната си младост в Азия Морфея бе използвана от мъжете и бързо бе осъзнала, че ако това ще е попрището ѝ в живота (всъщност, тя не си и представяше някакво друго), то поне би могла да извлече от него своята *quid pro quo*^[7].

Никога по-рано не се беше забърквала с клиент и не го бе желала. Сега това донякъде я плашеше, струваше ѝ се дори рисковано, но от друга страна, я въодушевяваше и възбуждаше. Обичаше у него всичко, дори болката му, защото тя също бе част от него, част от онова, което го правеше това, което беше.

След около час Мило замлъкна и тъмният поток от думи най-после секна. Тогава той заспа в ръцете ѝ, докато тя асимилираше

последната разказана от него еротична случка, в която съпругата му хитроумно бе съблазнила любовницата на министъра на финансите. По този начин бе научила тайните му и го бе изнудила да подкрепи операциите из Мило в Индокитай.

Когато даваше воля на фантазията си, Морфея мечтаеше единствено за Мило и откриваше, че ще е щастлива само с него, че само с него би могла да води, както никога досега, един нормален живот.

Както обикновено, Мило се събуди от своя сън зад стените на Ле Порт дю Жад освежен. Къщата за удоволствия, която носеше това име, представляваше бяла каменна постройка от осемнайсетия век. Стените ѝ ограждаха вътрешен двор, в чиято градина пищно цъфтяха рози, теменуги и кандилки. По средата имаше позеленял от времето бронзов шадраван, изобразяващ русалка, съвкупяваща се с делфин. Под един кестен бе поставена изящна пейка от ковано желязо.

Къщата се намираше на левия бряг на Сена, на три преки от Сорбоната, недалече от булевард „Сея Мишел“. През прозорците на много от апартаментите можеше да се види чувствената зеленина на Люксембургските градини.

Именно натам гледаше Мило, докато се обличаше. Зад гърба му Морфея се размърда в леглото.

— Кажи ми нещо, скъпа Морфея — каза той, докато завързваше вратовръзката си. — За какво мислиш, когато спя?

— Мечтая за времето.

Мило се обърна към нея.

— Наистина ли? И какво изпитваш?

Тя се усмихна със своята загадъчна усмивка, която отново и отново го притегляше към нея.

— Трябва да си роб, за да можеш да го разбереш. Да изпиташ какво значи да нямаш нищо свое, да бъдеш покорен. Аз съм от Азия и знам какво е да не притежаваш нищо, да гледаш как чужденците доят дори собствената ти земя. Но аз съм също и жена. Поставена съм в една пролука във времето като порцеланова балерина, за да ме взимат оттам, да ми се възхищават и после внимателно да ме връщат на мястото ми. Трябва да знаеш какво е да си бил близък с някого, да си угаждал на всичките му прищевки, да си го целувал, когато е плакал като бебе, преди да заспи, и след това да не те забелязва, когато се

размине с теб на улицата или в ресторанта. — Тя го погледна през замъглените си очи. — Една играчка в кутия, каквато съм аз, не може да си позволи да мечтае за друго, освен за времето.

Той се приближи и се отпусна на ръба на леглото, за да може да я докосне.

— За такава ли се мислиш? — Всеки път, преди да си тръгне, имаше нужда да направи това, за да се увери, че тя е истинска, а не плод на неговото въображение.

— Много добре знам какво съм — продължи Морфея — Робиня на страстта.

— Може би именно в това се крие силата, която те правя така желана.

Тя се засмя.

— Не чак толкова.

— Но да владееш въображението означава да упражняваш най-висшата сила.

Морфея го проследи с очи, когато той стана и облече сакото си. Беше схванала смисъла на думите му.

— Какво ще направиш, ако минеш със своите приятели покрай мен? Ще ми се усмихнеш ли поне? — Това беше най-тежкият миг, мигът на раздялата. Когато той си тръгнеше, щеше да е по-поносимо — тогава тя можеше да се погрижи за тъпата, пулсираща болка, да я овладее. Но в този момент, когато реалността ѝ се разкъсваше, единственото ѝ желание бе да извърне лице и да се разплаче. Вместо това тя се усмихваше, защото знаеше, че това е, което той обича и иска от нея.

— Ще направя нещо повече. Ще спра и ще те целуна по двете бузи като най-скъпа приятелка. — Сърцето му туптеше силно и той си мислеше: „Когато се усмихне, аз виждам Сутан, когато съм с нея, имам чувството, че до мен е Сутан.“

Мило внимателно постави парите върху писалището.

— Au revoir, Морфея.

В самолета на Пан Ам, Крис спеше неспокойно и сънуваше сенки. Караше велосипеда си по обляна от слънцето селска местност във Франция. Отстрани, усмихната, Аликс поддържаше неговото

темпо. Стройното ѝ стегнато тяло, приведено над извитите дръжки, беше изпълнено с поразителна сексуална енергия.

Слънчевите лъчи, преминаващи през листата на причудливо разкривените платани покрай пътя, изпъстриха лицето ѝ, като ту открояваха релефно чертите му, ту изцяло го потапяха в светлина.

Тя се усмихваше. Той видя равните ѝ бели зъби миг преди сянката да я скрие от погледа му. Крис усети клона като невидима ръка с огромна сила, която го блъсна встрани, така че той за миг изгуби равновесие. Докато успее да изправи кормилото, Аликс бе отишла вече доста напред.

Крис я повика, но вятърът, който свистеше покрай него, отнесе думите му. Тогава той прибра глава между раменете си и се впусна след нея, като наблегна с такава сила върху педалите, че краката го заболяха. Но колкото по-бързо караше, толкова по-далечна изглеждаше тя, докато накрая се превърна в едва забележима точица на хоризонта.

Вместо да се откаже обаче той само удвои усилията си и накрая я настигна. Тя лежеше до своя велосипед встрани от пътя, прикована от гигантско ветрило към потъмнялата и влажна от кръвта ѝ земя.

Когато самолетът докосна пистата, той се сепна и се събуди. Примигна, облиза пресъхналите си устни и се замисли за състезанието, за Аликс, която сега лежеше в болницата в Ню Йорк.

Чувстваше се виновен, че я бе изоставил там, сама и безпомощна.

Погледна през прозореца и видя Ница на фона на синкавите, забулени в мъгла планини, излезли сякаш изпод четката на някой импресионист. На летището се оказа, че авиолинията е изгубила багажа му. Той безропотно попълни формулярите с единственото желание час по-скоро да се махне от там. Не бе взел със себе си нищо особено ценно.

Видя Сутан сред посрещачите, очакващи пътниците от неговия полет. Приятелката на Тери. Той се опита вътрешно да се примири с тази мисъл, но съзнанието му отказваше да я възприеме.

Тя бе дори по-красива, отколкото я помнеше. Годиците бяха усилили екзотичната смесица от кхмерска и френска кръв. Когато го забеляза, тя свали слънчевите си очила.

Носеше бяла ленена блуза с широки спирали от горско зелено, небесно синьо и бледо лилаво, опънат черен клин и ниски ботушки от

същия цвят. Дългите ѝ, изключително красиви крака все така изглеждаха като на млада танцьорка от балета на Парижката опера.

Крис се вгледа в зелените петънца в очите ѝ и промълви нейното име, изпълнен с чувство, което не можеше да назове.

— Сутан.

— Здравей, Крис.

Получи се така банално, съвсем не това, което бе очаквал от този момент. Какво трябваше да направят, да се прегърнат? Или просто да се усмихнат един на друг? Беше крайно неловко.

Сутан го целуна по бузите. Докато вървяха към колата, тя каза:

— Естествено, престоят ти тук не може да бъде приятен, но ще се постарая да го направя поне по-малко болезнен.

Крис понечи да я попита как възнамерява да го стори, но се отказа. По време на полета не беше ял нищо, а сънят въобще не му бе донесъл отмора, така че сега се чувстваше напълно изтощен.

— Точно сега — каза той и примигна от блясъка на слънцето — бих искал да взема един душ.

— Разбира се — отвърна Сутан, като го покани с жест към колата. — Пази си коленете. В тия спортни модели никога не се престарават с пространството.

Колата беше алфа спайдър с цвят на мед и бели кожени седалки. Гюрукът бе свален, но дори когато тя превключи на най-висока скорост, вятърът си остана тих като шепот.

Ница, оранжева и бяла, се катереше по издигащите се от лазурното Средиземно море склонове с грацията на танцьорка. „Това е място, помисли си навъсено Крис, където трябва да дойдеш за медения си месец или с някоя приятелка, а не за да прибираш тленните останки на мъртвия си брат.“

— Много скоро ще бъдеш вкъщи, под душа — каза Сутан.

— Вкъщи ли? Не отиваме ти към хотела?

— Позволих си да отменя резервацията ти — отвърна тя. — Реших, че при мен ще се чувстваш по-добре.

Крис не отговори нищо и тя прие мълчанието му за съгласие.

— Помислих си също, че сигурно ще искаш да видиш нещата на Тери.

— Какво?

— Имам предвид онова, което остана след него — снимки, писма, спомени...

— Ние никога не си пишехме — каза Крис. Не разбираше как може все още да се сърди на брат си за това.

Тя обърна глава и го погледна.

— Да, ти ми каза. И все пак, не си ли поне малко любопитен да видиш какво е притежавал, какво му е било скъпо?

Крис отпусна глава върху облегалката. „Ако съм любопитен за нещо, помисли си той, то е как се чувстваш, след като си спала с двама братя.“

— Честно казано, не знам. Все още не ми е ясно как ще се промени животът ми след смъртта на Тери. Не знам дори дали изобщо ще се промени.

— Имам новина за теб — каза Сутан, докато увеличаваше скоростта на излизане от един завой. — Той вече е променен. Ти си тук, нали?

Крис се извърна към нея. Високите ѝ скули грееха в розов оттенък, синкавочерната ѝ коса бе опъната назад в сложна плитка.

— Кажи ми — попита той, — колко време ти отнема, за да си направиш така косата?

Сутан се засмя:

— Повече от час.

— Струва си.

— Благодаря — кимна тя с усмивка.

В неговите спомени тя неизменно бе мила, весела, открита. Той не я чувстваше като враг, какъвто вероятно винаги бе съзирал в брат си.

Домът на Тери също не отговаряше на очакванията му. Това бе просторен, светъл апартамент, гледащ към булевард „Виктор Юго“, пълен с ярки цветя и декоративни растения с лъскави листа. Мебелите бяха удобни и меки, далеч по-малко аскетични от тези, които според неговите представи Тери би си позволил. И все пак по всичко личеше, че тук той е бил щастлив.

— Ти обичаше ли брат ми? — попита Крис, докато поемаше от Сутан голяма чаша минерална вода.

— Няма ли да отидеш да се изкъпеш?

— Мислиш ли, че имам нужда? — Тя го изгледа, без да отговори нищо и той се почувства засрамен. — Извинявай — каза изведнъж и остави запотената чаша. — Напълно си права. Аз наистина мириша.

— Ей там, направо — посочи Сутан. — Вратата в дъното на спалнята ти.

Той влезе в банята и свали дрехите си. Сега, когато не бяха на него, те изглеждаха и миришеха като дрехи, носени твърде дълго. Остави ги върху леглото в стаята. Спалнята за гости. От това в съзнанието му отекнаха рояк мисли. За какво е служела тази стая, когато Тери е бил жив? *Когато Тери е бил жив.*

Крис се върна в банята, пусна душа и застана под струята. Спомни си съдебните лекари, полицаите, изпълнили апартамента му, въпросите, светкавиците, бляскащи непрестанно, като че ли Аликс беше някаква знаменитост или филмова звезда. А той, който не искаше нищо друго, освен да бъде с нея по пътя към болницата, бе принуден отново и отново да повтаря своите показания пред полицаите, защото те очевидно не вярваха на някои подробности: „Искаш да ни убедиш, че е била нападната от мъж, въоръжен с ветрило?“ И други недоверчиви въпроси от този род на обикновени, земни мозъци, които отказваха да възприемат невероятното.

Той се насапуниса; усещаше кожата си суха и раздразнена, сякаш се бяха опитвали да го дерат жив. Когато свърши с показанията си, последваха още въпроси; съдебните експерти лазеха напред-назад по окървавения килим като агенти на ЦРУ в пародиен филм. Единият от детективите, цветнокожият с белега на брадичката, преписваше от пътеводителя на Крис адреса и телефонния номер на хотел „Негреско“ в Ница, където той смяташе да отседне. Записа си също така номерата на полетите, всяко късче информация, което успя да открие. „Колко време казахте, че ще отсъствате от страната?“

Крис отговаряше на всички въпроси. По това време Макс Стайнър вече беше до него — понякога и адвокатите се нуждаят от адвокат. От шока и болката гласът му звучеше глухо. Той се взираше в белега на чернокожия детектив — сиво-розов на цвят, отдалеч той изглеждаше като петънце от *safe au lait*^[8] на фона на шоколадовата кожа, сякаш някой бе разбъркал на това място малка капчица мляко.

Тази незначителна дисхармония му действаше някак успокоително, подобно на краткотраен нощен дъжд, който ромоли по

покрива и се стича от стрехата — нещо, в което човек може да намери утеха в своята самота.

Накрая му благодариха — все пак той не беше заподозрян, а само свидетел на едно типично градско, особено зловещо престъпление.

Крис спомена, че трябва да се направи нещо за Дани, сина на Аликс, и другият детектив, белият, със сълзливите, зачервени очи, каза: „Не се безпокой, приятел, ние имаме грижата за всичко.“ Но след като полицаите си тръгнаха, той отиде заедно с Макс в Уест Сайд, за да се погрижи сам за момчето, да го отведе в болницата, където в спешното отделение оперираха Аликс. „О, Господи, днес медицината прави чудеса, вестниците непрестанно пишат за това, значи Аликс положително ще се оправи, моля те, мили боже, нека да е така.“

И той не си тръгна от там, докато самият хирург не го увери, че макар състоянието ѝ все още да е сериозно, животът ѝ е вън от опасност. „Тя е истински боец, сър, животът ѝ висеше на косъм, но прескочи трапа. В най-лошия случай я очаква една пластична операция. Голям късмет извади.“

Не пускаха никой да влиза при нея; хирургът му каза, че това няма да е възможно най-малко още два-три дни. Крис повери Дани на грижите на Макс и с известна неохота отлетя за Франция. За съжаление, формалностите около смъртта на Тери не търпяха отлагане.

Докато смъкваше от себе си пяната заедно с мръсотията и засъхналата пот на пътуването и кошмарите, той зърна от другата страна на паравана някаква сянка. Изплакна сапуна от очите си и дръпна завесата встрани.

Сутан стоеше на прага на банята и го гледаше. В ръцете си държеше сгънати на топка дрехите, които той бе захвърлил върху леглото в спалнята.

— Твоите въпроси и моите отговори са като камбана в планината — каза тя. — Ехото им дълго време не заглъхва. — Понечи да си тръгне, но след това размисли. — Ще отговоря на въпроса ти. Аз много обичах Тери. — Тя сведе поглед някъде към пространството помежду им. — Но вече не знам доколко си е струвало. Работата е там, че всъщност никога не съм го познавала.

Водата струеше покрай ушите му, водата, която измиваше неприятната миризма, и я отнасяше в канала заедно с целия му досегашен живот.

— Ще дам тези дрехи за пране — каза Сутан. — Докато изсъхнеш, ще приготвя нещо за ядене. Червено вино ли предпочиташ, или бяло?

— Бяло — отвърна Крис. Точно сега червеното вино твърде много би му напомняло за кръв.

Когато излезе от банята, намери на леглото чиста риза и чифт панталони. Облече ги с неприятното усещане, че вероятно са принадлежали на Тери.

Над скрина имаше огледало. Намери четка и я прокара през косата си. Когато я оставяше обратно, видя ножа.

Вдигна го и щом дланта му докосна чирените от еленов рог, в миг се пренесе обратно в заснежената гора, в отдавна отминалата коледна утрин, когато Тери, сложил ръка върху неговата, го накара да дръпне спусъка на новата карабина. Чу оглушителния трясък на изстрела, от който сякаш потрепериха голите клони над главите им. Видя благородното животно, свлякло се на предните си крака, масивните му, тръпнещи хълбоци, тежкия му дъх, излизащ като дим през пламналите от болка ноздри. Огромните му, широко отворени очи, сгромолясали се върху горския килим.

На следващата година, отново на Коледа, Тери му подари този съгваем нож с четириинчово острие и дръжка, изработена от рогата на същия елен. Разбира се, още щом отвори подаръка и го видя, Крис го хвърли в лицето му.

Сега, в Ница, когато брат му беше вече мъртъв, той го въртеше в ръцете си като изделие на изчезнала цивилизация, чието предназначение не знае никой, освен него. Крис избърса очи. Дали самото съществуване на ножа бе причина за сълзите му, или фактът, че Тери го беше пазил през всичките тези години?

Изглежда именно съзнанието, че той е означавал толкова много за него, че в крайна сметка подаръкът е бил не жестока шега, а своеобразен опит за помирение, трогна Крис до дъното на душата му.

Този нож му каза за неговия брат повече от най-многословните хвалебствия. Като го стискаше здраво в ръка, той се опита да си представи Тери до себе си. Вперил очи в огледалото, Крис болезнено копнееше да не е сам в тази непозната стая, в тази чужда страна.

След известно време пъкна ножа в джоба си.

Сутан седеше на канапето в гостната. На масичката за коктейли бяха наредени вино, сирене и пресни плодове. Когато Крис седна до нея, тя му подаде снимката, която разглеждаше — същата, на която двамата с Тери бяха фотографирани в „Льо Сафари“.

— Това е последната му снимка — каза тя. — Направена е преди около седмица.

Изобщо не се е променил, помисли си Крис. Изглежда точно както при завършването на колежа. Не като се вгледа по-внимателно, забеляза в очите на брат си нещо... нещо тъмно и като че ли болезнено.

Неочаквано си даде сметка, че вижда Виетнам, или по-точно онова, което Виетнам бе сторил на Тери. В резултат на някакъв тайнствен процес, подобно на метал, потопен в киселина, от ужасното преживяване бе излязъл един нов и напълно различен човек. Той си спомни разпалените думи на Маркърс Гейбъл: „Единственият начин човек да не се промени в тая смрадлива касапница беше като умре.“

— Крис?

Той с тревога установи, че няма сили да откъсне очи от снимката. В джоба пръстите му търкаха роговата дръжка на ножа като някакъв талисман.

— Какво има? Добре ли си?

— Бях се замислил. — Крис се отпусна върху облегалката на дивана. — Искаше ми се да мога да върна Тери поне за час.

— И какво щеше да му кажеш?

Той притвори клепачи.

— Странно. През целия път насам си мислех точно за това. Имаше толкова неща, които ми се искаше да му кажа, че просто не можех... Но мисля, че сега не бих му казал нищо. — Той отвори очи и я погледна. — Това, което искам, което наистина искам, е да поговоря с него. Искам да го разбера. И най-вече искам да знам какво е преживял във Виетнам.

Сутан стана, отиде до прозореца и с безмълвно напрежение се загледа през пролуката на пердетата надолу, към булевард „Виктор Юго“.

— Кажи ми, карал ли си някога курсове по самозащита?

— Веднага след университета учих шест месеца айкидо. Мислех, че ще е забавно, но се оказа по-трудно, отколкото очаквах. Нямах

достатъчно време. Защо питаш?

— Поне една част от това, което искаш, може да се уреди — каза тя, без да откъсва очи от улицата. — Ще те заведе при моя братовчед Мън. Той се е бил заедно с Тери през войната и може да ти разкаже за това, което те интересува. — Сутан се обърна и, го погледна. — Ако действително такава е желанието ти.

Крис отново се взря в снимката, сякаш можеше да съживи изображението върху нея.

— Да — каза той. — Какъвто и грях да съм допуснал в отношението си към него, докато беше жив, сега бих могъл да го изкупя. Не искам да пропусна тази възможност.

— Сигурен ли си? — Тя отново седна до него. — Може би съществуват неща, в които е по-добре да не се задълбаваш.

— Какво имаш предвид?

Сутан му показва картичката, която му бе написал Тери. След това му разказа за свещеника, който я беше преследвал, както и онова, което бе успяла да изтръгне с принуда от него, включително, информацията относно „Гората от мечове“.

— Ако Тери е притежавал „Ла Порте а ла Нуит“ и се е стремил да се сдобие с цялата „Preu Dauw“ — каза тя, — това означава, че по някакъв начин е бил свързан с търговията с опиум на платото Шан в Бирма. Там именно „Гората от мечове“ е безценна. Там тя означава практически безпределна власт и богатство, защото всеки вожд от платото би се подчинил сляпо на онзи, който я държи в ръцете си.

— Това е невъзможно — възкликна той, поразен. — Тери никога не би се забъркал с наркотици.

— Крис. — Сутан сложи ръка върху коляното му. — Виетнам е представлявал море от наркотици по времето, когато той е бил там.

— Да, но...

— А и ти сам каза, че изобщо не си го познавал.

Крис я изглежда втренчено.

— Ти си го обичала. Как можеш да допуснеш, че се е занимавал с контрабанда на наркотици? Това е напълно безпочвено твърдение. Аз не мога и не желая да повярвам, че Тери е способен на подобно нещо и, честно казано, съм потресен, че ти го вярваш.

Изречението на Сутан се бе променило, сякаш гневът и болката му се бяха предали и на нея. Той забеляза нейната мъка, белезите на

бездънните нощи върху лицето ѝ.

— Да, обичах го — каза тя тихо. — Но, изглежда, не съм го познавала.

— По дяволите, къде е вярата ти?

— Вярата умира под ударите на фактите.

— Какви факти? Че брат ми имал някакъв меч...

— Това е кинжал.

— Все едно. Кой знае какво е смятал да прави с него? А ти вярваш сляпо на някакъв нещастник, който твърди, че Тери го бил продал на шефа му. Може просто да са знаели, че кинжалът е у него и сега да са видели удобен случай да го получат безплатно. А може и всичко да е пълна измислица. Изобщо не ме интересува някакво си митично оръжие с три остриета, което я съществува, я не. Но съм дяволски сигурен, че искам да науча всичко за брат си.

— Обичаш ли брат си, или го мразиш? — попита Сутан. — Не сте се чували от десет години. През цялото това време не си знаел за него повече, отколкото ако беше мъртъв.

— Същото важи и за него.

— Не. Той следеше кариерата ти. Мисля, че беше в течение на всяко от делата ти.

— Едва ли е възможно — каза Крис, докато гледаше как тя отваря едно чекмедже.

— А какво ще кажеш за това?

Нямаше нужда да разлиства купчината изрезки от вестници, които тя хвърли пред него, защото вече ги беше виждал. Това бяха репортажи от делата му в съда. Дълго сдържаните сълзи бликнаха от очите му. Беше покъртен, трогнат повече, отколкото можеше да понесе.

— Не знаех — промълви той.

— Защо мислиш, че в картичката се обръща към теб като le monstre sacre — важна клечка? — За миг тя притвори очи и започна да се олюлява, сякаш се намираще в лодка в морето. Когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча глухо. — Сега всеки от нас е наясно с чувствата на другия. И двамата сме обичали Тери и никога не бива да забравяме това. Но трябва да погледнем фактите в очите. Разбира се, че за подобно нещо не бих повярвала на думите на когото и да било. Но аз разказах на Мън всичко, което чу и ти. Наблюдавах изражението на лицето му. Видях реакцията му.

— Какво каза той?

— Всъщност ме тревожи това, което не каза — отвърна Сутан.
— Подозирам, че знае много повече за плановете на Тери, но не желае да говори за това.

— Може би на мен ще каже. Все пак, аз съм му брат.

— Не познаваш Мън. Той е по-твърд и от скала. Някога няма да ти каже нещо, което не иска.

— Тогава — каза Крис, — трябва просто да го накараме да поиска.

Подхванаха делови разговор на чаша ароматен тайландски чай, сладък и силен.

— Имам петдесет килограма номер четири — каза адмирал Джъмбо. — Приготвен под мое лично наблюдение.

— Само петдесет? — Мън беше озадачен. — Обикновено ни запазвате сто килограма.

— Случи се твърде неблагоприятна пролет. Времето беше прекалено хладно и сухо за маковете.

— Но фермерите положително са оползотворили максимално добива.

— Ох, тези фермери от Шан — въздъхна адмирал Джъмбо. — Има ли по-ленив народ от тях? Съжалявам, приятелю. Не мога да сторя нищо.

Ма Варада, красивото момиче, което бе поднесло чая, им наля отново. То бе също така неотделима част от домакинството на адмирал Джъмбо, както и нейната предшественичка, Ма Линг.

— Как е нашият приятел Тери Хей? — попита адмиралът иззад миниатюрната си чашка.

— Тери е мъртъв — отговори Мън. — Убиха го.

Чашката застина неподвижно във въздуха. Зад нея очите на адмирал Джъмбо бяха тъмни и тайнствени като на стара кокетка. Дебелите му устни образуваха едно „О“ на изненада и удивление.

— Но за теб това е ужасно. Какао смяташ да правиш сега?

— Не знам — каза Мън, чиято предпазливост нарастваше с всеки изминал миг. Не му беше до бабините деветини на адмирал Джъмбо, след като опиумният вожд явно го изтикваше от играта. Само

петдесет килограма вместо сто. Дори времето да е било лошо, Мън знаеше колко здраво държи адмиралът своите фермери. И тази великолепна нефритова огърлица около тлъстия му врат като че ли липсваше по-рано. Трябва да струва около четвърт милион долара. Дали е подарък, питаше се Мън, и ако е така, от кого? Адмирал Джъмбо обожаваше редките късове нефрит и подобно украшение представляваше идеален подкуп за него. Най-неочаквано Мън бе изправен пред вероятността адмиралът да се е превърнал в негов противник. Но защо? Какво се бе случило по време на отсъствието му от Шан?

— В такъв случай, като че ли стана по-добре, че съм ти приготвил само петдесет килограма — говореше междуременно адмирал Джъмбо. — Може би сега, без Тери, поддръжката на канала ще се превърне в твърде непосилна задача. Все пак той движеше лично по-голямата част от връзките. — Адмиралът закима с глава като някаква пародия на премъдрия Буда. — Като се замисля сега, струва ми се, че ще се чувстваш по-добре на друга работа. Самият аз разполагам с многобройни, не така... хм... рисковани предприятия, където би могъл да намериш приложение за своите способности. Защо не помислиш върху този въпрос?

Това съжаление, тази любезност — възможно ли бе всичко да е само преструвка? Дали адмирал Джъмбо вече е знаел за смъртта на Тери? В момента тези въпроси бяха от жизнено значение за Мън. Въпроси, чиито отговори знаеше, че може да получи единствено от Могок. Но засега разговорът не биваше да секва. Колкото по-дълго адмиралът говореше, толкова по-вероятно бе да издаде нещо съществено.

— Наистина жалко за Тери Хей — каза той, без да откъсва поглед от Мън. — Знаеш ли кой го е убил?

Този въпрос изправи Мън пред трудна дилема. Отговорът му щеше да покаже дали избира да обърне гръб на създалото се положение и на своята отговорност към Тери, или да се бори с тази нова и все още неясна опасност, която заплашваше мечтата, принадлежала основно на Тери. Можеше да не отговори нищо, просто да стане, да излезе и никога повече да не се върне. Това щеше да сложи край на всичко. Но дали наистина беше така? Той не си правеше илюзии, Тери бе негов приятел. Помежду им имаше доверие, каквото

рядко се среща дори между братя. Мън знаеше по кой път води неговата карма.

— Възможно е.

— Хайде стига, няма защо да се пазиш от мен — рече адмирал Джъмбо с възможно най-сърдечния си тон. — Трябва да ми кажеш имената им. Да не забравяме все пак, че Тери беше и мой приятел.

— Познавам хората, които убиха приятеля ми — отвърна Мън. — Те вече са мъртви, макар и все още да не го съзнават.

Веждите на Джъмбо леко се повдигнаха. След това лицето му цъфна в широка усмивка, адмиралът остави чашката си и плесна с ръце от удоволствие.

— Това се казва приказка, кучи сине! — извика той. — Ще изпратя с теб няколко от моите хора. Те ще те придружат, за да ти помогнат да отмъстиш за приятеля си. Когато свършите, ще те върнат обратно тук. Аз ще ти уредя нова работа, нов живот. С удоволствие ще го сторя за теб — та аз и ти сме като братя, дори мислим по един и същи начин.

— Така е — отвърна Мън, вперил поглед в китаеца. — И двамата не забравяме своите приятели и своите врагове.

Сийв издейства освобождаването на Дракона не без известни опасения. Вкарването на Питър Лунг Чън зад решетките му бе отнело толкова време и толкова хора бяха намерили смъртта си в преследването, че трябваше да призове на помощ цялата си решителност, за да подпише документите за временно освобождаване и разписката, с която лично гарантираше за арестувания. След това трябваше да се оправи с Даяна, която яростно възразяваше срещу излизането на Чън от участъка под какъвто и да било предлог. Тя с право отбелязваше нередността на подобно действие, да не говорим за опасността, която то криеше за Сийв.

— Поне вземи със себе си подкрепление — бяха думите ѝ, когато осъзна, че губи спора.

Сийв поклати глава.

— Дракона каза, че трябва да сме само двамата.

— Това е клопка, шефе. Нима не виждаш...

— Бил ли е някой във връзка с него, откакто го арестувахме? — попита Сийв. — Никой. Той е в ръцете ни и го знае. Работата му е спукана и докато продължава да вярва, че ако не ни сътрудничи, сестра му ще пропадне заедно с него, ще бъде послушен като дресирано кученце. Тя е най-близкият му човек, Даяна. Сама разбираш, че няма да направи нищо, с което да изложи на риск нейната сигурност.

— Надявай се — каза тя раздражено. — Известно ли ти е, че нарушаваш почти всички правила, на които някога си ме учил?

— Не ги нарушавам — отвърна с усмивка Сийв, — а само леко ги нагаждам към ситуацията.

Докато го гледаше как отива към килията на Дракона, за да го изведе, Даяна се запита дали той си дава сметка колко много се е променил. Нещо сякаш го бе обладало след смъртта на брат му. Тя със сигурност знаеше, че това не е същият Сийв Гуарда, когото бе познавала допреди два дни. Какво беше станало с него? Какъв загадъчен, незабележим за нея знак бе видял на мястото на престъплението? Не можеше да си представи и това я плашеше.

Тя винаги бе гледала на Сийв като на нещо непоколебимо и твърдо като скала, като олицетворение на самия Закон. А според нейните разбирания Законът беше неизменен. Какво щеше да стане сега с нейния свят, с представите и за добро и зло, щом този Закон можеше да се нагажда, както се бе изразил Сийв, без да се наруши?

Прииска ѝ се да се затича след него, да го спре и да го разтърси, докато най-сетне осъзнае какво върши. Но точно в този момент по факса започнаха да пристигат материалите от полицията в Ню Канаан.

Сийв изведе Питър Лунг Чън от участъка, свали го по стълбите и го бутна в своя буик без полицейски опознавателни знаци. В колата незабавно го прикова с белезници към седалката.

— Смяташ ли, че е необходимо? — попита Чън.

— Не се опитвай да ми пробутваш номера — каза Сийв, като палеше мотора. — Мисли за сестра си и за това какво ще стане с нея, ако тая работа излезе въздух под налягане.

Чън отпусна глава върху облегалката.

— Ще получиш каквото искаш — каза той уморено. — Само остави сестра ми на мира.

Дракона насочи Сийв по Трето авеню, което след това премина в улица Бауъри^[9]. Когато наближиха площад Сейнт Джеймс, той каза:

— Спри някъде тук.

Сийв сви встрани и паркира до бордюра. След това свали козирката на предното стъкло, върху която беше закачена емблемата на нийоркската полиция. Накрая махна белезниците на Чън, но когато той посегна към дръжката на вратата, го спря с ръка и му показа служебния си револвер, скрит в раменния кобур под сакото.

— Помни, че това е тук — каза той, като потупа ореховата дръжка. — Знай, че по-скоро ще ти пръсна черепа, отколкото да те оставя да ми избягаш.

Сийв безуспешно се опитваше да разгадае изражението на китаеца. Добре съзнаваше, че Чън вижда силното му желание да залови кръстника на Чайнатаун. Това бе слабост, която не бе в състояние да прикрие, и този факт го тревожеше. Лунг беше човек, който цял живот си бе изкарвал прехраната на гърба на чуждите слабости и за миг Сийв се замисли как ли ще се възползва сега от неговата.

Пресякоха улицата, минаха през някакъв безистен, вонящ на анасон и сурова риба, и излязоха на Елизабет стрийт, където свиха наляво. След това Чън продължи да води надясно по Байърд, наляво по Мот и отново наляво по Пел стрийт, покрай Църквата на Преображението.

Когато стигнаха Дойърс — стара, тясна уличка, която по половината си протежение имаше силен ляв наклон, Сийв спря Чън.

— В кръг ли ще ме водиш, по дяволите? Можехме да стигнем до тук направо от Бауъри.

— Вярно е — отвърна Дракона. — Но пък никога нямаше да разбере дали ни следят. Докато вървахме, имах достатъчно време да се огледам, да се послушам, да почувствам атмосферата. Именно затова дойдохме сами. В Чайнатаун на всяка крачка някой следи и подслушва. Сега вече сме готови да продължим. Това стига ли ти?

Сийв напрегнато се взираше в лицето на Дракона, но нямаше как да разбере дали той казва истината, или играе някаква скрита игра. За пореден път се сблъскваше с уязвимостта на положението си и проклинаше съдбата, която го бе свързала с това опасно и непредсказуемо същество.

С недотам добри предчувствия той кимна с глава и Чън го поведе по кривата уличка. Пред една мърлява постройка от червеникав

пясъчник, в основата на която, под нивото на улицата, имаше западнал ресторант, Дракона спря.

Те влязоха през тесния вход и се изкачиха по стръмната воняща стълба. На площадката на най-горния етаж Лунг за миг застана неподвижно. Сийв се опита да долови някакъв звук, но до ушите му долиташе единствено бавното капане на вода някъде зад тънките стени. Не се чуваха телевизори, плач на бебета, караници на възрастни — нито един от обичайните звуци, издаващи присъствието на обитатели.

— Какво...

Чън му махна да замълчи.

— Говори тихо.

— Какво става тук? — прошепна Сийв. — Къде са наемателите?

— Няма ги — отговори Чън със същия приглушен глас. — В момента наемателят е само един. — И той посочи вратата в дъното на занемарения коридор с олющени, покрити с петна стени. След това бавно запристъпва нататък, но Сийв го хвана за ръкава.

— Къде така?

— Ще вляза вътре — отвърна Чън.

— Никъде няма да ходиш без мен.

— Искаш ли го? Искаш ли кръстника на Чайнатаун?

Сийв го гледаше в очите.

— Колко го искаш? — попита Чън. — Сега трябва да решиш.

— Ще влезем там само заедно — твърдо отсече Сийв.

— Това неизбежно ще доведе до кървава баня. Неговите телохранители са зверове. Смъртта не означава нищо за тях. Никога няма да се върнеш в участъка, повярвай ми. Какво ще стане тогава със сестра ми?

— Какво друго можеш да направиш сам, освен да ги предупредиш за моето присъствие?

— За мен животът на сестра ми е по-важен от моя. Ако се съмняваш в това, значи не знаеш нищо за мен и въобще за китайците. Аз мога да успокоя телохранителите, да приспя бдителността им, когато ти влизаш. Така ще е много по-добре, отколкото иначе.

Сийв не виждаше да има някакъв друг избор.

— Тръгвай — каза той, като извади револвера си. — Разполагаш с шейсет секунди, след като прекрачиш прага. После влизам вътре. —

Той потупа Чън по рамото с цевта на револвера си. — И ако все още мислиш за бягство, помни, че ми е все едно дали ще те застрелям в лице, или в гръб.

Когато Мабюс видя Сийв Гуарда да излиза от участъка заедно, с Питър Лунг Чън, той инстинктивно се досети къде отиват. Това бе ясно за него не по-малко от червените линии на екрана на радара, показващи посоката на бомбения удар. Само една причина можеше да накара полицая да рискува, като изведе Дракона навън: Лунг щеше да го заведе при своя шеф.

По пътя към Долен Манхатън Мабюс намери работещ уличен телефон и набра един номер. Усърдието му беше похвално, но какво щеше да направи Мило, ако разбере на кого се обажда? Мабюс знаеше, че той щеше да допре зад тила му дулото на пистолет и да дръпне спусъка. Нямаше да проумее защо Мабюс е постъпил така, щеше да си мисли, че Мабюс го е предал. Но той не знаеше същинския смисъл на думата предателство. Никой не го знаеше, освен Мабюс, защото цялата му страна беше предавана толкова пъти, че този грях се бе превърнал в нещо съвсем обичайно. Така, както отчаянието, смъртта и страданието бяха станали общоприета част от ежедневието.

А ежедневието на Мабюс беше да гледа от птичи полет лъкатушешките кафяви реки, нефритовозелените оризови полета, сивите тръстикови покриви, увиснал сред охреножълтото небе, докато мощното боп-боп-боп-боп на хеликоптера изпълваше слуха му, а американският капитан го ръгаше отзад и крещеше в ухото му: „Само ни кажи къде се крият жълтите, както правиш винаги. Кажи, не бой се.“

Мабюс се вижда как сочи през отворената врата. Капитанът слага ръка върху рамото на пилота и хеликоптерът прави стръмен вираж. Те прелитат покрай една горичка и селото се показва. „Ето там.“

Вертолетът се спуска надолу като хищен звяр, оръдията са готови и затракват като живи, сеейки смърт, снарядите пръскат плътта и тръстиковите покриви, във въздуха изригват гъсти, мазни облаци дим с миризма на печено месо, през които хеликоптерът продължава тържествуващо да се носи.

Мабюс, долепил ухо до пода, отчаяно се мъчи да долови писъците, но всякакви човешки звуци се губят сред оръдейния огън, взривовете и пукота — плодовете на машините на разрушението.

Когато стигна покрива на сградата на Дойърс стрийт, Мабюс се спусна по пожарната стълба и влезе през прозореца на най-горния етаж, оставен отворен специално за него. Помещението беше празно, обитателите, предупредени от неговото обаждане, се намираха на безопасно място, далеч от тук. Имаше само една издраскана училищна маса, телефон, три стола, канапе, опряно до стената в дъното на стаята, две лампи и един протрит килим. Бяха проявили голяма предпазливост; трудно можеше да се каже, че някой е живял на това място. Във всеки случай никъде не бе оставен какъвто и да било документ.

Познатият глас отново прозвуча в ушите му: „Чън изпълни своето предназначение. Накарай го да замълчи, преди да ни е причинил сериозна вреда.“ Това го върна обратно в 1969-а, когато страната му се гърчеше в бавни мъки, простряла под него своите белези, своята агония, докато той се носеше в търбуха на ненаситния метален звяр, коленичил край омразните американци, принуден от жестоката съдба да им сътрудничи, преди да започне да ги унищожава.

Сега Мабюс бе тук, готов да убива отново, обзет от единствения стремеж да причинява смърт.

Търпелив като Буда, той стоеше в изоставеното помещение и чакаше вратата да се отвори. От сенките, в ъглите на стаята го гледаха обвиняващите лица, които неспирно вървяха по петите му. Те шепнеха името му — не Мабюс, както го бяха нарекли преди много години, а онова име, което бе получил при раждането си и от което безуспешно се опитваше да избяга.

Той политна назад като от силен удар и се свлече надолу по плесенясалата стена. Безсилен да откъсне поглед от устите, които го зовяха от сенките, запуши ушите си с ръце, но гласовете, затворени в черепната му кутия, продължаваха да кънтят, докато накрая той затрепери в такт с кошмарния им ритъм.

Едва стърженето на вратата в пода успя да разпръсне магията и, сякаш подплашени от внезапна слънчева светлина, лицата се отдръпнаха в стените, тавана и пода.

Сега!

С помощта на „кебатинан“ — възпитанието на духа от бойното изкуство „пенджак силат“, Мабюс прочисти съзнанието си. Докато го правеше, за пореден път се увери в нещо, което подозираше от известно време насам. Дори „кебатинан“ все по-трудно сполучваше да удържа на разстояние духовете на мъртвите, да опазва свободна неговата последна пътека към спасението. „Какво ще правя, мина му през ума, когато един ден «кебатинан» се окаже безполезен?“

Докато безшумно и стремително се носеше по посока на вратата, той знаеше, че отговорът е само един — трябваше да завърши своята мисия на отмъстител, преди това да се случи.

Затаил дъх, Сийв броеше до шейсет, без да смее да отмести очи от вратата, затворила се зад гърба на Питър Лунг Чън.

Независимо от това, звукът, който чу — зловецият, тънък вой, от който космите на тила му се изправиха — бе прекъснат така внезапно, че не успя веднага да реагира.

Той се втурна по коридора, блъсна с рамо вратата, почувства как тя поддава и, запазвайки равновесие с изнесения си назад крак, приклепна в поза за стрелба, уловил пистолета с две ръце пред себе си.

Видя рухналото тяло на Чън, отрязаната му глава, търкулната встрани, зъбите, оголени в гримаса на удивление и ужас, втренчените, широко отворени очи, празни като на восъчна кукла. Невиждащият им поглед бе отправен към стената, където с кръв беше надраскана някаква рисунка. „Какво означаваше тя“, запита се Сийв. Стори му се, че смътно я помни отнякъде.

В същия миг долови някакво движение с крайчеца на окото си — не повече от потрепване на прозрачна завеска от полъха на вятъра.

Метна се към отворения прозорец, подхлъзна се в локвата кръв и се удари силно в ръба на масата. Без да обръща внимание на болката, скочи на перваза и след това навън, сред желязната плетеница на пожарната стълба.

— Виждам те, копеле! — изкрещя той и заслиза припряно надолу, като прескачаше през едно стъпало и се мъчеше да хване на мушка мяркащата се фигура, която сега се метна към пожарната стълба на съседната сграда.

Сийв я последва, първо нагоре, след това отново надолу, в главозамайваща гоненица, докато внезапно изгуби силуета от погледа си. Той се взря между застъпващите се пред очите му жезла, сигурен, че го е забелязал отново, но след още две стъпала му стана ясно, че това, което вижда, е само безплътна сянка.

Спря и напрегна слух за звуците, които би издавал един бягащ човек. Не чу нищо, освен какофонията от клаксони откъм многолюдната Бауъри, далечния вой на полицейска сирена, шумния спор на кантонски диалект някъде от долните етажи и сладострастния ритъм на виетнамска песен, долитаща от музикалния магазин на Пел стрийт.

„По дяволите, помисли си Сийв. Сигурен съм, че е някъде тук.“ Очите му обходиха прозорците. Всички бяха плътно затворени. Хвърли поглед към улицата под краката си. Дали не беше скочил долу? Внимателно огледа съседните пожарни стълби — може би се бе прехвърлил на някоя от тях? Хората отминаваха, забързани и безразлични. Наоколо нищо не помръдваше. Стъклата на прозорците отразяваха образа му. Нямаше никой.

Тогава Сийв вдигна глава нагоре. Покривът! Като пхна револвера в кобура, за да освободи ръцете си, той се набра през последните осем фута до корниза на сградата. Скочи върху асфалтирания покрив и се претърколи бързо, като същевременно извади пистолета.

— Къде си, копеле? Падна ли ми най-сетне!

Усети как синьото небе се стоварва върху него, сякаш във внезапния си устрем нощта бе изкарала всички въздух от дробовете му.

— Господи!

Дали го бе произнесъл, или само си го бе помислил? Не би могъл да отговори. Очите му щяха да изскочат от натиска, стегнал шията му. Гърлото му беше запушено и като в епилептичен припадък той започна да се задушава със собствения си език.

Сийв, който притежаваше мощта на тигър, усети как цялата му сила изтича в сянката под него. Застанал на колене, превит, той виждаше пред себе си единствено грапавия асфалт и сенките — своята собствена, долепена като уродлив придатък към тази на съществото, надвесило се отгоре му.

С помощта на своите лакти, пети, рамене, на цялото си тяло, той се помъчи да се освободи от натиска, да вдиша отново, да продължи да живее. Не можеше това да е краят — смърт върху един покрив в Чайнатаун от ръката на неизвестен нападател — и толкова, *finis*.

Но всичките му усилия бяха напразни. Някъде зад очите му се появиха огнени въртележки, в главата му се понесе стремителен воден поток. Светът бавно се оцветяваше в червено, звуците станаха гъсти и лепкави като сироп.

И тогава чу глас, толкова близо до ухото му, че можеше да идва от собственото му съзнание.

— Помниш ли ме, лейтенант Гуарда? Аз те помня. Знам какво си извършил.

„Дали нямам халюцинации“, запита се Сийв.

— Дойдох като вятъра, като нощния мрак, за да търся възмездие. Разплата за греховете, които си сторил срещу хората и земята на Виетнам.

„Ще умра, помисли си Сийв, в ръцете на един луд.“

— Виждаш ли това?

Ярка светлина на прожектор прободя очите му и за миг разкъса червената пелена, забулила погледа му. Нападателят изви главата му назад и той изстена от болка.

Сега видя, че това не е прожектор, а къс полиран метал, чиято плоскост отразяваше слънчевите лъчи.

Ветрило.

Ветрило с назъбен, остър като бръснач ръб. „Дом, мина му през ума. Ти си убил брат ми.“

— Виждаш ли го? — Ветрилото се поклати и режещият му край се насочи към гърлото на Сийв. — За теб е.

О, Господи!

Сийв замахва, сгърчените му пръсти търсеха да докопат плът, но вместо това разкъсаха ризата на непознатия. И оголиха татуировката. При вида ѝ, кървавата рисунка на стената моментално застана на мястото си. Защото двете представляваха едно и също — „фунг хоанг“. И Сийв разбра кой бе дошъл за него.

— Не мърдай!

Почти в безсъзнание, Сийв позна гласа на Даяна, подобно на удавник, видял своя спасител. Главата му отново се изви назад с такава

сила, че болката, както му се стори, го върна от самия ръб на смъртта.

Последва острият трясък на пистолетен изстрел и внезапно, сякаш някой бе завъртял електрически ключ, натискът изчезна. От устата му бликна кръв и сладкият въздух конвулсивно изпълни запъхтените му гърди.

След миг нежните ръце на Даяна го докоснаха и той чу загрижения ѝ глас:

— Шефе, шефе, добре ли си?

Сийв машинално кимна с глава, но знаеше, че лъже. В устата му имаше още кръв и той я изплю.

— Улучи ли го? — успя да изхрипти.

— Не. Изчезна, стопи се. Не знам какво стана.

Но Сийв знаеше. Всичко се бе променило. Миналото го бе връхлетяло отново, обгръщайки го в зловонните си обятия като зейнал гроб.

Мило и Логрази се срещнаха в малък терасовиден парк близо до авеню „Франклин Рузвелт“, където успоредно с Гран Пале то пресича La Cours la Reine. Недалеч от тях беше Мостът на инвалидите и във въздуха се носеше мирис на прясно изпечени вафли от фургончето, спряло в единия му край, отвъд задавената от автомобили газове Cours.

В долната част на парка, край езерцето, в което висеше като желиран един голям, петнист шаран, единственият аромат, достигащ до ноздрите им, бяха бензиновите изпарения.

Застанал с лице към Логрази, Мило мислеше за пакета снимки, направени с телеобектив, който му бе дал неговият фотограф. За седемдесет и два часа наблюдение над къщата на Логрази непознатият се беше показал само веднъж. И тогава, в три часа през нощта, човекът на Мило едва не го беше изпуснал. Когато Мило отвори пакета, за да види кой е този непознат, който поема ръководството на операция „Белия тигър“ и се отнася така пренебрежително към него, се оказа, че той е никой. Или поне не беше познат на Мило. Широкоплещест американец с красиво, загоряло лице на филмова звезда. Мястото му беше в Холивуд или на някой плакат, с пъхната в устата цигара. Като че ли беше слязъл от реклама на „Марлборо“. Мило бе обзет от дълбоко разочарование. Визуалното наблюдение не даваше резултат. Как тогава

можеше да разбере кой е този тайнствен непознат? Като продължи да подслушва.

Внезапно Мило осъзна, че Логрази започва да губи търпение и побърза да се пробуди от мислите си.

— Бих искал да знам откъде черпите информацията си за мадмоазел Сирик — каза той.

— Това изобщо не ви засяга. Вие работите за мен и ще правите това, което ви казвам — отвърна Логрази с типичния си рязък тон.

Мило многократно бе обмислял начина си на поведение спрямо тези хора. Като цяло той смяташе мафиотите за не особено интелигентни. Те нямаха понятие какво всъщност означава властта над Шан — единствено ги интересуваше опиумът. Ето защо той бе особено заинтересован да продължава да води за носа това момче за поръчки на Мафията. Ръководен от подобни съображения, той каза:

— Погрижих се да науча някои неща за мадмоазел Сирик. Знаете ли, че в момента тя е с по-малкия брат на Тери?

— Не ме интересува с кого е — отговори Логрази, — след като така или иначе ще умре. — И като изрови от джоба си смачкан хартиен плик, започна разсеяно да храни ленивия шаран.

Мило, който през това време не откъсваше поглед от него, продължи:

— Тогава може би не ви интересува и това, че докато Де Кордия е бил тук за разговорите си с Тери, тя се е привързала към него като дъщеря?

— Е?

— Е, дъщерите обикновено не ликвидират татковците си.

— Била е длъжна да го направи — отвърна Логрази. — Тери ѝ е наредил...

— За какъв ме вземате? Това, което ми говорите, са пълни глупости — възрази Мило, събрал решимост. — Аз познавах Тери Хей. Знам на какво беше способен. Подобно хладнокръвно убийство не беше в неговия стил.

— Какво, по дяволите, става тук? — Логрази, с ръка в плика, бе спрял да храни шарана. — Да не искате да ми кажете, че няма да изпълнявате нарежданията?

— Вече и без това се проля твърде много кръв. „Ла Сюрте“^[10] продължава да души наоколо. Не искам да се намеси и Интерпол.

— Въобще не ми говорете за тях. Те са пълни идиоти.

— Идиотът може да повреди един механизъм не по-зле от гения
— отговори Мило.

Логрази продължи да храни рибата, като обмисляше думите му.

— Моят източник не подлежи на съмнение — каза той накрая.

— Така ли? И как според вас е станало всичко?

— Това не е важно — отвърна Логрази. Шаранът помръдна едва колкото да достигне трохите, които той хвърляше във водата. — Просто направете това, което ви казвам. — Гласът му тегнеше от заплахата.

Те се запътиха нагоре към булеварда. На едно мостче, под което минаваше пътечка, Логрази спря и се облегна на бетонните перила.

„Трябва да намеря някакъв изход, мислеше си Мило. Не бива да допусна Сутан да пострада.“

— Има един друг, по-неотложен проблем — каза той. — Тери Хей не е имал никакво намерение да ни продава „La Porte à la Nuit“.

Логрази рязко изви глава към него.

— Какво означава това?

— Това, което ми продаде, няма никаква стойност.

Лицето на Логрази доби убийствено изражение.

— Вашата информация беше, че е на червено. Че му трябват пари в брой.

— Очевидно е имал други, неизвестни източници на доходи. Спешната му нужда от пари е била само уловка.

— Уловка? С каква цел?

— Тери започваше да се досеща какво целим с операция „Белия тигър“. Аз вече примахвах някои хора от неговата мрежа. Предполагам, че по този начин е искал да ми го върне. Да ме накаже задето си присвоявам организацията му.

— Отмъстително копеле, а?

Мило нямаше желание да задълбава в тази тема. Какво ли разбираше и без друго този простак?

— Вижте, Мило, благодарение на вашата информация се сдобихме с едно обикновено парче пластмаса. Не сме се доближили и на крачка до откриването на последната част от „Гората от мечове“. — Логрази сложи тежката си длан върху ръката на Мило и го стисна като с клещи. — Какво се случи, по дяволите?

— Мисля, че съм по следата на истинската „Врата към нощта“.

— Попитах какво, по дяволите, се случи.

— Бях подведен — призна Мило, като запази с огромно усилие присъствие на духа.

— О, да — изръмжа Логрази. — Подведен, и още как! Изглежда Тери през цялото време ви е правил на глупак. Като толкова добре сте го познавали, не знаехте ли, че е специалист по дезинформацията?

— Сведенията ми не бяха от него — излъга Мило. Дезинформация? Ето по какъв начин Тери го бе накарал да повярва, че е закъсал за пари.

— От кого тогава? — Хватката на Логрази стана жестока.

И Мило, усещайки как главата му се мае, отвърна:

— Използвах Сутан Сирик. Хората ми не поддържаха контакти с агентите на Тери. Усилията им бяха съсредоточени върху приятелите на мадроазел Сирик. — Това беше лъжа. Той знаеше, че подхваща отчаяна игра с живота на Сутан, но нямаше друг избор. Трябваше по някакъв начин да вдигне смъртната присъда, която ѝ бе наложил Логрази.

Видя в очите на американеца, който съзерцаваше отдалеч езерото с шарана, че мисълта му трескаво работи.

— Ако е така, както смятате, ако действително тя ви е измамила — каза той накрая, — тогава тя е замесена във всичко. И в този случай истинската „Врата към нощта“ би могла да е у нея.

Мило сви рамене, притаил вътрешно дъх.

— Ако я ликвидирам, никога няма да научим това.

Логрази изсумтя.

— Трябва да поговоря с някои хора — каза той. — Не бързайте да я очиствате, докато не получа тяхното съгласие. — Пръстите му освободиха ръката на Мило. — Ще им предам, че вашият съвет е вместо това, да я включим в играта. Предполагам, че ще успея да ги убедя в правотата ви.

Мило усети как от гърдите му се смъква огромен товар. Чувството на облекчение беше почти зашеметяващо.

— Добре — отвърна той глухо. — Нямаме друг начин. Мадроазел Сирик ни трябва жива.

Намираха се в северния край на лагера на адмирал Джъмбо, където рядко се появяваше някой. Независимо от това трябваше да внимават за патрулите, които постоянно обхождаха периметъра на сектора.

Лицето на Могок беше посърнало, почти като от физическа болка.

— Донесе ли го, ко Мън?

— Всяко нещо по реда си, доу Могок. — Макар племенният вожд да се бе обърнал към него като към равен, Мън предпазливо му отговори с формата, използвана за обръщение към по-висшестоящ. — Искам да знам какво се е случило тук след последното ми идване. Първо, забелязвам определено затягане на мерките за сигурност. Освен това всички са необичайно напрегнати.

Могок се озърна неспокойно наоколо.

— Адмирал Джъмбо е взел пагубно решение — коза той. — Възнамерява да тръгне на война срещу генерал Киу. Искан да го убие и да завладее Десети сектор. Хората говорят, че не е роден от жена и е безсмъртен. Някои дори намекуват, че е самият Махагири.

— Джъмбо живее в мир с генерал Киу от години. Какво го е накарало сега изведнъж да реши да го нападне?

— Ма Линг. — Могок поклати глава. — Светът ще се свърши заради едно момиче.

— По-точно заради една любов — поправи го Мън.

Могок изпръхтя презрително.

— Както и да го наречеш, това е цяло нещастие. Адмиралът вече не мисли с главата си, а се задоволява да върви натам, накъдето го води мъжкият му член.

— Какво се е случило?

— Генерал Киу е решил да ни унищожи, ето какво. Чрез своите шпиони е открил, че Ма Линг е любимката на адмирал Джъмбо. И нареди да я убият. Сега честта повелява адмиралът да си отмъсти.

— Тогава би трябвало да сте вече във война.

— Така е — кимна Могок. — Но генерал Киу е прекалено хитър. Ма Линг умря по такъв начин, че не можехме да го обвиним в нищо. Подозираме го, но нямаме никакви доказателства. Дори не знаем кой е убиецът. Тя беше намушкана с нож, а никой външен човек не е могъл дори да припари до нея.

— Тогава очевидно генерал Киу има шпионин вътре в самия лагер. Още ли не сте го открили?

Могок поклати отрицателно глава.

— Не. А и навярно вече отдавна е избягал. — Той махна с ръка. — Стига по този въпрос. Къде е сега „Гората от мечове“?

— Не я нося. — Как можеше да му каже, че не знае дори къде се намира?

Могок изруга на някакъв непознат диалект.

— Значи с нас е свършено. Свършено!

Мън се взря в лицето му. То бе преbledняло под естествения си цвят на мед.

— Какво те тревожи толкова?

— Ти. — Само потайният характер на срещата им възпираше Могок да крещи от яд. — Край на сделката ни. Ти обеща „Гората от мечове“. С нея бих се решил на всичко.

— Идеята да се използва „Гората от мечове“, за да се подчинят адмирал Джъмбо, генерал Киу и другите опиумни вождове, принадлежеше изцяло на Тери — каза Мън. — Той искаше да установи мир по тези места, да сложи край на непрестанните схватки между секторите заради територии, работна ръка и маршрути за преминаване на стоката. Негова идея беше да те наемем, за да имаш грижата за нашия опиум и да ни държиш в течение на всичко, което става тук. Похарчихме много пари за теб, Могок.

— Тери Хей е мъртъв. Всичко това вече е приключено. Повече няма да изнасям за вас информация. Защо да го правя? Ти не донесе „Гората от мечове“. Не изпълни своята част от сделката.

— Искам да получа изцяло своите сто килограма опиум — настоя Мън. — Не ме интересува какво е било времето през пролетта. Удръжете онова, което не достига, от партидата на някой друг.

— Съжалявам — сви рамене Могок. — Боя се, че вече нищо не мога да направя за теб.

— Ако ти не искаш — каза с престорено безразличие Мън, — ще намеря друг, който ще поиска.

Могок се подсмихна.

— Съмнявам се. Това е едно затворено общество.

— Това също така е едно подкупно общество. Говори се, че в Шан верността на човек се измерва с месечното му възнаграждение.

Могок избягна погледа му.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа — отвърна Мън бавно, — че ако не съм донесъл „Гората от мечове“, това още не означава, че тя не е у мен.

— С какво можеш да докажеш, че наистина е у теб?

— С нищо. Трябва да ми повярваш.

— Не вярвам на никого — рече Могок. — Няма да тръгна срещу генерал Киу без „Гората от мечове“. Ами ако той наистина е безсмъртният Махагири, както казват хората? Ще ме одере жив и това ще е само началото.

— Знаеш ли, че през войната генерал Киу командваше северновиетнамски батальон? — Мън видя как очите на Могок се разширяват от удивление. — Да, така е. От ноември 1969-а до май 1974-а. После му дойде до гуша, метна се на един кораб, дезертира — и ето го тук. — Мън се изплю в знак на отвращение. — Бил съм се срещу него във Виетнам. Виждал съм го да убива много хора. Когато един човек убива, можеш да разбереш всичко за него. Казвам ти, че той не е Махагири.

Могок се взираше в лицето му, като че ли то бе дъно на чаена чаша с останали по него листенца, по които би могъл да гадае. Трябваше да мине доста време, преди да се реши.

— Адмирал Джъмбо те е излъгал. Някой заграбва дяла ти.

Мън усети как стомахът му се свива от тревога. „Това е бедствие с библейски размери, помисли си той. Тери е мъртъв, а половината от месечната ни доставка на опиум изчезва яко дим право в ръцете на неизвестен противник.“ Каква бе гаранцията, че при следващото му идване адмирал Джъмбо нямаше да каже, че номер четири се е свършил съвсем. — „Много съжалявам, но тези фермери от Шан, има ли по-лениви от тях!“ Тук се опитаха здравата да го изработят.

— За кого отиват нашите доставки?

— За някакъв мъж — това е всичко, което знам. Не бях тук, когато е идвал да преговаря с адмирал Джъмбо — отговори Могок. — Придружавах сто килограма номер четири надолу по платото.

— Това не е ли необичайно? Обикновено някой от подчинените ти превежда въоръжените конвои през планината.

Могок кимна.

— Очевидно адмирал Джъмбо не е искал да съм наблизко, когато се среща с посетителя си.

— И, разбира се, когато си се върнал, не си го попитал за сделката, която са сключили с моя съперник.

— Напротив, попитах го — каза Могок. — Но без особен успех.

— И никой от хората тук не е видял що за човек влиза в лагера?

— Първо, той не е идвал в лагера. Адмиралът се е срещнал с него на едно сечище в джунглата на около километър от тук. Взел е шест души със себе си. Естествено, че са го видели, но какво от това? Можеха да ми кажат само, че е бял и едър на ръст. Красив като американски кино артист.

— Американец ли е бил?

— Възможно е. Но от друга страна е подарил на адмирал Джъмбо украшение от изключително рядък къс нефрит. Не мисля, че това е подарък на американец.

— Освен ако не е бил от ЦРУ — каза замислено Мън. — Напоследък при тях работят хора, добре запознати с местните традиции и обичаи.

— Този подарък е свързан по-скоро с личните вкусове на адмирала — отбеляза Могок. — Може би този човек познава добре самия него.

— Значи за момента разполагаме с няколко интересни сведения. Преди всичко, този човек трябва да притежава голяма власт, щом като адмирал Джъмбо напуска лагера си, за да се срещне с него.

— Не мисля, че това е достатъчно, за да установим самоличността му.

— Не е — съгласи се Мън. — Но все отнякъде трябва да тръгнем.

Той започваше да подрежда разнородните късове информация: Тери е убит. В същото време някой, когото Джъмбо познава и уважава, сключва с адмирала сделка за сметка на него и Тери. Съвпадение? Едва ли. Мън бе готов да заложи и последния си франк, че убиецът на Тери и този, който се опитва да заграби доставките им, са едно и също лице.

Който и да беше този човек, трябваше да признае, че притежава изключителна власт. Защото той не само бе убедил адмирал Джъмбо да го допусне в нещо, което по начало представлява свещена територия, но и на практика го бе накарал да работи за него. Разговорът между

Мън и опиумния вожд беше предварително режисиран. Непознатият противник, за когото адмиралът работеше, явно искаше от него да изтощи Мън, да го принуди да напусне играта. Той искаше също така да разбере дали Мън подозира кой е убил Тери. Нищо чудно, че Джъмбо така гореше от желание да изпрати с него своите хора. Тяхната роля щеше да е да го държат под око, за да го очистят в случай, че твърде много се приближи до убиеца.

За пръв път Мън усети тръпка на страх да се прокрадва към стомаха му. Властта, успяла да купи адмирал Джъмбо, опиумния вожд на Девети сектор, едва ли беше нещо, с което човек можеше току-така да се пошегува.

— Изглежда очевидно — каза той, — че мъжът, заграбил нашия опиум, е същият, който е наредил да убият Тери.

— Възможно е — отвърна Могок. — Но никой не може да ти отговори на този въпрос. Не ме забърквай в тази работа.

— Ти искаш да получиш повишение, нали, Могок? Да речем, да командваш своя собствена дивизия от армията на адмирал Джъмбо?

Могок го изгледа.

— За какво говориш?

По време на целия им разговор Мън не спираше да мисли за шпионина, когото генерал Киу бе вмъкнал в лагера на Джъмбо. Той разсъждаваше така: ако наскоро не са били наемани нови хора, то Киу трябва да е подкупил някой, който вече се е намирал в лагера. Мина му през ума също, че след като все още не е разкрит, шпионинът няма защо да бяга. Стойността му беше единствено в това да стои на мястото си.

Тези въпроси се въртяха от известно време в главата на Мън и сега той попита:

— Колко благодарен ще бъде Джъмбо, ако му подарим шпионина на генерал Киу?

— Няма да е на себе си от радост — каза Могок, като се намръщи. — Но как би могъл да сториш невъзможното?

— Адмиралът притежава информация, която ми е необходима — отвърна Мън. — Искам да разбера кой е бил тук в мое отсъствие. Искам да знам кой е убил Тери Хей.

Могок се замисли.

— Смятам, че адмирал Джъмбо ще ти каже, ако му предадеш шпионина. Спомените за Ма Линг и омразата към Киу не му дават мира. — Той сви рамене. — Но, от друга страна, дали ще ти каже, или не, е чисто теоретичен въпрос. Не вярвам, че ще можеш да откриеш шпионина. Както вече ти казах, според мен той отдавна е избягал.

— Колко струва този рубин в зъба ти? — попита Мън.

Могок го докосна с показалец.

— Не знам. Може би три килограма номер четири. Защо?

Мън се усмихна.

— Искаш ли да се обзаложим на него?

Даяна донесе сведенията, които Сийв бе поискал — заключенията за смъртта на Доминик Гуарда и Ал де Кордия — в неговата стая в болницата Бийкмън.

— Виж какво — каза тя, — страшно ми омръзна да те посещавам по болници.

Сийв свали прозрачната кислородна маска от лицето си. Беше седнал в леглото.

— Въобще не знам защо съм тук. — Гласът му бе дрезгав, думите — леко нечленоразделни от подутия език.

Даяна се загледа във възпалената червена ивица на гърлото му.

— Боли ли те?

— Кое?

— Господи, невъзможен си. Знаеш ли как се изплаших?

Сийв изглеждаше почти притеснен от думите ѝ.

— Виж, Даяна — каза той, — капитанът вече идва тук да ме кастри, защото от кметската канцелария са пратили пълномощника да накастри него. Изгубих престъпник, обвинен в серия тежки престъпления. Всичко това не ме прави особено щастлив.

— Щастлив? — повтори тя. — За бога, та ти за малко не беше убит.

Сийв се опита да се усмихне, но вместо това се получи болезнена гримаса.

— „За малко“ не се брой. Между другото, за какъв дявол беше тръгнала подир мен?

— Все някой трябва да се грижи за теб, след като ти самият отказваш да го правиш.

— В смисъл?

— В смисъл, че с твоето заобикаляне на правилника си търсеше белята.

— Знаех какво върша — смотолеви Сийв.

Тя имаше какво да му отговори, но нарочно си замълча. В действителност постъпката му я изплаши до смърт и сега тя благодареше на всички богове на прадедите си заедно, че взела подкрепление в Чайнатаун.

Докторът влезе в стаята, като скърцаше с гумените си подметки по линолеума.

— Как е настроението? — попита той и надникна в болничния картон на Сийв, а сетне огледа червената ивица на гърлото му. — Да ви кажа, имали сте голям късмет. — Той започна да пише нещо в картоната. — Шумът в дишането ще се позадържи известно време, но измененията в гласа ви може и да изчезнат. Имате малък хематом — кръвен съсирек — в гласовата кутия. Предписал съм ви антибиотик и стероид, за да спадне подутината. Това е особено важно. Хематомът трябва да се наблюдава непрестанно, защото при евентуално нарастване би могъл да запуши дихателната тръба и в такъв случай най-вероятният изход е трахеотомия. — Докторът продължаваше усърдно да пише. — Много е възможно още известно време да кашляте кръв. Главоболията и болките във врата са нещо обичайно при вашето състояние, затова нека не ви тревожат. Рентгеновата снимка и томографията показват, че всичко е нормално. Вземайте си лекарствата, утре ще се видим отново.

— Кога ще мога да изляза от тук? — попита Сийв.

Докторът се усмихна със стъклен поглед.

— Трудно е да се каже. Защо засега просто не се помъчите да се отпуснете?

Сийв го изгледа свирепо, като че ли беше най-големият престъпник. Когато докторът излезе, той се обърна към Даяна и каза:

— Нямам нужда да ми даваш уроци.

Тя усети как сълзите парят очите ѝ и за момент се запита какво прави все още тук. Но съзнаваше какво изпитва към него и никакви думи или постъпки не можеха да променят чувствата ѝ.

— Защо просто не си признаеш, че всичко опира до проклетата ти италианска гордост. Притесняваш се какво ще кажат момчетата за това, че една жена полицай ти е спасила живота.

— Да — отвърна той. — Бас държа, че шегичките вече обикалят участъка.

— Мисля, че всички, които те познават, изпитват единствено облекчение, че си добре.

— Хайде, стига — каза Сийв, но си личеше, че му е приятно да чуе това. — Носиш ли сведенията от полицията в Ню Канаан?

— Да. — Тя му показва папката. — Но не би трябвало да ти ги давам. Капитанът каза, че се намираш в двуседмичен отпуск по болест.

— Да, знам. — Той протегна ръка. — Дай ги тук.

— Не. Знаеш ли какво означава отпуск по болест? Забрави за работата.

— Не се шегувам, Даяна. Дай ми ги.

— Не. Просто...

— Това е заповед, детектив Минг.

— В момента не си на служба. Не съм длъжна да изпълнявам заповедите ти.

Сийв я погледна и разбра, че тя говори сериозно.

— Тогава ми позволи като на приятел да ги видя.

— Като твой приятел искам колкото се може по-скоро да те видя отново на крака.

Той отметна чаршафа и спусна краката си на пода.

— Какво ще кажеш, ако това стане още сега?

— Сийв, недей! Моля те. Не разбираш ли, че си ранен!

— Нищо ми няма, вече казах.

— Извинявай, но не ти вярвам.

Той прокара ръка по лицето си.

— Боже мой, искам само да ми разрешиш да хвърля един поглед в тази папка.

— Кажи ми поне една причина защо трябва да го правя.

Сийв я погледна и тя с ужас видя мрачната пустота в очите му.

— Даяна — каза той, — човекът, който ме нападна, е убиецът на брат ми.

— Какво? Откъде би могъл да знаеш това?

— Видях го в ръката му. — Сийв внезапно почувства отпадналост, болката във врата му се усили. — Ти беше права. Това бе стоманеното ветрило от твоята книга, гадното стоманено ветрило, с което е отсякъл главата на Дом. Щеше да го използва, за да убие и мен.

Даяна стоеше като прикована към покрития с линолеум под. Чувстваше се замаяна, сякаш току-що бе слязла от въртележката на Кони Айлънд^[11], на която често се возеше като дете.

— Господи — прошепна тя. — Какво означава това?

— Ако ми дадеш тази папка — каза Сийв, — вероятно ще мога да ти отговоря.

Огънят започна да се разгаря в него, когато взе документите в ръцете си; той разбра, че настоящето му се изплъзва, може би завинаги, и той стремглаво се носи назад във времето, към обгорената Камбоджа, кървавата Камбоджа, където реки от човешки черепи пресичаха надлъж и на шир земята на мястото на хитроумно измислените напоителни канали, някога носили живот на пресъхналите ниви.

Най-горният отчет идваше от собствената им лаборатория и на пръв поглед беше обезкуражаващ. На банкнотата от хиляда долара, която убиецът бе оставил върху диска, бяха открити отпечатъци от пръсти, но прекалено размазани, за да има от тях някаква полза.

Но по-нататък нещата ставаха по-обещаващи. Късчето латекс, което Сийв бе извадил от свитите пръсти на Доминик, съвпаднаше с една пластмасова разновидност, използвана за изработка на маски с професионално качество. Освен това следите от пудра, открити върху банкнотата, бяха от фон дьо тен, производство на известна френска фирма за дамска козметика.

„Интересно, мина му през ума. Използвал е маска за срещата си с Дом. Защо?“ Очевидният отговор беше, че Дом го е познавал — сега или преди време. „Да, помисли си Сийв. В Камбоджа.“

Нататък следваха материалите от полицията в Ню Канаан. Имаше две медицински експертизи, едната за Дом, а другата за Ал де Кордия — човека, когото бяха открили в една канавка извън града. Те потвърждаваха подозрението на Сийв, че Дом и Де Кордия са убити от един и същи човек, с помощта на едно и също оръжие. Охлузванията по тялото, смъртоносната рана, необичайните наръбени очертания на

нейните краища — всичко това доказваше убедително подобно твърдение.

Единствената разлика бяха счупените пръсти на Дом, но отчетът разбулваше тази загадка. Съдебната експертиза бе открила микроскопични частици латекс, заседнали под ноктите им. Това навеждаше Сийв на мисълта, че Дом е откъснал парче от маската на своя убиец и предпазливият престъпник е трябвало да счупи пръстите му, за да го измъкне.

Отчетът гласеше също, че смъртта на Де Кордия е настъпила от трийсет и шест до четирийсет и осем часа преди убийството на Дом. Дали това не бе свидетелство за действия на сериен убиец, избиращ жертвите си безразборно, или между двете убийства съществуваше връзка?

Сийв се върна към отчета за смъртта на Дом и прочете отново тази част, в която се говореше за френския произход на пудрата. След това вдигна очи от листа.

— Даяна — каза той, — ти си ангел.

— Може би, но се питам дали точно сега не помагам на дявола.

— За какво говориш?

— Шефе, ти си изцяло обладан от мисълта за убийството на брат си. Погледни се само — съсипан си, но просто отказваш да спреш дори за миг, за да си поемеш дъх.

— Няма време — каза Сийв.

— Ето, виждаш ли?

— Нищо не разбираш. — Той посочи с пръст. — Дай ми бележката, която намерих в джоба на Дом. Едно ръкописно листче, в портфейла ми е.

Ако си спомняше добре, на него имаше френски адрес. Може би съвпадение?

Даяна отиде до шкафа, намери портфейла и го отвори.

— Тогава не ми даде да го видя. Това ли е... — Тя се вторачи в листчето хартия.

— Какво има?

Тя с усилие си поемаше въздух.

— Даяна?

Тя му подаде листчето с името и адреса на Сутан и разкривеното „Спасена?“ на Дом, написано отдолу.

— Докато ти оглеждаше тялото на Де Кордия в канавката, детективът Блокър ми показва неговия бележник. Това е същият почерк!

Сийв гледаше хартиятката, която като че ли започваше да изгаря пръстите му.

— Защо си толкова сигурна?

Даяна извади нещо от бележника си.

— Блокър ми даде една визитна картичка, която бе изровил от портфейла на Де Кордия. След това в бъркотията не си я поиска обратно, а аз забравих да му я върна. Запазих я, защото на гърба ѝ беше отбелязано нещо, което ме заинтригува. Ето, погледни. — Тя постави двете листчета едно до друго. — Виждаш ли обратния наклон на буквите? Де Кордия е бил левак. Този почерк изпълваше целия му бележник. Няма никакво съмнение, бележката, която си намерил у брат ся, е била написана от него.

„Тя е права, помисли си Сийв. А това означава, че Де Кордия е имал някакъв контакт с Дом. Ето къде е връзката!“

— Проучи ли надписа върху визитната картичка?

Даяна кимна.

— Виж тук, Де Кордия е написал „Източноазиатско благотворително общество“ и един телефонен номер.

— Е, и? Познато ли ти е?

— Точно там е работата, шефе, че никога не съм чувала за него. В Чайнатаун има двайсет и седем благотворителни общества и аз ги знам всичките.

— Искаш да кажеш, че Източноазиатското благотворително общество изобщо не съществува?

— В известен смисъл. Името е фалшиво, но не и номерът. Той е на телефона в офиса на Дойърс стрийт, където те отведе Питър Лунг Чън.

Листата падаха, медночервени и златисти, въртяха се и танцуваха в мъгливата слънчева светлина. През оголените клони се носеше сняг. Аликс лежеше в унес, в онова смътно състояние между съня и наркотичната дрямка, когато всичко се откроява с изключителна яснота и изглежда обгърнато в смисъл.

Когато съзнанието ѝ за момент се избистри от упояващите вещества, с които я бяха натъпкали, усещането беше като в преживян някога кошмар — всепроникващото чувство на заплаха, желанието да извикаш, по-силно от всичко на света. Отваряш уста и откриваш, че си онемял.

Но сега това не беше сън.

Имаше бинтове и непоносима болка, сякаш лицето ѝ беше потопено в киселина. Аликс осъзна, че лежи по гръб и че в ръката ѝ е вкарана система. Беше сляпа и няма.

Тя заспа, или поне така ѝ се стори, и се пренесе обратно в Охайо, като десетгодишно момиченце с опашчици, чу отново своите родители, гласовете им, която крещяха обидни думи, докато накрая тя не можеше повече да понася атмосферата на алкохол и враждебност. Тогава открадна двайсет долара от портфейла на баща си, излезе тичешком от къщата, хвана автобуса от спирката.

Но ето, че упойката отслаби хватката си и близкото минало отново връхлетя отгоре ѝ. Тя се бореше с ужасяващ, мощен противник, давеше се до смърт в собствената си кръв. Опита се да изкрещи.

Вместо това се сгърчи в конвулсия и някой стисна ръката ѝ.

— Мамо!

„Дани? О, Дани!“ Чувство на облекчение премина през тялото ѝ, помете страха и болката. Тя се съсредоточи единствено върху обичта си към него.

— Не е разрешено да стоя тук. — Гласът на Дани, толкова близо, че можеше да си го представи — висок, силен, може би сега малко изплашен. — Още не пускат никого.

Тя държеше здраво ръката му, не ѝ се искаше да пусне съществуването, което ѝ беше толкова скъпо.

— Крис трябваше да замине за Франция заради брат си. Той е добре.

„Но ти си съвсем сам“, помисли си тя. Почувства как я залива вълна на безнадеждно отчаяние. Къде беше семейството, за което винаги бе мечтала?

— Сега съм при един човек на име Макс Стайнър. Той е адвокат, стар приятел на Крис. Всичко е наред, мамо, не се притеснявай за мен.

Той беше толкова смел. Аликс стисна ръката му. Искеше да разбере какво се е случило с нея, колко е тежка раната ѝ, как ще

изглежда, когато свалят от нея всички тези бинтове. Гърлото я болеше от напирещите въпроси.

— Искам само да се оправяш.

„О, да, Дан, и аз искам същото.“

— Вчера след училище излязох с колелото. Минах край водохранилището, нали се сецаш, нашето любимо място. Времето беше страхотно, като през юни, отдавна не е било толкова топло. Всички бяха излезли да карат колела, кънки или да бягат. Отвсякъде се носеше музика, направо сякаш извираше от камъните и дърветата.

„О, Дани, така искам да бъдеш внимателен. Това е Ню Йорк, а ти нямаш никого край себе си.“ Тя отново го чу да казва: „Всичко е наред, мамо, не се притеснявай.“

След това течението на пустотата и безсъзнанието я отнесе, тя пропадна през пластове на времето и се озова в автобуса, оставила зад гърба си градската бъркотия на Кълъмбъс^[12] и плашещото познанство с враждебния свят на възрастните — резкия език на майка ѝ, ругатните на баща ѝ, а помежду им, като хилеща се библейска блудница — шумните пиянски кавги, неизменно завършващи с бой и сълзи.

Автобусът я откарваше на юг по шосе 33. Свила колене към гърдите си, опряла подметките на маратонките си в гърба на предната седалка, тя дъвчеше дъвка и зяпаше през прозореца медночервените и златисти листа, които се въртяха във въздуха или лежаха край пътя, натрошени като някаква странна подправка.

В Съркълвил залепи дъвката под седалката, слезе и извървя пеш оставащите миля и половина, пъхнала ръце в джобовете си.

Есенният вятър жулеше бузите ѝ, имаше толкова много облаци, че небето приличаше на пухен юрган. Както винаги, последните хиляда ярда измина тичешком. Ето ги скърцащите дървени стъпала на къщата на дядо ѝ. Тук винаги беше добре дошла и след първия път, когато се появи без предупреждение — тогава беше на осем години — той никога не я питаше защо идва.

На следващия ден той я заведе на ежегодната тиквена изложба, където тя със смях присъства на шествието от конски файтони, яде тиквен пай, заливайки го обилно с пенлив пресен ябълков сок и гледа награждаването на тиквите, които ѝ се сториха големи колкото дядовата ѝ къща.

Вечерта, когато той я зави, тя придърпа юргана чак до брадичката си и се загледа в луната сред ясното нощно небе, като си мечтаеше за стълба, направена от звезди.

Изведнъж Аликс се пробуди и когато, плувнала в пот, осъзна гнетящата хватка на настоящето, изпита огромно желание да бъде отново дете, свободна от ежедневните притеснения, от вечното безпокойство за Дани, от всякаква отговорност. Искаше ѝ се наместо това да се носи в нощта, люляна от вълшебната звездна стълба, приютена, обгърната от внимание и грижи.

Може би това се дължеше на факта, че не беше забременяла по свое желание? Дали жените, взели съзнателно това решение, изпитваха някога подобни чувства? Запитваха ли се като нея дали биха направили повторно тази невъзвратима стъпка, ако трябваше да започнат всичко отначало?

Но след това тя усети как силата на Дани се влива в нея, почувства топлината му до себе си, спомни си как той мърдаше, когато беше свит вътре в нея, как изглеждаше, когато се появи на бял свят — мъничък, червен и пищящ, и благодари на Бога за него, за това чудо на живота, което беше част от нея.

Аликс заспа отново и когато се събуди, усети нечие присъствие в стаята. Кой бе това? Дани? Кристофър? Беше забравила думите на сина си, че Крис е във Франция.

— Аликс?

Гласът ѝ беше познат. Тя се напрегна да го свърже с някакво лице.

— Скъпа? Чуваш ли ме?

Звучеше тъй познато. Кой бе това?

— Скъпа, аз съм, Дик. — „Боже мой, помисли си тя поразена, това е бившият ми мъж.“ — Чух какво се е случило. Господи, Аликс, толкова съжалявам. Чувствам се така, сякаш, разбираш ли, донякъде аз съм виновен за това. Ако бях останал при теб... Но вече всичко свърши. Връщам се винаги. Толкова много ще се грижа за теб, ще видиш. Обичам те, мила. Сега разбирам, че винаги съм те обичал.

„Войната в основата си е измама“, помисли си Сийв.

— Трябва да изляза от тази болница — каза той.

— И къде смяташ да отидеш? — попита Даяна.

Но войната беше свършила преди тринайсет години. В съзнанието му се въртеше името: Сутан Сирик. И адресът: Булевард „Виктор Юго“ №67, Ница, Франция.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Няма да ходиш никъде.

„Безсмислено е да се самозалъгам, мина му през ума. Войната никога не е свършвала. Не и за мен. И със сигурност не за него.“

— Не позна — каза той, като отмахна ръката ѝ. — Тук няма да намеря никакъв отговор. Дракона е мъртъв и с това единствената нишка, с която разполагах, се превърна в прах.

— Така, Чън вече го няма — отвърна Даяна, — но ние едва сме започнали разследването на двете убийства. Сега, след като разполагаме с разрешението на Блокър...

— Безнадеждна работа — прекъсна я Сийв, докато се придвижваше, залитайки, към шкафа. — Запомни го от мен, отсега нататък разследването на тези убийства оттук е чиста загуба на време.

Даяна го наблюдаваше как се облича.

— Ще ми кажеш ли какво става? Какво криеш от мен?

„Дали Дом е бил убит заради нещо, което Де Кордия му е казал? Но защо Де Кордия изобщо ще ходи при него, чудеше се Сийв. И тогава, хванал панталона си в ръце, наполовина обут“, той разбра всичко. Думата, написана от брат му в долния край на бележката: „Спасена?“. Ал де Кордия бе отишъл при него, за да се изповяда.

Представи си го как влиза в изповедалнята, за да разкаже на Дом онова, което не е можел да разкрие пред никой друг, да свали от себе си товара, който вероятно е превръщал живота му в непоносимо бреме.

Но дали убиецът е знаел за бележката, която Де Кордия бе предал на брат му? Ако е така, защо ще я оставя у Дом, след като е бил достатъчно педантичен, за да изтръгне от пръстите му парченцето латекс?

— Каквото и да става — каза той, — то не те засяга.

Със свито от вълнение гърло, Даяна отвърна:

— Това, което засяга теб, засяга и мен.

Сийв, който в този момент закопчаваше ризата си, се спря.

— Даяна. — Той взе ръцете ѝ в своите. — Не знам какво става в главата ти. Не... — Той сложи пръст на устните ѝ. — Не ми отговаряй.

Искам да чуеш това, което ще ти кажа. Всичко, което става тук, е свързано по начин, който едва сега започвам да проумявам. — Дали наистина бе така, или крехката нишка от съвпадения и обстоятелства беше само плод на въображението му? Може би Даяна имаше право и той бе луд, подобно на Ахав^[13]? — Но най-важното е, че това вече престава да бъде просто работа. За мен то е нещо лично.

Очите ѝ, така близо до неговите, бяха големи и тъмни, пълни със страх. Сийв знаеше, че не трябва да обръща внимание на това, нито на каквото и да било друго, освен на войната, която никога не беше спирала.

— Разбираш ли, аз знам кой е убил Дом. Поне така смятам. Във всеки случай, нямам друг избор, освен да се уверя напълно.

И той знаеше, че има само един начин да стори това.

— Няма го — каза Сутан, като пристъпи в градината около вилата на Мън. — Често се случва да отсъства.

— Къде ходи? — попита Крис, докато гледаше как водата блика от устните на делфините.

Сутан сви рамене.

— Там, където го отведаат сделките му. Най-вече в Азия, предполагам. Никога не можем да се върнем в Камбоджа; имаме прекалено много политически врагове там. Но на Мън му харесва да се навърта наблизко.

— Не знаеш ли къде е сега? — Крис гореше от нетърпение да научи всичко възможно за брат си. — Не можеш ли да му се обадиш?

— Там, където ходи в Азия? — Тя се засмя. — Съмнявам се, че бих могла да изпратя дори телекс. — Сутан се приближи и застана до него. — Имай търпение. Нали вече се погрижи за документите по разпореждането с тялото на... — Гласът ѝ секна, тя се извърна и се загледа по посока на планините, обгърнати в синкава мъгла.

— Крис — каза тя след доста време, — искам да те помоля за една услуга. Но ми обещавай, че преди да ми отговориш, първо ще помислиш.

— Добре.

— Бих искала тялото на Тери да остане във Франция. Искам да го погребат тук, на мястото, което той обичаше.

— Сутан, аз не...

— Моля те — спря го тя. — Обеща ми първо да помислиш.

Крис кимна с глава. Какво щеше да каже на баща си? Той, разбира се, щеше да иска Тери да бъде погребан в семейната гробница в Кънектикът. Но дали самият Тери, ако изобщо някога се е замислял върху собствената си смърт, би желал същото? Сега, когато се намираще така близо до мястото, където бе прекарал лятото на Тур дьо Франс и познавайки достатъчно добре Сутан, Крис бе сигурен, че знае отговора.

— Мисля, че идеята е добра. — Той видя как облекчението се разлива по лицето на Сутан и едва сега разбра какво усилие ѝ е струвала тази молба. Тя бе толкова близо до него, че Крис можеше да почувства ароматния ѝ, леко тръпчив мирис на мускус.

— На кого се обади веднага след като дойдохме? — попита тя. — Видях как лицето ти се промени. Стана мрачно и твърдо като камък.

Крис седна пред фонтана. Вече беше тук, формалностите около смъртта на Тери бяха уредени и той можеше да се вслуша в себе си, за да осъзнае доколко се е лишил от всякакви чувства и емоции. Дълбоко в душата му съществуваше празнина, която се бе образувала там дълго преди новината за смъртта на Тери. Струваше му се, че през цялото това време е живял чужд живот, като че ли бе влязъл по средата на филм за някой почти или напълно непознат човек.

— Една моя приятелка пострада много тежко тъкмо преди да напусна Ню Йорк. Нападнаха я. Всъщност, случи се в моя апартамент.

Обезпокоена, Сутан седна до него. Беше смачкала един кестенов цвят и го триеше между пръстите си.

— Често съм слушала за насилието в Ню Йорк. Вярно ли е това, което се говори?

— Мисля, че самите нюйоркчани не смятат така. Аз живея там откакто завърших университета и никога не са ме нападали, нито са разбивали апартамента ми.

— Засега.

— Мисля, че това не беше обикновено разбиване с цел обир.

— Какво е било тогава?

— И аз бих искал да знам — отвърна Крис. — Бях заспал и помня всичко като в мъгла. Но ми се струва, че приятелката ми Аликс е била ранена, когато се е опитвала да ме защити.

— Имаш ли врагове в Ню Йорк? — Сутан знаеше добре какво означава човек да има врагове.

Крис се засмя.

— Може би, не знам. Но като адвокат аз съм само защитник, а не прокурор, така че ми се струва малко вероятно.

— Тогава кой може да е имал причина да те нападне?

— Не да ме нападне — каза замислено Крис. — Да ме убие. Сигурен съм, че този мръсник имаше за цел да ме очисти.

— Но защо?

— Нямам представа.

Сутан сложи ръката си върху неговата.

— Как е приятелката ти? На нея се обади, нали?

Крис кимна.

— Разговарях със сина й; тя все още не може да говори. Ще се оправи.

Сутан почувства, че това не е всичко.

— Какво има, Крис?

— Говорих с хирурга — въздъхна той. — Изглежда има някакво увреждане на гласните струни. Все още никой не може да каже какъв ще е резултатът от операцията. В най-добрия случай гласът й ще остане променен.

— А в най-лошия?

Той стана и се облегна на ръба на фонтана, така че струята от устата на делфина заплиска по разгорещеното му лице.

— В най-лошия ще го загуби напълно.

Сутан протегна ръка и го накара да се обърне към слънцето.

— Погледни нататък — каза тя. — Хълмовете са толкова красиви по това време на годината. Освен с красота, тази част на Франция е пълна и с любопитни неща. Знаеш ли, че през шестнайсети век Ванс е бил управляван от един епископ, който бил италиански принц? По-късно той станал папа Павел Трети. — Тя обгърна с широк жест околността. — Защо не се поразходим из историята? Тя е навсякъде край нас.

Сутан го изведе през портите на вилата, те поеха по склона и не след дълго Крис забеляза, че се движат покрай било, наподобяващо гърба на огромен звяр, излязъл от дълбините на земята.

— Намираме се съвсем близо до Турет-сюр-Лу — каза тя, като посочи великолепия, обграден с древни каменни стени град, построен по средата на билото. — Тери беше убит там. В църквата. — Тя млъкна, сякаш внезапно се поколеба дали да продължи. — Мън каза, че трябва да е бил особено ужасен от това, че умира в храм.

— Не знам. Когато навремето четяхме заедно Библията, правехме го само за обща култура.

— Но това е било много отдавна, нали?

Вече бяха наближили крепостта, когато Сутан вдигна глава и се заслуша.

— Чуваш ли го? — попита тя. — Водопадът е ето там. В съвсем тихи нощи се чува чак от вилата.

От обраслото с трева хълмче, на което се намираха, се открояваше живописна гледка към величествената каскада и надолу, по посока на гористата долина. Над тях, на самия гребен на билото, средновековният каменен град стоеше безмълвен, подобно на бухал, кацнал върху своя клон.

Сутан застана под едно маслиново дърво. Събраните ѝ ръце изглеждаха снежнобели на фона на тъмните дрехи.

— Искам да знаеш едно, Крис — каза тя. — Никога не съм спирала да мисля за теб. Тогава бях толкова млада. Както и ти. Направих това, което смятах за правилно, което се чувствах длъжна да сторя.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Мислела си, че трябва да направиш всичко възможно, за да не се видим никога повече?

— Бях страшно изплашена. Баща ми даде ясно да се разбере как смята да постъпи с теб.

— Не ти вярвам — отвърна Крис. — Познавах баща ти. Той не беше убиец. Просто не е...

— Изобщо не си познавал баща ми — каза Сутан. — Още тогава ме побъркваше с тази твоя самоувереност и както виждам, не си се променил. Ти не беше способен да видиш каквото и да било под повърхността, дори тогава, когато тази повърхност беше фалшива. Да, баща ми беше обаятелен, изискан, интелигентен. Но именно с приятните си обноски по отношение на хората той си изкарваше прехраната.

— Говориш за него като за амбулантен търговец. Аз го помня като човек, изцяло отдаден на каузата на социалната революция. Докато ние не се интересувахме от нищо, освен от самите себе си.

— Чуй какво ще ти кажа — отвърна Сутан. — Баща ми принадлежеше към най-опасния вид търговци, тъкмо защото вярваше в революцията. Историята е пълна с хора като него. Умни хора, може би дори гении, които са си въобразили, че посредством своите машинации са успели да изменят съотношението на силите в Индокитай. Докато всъщност просто са допринесли за замяната на един тиранин с друг. Но същевременно самите те са натрупвали огромно богатство и власт и в крайна сметка всички, включително и моят баща, са били покварени от тези две злини. Тези хора са грешници пред лицето на цялото човечество.

— Толкова гняв — каза Крис. — И все пак тогава отказа да ми помогнеш да се свържа с властите. Но всичко това се случи. С помощта на парите и оръжията, които твоят баща им осигуряваше, Червените кхмери завзеха властта. Пол Пот изкорени всички традиции, унищожил миналото на Камбоджа. След това, по подобие на Съветския съюз, написа историята ѝ наново, от своя собствена гледна точка. А ние държахме в ръцете си възможността да го спрем.

— Отново грешиш — каза Сутан, — както грешеше и преди. Ти сам се увери, че тогава не можехме да направим нищо. Мислеше, че държиш духа от бутилката в ръката си, но щом разтвори пръсти, той се разсея като дим. По онова време баща ми можеше да мести планини. Нямахме как да разбереш това, защото той не ти позволяваше да видиш как работи. Така, както не ти позволяваше да видиш и другата му страна, откъм която го познавахме майка ми и аз. Във всеки случай, можеш да ми вярваш, че нямаше да се поколебае да изпълни закана си. Щеше да те убие, ако беше останал във Франция.

— А сега, когато отново съм тук? Колко дълго помни баща ти?

— Той никога нищо не забравяше. Но това вече е без значение. — Сутан сви рамене. — Доколкото знам, и той като майка ми, вече е мъртъв.

— Искаш да кажеш, че не си сигурна? Но как е възможно?

— Той категорично ми беше наредил никога повече да не се срещам с теб. Когато откри, че въпреки това съм отишла да те предупредя, завинаги ме отрязал от себе си и от семейството.

Гледката надолу към долината, гъсто обрасла с дървета и замъглена от изпарения, беше завладяваща. До ушите на Крис долиташе ревът на водопада, макар самият той да не се виждаше, скрит зад дърветата.

— Помня тази нощ, когато подслушвахме разговора на майка ти и Салот Сар — каза той тихо. — После, когато фактите за геноцида станаха общоизвестни, често си представях как Пол Пот извършва точно онова, което го чухме да казва — избива политиците, които са на власт, интелигенцията, будистките свещеници, всеки образован мозък, който би могъл да му се противопостави. Десет милиона души, изклани като добитък и хвърлени в огромните ями. И кошмарът не е свършил до тук. На бял свят излязоха съобщенията за лагерите за превъзпитание. Децата са били обучавани от десетгодишна възраст да шпионират родителите си, да предават собствените си семейства. Нощем лежах буден и все преповтарях в мислите си онази сцена в посолството. Защо никой не пожела да ме изслуша? Защо не ми повярваха?

Сутан го гледаше.

— Толкова много приличаш на брат си — угрижен, малко объркан. И той имаше тези черти, но при него те бяха част от една помрачна смесица. Когато се запознах с него, беше ясно, че е преживял някаква болка — може би същата, която си преживял и ти, но освен нея имаше и друга, по-дълбока. В него се усещаше жестокост, но също така и страдание, което я обясняваше. Видях го един ден в Турет и го проследих по целия път до Ница, като си мислех дали е възможно да си ти.

— Никога не сме си приличали чак толкова — каза Крис.

Сутан се усмихна.

— Не беше ти, разбира се, така че се върнах тук с намерението да го забравя. И мислех, че съм успяла, когато веднъж отново го видях в Турет, докато обядвах в един ресторант. Гледаше ме през витрината. Лицето му беше умислено и мрачно и излъчваше онази решимост, която навремето бях обикнала у теб и която злополуката, ако не напълно, то поне отчасти разруши. Той влезе и седна на съседната маса. Постепенно се заприказвахме. Стана му интересно, когато разбра, че съм художничка. Заведох го да му покажа картините си и той искрено ги хареса.

Крис почувства как старият гняв отново се надига в гърдите му.

— Веднага ли легна с него?

Сутан го изгледа учудено.

— Има ли някакво значение?

— Да. И то голямо.

— О, Крис, защо трябва да се измъчваш така?

— Искам да знам — настоя той.

— Каж ми защо.

— Защото Тери ми беше брат и защото ти и аз се обичахме. — „Защото, помисли си той, имаше време, когато ти беше всичко, което обичах или бих могъл да обикна някога.“

— Той искаше да ми помогне — отвърна Сутан. — Аз имах нужда от помощ.

— Каква помощ?

Тя затвори очи и Крис забеляза зад клепачите ѝ трептене, сякаш бе заспала и сънуваше.

— Семейството на Мън, наречи го моето семейство — ако искаш, беше сред управляващите в Камбоджа по време на режима на Лон Нол — проговори тихо тя. — Бяхме си създали множество врагове — силни, непримирими врагове. Когато избяга тук, във Франция, Мън се опасяваше, че те ще го последват. Дойде при мен да ме види — не се бяхме виждали от много години. Не стоя дълго, страхуваше се да не ме изложи на опасност. Аз бях тази, която го убеди да дойде във Ванс и да си устрои убежище. Но после открих, че не искам да се разделям с него. Чувствах го като брат. Беше толкова различен от майка ми, която с течение на годините се бях научила да мразя. С него отново открих своето детство в Азия, за което често си спомнях с тъга. Но Мън живееше в непрекъснат ужас, че враговете му ще го намерят и ще го убият. Дотолкова беше обладан от тази мисъл, че ме накара да се упражнявам заедно с него. Той познава много форми на бойни изкуства, а духовните му способности са наистина поразителни като на тибетски монах, който може да изпадне във вцепенение за цели седмици или да ходи по жарава. Естествено, не беше възможно да ме научи на всичко това за няколко седмици или дори години. Но ме научи на едно — да убивам. Съпротивлявах се с всички сили и един ден той ме изхвърли от вилата. „Не те искам повече край себе си“, ми каза тогава. Върнах се отново. И започнах да изпълнявам всичко, което

Мън искаше от мен. Учех с усърдие, макар и да ми се повдигаше от нещата, с които се занимавах. Има толкова много начини да се убие едно човешко същество, Крис! Дните отминаваха. Седмиците се превръщаха в месеци, месеците — години. Никой не идваше да убие Мън, но страшната му мания все така не го напускаше и той настояваше да се упражнявам: още по-усилено. Във вилата рядко идваха посетители. Няколко негови приятели от Камбоджа, живееща в Париж, по-късно, естествено, Тери, от време на време някое момиче. Никога делови партньори — в това отношение Мън беше непреклонен. Той не е привърженик на еднобрачието. Но имаше едно момиче, което идваше по-често от останалите. Тя беше кхмерка и с Мън се познаваха още от Камбоджа. Бяха отраснали заедно, играли като деца в калта, плували в Меконг, може би дори още тогава бяха правили любов. Аз си я спомням бегло. Когато я видях, мисля, че основното, което изпитах, беше ревност. Няма да забравя изражението на Мън, когато погледите им се срещнаха. От друга страна, тя беше неизменно мила с мен. Един или два пъти ми донесе подаръци, когато идваше във вилата за уикенда; не искаше да се чувствам изолирана. Това внимание само усиливаше ревността ми. Един уикенд — беше адска жега, през най-големите августовски горещини — Мън обяви, че тя отново ще идва. Двата ми бяха дошли до гуша, затова му казах, че за ден-два ще отскоча до Ница. Той ме придума да остана, но когато я видях, ми се прииска да забия юмука си право в усмихнатото ѝ лице. Ужасена от това, което изпитвах, си тръгнах. Вече бе привечер, но продължаваше да е страшно горещо. Колата ми беше стояла цял ден под палещото слънце. Не бях изминала и една миля, когато радиаторът експлодира. Потърсих отворен сервиз или бензиностанция, но беше твърде късно и навсякъде бяха затворили. Тогава си взех чантата от колата и се върнах на стоп до вилата. Никой не ме видя да влизам. Отворих портата със своя ключ, без да си правя труда да позвъня. Открих ги в библиотеката. Момичето на Мън, приятелката му от детинство, беше сипала нещо в питието му. Той лежеше на килима с посивяло лице, мъртъв или безсъзнание — не знаех кое от двете. Тя се беше надвесила над него и държеше в ръцете си опъната струна от пиано.

Сутан внезапно млъкна. Лицето ѝ бе преbledняло и измъчено като на пострадад, комуто са припомнили злополуката, довела до неговите страдания.

Крис я докосна, но тя отблъсна ръката му, сякаш кожата ѝ бе прекалено чувствителна, за да понесе допира му.

— Какво се случи? — попита той меко.

— Какво се случи? — Гласът ѝ прозвуча като ехо на неговия, кухо и зловещо. — Убих я. Нападнах я така, както той ме беше научил. Тя не ме чу, въобще не можа да ме усети. Счупих ѝ врата. После откарах Мън в болницата. И след това се опитах да се самоубия.

— О, Сутан! — извика ужасено Крис. — Но защо? Ти си защитавала Мън. Защитавала си себе си дори, ако щеш. Мислиш, ли, че тя нямаше да те убие, ако ѝ беше дала тази възможност?

Очите на Сутан пламнаха.

— Това няма никакво значение! — След това, също тъй бързо, както я беше обхванала, яростта ѝ премина. — Ти нищо не разбираш — додаде тя глухо.

— Обясни ми тогава.

— Не мога. Освен ако не си убивал човешко същество. — Тя го погледна. — Но аз те познавам, Крис. Ти не би убил никого. И слава богу, никога няма да разбереш какво е.

— Значи за това ти е помагал Тери? Да се отвърщаваш от себе си? Да се чувстваш виновна?

Сутан кимна.

— Да, вината е нещо, което познаваш. — После вдигна очи към него. — Извинявай. Това беше жестоко.

Крис се загледа по посока на хълмовете и се попита как бе станало така, че животът го беше подминал. Толкова важни събития се бяха случили на хората, които обичаше, докато той се бе ровил из развъдника на плъхове, наречен адвокатска професия.

— Не отговори на въпроса ми — каза той накрая. — Веднага ли легна с Тери?

— Мислех, че ще забравиш. — Сутан се усмихна тъжно. — Той толкова ми напомняше за теб. Какъвто беше преди злополуката.

— Аз съм такъв, какъвто съм — каза Крис със смесица от гняв и печал, които отговорът ѝ бе породил у него. — Не можеш да ме върнеш обратно. Това, което си е отишло, е изгубено безвъзвратно.

— Говориш така, сякаш си умрял.

В този миг Крис осъзна, че желанието му да научи какво се бе случило с Тери във Виетнам се беше превърнало във всепоглъщаща

страст. Защото същото това нещо, тайнствено и неуловимо, се бе случило и с него тогава под дъжда, в безплодния изблик на адреналин и несбъднати мечти, в агонията на изкълчения под тялото му крак и финалната линия, която никога нямаше да пресече.

— Момчето, което познаваше някога, le coureur cycliste, както веднъж ме нарече майка ти, наистина умря.

— Защо? Защото изгуби едно състезание?

— Можех да го спечеля — каза той, като не желаше да съживява отново болезнения спомен. — Щях да го спечеля.

— Но не успя и все още не си се примирил — след всичките тези години. — Тя поклати глава. — Приличаш на брат си повече, отколкото си мислиш. И ти като него живееш в миналото.

Сутан се отдели от дървото. Вървеше като танцьорка, центърът на тежестта и се намираше ниско, в бедрата и долната част на корема. Японците наричаха това „хара“ и му придаваха голямо значение.

Всъщност, помисли си Крис, тази походка просто беше възбуждаща. Или може би Сутан я правеше такава. Но от друга страна, може би собствените му очи караха Сутан да изглежда така възбуждащо.

Когато се приближи съвсем и той почувства дъха ѝ върху бузата си, тя вдигна ръка и приглади назад падналата върху челото му коса. Пръстите ѝ останаха за миг допрени до кожата му.

— Помниш ли като те попитах дали си учил някакво изкуство за самозащита? — попита тя. — Сега бих искала да ти покажа нещо.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Не знаем в какво е бил замесен Тери, но каквото и да е било, то му отне живота. Не смяташ ли, че е добре да бъдем предпазливи?

— В такъв случай може би трябва да се свържем с полицията?

Сутан го погледна.

— И какво ще им кажем?

— Същото, което каза и на мен.

— Те са полицаи. Как мислиш, че ще реагират на това, което ти казах? — Тя взе дясната му ръка в своята. — Свий пръстите си в юмрук — каза Сутан и прокара показалец по кокалчетата му. — Когато се биеш, обикновено се стремиш да удариш противника си ето с тази част. — След това разгъна дланта му така, че напред излязоха ставите

на втората фаланга. — Стегни здраво пръстите си — каза тя. — По този начин ударът ти ще бъде по-ефективен.

После Сутан насочи юмрука му към мястото под гръдната си кост.

— Удряй тук. Или под мишницата, точно тук, над костта. — Кокалчетата му допряха меката ѝ плът. — И двете точки са смъртоносни, от тях водят началото си нервните разклонения. Поради това те са източник на огромна сила.

Крис хвана ръката ѝ и я стисна здраво, за да спре тръпките, които преминаваха по тялото ѝ.

— Спомням си как те ударих в градината — каза той тихо. — Помня звука, начина, по който се отметна главата ти, почервенялата ти кожа, омразата в погледа ти.

— Как те мразех наистина тогава.

— Аз исках този поглед, имах нужда да ме мразят така, както самият аз се презирах в момента. Задето си бях намерил тихо, безопасно пристанище, бях избягал колкото се може по далече от Виетнам. А Виетнам през цялото това време беше вървял по петите ми и аз видях в това някакво знамение. Реших, че трябва да откроя войната. Сега си мисля, че именно в мига, когато, изпълнен със самопрезрение, те ударих, защото виждах в теб самия себе си, аз изгубих шанса да спечеля Тур дьо Франс. Но ти, също като мен, беше незаинтересована от най-важните въпроси на времето.

— Кой ти каза, че съм била незаинтересована?

— Аз го виждах — отвърна Крис. — Ти беше като мен — и така различна от своите родители. Заета само със себе си, незаангажирана с нищо, което има трайна...

— Кой ти каза, че съм била незаинтересована?

— Майка ти — призна Крис. — Разговаряхме за теб.

— Искаш да кажеш, че тя ти е говорила за мен. О, Господи, нима това се е случило между мен и теб? Не ми казвай, че е сполучила така добре да ни прекара.

— Какво?

— Направила го е, защото не си пожелал да легнеш с нея — каза тъжно Сутан. — Твоята нравственост я е вбесила. След като не е успяла да те прельсти, тя се е постарала поне задълго да те раздели от

мен. Преценила те е за една секунда. Това беше един от неповторимите ѝ таланти. Винаги знаеше точно кои копчета да натисне.

— Вярно ли е всичко това?

Сутан кимна.

— За жалост, да.

— Но ти напълно се беше откъснала от това, с което се занимаваха родителите ти.

— Прелъстяване, сводничество, изнудване, убийства. — Тя го погледна. — Ти нямаше ли да го сториш?

— О, по дяволите.

— Всичко това вече е минало — каза Сутан. — Забрави го. Аз не те виня. Твоята нравственост те е направила уязвим.

— Но през всичкото това време...

— Искам да те попитам нещо. Ако не беше чул майка ми и Пол Пот онази нощ в градината, ако не бяхме се скарала и ти не ме беше ударил, ако беше спечелил Тур дьо Франс — тогава какво?

— Нямаше да имам тайни, които ти сега да измъкваш от мен — не можа да се сдържи той.

Тя подигравателно нацупи устни.

— Горкичкият, обикаля с нараненото си сърце, така че всички да го видят.

— Не всички — каза Крис. — Само ти. — Но знаеше, че в известен смисъл тя беше права. Както беше права и за всичко останало. Истината бе, че тя го познаваше далеч по-добре от самия него.

— Питам се — каза тя, — дали съзнаваш колко добър манипулатор можеш да бъдеш. Мисля, че в това е единствената разлика между теб и Тери. Той не само знаеше как да манипулира хората, но си и даваше сметка колко добре го прави.

Крис си помисли онова, което, Макс Стайнър наричаше железен юмрук в кадифена ръкавица — за своята способност да завладява съдебните заседатели, да ги кара да се слоят с гледната точка на неговия клиент. Той сви рамене.

— Това важи в една или друга степен за всеки адвокат.

Но в действителност лекотата, с която му се удаваше да манипулира хората, съвсем не го радваше. В това отношение делото на Маркърс Гейбъл се бе превърнало за него в своеобразен символ, в

осъзнаване на факта, че беше постигнал успех и дори известност в едно поприще, което не можеше повече да понася.

— Не, Крис — каза Сутан. — Ти си необикновен. Също като брат си.

Крис извърна поглед.

— Брат ми, брат ми... Защо трябва непрестанно да повтаряш, че приличам на Тери, че се държа като него?

Тя го погледна невъзмутимо.

— Дори и сега, след смъртта му, ти все още се боиш от него.

— Боя се? — сепна се той. Нещо хладно, твърдо и противно сви стомаха му.

— Винаги си се боял, Крис. — Сутан с безшумни стъпки се отдалечи от него. — Неведнъж съм се питала какво ли е да се възхищаваш от някого, да го превърнеш в свой идол...

— Никога не съм превръщал Тери в идол!

— Не си, разбира се. — Тя отново му се присмиваше. — И никога не си ме удрял. Никога не си ме обичал.

Крис не знаеше какво да отвърне. Тръгна след нея, докато се оказа така близо, че не можа да се сдържи да не я докосне.

— Не, мисля, че не бива — каза Сутан тихо.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Тя се опита да се отскубне.

— Крис, не...

Когато устните му се впиха в нейните, годините сякаш се стопиха. Лятото на Тур дьо Франс се върна отново с хлъзгавите от дъжда парижки улици, тичащото куче; злополуката съществуваше само в някакво ефимерно бъдеще, което можеше и да не настъпи. Той се почувства жив и невредим както някога.

— Сутан — прошепна в ухото ѝ. Струваше му се, че това е моментът, който бе чакал още откакто чу гласа ѝ по телефона.

Бавно я повали на земята и зарови лице в ямката на шията ѝ. Ухаеше на слънце и на лято. Или може би това бяха асоциациите, които тя освобождаваше в съзнанието му.

— О, Господи. — Тя отвърна на целувките му и бедрата ѝ започнаха да го обгръщат.

Той разкопча блузката ѝ и се смъкна надолу, така че тя отметна глава и зарови пръсти в косата му. Крис си спомняше нещата, които тя обичаше, онова, което ѝ доставяше удоволствие. Усещането беше

подобно на онова, което изпита, когато се качи на велосипеда си за пръв път след злополуката — вълнуващо и плашещо, но същевременно тъй сладостно от оживелите спомени от срещата с онова, което бе липсвало в живота му, че караше дъхът му да замира.

Следобедните сенки пълзяха подобно на пъстри котки през поляната.

Любеха се на бавни, дълги, страстни тласъци. Сутан тихо стенеше, гърбът ѝ беше извит и тя се търкаше по цялата му дължина, докато насладата започна да става нетърпима, бялото на очите ѝ се показва и тя неистово се тласна нагоре, сграбчвайки бедрата му, притискайки го здраво към себе си, докато потръпваше и се тресеше под него, а дъхът ѝ изгаряше бузата му на кратки, запъхтени изблици.

След това, като го стискаше с ръка, за да го задържи на върха на възбудата, тя се спусна надолу, сви се около него, погълна го с уста, поемайки го дълбоко навътре, докато накрая тазът му се изви напред и разкъсващи спазми разтърсиха тялото му.

Слънцето, което бавно описваше своята небесна дъга, подпали горния край на водопада и го измъкна от тъмнината, насъбрала се подобно на годините в неговата основа.

Кристофър и Сутан изглеждаха тънки като цигарена хартия през идеално полираните лещи на шесткратния полеви бинокъл „Сваровски“. Данте, проснат по корем върху една висока скала на около петдесет ярда зад тях, приличаше на огромен гущер, припичащ се под ярките лъчи на следобедното слънце.

Той бе проследил Сутан още от апартамента ѝ, който наблюдаваше с доста по-голямо умение от мъжа със свещеническите дрехи.

След последната си среща с човека, на когото бе възложил да държи под око Сутан (един френски католически свещеник, отлъчен от своя орден и останал без средства), Данте реши да поеме наблюдението над нея в свои ръце. Беше заварил свещеника неспокоен, отбягващ пронизителния му поглед и веднага бе почувствал, че нещо не е в ред. Отначало онзи отказваше да си признае — тези католици умееха да бъдат упорити, но Данте бързо промени нещата.

Той беше отраснал заедно с Мабюс под оранжевото небе на Виетнам. Сражаваха се заедно чак към края на войната, но още преди това Данте беше чувал за подвизите на Мабюс, който се бе превърнал в нещо като местна легенда и се радваше на изключителна почит сред сънародниците си.

По това време Данте вече беше срещнал Мило, който го завербува и смени името му, както и неговия мироглед. Той го научи да гледа отвъд границите на собствената си страна, да наблюдава и изучава *la situation en masse*, приливите и отливите на световната политика.

Данте знаеше, че Мило се бе опитал да стори същото и с Мабюс, но при него вече беше твърде късно. Мабюс беше като гранитен блок, който човек може да дядла до безкрайност и в крайна сметка да измени само формата му, но не и неговата вътрешна структура.

Бяха му необходими двацет минути, за да сломи съпротивата на свещеника. Всъщност Данте все още тепърва загряваше, когато той започна своето признание: „Прости ме, Боже, аз съгреших.“

Естествено, не беше в природата на Данте да прощава на когото и да било, но независимо от това изслуша изповедта, като гневът му нарастваше успоредно с размотаването на кълбото от грехове, извършени от свещеника. Чу как той задигнал пликчетата на Сутан, което очевидно я бе накарало да се досети, че някой е претърсвал апартамента ѝ, как след това попаднал в клопката ѝ в ресторанта *Cougs Saleya* и издал всичко, което знаеше за „Гората от мечове“, както и за кого работи, включително името на Данте.

Вбесен, Данте заби юмрука си в смъртоносната точка точно под дясната мишница. После, възвърнал мигновено равновесието си, дълго гледа отпуснатото му лице, като се чудеше как да оправи кашата, която свещеникът беше забъркал. Мразеше да поправя чужди грешки — през по-голямата част от войната бе вършил това за руснаците, които, за разлика от Мило, ненавиждаше толкова, колкото и американците.

Данте беше шофирал след колата на Сутан до летището. Там, след като установи кой полет очаква, той използва някои от препоръките, с които го бе снабдил Мило, за да погледне списъка на пътниците и със задоволство видя сред тях името на Кристофър Хей.

През целия ден вървя по петите им, макар че сега, когато трябваше да ги преследва пеш и на открито, това бе съпроводено от

по-голям риск. Нямаше никакво намерение да подценява мис Сирик — свещеникът бе вече допуснал тази грешка и тя бе струвала живота му.

Докато ги гледаше, той облиза устни. Дали просто от похот, или предвкушваше нещо? Невъзможно беше да се разбере.

Съзнание го му пресъздаваше едно след друго всички мъчения, на които го бяха подлагали по време на пленничеството му във Виетнам — в средата на челото му неспирно капеше вода. Беше заровен до шията в земята и обедното тропическо слънце стоварваше лъжите си върху темето му. Пронизваха кожата на скротума му със закалени на огън бамбукови трески.

Данте прекара във виетнамския затвор година и половина по време на войната, вън от обсега дори и на Мило. Рядко виждаше Мабюс, макар че по всяка вероятност почти през цялото време са се намирали близо един до друг. Според сметките на врага, изолацията в комбинация с болката трябваше да разруши волята така добре, както разтворителят смъква боята от дървото.

И Данте усещаше как пласт подир пласт той се оголва, докато накрая вече имаше смътна представа за това кой е и какъв е. Намираше се на косъм от мига, в който щеше да издаде всичко, което врагът искаше да знае, всичко, което се бе заклел да пази в тайна.

И тогава, в резултат на някаква невероятна грешка, той и Мабюс се оказаха заедно в мрака на една и съща единична килия. Докато чакаха болката да започне наново, Мабюс заговори:

— Не падай духом. Още една душа е с теб.

— Дявол ли си — каза Данте, — или ангел?

— Аз съм ти. Ние сме едно.

— От колко време си тук?

— Поеми въздух и отново издишай — отвърна Мабюс. — Ето от колко.

— Аз вече свършвам. Дори не знам съществува ли наистина, или си само илюзия.

— Това няма значение — каза Мабюс. — Ние сме тук, за да се спасим взаимно. Мисли за мен и аз ще мисля за теб. Запомни този миг. Така времето ще минава край нас.

Звук от отваряне на тъмнична врата.

Данте примигна. Отново се намираше на гористото било, гледащо към Турет. В окото му бе попаднала солена капчица пот. Той

завъртя пръстена на бинокъла, за да фокусира прегърнатата двойка. Те бяха свършили.

Вече бе видял голите им тела. Сега му предстоеше да стори същото със съзнанието им.

В самолета за Ница Сийв заспа, докато четеше доклада на Били Мейс за нападението над Аликс Лейн. Но поради нараняването си вдигаше толкова шум в съня си, че разтревожената стюардеса го събуди.

Били Мейс беше чернокож полицай, с когото навремето Сийв бе патрулирал в Южен Бронкс, най-кошмарният участък в цял Ню Йорк. Началството предпочиташе най-тежките маршрути да се поемат от различните малцинства — цветнокожи, латиноамериканци и други. Веднъж по време на обиколка Били Мейс бе попаднал на война между улични банди и острието на една кама го беше улучило в брадичката, миг преди да повали собственика ѝ. Той носеше белега от удара със същата гордост, както и полицейската си значка.

Били беше оставил в участъка копие от доклада за Аликс Лейн малко преди Сийв да тръгне с Дракона за Чайнатаун и Даяна бе съобразила да го донесе със себе си в болницата. В единия ъгъл беше прикрепена бележка от Били, в която пишеше, че има две причини, поради които той би искал Сийв да прегледа доклада. Едната беше „стоманеното ветрило“ — неправдоподобното оръжие на нападателя, споменато в показанията, а другата — че инцидентът беше станал в апартамента на известния адвокат Кристофър Хей. Последният ред от бележката гласеше: „Не служеше, ли с теб във Виетнам един тип на име Хей? Той ли е това?“

Устата на Сийв беше пресъхнала и го мъчеше убийствено главоболие. Изглежда летенето също не беше препоръчително в сегашното му състояние. Отиде до тоалетната, облекчи се и наплиска лицето си със студена вода. Погледна се в огледалото и внимателно докосна червената ивица на врата си. „Майчице, помисли си той, това копеле Трангх добре ме е наредило.“

Когато мислеше за военната си служба, той се сещаше не за Виетнам, макар да беше прекарал там три четвърти от нея, а за Камбоджа. Зоната на здрача, както шеговито я наричаха в онези дни,

когато се ширеха слуховете за американски тайни формирования, прекосяващи границата на тази неутрална страна. *Ей там отпред е граничният стълб. Току-що влязохме в... Камбоджа.*

Той излезе от тясното, задушавашо пространство. Чуваше неравното си дишане, наподобяващо звуците на побъркан стенен часовник. Напъха се в икономичната седалка, изпълнен със завист към онези от първа и бизнес класа. Онези с парите. Полицайте, както бе добре известно, никога нямаха пари. Те имаха закона.

И в крайна сметка, запита се той, за какво беше всичко това? С него или без него всичко щеше да си върви така, както и досега. Щеше ли някой изобщо да забележи липсата му, докато се намираше във Франция? Той се загледа през плексигласовото стъкло навън в нищото, в сивата, мокра и студена безкрайност, която го разделяше от всичко на този свят.

За него законът винаги беше стоял над всичко останало, над личните интереси, дори над семейството. Но внезапната смърт на Дом го бе принудила, да влезе в конфликт със своята подредена вселена. След загубата на брат си, той се чувстваше все по-откъснат от ежедневните задължения, които трябваше да изпълнява от сутрин до вечер, за да осигури спазването на закона поне върху малкото парче, за което отговаряше.

Сега законът представляваше за Сийв едно отвлечено понятие, принижено до онова презряно и безсилно положение, в което се намираше по време на войната. Законът не беше запазил живота на Доминик. Дори по-лошо, изправен пред факта на неговата смърт, той не можеше да стори нищо повече освен да се замотава в собствената си мудност.

Колко тромав инструмент се бе оказал законът! Той беше не само безполезен — той пречеше.

Сийв отново се върна към доклада. Едно листче, захванато с кламер, привлече вниманието му като магнит. Кристофър Хей беше напуснал страната преди няколко дни, за да прибере тялото на брат си Тери, умрял в някакъв град на име Турет-сюр-Лу. Не бе споменал причината за смъртта на брат си, но бе дал адрес, на който можеше да бъде намерен и то в същия град като адреса на листчето, което Ал де Кордия бе предал на Дом. Адресът на Сутан Сирик, под чието име брат му беше написал „Спасена?“.

Главата на Сийв се замая от заплетените факти. Тери Хей, с когото бяха служили във Виетнам, умира почти по същото време, когато е убит Дом. Това става във Франция и в момента брат му Крис се намира в хотел „Негреско“ в Ница, където е отишъл, за да прибере тялото му. Дом и Де Кордия са убити от вьетнамеца Трангх, който се опитва да убие и самия него.

Как е умрял Тери Хей? При автомобилна катастрофа? От сърдечен пристъп? При злополука в планината? Или е бил убит? Дали Трангх се е добрал и до него? И ако е така, защо?

Какво, по дяволите ставаше?

Сийв изкашля кървава хръчка в носната си кърпа и затвори за миг очи от пулсиращата болка в главата си. Помисли си за Тери Хей — странен, затворен тип, опасен, когато се налагаше, мъчен за опознаване. Сийв го харесваше и уважаваше. Съжаляваше, че е мъртъв. Интересно що за човек беше брат му Кристофър. Сийв отвори очи и като мобилизира силите си, зачете наново полицейския доклад за Аликс Лейн.

Не беше ли чувал и по друг повод името Кристофър Хей? Да, разбира се. Той и Аликс Лейн бяха главните противници по делото Маркърс Гейбъл. Тогава в участъка се градяха различни предположения относно вината на Гейбъл. Всъщност, през последните седмици на делото това беше едва ли не единствената тема за разговор между полицаите.

Сийв си спомняше, че Кристофър Хей вдигна голям шум около това, че Гейбъл е ветеран от Виетнам, въпреки потенциалната опасност този факт да бъде обърнат срещу него. Сега той си помисли защо ли помощничката на окръжния прокурор не го беше атакувала по същата линия, като изтъкне, че по време на война човек свиква да убива, научава безброй начини да слага край на човешкия живот. Но от друга страна, след като Гейбъл беше такъв герой, с медали и прочее, Аликс Лейн вероятно би поела твърде голям риск, ако се бе опитала да използва това като основа на обвинението си. Все пак колко ветерани от Виетнам са били изправяни пред съда?

Сийв се загледа през прозореца и остави очите си да отпочинат. Трангх. Във Виетнам. Образът на Трангх го преследваше неотстъпно и всеки път, когато го виждаше, вьетнамецът се намираще до Върджил.

По онова време двамата бяха неразделни; може би помежду им и сега съществуваше някаква връзка. Трангх и Върджил.

Когато затвори очи, пред погледа му затанцуваха „апсара“ — огромните каменни лица на Вишну и Буда в делтата на религиите — там, където си даваха среща хиндуизмът и будизмът. Усети мирис на кардамон и растителни изпарения, изпита отново ужаса да се намира в обкръжението на Червените кхмери, докато наблизко се сключваше сделка от неизвестно естество.

Сделката на Върджил. В сянката винаги стоеше Върджил и даваше нарежданията.

Той реши веднага щом кацне да се обади на Даяна и да ѝ каже да провери военното досие на Върджил. Неговото истинско име беше Арнолд Тот. Сийв, който още тогава беше полицай, го беше проверил, макар че се съмняваше самият Върджил да е разбрал за това.

Знаеше, че се превръща в типичен детектив параноик, който вижда заговор във всяка сянка, но това не го тревожеше — Даяна така или иначе вече го смяташе за побъркан.

„Нарушаваш всички правила, на които някога си ме учил“, му беше казала тя. „Не ги нарушавам, ѝ отвърна тогава Сийв. Само ги нагаждам.“ Но той бе видял израза в нейните очи и премълчания отговор. „Между двете няма голяма разлика.“

„Но боже мой, та тук става въпрос за Дом, помисли си Сийв. За единствения ми брат. Ако аз не се погрижа той да получи справедливост, кой тогава?“

Крис отвори очи и се загледа в преплетените листа на маслиновото дърво. Чувстваше до себе си топлината от тялото на Сутан. Въздухът беше пропит с тежката миризма на секс. Но ароматът на лято и слънце продължаваше да се усеща, остър и характерен като пушек от дърва.

— Ето какво се получава — каза той, — когато се любиш с някой, когото не си се надявал да видиш отново.

— Какво?

— Прилича на сън. Струва ти се, че въобще не се е случвало, а е било само плод на твоя копнеж. Сякаш е станало в твоето съзнание, в спомените ти, а не с участието на твоето тяло.

Дланта ѝ погали влажната му плът.

— Това прилича ли ти на спомен?

— Прилича ми — отвърна Крис — на лято и пушек от дърва. — Той огледа мирната местност наоколо и отново изпита усещането, че е изминал огромно разстояние, за да дойде до тук, много повече от четирите хиляди мили, които разделяха Ню Йорк от Ванс.

Тя обърна лицето му към себе си и го целуна по устните.

— Никога не съм мислила, че ще те видя отново. — След това се отдръпна назад и видя самовгълбения му поглед. — За какво мислиш?

— За „Гората от мечове“ — каза той. — Възможно ли е тя наистина да съществува? Какво е накарало Тери да посвети целия си живот на търсенето ѝ? Кое я прави толкова ценна? Ти казваш, че онзи, който я притежава, ще може да управлява всички опиумни вождове от платото Шан. Трудно ми е да го повярвам, като имам предвид това, което знам за положението в този район. Преди всичко, те ще трябва да се обединят, а аз мисля, че няма сила на земята, която да може да стори това.

— В такъв случай, изглежда, ще трябва да ти разкажа малко повече за „Prey Dauw“ — каза Сутан.

Тя се облече. Очевидно, поне засега идилията им беше свършила и бе дошло време отново да се заловят да търсят отговор на въпросите в какво е бил замесен Тери и кой го е убил.

— „Гората от мечове“ е древен талисман, който би дал в ръцете на своя притежател практически безпределна власт. Според легендата, първоначално „Prey Dauw“ била изработена от Махагири — тхеравадански монах отстъпник, живял преди много векове. Той бил аскет и написал „Муй Пуан“ — религиозно съчинение, което проповядвало толкова радикални и ревизионистични принципи, че незабавно било забранено. Останалите монаси отлъчили Махагири. Чрез написването на тази книга, която представлявала своеобразно „абхидхама“, или ново тълкувание на учението на Буда, той всъщност се самообявявал за бодхисатва, тоест за бъдещ Буда. Това вече било нетърпимо. Изгнанието било най-суровата мярка, която монасите можели да му наложат. В безлюдните, брулени от ветровете планини, където се заселил, Махагири сключил договор с Равана, главния демон в нашата религия. Равана от дълго време търсел начин да подкопае учението на Буда и ето че най-сетне му се удавала такава възможност.

Като използвал кръвта на Равана, Махагири изработил „Гората от мечове“. След това двамата я заровили. Според преданието трите оръжия трябвало да прекарат трийсет века в земята, за да добият пълната си мощ.

— Защо написването на „Муй Пуан“ е представлявало такава опасност? — попита Крис. Вече облечени, те се запътиха покрай водопада по посока на Турет-сюр-Лу.

— Тхераваданските будисти вярват в трийсет и една отделни плоскости на съществуване. Докато според „Муй Пуан“ само адът включва хиляда плоскости, населени с дяволи, демони и лъже бодхисатви.

— Е, и?

— В книгата се говори и за „Гората от мечове“. С нейна помощ човек може да отвори хилядата ада и да пусне на земята пълчища демони, затворени в тях.

— Но както ти сама каза, всичко това е само една легенда.

Тя кимна с глава.

— Така мислех и аз. Докато не стана ясно, че „Prey Dauw“ наистина съществува.

Крис се усмихна на напрежението, с което Сутан разказваше тази чудновата измислица.

— Да не би да вярваш, че някой наистина може да използва този меч, за да пусне в нашия свят милиони будистки дяволи?

Сутан не обърна внимание на тона му.

— Напротив — каза тя. — Вярвам, че това вече е станало.

— Сигурно се шегуваш. Не може да приемаш на сериозно тези религиозни дивотии.

— Искам да ме разбереш правилно — отвърна тя. — Аз вярвам в злите сили — дяволи, демони и лъже бодхисатви. Търговията с наркотици съществува. Тя носи милиони долари на онези, които контролират отглеждането на опиума, неговото рафиниране и разпространение. Тя също така им дава невероятна власт. Прибави към това ужасните мъки на наркоманите и ще получиш всички дяволи, демони и лъже бодхисатви в хилядата ада на „Муй Пуан“. Но някои вярват в тези злини в буквалния смисъл и това са най-вече хората, които владеят търговията с опиум в бирманската част на Златния триъгълник. А именно те са от значение. Ако „Гората от мечове“

съществува — а аз съм убедена, че това е така, то силата ѝ се дължи преди всичко на тяхната вяра в нея.

Вече бяха отминали ревящия водопад и пред тях се откриха покрайнините на градчето — странноприемницата, една мелница и стара преса за добив на зехтин. В сухия прахоляк се ровеха кокошки.

— Много е важно да разбереш едно — каза Сутан. — Шан не прилича на никое друго място на земята. В него е събрана голяма сила — както духовна, така и създадена от човека. Повярвай ми, там няма нищо невъзможно за онзи, който притежава „Prey Dauw“.

— Което отново ни връща към Тери — каза Крис. — За какво му е била една трета от „Гората от мечове“?

— Нали вече ти казах...

— Тери не може да бъде замесен в търговия с наркотици. Прекалено гнусно и жалко е, за да го повярвам.

— Страхувам се, че това дали вярваш, или не няма да промени нещата. Можеш ли да намериш някакво друго обяснение? Тери отчаяно се е опитвал да скрие нещо с огромна стойност. Написал ти е картичка. Само нещо изключително важно би могло да го накара да те потърси след десет години мълчание. И това е била „Вратата към нощта“.

— Има нещо друго, което ме притеснява — каза Крис. — Ако е трябвало толкова спешно да се свърже с мен, защо просто не е вдигнал телефона да ми се обади?

— Изтекло е толкова време. — Сутан сви рамене. — Раздялата ви е била изпълнена с твърде много вражда. Трудно е човек да забрави това. Както и да го погледне в очите.

— Но ти сама каза, че се намирал в отчаяно положение. — Крис поклати глава. — Не разбирам защо от всички средства за комуникация, на които е можел да се спре, е избрал именно пощенската картичка. Тя е бавна, неефективна, а може и да се загуби по пътя. — Той я извади от джоба си. — Впрочем, тя дори няма марка.

— Вярно — каза Сутан. — Не го бях забелязала. Странно, наистина.

Крис продължаваше да върти картичката в ръцете си.

— Не ми е ясно какво толкова особено може да има в една картичка. Само туристите ги купуват.

В този момент те изкачиха едно малко възвишение и пред погледа им се издигна Турет-сюр-Лу. Пламнал в лъчите на следобедното слънце, той наподобяваше митичен замък като Камелот или Авалон.

Крис отмести очи от крепостта към малкото картонче в ръката си и видя същата гледка в миниатюра, пленена от фотообектива. Адреналинът нахлу във вените му.

— Ето го! — извика той, като държеше картичката високо пред себе си. — Виж, Сутан. Погледни! Турет-сюр-Лу! — Той се изсмя в изуменото й лице. — Не разбираш ли? Картичката, която Тери ми е оставил, не е обикновена. Тя е *илюстрирана*. И на нея е изобразен Турет. — Крис я хвана за ръка и затича по билото към града. — Ето къде е скрил „La Porte à la Nuit“! В Турет-сюр-Лу!

Мабюс беше пленник. Някога той бе войник, сражаващ се на родна земя, която нашествениците бяха направили чужда. Със завръщането си във Франция според своята собствена преценка той бе нахлузил нови окови. Но това беше плен, който имаше за цел да го освободи. Сега вече не знаеше дали това действително ще стане, но този път му беше наложен и той трябваше да продължи да го следва до края.

Този затвор съвсем не приличаше на предишния, където слънцето сякаш беше привързано към върховете на дърветата, а неговите клепачи бяха подпрени с клечки и той бе принуден да гледа в него, докато огненото му ядро се отпечатваше завинаги в мозъка му.

Мабюс седеше в колата си пред летището в Ница и гледаше потока от превозни средства, великолепия марш от изваян хром, проблясващ под късното следобедно слънце. Представи си как тези бързо носещи се ленти разцъфват като огромни екзотични цветя от сблъсъка на катастрофата. В съзнанието му като с магическа пръчица изникваха вкочаняващите крайници, бели и гладки, проснати върху облицованите с кожа волани, главите, подадени през разбитите предни стъкла с проблясващи в косите им стъкълца и кръв, тесните поли, запретнати високо над хладни бедра, разкриващи еротични сенки в хлътнала копринена повърхност. Слънцето, което сега искреше и танцуваше, отразявано в редиците автомобили, беше винаги с него в

онези дни, в дъжда, когато сиво-зелените облаци надвисваха над дърветата, нощем в килията, когато мракът бе така плътен, че той имаше чувството, че е погребан в земята.

В тъпото си самодоволство мъчителите му се бяха погрижили за неговия затвор така, че той бе лишен от място за спане и от място, където да облекчи нуждите си. Моряха го с глад, биеха го, уринираха върху него, караха го да яде животински испражнения, но не го пречупиха.

Остана в ръцете им осемнайсет месеца. Можеха да бъдат и осемнайсет години или осемнайсет минути — всичко зависеше от това дали ще съумееш да направиш времето свой приятел, или ще му позволиш да бъде твой враг. Когато отвсякъде си заобиколен от врагове, нямаш друг избор, освен да превърнеш в свои приятели черния мрак, отвратителната светлина.

Мабюс се беше оттеглил в скривалище, древно като кехлибар, където нито звук, нито образ, нито някаква човешка емоция можеха да нарушат неизбежната тишина на времето. Беше се научил да си служи с времето така, както може би други използваша книгите и опита, за да се сдобият със знания. Защото за него смъртта вече не представляваше край, нито начало — тя бе по-скоро негов съюзник. А и в крайна сметка смъртта беше просто сестра на времето.

Спомняше си периода, когато все още не се бе научил да управлява времето и смъртта.

— Сунята казва, че светът е обхванат от грях — говореше неговият разпитвач в пълния мрак на килията, където неизменно го завличаха, след като слънцето беше дамгосало очите му. — И все пак писанията гласят, че, което е грях, е също така и мъдрост.

Мабюс помнеше усещането, когато разпитвачът обикаляше край него като спътник около земята. Беше като желанието да се почешеш с вързани ръце.

— Нашата мъдрост — продължаваше разпитвачът, — или поточно мъдростта на дедите ни, повелява да гасим Тройния огън на Желанието, Враждебността и Заблудата. Но аз съм Кама-Мара, Любов и Смърт, магьосникът на Заблудата. — Мабюс знаеше, че Кама-Мара е бил последният противник на Сидхартха, бъдещия Буда, изпратен да го изкушава, докато той лежи под дървото Бо. — Чрез потушаването на всички огънове, които ни движат — каза разпитвачът, — ние

достигахме Нирвана. Ако не искаме нищо, ние преставаме да се нуждаем. А ако не се нуждаем, истинската същност на вселената се разгръща пред просветления ни взор. — Той продължаваше да кръжи около Мабюс като тигър около своята жертва. — Но ти все още искаш. Все още желаш. И докато това е така, аз знам, че ще спечеля. Знам, че в крайна сметка ще ми кажеш всичко, което имаш в главата си.

Мабюс му вярваше, нямаше причина да не му вярва. Но там, някъде на границата между бодърстването и съня, където съзнанието мъждука, а духът набира сила, той бе посетен от свита на кълбо змия. Плоската ѝ, мазно лъщяща глава се повдигна и тя го погледна. Раздвоеният ѝ език се стрелна навън.

— Какво е онова, което искаш? — попита тя с глас, който не беше човешки. — Какво е онова, което желаш.

И Мабюс, който разбра, че пред него стои бог или богоподобно същество, отвърна:

— В мен гори омраза, която е утайката на моя грях. Усещам леден вятър в сърцето си. Искам да пречистя своята душа.

Змията се плъзна и обви пръстените си около тялото му.

— Покажи ми я и аз ще я пречистя — каза тя.

— Но точно това е ужасният ми срам — рече Мабюс. — Аз я търся, но не мога да я открия.

Триъгълната глава се поклати пред лицето му, раздвоеният език докосна върха на носа му.

— Направих както ти пожела — каза змията.

Без да откъсва поглед от виещата се хромова лента, Мабюс прекоси площада пред летището, отиде до един телефон и пхна пластмасовата си карта в процепа. Набра някакъв номер, след това личния си код. Докато слушаше сигнала, усещаше как се изпълва от звуците и образите на Ница.

Заговори щом чу в слушалката познатия глас, който го караше да мисли за оризови полета, джунгли и падащ като завеса напалм.

— Върнах се — каза той. — Доминик Гуарда е мъртъв, но брат му Сийв не е. Полицията беше твърде наблизко. Колкото до Кристофър Хей, намеси се някаква жена. Да, още е жив.

След това, както винаги, изслуша новите нареждания. Накрая затвори телефона и повтори всичко отначало, като този път набра друг номер. Поздрави Мило и се заслуша. Тъмните очила предпазваха очите му от ослепителните лъчи на слънцето.

— Турет? — попита той. — Сигурен ли сте? — Миг по-късно кимна с глава. — Да. Разбирам напълно.

Мабюс се върна при колата си, качи се и потегли на север, към планините, които го очакваха.

— Трябва ми жена — каза Мън.

— Лесна работа — отговори Могок.

— Не каква да е жена — предупреди го Мън. — Трябва ми изключителна жена.

— И смяташ, че това ще представлява някаква трудност за мен?

— В никакъв случай. Просто се старая да бъда максимално ясен.

Могок се засмя и рубинът, вграден в зъба му, светна като пламък. Могок обичаше да се смее не само защото беше весел по природа, но и заради възможността да излага по този начин на показ великолепния си рубин. Откакто генерал Киу беше убил Ма Линг, той нямаше твърде много поводи за смях, което предизвикваше у него чувство на празнота. Мина му през ума, че е дяволски хубаво човек да се засмее отново. Дори само заради това беше благодарен на Мън.

— Имам едно момиче наум — каза той. — Баща ѝ ми е задължен. Тъкмо сега сключва голяма парична сделка с адмирал Джъмбо, тъй че ще направи всичко, за което го помоля.

— Давай я — съгласи се Мън.

Когато след двайсетина минути се появи отново, Могок теглеше след себе си младо момиче. Може би беше на четиринайсет години, макар че лесно би могла да е и по-млада, прецени Мън. Толкова по-добре, помисли си той. Беше наистина красива, с тъмни, загадъчни очи, дълга, изящна шия и възхитително буйна коса.

— Става — каза Мън, прикривайки задоволството си под маска на безразличие. Не беше благоразумно Могок да разбере колко добре се е справил, защото в такъв случай щеше да поиска отплата. Мън, който бе отраснал в Азия, беше научен никога да не плаща, ако може да накара другия да повярва, че му го дължи.

— Какво смяташ да правиш? — попита Могок, като го гледаше как обикаля около момичето.

— Да пусна искра — отвърна Мън, — за да видя кой ще се подпали. — Той я сложи да седне и ѝ поднесе чай, а след това и храна. Тя ядеше лакомо и без преструвки, като малко зверче. Когато засити глада си, Мън вдигна приборите и започна да разкрива пред нея своите тайни. Каза ѝ, че се намира тук не като търговец със сълзите на мака, както мислят всички, а като агент на китайските комунисти.

Напоследък били разтревожени от количеството хора и оръжие, струпани от генерал Киу, и решили да предприемат масирана атака срещу Десети сектор, за да освободят веднъж завинаги територията от опиумния вожд. Самият Мън бил нещо като разузнавач, изпратен да открие слабите места по границата на сектора.

Когато свърши, той накара момичето да повтори целия му разказ. Тя не беше пропуснала нито дума. Тогава Мън я изпрати да сее слуха сред останалите жени в лагера на адмирал Джъмбо, като знаеше, че не след дълго мъчителните подробности от неговата „тайна“ ще стигнат и до ушите на предателя, който и да е той. В края на краищата, слуховете и клюките несъмнено бяха сред неговите основни източници на информация.

— Сега — каза Мън, когато отново бяха сами, — не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

Могок извади глинена лула и натъпка малката ѝ чашка с черна, лепкава смес. После я запали, всмукна дълбоко няколко пъти и я подаде на Мън. Обгърна ги мъгла, във въздуха се понесоха причудливи форми. Двамата мъже пушиха дълго, затвърдявайки своето приятелство по начин, който само азиатци могат да разберат.

Аликс плачеше.

*„Някога бях войник
и се бих сред непознати пясъци за теб.“*

Стиховете на една песен, която помнеше много отдавна, се носеха в ехтящата тишина на съзнанието ѝ. След като бе лишена от

глас и движение, то се беше превърнало в огромна сцена, върху която като по вълшебство изникваха нейните спомени. Нямаше настояще, нито бъдеще, а само минало, което пълната липса на храна за сетивата ѝ правеше болезнено осезаемо. Цялото и съществуване се беше свело до електрическите импулси на собствения ѝ мозък.

Дали затова бе извлякла от паметта си своето бягство от дома, обичта към дядо си, Съркълвилското тиквено шоу? Затова ли повече от всичко на света искаше да се върне отново в Съркълвил? Впрочем, какво ли чак толкова имаше там? Просто купчина стари къщи, прашни улици и хора с воднисти очи.

*„Някога бях любовник
и те търсех на дъното на твоите очи.“*

Но тя вече знаеше отговора. Той се криеше не в самия Съркълвил, а в онова, което градът означаваше за нея — свободата. У дома при своите родители тя се чувстваше затворена в смрадния мехур на вечните им кавги и алкохолизма на баща си.

Съркълвил бе всичко, което я правеше щастлива. Времето така летеше, че сякаш, едва успяла да се обърне, тя трябваше вече да си ходи. Вкъщи, където времето тегнеше като оловно наметало върху крехките ѝ рамене, атмосферата бе тъй смразяваща, че всеки ден се превръщаше в цяло изпитание. Спомняше си как молеше приятелите си да ѝ се обаждат всяка сутрин и вечер преди лягане, за да се увери, че навън нормалният живот продължава да тече. Навън — като че ли живееше в затвор.

Именно тази загуба на сигурност в околния свят бе направила живота ѝ непоносим. Това беше затвор от най-коварен тип. Ето кое я накара да напусне дома си, да се омъжи за Дик. Дик, за когото сега проумя, че никога не е обичала. Дори не можеше да си обясни как е живяла с него. Единственото обяснение беше, че може би поне за известно време е имала нужда да пресъздаде затвора на своето детство, да се освободи от него напълно.

„А скоро ще дойде друг

и ще ти каже, че аз съм бил просто лъжа.“

Сега Дик се бе върнал, нежелан и неканен, и Аликс плачеше, защото искаше той да си отиде, а нямаше как да изрази желанието си. Беше затворена в болницата, цялата омотана в бинтове. Не можеше да говори, нито да се движи и с всеки изминал миг страхът ѝ нарастваше. Не само заради самата нея, макар и да се плашеше от това, че гласът ѝ все още не се бе възстановил. Основната ѝ тревога бе свързана с Дани. Не искаше синът ѝ да прекарва толкова време с Дик. Дани беше тъй доверчив, тъй открит. Един Господ знае с какви глупости щеше да му напълни Дик главата. Тя искаше единствено да предпази сина си, а ето че лежеше безпомощна, изпълнена със страх, че никога няма да може да говори отново, че кариерата ѝ като адвокат е приключена. Колко бързо можеше да те съсипе животът. Не беше ли само преди няколко дни здрава, независима, уверена в собствените си сили? Или може би това е било само илюзия? Вече не знаеше. Чувстваше се като пътник, чакащ автобус, който никога няма да дойде. Усещането ѝ за реалност се бе изкривило, образите и случките бяха придобили преувеличени, заплашителни размери, сякаш наблюдаваше всичко през криви огледала.

Времето пълзеше бавно, почти замряло. То бе нейният неизменен спътник, както когато беше малка. През деня ѝ се надсмиваше със своята мудност, а нощем я подмяташе будна и плувнала в пот. Намираще отдих единствено в спомените, но скоро и те се превърнаха в източник на мъчения, съживяващи онова, което бе изгубила и никога нямаше да има отново.

О, Господи, къде беше сега Кристофър? Как искаше да е с нея, да знае, че той бди над нея и Дани. Но това не беше Съркълвил, а дядо ѝ отдавна бе мъртъв. Този род закрила си беше отишла завинаги.

Но съзнанието за това не можеше да я спре да се стреми към нея с цялата си душа.

„Къде си, Кристофър? Ще се върнеш ли скоро у дома?“

*„И понякога се питам
тъй, просто за миг,
ще си спомниш ли нявга за мен.“*

— В действителност — обърна се Крис към Сутан — брат ми никога не е възнамерявал да изпраща тази картичка.

— Тогава какво...

Слънцето вече се беше скрило от тесните улички на Турет-сюр-Лу и каменните фасади на къщите тънеха в измамен полумрак. Калдъръмът изглеждаше черен като нощ.

— Това е била своеобразна застраховка за него — каза Крис — и завещание за мен.

Сутан го изгледа.

— Да не искаш да кажеш, че е знаел, че ще умре?

Край тях със смях и викове преминаха деца, прибиращи се от училище. Чантите подскачаха на гърбовете им, докато тичаха надолу по стръмно виещата се улица.

— Не съвсем — отвърна той. — Но предвид опасността, в която, изглежда, се е намирал, мисля, че е допускал тази възможност. Разбираш ли, той е знаел, че ако умре, тя ще стигне до мен. Или ти си щяла да ми я предадеш, както и стана, или полицията.

От прага на една отворена врата майка викаше дъщеря си, във въздуха се носеше апетитен аромат на прясно изпечен ябълков сладкиш. Докато минаваха покрай нея, пред погледите им се откри величественият водопад, от който бяха дошли, облян в светлина.

— Като момчета и двамата бяхме луди по главоблъсканиците. Тери обичаше една игра, наречена Лабиринт. Особено му допадаше да ме бие на нея. Аз, от друга страна, предпочитам загадките, изискващи повече мислене, например криптограмите. Постоянно му оставях шифровани бележки и той се побъркваше, докато ги разчете.

Водопадът, вече наполовина в сянка, бе придобил странен, почти зловещ вид, сякаш невъзможността да се видят ясно дълбините му пораждаше чувство за надвиснала опасност.

— Значи тази картичка представлява ребус — каза Сутан.

— Да — кимна Крис. — Може и така да се каже.

— Но в такъв случай къде в Турет е скрита „Вратата към нощта“? Не виждам каквото и да било указание върху картичката.

— И не би трябвало — отвърна Крис, като разглеждаше внимателно двете ѝ страни. — Защото ако ти можеше да го видиш,

другите също щяха да могат, а Тери не би поел този риск. — Върху снимката нямаше никакви знаци, никоя от буквите на обратната страна не се отличаваше с нещо.

— Остава открит и въпросът какво е смятал да добави в послеписа — каза тя.

Крис спря погледа си върху буквите „P. S.“ и се усмихна.

— Точно така. Има ли наблизо магазин за играчки?

— Да. Мисля, че беше ето там.

Сутан го изгледа с недоумение и го поведе след себе си. Свиха наляво, после още веднъж. Докато вървяха, тя от време на време хвърляше поглед към витрините, но изложените стоки като че ли не я интересуваха особено. Улицата неочаквано започна да се изкачва и вляво от тях се показва магазинче за ръчно изработени детски играчки и дрехи. Те влязоха вътре.

— Bonjour.

Продавачката, едра около петдесетгодишна жена с бирено лице, им се усмихваше от своето място в ъгъла.

— Bonjour, madame — отвърна Крис.

Той огледа рафтовете с ризки, панталонки, палтенца, плюшени животни и порцеланови кукли.

Сутан, която непрестанно се озърташе през рамо по посока на отворената врата към улицата, попита:

— Какво търсим?

— Не знам. Но каквото и да е, тук го няма. — Когато излязоха отново на тясната уличка, той ѝ каза: — Преди години, когато мръсните думи бяха забранени и поради това интересни, аз си измислих условно съкращение за тази, която ме възбуждаше най-много. Използвах я вкъщи пред нашите и Тери беше единственият, който знаеше значението ѝ. Казвах „P. S.“, когато имах предвид „пуси“^[14].

— Значи това „P. S.“ на картичката въобще не означава послепис?

— Да.

— А тогава какво?

— Това е американски сленг — засмя се Крис и ѝ обясни значението. Недоумението на Сутан се усили.

— Не ми е ясно какво общо има между тази дума и мястото, където Тери би могъл да скрие кинжала.

— Доколкото познавам Тери, във всички случаи ще се окаже някаква шега — каза той. Странно, но докато разгадаваше смисъла на картичката, докато се занимаваше с издирването на този талисман, в чието съществуване дори не вярваше, Крис се чувстваше по-близък с брат си, отколкото когато и да било, докато Тери беше жив. Това го правеше едновременно радостен и тъжен. Радостен, че въобще е способен на подобни чувства, и тъжен, защото Тери вече го нямаше, за да ги сподели.

Това усещане за близост безспорно се коренеше донякъде в съзнанието, че всичко е било направено с мисълта за него. Тери оставяше своето дело в ръцете му, сякаш Крис бе единственият човек, на когото би могъл да повери онова, което беше започнал.

Но в какво точно се състоеше то? С приближаването си към решението на загадката и откриването на „Вратата към нощта“, Крис изпитваше известен страх. Ами ако Сутан имаше право и Тери действително е бил замесен в търговията с наркотици? Но защо? Заради парите? Крис знаеше, че той никога не им бе отдавал голямо значение, иначе щеше да остане край баща си и да се включи в многомилионния семеен бизнес — внос и износ на едро.

Какво друго би могло да му даде управлението на търговията с опиум? Според думите на Сутан, то означава богатство и... власт. Но защо един човек, който се стреми към власт, ще отива с такава готовност на война? Ще убива, ще рискува самият той да бъде осакатен или убит?

И в този момент Крис си спомни какво беше казал Маркърс Гейбъл за войната: „Всичко е въпрос на сила — който успя да разбере, че войната в основата си е анархия и обърна това в своя полза, оцеля. Всички други загинаха по един или друг начин.“

Тери беше оцелял от войната. Нещо повече, той бе преуспял. Означаваше ли това, че Виетнам бе деформирал и неговата нравственост като тази на Маркърс Гейбъл? Нима изпепеляващият му дъх е могъл да унищожи всичко добро и честно, което човек носи у себе си?

Средновековният град, под чиито стени бе застанал, му напомни за една по-проста, но не по-малко жестока епоха. По гърба му

пропълзя ужасен страх, който заплашваше да го парализира. Не само за Тери — заради онова, в което той може би се бе превърнал, но и за самия себе си. Като следваше пътеката, начертана за него от мъртвия му брат, не подлагаше ли на изпитание своята собствена нравственост? Какво щеше да прави, когато „Вратата към нощта“, се окажеше в ръцете му? Ами ако се наложеше, за да разбере какво се е случило с Тери, самият той да...

Да какво?

Крис нямаше понятие, но предчувстваше, че намирането на „Вратата към нощта“ само по себе си не представлява никакъв завършек. Къде щеше да го отведе? Какво ставаше с него? Той имаше ясното усещане, че излиза от един живот и прекрачва в друг; страхът му донякъде отстъпваше пред острото чувство на очакване, сякаш цял живот бе вървял точно към този момент.

— Крис?

— Какво?

— Добре ли си? — Сутан го стискаше за лакътя. — Погледът ти беше празен като на ей онази черна котка там.

— Просто се бях за... — Той внезапно млъкна. Откри, че гледа право в една витрина, драпирана с черно кадифе. В средата ѝ имаше женски арлекин в червено-бял костюм. Главата на куклата беше килната на една страна. Ръцете ѝ бяха вдигнати нагоре, а краката, обути във високи ботуши, привидно се движеха, така че в цялата ѝ поза имаше усещане за полет. Зад гърба ѝ дяволът, разтворил широко ръце, се готвеше да я загърне в черната си пелерина.

— Крис?

— Чакай малко. — Той не откъсваше поглед от стъклената сълза, прикрепена върху маската на червени и бели ромбове. А зад маската... не бяха ли това мустаци, не се ли виждаше тъмна козина? И триъгълни котешки уши! Котаракът в чизми^[15], но в женски вариант!

— Какво е това тук? — попита той.

— Художествена галерия — каза Сутан. — Известни са с марионетките си. Нали са прекрасни?

Крис се засмя, загледан във витрината.

— Готов съм да се обзаложа, че една от тях е много повече от това.

Вътре, в началото на стълбището, марионетка на благородник в средновековни дрехи ги изгледа с превъзходно възпроизведената си глава на петел. Крис се готвеше да слезе по стъпалата към галерията, когато Сутан го хвана за ръката.

— Ще изляза за малко навън. — В очите ѝ се четеше безпокойство.

— Защо, какво има?

— Искам да проверя нещо. Колкото и невероятно да изглежда, някой може да ни е проследил.

— Ще дойда с теб.

— Точно това не бива да правиш — каза бързо тя. — Моля те. Знам какво говоря. Освен това, ако „Вратата към нощта“ е тук, ти трябва да я пазиш. — Сутан се засмя. — Не се тревожи. Умея да се грижа за себе си.

— Какво означава това?

— Не се боя от никого — каза тя сериозно. После му се усмихна едва забележимо. — Хайде, не се противи толкова. И ти си със същите старомодни разбирания като Тери.

Всичко това не му се нравеше, но в думите на Сутан имаше смисъл, особено след като Тери бе стигнал до такива крайности, за да скрие „Вратата към нощта“.

— Добре — каза той. — Но нека поне се уговорим да се срещнем някъде.

— Защо не в църквата? — предложи тя. — Подходящо място, не намираш ли?

Когато се спусна по стълбите в добре осветената галерия, той забеляза, че всички марионетки представляват човешки фигури с глави на животни. Имаше развеселен папагал, страховит бухал, прасе с алчен поглед. Но единствената котка беше куклата на витрината.

Стените бяха покрити с картини от двама или трима съвременни художници. Всички бяха нарисувани с маслени бои и със своите богати орнаменти и наситени тонове му напомняха персийски килими. Изображенията бяха сочни, привлекателни, чувствени.

Посрещна го мъж на средна възраст. Освен тях двамата в галерията нямаше никой.

— Бих искал да ви попитам за палячото на витрината — каза Крис.

— А, палячото и дяволът не са направени от мен и моя съдружник — отвърна собственикът. — Боя се, че това е всичко, което мога да ви кажа. Майсторът на тези марионетки пожела само да ги изложи при нас, но не и да ги продава. — Той се усмихна и махна с ръка. — Може би ще ви заинтересува моят папагал, или пък бухалът?

— Интересува ме палячото. Мога ли по някакъв начин да се свържа с майстора?

— Вижте, ние по принцип не...

— Моля ви — каза Крис. — Важно е...

Мъжът се вгледа внимателно в него, сякаш го премерваше или преценяваше колко струва. След това кимна и изчезна зад черната кадифена завеса в ъгъла на галерията, където беше бюрото му.

Крис остана сам сред изящно изработените марионетки в средновековни одежди. Бухалът, надут и мрачен, стоеше безмълвно, но папагалът сякаш а-ха и щеше да издаде някаква неприлична тайна.

Завесата прошумоля и той се обърна, като очакваше отново да види собственика. Но вместо това се оказа лице в лице със слаб, блед човек, чиито очи изглеждаха мътни през очилата с широки, черни рамки.

— С какво мога да ви помогна, мосю?

— Вие ли направихте Котарака в чизми?

— Да, мосю, аз съм майсторът. Казвам се мосю Аспрей. Но тази марионетка не се продава. Ако желаете същата, ще ви струва...

— Искам тази — каза Крис.

— Извинете, мосю, но вече ви казах...

— Аз съм Крис Хей. Братът на Тери Хей. Куклата е поръчана от него, нали?

Промяната в лицето на човека беше удивителна. Светлите му очи, така воднисти преди малко, станаха остри и проникателни.

— Може би имате да ми покажете нещо?

Крис извади картичката.

— Пи Ес — каза той.

— Чудесно — кимна с глава мосю Аспрей. — Документът за прехвърляне. Сега вече можем да продължим.

— ... тив... ети... ни... ре...

— Merde, не можеш ли да го направиш по-ясно?

— Съжалявам. — Пръстите на техника заиграха по плъзгачите и ключовете на пулта. — Някъде в стаята трябва да има електромагнитен източник. Когато се обърнат в определена посока, към вратата, бих казал, се получава ужасна загуба на звука — около петстотин херца.

— Просто го усили до края — каза Мило, седнал на ръба на стола си. Ставаше дума за отрязъка от разговора между Логрази и неговия неизвестен събеседник и Мило чувстваше как стомахът му се свива в очакване.

— Готово. — Техникът натисна един бутон и от високоговорителите се чу гласът на непознатия мъж:

— ... против намесата на трети страни. Вижте вредите, които ни причини Тери Хей. Вече знаем, че от гледна точка на сигурността тази работа вони.

— Опасявам се, че в случая нямаме друг избор — отговори Логрази през съскането на лентата и морето от шумове, породени от безбройните филтри, чрез които техникът бе усилил записа. Звучите, напомнящи дрънчене на прибори върху порцелан, станаха оглушителни и Мило се намръщи. Техникът припряно завъртя копчетата. — ... мислите, че можем да се включим в този бизнес просто защото на нас ни се иска. Ние имаме нужда от Мило. Само с помощта на неговата организация и влияние можем да пробием на тази територия. Той я познава по-добре, отколкото ние с вас можем дори да си представим. При това с премахването на Тери Хей ни осигури поле за действие, което доказва неговата ценност. Повярвайте ми, това е единственото разумно решение, с което разполагаме.

— Имам навика никога на никого да не вярвам — отговори гласът. — Ето защо тъкмо сега се прибирам от платото Шан. Когато Стария реши, че трябва да се завърна в светото братство, тъй да се каже, той ми даде ясно да разбере, че очаква от мен изцяло да се посветя на работата. Всъщност, моята собствена теория е, че Тери ви е изнудвал толкова безобразно, че на Стария просто му е дошло до гуша и това е бил основният му мотив да ме убеди да се върна.

— Но без Мило ние няма да имаме достъп до адмирал Джъмбо — настоя Логрази. — „Гората от мечове“ е у него и той сам ми обясни, че с нейна помощ може...

— Франк, вие не ме слушате. Аз бях в Бирма. Срегнах се с адмирал Джъмбо. И резултатът е, че ние сме в играта. В този момент „Белия тигър“ вече разполага с необходимата суровина.

Мило беше извън себе си от ярост. Нима си въобразяваха, че ще могат току-така да го отрежат? С кого си мислеха, че имат работа тия американски копелета, с някой аматьор като Тери Хей? В такъв случай ги очакваше горчива изненада. И какви бяха тези глупости за някаква сделка с адмирал Джъмбо? Мило познаваше положението твърде добре, за да повярва, че някой мафиотски тип може просто ей тъй да се изкачи до лагера и да получи стоката направо от източника, който самият той бе изградил с цената на години упорит труд.

Главата му бучеше. Въпросите без отговор ставаха прекалено много. Мило се стегна и даде знак на техника да пусне записа нататък.

— Господи — промълви Логрази от високоговорителите, — това, което се говори за вас, е вярно. Вие трябва да сте някакъв магьосник.

— Някога наистина ме наричаха така. Но можете да си запазите аплодисментите за друг път. Казвате, че „Гората от мечове“ е у Мило. Искам я; тя ще е възнаграждението ми за започването на операция „Белия тигър“. Вземете я от него. — Ролките на магнетофона спряха да се въртят. Техникът се хилеше доволно.

— Сега ясно ли беше?

— Достатъчно ясно, за да се чуе всяка дума — каза Мило, като се отърси от вцепенението си. Кой беше непознатият мъж? Този въпрос го докарваше до полуда.

Изведнъж усети как стомахът му се преобръща. Нещо, заседнало дълбоко в паметта му, се освободи и започна да се издига към повърхността. Магьосник. „Някога наистина ме наричаха така“, беше казал непознатият.

Преди много години в Индокитай той познаваше един мъж на име Магьосника. Но това не можеше да е същият човек. „Не, помисли си Мило. Изключено е.“ Извади снимките от чекмеджето, вгледа се за пореден път в чертите на холивудската звезда. Лицето на непознатия.

„Магьосникът. Невъзможно, повтаряше си той отново и отново, докато думата се превърна в молитва. Това е невъзможно. Аз не познавам този човек. Това не може да бъде Магьосника.“ Един фалшив катехизис, който се разпадаше пред лицето на ужаса, надигащ се в гърдите му.

Защото той вече усещаше как космите в основата на врата му започват да се надигат.

След като се раздели с Крис, Сутан излезе навън и без да се оглежда тръгна наляво. Пое надолу по една стръмна павирана уличка, зави надясно, след това още веднъж. Без да знае, тя следваше точно пътя, по който Тери бе стигнал до църквата „Света Богородица от Бенва“.

Son et lumiere, помисли си Сутан, докато навлизаше все по-дълбоко в сърцето на Турет — звукът и светлината са моите съюзници тук. Улиците бяха толкова тесни, че всеки звук се отразяваше от каменните фасади на сградите, а светлината, падаща косо върху стените, гравираше ясно очертани сенки. Като използваше и двете, тя можеше да следи движението на своя преследвач.

За пръв път бе забелязала отражението му в една витрина. Магазинът се намираше на ъгъл, така че широкото стъкло разкри като огледало цялата улица зад гърба ѝ. След това в магазина за играчки една сянка премина твърде бавно, а после се върна отново, за да не я изпусне от погледа си.

Кой я следеше? Във всеки случай, това не беше свещеникът от Льо Сафари. Може би някой по-високопоставен от него? Дали той си беше признал греховете, или бе запазил мълчание? По-скоро първото, предположи Сутан, след като не бе останала особено впечатлена от твърдостта на характера му.

Този, който вървеше по петите ѝ, беше азиатец, може би виетнамец и това я безпокоеше. Както бе казала и на Крис, по-рано тя се бе сблъсквала с враговете на своя братовчед. Предателството от страна на най-интимната му приятелка като че ли бе накарало Мън да се отпусне и това се бе отразило и на самата Сутан.

След убийството на неговата любовница тя сякаш полетя надолу по отвесната спирала на самообразата, чиято най-ниска точка беше опитът ѝ да сложи край на живота си. Това, че бе действала в отговор на нападението срещу Мън, нямаше значение. Стореното противоречеше на нейната вътрешна природа. И подобно на лудост, войната — или, по-точно, нейният отглас — се промъкна в живота ѝ и го преобърна изцяло.

Тери я бе спасил от самата нея. Без него досега положително щеше да е мъртва. Колко го бе обичала! Любовта към него, по-силна от всичко останало, и бе помогнала да се измъкне от състоянието на самоунищожение. Веднъж видяла затвора, който сама бе съградила, тя вече знаеше как да избегне стоманените му врати.

Сега Сутан отново видя мрачната цитадела, между чиито стени бе допряла ножа до сините вени на китките си, да се издига в съзнанието ѝ и разбра, че тук, в Турет е нейната карма. Смъртта на Тери, както и неговият земен път повеляваха това. Съдбата ѝ продължаваше да е преплетена с неговата така, сякаш той беше още жив.

Ехото я следваше припряно, караше я да ускорява крачка. Улицата, в която се намираше, беше изцяло потънала в сянка. От синкавата светлина появяваше хлад; тя сви рамене и потръпна.

Стигна до църквата „Света Богородица от Бенва“. Върху строгата ѝ надменна фасада каменните фигури, изобразяващи страданието и изкуплението на греховете, простираха сгърчени крайници, напомняха гротескните готически водоливници, при които излишъкът от емоция се доближава до физическа уродливост.

Някъде започна да бие часовник. Сутан се заслуша, опряла гръб в хладния камък. Долови шум от отдалечаващи се стъпки. Нямаше смисъл да стои на улицата, но продължаваше да чака, за да не остави у преследвача си и най-малкото съмнение за това къде отива.

Обърна се и се вмъкна в църквата през обкованата с желязо дъбова врата. Вътре усети как течението разрошва косите на тила ѝ, сякаш дъхът на Бога наистина се носеше тук.

Беше глухо и сумрачно освен там, където дебелите снопове прашна светлина пронизваха сводестите прозорци и падаха като савани върху каменния под.

Видя изгъркалия каменен купел; после следваше нефът. Вляво от нея, пред малък олтар, поставен в ниша в стената, блещукаха свеци. Там някой коленичеше, свел глава в молитва. По-нататък в неясната светлина се очертаваха редиците дървени пейки, водещи към великолепия главен олтар.

Въздухът тегнеше от аромата на тамян и молитви. Сутан мина покрай мраморната статуя на Света Богородица от Бенва, закрилницата на пътешествениците, след това — край изображенията на Дева Мария

и Христос на кръста. Толкова страдание, помисли си тя. Толкова кръв. Сякаш всички човешки грехове бяха окачени тук като пране, простряно на слънцето.

До ушите ѝ достигнаха латински слова — не можеше да определи дали песнопение, молитва или някакъв обред. Всъщност, дори не бе сигурна, че наистина ги чува.

До този момент вече беше преценила обстановката. Сега обмисляше различните възможности, като само за миг се запита къде ли се е намирал Тери, когато са го убили и кръвта му е заляла хладния гранитен под, смесвайки се с тази на Христос.

Тя се обърна и бързо тръгна назад между редовете, докато отново стигна до статуята на Света Богородица от Бенва. От другата страна на пътеката човекът продължаваше да се моли. Сутан се вмъкна зад мраморната фигура.

Влагата на каменната стена проникна през блузата ѝ и тя усети как по гърба ѝ полазва хлад. Мускулите ѝ се свиха. Притисната в тясната пролука, тя допря буза до гладкия мрамор, за да вижда безпрепятствено входа на църквата.

Азиатецът се появи. Беше виетнамец — вече бе сигурна в това, след като видя лицето му. В него нямаше и искрица човешка душа — все едно лице на мъртвец.

Сутан потръпна. Знаеше, че това е лош признак. Страхът ѝ щеше да му даде друг вид сила, с която нямаше да ѝ е лесно да се справи. И тя започна да втвърдява духа си за предстоящото изпитание.

Той стоеше в средата на един от сноповете светлина, сянката му се проточваше през камъните и се плисваше в постаментата на Богородицата от Бенва като вълна на черно, надигащо се море.

Докато търсеше, той не се въртеше в различни посоки, както би сторил друг, а стоеше напълно неподвижно. Помръдваше единствено главата му, като на среднощен бухал, избиращ своята жертва.

Устните му с цвят на засъхнала кръв бяха леко разтворени, като че ли вкусваше въздуха, за да усети присъствието ѝ. Очите му, подобно на абаносови фарове, претърсваха вътрешността на църквата и Сутан си представи, че биха могли да пронижат мрамора, зад който се криеше.

„Престани!“, помисли си тя. „Така само усилваш страха си.“ Но истината беше, че тя действително се страхуваше от този човек и от

това, което той я принуждаваше да освободи в себе си. Започваше да го мрази, заради това, което трябваше да стори.

Центърът на тежестта ѝ се намираше в долната част на корема, съзнанието ѝ пребиваваше в онази особена празнота между битието и небитието, където нямат достъп мислите за победа или поражение.

Виетнамецът продължаваше да стои в мъглявата светлина, когато тя разгъна тялото си, изскочи от своето укритие и прелетя през мрака на сянката. Приземи се без никакъв звук, но въпреки това Данте я усети. Главата му се завъртя към нея и погледът му я сграбчи както ноктите на хищна птица.

— Защо ме следиш? — попита тя.

— „Вратата към нощта“ ни беше продадена — промълви той с мъртвешки глас. — Тук съм, за да я поискам.

— Платихте ли за нея? Къде са парите?

— Бяхме измамени. Получихме копие без никаква стойност.

— Вие сте го убили. — Впила поглед в лицето му, Сутан бе уверена в това, както в нищо друго през живота си. — Убили сте Тери. Защо?

— Не съм присъствал на сделката — отвърна той в не особено усърден опит да я разубеди. Не че не помнеше предупрежденията на Мило — по-скоро не можеше да повярва, че тя действително е толкова опасна.

Сутан сви рамене и Данте, обезпокоен, се опита да разчете погледа ѝ.

— Няма значение — каза тя със странен, отнесен глас.

„Чуй, Боже, гласа ми, кога ти се моля; запази живота ми от врага, който ме застрашава, укрий ме от заговора на коварните...“

Звуците на Давидовите псалми ги обгърнаха — в църквата се отслужваше вечернята.

— Той е мъртъв.

„... от бунта на злодейците...“

Ръцете ѝ бяха отпуснати. Пустотата я изпълваше изцяло. Тя се приближи до него.

— Това е, което има значение. Не „Вратата към нощта“, нито вашите сделки. Човешкият живот.

— Нямам нищо общо с това — каза той, като се приготвяше. — Вината не е моя.

„... които изостриха езика си като меч; изопнаха лъка си — язвителните думи...“

Тя използва „атеми“ — бързи, точни удари с ръбовете на дланите и върховете на стегнатите пръсти. Целеше се в ребрата, черния дроб и сърцето. Но той беше подготвен и парираше ударите ѝ с мълниеносна бързина, дори когато Сутан увеличи скоростта на атаката си.

Тогава тя улови дясната му китка с лявата си ръка и докато Данте се опитваше да предвиди нейните „атеми“, приложи „айкидо ирими“ — завъртя се надясно, използвайки неговата собствена инерция, за да извие ръката му назад и същевременно му нанесе съкрушителен удар в брадичката с основата на дясната си длан.

Главата на Данте се отметна рязко и виетнамецът почти изгуби съзнание от болка. Спаси го дълбокото му стомашно дишане. Като почерпи енергия от този източник, той с всички сили ритна Сутан в горната част на бедрото.

Това беше нервен възел и десният ѝ крак мигновено изтръпна. Тя залитна и в стремежа си да запази равновесие го освободи от хватката си.

Данте стовари ръба на дланта си върху рамото ѝ и Сутан падна на колене. Видя го да връхлита към нея и се помъчи да отскочи встрани, но не успя. Ритникът му я улучи в ребрата и въздухът със свистене излезе от дробовете ѝ.

Тя вдигна ръка и отчаяно впи нокти в плата на панталона му — просто за да стори нещо, за да задържи крака му на разстояние, с ясното съзнание, че още един ритник ще я довърши.

Зъбите ѝ изскърцаха, когато следващият удар пръсна стрели от болка в рамото и гърба ѝ. Но тя не изпускате крака му, вкопчваше се все по-силно, концентрираше цялата си енергия, всичките си сили в една-единствена точка. Болката и страхът вече не съществуваха, тя се бореше, за да оцелее.

Потърси нервния възел от вътрешната страна на крака му, откри го и заби палеца си в плътта му, точно над колянната става.

Кракът се подкоси и тялото му полетя, все по-близо, подобно на вълна от топлина, на огромна, спускаща се сянка...

Сутан конвулсивно пое дъх и се претърколи встрани. Когато той се стовари върху каменния под, тя заби лакът в гръдната му кост, чу

приглушения му болезнен стон, усети пръстите му върху лицето си, опипващи, търсеци да се впият.

Нямаше време, трябваше да промени тактиката си. Сви пръсти под формата на клин и ги насочи под гръдната му кост.

„... Но Бог ще ги порази със стрела...“

Ръката ѝ се заби, тя чу шума от разкъсването на памучната му риза, усети зловонната струя въздух, изтръгна се дълбоко от гърдите му.

„... с езика си ще поразят сами себе си...“

Дланта ѝ бе пълна с кръв; очите му крещяха мръсотии в лицето ѝ, гранитните му пръсти, впити в бузата ѝ, се вдървиха и изгубиха сила.

„И всички човеци ще се уплашат, ще възвестят делото Божие и ще разберат, че това е Негово дело.“

Безжизнените му очи бяха приковани в благосклонното изражение на Богородицата от Бенва.

Намираха се в една къща на три преки от галерията. Крис се бе опитал да заговори мосю Аспрей още там, но той бе вдигнал пръст в знак на мълчание. След това го бе довел в тази двуетажна къща с ниски тавани, каменни стени и покрити с плочи подове. На долния етаж, където бяха в момента, имаше кухня, малка всекидневна с огромна камина и баня.

Но безспорно най-голямото помещение беше ателието на мосю Аспрей: един статив, покрит с бяло платно, табуретка с поставена върху нея палитра, дървено сандъче, натъпкано безразборно с туби блажна и акрилна боя, тенекиени кутии с терпентин на пода.

По-голямата част от пространството бе заета от ръчно изработен тезгях, над който висеше цяла галактика от марионетки в процес на изработка. Наполовина скрити в сянка, те гледаха отвисоко със своите странни, безразлични очи.

— Очаквах ви.

В ъгъла на работилницата бе окачен един дявол, близък на онзи от витрината на галерията. Той беше недовършен, костите на скелета му наполовина липсваха. По някакъв начин това го правеше да изглежда още по-заплашителен.

— Мосю Хей ми каза, че ще дойдете, ако той умре. — Майсторът дръпна някакви конци и дяволът кимна с полуготовата си глава, сякаш в знак на съгласие.

В каменната камина имаше останки от огън. Крис се взираше в тях, като че ли можеше по разположението на въглените да разгадае бъдещето, подобно на римляните, обитавали тази земя преди много векове.

— Щом ви е казал, че ще дойда — отвърна Крис, — трябва да ви е казал също, че ще ви попитам за един кинжал. Един много особен кинжал.

— Така е — каза мосю Аспрей, като вдигна пред себе си куклата, която бе взел от витрината на галерията и я погледна с любов, като своя собствена дъщеря. — Това е моето първо и най-любимо създание.

Той взе един бръснач и направи бърз вертикален разрез на гърба на женския арлекин. След това извади нещо отвътре.

— Това е, което мосю Хей ме помоли да запазя за вас — каза той, като му подаде кинжала. — „Вратата към нощта“.

Крис го пое и го разгледа на светлината. Стори му се неестествено тежък, сякаш беше направен от някакъв неизвестен метал.

— Знаете ли какво е това?

— Знам, че е изработено от голям майстор — отговори мосю Аспрей. — Знам също, че е много ценно.

— За някои — кимна Крис.

Отвън по перваза бавно премина черна котка. За миг спря да ги погледне, облиза козината на предните си лапи и отново продължи пътя си. През отворения прозорец долиташе зовът на камбаните от църквата „Света Богородица от Бенва“. Скоро щеше да започне хвалебственият псалм.

— Острието е направено от един-единствен къс нефрит — каза майсторът. — Никога не съм виждал парче с такава големина. Не съм се и опитвал да пресметна стойността му. Освен това, погледнете този рубин. — Той посочи с пръст. — Вдигнете го срещу светлината и ще видите, че притежава особения цвят, известен като гълъбова кръв. Такива има единствено в Бирма. Теглото му е шест карата. Разбирате ли от скъпоценни камъни? Рубин с подобни размери е изключителна рядкост.

— Изглежда знаете доста за този предмет.

— Би трябвало — усмихна се мосю Аспрей. — Брат ви ми беше поръчал да изработя копие.

Значи свещеникът не е излъгал Сутан, помисли си Крис. Дали Тери просто се е опитвал да прекара купувачите си, или е имал нещо повече наум?

— Стойността на кинжала не е парична — каза той, — а духовна.

— Разбирам — кимна майсторът. — В такъв случай брат ви е сторил добре, като го е скрил така старателно.

— И също толкова старателно трябва да се скрие отново. — Крис му върна оръжието. — Ще се погрижите ли за това?

Котката се беше върнала и седеше на перваза. Бе извила гръбнак, сякаш имаше гърбица, и примижаваше под последните лъчи на слънцето. Изведнъж наостри уши, скочи и изчезна. Далечният рев на водопада, който се хвърляше в мрака, за да се разбие след това в скалите, се носеше заедно с полъха на ранния вечерен ветрец.

Пред погледа на Крис сръчните ръце на мосю Аспрей върнаха „Вратата към нощта“ в нейното скривалище и се заловиха да лекуват раната на куклата.

„А праведникът ще се развесели в Господа и ще се уповава Нему; и ще бъдат похвалени всички праведни по сърце.“

Звукът бавно замря, докато ехото наслагваше сянка върху сянка. Широко отворените очи на Сутан гледаха обезумяло, като подгонено животно.

Каещият се силует пред малкия олтар на отсрещната стена се изправи. Той не беше чул шума от битката — псалмът, този сладкогласен хор, бе заглушил всички останали звуци във вътрешността на църквата.

Вече свършил с молитвата си, човекът взе една запалена свещ от свещника и прескочи с три крачки каменния проход. Внезапно се наведе и пъкна пламъка в лицето на Сутан.

— Това не е краят — усмихна се зловещо Мабюс. — Не. За теб това е едва началото.

Сутан изви глава, за да избегне горещината. Тогава той я сграбчи за косата и с рязко дръпване я повлече обратно към плътните сенки около статуята на Богородицата от Бенва.

Светлината бягаше пред него; сенките го следваха, сякаш жадуваха неговото присъствие. Сутан дереше с нокти бузите, носа и челото му. Мабюс я удари силно и тя престана. Той я хвърли зад мраморната статуя и я натика в тясното пространство между нея и стената.

Тя дишаше дълбоко, опитваше се да възвърне поне отчасти физическата сила и душевното си равновесие. Бе убила отново и чувстваше как отвращението от самата себе си пропива цялото ѝ същество. Това усещане я доближаваше до ръба на мрака, където веднъж вече се бе превърнала в нищо, бе желала единствено тишина и край за своите мисли, емоции, за своето съществуване. Намираще се на крачка от онова ужасно, студено място, където острието на ножа се бе плъзнало по вътрешната страна на китката ѝ.

Тясното пространство, в което бе притисната, я принуди да обърне поглед навътре към себе си. Това, което видя, бе същата бездънна черна яма, която я беше накарала да допре стоманата до вените си. Защото не откриваше в себе си нищо, което да си струва да спаси — само една зейнала рана, гнойна и отвратителна.

Времето се сви до едно трепване на окото, до един проблясък върху изпъкналата повърхност на ириса. Над нея се надвесваше лицето на врага, стар като света, непримирим, безжалостен.

За пореден път бе принудена да се бори със себе си, с онова, което бе сторила, и същевременно да се бие за собствения си живот. Чувстваше жестокия натиск, който той оказваше върху нея, непоклатимата му твърдост, която я смазваше.

От полуотворената му уста излизаше смрад, която я задушаваше, Мабюс ѝ нанесе силен удар в рамото и тя изкрещя. Той се опита да ѝ запуши устата с длан, но Сутан се изви встрани.

Тогава той заби пръсти в шията ѝ и очите ѝ се насълзиха от болка. Тя несъзнателно отметна глава назад към него и ръката му покри устните ѝ. Силният му палец се вклини под брадичката ѝ, за да ѝ попречи да използва челюстта и зъбите си.

Гърлото ѝ беше открито и за свой ужас тя видя как лицето му запълва полезрението ѝ, устата му се отваря, зъбите му лъщят като на

куче. Започна да се тресе, осъзнавайки, че той се кани да пререже с челюстите си нейните артерии, сухожилия и нерви.

Ужасът, който я обхвана, надмина дори страха ѝ от самата себе си. Тя сви ръце в юмруци и с всичката си сила ги стовари едновременно в областта над сърцето му.

Около секунда той остана зашеметен — точно толкова, колкото бе нужно на Сутан, за да се измъкне от влажната пролука. С нечленоразделен вик тя изхвърча покрай него, блъсна ръката му, с която той посегна да я задържи и побягна, останала без дъх, към вътрешността на църквата.

Когато Мън спеше, сетивата му продължаваха да бъдат широко отворени, нащрек. Беше усвоил тази техника през войната. Всъщност Тери Хей го беше научил на нея, а кой бе научил самия Тери бе загадка за него. Едва когато опозна по-добре и двамата, той разбра, че източникът е Върджил и че това е само една малка част от онова, което Тери е възприел от него.

Мън не знаеше нищо по този въпрос, докато една нощ в джунглите на Камбоджа Тери не му се довери. Малко преди това бяха прекосили калната река, забранената граница, откъдето нямаше връщане назад.

— Преди да срещна Върджил — каза Тери, — няхах представа какво представлява войната. Все едно, че някой ми говореше на марсиански и същевременно се опитваше да взриви мина под краката ми. Върджил постави всяко нещо на мястото му. Тази война няма нищо общо с откриването на ЦУЮВН, нито с унищожаването на жълтите. Тук става дума за оцеляване, когато земетресение, ураган и цунами връхлитат едновременно и ти се струва, че няма къде да се скриеш нито на суша, нито в морето, нито на небето — никъде.

Преди това Мън беше работил за Върджил, но никога не бе успявал да го разбере. Смяташе го за наемник без сърце и душа в смисъла, който самият той влагаше в тези понятия. Едва от Тери научи, че всъщност никой от тези мъже не обича войната, нито дори желае да участва в нея. Просто и те като него бяха увлечени от събития, над които няхаха никаква власт.

Тери бе проникнал в самата същност на Върджил и бе открил в негово лице вълшебен талисман, водач, Тезей в лабиринта на Минотавър — човека, открил Път за излизане от ада.

Ето защо, когато Тери го научи да спи с широко отворени сетива, Мън усвои урока добре и от този ден нататък неизменно го прилагаше.

Именно това му помогна да чуе сега в съня си стъпките на предателя, приближаващи колибата, в която се намираше. Нарочно бе пожелал да спи сам. Могок се беше притаил на известно разстояние от входа и чакаше, бдителен и търпелив.

„Кучетата излизат нощем.“ Това беше една от най-незабравимите фрази на Върджил. Той умееше майсторски да извлича от хаоса на войната ясни, стегнати мисли, крило се поглъщаха лесно като хапове. От това хората около него се чувстваха неуязвими, сякаш той бе надарен с особена сила, като например да вижда в мрака или да съществува във вакуум. А и в крайна сметка, войната беше точно това — една огромна черна яма, вакуум, който поглъщаше понятията за разум, нравственост и дори живот.

Обвит от тъмнината, Мън не помръдваше. Очите му бяха едва отворени, иначе огънят положително щеше да се отрази в тях и да го издаде. Равномерното му контролирано дишане с нищо не показваше, че е буден. Имаше чувството, че се намира в чистилището, увиснал между живота и смъртта.

Докато чакаше, той се запита кой ли от приближените лейтенанти на адмирал Джъмбо ще се окаже шпионин на Киу. Дали жилестият Чао, дебелият Пегу, или старият Кяйк? Чао изглеждаше най-враждебен, но от друга страна Кяйк беше най-близък с адмирала. След Могок, разбира се. Мън знаеше, че скритият враг гледа да се залепи като пиявица. Зад усмихнатото лице на приятел и съветник често се таи сърце на коварен противник.

Звукът можеше да бъде и от насекомо, но това не го заблуди. В трептящия отблясък на огъня върху тръстиковата стена на колибата се мярна остра сянка. Мън се приготви.

Ножът се спусна с огромна скорост и сила и върхът му се заби в рогозката, където той лежеше миг преди това. Мън посегна и сграбчи напрегнатата китка.

Ритникът на обувия в ботуш крак го улучи в брадичката и главата му болезнено се отметна назад. Той инстинктивно се претърколи

встрани, за да избегне удара в ребрата, който усети, че ще последва.

Едновременно с това кръстоса изпънатите си крака и усети как тялото рухва на земята. Хвърли се отгоре му и изби от ръката му дръжката на стърчащия от леглото нож. Стовари юмрука си в слепоочието му веднъж, два пъти, притисна с лакът гърлото му.

В този момент дотича Могок и се наведе над тях, вдигнал високо в ръката си запален фенер.

— Велики Буда! — прошепна той с разширени от изумление очи. — Това ли е шпионинът на генерал Киу?

Мън гледаше надолу към лицето на Ма Варада, любовницата на адмирал Джъмбо. Макар и обляно в кръв от ударите му, то все още беше прекрасно.

Могок бе извадил от подплатеното си яке американски армейски пистолет четирийсет и пети калибър и го допря до слепоочието на Ма Варада.

— Прибери това — каза Мън.

— Не. — Пръстът на Могок се напрегна върху спусъка. — За шпионина има само едно наказание.

Мън блъсна пистолета встрани.

— Тя е моят пропуск до адмирал Джъмбо. Той ще реши съдбата й.

Момичето се изплю в лицето му.

— Страшно е дива. — Като държеше здраво ръцете й, той си позволи да погледне Могок. — Колко ли ще плати адмиралът за тази информация?

Ма Варада гледаше ту единия, ту другия.

— Да плати ли? — каза тя. — За какво да плати?

— Млъквай! — срязва я Могок, но Мън й отговори:

— За информацията, че работиш за генерал Киу.

Тя се изсмя.

— Не работя за него. Само глупаци като вас могат да решат, че ще имам нещо общо с това прасе.

— Така ли? — Той нави косата й около юмрука си и дръпна силно. — За кого работиш тогава?

Тя отвърна нещо на диалект, който му беше непознат. Мън вдигна глава към Могок.

— Слушай, тя е просто една лъжкия — каза той. — Нека я убия и да приключваме с тази работа. Един мъртъв шпионин ще достави на адмирал Джъмбо точно толкова удоволствие, колкото и живият.

— Искам да знам какво каза — настоя Мън.

Могок въздъхна.

— Казва, че работи за някакъв мъж на име... хм, как се превежда думата? Вълшебен човек? Магьосник? — Той сви рамене. — Кой го интересува? Не я знам за какво говори.

„Ами ако аз знам?“, помисли си Мън.

— Възможно ли е да има предвид Магьосника?

— Да — кимна Могок. — Вълшебник, магьосник — не е ли все едно?

„Боже мой, каза си Мън. А аз смятах Магьосника за умрял или, най-малкото, полудял.“ Вътрешностите му се сгърчиха, сякаш имаше в стомаха си змии. „Ако Магьосника се е заловил за работа, всички ние сме в беда.“

— Има ли някакво значение? — отново попита Могок. — И аз да бях на нейно място, също нямаше да си призная, че работя за Киу.

— Никога през живота си не съм виждала генерал Киу — каза Ма Варада. Лицето ѝ беше изкривено от отчаяние.

Въпреки това, Мън отново опъна косата ѝ.

— Опиши мъжа, за когото работиш.

Тя го направи. Той знаеше, че човек може и да промени лицето си, но общият тип телосложение се запазва.

— Вярвам ѝ — каза Мън. Беше наблюдавал очите ѝ; нямаше начин да е толкова добра актриса. Беше описала Магьосника.

— Това е самата истина — каза Ма Варада.

— Боя се, че е така.

Мън вдигна поглед. Пистолетът на Могок беше насочен в сърцето му.

— Аз съм шпионинът на генерал Киу.

— Ти! — Мън беше потресен. — Но нали ти и Тери...

— Това беше отдавна, а и така или иначе Тери Хей е мъртъв. — Той сви рамене, сякаш се извиняваше. — Бездруго Киу е прекалено силен и ще смаже адмирал Джъмбо, както и цялата му армия. Виждах ясно какво ще се случи. Беше просто въпрос на самосъхранение. — Могок махна с дулото на пистолета. — Сега стани, без да изпускаш

момичето. Отиваме на нощна разходка. — Те излязоха навън, където топлината на огъня се усещаше по-силно в свежия, хладен въздух. — Знаех, че има още някой, който изнася информация от тук, но не можех да открия кой е. Твоето желание да окажеш услуга на Джъмбо ми даде чудесна възможност да го сторя. Просто те оставих да свършиш цялата работа вместо мен.

Пистолетът се поклати отново.

— Хайде, тръгваме. Насам, към тъмното. Разбираш ли, аз исках да я убия, за да запазя тайната си, но ти ме спря. Кой знае, може да е било за добро. Но не и, за вас.

Джунглата чакаше да ги погълне.

— Хората ми ви очакват, за да ви отведат при генерал Киу. Той ще има някои въпроси и към двамата ви. Обещавам ви, че ще бъде трудно, много трудно. Сериозно се съмнявам, че ще издържите. Впрочем, дотогава вероятно вече няма да ви е грижа за нищо.

---

[1] Джъмбо е нарицателно за слон. — Б.пр. ↑

[2] Будистко учение — Б.пр. ↑

[3] Светец в будистката религия — Б.пр. ↑

[4] Герой от американския фолклор — Б.пр. ↑

[5] Печал след любовния акт (фр.) — Б.пр. ↑

[6] Минало (фр.) — Б.пр. ↑

[7] Компенсация, отплата (лат.) — Б.пр. ↑

[8] Мляко с кафе (фр.) — Б.пр. ↑

[9] Улица в Долен Манхатън, известна като „дъното“ на Ню Йорк — Б.пр. ↑

[10] Френската криминална полиция — Б.пр. ↑

[11] Курорт на Атлантическото крайбрежие близо до Ню Йорк с прочут увеселителен парк — Б.пр. ↑

[12] Административният център на щата Охайо — Б.пр. ↑

[13] Китоловецът, преследвал белия кит Моби Дик в едноименния роман на Хърман Мелвил — Б.пр. ↑

[14] pussy (англ.) — маца, писана; (ам. сленг) — женски полов орган — Б.пр. ↑

[15] На английски „Котаракът в чизми“ е Puss in boots — Б.пр. ↑

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Крис видя Сутан да тича по централния проход яз църквата „Света Богородица от Бенва“ и се впусна след нея. Беше дошъл за уговорената среща направо от дома на мосю Аспрей. Носеше арлекина със себе си, сгънат и поставен в прозрачна найлонова опаковка.

Видя я да свива наляво покрай главния олтар. Върху амвона проблясваше сребърният потир, с който нафората и виното се превръщаха в Христовите тяло и кръв. Отгоре празните балкони се надвесваха над страничните пейки. На лицето ѝ беше изписан ужас. Какъв дявол беше срещнала тук, в Божия дом?

Тя изчезна през една врата от тъмен полиран дъб. Когато я последва, Крис се оказа в светилището, изградено от хладен камък. По-нататък, вляво, беше ризницата. Тежка драперия от червено кадифе покриваше стените. На едната от тях, лишена от всякаква друга украса, висеше старинен бронзов кръст. Имаше също статуя на Светата Троица и една дървена икона на Богородицата от Бенва, поставена в плитка каменна ниша.

След това мина покрай гоблен, изобразяващ мъките при слизането на Христос в ада, за да спаси първите пророци и патриарси на човечеството от вечното проклятие. Под него се намираше гола каменна пейка, излъскана от вековната употреба.

Не можеше да върви по-нататък и той се върна обратно през дългото преддверие, отделящо ризницата от главния корпус на църквата. От двете страни покрай стените имаше дъбови шкафове, които правеха прохода доста тесен. Тъмнината се разпръсваше единствено от факлите, запалени в своите поставки от ковано желязо.

Едва не се сблъска с двама свещеници в колосани бели одежди. В същия миг чу зад себе си звук, обърна се и видя Мабюс да се появява през вратата, водеща към църквата. Лицето му беше потъмняло, сякаш налято с кръв.

— Изчезвайте от тук — изкрещя той на свещениците.

Крис се пресегна, сграбчи дървената икона и я хвърли в лицето му. Свещениците, размахали ръце подобно на подплашени птици, се

мъчеха да удържат Мабюс. С едно тръсване на раменете той отхвърли тромавите им усилия и се втурна напред по коридора.

Крис се затича към ризницата, но преди да стигне дотам, Мабюс го настигна и блъсна гърба му в каменната стена. Главата му се удари в една от железните поставки и по бузата му потече струйка кръв.

Опита се да отблъсне Мабюс с лакът, но ръката му незабавно бе прикована. Тогава се извъртя и заби юмрук под мишницата му както го бе научила Сутан. Това освободи лакътя му, но главата му продължаваше да е мъчително притисната към желязото.

Крис посегна нагоре, улови дръжката на факела и го измъкна от поставката. Тикна го в гърдите на Мабюс и се отскубна от хватката му, усети горещината и мириса на овъглен плат, изпълнил коридора. Виетнамецът залитна назад и заудря с ръце пламъците.

Крис се втурна в ризницата и захлопна зад себе си тежката дъбова врата. Нямаше ключ, само масивно желязно резе. Той го пусна, след което придърпа един здрав стол и подпря с него огромната дръжка на вратата. Огледа набързо помещението. Прозорци с оловни рамки, подредени чинно като монахини, пропускаха настъпващите нощни сенки. Свещите, горящи в сребърните канделабри, осветяваха високия таван, придавайки преувеличени размери на стаята.

Тук имаше още шкафове, една дълга маса за хранене върху кръстати подпори и дузина неудобни на вид столове с прави облегалки. Под един от прозорците стоеше сандък, обшит с щампована кожа. Одеждите, използвани за вечернята, висяха от дебели дървени закачалки заедно с няколко черни раса и една омачкана стола и напомняха за лишена от живот гора.

До шкафовете имаше малък молитвен подиум. Върху него бе коленичил дебел свещеник и навярно се молеше. Освен ако не гледаше Сутан, която, както едва сега забеляза Крис, стоеше притисната до стената, с гърди, запъхтени по-скоро от страх, отколкото от физическо усилие. Тя нададе кратък писък и свещеникът обърна глава. В следващия миг Сутан го позна.

— Крис...!

По вратата се заблъска, пантите ѝ започнаха да треперят.

— Бързо! — Той грабна Сутан за ръката и побягна. През лабиринта от одежди, върху сандъка, през прозореца. Навън, в падащия мрак.

Фенерите вече бяха запалени и в зъберите на каменните стени трептяха петна от светлина. Пред очите му се простираше външният край на крепостта и той си представи колко непристъпен трябва да е изглеждал Турет на някогашните си нападатели.

Построени върху извития гранитен гръбнак на Алпите, стените се издигаха отвесно над стръмните канари. Двамата със Сутан сякаш се намираха в празно пространство, увиснали от невидим, губещ се в мъглявата далечина корниз.

Под краката им каменистият сипей се спускаше може би на хиляда фута до дъното на долината. Една погрешна стъпка и безмилостните скали щяха да смъкнат плътта от костите им още преди телата им да се натрошат. Небето над тях беше необятно и гладко като порцелан.

Вятърът свиреше в дрехите им. Сутан беше толкова близо до него, че той усещаше припрените удари на сърцето ѝ.

— Крис, аз открих човека, който ме следи. Ние се бихме и...

От ризницата се чу шум от строшена врата, последван от движение, подобно на вихрушка.

Крис я сграбчи през кръста и я повдигна нагоре.

— Какво?

— Давай! — подкани я той. — Качвай се, бързо!

Усети как тежестта ѝ се повдига, наведе се, взе Котарака в чизми и ѝ го подхвърли. Като внимаваше къде стъпва, намери опора за крака си в старинния каменен зид и се закатери нагоре към втория етаж.

Докосна прасеца на Сутан, покачи се зад нея. Тя трепереше, притиснала се с всичка сила към стената. Той я подмина и продължи с бързи и уверени движения, докато най-сетне стигна покрива. Усети само леко пробождане в крака си. Наведе се, улови ръцете ѝ и я дръпна към себе си.

— Да вървим! — каза.

— Къде?

— Далеч от тук. Далеч от него.

— Аз не... — Тя изкрещя. Една ръка я беше хванала за глезена и я теглеше надолу, обратно към ризницата.

Сутан я гледаше с разширени от ужас очи. Изглеждаше неспособна да помръдне, камо ли да се защити. Вече беше убила

веднъж през този ден и съзнанието ѝ отказваше да възприеме повече насилие.

Той очакваше от нея да използва някоя от техниките си за самозащита, но тя очевидно беше скована. Крис трескаво разрови мозъка си за някакво решение. Бръкна в джоба си, извади ножа, който му бе подарил Тери. Замахна и заби острието му дълбоко в опакото на стиснатата ръка.

Бликналата кръв сякаш извади Сутан от вцепенението ѝ. С рязко движение тя освободи крака си от отслабналата хватка и Крис я издърпа при себе си.

Те побягнаха през тъмнината. Черното небе им се надсмиваше с вечно променящата се красота на сребърните си звезди, със сладката, недостижима сигурност на необятния си простор.

Зад тях на хоризонта, ограничен от ръба на покрива, се показва черен прегърбен силует.

Крис долавяше дъха ѝ, усещаше слабия мирис на нейната пот. Бяха заедно, безвъзвратно въвлечени в странната картина, създадена от Тери. Трансформацията беше пълна. Той потръпна от зловеща възбуда, подобна на тържествуващия вой на вълка или крясъка на сокола, сграбчил жертвата в могъщите си нокти. А може би причината беше просто в адреналина, бушуващ в жилите му, който тласкаше и двамата напред през покривите, после по улицата, караше ги да прескачат ограда след ограда, да бягат, пълзят, криволичат, докато накрая той вече не беше уверен дали някой продължава да ги следи.

— Да се махнем от улицата — прошепна Сутан, плътно притисната към него. — Тук ми се струва страшно открито.

Крис кимна и те свърнаха в плътната сянка на широко каменно стълбище.

— Права си. Това копеле май е решило да ни гони до дупка.

— Кой е той?

— Ако Тери беше тук, щеше да ни каже.

Тя го погледна.

— Какво ще правим?

Той се озърна назад, но беше прекалено тъмно, за да види каквото и да било. Намираха се в къса задънена улица. Пред тях имаше ниска, порутена каменна ограда, отвъд която обраслата с пирен скала се спускаше стръмно надолу.

— Просто ще трябва сами да открием кой е той.

— Как смяташ да го сторим?

Крис се огледа наоколо и видя слабо проблясване като от метал. Когато се приближи, забеляза врата, вградена в стената. Отблясъкът, който бе видял, идваше от кръглата ѝ дръжка.

Той я хвана, завъртя я и натисна с рамо напуканите от времето дъски. Ръждясалите панти изразиха протеста си с остро скърцане. Миг по-късно Крис бутна вътре Сутан и вратата се затвори зад тях.

Миришеше на урина и сено, но въпреки това мястото имаше определено запустял вид. Отнякъде се носеше бръмчене на попаднали в плен мухи. През две малки прозорчета, обърнати по посока на долината, струеше синкава светлина. Прахът правеше въздуха да изглежда плътен като вода.

— Къде сме, по дяволите? — Макар и тих гласът му отекна странно и зловещо.

— В някакъв изоставен хамбар. Вероятно са го използвали за конюшня.

Очите на куклата, която Крис стискаше под мишницата си, гледаха умно и с любопитство.

— Какво носиш? — попита Сутан.

— Онова, което ми е оставил Тери. „Вратата към нощта“.

— Значи е у нас!

— Само дете няма да ни донесе голяма полза, ако не успеем да се измъкнем от тук.

Като се изключат останките от дървените прегради и няколкото сандъка, наредени до стената и наполовина покрити с изпоцапан брезент, помещението беше празно. Те се проснаха на пода в един от ъглите.

— Сутан — каза той, — какво ти се случи там, в църквата? Никога не съм те виждал толкова изплашена.

Тя извърна поглед.

— Аз искам да ти помогна.

Същото ѝ беше казал и Тери. Толкова си приличаха.

— Убих човек. Един виетнамец, който ме следеше. Крис, това, че мога да го правя, ме ужасява.

— Имаше ли друг избор?

— Не, разбира се, че нямах.

Той се вгледа в профила ѝ.

— Значи работата не е просто в убийството.

— Да. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— А в какво тогава?

Тя дълго мълча, а когато накрая отговори, думите ѝ го смразиха.

— В самия момент, когато го правя, аз изпитвам удоволствие.

Той не каза нищо, заслушан в нощта.

— За какво мислиш? — попита Сутан.

Пред очите на Крис имаше видение. Някъде, в един друг живот, Аликс Лейн лежеше на болнично легло, подхранвана от системи. Тя го беше обичала, беше го защитила. Как можеше да я изостави? Но сега вече тя не беше просто Аликс Лейн, а по-скоро символ на този отминал живот, все по-далечен и неясен, избеляла фотография в потъмняла сребърна рамка.

— Спомням си какво е да си млад.

— Искаш да кажеш, да си невинен.

— Не — отвърна сериозно Крис. — Мисля, че ние никога не сме били невинни.

— Но поне не сме носили вина за нищо.

— Това не е същото — каза той. — Не смяташ ли?

Имаше чувството, че се е върнал назад във времето. Не, тази представа беше прекалено елементарна. Онова, което изпитваше, беше далеч по-сложно.

До него Сутан трепна.

— Какво има?

— Не знам. Чух някакъв шум.

Той долови страха, стегнал гърлото ѝ. „Не се тревожи, му бе казала тя в галерията. Умея да се грижа за себе си.“ Очевидно, вече не можеше да разчита на това.

Крис се изправи. Сега и той също го чуваше. Пристъпи малко напред, за да излезе на светло. Звукът идваше отгоре. Вдигна очи и видя една черна сянка да кръжи между гредите на покрива.

Върна се и седна отново до Сутан, по-близо отпреди.

— Няма нищо. Някакъв прилеп.

Усети как част от напрежението я напуска. Взе ръката ѝ в своята.

— Не знам какво става с мен — промълви той. Това беше вярно, макар да го каза, за да разсее болезнените ѝ мисли.

— Какво имаш предвид? Не съм забелязала никаква промяна.

— Върнах се във Франция. Срецнах те отново. Сякаш навлязох в един нов живот.

— Заради Тери.

— Да — кимна той. — Но има и нещо повече. Чувствам се така, сякаш съм заел неговото място. Като че ли чрез някакъв алхимичен процес съм се превърнал в Тери.

— Не. — Тя прокара пръст по линията на брадичката му. — Просто ти през целия си живот си искал да бъдеш като него. И си решил, че сега ти се предоставя тази възможност.

— Това никога не е било истинското ми желание — отвърна ядосано Крис. — А и в крайна сметка, всеки си има своите мечти.

— Вярно е. Аз винаги съм искала да стана балерина — каза Сутан. — Колко завиждах на les petits rats. Искях да бъда и велик художник като Моне. Но знам, че не съм нито едното, нито другото. — Лицето ѝ блестеше на светлината, бледо и напрегнато. — Ти не беше прав преди малко. Имаше време, когато бяхме невинни — през онова отдавна отминало лято, защото тогава бяхме доволни със своите мечти. Сега вече е безполезно да желаем тези неща — аз знам какво съм и на какво съм способна. Никога няма да бъда балерина, нито да рисувам така добре, както ми се иска.

— Това не би трябвало да промени нищо.

— Но го прави. — По лицето на Сутан се стичаха сълзи. — Още ли ме обичаш, след като знаеш каква съм?

— Нека не се задълбочаваме в това сега.

— Защо? Сега или друг път — не е ли все едно?

— Не съм искал да бъда на неговото място — каза отчаяно Крис.

— О, напротив. Точно това си искал. Просто не е това, което си очаквал.

— Престани, Сутан — каза той. — Това е равносилно на убийство.

— Ето кое ни привлече първоначално — продължи тя, без да обръща внимание на думите му. — И двамата никога не сме били доволни от себе си. През онова лято, когато си въобразяваше, че бягаш от войната, ти всъщност я търсеше. — Тя го погледна в очите. — Защо? Защото брат ти, Тери, беше там. И какво от това? Какво общо имаше това с теб? Може би, ако беше прекарвал повече време в

мислене за това какво искаш ти самият и по-малко за това какво се очаква от теб, щеше да си по-щастлив. Или, най-малкото, по-доволен.

— Не знам за какво говориш — отвърна Крис. — Никога не съм се мъчил да доказвам нещо пред околиците.

— Това просто не е вярно — настоя Сутан. — Въпреки вашите различия, баща ти беше идол за теб. А то се отнася до Тери...

— За бога, хайде да оставим брат ми на мира. — Беше уморен от непрестанните напомняния за миналото, изплашен от тежестта на вината, легнала върху плещите му.

— Вярно — подразни го Сутан. — Ти не желаеш да слушаш подобни неща. — Тя взе лицето му в дланите си. — Не разбираш ли, Крис, ти бягаше не от войната, а от самия себе си. Именно заради това накрая се наложи да те прогоня. А сега всичко започва отначало и аз не искам да бъда част от него.

Тя се отдръпна и преди той да успее да я спре, стана и направи една залитаща крачка обратно натам, откъдето бяха дошли.

— О, Господи!

Крис изскочи от тъмнината на ъгъла и видя същото, което бе видяла и Сутан — право към тях, по-лек и от въздуха, се носеше Мабюс.

Беше дълбока нощ, когато спомените за предишния му живот изтръгнаха Мило от обятията на Морфея. Подобно на Жан Валжан, той се почувства дебнат от безмилостен преследвач, дошъл от другата страна на времето, от един живот, в който бе прегрешавал твърде често или прекалено усърдно.

Седна в леглото, черните атлазени чаршафи се набраха в скута му. Всичко това му се виждаше твърде странно, тъй като се имаше за човек, неподатлив на чувството за вина. В главата му още се носеха стиховете на една песен от Жак Брел, сякаш я беше слушал в съня си.

*„Смъртта ме чака сред падащите листа
в тайнствените ръкави на магьосника.“*

Отвън Люксембургската градина със своите гъсти шубраци и мастилени сенки изглеждаше някак заплашителна.

Нежната ръка на Морфея докосна хълбока му.

— Там няма нищо. — Тя го притегли надолу под завивките. — Хайде, ела да спим.

Но в мрака животът, който бе живял, жестоко обгръщаше нозете му.

*„Смъртта ме чака в двойната спалня.
Корабът на забравата, гдето полагам глава,
опъва чаршафите
срещу отминаващото време.“*

Той подви крака към себе си, след това стана от леглото. Облече се мълком и излезе, без дори да погледне назад към леглото, където, придърпала завивките под брадичката си, Морфея се взираше в оставащата след него празнота.

По това време на нощта Париж беше тъмен като при бомбардировка. През целия път до апартамента си Мило наново превърташе в ума си филма, който жена му му беше показала една вечер, три седмици след неговия неуспех да получи от министъра на вътрешните работи изключително важни разрешителни за търговия. Тя му поднесе ролката на масата за вечеря заедно с la crème brûlée^[1], опакована като новогодишен подарък.

Звучеше Бах, месата в си минор. Гледаха филма заедно и той си спомни блясъка в очите ѝ, с който тя поглъщаше промените в изражението на лицето му — отвращение, гняв, унижение — докато сменящите се кадри постепенно разкриваха пълния размер на нейната поквара. В съзвучие с възвишената музика на божествения хор, перверзните действия изглеждаха невероятно пошли. Сексуалната гимнастика, която тя и министърът изпълняваха, отстъпи място на бесен садо-мазохизъм и Мило откъсна лентата от ролките.

— Защо го направи? — изкрещя той. Ръцете му се тресяха като на паралистик.

— За да можеш да получиш онова, което искаш — каза тя в отговор на неговата ярост. — С това ще изнудя министъра на

вътрешните работи да ти отстъпи дипломатически концесии, каквито иначе никой не би ти дал.

Той простена, отвратен до дъното на душата си.

— Не, питам те защо ми го даде? Защо ме накара да го гледам?

— За да ти дам урок по твоя собствен катехизис. — Мило щеше да помни усмивката ѝ до деня на своята смърт. — За да ти докажа какво означава да си подвластен на някого. За да видиш какво правите в своето безсърдечие ти и такива като теб с народите на Индокитай. За да ти докажа нагледно и убедително къде лежи източникът на твоята власт.

Изображението на голите ѝ бедра, докато стоеше разкрячена над коленичилиия министър, вече не трептеше на екрана, но продължаваше да се превърта в съзнанието му, откъдето беше безсилен да го прогони. И Мило разбра, че тя е права — нейна беше силата, ако не славата.

Тогава я удари през лицето. Удари я силно. Отначало искаше само да изтрие злорадата усмивка от устата ѝ, но плесницата отекна в цялото му тяло. Когато я видя просната на килима, се почувства толкова добре, че го направи отново и устната ѝ се разцепи отново — и носът ѝ се разби. Топлината на нейната кръв му харесваше.

Именно в този момент си даде сметка на какво бе заприличал животът му. Собственото му оцеляване изискваше радикална хирургична намеса.

Тя го беше използвала така, както той бе използвал нея. Беше му осигурила финансово обезпечаване, всевъзможни протекции за политиката му, за неговите съюзници в Югоизточна Азия. Но го бе правила не по негово нареждане, а защото ѝ доставяше удоволствие да му слага рога. Цена, която беше твърде висока за него. Като го подчиняваше по този начин, тя ограбваше неговото самоуважение, достойнството му на мъж.

Величествената меса на Бах стигна до Аве Мария. Моментът беше върховен. Мило си помисли за всички пътешественици и изследователи, този славен авангард на съвременната цивилизация, за бушувалата в тях праведна ярост срещу варварското невежество, присъщо на новооткритите, неукротени от Христовото слово земи. Той можеше да е социалист, радикал, дори обществен враг, но не беше безбожник. И сега, подобно на празен съд, Мило се изпълваше с праведен гняв.

Като сграбчи размотаната лента, той започна да я увива около врата ѝ. След това дръпна с всички сила. Колкото по-здро̀во стягаше примката, толкова повече избледняваха унизителните образи в съзнанието му. Докато накрая изчезнаха съвсем.

У дома го очакваше почти пълна ролка със записани разговори. Влезе в стаята с електронното оборудване и си свари силно кафе, тъй като изпитваше нужда да се ободри. Пусна в гъстата течност парче лимонова кора и облиза пръстите си.

Дотогава лентата вече се беше пренавила. Той седна пред пулта, сложи си слушалките и се заслуша, като отпиваше замислено от кафето.

Както повечето тайно направени записи, и този беше доста отегчителен. Логрази говореше с жена си по телефона за някаква нова къща, която ѝ харесала, за новия мерцедес, без който тя очевидно не можеше да живее, за интерната, в който възнамеряваха да изпратят вятърничавия си син. Логрази проявяваше повече търпимост към неговите неблагоприятия, но съпругата му настояваше за военно училище. Накрая той отстъпи по въпроса за училището, но не и за мерцедеса.

— Казвал съм ти, че не бива да показваме така открито богатството си — се чу гласът му. Мило допусна, че жена му е отвърнала нещо от рода на „Тогда каква полза, че го имаме?“, защото след известна пауза той каза: — Важното е, че ние го знаем. Това е достатъчно. Пет пари не давам какво мислят съседите. Не искам да чувам повече за тях, ясно ли е, Кони?

Телефонът се затвори с трясък. След минута се чу шум от отваряне на врата.

— Късно ставаш — каза Логрази.

— Досега разговарях с адмирал Джъмбо по радиостанцията — отвърна гласът на непознатия. — А и откакто се върнах от Виетнам не спя повече от един-два часа на нощ. Нуждата ми за сън изглежда е едно от нещата, които съм оставил в Индокитай.

— Как ти се отразява да работиш отново с нас?

— Знам ли? Във всеки случай, не скучая. — Шум от прелистване на страници. — Прегледах отново документацията, която ми даде Стария на тръгване от Вашингтон. „Белия тигър“ има да попълва огромен дефицит.

Чашата на Мило замръзна на половината път до устните му. Стария, Вашингтон, за какво по дяволите ставаше дума? Положително не за цените на зехтина, който внасяха. Подозренията забръмчаха в главата му като настойчиви насекоми.

— Това, разбира се, е вярно — каза Логрази, — но не е така лесно изпълнимо.

— Защо? Освен Стария, на когото принадлежим телом и духом, кой изобщо знае за нашето съществуване? Занимаваме се с внос и износ, и толкова. Стария се е погрижил да имаме дяволски добро прикритие.

— Прав си, но по отношение на отпусканите средства ние поне отчасти сме зависими от правителството, доколкото и самият той зависи от него.

Чашата падна върху пулта и се строши, заливайки го с горещо кафе. Мило дори не забеляза, мислите му бясно препускаха. Дали беше чул добре? Значеше ли това, че макар и несъзнателно, американското правителство финансира Мафията? И че Стария не беше както той бе предположил, саро ді сарі на управляващите мафиотски фамилии, а самият президент на Съединените щати? Той знаеше защо продължава да отхвърля тази мисъл, дори и пред лицето на необоримите доказателства. Тя би означавала, че подозренията му относно Магьосника са верни. „Господи, който си на небето, не ме изоставяй“, замоли се Мило.

Той изключи магнетофона. Ръката му трепереше толкова силно, че беше принуден да я стисне между коленете си. Едва успяваше да си поеме въздух. Значи беше вярно. „Боже мой, помисли си Мило, аз съм бил мамен. Оказва се, че в крайна сметка Логрази не е член на Мафията, а на ЦРУ, зловредния шпионски апарат на Съединените щати.“

Тялото му се разкъсваше от тръпки. Той извади носна кърпа и избърса челото си. През петдесетте години беше имал възможност да наблюдава голям брой сътрудници на ЦРУ в Югоизточна Азия. Всички до един бяха арогантни, уверени, че с помощта на неограничените средства, с които изглежда разполагаха, могат с лекота да прескочат всяко препятствие. Смятаха, че парите им ги правят всемогъщи и неуязвими. По-глупави от мнозинството представители на бялата раса, повечето от които свършиха с куршум в тила.

Но те нямаха брой, а зад гърба им стоеше правителството на Съединените щати. Поради тази причина Мило бе сметнал за разумно да има колкото се може по-малко вземане-даване с тях. Но сега виждаше, че тази антипатия се е обърнала срещу него. Той не беше вървял в крак с промените в американската шпионска организация. Логрази, както по всичко личеше, съвсем не беше вчерашен. А що се отнася до Магъосника, той бе истински зъл гений. Самата мисъл, че е още жив, хвърляше Мило в ужас.

Той си пое няколко пъти дълбоко дъх с мисълта как всичко се бе променило. След това отново пусна записа.

— Както всеки друг, и ние сме финансово притеснени — говореше Логрази. — Среждаме затруднения по отношение на ресурсите, както и на обхвата на своята дейност. Ето защо Стария излезе с идеята за операция „Белия тигър“, с цел да ни издигне над проблемите от подобно естество, да ни освободи, тъй да се каже, да живеем така, както подобава на истинските ни възможности.

— Когато човек порасне много, той става опасен — предупреди Магъосника.

— Хм. Опасността е това, от което си вадим хляба, нали?

— Имам предвид друго — отвърна Магъосника. — Колкото си по-свободен от обичайното русло, толкова по-зависим ставаш от онзи, който е над теб. Накрая, вместо да добиеш власт, ти се лишаваш и от онази, която си имал. Запомни го от мен, приятелю. Аз знам всичко, що се отнася до действията извън закона. Законът не е за хора като нас. Ние сме различни. Това, което вършим, е твърде далеч от обичайното. То често ни изправя пред ситуации, в които строгото придържане към закона може да се окаже опасно, дори гибелно. Америка трябва да бъде силна; ние трябва да сме годни да вършим своята работа.

— Както виждаш, Стария се грижи за нас.

— Тъкмо за това говоря. Погледни своята вяра в себе си. Тя е огромна. Но запитвал ли си се някога, дали тя не е започвала да се опълчва срещу силата? Защото нека ти кажа, че когато става дума за сравнение между двете, тя неизменно надделява. Вярата може да повдига планини, докато силата се спира пред тях.

— Вярата е за бедните, онеправданите, невежите — отвърна Логрази. — За мен тя е синоним на суеверието. Предпочитам да оставя тези щуротии на азиатците.

— А ти самият не си ли отдал цялата си вяра в ръцете на Стария? Защото, за бога, той не е безгрешен. Никой не е. И въпросът, на който трябва да си отговориш, е, кой всъщност командва тук.

— Ние не сме самостоятелни в действията си — каза с известно раздражение Логрази. — Допускаш ли, че дори за миг действам извън контрола и наблюдението на Стария?

— Ни най-малко. Ако той подозираше подобно нещо, гневът му щеше да се стовари върху теб подобно на мълния. Виж само какво успя да направи с мен — отвърна Магьосника. — Не, просто искам да кажа, че е съвсем уместно да се запиташ за кого се е загрижил Стария — за теб или за себе си. Разбираш ли, за разлика от повечето сфери на дейност, в твоя занаят колкото по-надълбоко се заравяш, толкова по-вероятно е да те открият. Ето защо би могъл да се замислиш за движение встрани, вместо да оставяш Стария да те закопава все по-дълбоко в собствения ти гроб.

— Какво ми предлагаш? — попита Логрази, макар по тона му да беше ясно, че отлично разбира езика на намеците.

— Питам се дали получаваш от „Белия тигър“ толкова, колкото струва помощта ти. Дали не е време ние с теб да започнем да плетем своята собствена кошница.

Чу се шумолене на дрехи — някой поверително се навеждаше напред.

— Имаш ли нещо конкретно наум?

— Имам — отговори Магьосника. — Още от самото начало.

Ролките на магнетофона спряха да се въртят.

Мисълта на Мило работеше трескаво. Вече знаеше как е бил купен адмирал Джъмбо. Магьосника беше по-различен вид шпионин. И само Бог и дяволът знаеха какъв замисъл криеше в тайнствения си ръкав.

Мабюс напредваше през изпъстрения с петънца от светлина под. Лявата му ръка беше превързана с парче плат, откъснато от ризата му. Раната, нанесена от ножа на Крис, бе спряла да кърви почти незабавно, благодарение на „кебатинан“, неговата духовна подготовка. Болка нямаше, но изтръпването на травмираните мускули беше неизбежно.

Крис и Сутан се бяха свили в сянката на най-отдалечения край на обора, зад разнебитените отделения за конете. Мабюс нямаше как да ги види, но и те също нямаха представа къде се намира той.

На известно разстояние от тях се намираще купчина щайги и сандъци, наполовина покрита с омазан брезент. Крис се послуша, но не можа да долови никакъв звук. Това го разтревожи, тъй като бе сигурен, че противникът им не стои със скръстени ръце.

Той се отдели от Сутан и тихо се промъкна до мястото, където платницето беше повдигнато. Виждаше бледия овал на лицето ѝ, широко отворените ѝ, немигащи очи. Запита се от какво е уплашена повече — от виетнамеца или от себе си.

С помощта на ножа си разкърти гнилите дъски на един от сандъците. Пръстите му срещнаха топове плат. Залови се със следващия. Докато се обръщаше, усети как кожата на темето му настръхва. Къде беше виетнамецът?

Напипа твърди ръбове, усети хладния допир на метал. Оръжия или земеделски сечива? Нямаше значение, при нужда инструментът можеше да се превърне в оръжие. Той продължи внимателно да опипва повърхностите.

Понечи да помръдне ръката си и откри, че е прикована към влажното дърво. Извъртя се и в същия миг една длан запуши устата му. Някой се метна на гърба му и го притисна надолу, сякаш бе скочил от борда на океански лайнер и потъваше във водата праз прозрачните зелени пластове, преминаващи в непроницаема чернота.

Опита да се освободи, чувстваше как огромна тежест се натрупва в бедрата му. Ако не беше в толкова добра форма, положително щеше да рухне под увеличаващия се натиск.

— По-силен си, отколкото предполагах — прошепна глас в ухото му. — В Ню Йорк те изпуснах. Трябва ли да ме принуждаваш да те убия тук?

Крис усети свиване под лъжичката. Това беше човекът, нахлул в апартамента му — същият, който насмалко не бе убил Аликс. Какво правеше тук? Как бе разбрал...

— Брат ти се опита да измами Мило с „Вратата към нощта“. Искаше да вземе парите и срещу тях да даде дубликат без никаква стойност. Мнозина смятат, че беше убит заради този си грях. Но

истината е друга. Той умря като възмездие за греховете, които е извършил във Виетнам.

„Кой си ти“, недоумяваше Крис. Една част от него бе потресена от чутото, но друга, тази на опитния съдебен адвокат, трупаше факти за бъдещи изводи.

— Ще трябва да повикаш мис Сирик — продължи Мабюс, — така че съм принуден да си махна ръката от устата ти. Ако по някакъв начин се опиташ да я предупредиш, ще те убия. Ако не изпълняваш това, което ти казвам, също ще те убия. Ясно ли е?

Крис се помъчи да кимне; вече беше видял чудовищните резултати от работата на този изверг. Но беше притиснат толкова здраво до сандъка, че едва успя да помръдне.

— Дойдох за „Вратата към нощта“ и за нея. След като не мога да намеря едното, ще се задоволя с другото. — Устните му докосваха ухото на Крис като крилца на пеперуда. — Сега, щом си махна ръката, искам да кажеш: „Сутан, ела насам. Мисля, че открих нещо.“

Крис усети как натискът изчезва от устните му и жадно си пое въздух.

— Сутан, ела насам. Мисля, че открих нещо — каза той тихо. Междувременно мозъкът му трескаво работеше.

Видя как тя се изправи и предпазливо тръгна към тях. Гледаше повече около себе си, отколкото към него, тъй като всеки момент очакваше отнякъде да се появи преследвачът. Крис се взря в тъмнината. Дали бе взела куклата със себе си? Дано, Господи, дано!

Вече почти бе стигнала до него, когато Крис забеляза пакета, пъхнат под лявата ѝ мишница. Той се отметна леко назад, сякаш за миг бе изгубил равновесие. Това му спечели малкото свободно пространство, необходимо, за да застане между своя нападател и лявата страна на Сутан. Сега единствената му надежда беше в арлекина. Ако човекът зад гърба му видеше, че тя носи предмет с подобна форма, незабавно щеше да се досети, че са открили къде Тери беше скрил „Вратата към нощта“.

Сутан беше толкова близо, че мъжът можеше да я докосне през рамото му. Докопаше ли се веднъж до нея и куклата, вече щеше да е твърде късно. Тогава Крис щеше да е безсилен.

Той почти беше готов да действа, да посегне, да сграбчи пакета. Но нападателят сякаш усети намеренията му и стисна дясната му ръка

с такава сила, че очите му се насълзиха.

— Не мърдай — просъска той в ухото му.

Крис изпадна в отчаяние. Аликс едва не бе умряла заради него. Сега съзнателно поставяше в същото положение и Сутан. Но какво можеше да стори? Болезнената хватка върху ръката му беше като желязно менгеме. Той не беше супермен, нямаше никаква специална подготовка, освен няколкото месеца айкидо преди толкова време. Дали си спомняше нещо от основните принципи?

Затвори очи и повика в съзнанието си образа на кръга, центъра на енергията в айкидо. В тъмнината усети как нападателят се пресяга към нея и разбра, че всичко е загубено. Нямаше начин да спре... В този миг и тримата чува плющене на кожести криле над главите си — обезпокоен от рязкото движение долу, прилепът се мятеше между гредите на тавана. Освен това беше подушил и кръвта.

Крис и Сутан, разбира се, разпознаха звука, но не и Мабюс. Вниманието му беше привлечено нагоре. От изненадата пръстите му отслабиха хватката си и Крис използва „юде фури ундо“, едно от основните движения в айкидото, за да се извърти встрани.

Всичко стана за частица от секундата, по-кратка дори от едно трепване на окото, но през това време той се отскубна и грабна арлекина от Сутан в същия миг, в който Мабюс рязко я дръпна към себе си.

Виетнамецът я притисна до гърдите си. Ръката му стягаше гърлото ѝ изотзад, така че тя още отсега беше полуудушена.

— Ще ви схрускам и двамата — каза Мабюс. — За вечеря.

— Не, няма — отвърна Крис, докато разпаряше гърба на куклата. — Нея ще я пуснеш.

Смехът на Мабюс рязко секна, когато Крис пъкна кинжала в снопа от светлина.

— Виждаш ли го? Този е истинският. Това е, което всъщност искаш, нали? — попита той, като завъртя оръжието. Синкавата светлина се плъзна по нефритеното острие и то потъмня. — Ако пуснеш Сутан, ще е твой.

— Крис, недей! — Сутан бе вперила очи в него. — Не знаеш какво правиш.

— Знам, и то много добре. — Той отново погледна мъжа зад нея. — Е, какво ще кажеш? Кинжалът срещу жената.

Устните на Мабюс се разтегнаха в усмивка. Алчният му взор попиваше черния кинжал. „Най-сетне“, помисли си той и блъсна Сутан напред, по-близо до Крис.

Крис отстъпи, запазвайки предишното разстояние.

— Защо да се притеснявам? — каза Мабюс. — Мога да имам и нея, и кинжала. — Той стегна по-здраво гърлото на Сутан и тя започна да се дави от липсата на въздух. — Дай ми го. — Гласът му беше като стъкло. — Тя няма да издържи дълго.

Крис вдигна кинжала и хвана с две ръце крехкото нефритено острие.

— Ако веднага не я пуснеш — предупреди той, — ще го строша на две.

— Не ти вярвам.

Крис очакваше това. Ръцете му се напрегнаха и острието се огъна до границата на пречупването.

Очите на Мабюс щяха да изскочат от орбитите си.

— Не! — изкрещя той. — Недей!

— Пусни я.

Виетнамецът свали ръката си от шията на Сутан и тя едва не рухна в краката му. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, устата ѝ конвулсивно гълтеше въздух.

— Пусни я — повтори Крис. — Веднага.

— Кинжалът! — Мабюс беше почти обезумял.

— Ще го получиш.

— Крис, не трябва да му го даваш. — Гласът на Сутан беше слаб и прегракнал.

— Мълчи — каза той, без да откъсва очи от Мабюс. — Това е игра на нерви.

— Какво?

— Аз имам това, което искаш ти, а ти — това, което искам аз. Никой от нас не се доверява на другия, за да направи първата крачка. Освен това, аз не знам как ще постъпиш, когато кинжалът се окаже у теб.

Мабюс се ухили.

— Не можеш да вярваш на този човек, Крис — каза Сутан.

— Струва ми се, че нямам друг избор — отвърна той. — Искам да останеш жива.

— По-скоро сама ще унищожа кинжала, отколкото да ти позволя да го дадеш на звяр като него.

— Точно така е разсъждавал и Тери Хей — каза Мабюс. — Изобщо не е възнамерявал да продава на Мило „Вратата към нощта“. — Той дръпна Сутан напред към светлината и Крис направи още една крачка назад. Скоро гърбът му щеше да опре в стената и нямаше да има накъде да отстъпва. — Но сега Касапина е мъртъв — гласът на Мабюс прозвуча зловещо в празнотата на конюшните. — Защото това е името, с което ние го наричахме във Виетнам.

— Ние?

Мабюс пренебрегна въпроса му.

— Онова, което той е мислил или желал, вече няма значение. По един или друг начин свещеният кинжал ще бъде мой. Дори ако трябва да убия и двама ви. Смятате ли, че за мен това има някакво значение? — Той поклати глава. — Нося в себе си толкова белези, които не искат да заздравеят, че дори няма да усетя още два.

— Значи си познавал Тери във Виетнам? Кой си ти?

— Името ми е Мосю Мабюс. Или Трангх. Едното или другото, отдавна ми е все едно. Дали моето име, или тяхното, няма значение. — Той посочи нефритения кинжал. — Това е, което има значение.

— Значи той ти е нужен така, както на мен Сутан.

— Крис, не...

— Сутан, казах ти вече, че не давам пукната пара за твоята „Гора от мечове“. Сега виждаш, че това действително е така. Интересуваш ме ти, интересува ме и онова, което е преживял Тери.

— Но не разбираш ли колко важен е бил този кинжал за Тери? Виж какви усилия е положил да го скрие, да го опази от тези хора.

Мабюс слушаше диалога им с нарастващо безпокойство. Знаеше, че на Крис му трябва още съвсем малко, за да склони да му даде оръжието. Само тази кхмерка да си държеше езика зад зъбите...

Накрая, изгубил търпение, той я дръпна рязко за рамото и тя изпищя.

— Това е. Предупредих те — каза Крис, готов да счупи на две нефритеното острие.

Но Мабюс отхвърли Сутан от себе си. Вече свободна, тя изтича при Крис и посегна към кинжала.

— Прибирай го. Сега вече е наш.

Но Крис не ѝ позволи да го вземе. Очите му се взираха в тези на Мабюс.

— Той все още е тук, Сутан. А аз видях на какво е способен. Освен това, ние сключихме сделка.

— Сделка с това чудовище? — извика тя. — Ти си луд. Та той е виетнамец. Никой не вярва на тикната дума.

— Аз вярвам. — Крис прекоси правоъгълника от светлина, отвъд който, бдителен и неподвижен, стоеше Мабюс. — Аз получих Сутан — каза той. Погледът му не се бе отделял нито за секунда от очите на виетнамеца. — Сега ти ще получиш „Вратата към нощта“. — И той протегна ръка със свещения кинжал на Муї Пуан.

— Крис, глупако! Той ще ни убие в мига, в който го вземе.

Но в този момент нея все едно я нямаше. Съществуваха единствено двамата мъже. Явно Мабюс бе много повече от онова, което разкриваше пред тях. Крис изгаряше от желание да надникне в тайните му.

Той виждаше, че макар да яде и пие, подобно на всяко друго човешко същество, Мабюс съществува изцяло благодарение на омразата си. Дълбоко в тези черни очи гореше леден пламък. У другото това можеше да предизвика погнуса и страх, но у Крис то пораждаше единствено тъга и странно чувство на родство, за което не намираще обяснение.

Все едно, че се беше сблъскал с дете убиец. Чия бе вината за онова, което то можеше да причини? Разбира се, това не правеше Мабюс по-малко опасен — напротив, той очевидно бе смъртоносен противник. Но усещането за добро и зло, което човек обикновено ясно различава в чертите на другите, при него липсваше. Лицето му наподобяваше по-скоро череп, лишен от хрущяли и плът.

Можеше ли да предугади някакво намерение в този оголен, безжизнен лик? Нямаше ли начин тази първична глина да се моделира, да намери пътя към своето избавление?

Най-сетне Крис се отдръпна от него.

— Всеки от нас спечели — каза той — и всеки от нас загуби.

---

[1] Крем карамел — Б.пр. ↑

ЛЯТОТО НА 1969

Бан Ми Туот, Виетнам — вътрешността на страната — Ангор, Камбоджа

Когато Сийв Гуарда пристигна в димящата яма, известна като Виетнам, той бе поразен от вездесъщата смрад. Отраснал по улиците на Хелс Кичън^[1], той познаваше добре вонята на мизерията — мръсотия, сажди, едноседмична пот, едномесечни боклуци, горяща гума, разлагащи се тела на плъхове. Но въпреки това се оказа неподготвен за миризмите на Виетнам.

Те бяха навсякъде — в експлодиращия въздух, в спечените от кръв дрехи, които носеше, в често неопределимата храна, която ядеше, във воднистите бира и алкохол, които пиеше. Това бе миризмата на смъртта и тя беше неизбежна.

Само музиката можеше да приглуши вонята на смърт, само първичните ритми на рокендрола притъпяваха сетивата му дотолкова, че да забрави онова, което непрестанно нахлуваше в ноздрите му.

От музикалния автомат се носеха познатите начални тактове на „Гимми шелтър“ на Ролинг стоунс. За момент гласът му удивително сполучливо поде мелодията заедно с този на Джагър.

Танцуваше с момиче, което не познаваше и никога нямаше да познава, тайнствен атом на войната, топло тяло, частица от една изгубена сред хаоса и разрухата култура.

В тази барака, направена от отпадъчни късове гофрирана ламарина и кутии от кока-кола, това място на изгубена цивилизация, където идваше, за да забрави смрадта, да забрави може би самия себе си, той срещна Магъосника.

Магъосника го впечатли дълбоко — а Сийв беше твърде подозрителен по природа и не се впечатляваше току-така.

След седем месеца, прекарани тук, обичайните човешки норми бяха изгубили смисъла си за него. Войната бе претопила същността му по своя калъп. Ритъмът на живота беше прост и еднообразен — мъжете ги изпращаха да се избиват един друг, а колкото до жените — те просто бяха наоколо, за да спиш с тях между акциите.

Нищо чудно, че в такава адска атмосфера човешките същества изгубваха своята ценност. Животът се превръщаше просто в стока, която можеше да се купува и продава, да се притежава или да се унищожи. Сърцата бързо затвърдяваха дотолкова, че окаяността на подобно съществуване преставаше да се забелязва.

Но Сийв някак си бе успял да опази своето сърце недокоснато от ужасите на войната. Колкото бесен и необуздан да беше в боя, каквито и жестокости да вършеше, пиян до безсъзнание, в поредното опожарено село, той неизменно беше нежен с жените. Всъщност, при него това беше нещо като мания. Единственият начин да се увери, че джунглата не го е обсебила изцяло, беше като легне с някое местно момиче при завръщането си в онова, което виетнамците на шега наричаха цивилизация. Само така можеше да е сигурен, че независимо колко виетконгци е убил и колко кръв има по ръцете си, той все още е Сийв.

Месец преди да срещне Магьосника, той бе уредил включването на брат си Доминик в своето подразделение. Дом беше единственият оцелял от отряд за свързка на Специалните части, избит от виетконгците в момент на преместване на полевия си щаб. Седмица преди да срещне Магьосника, той, Доминик, и капитан Борк, старшият офицер на тяхната група, прекараха два дни в безпаметно пиянство. Тримата бяха очистили един от виетконгските патрули вампири — тези страшни, смъртоносни отряди, които се прокрадваха в нощта и убиваха войниците в съня им.

Беше чисто отмъщение и нищо повече. Наскоро групата бе лишена от половината си състав от „Скачащата Бети“ — взривно устройство на виетконгците, което се изстрелваше изпод земята, щом някой настъпеше замаскираната жица. Сега онова, което сториха, се струваше странно на Сийв, защото тяхната група, както и всички останали, беше сформирана тук, на място. Всеки от шестимата ѝ членове бе получил назначението си поотделно и в резултат на това никой не познаваше никого. Такива неща като другарство, усещане за семейство, принадлежност или защитеност не съществуваха.

Половината от времето си прекарваха пияни от долнокачествен алкохол или затъпели от марихуана, защото се побъркваха от скука. През останалата половина бяха толкова уплашени да не настъпят някоя заровена от жълтите мина, че нерядко ужасът ги парализираше.

Въпреки това — или може би именно заради него — Борк искаше не просто да унищожи патрула, а да даде на врага пример, да му покаже кого има насреща си.

Окачиха осемте виетконгци за краката. Те висяха безмълвно, само очите им гледаха диво като на зайци в капан. Въпреки възраженията на Сийв и Доминик, Борк им заповяда да разрежат повесените тела от шията до половите органи — един ред от смърдяща, разлагаща се човешка плът, свидетелство за силата на човешката омраза и покварата на човешката душа, за дълбоката, незаличима вреда, която войната нанася на онези, които участват в нея.

След това, разбира се, трябваше да се спасяват — за да не полудеят, или, може би, за да не започнат да се наслаждават на стореното. Алкохолът имаше грижата за това в продължение на четирийсет и осем часа. После вече бяха безчувствени като жаби. Когато освобождаваш другиго от живота, самият ти незабавно се нуждаеш от този, по-различен вид освобождаване.

Доминик, хлипайки, скоро изпадна в безпамятен унес. Сийв лежеше с момичето си — гъвкава виетнамка вероятно на не повече от четиринайсет години. Галеше гъстата ѝ гарвановочерна коса, прокарваше мазолестите си длани по кадифената ѝ плът с такава нежност, че тя се повдигна от сламеника и с благодарност целуна ямката на шията му.

Внезапно от съседната стая, където беше Борк с момичето си, се чу нечовешки вой. С мисълта, че командирът му е нападнат от виетконгци, Сийв сграбчи бойния си нож и се втурна натам. Това, което видя, накара кръвта да замръзне в жилите му. Борк беше омотал момичето с медна жица, толкова стегнато, че плътта ѝ противно се издуваше между намотките. На места, там където металът се беше впил най-жестоко в нея, тя бе започнала, да кърви.

Борк, напълно гол, я биеше с бамбуков прът. Членът му стърчеше пред него, червен и трептящ.

Вбесен, Сийв изтръгна пръта от ръката му и го би с него, докато капитанът изпадна в безсъзнание. След това внимателно размота жицата от разплаканото момиче.

— Какво има? — попита момичето на Сийв от прага на отворената врата. — Какво правиш?

— А ти как мислиш? — отвърна той. — Погледни колко кръв.

— Няма нищо. Това случва непрекъснато. — Тя протегна ръка. — Какво ти става? Връщай в леглото — време за чукане.

Момичето на Борк се облягаше върху него, обливайки го с кръвта си; той стоеше и гледаше вторачено тъмноокото дете в сянката. И изведнъж бе обхванат от ясното съзнание за пълната безнадеждност на живота.

Изпитваше нужда да забрави, ето защо на другия ден танцуваше в бараката от гофрирана ламарина с друго дете. Те бяха взаимозаменяеми, както бе открил за свой най-голям ужас, тези безцелно носещи се атоми на една изгубена цивилизация; призраци, бродещи из пепелището, в което се бе превърнал животът.

„Сем енд Дейв“ крещяха своята популярна „Ар енд Би“, пианото дрънчеше унесено, издигайки стена от звук между Сийв и вездесъщата воня на смърт. Посред такта Магъосника го потупа по рамото.

— Изчезвай — каза Сийв, заровил лице в косата, ухаеща на жасмин и само едва доловимо на смърт.

— Защо така, приятел?

— Върви да се жалваш на някой друг.

— Чувам, че си загазил дълбоко.

Сийв продължаваше да танцува под звуците на „Сем енд Дейв“ и тяхното пиано. Беше къде по-добро от джаз, чувстваше се истинският дух на Америка. Той завъртя момичето.

— Прав си. Тая шибана война е най-дълбоката лайняна яма, в която някога съм попадал.

— Говоря за военен съд.

Едва сега Сийв за пръв път погледна Магъосника в лицето.

— Познавам ли те отнякъде?

— Сега вече ме познаваш — отвърна Магъосника и го дари с широка усмивка. — Какво ще пиеш?

Сийв пусна, крехкото тяло, то се завъртя и изчезна, пъстра прашилка в мъглявия сумрак. Магъосника го отведе до една ъглова маса, където седеше друг мъж и бавно отпиваше от чашата си.

— Чувам — каза Магъосника, — че оня гарван Борк бил в болница с четири пукнати ребра, счупена ключица, китка и тъй нататък в същия дух.

— Така ли?

Магъосника кимна.

— И доколкото разбирам, ти си виновен за цялата работа.

— Ами.

Магьосника се приведе към него, подчертавайки и без това огромните си размери.

— Слушай, приятел, Борк иска да ти изпие кръвта. Ще те одере жив, стига да може.

— Не съм чул такова нещо.

— Това не ме учудва — отвърна Магьосника. — Може би имам по-добри връзки от теб.

Сийв започваше да се досеща накъде бие разговорът.

— Какво искаш? — попита той.

Магьосника се засмя. Беше твърде тъмно, за да се види какво прави другият мъж.

— Въпросът е по-скоро какво искаш ти. Колкото до мен, аз само вербувам хора. Името ми е Върджил, но тук ме знаят повече като Магьосника. — Той посочи с палец към мъжа в сянката. — Бучър ми лепна този прякор и така си остана. — Той отпи от бирата си и продължи. — Работата е там, че Бучър набира екип. Група за оцеляване, тъй да се каже. Целта ни е да оцелеем от тази лудост и, кой знае, може би да припечелим по нещо.

— Надявам се, не става дума за дезертиране или нещо подобно?

— По дяволите, в никакъв случай — отвърна Магьосника. — Ако искаш да трепеш жълтите, ще имаш достатъчно възможности. Ние просто ще се постареем да го правим по наши собствени правила. — Той изсумтя. — Ако смятах, че командването има и най-малката представа как да спечели тази война, сега да съм в разгара на боя. Бога ми, щях да тичам преди всички. Но изглежда единственото, в което Никсън вярва, е, че яснотата отслабва силата. Той върви по стъпките на Уестморлънд. Досега единственият резултат от „войната на изтощение“, която водим, е, че изтощаваме самите себе си. Проклет да съм, ако дам живота си за такъв човек.

— Но нали Никсън казва...

Лицето на Магьосника се изкриви в презрителна гримаса.

— Слушай какво ще ти кажа за нашия любим президент. Той притежава повече власт, отколкото воля. Всичко, което говори, е единствено с цел да се измъкне от кашите, в които ни забърква със своите заповеди. Помниш ли едновременния комик Фред Алън? Той

казваше, че успехът е като да сключваш сделки с детето си или да учиш жена си да шофира — рано или късно свършваш в драмгольника. Очевидно, Никсън се готви да ни откара там, а аз нямам намерение да го последвам вътре. Това, което ние правим, е нещо съвсем различно. Е, как ти се струва?

За Сийв всичко звучеше напълно разумно. Магьосника сякаш беше единственият човек, способен да се оправи в тази враждебна среда.

— Интересно. Но тук е невъзможно да се уреди прехвърляне от едно поделение в друго.

— Грещиш. Няма нищо по-лесно.

— Ами Борк?

— Остави този гарван на мен — каза Магьосника. — Той вече не е твой проблем, Дансър^[2].

— Нищо чудно, че те наричат Магьосника — усмихна се Сийв. Не го беше правил толкова отдавна, че сега му се стори странно, сякаш тези мускули бяха започнали да атрофират. — Но защо се спряхте тъкмо на мен?

— Трябват ни няколко свести момчета — каза Бучър, излизайки най-сетне от сянката, в която седеше. Имаше приятна външност и Сийв отбеляза, че изглежда доста по-млад от Магьосника, макар войната да притежаваше способността да изкривява времето. — Получих сведения от първа ръка за онова, което си направил в бордея.

— Приемам сделката — кимна Сийв, като протегна ръка.

Тери Хей, Касапина, я стисна с думите:

— Добре дошъл в групата СЛАМ^[3].

Когато срещна Трангх, Сийв също така бе впечатлен, но по други причини. Този страховит човек като че ли бе послужил като вдъхновение за името на групата — голем^[4] в буквалния смисъл на думата, топло, живо тяло без душа и съвест. За Сийв един поглед в черните очи на Трангх бе подобен на взиране в безкрайността — човек не разбира какво вижда, знае само, че не му е работа да гледа натам.

Но Трангх беше дясната ръка на Магьосника, така, както Мън очевидно бе дясната ръка на Бучър. Сийв забелязваше, че тези азиатци са нещо повече от роби, но далеч по-малко от приятели. По-скоро

всеки от тях беше свързан със съответния американец посредством някакъв алхимичен елемент, който липсваше в речника на Сийв.

Те му напомнях за баща му, гордия испанец, дошъл в Америка да търси щастие и богатство; бедния хамалин, който работеше толкова много, че другите работници го презираха и в отговор на героичния му четиринайсетчасов работен ден го наричаха „мангал“.

Върджил и Бучър не наричаха азиатците в групата „жълти“, макар че според Сийв биха могли и да го правят. Веднъж той чу Магъосника да казва на Бучър: „Мън и Трангх работят за мен. Когато им кажа «Скачай», те скачат. Те са ми задължени, приятел, задължени са ми за всичко. Затова каквото и да има между теб и Мън, най-добре е да го забравиш още сега. Той е мой, както и всички наемници от СЛАМ, и ще си остане такъв завинаги.“

Но един ден, когато дъждът бе така пороен, че дори тяхната група беше принудена да остане в лагера, той дочу един разговор, който промени впечатленията му.

Трангх и Бучър говореха, почиствайки оръжията си. На пръв поглед изглеждаше, че бъррят, колкото да убият времето, но с приближаването си Сийв разбра, че това впечатление е погрешно.

— Семейството ти някъде наблизо ли е? — попита Тери.

— Не е наблизо — отвърна Трангх. — Не е и далеч. Във Виетнам никога нищо не е далеч от мястото, където се намираш. — Той протриваше цевта на своя „Калашников“. — Особено войната.

— Сигурно ти липсват.

— Вече почти не помня какво е да съм с майка си, със семейството си — каза Трангх. Той сви рамене, като продължаваше да търка. — Подобно на Меконг, която дава живот и го отнема, войната помете всичко. Сега тези неща са като далечен сън. Понякога, когато спя, аз се връщам в своето село. — Той провери затвора. — Но след това се събуждам отново, опръскан с кръв.

— Войната — промълви Тери. — Все тази война.

За момент Трангх остана неподвижен, вперил поглед в очите на Тери като хипнотизиран. След известно време кимна:

— Да.

Сийв, който също не откъсваше поглед от Бучър, отново видя топлите очи на баща си, чу дрезгавия му глас със силен акцент да казва: „Всичко, което някога съм искал, е ти и Дом да успеете.“ Вече

болен, той лежеше с посивяло лице в мръсната болнична стая. „За мен това е нищо, но за вас е всичко. Едва сега, твърде късно, постигнах тайната на успеха. Тя е в това да бъдеш свой.“

Месец след като баща му умря, състарен и прекършен преди време, Сийв напусна училище и като взе със себе си Доминик, се записа в армията. Успя да влезе в Специалните части. Искаше баща му да може да се гордее с тях. Но още повече искаше да се сдобият с онова, което баща им така и не бе постигнал приживе. Имаше погрешното впечатление, че ако се сражават за новата си родина, при завръщането си у дома ще бъдат герои, а не „мангали“. Вярваше, че това ще ги направи свои.

Сийв, който беше чужд в собствената си страна, който се чувстваше не на място сред хора, които всички считаха за „американци“, смяташе, че може да влезе в странното положение, в което се намираше Тери. Въпреки прякора си, Бучър съвсем не приличаше на Върджил. И ако Сийв бе повярвал в обратното, то това се дължеше изцяло на уменията на Тери да заблуждава. В началото Сийв бе сигурен, че разделението на силите в групата СЛАМ е просто — от едната страна Върджил и Бучър, а от другата — всички останали. Сега то изглеждаше по-скоро като Магьосника срещу Тери, Мън и Трангх. Сийв изпитваше силно желание да научи повече за сложната личност на Бучър.

Под злокобните небеса с цвят на бадеми Тери Хей и Трангх клечаха един до друг в сянката на една полуизгоряла колиба и дъвчеха солните си таблетки заедно с храната. Бучър вдигна глава, когато Сийв се приближи и се присъедини към тях. Никой от тримата не проговори.

Групата се намираше някъде във вътрешността на страната (в тази война без фронтове, Сийв отдавна бе престанал да се интересува къде точно се намира; това просто нямаше значение) и почиваше след поредната мисия, като се подготвяше същевременно за следващата.

Трангх бе зает да тъпче устата си с ориз от една пукната купичка, която държеше на нивото на брадичката си. Бучър, макар да ядеше много по-бавно, следваше неговия пример.

Докато ги гледаше, Сийв почувства скритата им близост и завидя на родството помежду им.

— Знаеш ли коя е следващата ни цел? — обърна се той към Бучър.

— Зависи — сви рамене Тери.

— От какво? От времето?

— Не. От това къде можем да причиним най-голяма вреда. — Той се засмя и продължи: — Магьосника отговаря за предсказването на вредите. Изважда шибания си спиритически кръг или кристалното си кълбо и — да ни няма. — Тери хвърли поглед към Трангх, докато схрускуваше една рибена глава.

— И ти нямаш думата при това? — учуди се Сийв. — Мислех, че това е твое подразделение.

Бучър продължаваше да стрива рибените кости между зъбите си.

— Аз съм като доберман-пинчер. Магьосника ми показва целта и аз я унищожavam. В известен смисъл всички сме такива, нали така, Трангх?

Сийв беше озадачен. Дали Тери се шегуваше? Той бе всичко друго, но не и куче, отзоваващо се на заповедите на Магьосника. А и в последната му забележка се долавяше твърда, сърдита нотка, която приличаше по-скоро на предупреждение, отколкото на шега.

Като мислеше за отношенията между Тери и Трангх, Сийв се питаше дали те не бяха по-сложни, отколкото можеше да се види отстрани. Струваше му се, че Бучър не само мрази Върджил заради държанието му спрямо азиатците, но и донякъде презира Трангх, задето се примирява с това.

Някъде пред тях телевизионен екип препускаше да заснеме последиците от боя, камерите усърдно бръмчаха, вълнуващият коментар се съставяше в движение. Войната до голяма степен наподобяваше някаква огромна, побъркана холивудска постановка, ръководена от Сесил Б. Демил. Сийв често си представяше как някой вика по него: „Хей, войнико, ще може ли да се повтори тази атака, за да я заснедем?“

Екипът се връщаше. Когато бойните групи се прибираха грохнали след сражението, тези хора отиваха по следите им до мястото на боя. Откакто преди два месеца списание „Лайф“ бе публикувало снимки, на двеста четирийсет и двамата американски войници, убити в едноседмичната битка за превземането на планината Апбия, медиите — и особено телевизията, най-хищното от всички средства за информация — налетяха на войната като на каца с мед.

Но за жалост планината Апбия стана нарицателно за безсмислието на войната. Тази никому ненужна височина, която, доби известност под името Хамбургер хил, беше отвоювана обратно от северновиетнамците само месец, след като американската армия я превзе с цената на купища кърваво месо. Твърде често през тази война това беше крайният резултат от американските победи.

— Един ден — каза Сийв с желанието да прозвучи оптимистично, — всичко това ще свърши.

Трангх спря да яде и го нагледна.

— Няма да свърши никога — каза той. — Тук войната се води от векове, под една или друга форма. Вие, американците, не можете да промените това, така, както французите не можаха, както няма да могат и руснаците. Вие се мъчите да ни смажете, всеки по свой начин, според, това, което ви диктуват вашите идеологии. Мислите си, че сте ни победили, само защото понякога сте успявали да ни покорите. Така смятаха французите, докато бяха тук.

Той се обърна и Сийв видя на ръката му татуировка на „фунг хоанг“ — митичната вьетнамска птица, притежаваща според преданието свръхестествени сили, сред които и способността да отговаря на всички въпроси. Беше малка, но изящно пресъздадена от изкусен майстор. Сега тя му се стори удачен символ на бездънната културна пропаст, която ги разделяше.

— Всички искате едно и също — да ни учите. Да ни учите на какво? Да станем по-добри, отколкото сме? Да бъдем по-богати, по-здрави, по-щастливи? Това е, което чуваме от французи, американци, руснаци. А в действителност вие просто искате да ни превърнете в свои подобия. — Трангх се загледа в телевизионната камера, която снимаше в едър план отчаяните лица и възпалените очи на изтощените момчета. — Често се чудя защо въобще сте тук.

Уязвен, Сийв потъна в мрачно мълчание. Бучър, дали защото разговорът го бе заинтересувал, или от желание да вдигне падналото знаме на Сийв, каза:

— Защо тогава търпиш всичко това? Излиза, че ни мразиш толкова, колкото и северновиетнамците.

Черните, лишени от дълбочина очи се спряха върху него.

— Аз не мразя — каза Трангх. — Аз горя.

„Аз горя.“

Вече няколко седмици тази фраза не даваше мира на Сийв. Нещо го караше да се отнася към нея като към таен талисман, струваше му се, че тя го свързва пряко с Бучър и Трангх — защото той копнееше да принадлежи към нещо по-хуманно от СЛАМ, групата, която прекарваше по-голямата част от времето си в убиване. Но накрая трябваше да признае, че не разбира с какво се е сдобил и няма да го проумее никога, ако продължава да го крие от всички.

Ето защо се обърна към брат си Доминик. Макар и по-млад от него, той беше истински учен, поглъщащ ненаситно трудове по история, философия и социална етика.

От всички тях на Дом може би най-малко му прилягаше да бъде на война. Беше убивал, но го правеше с неохота. Никога не бе изпитвал внезапния прилив на възбуда в разгара на битката, който обземаше останалите дори против волята им — малки вълци, точещи зъби сред пустошта. Не го опияняваха светещите ивици на бръмчащите край ушите му трасиращи куршуми, нито се въодушевяваше от тракането на автоматите. Беше сляп за онова, което всички те виждаха в закона „Убий, за да живееш“, пропил самия въздух така, както мирисът на смърт.

— Разбира се, че знам какво е имал предвид — каза Доминик, когато Сийв му предаде странния и зловещ разговор с Трангх. — Но мисля, че човек трябва да е роден тук или да е учил история, за да го разбере.

Лагерът им беше разположен в едно село, изпълнено, както и всички останали в онези дни, с разделение и недоверие. Докато клечаха под палещото слънце и дъвчеха солните си таблетки, няколко навъсени местни чиновници, въоръжени с американски оръжия, претърсваха колибите.

— Виж, французите са дошли тук в началото на века и са съсипали страната. Общо взето, не са направили нищо по-различно от онова, което всяка колониална държава е правила през миналите векове. Като начало са изритали управляващите мандарини и са въвели френско владичество, френско образование, френско правораздаване, като всичко това е допринесло за израждането на едно общество, изградено върху древните конфуциански принципи.

Чиновниците измъкнаха от една колиба млад мъж и го повлякоха през прахоляка. Той кървеше, едната му ръка беше счупена и висеше под неестествен ъгъл. Сред мръсотията на улицата те продължиха безмилостно да го бият.

— Пол Думер, който дотогава бил министър на финансите, пристигнал тук през 1897 г. в качеството на генерал-губернатор. В цялата работа се съдържа немалка ирония. Неговите политически врагове го прогонили от Франция заради предложения от него по-доходен данък. Той дошъл в колонията и бързо превърнал заточението си в доходоносно предприятие.

Човекът, поне привидно, беше северновиетнамски шпионин. Говореше се, че ЦРУ обучава местните власти да залавят комунистическите агенти, проникващи в Южен Виетнам. Проблемът бе в това, че чиновниците имаха месечна норма, която трябваше да изпълняват.

— Отначало старите мандарини се мръщели на износа на ориз, като намирали за по-разумно с него да се изхранват гладуващите райони на страната. Думер, обаче, виждал в него основна експортна суровина, благодарение на която в крайна сметка колонията щяла да започне да се рентира. Към четирийсетте години Индокитай вече бил третият най-голям износител на ориз в света. Но другата страна на медала била, че мнозинството от селяните се лишили от притежаваната от векове земя и тя преминала в ръцете на френските предприемачи и богатите виетнамски семейства, които бързо надушили добрата печалба.

Един от чиновниците допря оръжието си до слепоочието на мъжа и дръпна спуська. Дали човекът наистина беше предател, или просто селянин без достатъчно средства, за да подкупи властите? За американците този въпрос щеше да си остане загадка, също както и много други въпроси във Виетнам.

— Всъщност, това било добре дошло за Думер. Той използвал практически робския труд на останалите без земя селяни в никнещите като гъби мини и каучукови плантации, както и в амбициозните си програми за обществено строителство.

Чиновниците продължаваха да претърсват колибите една след друга, докато накрая отвън се събра цяла редица хора с крака, изцапани от кръвта на първия мъж. Хоризонтът над джунглата се

забули от тъмни облаци. Скоро огненият ръб от слънчева светлина зад тях изчезна. Мъжете и жените стояха неподвижно, неми като планините на северозапад. Чиновниците ги огледаха внимателно, след което клекнаха и започнаха да ядат ориз, разговаряйки оживено помежду си.

— Но по една своя решаваща особеност френското влияние върху тази колония се различавало от обичайното. Преди идването на французите употребата на опиум била ограничена. Всъщност, тя била на практика непозната извън малобройното китайско население. Думер променил всичко това. Виждайки в опиума още един потенциален източник на значителни доходи, той построил рафинерия в Сайгон. В резултат на това наркоманията сред вьетнамците придобила такива ужасяващи размери, че не след дълго една трета от всички приходи на колонията идвали от продажбата на опиата.

След като приключиха с обяда си, чиновниците станаха и пред очите на останалото село разстреляха задържаните един по един.

Лицето на Доминик бе мрачно и потъмняло, подобно на тлеещо поле след битка.

— Французите вече напуснаха Виетнам, един ден, ако е рекъл Господ, ще го напуснем и ние. Но опиумът и страданието, което той поражда, ще останат. Това е наследството, което Франция остави на Индокитай, целувката, която тя положи върху един народ, който, както пише Думер при пристигането си тук, е бил узрял за поробване.

— Тук всички проливаме кръвта си — каза Сийв. — Тези хора вече са привикнали на онова, което вьетнамците вършат един срещу други. Те просто изпълняват заповеди. А и не забравяй, че това се възприема като важна антикомунистическа операция, финансирана от американците. Ако се опитаме да ѝ попречим, това ще повлияе зле на бойния дух. При теб, Дом, проблемът е, че ти кървиш и отвътре. Може би за по-удобно си забравил войнствената природа на вьетнамците? Та те неведнъж са поробвали по-малко агресивните си съседи, например кхмерите.

— И двамата кървим — отвърна Доминик, — само че ти си прекалено твърдоглав, за да го разбереш. Понякога си мисля, че всички ние трябва да се запитаме дали Трангх ни мрази толкова, колкото северновьетнамците. Вътрешната природа на този народ няма нищо общо със стореното от французите и ти го знаеш.

— Нека онзи, който е безгрешен, да хвърли първия камък, така ли?

— В общи линии, да. — Той погледна мрачно купчината трупове. — Нищо не може да облекчи бремето на тази трагедия.

— Трагедия е твърде слабо понятие, когато става въпрос за тая лайнмяна война — каза Сийв. — Това е дума, която можеш да употребиш у дома, когато си в безопасност и разсъждаваш за световните проблеми, седнал в удобното си кресло. А когато си тук, затънал до гуша в страдания и смърт, това е ад и ти дяволски бързо го разбираш.

Селяните се бяха разотишли и насъбралите се кучеха душеха необезпокоявани земята, по която се стичаха вадички кръв.

— Това място ме промени — каза Доминик. — По-точно промени начина, по който възприемах света. Дойдох, за да разбера доброто в своето пребиваване тук, да проумея неговата цел. Гледам как докторите сноват напред-назад, как се опитват да закърпят нещастните копелета, стъпили върху мина или закачили жицата на някоя граната в джунглата. Но те не могат да сторят нищо повече, не могат да те излекуват. А нали лекарят е затова — да лекува. Аз искам да лекувам и тази война ми показва начина, по който да го правя. Момчетата, — които се завърнат у дома, ще се нуждаят от нещо повече от физическо възстановяване. Те ще имат нужда от духовна сила, от изцеление за своите души. Само Бог може да стори това. Тук няма вяра, Сийв. Ти го виждаш така добре, както и аз. Господ е оставил това място на Конфуций и Буда. Но ако телата могат да се кърпят с хирургически игли и конци, то за сърцата и умовете е потребно друг вид лечение. Нещастниците, които успеят да се измъкнат от този ад, ще търсят спасение. И когато се завърна у дома, аз искам да им помогна да го открият.

„Никой не излиза жив от тук“ — пееше Джим Морисън.

Групата СЛАМ летеше на север към Плейку и Контум. Щяха да ги „вмъкнат“, ако се използва военната терминология, в „заградителен чувал“. Бързите хеликоптери „Хюи“ ги стовариха в джунглата — пратеници на смъртта сред буйната растителност, където човешките тела очакваха своята жътва.

Бучър ги учеше на много неща, между които и как да обезглавяват врага.

— Оставяйте главата край тялото — наставляваше ги той делово, — но преди това се уверете, че сте прерязали всички сухожилия. По този начин душата на вьетнамеца няма да може да избяга. Нали така, Трангх?

— Безкрайният цикъл на „самсара“, священото колело, ще бъде прекъснат — отвърна Трангх без всякаква емоция.

— Нашата цел е не само да убиваме жълтите — каза Бучър, — но и да ги накараме да се насерат от страх. Ясно ли е?

Доминик поклати глава.

— Не знам дали ще мога да правя това.

— Защо, какво има? — попита Бучър с явно отвращение. — Съвестта ли те тревожи? Лайнарят, когото убиваш, е същият, който е заложил шибаната мина, оставила някое нещастно копеле без крака до второто пришествие. От колко време си тук? От девет месеца? Колко пъти досега някой до теб се е натъквал на замаскирана граната? Мисли за това, докато го правиш.

— Наистина, не знам...

— Той не знаел — имитира го Магьосника. — Слушай, приятел, време е да проумееш една от горчивите истини в тоя живот: ако човек не намира удовлетворение в силата, в това да потиска другите, той си измисля съвест и започва да тормози самия себе си. Това е изборът ти, решавай.

— Аз...

Но преди Доминик да успее да продължи, Сийв го прекъсна:

— Не се безпокойте, аз ще се погрижа за него.

— Може пък да не му е мястото при нас — каза Бучър. — Аз нося отговорност за цялата група.

— Не, не — отвърна Сийв, като мислеше с тревога, че Дом ще е в по-голяма безопасност тук, където Магьосника, защитавайки себе си, щеше да предпазва от злини и всички останали. — Казах, че ще се погрижа за него.

Трангх ги насочваше по пътя им и селата извираха като мехури от джунглата. Понякога отрядът използваше огън от въздуха, за да пробие димящи дупки в защитата на жълтите. Подаваха се навън през металните перила на хеликоптера и когато той се спуснеше,

едновременно откриваха огън. Хеликоптерът изстрелваше своя ракетен товар и моментално смазваше всяка съпротива.

Те слизаха на обгорената, тлееща земя и продължаваха с кратки откоси от своите АК-47, „освободени“ от предишни жертви. Накрая, заобиколени от смърт, се навеждаха подобно на селяни в оризище, за да свършат кървавата работа на Касапина.

Друг път се насочваха на запад и като следваха линията, прокарана по картата от пръста на Трангх, предприемаха мълниеносни „тихи“ акции, при които не се даваше нито един изстрел. Прокрадваха се от колиба на колиба, режеха гърлата, отсичаха главите, оставяха обезобразените тела за страх и назидание на жълтите.

Като взе идеята от татуировката на Трангх, Бучър започна да рисува по местата на акциите стилизирани изображения на „фунг хоанг“ с кръвта на жертвите.

Веднъж Сийв видя Трангх да се взира в грубата, но силна рисунка и за момент долови искрица от някакво чувство да пробягва по лицето на виетнамеца. Какво ли изпитваше, изправен пред новото изобретение на Бучър? Дали възторг, или обида?

Защо ли го интересуваше какво мисли Трангх? Дали просто защото това беше неговата страна и онова, което той мислеше, имаше значение, независимо от мнението на американската администрация по този въпрос?

Сийв, още тогава детектив по душа, гореше от желание да разбули тайната на Тери и Трангх. Той вярваше, че успее ли да разбере тях, ще може да открие някакъв смисъл и в целия безумен водовъртеж, в който се намираше.

Повечето от момчетата, озовали се тук, искаха единствено да се приберат у дома, да забравят, че въобще някога са били на това място и са преживели този кошмар. Но не и Сийв. Той чувстваше, че поне за него вонящата джунгла и смъртоносните оризови полета на Виетнам, крият някаква първична истина. И вече бе убеден, че Трангх, подобно на „фунг хоанг“, държи ключа към тази истина.

По време на един рейд далеч на север той наблюдаваше как Трангх насочва хеликоптера над гъстата тъмна маса на джунглата. Коленичил зад него, Върджил шепнеше в ухото му:

— Хайде, кажи ни къде се крият жълтите, както правиш винаги. Само това искам от теб.

Трангх протегна ръка и хеликоптерът направи ляв вираж. Пред очите им се показа сечище. Село.

— Ето там.

Налетяха стремглаво, на малка височина, автоматите загракаха, ракетите злобно изсвистяха. Дърветата се сриваха сред неистов рев, смъртта разцъфваше в мазните кълба на взривовете.

С крайчеца на окоото си Сийв видя Трангх да притиска ухо към пода на хеликоптера. Очите му бяха широко отворени и неподвижни, дебелиите му устни помръдваха, сякаш шумът, който издаваха оръжията им, изригваше подобно на газ от вътрешността на тялото му.

Машината се приземи и Сийв последва Трангх навън. Наведени, подобно на превити от възрастта старци, те притичаха през обгорялото сечище, пометено от въртящите се перки.

Ответният огън, ярки трасиращи ивици в нощта, ги караше непрестанно да лавират. През целия път до укритието Сийв следваше приведените рамене на Трангх. Най-сетне, когато запъхтени опряха гърбове на купчина топли, димящи развалини, той за свой ужас осъзна, че неволно е използвал виетнамеца като щит.

Погледът на Трангх беше толкова кух и безжизнен, че той трябваше да го докосне, за да се увери, че е жив. Щом усети допира му, виетнамецът мигновено се извъртя и Сийв се оказа лице в лице с дулото на неговия „Калашников“.

— Изплаших се за теб — прошепна Сийв през пребледнелите си устни. — Помислих, че са те улучили.

Оръжието се скри в мрака. Навсякъде край тях пламъците танцуваха и се мятаха сред пукот и искри. Това напомни на Сийв за самия него, за тъмнината, сред която горяха — той и Трангх. Бяха толкова близки и толкова различни. И все пак, всеки от тях като че ли черпеше сила от другия.

С очи, подобни на късчета обсидиан, Трангх махна с глава:

— От тук.

Те излязоха от укритието, видяха, че останалите са приковани към земята от огъня на северновиетнамците и се запромъкваха на прибежки по края на опожареното пространство. Трангх започна да стреля и Сийв, който се придвижваше непосредствено зад него, го последва. Дватама се втурнаха едновременно към последната оцеляла

огнева точка. Сийв изтегли иглата на една граната и я метна зад набързо издигнатата барикада от дървени трупи и тлееща тръстика.

Хвърлиха се на земята, миг преди мракът да се превърне в бяла светлина и трясък. После отново бяха на крака и тичаха, продължавайки да стрелят по онова, което беше останало от укреплението.

След това се заеха да ровят из останките. Трангх, точно според инструкциите, коленичи и започна със сръчни движения да реже гърлата на онези трупове, които бяха още цели.

В това време дойдоха и останалите, невредими. Селото изглеждаше като обратната страна на луната — само дето там пламъците щяха да угаснат. Всички се присъединиха към прочистването — призрочни фигури, вършещи ужасното си дело с усърдието на работна бригада.

Беше тихо, като се изключи пращането на огъня. Изведнъж Сийв вдигна глава. Изправи се и се послуша. Отново същият звук. Космите на тила му настръхнаха.

През облаците от пепел и дим успя да различи един силует, който се приближаваше към тях с несигурна, залитаща крачка. Още преди мозъкът му да успее да определи фигурата, той видя Дом да тича насреща ѝ.

— Стой! — извика Магьосника. — Върни се!

Но Дом или не чуваше, или си правеше оглушки и продължаваше да тича към олюляващото се, изпоцапано със сажди дете. Беше момиченце на не повече от пет-шест години. Дългата му черна коса се спускаше гладко към раменете. Очите му гледаха диво, явно не беше на себе си от страх.

Пронизителните му писъци ехтяха из опустошеното сечище, късайки и бездруго опънатите им нерви. То ту се скриваше зад вълните от пламъци и дим, ту изплуваше отново, бродейки из развалините на онова, което доскоро е било неговото село. Изведнъж се спъна и падна на колене в пепелта. Когато стана, Стийв видя кръвта, стичаща се от няколко рани по тялото му. Това клето дете сякаш символизираше гибелната безнравственост, която беше прякото следствие на войната. Остра жал за него сви сърцето му.

Като в забавен кадър той гледаше как брат му приближава апокалиптичната картина на един полудял свят. Неочаквано гледката се

превърна в нещо, надхвърлящо границите на реалното — милосърдната десница на един нововъзкръснал бог се протягаше, за да изцели поколението, което винаги, във всички култура е невинно.

— По дяволите! — извика Магьосника и насоча автомата си към детето.

— Не! — изкрещя Сийв, хвърляйки се към оръжието. Но Трангх се оказа по-бърз. Едва доловимо движение — и ръката на Сийв падна край тялото му, безчувствена като дърво.

В безпомощен ужас той видя как Магьосника изстреля кратък откос в гърдите на детето. Малката фигурка отхвъркна назад. Преди да докосне земята, тя се пръсна на парчета с оглушителен гръм. Дом, който се намиреше на две крачки от нея, бе повдигнат във въздуха от силата на взрива.

Трангх освободи Сийв и той се спусна към брат ся.

— Господи — шепнеше Дом. Намиреше се в шок, но не беше ранен. — О, Господи.

— Била е минирана — каза Тери, като се доближа до тях. — Това е стар трик. Слагат граната под мишницата на детето и я свързват така, че когато го докоснеш... — Трангх наблюдаваше сцената, без да промълви нищо.

Дом бе хванал главата си с ръце и трепереше като трескав. След това започна да повръща. Сийв обгърна тялото му с ръце.

Застанал току до тях, Трангх ги гледаше и очите му отразяваха настъпващите пламъци. Сийв ясно почувства жадността, с която поглъщаше прегръдката им.

— Колкото и да се мъчиш, не можеш да го предпазиш — каза виетнамецът. — Това място ще постъпя с него така, както намери за добре — или ще го погуби, или не. Ти не можеш да сториш нищо.

Сийв се взираше в него, допрял буза до влажната коса на брат си.

— Мога да сторя едно — отвърна той. — Мога да го обичам.

И когато видя недоумяващото изражение на Трангх, ос запита как е възможно някога да е искал да бъде свой тук, да е приятел с него и Бучър. Бучър убиваше с ужасяваща лекота. А Трангх беше чужд, чужд и непознаваем като красивите млади момичета в пъстри рокли, които се въртяха в ритъма на американския рокендрол под покрива от пресовани кутии кока-кола.

— Сега вече разбираш защо войната няма да свърши никога. — Трангх обгърна с жест обгорялата земя, покрита с обезобразени трупове, между които и онова, което бе останало от момиченцето. — Аз съм един от щастливците. Ето я другата възможност.

Но откровението идваше твърде късно; Сийв вече не слушаше.

— Върви си — прошепна той. — Махай се. — Но Трангх не помръдна от мястото си. Той се бе превърнал в ням зрител на тяхната болка и ужас, които поглъщаше така, сякаш можеха да поддържат съществуването му, подобно на ориза и рибените глави.

Разкъсващите конвулсии на Дом бяха утихнали.

— Боже мой — чу го да мълви Сийв, — дай ми сила да се прибера у дома.

Войната бе все така мъчителна и безкрайна, но не и за тези от отряда СЛАМ. По думите на Върджил, с всеки изминат ден Никсън докарваше Америка все по-близо до позорното поражение в една страна, която тя така и не се бе помъчила да разбере.

Групата, вече закалена и сработена, се намираше в Бай Ми Туот, в тридневен отпуск преди поредната мисия, която, според намеците на Бучър, щеше да бъде най-трудната досега. Бяха осем на брой — Тери, Върджил, Сийв, Доминик, едно тънко, върлинещо момче от Канзас — бивш фермер, по прякор Джоубоун^[5], Трангх, Мън и един кхмер-серей на име Чей. Снабдиха ги с продоволствие и муниции. Откъде ли? Сийв знаеше, че Бучър никога не попълва официални заявки. Всъщност, досега той не беше виждал каквито и да било документи, свързани със СЛАМ.

Любопитството му го отведе в щаба на Специалните части. Там не само не бяха чували за Върджил — майор, капитан или какъвто и да било, но такава име липсваше дори в списъците на личния състав. Никой не бе обезпокоен, нито дори заинтересуван от този факт. На фона на всепоглъщащия хаос на войната подобна дреболия се забравяше мигновено.

Това накара Сийв да се замисли. Ако Върджил не беше от Специалните части, какъв беше тогава? Може би по някакъв начин бе свързан с Командването, с щаба на генерал Абрамс? От щаба на Специалните части в Бан Ми Туот той телефонира в Сайгон и за свое най-голямо удивление откри, че никой в Командването не познава офицер на име Върджил — поне така твърдяха оттам.

Сийв все още търсеше отговора на своя въпрос, когато групата потегли. Този път не носеха бойните си униформи, а свободните, черни памучни дрехи, предпочитани от Червените кхмери. Бяха въоръжени със съветски автомати „Калашников“. На тръгване оставиха личните си знаци в Бая Ми Туот.

Матовочерният хеликоптер без отличителни знаци ги занесе на север, към низините. Нямаше инструктаж, нито дори намек за характера на предстоящата мисия.

Магьосника се материализира от мрака, осветяван единствено от бледозеленото сияние на арматурното табло.

— Чувам — извика той през воя на перките, — че си разпитвал за мен насам-натам. Голям детектив си бил.

Сийв сви рамене, опитвайки се да прикрие сухотата в гърлото си.
— Искях просто да се ориентирам в обстановката.

Магьосника дълго не свали поглед от него. Сийв почувства как по челото му се стича струйка пот и се помоли да не влезе в окото му. Чувстваше, че ако мигне, Върджил ще помисли, че го лъже.

— Дано да е така — каза Магьосника. — Дано да се разбираме. — Въпреки оглушителния шум в кабината, помежду им цареше тишина — неловка и нежелана като въздушна яма над Скалистите планини.

— Не знам нищо за теб — каза Сийв. — Но откакто съм тук поначало не съм наясно с каквото и да било.

— Е, това мога да го разбера — засмя се Магьосника. — И на мен ми отне доста време да схвана какво всъщност става тук. От цялата работа това е най-трудното. — Хеликоптерът попадна във въздушно течение и за миг двамата мъже политнаха един към друг. Сийв се улови за един ремък.

— Виждаш ли? — попита Магьосника. — Аз нямам нужда да се държа. Знаем, че няма да умра тук. Когато и ти го разбереш за себе си, няма да ти пука от нищо, Дансър.

Пилотът го повика и Върджил клекна до него в зловецата бледа светлина на приборите. Показалецът му се подаде и посочи маршрута, който знаеше наизуст. Пилотът кимна, хеликоптерът се наклони и пое курс право на запад. Магьосника отново се обърна към Сийв.

— Искаш ли да знаеш на какво се дължи безсилието ни в тази война? На това, че всеки е толкова зает да опази собствения си задник

от жълтите, че не му остава време за нищо друго. Колкото до мен, аз съм заседнал тук до края на войната и знам, че трябва да извлека от това максимална изгода. Щом си нагазил в лайна, не се мъчи да ги изчегърташ, а намери някой балама, на когото да ги продадеш.

Върджил се наведе към отворената врата и се изплю срещу вятъра.

— Няма да го върне в моето лице, я? — ухили се той и продължи: — Аз имам заповеди да гоня жълтите и точно това смятам да правя. Но смятам, че щом ще рискувам живота си за чичо Сам, той ми дължи нещичко. — Магьосника посочи през рамо посоката, в която летяха. — Ето там ще направим състояние, Дансър, помни ми думата. — Чертите му, осветени от идващото отдолу зеленикаво сияние, бяха разкривени от причудливи, ъгловати сенки и наподобяваха зловеща карнавална маска. — Ще ти кажа нещо, което никой в щаба няма да може и няма да иска да ти каже. В момента ти си част от операциите „Даниъл Буун“^[6]. Нашата мисия, както и мисиите на всички групи, участващи в тези операции, попада в графата „строго секретно“. Затова в Бан Ми Туот нямаше инструктаж, затова и самите ние сме стерилни — самоличността ни не може да се установи по нищо. Дори момчето, което кара хеликоптера, не знае накъде летим — аз му соча маршрута в движение. Заповедите ни се издават директно от майор Майкъл Ийлънд. Сега успокои ли се?

Сийв кимна:

— Казах ти вече, не съм искал да си пъхам носа, където не ми е работа.

Върджил се обърна и приклекна до пилота. Сийв се помъчи да види участъка от картата, който разглеждаха, но огромната маса на Магьосника я скриваше от погледа му.

Летяха ниско и много бързо, така че сливащите се върхове на дърветата се превръщаха в черно море, над което те се носеха подобно на птицата „фунг хоанг“.

Сийв почувства гадене в стомаха и се запита дали причината бе в тракащите зъби на седналия до него Доминик, или във вибрациите на хеликоптера. Погледна лицето на брат си в почти тъмната кабина и се прокле, че го е довел в отряда СЛАМ. Мина му през ума, че в Бан Ми Туот Дом щеше да е в много по-голяма безопасност. Там поне щеше да бъде американски войник. Тук, в душния мрак, той беше нищо — не

американец, а просто една пращинка в очите на Бога, пътуваща без знак за самоличност от точка А до точка Б. „Ако умрем в тази мисия, никой никога няма да узнае какво се е случило с нас“, помисли си Сийв. Изглежда, тъкмо това беше идеята.

Известно време гледа как Джоубоун разказва на Мън и Чей една от дългите, смешни истории, заради които бе получил прякора си. Те слушаха хлапето като омагьосани. Сийв не проумяваше как едни деветнайсетгодишен човек може да притежава такъв неизчерпаем запас от разкази. Подобно на съвременна Шехерезада той държеше смъртта и ужаса на разстояние, като развличаше околните, а по всяка вероятност — и самия себе си.

Шумът и вибрацията се усилиха и Сийв погледна навън през отворената врата. Над тях три бомбардировача Б-52 пронизаха кехлибарените облаци и изпревариха хеликоптера, насочвайки се на запад. Десет минути по-късно първите експлозии разцъфнаха като ярки китайски фенери.

Сийв протегна врат и в светлината на тези цветя на злото видя под себе си джунглата и оризовите полета. И реката — толкова близка, че за миг бе заслепен от фосфоресциращите отражения, блестящи като люспите на огромна змия.

И най-сетне той разбра коя беше крайната им цел. Камбоджа.

Далеч на запад над Кардамоновите планини се кълбяха тежки, заплашителни облаци. Въздухът бе така пропит с влага, че нищо не оставаше сухо. Беше сезонът на мусоните. В такова време и най-незначителната драскотина можеше да забере и гангренияса. Рана в крака означаваше сигурна смъртна присъда.

Тери Хей гледате как Върджил, който вървеше последен в колоната, се изкатерва по брега на пълната с мъртъвци река. Помисли си дали Хирон не ги очаква някъде наблизко, седнал в своята полюшваща се лодка. Дали с прекосяването на реката, която бележеше границата с Камбоджа, не бяха навлезли в пределите на ада.

Предстоящото начинание го накара да почувства моментен пристъп на несигурност. Там, в камбоджанските джунгли, като дебнещо животно ги очакваше смъртта. Но обещанието за безмерно богатство и власт го теглеше напред като магнит.

Очакваше ги една седмица или може би дори десет дни, които щяха да прекарат сами на вражеска земя, преди да бъдат посрещнати в околностите на Ангкор Ват. През това време трябваше да се бият и с жълтия, който се спотайваше като озъбен вампир в относителната безопасност на неутралната камбоджанска територия.

— В Ангкор трябва да се видим с един човек — каза Върджил на Тери при разговора им на четири очи в нощта преди тръгване. — Много важна клечка, мръсник и половина. — Той се засмя и допи скоча си. — Французин е и е живял тук дълго — по-дълго от който и да било американец. — Върджил си наля остатъка от бутилката. — Работата е там, че без него не можем да получим онова, което искаме. Той държи нещо, което ми е страшно необходимо. Привлякъл съм на наша страна някои хора, но и той си има своите. При това всички са азиатци, така че дори да сключим сделката, един дявол знае дали може да им се вярва. А аз трябва да съм наясно, разбираш ли? Ти си добър в това, може би толкова, колкото и аз, макар да вършиш всичко със задника напред. Азиатците ти вярват, докато аз ги карам да се спичат от страх. Имам чувството, че този път ще е нужен известен финес.

— Ще помисля за това — каза Тери.

— Да. Помисли. — Върджил вдигна чашата си. — Само недей да го обсъждаш с новото си приятелче. — Тери разбра, че има предвид Мън. — Ти може да вярваш на тоя кучи син, но аз със сигурност — не.

Тери отново мислеше за този разговор, когато Магъосника се изкачи след него на далечния чужд бряг и каза:

— Дръж се сега, приятел. Започва се.

Нападаха жълтите през нощта. Небето беше безлунно и местността тънеше в дълбок мрак. На моменти им се струваше, че вървят със затворени очи или насън. Опасността беше навсякъде, осезаема като ударите на сърцата им.

Земята се разгъваше пред тях и неохотно им даваше път. Сега ги водеше не Трангх, а Чей. Той носеше мачете и разчистваше, тясна пътека в случаите, когато беше крайно необходимо. „Звукът пътува в джунглата така добре, както и във водата“ — обясни той.

Дори и сега беше толкова горещо, че се налагаше да правят чести почивки. Тогава азиатците заставаха на пост, непроницаеми за влагата, която, както се струваше на американците, изсмукваше дъха от всяко

живо същество. Дали презираха западните за тяхната липса на издръжливост, питаше се Тери, или просто им беше безразлично?

Групата изглеждаше доволна от касапницата, която оставяше след себе си. Отново се бяха превърнали в опръскани с кръв касапи, но в крайна сметка те вярваха, че са изпратени именно за това. В един укрепен бункер, нагазили до глезените в натрошен бетон, окачиха главите на северновиетнамците на опъната жица, подобно на китайски фенери, докато Тери рисуваше на стената знака на „фунг хоанг“.

Спяха денем — неспокойна, пресеклива дрямка под гъстите сенки, населявана от сънища за онова, което вършеха през нощта. По едно или друго време повечето от тях бяха будни и се тълпяха около Джоубоун, за да чуят поредната история. След това вътрешните им страхове се успокояваха и те един по един се унасяха в сън.

При един друг аванпост, след особено тежък ръкопашен бой, който едва не коства живота на Чей, освободиха шестнайсет кхмерски деца, държани в плен и измъчвани от виетнамците.

Вбесен, Магьосника нареди да накладат голям огън, в който хвърлиха отсечените глави. Смяташе, че мажеша, мажен дим, който се вдигна, ги задави. Сийв наблюдаваше Доминик с крайчеца на околото си, опасявайки се, че страховитата гледка ще го накара да побегне. Дом беше коленичил сред измършавелите кхмерски деца и безуспешно се опитваше да ги нахрани, докато те ритяха главите на мъчителите си в ревящите пламъци, сякаш бяха открили нова игра.

В сивото, вонящо утро Мън и Чей патрулираха в района, докато останалата група разрови догарящите въглини и следвайки указанията на Върджил, издигна пирамида от черепи. След това Магьосника изрязва хартиен ангел и го закрепил най-отгоре, така че цялата купчина доби вид на мъртвешка коледна елха.

Магьосника се отдръпна, за да се наслади на произведението си.

— Мир на света, а? — Той нададе дрезгав, неприятен смях.

Трангх гледаше Тери, който държеше на ръце кхмерско дете с дълбоки рани от изгаряне. В съзнанието си Тери ясно долавяше противната близост между нечестивото коледно дърво и осакатения живот, който бе притиснал до себе си.

Доминик, сложил ръце върху раменете на две от децата, с които бе прекарал нощта, грижейки се за най-тежките случаи, отвърна лице, сякаш вече се бе подстригал за монах. Той настоя да отведат децата до

най-близкото кхмерско селище, където щяха да им окажат необходимата помощ.

— Това е просто нелепо — каза Магьосника. — Ние сме на война.

Тери, все още с детето на ръце, отиде до пирамидата и разрита черепите. Хартиеният ангел на Върджил изчезна сред костите.

— Отиваме — каза той. — Тези хлапета имат нужда от лекарски грижи.

Трангх, който местеше поглед от Тери към Магьосника, почувства странно стягане в гърлото. Стори му се, че изходът на цялата война виси в моментната тишина, настъпила преди Върджил да изръмжи своето съгласие. В следващия миг замръзна от презрителния поглед, който Бучър хвърли към него, сякаш за да му каже: „Това са повече твои събрата, отколкото мои. Ти трябваше да се застъпиш за тях.“

Привечер на третия ден след кратката отбивка от пътя Чей се върна от разузнаване. Той съобщи, че на по-малко от километър пред тях се намира северновиетнамско подразделение — по-голямо и по-добре екипирано от всички, атакувани досега, и при това командвано от полковник.

— Тоест — каза Върджил, като взимаше решение да го нападне, — някой, който може да ни каже къде се намира ЦУЮВН.

Тази нощ имаше луна, но зловещите, надвиснали облаци правеха светлината ѝ разсеяна и бледа. Малко след полунощ приближиха лагера от две страни — Тери, Мън, Сийв и Трангх откъм единия фланг, Върджил, Доминик, Джоубоун и Чей — откъм другия.

Някъде на запад валеше дъжд и далечният тътен долиташе до ушите им, контрастирайки с мъртвата тишина, през която те се движеха като духове в гробище.

Подразделението спеше. На такова разстояние от границата войниците се чувстваха спокойни, уверени в убежището, което им даваше неутралната територия. Часовите бяха обезвредени почти едновременно. Тери използва своята тел, която запя от рязкото опъване, преминавайки през плътта и хрущялите. Кръвта, подобна на сянка в нощта, попи в земята и изчезна.

Трангх, който бе счупил врата на другия часови с едно жестоко движение на ръцете си, доброволно остана назад, за да охранява тила

им. С тихо шумолене, което можеше да се дължи и на настъпващата буря, Тери, Мън и Сийв навлязоха в лагера.

Магьосника искаше полковника жив; групата беше инструктирана да убива всички останали. Тери почувства в гърба си първия порив на вятъра, влажен от мъртвешката воня на гниеца растителност. Прокрадваха се от колиба на колиба и колежа по пътя си. Не можеше да се каже кой от тримата го прави по-бързо, ловко и безшумно. Беше просто невероятно как обстоятелствата бяха успели да превърнат човешките същества в толкова неумолими убийци. Чия извратена воля ги караше да сеят смърт с такова ужасяващо темпо?

За да може да върши своята работа, Тери вече бе престанал да забелязва живота около себе си. Той си спомни не без симпатия за цар Едип, за кръвта, изтекла от избодените му очи, отнасяйки със себе си греховете му, както и неговите страсти.

Мина му през ума, че човек не може да живее без страст. Това на свой ред го накара да се замисли за мълчаливия Трангх, стаен сам в мрака, който изглежда беше роден без каквито и да било желаня. Приличаше по-скоро на образ в огледалото, който изчезва, когато не гледаш към него. Той беше роден за войната. Какво ли щеше да прави, питаше се Тери, когато тя най-сетне свършеше? Дали един ден нямаше да се разбунтува срещу Магьосника и другите като него и да ги унищожи? Щеше ли някога да осъзнае последствията от онова, което му налагаха да върши? И най-вече, можеше ли да бъде спасен от самия себе си?

Подобни мисли запълваха ума му, докато продължаваше зловещия си труд. Тази разтегливост на съзнанието му помагаше да запази разсъдъка си в обстановката на пълна лудост.

Намериха Върджил в средата на лагера. Той беше завлякъл там северновиетнамския полковник, който коленичеше, заобиколен от главите на своите хора. Магьосника се обърна към него направо, пренебрегвайки услугите на Чей като преводач.

— Къде е ЦУЮВН? — попита той.

Полковникът се взираше безизразно в лицето му.

— Знаеш къде е и ще ни кажеш.

Полковникът не помръдваше.

Върджил накара Джоубоун и Чей да донесат една от минохвъргачките на виетнамците и да я поставят до полковника.

Напълни я сам, така че той да може да следи действията му. След това го сграбчи за косата и блъсна главата му в дулото на оръдието. Едното око на полковника се оказа болезнено притиснато във вътрешността на цевта.

— Какво ще правиш сега, ще ме пратиш в облаците ли? — попита той с напевен глас, сякаш казваше молитва. — Това няма никакво значение. Аз и без това съм мъртъв.

Върджил грубо дръпна главата му от минохвъргачката.

— Не се надявай да умреш — каза той. Ръката му потърси дръжката на ножа, но в момента не го носеше и затова поиска от Трангх неговия. Когато той му го подаде, Върджил добави: — Твоето наказание ще е животът.

След това без предупреждение стовари подметката си върху врата на полковника и го настъпи здраво, докато разрязваше униформения му панталон при чатала.

Тери, който стоеше наблизко, видя как Сийв сграбчи лакътя на Доминик, сякаш се опасяваше, че брат му ще се хвърли да попречи на Магьосника. Те се спогледаха и Тери чу Доминик да шепне „Боже, прости на всички ни“. „Та Господ не е ли мъртъв, помисли си той. Това тук не е ли достатъчно доказателство, че дори да е съществувал някога, вече го няма?“

Полковникът пицеше повече заради това, което правеха с него, отколкото от болка. Поне първоначално травмата прави плътта безчувствена.

Когато свърши, Върджил махна крака си от врата му и той моментално се сви на топка, притиснал ръце между бедрата си.

— Така — каза Магьосника, като приклепна до него. — Сега ще ни кажеш ли къде се крие ЦУЮОВН?

— Искам да умра. — Зъбите на полковника тракаха.

— Не, не — отвърна Върджил. — Вече ти казах. Занапред те чака дълъг живот. Това е, което искам. Да имаш много време да си спомняш какво е било да си мъж. — Ножът му разсече въздуха пред очите на виетнамеца. — Казвай!

Полковникът се взираше в него с кървясалите си очи.

— Ще ме убиете ли, ако ви кажа?

Магьосника се усмихна.

Когато полковникът вече бе издал информацията и лежеше обезглавен сред мъртвите си подчинени, Върджил се изправи и каза:

— Всички тия глави си приличат, а? Властта и силата бяха до тук.

Според сведенията на полковника, намираха се на по-малко от пет часа път от ЦУЮВН.

— Ако тръгнем веднага — каза Върджил, — ще стигнем тъкмо преди зазоряване.

Трангх се присъедини към тях и групата, водена от Чей, потъна в гъстата джунгла. Все още се намираха в планинската част на страната, близо до границата. Често пищната растителност отстъпваше място на масивни скали, напукани и натрошени сякаш от огромни мълнии или от тежък артилерийски огън. Ясно личаха местата на бомбените удари, от време на време се срещаха останки от бетонни бункери — домовете на една армия призрак.

Чей помоли някой да го смени и Джоубоун зае мястото му. Със спускането теренът под краката им ставаше все по-каменист. Сега от двете им страни се извисяваха планински чукари, което още повече затрудняваше придвижването. Магъосника изпрати Джоубоун напред да огледа местността. Когато той се върна, възникна известен спор дали да заобиколят скалистия проход, или просто да продължат напред. Чей беше на мнение, че една отбивка от пътя ще им коства поне два часа. Това означаваше да достигнат щаба на ЦУЮВН доста след зазоряване и да изгубят цял ден в очакване на мрака. Затова той препоръчваше да минат направо през дефилето и Върджил се съгласи.

Беше толкова влажно, че от листата капеше вода като след дъжд. Краката ги боляха, раздразнената им кожа смъдеше. Тери се питаше дали някога ще бъде отново сух.

Навлязоха в дефилето, предпазливи и напрегнати. Тери се чувстваше неспокоен. Проходът се оказа много по-тесен, отколкото бе очаквал. Като в амфитеатър, от всички страни ги заобикаляха надвиснали скални тераси, които представляваха идеална позиция за снайперисти. Пред себе си виждаше Джоубоун, който явно също изпитваше подобни опасения.

В следващия миг Джоубоун изчезна, погълнат от арка експлозия. Едновременно е това проходът се изпълни с рикошети от автоматичен огън.

От своето място, притиснат в твърдата скала, Тери виждаше онова, което бе останало от Джоубоун, а то не беше много. „По дяволите!“, процеди той.

Групата беше безпомощна, прикована към земята от убийствения огън. Доколкото можеше да види, никой не бе пострадал от безпорядъчната стрелба. Но, от друга страна, те не можеха да мръднат от мястото си и следователно гибелта им беше само въпрос на време.

Най-близо до него се намираще Сийв. Той му направи знак и двамата пропълзяха зад укритието на няколко каменни блока. От тук Тери видя, че има възможност да се промъкнат до гнездото на снайперистите, оставайки при това незабелязани.

Докато се катереше по каменистия сипей, Тери изпита желание Джоубоун да е до него, да му разкаже още някоя от своите истории. Още не му се искаше да повярва, че никога вече няма да ги чуе.

Те бавно напредваха по скалната стена. Сийв долепи устни до ухото на Тери, но дори и така думите му почти не се чуваха от лая на автоматичната стрелба.

— Дом смята, че Бог е изоставил това място. Ти как мислиш?

— Ако Бог е живот, той положително няма работа тук. — Тери посочи с ръка и двамата видяха малко по-нагоре стрелящите виетнамски снайперисти. Тери изтегли иглата на гранатата и леко я подхвърли, така че тя се търкулна в краката им.

Двамата се залепиха о земята миг преди експлозията да откърти надвисналата скална площадка. В дефилето с грохот се посипаха отломъци. Но от височината, на която се намираха, вече се виждаха приближаващите подкрепления.

— Да изчезваме от тук — каза Тери.

Спускането беше по-леко и доста по-бързо. Върджил и останалите от групата бяха излезли от укритията си и оглеждаха терена. Тери каза на Върджил какво е видял.

— Мамка му — каза Магъосника. — Със сигурност е било засада. Копелетата са ни чакали.

— После ще мислим за това — каза Тери. — Не сме готови за такова сражение. Да се махаме.

Но Върджил не отстъпваше.

— Засадата означава, че са били известени за присъствието ни. Никой не знаеше предварително откъде ще минем. — Той се огледа наоколо. — Остават само хората от групата.

— Някой от нас? — каза Доминик. — Хайде, стига.

Магьосника се обърна към Сийв.

— Хайде, детективе, да видим колко струват дедуктивните ти способности. Кой е предателят?

— Какво те прихваща? — каза Доминик и погледна брат си. — Сийв, нима ще участваш в тая ненормална игра?

— Кой, детективе? — настоя Магьосника. — Нямах много време.

— Кой вървеше пред групата, откакто тръгнахме? — каза Сийв. — Кой разузнаваше пътя и през голяма част от времето не беше пред очите ни? Кой поиска да го сменим, малко преди да влезем в дефилето?

С нечленоразделен вик Върджил сграбчи Чей за яката, изплю се в лицето му, след това го удари с приклада на автомата си.

Чей се свлече с посивяло лице в краката му.

— За бога! — извика Доминик. — Сега не е време за отмъщение.

— Той е прав — намеси се Тери. — Жълтите идват и този път са много. Остави това за...

— Скалите наоколо са осеяни с парчета от Джоубоун — каза Върджил. — Този предател ще си плати.

— Добре — каза разсъдливо Тери, — но нека го направим другаде, след като се отскубнем от жълтите.

Магьосника то погледна и поклати глава.

— Не, Бучър. Ти все още не разбираш. На жълтите трябва да им е ясно, че не могат току-така да ни прекарат. Ще им покажем, че не сме кои да е.

Той пусна кратък откос, който от такава непосредствена близост почти разполови Чей. След това е помощта на ножа си отсече главата му. Накара Мън да донесе автомата на един от снайперистите, които, се бяха сринали от скалата след взрива на гранатата, и забучи цевта му в меката пръст по средата на прохода. Накрая внимателна нагласи кървящата глава на Чей върху приклада.

— Ето така — рече Магьосника. — Сега ще разберат.

После поведе оредялата група по обратния път към началото на дефилето. Докато вървяха, той потупа Сийв по рамото и каза:

— Добра работа свърша. От теб ще излезе истински детектив.

— А какво ще правим с щаба на ЦУЮОВН? — попита Тери.

— Майната му — отговори Върджил. — Направихме каквото можяхме. Те вече знаят, че сме тук, и са се размърдали. Не мога да изложа на риск и останалата група.

— Искаш да кажеш мисията, нали?

— То е едно и също — отвърна Магьосника.

На следващия ден планинските райони край границата останаха зад гърба им и те продължиха през равнинна, мочурлива местност. Прекосяваха оризови полета и горички от дребни, невзрачни дървета. Така беше по-безопасно, отколкото ако вървяха по издигнатите, забелязващи се отдалеч пътища. По това време на годината оризищата вече ставаха трудно проходими. Беше началото на дъждовния сезон, макар все още да не бе настъпил разгарът на мусоните, когато ниските равнини се превръщаха в езера.

Мъчителната жегга гъмжеше от насекоми, които жадно смучеха солената пот. Въздухът тежеше като олово, наситен с тревожен електрически заряд от далечния грохот на гръмотевиците на запад. Намираха се на югозапад от Кратие, недалеч от долината Компонг Чам, която се простираше по течението на Меконг. Тази река щеше да бъде голямо изпитание за тях поради движението на хора и товари между Преј Венг и Пиом Пен.

— Щом крайната ни дел е Ангор — обърна се Тери към Върджил, който вървеше до него, — по-добре да ни бяха свалили на тайландската граница. От Араняпрадет щяхме да стигнем само с един кратък преход.

— Не става — отговори Върджил. — Нашата официална версия е, че търсим щаба на ЦУЮОВН. Под това оправдание пресякохме границата с Камбоджа. Вярно, че е незаконно, но това си е проблем на Никсън — той е дал съгласието си.

— Все още дори не си ми казал защо сме тук.

— Но теб не те е и грижа, нали, Бучър? Ти имаш в главата си свое собствено разписание.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Имам предвид, че ти си най-безнравственото копеле, което съм срещал някога. Аз, например, знам какво е законът и посвещавам времето си на неговото заобикаляне. Всъщност, превърнал съм това в дело на целия си живот. И това е съвсем нормално, защото законът е измислен за дребните хорица. При тях той върши работа, държи ги в подчинение. Но на мен само ми пречи, ето защо намирам начини да го подкопавам. Ти, от друга страна, нямаш ни най-малка представа какво е законът. За теб той просто няма смисъл. Представи си го във вид на магнит. Така повечето хора имат полярност — положителна или отрицателна, която или ги привлича към него, или ги отблъсква. Докато ти съществуващ извън закона, откъснато от него. Ти, приятел, въобще не притежаваш полярност.

В този момент като гръм от ясно небе на Тери му мина през ум мисълта, че Върджил му завижда за това. Дотогава не бе предполагал, че той знае какво е завист.

Мина му през ум също, че Магьосника отново не му каза каква е мисията на групата СЛАМ в Ангкор Ват. На пръв поглед изглеждаше, че няма нищо общо с войната. Но след това си спомни думите на Върджил, че войната сега се върти около Камбоджа. Никсън и Кисинджър знаеха това, може би и генерал Абрамс също, макар, според казаното от Върджил, това да не бе сигурно.

Когато приближиха Меконг, вече бяха излезли от низините и оризищата и отново се придвижваха през по-добре познатата им джунгла. Но тук, освен тях имаше и други нощни хищници. Това бе страната на тигрите.

Светът, кафяво-зелен, задушавашо плътен, изглеждаше смален, откъснат, затворен като перла в седефеното тяло на някакво чудовище. Вече четири дни и нощи бяха сами, отделени от останалото човечество, във вътрешността на една страна, която, по думите на Дом, Бог вече бе изоставил.

Тери усещаше върху себе си смазващата тежест на пустошта. Освен горещината и влагата съществуваше и този омаломощаващ риск, който го караше да се чувства сирак, останал без семейство, без дори частицата утеха, съдържаща се в спомена за него. Като че ли това място на разруха, този ад на земята не се задоволяваше просто да съществува, но трябваше и, подобно на вампир, да изсмуква живота от вените му.

Бреговете на реката бяха покрити с гъста растителност. Те поеха на север, успоредно на виещото се течение, докато достигнаха разнебитен дървен кей. За него бяха вързани няколко малки лодки, но наоколо не се виждаше никой.

След внимателен оглед на местността те се качиха в лодките. Бяха им необходими седем минути, за да достигнат отсрещния бряг, където продължиха пътя си.

Сега от Ангкор ги делиха не повече от три дни и Върджил искаше да избегне всякакъв допир с вражески сили. Минаха покрай няколко северновиетнамски и кхмерски патрула, но всеки път ги заобикаляха отдалеч.

Отново бяха в джунглата. Луната бе избледняла, мусоните приближаваха. Ставаше все по-влажно, докато накрая изглеждаше, че вали непрекъснато. Ясна светлина въобще не съществуваше.

Веднъж Тери дочу ръмжене и спря групата. Ослуша се да долови движението на звяра сред хаоса от растителност, но преди това усети неговия мирис. Уверен, че се намират откъм подветрената страна на тигъра, той им даде знак да продължат.

По-късно, докато останалите спяха, Тери и Върджил проведоха следния разговор.

— Помисли ли по оня въпрос? — попита Магьосника.

— По кой въпрос? Как да оживея или как да не се побъркам?

— Много смешно. Говоря за французина и неговите азиатци.

Тери замислено дъвчеше таблетка сол.

— Може и да са ми минали едно-две неща през ума. Но ти не ми даваш достатъчно информация.

— Не ми излизай с тоя номер. Знаеш всичко, което си струва да се знае за виетнамците.

— Съмнявам се — сви рамене Тери. — Но така или иначе, сега имам предвид французина. Какво представлява той?

— Защо питаш?

— Защото от това как той подготвя стратегията си ще зависи мисленето на неговите хора, а от тук и техните действия.

Магьосника го изгледа.

— Бил съм идиот да те подценявам, Бучър. — Той кимна с глава, сякаш за да потвърди решението си. — Добре, слушай. Този французин е такъв радикал, че създава неприятности дори на своите

сънародници в собствената си страна. Много от тях са заявили официално, че нямат нищо общо с него. Той е нещо като парий, но могъщ парий, колкото и странно да изглежда. Периодично го изпращат тук, където е създал вече истински проблем.

— Как така?

Върджил изсумтя.

— Просто тук е в стихията си. — Той отпи глътка вода от манерката си. — Чувал ли си за Червените кхмери?

— Доколкото знам, това са банди от главорези, нали? Престъпници и убийци, прогонени от градовете.

— И да, и не — сви рамене Върджил. — Мисля, че отначало са били именно такива. Но вече не са. Французинът ги е радикализирал, дал им е политическа цел, място във вселената, откъдето спокойно могат да сеят своята разруха, представяйки се за законна групировка. Сега те са леви партизани, опозиция на Сианук, самообъявили се борци за освобождение на Камбоджа. Ако трябва да сме точни, французинът е сторил това с техния водач Салот Сар. Това е едно куче, което човек не бива да среща сам или невъоръжен.

— Кой от двамата?

Магьосника се засмя.

— Имах предвид Салот Сар, но ти си прав — същото важи и за французина. И двамата са изключително опасни. Французинът е много по-интелигентен, всъщност той е истински гений. Виж само какво е създал сред тия смрадливи джунгли — превърнал е една шайка отрепки в реална политическа сила. Но Салот Сар, от своя страна, притежава своеобразна животинска хитрост, която е направо ужасяваща.

Очите на Терм бяха придобили блуждаещо изражение.

— Излиза, че хората на този французин са Червените кхмери.

— Да.

— И какво е това, което толкова искаш да вземеш от него?

— Знаеш ли как го наричат тук, в седмия кръг на ада? „Сълзите на мака“.

Тери дълго остана неподвижен, зареял поглед в пространството. Накрая каза:

— Какво общо има французинът с опиума?

— Не е опиум, а хероин. — Върджил разцепи един пъпеш и започна да изрязва парчета от него с върха на ножа си. — Казах ти, че този човек е гений. От Мън научих, че се е свързал с хора в Бирма и с тяхна помощ е създал мрежа, чрез която снабдява с дрога нашите войници.

— Виж ти. Това е нов начин да ни убиват.

— Да — каза Върджил, като пхна в устата си парче пъпеш. — Нов и радикален.

Край тях прогизналият от влага ден се влачеше тежко като ранено дебелокожо. Непрестанното капане от листата беше отдавна злоупотребил с търпението им натрапник. Двамата мъже довършиха пъпеша и Върджил захвърли кората.

— Ти искаш тази мрежа, така ли? — попита Тери.

— Като обобщим всички подробности, да.

Тери погледна Магъосника.

— Ти си ме лъгал — каза той. — Преструвал си се през цялото време. — В гласа му нямаше злоба, а по-скоро благоговение. — Ти не си от Специалните части. Групата ни не е включена в операциите „Даниъл Буун“. Майкъл Ийлънд си няма понятие, че сме тук, камо ли да е планирал тази малка експедиция.

Върджил мълчаливо сви рамене.

— Контрабандата на наркотици не влиза в дейността на Специалните части. Не познавам такъв род войски, който да се занимава с нея. — Подобно на алпинист той търсеше в лицето на Магъосника опорни точки, по които да определи характера на своето изкачване. — За кого работиш всъщност, Върджил?

Вонята на гниещи растения бе толкова силна, че полепваше като противна слуз по гърлото и вътрешността на ноздрите. Яденето беше по-скоро досадно задължение, отколкото необходимост.

— Това няма особено значение.

— Но дрогата има значение, Върджил. Поне за мен. Хероинът е мръсен наркотик.

— Съгласен съм. Трябва да се радваш, че участваш в тази мисия. Искаш ли да знаеш защо?

— Това, което искам да знам — отвърна Тери хладно, — е какво ще правиш с мрежата, след като я вземеш от французина.

Върджил опря глава в ствола на дървото зад себе си.

— Трябвало е да станеш шахматист, Бучър. Не познавам друг, който да мисли толкова ходове напред.

— Отговори на въпроса ми.

— Добре тогава. Щом поемем контрола върху канала, ще го обърнем обратно. Тогава всичкият мръсен наркотик ще го гълтат комунистите.

Тери не промълви нищо толкова дълго, та Върджил стана неспокоен.

— Чувам как колелцата се въртят — каза той. — За какво мислиш?

— За това колко пари има в търговията с тая гадост.

— Е, и?

— Къде отиват печалбите?

Магьосника изтри ръце в панталона си.

— Знаеш ли какъв е проблемът при теб? Задаваш прекалено много въпроси.

— Не искам да участвам в това — каза Тери.

— Какво?

— Чу ме добре. Може да съм повярвал на половината от това, което ми каза, може и да не съм повярвал нито дума. Така или иначе, няма значение. Излизам от играта.

Чертите на Магьосника се втвърдиха.

— Слушай, приятел, тук връщане назад няма. Щом си се хванал на това хоро, ще го играеш докрай.

— Махам се от тук и толкова!

Магьосника вдигна рамене.

— Щом искаш да получиш куршум в гърба...

— Кой ще ме застреля? Ти ли? Пред всички останали?

— Чувал ли си за дезертъорство във военно време, Бучър? Знаеш ли какво е наказанието?

— А ти чувал ли си за военен съд? Там всичко ще излезе наяве. А тази операция е толкова секретна, че ти не можеш да си го позволиш.

— Така е — каза Върджил. — Но нещата никога няма да стигнат дотам. Тук, в тази пустош, аз съм Бог, Бучър. Аз държа в ръцете си живота и смъртта и никой в групата не е склонен да го оспорва. — Той

се ухили. — Май нямаш избор. Освен ако не си решил да умреш, разбира се.

Тери знаеше, че Магьосника има право, но вярваше също, че е видял и трета възможност, която щеше да му позволи да живее в мир със себе си.

— Добре — каза той. — Щом искаш да участвам, ще участвам. Но ще бъда в играта докрай. Ние сме съдружници, Върджил, сега и завинаги. Каквото и да предприемеш, съветвам те да не забравяш и мен, защото аз ще бъда надзирателят на този канал. Ще се погрижа да ми казваш истината. Освен това, ще следя да не би на някой да му скимне да хитрува с печалбата.

Магьосника се вторачи в него.

— Ти говориш сериозно, кучи сине.

— Сериозен съм като самата смърт. — Тери вдигна поглед над главата на Върджил. — Като стана дума за смърт — каза той тихо, — недей да мърдаш.

— Какво има?

— Хануман — отвърна Тери, приковал очи в малката листно зелена змия. — Точно над главата ти е. — Очите ѝ бяха с яркожълт цвят, нарушаван единствено от черния вертикален процеп на зениците.

— Убий я. — Не долавяше ли уплашен трепет в гласа на Върджил? — Чувал съм разни истории.

— Аз също — отвърна Тери. — Мън казва, че според поверието тя може да лети и да скача като маймуна. Затова е наречена на името на свирепия бог на маймуните Хануман.

— Не ми давай уроци по кхмерски фолклор. Убий я, да те вземат дяволите. Не понасям змии.

— Полека, полека — каза Тери. Ръката му улови дръжката на бойния нож, той излезе от канията си и увисна пред лицето на Върджил. Светлината струеше от него като от фенер.

Внезапно той изчезна. Върджил чу само едно остро, прекъснато свистене. В следващия миг двете половинки на змията паднаха в скута му.

Той изпищя, скочи на крака и започна да тъпче влечугото в калната земя, където допреди малко бе седял.

— Стига ѝ толкова — каза Тери. — Вече е мъртва.

Когато змията изчезна в калта, Върджил си пое дълбоко дъх.

— Мъртва е, мамка й. — После погледна Тери в очите. — Ще ми помогнеш ли да се справя с хората на французина? Тия шибани Червени кхмери са безжалостни копелета.

— Ще ти помагам до края на света — отвърна Тери, като прибираше ножа си. — Стига да си честен с мен.

— Съгласен — каза Магьосника и протегна ръка.

Тери я погледна и се усмихна така, както Върджил се бе усмихнал на северновиетнамския полковник.

Вишну, богът, израсна от джунглата. Лицето му беше камък, вяра; то беше самото време. Извисяващо се над дърветата, то излъчваше усещане за космична история.

Виещи се, пълзящи растения увенчаваха благородната му глава и се спускаха надолу покрай всевиждащите очи, нацърбения, напукан нос, дебелите, покрити с лишеи устни.

— Ангкор Ват — каза Магьосника.

Отрядът СЛАМ стоеше, прикован от тази гледка. Изтощението им, резултат на физическото усилие и страха, се разсейваше пред лика на хиндуисткия бог на макрокосмоса. Многообразие от памукови и смокинови дървета, високи като модерни сгради и жилести като бицепсите на щангист, пронизваше същинската лавина от растителност, покрила склоновете на мистичния град подобно на настъпваща армия.

Вековните стени на храмовете бяха нацепени като устните на боксьор от ненаситните корени на дърветата, израсли върху каменните постройки от семена, случайно попаднали в торта на прелитащите птици.

Джунглата е враждебна, тя расте с нечувана в другите части на света скорост. Тя бе нахлула в града на храмовете и го бе опустошила по-успешно от бомбардировка или картечен огън. Ангкор бе преживял нашествията на татарите през V век и на сиамците през XII, но запустяването беше нещо по-различно.

Главата стоеше на стража край един „барай“ — резервоар, построен над нивото на земята заедно с дяла мрежа от извити канали. По този начин древните кхмери напоявали посевите си дори през

сухите сезони и прибирали вместо по една по няколко реколти е годината.

Когато се захванали с такъв монументален проект като Ангкор, кхмерите били длъжни да помислят и за система от резервоари и напоителни канали, за да може земята, обграждаща този дом на древните богове, да бъде винаги богата и плодородна.

Построен през X век от крал Сурияварман II, Ангкор бе нагледна илюстрация на космологията на кхмерите. Говори се, че те били толкова прелъстително красиви, че много търговци от Индия, дошли тук през I век, останали по тези места и слели културата си с тяхната. Ето защо в този казан на цивилизациите можеха да се видят монументи, посветени както на Буда, така и на хиндуистките богове Вишну, Брама и Шива, а надписите на пали се смесваха с тези на санскрит.

Но дори този пантеон от могъщи богове не бе успял да опази своите храмове от разруха и сега заедно с тях се превръщаше в прах.

В момента тук туптеше единствено сърцето на една бездушна машина. Това беше територия на Червените кхмери и боговете на всички религии, поради невъзможност да се екзекутират, бяха прогонени. Оставаха само величествените им изображения, неми свидетели на огромните промени, настъпили през вековете.

Когато приближиха, небето почерня и сякаш се сниши, притискайки ги към земята. Скоро забелязаха, че това се дължи не на буреносните облаци, а на огромните ята прилепи, които обитаваха вътрешността на храмовете.

Те се насочиха на изток и преминаха през главния портал. Всички входове на храмовете, освен този, бяха обърнати на изток, защото запад беше посоката, в която се отправяха мъртвите. Древните кхмери бяха изградили Ангкор така, че пътят към него беше подобен на приближаване към живота, на едно ново раждане.

Обширните площади, обградени от покрити с барелефи и надписи стени, зловещо пустееха. Дъждът се лееше над града с невъзмутимо постоянство. Сред този пейзаж групата продължаваше предпазливо да се придвижва напред.

— Червените кхмери са някъде наоколо, Бучър — каза Върджил. — Чакат и ни наблюдават.

— Те могат да ни убият сега, след минута или след час — отвърна Тери. — Защо не го правят?

— Защото французинът иска онова, което мога да им предложа.

— И то е?

Магьосника се усмихна.

— Сделката вече е сключена. Твоята работа е да следиш да не би на някой да му скимне да ме измами.

— Искаш да кажеш да ни измами.

Върджил го погледна.

— Ако бях на твое място, нямаше да горя от такова желание да се напъхам между шамарите.

— Вече съм тук — сви рамене Тери. — Нямам какво да губя.

Срещнаха французина в Галерията на създанието, която сега беше без покрив. Петдесетметровата ѝ главна стена бе покрита с барелефи, изобразяващи хиндуисткия мит за създаването на човека. В средата стоеше четириръкият Вишну и уравнивяваше вдясно от себе си полумаймуната Хануман, господаря на боговете на светлината, а вляво — Равана, демона с двайсет и една глави, властващ над духовете на ада. Тримата бяха свързани от голямата змия, от която чрез своите противоположни усилия издояваха магическия еликсир, родил света на човека.

Всичко това им бе обяснено от Мън. Постепенно, с течение на неговия разказ Тери беше привлечен от изображението на Равана. Ръцете на божеството обгръщаха петоглавата змия. Около главата му танцуваха малки фигурки. Дали това не бяха демоните от хилядата ада на „Муй Пуан“?

Сега, когато беше тук, толкова близо до Вишну, Брама, Буда, Хануман и особено до Равана, Тери бе впримчен в паяжината на техния мит. Ангкор съществуваше в камбоджанската джунгла от векове и той не беше мъртъв. Тхераваданските будисти знаеха, че техните богове преминават през цикли на царстване, гибел и прераждане. Това ги правеше по-тясно свързани с човека от божествата на която и да било друга култура.

Тук, в Ангкор, в центъра на вселената, изглеждаше, че тези могъщи сили са просто заспали в очакване на часа на своето ново завръщане.

— Вдъхновяващо, нали?

Те се обърнаха и видяха висок мъж, който твърде много приличаше на Шарл де Гол. Около него имаше тежковъоръжени хора в свободни черни дрехи. Червените кхмери.

— Всичко това е вече изгубено във времето. — Французинът разтвори широко ръце. — Всичко е забравено. — Говореше на английски, несъмнено специално заради тях. — Дори и от тези хора. — Той посочи своите телохранители. — Най-вече от тях. Аз ги обучих не само да забравят, но и да унищожават онези, които искат да помнят и да съхранят всичко това. Обучих ги да ругаят своето упадъчно минало и робството, което са търпели под безмилостната ръка на империализма. Аз им дадох свободата.

„Не, помисли си Тери, ти просто си ги подлъгал да сменят едни господари с други.“ Болезнена истина е, че човек отказва да се учи от своите грешки. Той се стреми единствено към власт и това го прави лесна плячка, на онези, които му обещават свобода.

Тери почувства зловеща тръпка, сякаш сред тази пустош бе срещнал Сатаната. Сатаната, който се преструва на приятел на човека, докато всъщност е негов непримириим враг.

Високият мъж пристъпи към тях и протегна ръка.

— Наричат ме Французина — каза той, като стисна първо ръката на Върджил, а след това и на Тери, — но всъщност името ми е Воже.

Магьосника също се представи.

— Това е Бучър — добави той. Останалите от групата не бяха назовани. Те стояха на една страна, а срещу тях се намираха кхмерите на мосю Воже. Тримата главни бяха помежду им, обхванати от мощните ръце на Вишну.

— Има ли наоколо някое уединено място, където да поговорим? — попита Магьосника.

Мосю Воже се засмя.

— Скъпи ми господине, нима има по-уединено място от Ангкор Ват? Кой би се осмелил да припари там, където сме ние?

— Имах предвид свидетелите — каза Върджил. — Вашите и моите.

— А, това ли било. — Французинът нареди нещо на войниците си. Той се държеше твърде свободно, дори приветливо и това караше Тери да се чувства неспокоен. Ето защо, когато стигнаха до входа на една по-малка, покрита постройка на отсрещната страна на площада,

той ги помоли да го извинят. Французина се опита да възрази, но Тери каза:

— Отивам по нужда. Съжалявам, имам лека дизентерия.

Без да се отдалечава от прикритието на каменните стени, той обиколи наоколо, докато срещна погледа на Мън, който се отдели от останалата група и дойде при него.

— Как ти се виждат тия копелета? — попита Тери, като посочи Червените кхмери.

— Не им вярвам — отговори веднага Мън. — Никой не им вярва. Водачът им, Салот Сар, е опасен радикал. При това хич не е глупав. Следвал е във Франция и е бил блестящ студент.

— Смяташ ли, че ще ни нападнат?

Мън го изгледа преценяващо.

— Защо, какво има?

— Още не знам — отвърна Тери и това беше само половин лъжа. — Но трябва да разбере какви са нарежданията им.

— Защо не попиташ Французина? — попита с кисела усмивка Мън.

Тери изсумтя.

— Не знам достатъчно кхмерски. Няма да разбере, ако ме излъжат.

— Ще се радвам да ти услужа.

— С какво мога да ти се отплатя?

— Не е необходимо.

— И все пак...

— Добре тогава — ухили се Мън. — Искам да се включа в това, което става тук.

Тери си представи как Върджил получава припадък.

— Но след като ме заведеш там, където си заровил „Гората от мечове“.

— Разбира се. Тя е твоя.

— Добре. Идвай сега.

Докаато вървяха към Червените кхмери, Мън каза:

— Слушай, най-важното, което трябва да знаеш за тия копелета, е, че при тях рангът стои над всичко. Даже в малки отряди като този има строго определена йерархия.

Тери кимна, благодарен за информацията.

— Искам да говоря с водача им — каза той на Мън.

Приближаването до отряда не представляваше трудност. Тук Червените кхмери бяха самоуверени и дори общителни. Доставяше им удоволствие, че територията им обхваща и Ангкор, унижения дом на упадъка на техните прадеди.

Мън размени няколко думи с войниците.

— Това е Кео — съобщи той на Тери, като му посочи един тип с безизразно лице. След това го представи на кхмерския командир като Касапина. Кео отпрати на Тери широка усмивка, при която зъбите му тракнаха, и протегна в ръката си наниз човешки уши — доказателство за неговото мъжество.

— Очарователно — промърмори Тери под носа си.

— Този човек има голяма власт — обясни Мън. — Равнява се по чин на полковник. — Кео каза нещо и Мън предаде думите му на Тери. — Той иска да види доказателство за твоя ранг. В противен случай няма да говори с теб.

— Искан да му покажа власт? — Тери сграбчи Мън за яката и го дръпна рязко към себе си. — Падни на колене.

— Какво?

Тери провря крак зад петата му и го подсече. Мън изгуби равновесие и политна към земята.

— Прави каквото ти казвам! — кресна Тери на английски, достатъчно силно, за да накара Кео да се усмихне. След това извади пистолета си и притисна дулото в слепоочието на Мън с такава сила, че вратът на кхмера се изви в болезнена дъга.

— Кажу ми сега, че ако той заповяда, ще ти пръсна черепа.

— Ти си луд.

Тери със задоволство отбеляза, че Мън се тресе от страх. Виждаше, че и Кео също го е забелязал.

— Кажу ми!

Мън се подчини и Кео спря върху Тери продължителен, тежък поглед. После приклепна до Мън и се взря отблизо в очите му. Остана така дълго, като поглъщаше ситуацията с ненаситна алчност. Тишината се нарушаваше единствено от кръсъците на невидимите същества в джунглата. Кео протегна ръка и докосна капчицата пот, избила върху кожата на Мън. Най-сетне той кимна с глава и се изправи, като изрече нещо.

— Казва, че като добър командир не може да допусне екзекуцията на един послушен войник. — Гласът на Мън беше възвърнал част от силата си.

Докато той ставаше от земята, Тери прибра пистолета си в кобура, без да откъсва очи от лицето на Кео.

— Предай му — каза той, като избягваше да поглежда към Мън, — че оценявам неговото решение. Ние сме двама войници, които разбират смисъла на войната.

Докато Мън превеждаше, Тери подметна:

— Питам се от къде на къде толкова малък отряд се командва от полковник.

— Това е знак за високия ранг на Французина — отвърна Мън.

„Може и да е така“, помисли си Тери. Той продължаваше да гледа безизразното лице на Кео с ясно го съзнание, че Червените кхмери никога не биха му казали истината. Внезапно му мина през ума, че за власт ламти само онзи, който я няма. Като Кео. Той беше най-обикновен бандит, на когото революционните теории бяха замаяли главата. Тери виждаше, че проявите на власт го опияняват и ще го опияняват винаги. Именно това го правеше действително опасен. Зловещи времена очакваха Камбоджа, ако бъдещето ѝ се окажеше в ръцете на подобни хора.

Като наблюдаваше този престъпник, Тери недоумяваше как някой може да вярва в революцията. Подобни идеали бяха за мечтателите и глупците. А това тук бе реалността — противното, страшно бъдеще.

— Виждам, че сте силни — обърна се Тери към полковника на Червените кхмери, — но се питам дали силата ви не е въображаема. Смятате ли, че сте достатъчно многобройни, за да се изправите срещу Сианук?

При споменаването на името на принца, Кео се изхрачи ѝ се изплю, за да покаже презрението си.

— Сианук е мъртвец — каза той. — Справедливостта повелява той и всичките му упадъчни тъй наречени интелектуалци, които от десетилетия смучат кръвта на селяните, да платят за своите грехове.

Тери отмина избухването на Кео със свиване на рамене.

— Сианук все още управлява Камбоджа. Той командва армията, а тя може да ви смачка.

Лицето на Кео се изкриви. Като всеки революционер, той изцяло се ръководеше от своята лицемерна и догматична идеология.

— Това са глупости — каза той. — Червените кхмери са много по-силни, отколкото си представя Сианук. Хиляди и хиляди са готови да прегърнат идеята на революцията.

— Грещиш. Стига да поиска, Сианук ще ви пръсне като пилци.

— Моите хора са навсякъде около вас — каза Кео с широк жест. — Мислиш ли, че съм дошъл тук само с този отряд? Не се шегувай с онова, което не познаваш. Воже не е толкова глупав...

Тери стоваря дръжката на пистолета си върху устата на Кео, разбивайки предните му зъби. След това натика дулото между устните му. Гледаше право в изуменото лице на кхмера, като се стараеше да забрави за насочените към него оръжия.

— Кажи на хората си да оставят оръжията на земята. Ако не го сторят до петнайсет секунди, ще дръпна спусъка.

— Смяташ ли, че моята смърт ще ги спре? — Мън с труд различаваше думите, които излизаха от пълната уста на полковника.

Пръстът на Тери се напрегна и очите на Кео се разшириха. Кхмерът виждаше изражението на Тери, помнеше как бе постъпил той преди малко с един от собствените си войници. Заповедта беше дадена.

Тери нареди на своя отряд да конфискува оръжията.

— Ако само мръднат или издадат някакъв звук — каза той на Сийв, — избийте ги всичките. И ги скрийте някъде, за бога. Останалите се крият край самите стени на града.

Мън се доближи и го погледна в очите.

— Какво щеше да направиш — попита той тихо, — ако тоя кучи син ти беше казал да натиснеш спусъка?

— Щях да го натисна — Тери се ухили, като видя изражението на Мън, — но дулото щеше да е насочено в неговото лице.

След това сграбчи Кео за косата и го повлече през каменния площад към храма, в който бяха потънали Французина и Върджил.

Покривът на галерията, през която преминаха, беше хлътнал и джунглата бе нахлула вътре под формата на кълнове, пълзящи растения и мъх. Тук-там се срещаха допълнителни опорни колони, белези на започналата в началото на 60-те години реставрация.

Тери остави гласа на Върджил да го води. Двамата мъже стояха в централното светилище. Мястото гъмжеше от големи колкото палец

хлебарки, допълзели от джунглата. От непрестанното им движение изглеждаше, че стените са накъдрени от вълнички.

Щом Тери влезе, Върджил го погледна и помежду им премина негласно съобщение. После Тери блъсна Кео към средата на светилището. Устата на кхмера обилно кървеше.

— Какво означава това? — възкликна Воже.

Тери не му обърна внимание.

— Оказа се, че наоколо в джунглата се крие голям контингент Червени кхмери, командвани от този полковник.

Магьосника се обърна към Воже.

— Уговорката ни беше проста — каза той бавно и внимателно. — Ние премахваме принц Сианук, а вие на свой ред ни предавате вашия хероин, канала, връзките и рафинериите. — Той махна с глава. — Какво е това сега?

— Не знам...

Върджил извади ножа си и преряза гърлото на Кео. Погледна Французина и каза:

— Е, сега вече знаете.

— Господи!

— Тук няма кой да ви помогне, мосю Воже — каза Върджил. — Телохранителите ви са обезвредени. — Той поклати ножа си. — Много лесно бих могъл да прережа и вашето гърло. — Французина неволно отстъпи крачка назад. — Но така никой от двамата ни няма да получи онова, което иска. Предлагам ви сделката да остане, но с едно условие — ще ни изведете от тук и ще ни придружите обратно до Виетнам. — Той пристъпи към Воже, допря плоската страна на ножа до бузата му и го изтегли към себе си. Кръвта на Кео остана като дамга върху кожата му. — Съгласен ли сте?

Французина кимна.

— Но можем ли да ви вярваме, мосю Воже? — Върджил поклати глава. — Вече ни демонстрирахте своето вероломство.

— Идеята да бъдете убити в никакъв случай не е моя — възрази с известно възмущение Французина. — Червените кхмери сами са решили да ви устроят засада. Аз не знам нищо за допълнителните части, в противен случай не бих допуснал присъствието им.

— Мислех, че Червените кхмери получават заповедите си от вас.

— Получават ги не от мен, а от Салот Сар — отвърна Воже. — Изглежда, че политическата необходимост от премахването на Сианук в крайна сметка им убягва. Те смятат, че вече са достатъчно силни, за да се опълчат срещу него. Не разбират, че моментът за идването им на власт все още не е назрял. Не мога да поема риска да се надигнат прекалено рано и да бъдат унищожени. Имате думата ми, че сделката остава.

Когато излязоха, Тери дръпна Върджил настрана.

— Какви са тия щуротии за убийство на държавен глава?

— Трай си — каза Върджил. — Не е твоя работа.

— Забравяш, че аз участвам във всичко — докрай. Току-що спасих живота на всички ни.

Магьосника го изгледа продължително.

— Оставането на власт на принц Сианук вече не е целесъобразно. Колебливата му политика започва да се превръща в пречка.

— За кого?

— За съединението от щати, приятел. За кого другиго?

— Какви ги приказваш? Америка не може да убие ръководителя на една страна, просто защото...

— Случайно да си чул — каза Върджил с ужасяваща усмивка, — че има война?

— Мислех, че симпатизираш на Сианук.

— Май все още нищо не разбираш, а, Бучър? Какво мисля аз няма никакво значение. Заповедите са си заповеди.

— Ти просто мразиш да си войник — каза Тери.

Магьосника се засмя.

— Аз не съм войник вече доста години. Можеш да ме наречеш по-скоро странстващ рицар.

— Както и да го наречеш, това е мръсна работа. Не искам да имам нищо общо с нея.

— Сега вече нямаш избор. Сам пожела да си вътре до край. — Магьосника вдигна окървавения нож и го завъртя, докато светлината се отрази от острието му. — Другата възможност е тази.

Той се обърна и като поведе със себе си Французина, застана начело на групата. Тери гледаше след него и се питаше в какво, за бога, се беше забъркал.

-
- [1] „Адската кухня“ — бедняшки район в Манхатън — Б.пр. ↑
- [2] Танцър (англ.) — Б.пр. ↑
- [3] СЛАМ (англ.) — блъскам, тряскам — Б.пр. ↑
- [4] В еврейската митология — изкуствен човек, лишен от собствена воля; послушно оръдие — Б.пр. ↑
- [5] Ченето — Б.пр. ↑
- [6] Един от пионерите на американския западен фолкл. герой — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
ПРИРОДАТА НА ЗЛОТО

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Ница — Париж — Ню Йорк — Ийст Бей Бридж — Платото Шан

Когато чу тихото стържене на ключа в ключалката, Сийв замръзна. До този момент вече беше окончателно изчерпан.

В „Негреско“, където му казаха, че някаква францужойка е отменила резервацията на Кристофър Хей по телефона, той се почувства толкова неловко от червената ивица на гърлото си, че бе принуден да си купи едно дамско шалче, което омота около врата си.

След това прекара една изпълнена с адски болки нощ, наблюдавайки входа на Сутан Сирик на булевард „Виктор Юго“ №67, сгърчен на предната седалка на малолитражната френска кола — най-доброто, което можеше да си позволи да наеме при настоящите цени.

Болките във врата му се усилиха, а като капак на всичко беше забравил хапчетата си в тоалетната на самолета. Когато небето порозовя, вече се чувстваше като погълнат от змия.

Ето защо на сутринта, докато се връщаше след телефонния си разговор с Даяна, той си каза „майната му“ и реши да проникне в апартамента на Сутан. Това беше едно от нещата, които правеше много добре — отваряше бравата, без да остави драскотини, а след това отново заключваше отвътре, все едно че нищо не се беше случило. След като си свършеше работата, обикновено излизаше през прозореца. Можеше също да заключи вратата и отвън, но рядко го правеше, защото така бе по-вероятно да го забележи някой минаващ или надничащ съсед.

Във всеки случай, когато Крис и Сутан се върнаха от Турет, Сийв се намираше в апартамента на булевард „Виктор Юго“.

Двамата бяха така изцедени от изпитанието, на което ги бе подложил Мабюс, че само стояха и го гледаха безмълвно от прага. Най-сетне Крис се окопоти достатъчно, за да каже:

— Ще се обадя в полицията.

— Няма нужда — рече на английски Сийв. Френският му бе достатъчен, за да схване думите на Крис. — Аз съм полицай.

— Бихте ли се легитимирали? — Крис чу отзад Сутан да затваря и заключва вратата. Той се взря в полицейската значка на Сийв. — И какво прави един нюйоркски полицай тук? Франция като че ли е малко извън юрисдикцията ви.

В това време Сутан погледна по-внимателно Сийв.

— Какво се е случило с гърлото ви? — попита тя.

Сийв докосна с ръка червената ивица. Беше махнал шалчето, защото дразнеше възпалената му кожа.

— Едно копеле, което познавах във Виетнам, изглежда не ме харесва особено.

— Струва ми се, че се е опитал да ви убие — каза Сутан, като си мислеше за начина, по който бе умрял Тери.

— Да. И за малко да успее. Вие трябва да сте Сутан Сирик.

Сутан кимна.

— Познавате ли човек на име Ал де Кордия?

— Какво става тук? — намеси се Крис. — Влизате с взлом в дома на мис Сирик, започвате разпит...

— Думи на истински адвокат.

— Откъде знаете, че съм адвокат?

— Знам много неща за вас, мистър Хей.

— Слушайте...

— Остави го — вдигна ръка Сутан. — Нека да довърши. Искам да чуя за Де Кордия.

Сийв я погледна.

— Значи наистина сте го познавала?

Лицето на Сутан пребледня.

— Какво означава познавала?

— Боя се, че той е мъртъв, мис Сирик.

Тя нададе кратък писък и Крис я подхвана.

— Кой, по дяволите, е Ал де Кордия? — попита той.

— Как? — Сутан бе възвърнала гласа си. — Как умря Ал?

— Беше убит — отвърна Сийв. — От същия човек, който нападна мен и уби брат ми Доминик.

— О, не.

— И двамата бяха обезглавени, мис Сирик. — Той видя как тя бавно се свлича в прегръдките на Крис и реши, че е време да натисне още малко. — По този начин ли беше убит Тери Хей?

— Достатъчно — рече Крис. — Какви ги дрънкате, по дяволите? Сийв гледаше как той я слага да седне на дивана.

— Попитайте нея, мистър Хей. Казала ли ви е досега как е умрял брат ви?

Крис коленичи край Сутан, като гледаше ту към нея, ту към Сийв.

— Аз... той е бил убит... не мислех, че... — Той се взря в лицето й. — Сутан?

Когато тя отвори уста, гласът и беше мек и приглушен.

— Съжалявам. Ти не ме попита, а и аз не виждах смисъл да ти го казвам. Тери беше обезглавен.

— Точно както брат ми и Де Кордия. — Ако този факт носеше някакво удовлетворение, то Сийв не можеше да го почувства.

Крис вдигна поглед към него.

— Какво става тук, за бога?

— Аз самият прелетях шест хиляди мили, за да разбера това — отвърна Сийв.

Мило и Логрази отново се срещнаха в миниатюрния терасовиден парк в подножието на авеню „Франклин Рузвелт“. Този път денят съвсем не бе така ведър както при последното им randevu.

Логрази стоеше в сянката на една огромна плачеща върба и гледаше шараните, задрямали в тинестата вода на езерцето. По-нататък сред гъстата растителност се издигаха римски колони.

— Времето ни е на привършване — каза той с характерния си рязък маниер още щом Мило се приближи до него. — Тази Сирик трябва да ни каже къде Тери Хей е скрил „Вратата към нощта“. Веднага след като приключим с това, вие ще ни отървете от нея — завинаги.

„Значи цялата ми игра излезе безрезултатна, помисли си отчаяно Мило. Успял съм само да отложа смъртната присъда на Сутан.“

Беше започнало да вали и Мило вдигна яката си. Все още беше замаян от начина, по който го бе заблудил Логрази. Мафиотското прикритие на този агент на ЦРУ беше толкова добро, че бе убедило дори и неговите копои. Това говореше за щателна подготовка, която нямаше нищо общо с обичайните набързо скалпени фалшиви

биографии на ЦРУ. Впрочем, Мило постепенно осъзнаваше, че в цялата ситуация няма нищо необичайно. Не и щом в дъното на всичко бе Магьосника. При тази мисъл той леко потрепери. Бяха му наредили да убие Сутан, после като че ли последва помилване, само за да бъде отново отменено накрая. Дали това мъчение бе дело на Магьосника? Може би Магьосника знаеше кой е той и сега го изтезаваше? Неговата представа за забавление сигурно би била именно такава — злобен, садистичен тормоз.

Логрази пристъпи от крак на крак, сякаш имаше излишък от енергия, с която не желаше да се раздели.

— И още нещо — каза той. — Решихме, че приятелят й, Кристофър Хей, трябва също така да бъде ликвидиран. Логично е да се предположи, че тя е споделила с него всичко, което знае.

— Естествено, аз ще сторя всичко, което е необходимо — рече Мило. — Но съм принуден да ви напомня, че колкото повече трупове оставяме по пътя си, толкова повече привличаме нежеланото внимание на различни институции, следящи спазването на законите.

— Оставете тази грижа на нас — сръза го Логрази. — От вас се иска само да си вършите работата. — Той потърка ръце. Пролетната влага караше Париж да прилича повече на Лондон. — Ние нареждаме, вие изпълнявате. Искрено се надявам, че не сте забравил правилата.

— Не съм ги забравил.

— Много добре. — Той духна в дланите си.

— Но... — Мило извади от джоба на палтото си кафяв плик и го подаде на Логрази.

— Какво е това?

— Вижте сам — каза Мило. Съзнаваше, че е принуден да прибегне към отчаяни мерки, но сега това бе неизбежно. Магьосника дърпаше конците; той не разполагаше с друг избор.

Когато Логрази измъкна първата от черно-белите снимки на Магьосника, неясна поради голямото разстояние и липсата на светлина, Мило заговори:

— Подчинението беше преди, когато правилата бяха ясни и аз знаех добре на чия страна се намирам.

Логрази стоеше като истукан. Не можеше да се разбере дори дали диша.

— Сега всичко се промени — продължаваше Мило, — и ние трябва да започнем отначало, за да изградим нови делови отношения.

Лицето на Логрази не издаваше нищо.

— Това не е ваша работа. — Той изучаваше една по една направените с телеобектив снимки на Магъосника, сякаш можеше да открие в мъглявите им ъгли някакъв намек за техния произход.

— Така ли? — Мило все повече се разгорещаваше. — Ами ако в резултат на някоя от вашите необмислени заповеди бъда заловен при акция на Интерпол? Към кого ще се обърна за помощ? — Той видя в очите на американеца как чарковете започнаха да се въртят.

— Вече ви казах. Няма защо да се боите от Интерпол.

— Знам, че Мафията е силна — рече Мило. — Но не е дотам силна, че да контролира Интерпол.

— Какво искате всъщност? — каза най-сетне Логрази, като му върна снимките.

— Искам да знам кой е истинският ви работодател. Защото в момента той е и мой работодател, а аз обичам да знам за кого работя.

— Ваша грижа е да намерите „Вратата към нощта“ — каза Логрази остро. — Ваша грижа е да ни предадете „Гората от мечове“. Ваша грижа е да започнете операция „Белия тигър“. Нищо друго.

— Може би не се изразих достатъчно ясно, мосю Логрази. Аз съм вашият експерт по платото Шан. Аз съм единственият човек на земята, който може да ви даде „Гората от мечове“. — Той помахна снимките във въздуха. — Тъй че, кого сте вкарали в играта и защо?

Логрази го изглежда така свирепо, че за момент Мило се уплаши, че е прекалил. Но тъй като нямаше какво да губи, продължи в същия самоуверен дух:

— Опасявам се, че не бих могъл повече да ви сътруднича, ако ме държите в неведение. А и в края на краищата, „Гората от мечове“ вече е у мен. Това е, което той иска всъщност, нали?

Логрази съзерцаваше езерцето отдалеч и когато проговори, гласът му бе така приглушен, сякаш идваше от там.

— Право да ви кажа, Мило, и аз не знам какво иска. Казва се Върджил. Това поне е кодовото име, което ЦРУ му е дало във Виетнам. Там някакъв остроумен му измислил прякора Магъосника, който му прилепнал. Сигурен съм, че и вие го познавате под някое от тези

имена. Аз бях чувал за него преди много години. Тогава той беше легендарна фигура, а след това изчезна някъде и аз реших, че е мъртъв.

— Магьосника? — възкликна с престорена изненада Мило. — Сигурен ли сте? Аз също бях чул, че е умрял.

— Уверявам ви, че е напълно жив. Когато го включиха в операцията, отначало бях във възторг. Все пак, щях да работя рамо до рамо с една легенда. Но това беше, преди да го опозная по-отблизо. Сега, откровено казано, започвам да се съмнявам, че е луд.

Мило изобрази върху лицето си дълбока загриженост.

— Какво ви кара да мислите така? — Той много добре си даваше сметка за опасния терен, на който се намираше. Логрази не биваше в никакъв случай да заподозре, че в дома му е монтирана подслушвателна апаратура.

— Върджил — или Магьосника — е обладан от мания за смърт. Вие изтъкнахте добри аргументи по въпроса за тази Сирик. Когато му ги предадох, той просто не пожела да ги чуе. Каза, че разполага с пълната подкрепа на директора за всяко свое начинание. Иска тя и Кристофър Хей да умрат.

Мъглата се кълбеше край тях, осезаема като прах, и превръщаше парка наоколо в призрачен декор, изпълнен със зловещи очертания.

— Мило, преди години в Югоизточна Азия пътят ви сигурно се е пресякъл с този на Магьосника. Каква е преценката ви за него?

— Беше човек, влюбен в риска — отвърна откровено Мило и видя как Логрази кима в знак на съгласие. — Чувал съм много за него, както и вие, но кой може да каже кое е истина и кое — не? Имах и една сделка лично с него, тъй че съм го виждал в лице, за разлика от повечето хора, която знаеха за съществуването му.

— Както вече сте се убедили, сега е невъзможно да го познаете. Собственото му семейство, ако въобще има такова, не би могло да го познае. Прекарал е шест месеца с цял екип специалисти по пластична хирургия. Доколкото разбирам, лицето му е било разрязано на части и след това съшито наново, по съвършено различен начин.

— Това може и да е така — каза Мило, — но мозъкът му си е останал недокоснат. Зад неговото ново лице се крие същата личност. А при това положение вие имате сериозни основания за тревога.

Логрази обърна гръб на езерото, което от това разстояние изглеждаше сиво и непрозрачно като имитациите на вода в детските

железници макети.

— Вие сте прав в едно друго заключение — каза той. — Аз не съм от Мафията. Аз съм от ЦРУ. Както и Магьосника. Преди време той се е опитал да напусне организацията, но директорът го е принудил да се върне. Ето защо ми се струва, че сега я мрази — а може би я е мразил винаги, кой знае? Работата е там, че иска и от мен да скъсам с ЦРУ и да се присъединя към него. Просто не знам какво да правя. Да се свържа с него е чисто самоубийство. Но се страхувам, че Магьосника ще ме убие, ако откажа.

— Как ще постъпите?

— Признавам, че нямам ни най-малка представа. Но не разполагам с много време за колебание. — Погледът на Логрази беше празен.

— Докладвайте на началниците си.

Липсата на топлина в усмивката на Логрази бе малко плашеща.

— Не знаете колко високо го ценят в организацията. Той ще отрича всичко и никой няма да ми повярва, преди да е станало вече твърде късно.

— Знаете ли какви са плановете му?

— Все още не. — Логрази избърса дъждовните капки от лицето си. — Ще ми ги каже, едва след като се съглася да се присъединя към него.

Сърцето на Мило заби ускорено. Може би именно това бе пролуката, за която се молеше; възможността да се измъкне от менгемето, в което го стягаше Магьосника, и да му се отплати за мъченията, на които бе подложен.

— Вижте, възможно е той да възнамерява да ви убие, независимо от това дали сте с него, или не — каза той. Мислите му препускаха седем или осем хода напред. Трябваше да разбере намеренията на Магьосника, и му се струваше, че сега е открил начина да го стори. — Като имате това предвид, съществува и трети вариант, който бихте могли да обмислите.

Главата на Логрази рязко се завъртя.

— Какъв? — попита той толкова бързо, че Мило искрено го съжали. Очевидно този човек беше изгубил всякаква надежда.

— Престорете се, че сте на негова страна. Така ще си спечелите малко място за маневриране, както и време, през което да подготвите

рапорт до своите хора. Той ще бъде подкрепен от собствените действия на Върджил, а не толкова от вашите думи, в които, както сам казахте, те могат и да се усъмнят.

— Това би могло да стане — кимна Логрази. — Но не мисля, че ще успея да го направя сам. Ще ми е нужна помощ.

— Но разбира се — каза Мило с усещането, че робските вериги, които го сковаваха, всеки миг ще паднат. — Аз съм на ваше разположение.

Логрази протегна ръка.

— Ако говорите сериозно...

— Напълно. — Мило я пое и я стисна.

— В такъв случай трябва да се погрижите за Сирик и Кристофър Хей незабавно — каза някак глухо Логрази. — Трябва да удовлетвори́м това негово желание, както и да му дадем „Гората от мечове“.

— Оставете това на мен — успокой го Мило.

— Мога да разчитам на вас, нали? — Той видя, че капчиците по лицето на Логрази не са пръски от дъжда, а пот. — Не искам да умра.

— Ал де Кордия беше тук наскоро, преди около месец — каза Сутан, когато кафето и кейкът бяха вече сложени. — Трябваше да се види с Тери по работа.

— Знаеш ли по каква работа? — попита Сийв. Той беше на седмото небе; никога преди не бе вкусвал толкова хубаво кафе.

— Не. — Сутан разбърка втора лъжичка захар в чашата си. Седяха в гостната; през отворения прозорец нахлуваха ярки слънчеви лъчи. Стаята гледаше към улицата и от време на време разговорът им се прекъсваше от гърленото ръмжене на преминаващите отдолу мотоциклети. — За добро или за лошо, никога не съм се месила в бизнеса на Тери. Сега мисля, че това е било грешка от моя страна.

Сийв видя ръката на Крис да покрива нейната.

— Продължавай, Сутан — каза той. Преминаването на собствени имена не им бе отнело много време.

— Ал смяташе да стои само една седмица, но остана три. Тук му хареса, а и ние... — Тя замлъкна, свела поглед към кафето си.

Темата очевидно бе твърде болезнена за нея и Сийв я изчака да се справи с чувствата си, без да каже нищо. Но мълчанието се проточи

толкова дълго, че той реши да я посбута. Извади от джоба си листче хартия и го плъзна през масата.

— Погледни това. Тук са написани името и адресът ти. По този начин те намерих.

— Как е попаднало у теб? — Сутан не откъсваше очи от думата „Спасена?“.

— Малко преди да го убият, Де Кордия е бил при брат ми. Доминик беше свещеник на неговата енория в Ню Канаан, Кънектикът. Очевидно той е бил загрижен повече за твоя живот, отколкото за своя собствен. — Сутан го гледаше втренчено. — Ясно е, че Де Кордия е искал да бъдеш спасена. Въпросът е — от какво?

Сутан притисна хартийката между дланите си, сякаш държеше особено скъпа снимка. За момент пръстите ѝ я закриха напълно. Тя си пое дълбоко дъх.

— Когато Ал пристигна тук, беше съвсем явно, че страда. Може би аз съм му напомняла за дъщеря му, не знам. Тя беше загинала наскоро при автомобилна катастрофа. Това само по себе си е достатъчно ужасно, но при аутопсията се установи също, че е вземала интравенозно хероин. Бяха ѝ пробутали долнокачествен наркотик.

Сутан приглади косата си е ръце.

— Сега се чувствам виновна. Разбрах, че Ал иска да скъса с бизнеса си, макар тогава и да не подозирах, че този бизнес е търговията с наркотици. Казах го на Тери и той много се развълнува. Дватамата с Ал излязоха за цял следобед. Нямам представа къде са били, но Тери се върна променен. Беше весел, сякаш от раменете му внезапно се бе смъкнал някакъв товар.

Тя въздъхна.

— Ако бях малко по-находчива, щях да се досетя, че причината Ал да е толкова съкрушен е, че двамата с Тери са били именно в този бизнес.

— Господи, Сутан, прекалено сурова си със себе си — каза Крис. — Откъде си могла да знаеш?

— Чакай малко — намеси се Сийв. — Да не искаш да кажеш, че Тери е бил замесен в търговията с наркотици?

Тя кимна с глава.

— Не го вярвам — каза Сийв. — Познавах Тери. Служил съм с него във Виетнам. Не е възможно той да...

— Точно това й казах и аз — рече Крис. — Но все повече факти сочат, че той и Мън, братовчедът на Сутан...

— Братовчед ти се казва Мън? — възкликна Сийв.

— Да — отвърна Сутан.

— Служил ли е заедно с Тери през войната?

— Да.

— Мили боже! — Сийв прокара пръсти през косата си. — Всички, които някога съм познавал в групата СЛАМ, са се върнали и ме преследват. — И той им разказа накратко за сформиранието на групата от Тери и Върджил и за нейната дейност.

Когато спомена името на Трангх, Крис и Сутан подскочиха като ужилени. Крис му разказа за своите прекеждия с вьетнамеца, както и историята на „Гората от мечове“.

— Знаех за нападението в нийоркския ти апартамент — каза Сийв. — Но съдейки и по останалата информация, той очевидно е смятал, че „Вратата към нощта“ е у теб или че знаеш мястото, където я е скрил Тери.

— Нека се върнем малко назад — рече Крис. — Какво сте правили в Ангкор през войната?

— Имахме среща с един французин. Придружаваше го отряд Червени кхмери. Истински страшилища. Тери и Върджил разговаряха с него. Останалите така и не разбрахме за какво е била сделката.

— Сега вече знаем, че е била за наркотици — каза Сутан. Мъката беше изписана на лицето й.

— Може би — отвърна Крис. — Но ако е така — защо? Тери никога не е ламтял за пари. Семейството ни имаше повече, отколкото би могъл да изхарчи през живота си.

Сийв обмисляше всичко това.

— Щом все пак се е замесил, трябва да е имал дяволски добра причина.

— Каква например? — попита Крис. — Кое може да е било толкова важно, че да продаде душата си за него?

Сийв се загледа през прозореца.

— Не знам — каза той. Мислеше за генерал Киу и за един откъс от „Изкуството на войната“ на Сун Цу: „Нищо не е постоянно. Никоя от петте стихии не надделява над останалите; понякога са дълги нощите, друг път — дните. Сезоните се сменят. Побеждава онзи, който

е усърден.“ — Но мисля, че единственият ни правилен път е да открием това. Какво ще кажете?

Крис кимна.

— Аз съм за.

Сийв нарочно не погледна към Сутан. За нея не беше така сигурен, както за Крис. Крис го бе изненадал. Той нямаше нищо общо с останалите адвокати криминалисти, които Сийв познаваше. Нещо в неговия облик странно му напомняше за дивата, почти първична решимост на Тери. Той притежаваше духа и енергията на авантюриста. Никой не можеше да бъде по-безпощаден от Тери Хей, когато си поставеше някаква цел.

Сийв бутна чашката си встрани и потри чело. Болката бе по-силна от всякога.

— Във всеки случай, сега поне знаем защо е бил убит Де Кордия. Дъщеря му е умряла заради свръхдоза хероин и това го е съсипало. Искал е да излезе от играта. Някой е разбрал и е насъскал Трангх по петите му. Той е знаел за това и то го е накарало да потърси Дом — за да се изповяда и да се опита да спаси Сутан. Поне в това е успял.

— Казваш, че този виетнамец, Трангх, е убил брат ти — рече Крис. — Опитал се е да убие и теб. Ти и аз сме свързани, Сийв. Чудя се дали причината е единствено Тери?

— Причината е „Вратата към нощта“ — намеси се Сутан. — Това е всичко, което Трангх някога е искал от теб, Крис. Сийв е прав. Трангх е бил сигурен, че Тери го е дал на теб.

Но Крис вече поклащаше глава.

— Не е така. Вярно е, че ни преследваше, за да вземе кинжала. Но той искаше също така и теб.

— Мен? — Сутан беше потресена.

— Да.

— Но защо?

— Не знам — отвърна Крис. — Но именно заради това му дадох кинжала. Това беше единственият начин да те спася, който ми дойде наум.

— Ти си братовчедка на Мън — обърна се към нея Сийв. — А той е вътре до ушите в цялата тая лудница. Обзалагам се, че господарите на Трангх биха искали да си поприказват с теб.

— Та аз не знам нищо.

— Но те не знаят това.

— Кои смяташ, че са неговите господари? — попита Сутан.

Сийв сви рамене.

— На първо място бих посочил комунистите. Но, от друга страна, питам се дали Магъосника не е още жив — това бе прякорът, с който Тери наричаше Върджил.

— Доколкото разбрах, Върджил и брат ми са били нещо като съдружници.

— Бяха до едно време — каза Сийв. — После помежду им възникна някаква кавга. Така и не разбрах какво се случи. Не ме беше и грижа — тогава вече си стягах багажа за вкъщи.

— Трангх не работи за Върджил — рече Крис, — нито за комунистите. Поне вече не. — Сийв и Сутан го изгледаха. — Той ми каза кой е господарят му. Човек на име Мило.

— Откъде ми е познато това име? — Сийв смръщи вежди, напрягайки паметта си. Нещо проблясваше в съзнанието му, късчета информация, събирани по време на службата му в Агенцията за борба с наркотици. Не беше ли Мило един от високопоставените членове на „Льо Жирон“? — Чувал ли е някой от вас за „Обществото за завръщане в лоното на църквата“?

— „Льо Жирон“? Разбира се — каза Сутан. — Това е някаква малка политическа организация с център в Париж, нали?

Сийв кимна.

— Малка, да, но изключително влиятелна. Крайно радикална и крайно реакционна. Някои смятат, че голяма част от доходите ѝ идват от международната търговия с наркотици. Този Мило е един от най-видните ѝ членове. Ако Трангх работи за него, имаме всички шансове да ги открием в Париж. Най-малкото, оттам трябва да започнем.

— Дори и да си прав — каза Крис, — какво смяташ да правим, след като ги намерим?

Сийв стана от масата и погледна през прозореца надолу към булеварда.

— Бих искал да поговоря с Мън, но както знаеш той все още не се е върнал от Азия — Сутан вече няколко пъти се опитва да се свърже с него във вилата. Няма смисъл да го чакаме. — Той отново се замисли за Сун Цу, който бе казал, че когато предприемеш нападение, за да победиш врага си, трябва по възможност да разрушиш неговата

стратегия. Трангх несъмнено беше основният инструмент в стратегията на техния враг.

Сийв се обърна към тях.

— Ще трябва да използваме оръжията, с които разполагаме.

— Това шега ли е? — попита Крис. — Ние нямаме никакви оръжия.

— Напротив, имаме — отвърна Сийв. — Имам Сутан, а също и теб.

Двамата го изгледаха така, сякаш му бяха изникнали криле. Той се засмя и седна отново на масата.

— Вижте, ние знаем, че Трангх е бил изпратен от Мило, за да му доведе Сутан. Знаем още, че по една или друга причина е проявил спрямо вас както разум, така и почтеност.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Крис, макар да подозираше, че знае отговора.

— Трангх е единствената нишка, за която можем да се хванем.

— Не! — отсече веднага Крис. — В никакъв случай. Няма да ти разреши да използваш Сутан.

— Престанете! — извика тя. — До гуша ми дойде да ви слушам да говорите за мен така, все едно ме няма.

— Сутан, той иска да те използва като примамка.

— Вярно ли е това? — обърна се тя към Сийв.

— Само толкова, колкото ще е нужно, за да можем аз и Крис да се доближим до него.

— Ако нямаш нищо против — каза Крис, — аз предпочитам да не се доближавам втори път на по-малко от сто метра до Трангх.

— Така ли? — погледна го Сийв. — Аз пък мислех, че не би пропуснал още една възможност да се добереш до убиеца на брат си.

— Какво?

— Виж, идеята да се обезглавяват жертвите на отряда СЛАМ принадлежеше на Тери. Трангх отсече главата на Дом; можеш да бъдеш сигурен, че пак той е сторил това и с Тери. Използва метода, който някога прилагаше СЛАМ, за да избива останалите членове на групата. Ако питаш мен, това прилича на някакъв смахнат план за отмъщение.

— Но във Виетнам вие сте убивали северновиетнамци и виетконгци — каза Крис. Нещо в обяснението на Сийв просто не се

връзваше. — След като сте го използвали на ваша страна, значи самият той е южновиетнамец. Трябва да е мразел северновиетнамците повече и от вас.

— Да, би трябвало — каза Сийв. — Ако е бил южновиетнамец. Естествено, той твърдеше, че е от Юга, а предполагам, че и документите му са били в изправност, тъй като беше един от хората на Върджил. Но от време на време отрядът се сблъскваше със загадъчни препятствия. — Той им разказа за засадата на камбоджанска територия. — Върджил попита мен и аз му посочих един от кхмерските войници. Обстоятелствата се стичаха по такъв начин, че тогава той изглеждаше единственият логичен виновник. Сега, като се замисля, струва ми се, че всичко е било прекалено логично, прекалено очевидно. Мисля, че цялата работа е била нагласена от Трангх. След като Върджил ексекутира кхмера, никой така и не повдигна повече този въпрос.

— А самият той не каза ли нещо в своя защита? — попита Крис.

— Никой не му даде такава възможност — отвърна Сийв. — Беше война. Намирахме се на вражеска територия, под невероятно напрежение. Нямаше време за такива правни подробности.

— Това е чудовищно — рече Сутан.

— Съгласен съм — отговори Сийв. — Това копеле Трангх използва невинния кхмер като козел на жертвоприношение.

— Нямам това предвид. Говоря за вас двамата, за това, което става тук. Погледнете се — седнали сте и замисляте убийство, мъст. Вървите по същия път, който погуби Тери.

— Искам да стигна до истината — каза Сийв. — Това ми е работата. А и на Крис също, ако става въпрос.

— Нарочно ли се правиш, че не разбираш? — Очите на Сутан хвърляха искри. — Нима си готов да си продадеш душата, както направи Тери, за да се добереш до истината?

— Не ти ли е ясно, че този човек трябва да бъде спрял — каза Сийв. — Той вече уби брат ми и този на Крис. Уби Ал де Кордия. Тези основания не са ли достатъчни?

— Не! — Гласът на Сутан премина във вик. — Техният живот е вече изгубен, но смъртта им не бива да остане безсмислена. Поучете се от тях, за бога. За тези хора войната никога не е свършвала. Защо трябва и вие да сте като тях? Спасете се!

— Късно е — поклати глава Сийв. — Твърде близо сме до епицентъра на взрива. Бурята вече набира сила. Ние сме вътре в нея и или ще я унищожим, или тя ще унищожи нас.

— Боя се, че той е прав, Сутан — каза Крис.

Тя погледна първо единия, после другия. В лицето ѝ се четеше печал.

— И двамата сте безнадеждни. — Внезапно Сутан избухна. — Проклет да си! — изкрещя тя. — Защо дойде? — После се свлече на масата и положи глава върху ръцете си. — Господи, всички до един сте луди.

Според инструкциите на Сийв, Даяна узна всичко, което можа, за миналото на Арнълд Тот — човека, който той ѝ бе наредил да проучи. Историята му, събрана парче по парче от полицейския компютър и тези на Ай Ар Ес и данъчната комисия на щата Ню Йорк, от училищни и военни архиви и други подобни места, се оказа напълно стандартна във всяко отношение. Роден в бедно чикагско предградие, той бе получил гимназиалното си образование в държавно училище, като оценките му в най-добрия случай бяха посредствени.

Следваше една година в Мичиганския университет, откъдето беше отпаднал, за да се включи в производството на контейнери в Мериленд. През ноември 1963, годината на убийството на Кенеди, се бе записал в Специалните части. Останките му бяха пристигнали от Виетнам в алуминиев ковчег.

„Задънена улица“, помисли си Даяна. Чиста загуба на време. Но тъй като бе научена да върши всичко до край, през почивния си ден тя взе самолета за Файетвил, Северна Каролина. Късно следобед пристигна във Форт Браг, където се намираше щабът на СОКОМ — оперативното командване на Специалните части на Съединените щати.

Тя се представи и беше посрещната с изключителна любезност от началник-щаба, капитан Конъли — доста млад, загорял от слънцето гигант с обезоръжаваща усмивка и твърди, преценяващи очи. Той нареди, на адютанта си да донесе служебното досие на Арнълд Тот. Междувременно поддържаше незаангажиращ разговор, без да сваля от нея каменния си поглед. Даяна имаше чувството, че ако след десет

години го срещне случайно на улицата, той не само ще я познае, но и ще си припомни всяка подробност от днешното ѝ посещение.

Адютантът на Конъли, около петдесетгодишен сержант с грубо лице, на име Джагър, се върна с дебела светло бежова папка. Подаде я на Конъли и като хвърли бегъл поглед на Даяна, излезе.

Конъли прелисти съдържанието на папката, проверявайки, както предположи Даяна, за секретна информация. След това с едно движение на китката я плъзна през бюрото към нея. Тя я взе и се вгледа в черно-бялата снимка на мъж с квадратна челюст, остра коса, големи уши и бичи врат. Нещо в това твърдо лице подсказваше за тежките, масивни мускули на невидимото тяло.

Военното досие на Тот беше всичко друго, но не и обичайно. Той беше пристигнал във Виетнам с Пета въздушнопреносима дивизия на Силите със специално предназначение през август 1966 г. и незабавно бе включен в проекта ОМЕГА, чиято официална цел бе рекогносцировка и разузнаване на тактическото придвижване на противниковите части. ОМЕГА се състоеше от осем отряда, които имаха за задача да проследят маршрутите на движение на виетконгците и още толкова разузнавателни групи, натоварени с провеждане на проучвателни акции дълбоко във вражеската територия.

В своя първоначален вариант ОМЕГА очевидно не бе задоволрила Тот, защото той беше поискал и получил разрешение да сформира три нови отряда командоси, включвайки в тях, както армията го бе формулирала, „елементи от местните етнически и религиозни малцинства, обучени в нетрадиционни бойни умения“.

Групите на Тот явно бяха използвани за „извеждане на компрометирани бойни части“, проникване зад вражеските линии и „извънредни ситуации“. В качеството си на командир на своето подразделение той беше получил прякора Върджил.

При изпълнение на своя дълг Тот бе събрал всички възможни бойни отличия и бе получил две повишения, и двата пъти за поемане на командването при смърт на по-горния чин по време на боя. Той бе истински образец на войник — умен, находчив и смел. Бяха го убили по време на мисия северно от Плейку, през декември 1969-а.

Даяна затвори папката. Каквото и да търсеше Сийв, то нямаше нищо общо с покойния Арнълд Тот. Тя благодари на Конъли и си тръгна. На летището ѝ се наложи да почака. След като хапна нещо, тя

си купи две списания и се върна при изхода, от който излиташе самолетът ѝ за връщане.

В този момент забеляза Джагър. Адютантът на Конъли стоеше до контролното гише и пушеше цигара.

Той също я видя и бавно се запъти към нея. Когато я наближи, нещо в походката му ѝ подсказа, че стои тук от доста време. Широкото му лице беше очукано като кола от трета ръка и също толкова изхабено.

— Не мислите ли, че заминаването ви е малко преждевременно?
— попита той.

— Съмнявам се — отвърна Даяна. — Научих това, за което дойдох.

— Така ли? — той тръсна пепелта си на пода. — Е, може би зависи от това дали сте дошла да възхвалявате Цезар, или да го погребвате.

— Струва ми се, че имате някаква грешка. — Даяна беше нащрек. Във въздуха се носеше миризма на нещо гнило. Той ѝ отправи ледена усмивка.

— До полета ви има още време. Защо не се поразходим?

Тя се поколеба дали да приеме. Ако този Джагър имаше зъб на Тот, каквато и информация да имаше за продан, щеше да е съмнителна. От друга страна, той можеше да ѝ даде в ръцете някаква нишка и съвестта не ѝ позволяваше да подмине тази възможност. Трябваше просто да внимава. Тя сви рамене:

— Защо не?

— Не знам защо сте тук — каза Джагър, — и право да ви кажа, не мисля, че бих искал да знам. Но факт е, че това, което Конъли ви показва, е пълна глупост.

— Каква част от него?

— Един-единствен пункт. Но със същия успех можеше да е и всичко останало. — Джагър запали нова цигара от недопушения фас. — Какво ще кажете? — Той хвърли угарката в хромирания пепелник.

— От къде знаете това?

— Служих в Пета въздушнопреносима дивизия на Специалните части и познавах Тот. — Той вдигна лявата си ръка и Даяна видя, че е направена от пластмаса. — Изгубих я по време на мисия от операция ОМЕГА през шейсет и седма година. Прекарах шест месеца в болница.

Трябваше да ме изпратят у дома. Командирът ми вече беше издал заповедта, но аз уредих да я отменят. Не исках да се прибирам вкъщи. Там не ме очакваше нищо, освен хора, които щяха да зяпат осакатената ми ръка, докато ми обясняват защо не могат да ми дадат работа. Издействах си да ме преместят в архивния отдел и след два месеца вече въртях цялата канцелария. Това означава, че знаех наизуст и номера на долните гащи на всяко копеле в Пета дивизия и мога да ви гарантирам, че Арнълд Тот не е умрял.

Отвън един „Джъмбо Джет“ се издигна към небесата. Воят на реактивните му двигатели беше оглушителен дори през дебелите стъкла на чакалнята.

— Знаете ли какво е станало с него?

Последва същата ледена усмивка и по това, че той я накара да чака, докато си запали нова цигара, Даяна разбра, че са стигнали до същността на въпроса.

— Колко струва това според вас? — попита Джагър.

— Не нося със себе си пари — каза Даяна. — Тази малка среща не беше предвидена в програмата ми.

— Не отговорихте на въпроса ми — той издиша думите си заедно с дима, присвивайки очи.

Внезапно Даяна прозря ситуацията.

— Това ви забавлява, нали?

— Трябва да призная, че виетнамците бяха прави. Единственото притежание на мъдреца е търпението. — Той махна от устната си късче тютюн. — В онези дни имаше невероятно много неща, които не знаех. Но поне не бях мръсник като Арнълд Тот.

— Вие сте го мразели.

— Както казват там, тогава бях стар. Сега съм много по-млад.

Даяна го гледаше и се чудеше дали говори сериозно, или просто се опитва да я прави на глупачка. Но после си спомни напрежението, което се криеше под небрежната му походка, докато се приближаваше към нея.

Прииска ѝ се да го попита защо след толкова години продължава да мрази един мъртвец, но вместо това каза:

— Какво се е случило?

Джагър се разсмя.

— Това ми харесва. Много бързо се сетихте, че нещо се е случило. — Той не беше побъркан, нито я смяташе за глупачка. Тогава какво означаваше всичко това?

— Както ви казах, аз самият участвах в ОМЕГА и затова си мислех, че съм запознат с всичко. Но съм се заблуждавал. Веднъж бяхме изпаднали в критично положение — това беше през февруари седемдесета, близо до Плейку. Виетконгците предприеха светкавична атака и започнаха да завземат позициите ни. Имахме изключително тежки загуби, дори сред най-елитните отряди от командоси. От Помощното военно командване във Виетнам ми наредиха да отлетя натам, понеже бях бивш командос и разбирах от някои неща. При все това реших, че нещата трябва действително да отиват по дяволите, щом са опрели до моята помощ.

Както и да е, слязох от хеликоптера в някакъв град, чието име не мога да си спомня. Може би остарявам, а може би просто не искам повече да мисля за това. Беше истински хаос. Мъртъвците — нашите мъртъвци — лежаха на купчини, все още димящи от битката.

Боингът беше застанал в положение за излитане; зад него горещият въздух трептеше, напоен с газове.

— Щом стъпих на земята, видях група американци — млади и мършави. Общо взето, приличаха на пъпчиви хлапаци, само дето бяха остригани, носеха черни виетконгски памучни дрехи и бяха въоръжени със съветски автомати „Калашников“. Трябва да ви кажа, че това бяха най-ужасяващите позьори, които съм виждал някога. Зли на вид, жестоки по душа, потайни, затворени, готови да се заядат с всеки, който мине на два метра от тях. Един от тях беше Арнълд Тот, жив и здрав, три месеца след като беше официално обявен за мъртъв.

Даяна усети как я побиват тръпки и наостри уши. Боингът се втурна напред с пронизителен рев, повдигна се и се отлепи от пистата в изблик на могъща енергия.

— Когато се върнах в щаба, проучих кои са тези момчета. Излезе, че това е отряд СЛАМ. Те влизаха в състава на Групата за проучване и наблюдения към Командването — едно наименование, което беше истинска подигравка. Под него се криеха отряди, натоварени със свръхсекретните „прескачащи“ мисии.

Вие вероятно не знаете какво означава СЛАМ. Повечето хора в армията също не го знаят. СЛАМ е съкращение от „Мисии за

издирване, откриване и унищожаване“. Тук влизаха саботажни, убийства и трансгранични психологически операции. Знаете ли какво значи това? Действията им обхващаха не само Виетнам, но и Камбоджа, където се бяха окопали жълтите. Камбоджа беше неутрална страна, ето защо отрядите СЛАМ бяха строго секретни.

— С това ли се е занимавал Тот? — Даяна почувства как първоначалното ѝ вълнение се разсейва. — Тогава всичко е много просто. Ето защо армията го е обявила за мъртъв.

— Не е просто и армията няма нищо общо тук — каза Джагър. — Защото армията не работи по този начин. Ние можем да подменим документи, както и всяка бюрокрация, но никога няма съзнателно да обявим живи хора за мъртъвци.

— Да, но някой го е направил — отвърна тя. — Кой?

— Същите хора, които създадоха Групата за проучване и наблюдения — каза Джагър. — ЦРУ.

— Значи Групата е била тяхно дело? — Даяна усети, че пулсът ѝ се ускорява.

— От начало до край.

— Самите войници знаеха ли за това?

— Шегувате ли се? Те си нямаха понятие от нищо, освен как да убиват врага. В онези дни, с всичките протести и вълнения у дома, ЦРУ изпитваше особено силна необходимост да се намира в сянка.

— Ами Тот?

Джагър смачка угарката си.

— Мисля, че при него беше по-различно. Той трябва да е бил вътрешен. Или по-точно, може би се е издигнал до това положение, след като е бил „убит“ и прехвърлен в Групата. Разбирате ли, Тот всъщност никога не е съществувал в нейния състав. По това време той е бил вече „мъртъв“.

— Но нали току-що ми казахте, че сте го видели жив близо до Плейку.

— Така е, видях го — каза Джагър. — Но дяволски добре знам, че това не беше Арнълд Тот.

— А кой тогава?

Джагър изтръска нова цигара от пакета и се загледа в края ѝ сякаш виждаше там нещо интересно.

— Толкова много ли искате да научите?

— Който и да е този човек — рече Даяна, — той вероятно е замесен в три убийства. Все още ли искате да задържите информацията?

— Не — отвърна Джагър. — Никога не съм имал такова намерение. — Той запали и издуха струя дим. — Дълги години Тот беше истинска напаст за виетконгците. Но съм го виждал да избива прекалено много азиатски жени и деца, за да мисля да го защитавам. За него щом си азиатец, ти с нищо не си по-добър от лайното, което остъргва от подметката си.

Последното заинтересува Даяна.

— Очевидно, това не му е попречило да използва азиатци в отрядите си — каза тя.

Джагър кимна.

— Именно там е работата. Разбирате ли, на него изглежда му доставяше удоволствие да ги вижда как убиват собствените си братя. Освен това, извличаше полза от тяхната дивашка свирепост. Учеше виетнамците как да оцеляват при настъпването на американската армия, а те в замяна го учеха как да накара врага да яде собствените си срамни части.

— Господи! — На Даяна ѝ се догади и тя се извърна встрани.

— Няма да се извиня — каза Джагър, — тъй като ви казах това нарочно. Сега вече знаете за Арнълд Тот всичко, което е необходимо да се знае за него.

— Това е опасен човек — каза Даяна, като се съвземаше.

— Ако още е жив и продължава да действа, можете да се обзаложите за това. Нещо повече, ще бъде и добре защитен, разбирате ли ме?

Даяна кимна.

— Добре — каза Джагър. — След всичко, казано до тук, можем да приключим. Арнълд Тот се е превърнал в човек на име Маркърс Гейбъл.

— Това е просто лудост — рече тя. — Срещу Гейбъл наскоро имаше процес. Във вестниците, списанията и по телевизията непрекъснато даваха негови снимки. Между двамата няма никаква прилика.

— Не мога да направя нищо по този въпрос — каза Джагър.

— Кога е приключила военната служба на Гейбъл?

— Изтеглили са го от Виетнам към края на седемдесет и втора. Интересното е, че Групата за проучване и наблюдения е прекратила дейността си месеци преди това.

— С какво се е занимавал после?

— Не може да се каже, тъй като липсват данни да е бил прехвърлян другаде.

Скептицизмът на Даяна изплува върху лицето ѝ. Вече се канеше да си тръгне и Джагър го разбра, понеже изчака до последния момент, преди да ѝ подаде малък кафяв плик.

— Направете ми една услуга — каза той. — Не го отваряйте, преди самолетът да излети.

Даяна изпълни молбата му. Капитанът вече беше изключил надписа „НЕ ПУШЕТЕ“, когато тя изтръска съдържанието на плика: две ксероксни копия от военни досиета. Във всяко имаше отпечатъци от пръсти. Едните принадлежаха на Арнълд Тот, другите — на Маркърс Гейбъл. Те бяха идентични.

Призори талазите на мъглата се раздвижиха.

Мън гледаше като втрещен как от тях изплува висока, стройна фигура. Най-странното, това, което вдъхваше истински ужас, беше, че утрото бе съвършено ясно. Нямаше нито едно облаче и никъде не се забелязваше мъгла. Освен тази, която се кълбеше и стелеше между дърветата, извирайки сякаш по вълшебство от самата земна кора.

Могок и придружаващите го войници бяха изоставили Мън на това сечище, преди да отведат нанякъде Ма Варада. Могок му каза, че само ако мръдне, ще бъде застрелян, и Мън нямаше основание да не му вярва. Още повече, след като чу щракането от сваления предпазител на картечен пистолет, когато веднъж отиде в края на полянката, за да се облекчи.

Останалата част от нощта прекара треперейки върху влажната земя, заслушан в нощните звуци на величествената гора.

Когато небето на изток се оцвети в перленосиво, мъглата вече започваше да покрива сечището.

— Добре дошъл, Мън — каза генерал Киу. Талазите обгръщаха нозете му. Слънчевата светлина, розова като кожата на бебе, заливаше главата и раменете му, създавайки около него видим ореол.

Мън изведнъж си припомни разказите на Могок за произхода на генерал Киу — че той няма майка, че не е човешки син, а превъплъщение на безсмъртния Махагири, ученика на Равана, изхвърлен за вечни времена от „самсара“, колелото на живота.

Генералът се засмя и протегна ръце.

— Виждам, че появата ми ти е направила впечатление. Хубаво. Трябва да отбележа, че тази мъгла винаги успява да породи известна степен на благоговение. — Той се усмихна широко. — Съоръжението е доста скъпо, наистина, макар на мен да ми излезе безплатно.

Сащисаното изражение на Мън явно му доставяше удоволствие.

— Приятно ми е, че има такъв ефект върху човек като теб — образован, стъпил поне с единия крак на запад. Ти може и да си вярващ, но не си невежа като хората в Шан. Дори най-добрите от тях, като Могок, са родени с ужас в сърцата. Свръхестественото е като привидение, което постоянно наднича иззад рамото им.

Той се наведе и бутна някакъв превключвател. Мъглата започна да се разсейва.

— Вярата в свръхестественото е сродна на религията, не мислиш ли? — Киу отстъпи крачка назад и Мън видя, че е застанал върху някаква платформа. — А религията съществува, за да бъде използвана. Лично аз бих я определил като слабост, която, след като веднъж бъде възприета като стратегия, може да се обърне наопаки и да се използва за манипулиране на последователите ѝ.

Мъглата се разнесе окончателно. Мън се вторачи в механизмите под шперплатовата платформа.

Генералът се засмя.

— Това е машина за дим — каза той. — Подарък ми е от една американска рок звезда. Видях го да я използва по време на шоуто си в Банкок и останах поразен. Още на следващия ден в турнето се получи засечка поради някаква разпрания с властите. Наркотици, доколкото разбрах. — Той нададе кудкудякащ звук, който сякаш излизаше от гърлото на възрастна дама. По изражението му Мън разбра, че самият той е бил причина за спирането на турнето. — Аз се застъпих пред местната полиция, която, както несъмнено се досещаш, е на заплата при мен. Певецът беше толкова благодарен, че ми даде каквото си поисках. Разбира се, наложи се да купя по-голям генератор, но разходите си струваха. Какво ще кажеш?

— Аз... аз съм потресен.

— Отличен подбор на думи — рече генерал Киу. Той беше изключително красив мъж, с гладка кожа и дълга, лъскава коса, която наподобяваше козина на животно. Тя беше съвсем черна, макар брадата и мустаците му да бяха доста побелели. Лицето му се отличаваше с високите си монголоидни скули и широко разположените очи, които оглеждаха всичко наоколо със смесица от любопитство и наслаждение, сякаш целият свят беше някаква интересна играчка, създадена специално за него.

— Е, стани от земята, човече — каза генерал Киу. — Чак гърбът ме заболява, като гледам колко ти е неудобно.

Мън предпазливо се изправи, като се опипваше тук и там, изучавайки многобройните си болезнки.

— Добре ли си? — попита Киу.

— Това не е... каквото очаквах — каза Мън.

Генералът го изгледа.

— Така ли? — После изведнъж се усмихна. — О, имаш предвид разните истории за мъчения? — Той изсумтя пренебрежително. — Нали познаваш Могок? Често пъти се унася в приказките си. Намирам, че е полезен, тъй като приема ролята си на шпионин извънредно сериозно. Но както виждаш, това понякога води до... хм, изкривявания поради прекомерно усърдие.

На Мън му бе трудно да повярва на ушите си. Нима генерал Киу не беше враг? Не беше ли това същият Киу, който толкова години отказваше да има вземане-даване с него и Тери, който дори на няколко пъти се бе опитвал да ги убие? Той каза всичко това на Киу, но генералът отклони думите му с небрежен жест.

— Това беше отдавна — рече той. — Освен това, напоследък в обстановката тук настъпиха драстични изменения. Сун Цу пише, че за да господства над съдбата на врага си, добрият пълководец трябва да бъде едновременно твърд и гъвкав.

— Вероятно имате предвид сделката, която адмирал Джъмбо е сключил с американеца.

Генералът подръпна крайчеца на мустака си.

— Откакто това се случи, всичко тук се промени. Алчността на адмирал Джъмбо ще ни погуби — нещо, което дори китайската армия не успя да стори.

Мън гледаше опиумния вожд и усещаше как предпазливостта го напуска. Дали Киу целеше тъкмо това, или напротив, беше честен и открит? Засега избягваше да спомене името на Магьосника. Мън си каза, че ако генералът сподели с него тайна, за която да знае и той — като например самоличността на американеца, — значи би могъл да му вярва. Имаше чувството, че държи във всяка ръка по една тежест и е длъжен да определи коя тежи повече, макар и двете да му се струват еднакви. Как трябваше да постъпи?

— Знаете ли кой уби Тери? — попита той.

Изненадата в очите на генерал Киу му каза много.

— Тери Хей е мъртъв? Не знаех. Това е нещо, което Могок не ми е предал. Казваш, че е бил убит?

— Ако правилно схващам ситуацията, убили са го същите хора, с които адмирал Джъмбо е сключил сделката за опиума.

Генералът кимна.

— Това е логично предположение.

— Означава ли това, че знаете кой се опитва да ме измести от територията ми?

— Ела — каза Киу. — Да се поразходим из Шан.

Мън дочу хленченето, дълго преди да стигнат до Ма Варада. Хората на генерала я бяха завързали за груб дървен кръст, преобърнат така, че главата ѝ висеше на не повече от петнайсет сантиметра над земята.

Едва когато се приближиха съвсем, Мън забеляза, че клепачите ѝ са залепени със скоч; за да не може да мига. Гледката беше толкова отблъскваща, че той се закова на място.

— Какво те тревожи? — попита генерал Киу. — Тя е само един шпионин.

— И все пак, тя е човек.

Генералът го изгледа проникателно.

— Сега виждам, че не сбърках, като те доведох тук. Започвам да разбирам що за човек си. Мисля, че вече ми е ясно какво ви е карало с Тери да изгаряте „сълзите на мака“, които сте купували от адмирал Джъмбо.

— За какво говорите?

— Мислеше, че никой не знае тайната ви, нали, Мън? Не се безпокой, аз съм единственият, който подозира за нея. При мен тя е в

безопасност като новородено дете върху коленете ми. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Признавам, че отначало ви смятах за двама луди, чиито действия не се поддават на обяснение. Това, което правехте, беше все едно някой да гълта първокласни рубини и да ги превръща в лайна. Каква можеше да е причината, питах се аз, освен лудост? После дълго време подозирах, че работите за китайските комунисти. Мислех, че са изнамерили някакъв оригинален начин да ни унищожат. Опасявах се, че следващата ви стъпка ще е да платите на адмирал Джъмбо да изгори посевите си. Но това така и не се случи и аз започнах да ставам любопитен. Ами ако не бяхте луди? Ако не работехте за комунистите — тогава какво?

— Това, което сме правили с Тери, си е наша лична работа.

Генерал Киу сви рамене.

— Но Тери е мъртъв, а и ти също можеш да умреш.

— Тогава това вече няма да засяга никого.

— Тук грешиш, Мън. — Генералът беше сериозен. — Ще засяга мен. Разбираш ли, Шан е моят свят. Може и да не съм откърмен тук, но той е моята майка. И във всички случаи, той е моят бог. Не мога да позволя нещо или някой да го разруши или да го промени по какъвто и да било начин. Затова се опитвах да убия Тери и теб. Смятах, че искате да ни унищожите.

— А сега?

— Сега вече не съм толкова сигурен. Все повече съм склонен да мисля, че вашите цели не се различават чак дотам от моите собствени.

Мън хвърли поглед към Ма Варада и потръпна.

— Твърде дълго си бил на Запад — каза генерал Киу. — Забравил си, че тук човешкият живот е евтин.

— Евтин, но не и без стойност. — Мън потръпна отново. — Свалете я оттам. Сигурно има и друг начин да постигнете своето.

— Би трябвало да знаеш, че друг начин не съществува — отвърна генералът. — Необходимо е всеки в околността да разбере каква е тя и да види неизбежната ѝ участ. Това е ценен урок за тях.

— Нима Сун Цу не ни учи, че е по-добре да плениш врага, отколкото да го убиеш?

— Да, но тук става дума за шпионин.

— Сун Цу не препоръчва ли да обръщаме вражеските шпиони на своя страна, така че да работят за нас?

Генералът погледна към Ма Варада.

— Тя е жена и на нея не може да се разчита. Още повече, че ме презира заради някои мои... хм, сексуални предпочитания към жените.

— Но няма нищо против мен — каза Мън. — Позволете ми да се заема с нея и аз ще я насъскам срещу собствения ѝ господар.

Генерал Киу подръпна края на мустака си.

— Това е интересна идея — каза той след малко. — Изисква повече размисъл.

Но Мън не смяташе така. И бездруго беше време да изпита намеренията на генерала. Той коленичи пред Ма Варада и внимателно отлепи скоча. Тя примигна бързо няколко пъти, докато накрая в очите ѝ се появиха сълзи. След това фокусира погледа си върху него.

— Мън?

— Спокойно, имай търпение — каза той тихо, така че да го чуе само тя. След това се изправи и се обърна. Сега всичко зависеше от реакцията на генерала.

— Милостив ли си се родил — попита учудено Киу, — или Западът е сторил това с теб? Да се отдаваш на състраданието си невинаги е безопасно. Така можеш да докараш и собствената си смърт.

— Дали ще я свалите от там — каза Мън, като отиде до него, — зависи изцяло от вас. — Той не искаше да се прави на герой. Освен генерал Киу, никой никога нямаше да узнае за постъпката му. — Използвайте я или я унищожете, според волята си.

Понеже бе намесил в разговора Сун Цу, той се надяваше, че знае какво ще бъде решението на Киу — при условие, че генералът му казваше истината, за разлика от Джъмбо, който очевидно я беше скрил от него.

— Знаеш ли — каза генерал Киу, — в много отношения Шан прилича на Шангрила или на Едем. Макар да е напълно изолиран от света, целият свят се върти около него. Той е една затворена вселена със свои собствени закони, които обхващат дори разрухата и създанието. Като че ли самото време — този часовник, по който всички хора пресмятат живота си, тук не съществува. И ако някъде по земята все още има магия, то тя положително е тук, защото аз съм я създал от суеверието и страха.

Пътят им продължаваше през сенчести поляни. Мън с удоволствие оставяше генерала да говори, защото знаеше, че така е по-

вероятно той да разкрие някои от истинските си мотиви.

— Но ето че в рая влиза дяволът — продължаваше Киу, — в образа на бял човек, който приказва бързо, има десетилетни връзки по тези места и е готов да продължи оттам, където е спрял преди години.

— Значи знаете с кого е сключил сделката си адмирал Джъмбо?

— Както вече казах, с дявола. — Генерал Киу се загледа надолу по склона на планината. — С един мъж, който някога се наричаше Върджил. Сега е с друго име, с друго лице. Но в жилите му тече все същата отровна жлъч, която разяжда всичко, до което се докосне. А това, върху което е решил да сложи ръка сега, е Шан.

Даяна очакваше обаждане от Дик Ендрю, своя познат в главната квартира на ЦРУ във Вашингтон. Седнала пред компютъра, чиито светещи зелени букви се отразяваха в лицето ѝ, тя се вираше в равносметката на един живот. Екранът отвърщаше равнодушно на погледа ѝ и не разкриваше нищо.

След като се прибра в Ню Йорк, Даяна прекара една мъчителна, нощ, изпълнена с мисли за Сийв, и на сутринта дойде в участъка час по-рано, за да направи компютърна справка. Скоро след завръщането си от Виетнам през 1974-та, Маркърс Гейбъл се бе захванал с презокеански превоз на стоки до Азия и обратно. По това време вече се бе установил в Ню Йорк, където бе срещнал жена си Линда, по баща Стар. Нямахше братя и сестри, нито деца.

Но най-любопитното беше, че според Джагър Гейбъл бе изтеглен от Виетнам в края на 1972-ра. Това оставяше пролука от осемнайсет месеца. Къде беше ходил и с какво се бе занимавал Гейбъл през този период?

Даяна започна проучването си от ФБР и ЦРУ.

На първото място претърпя неуспех, което не я изненада особено. Сега тъкмо очакваше обаждането на Дик Ендрю от ЦРУ, когато капитанът я повика в кабинета си.

— Какво чувам за извънплановата ти дейност напоследък?

— Не ви разбирам, сър.

Той свали очилата си. Джо Клайн беше зализан, гладко избръснат мъж малко над петдесетте. Обличаше се добре и често го показваха по телевизионните емисии, което означаваше, че е запознат не само с

полицейската дейност, но и с правилата на рекламата. Знаеше как да се държи ясно и твърдо и същевременно свойски. Всеки, който го видеше по телевизията, не можеше да не изпита чувството, че градът се намира в сигурни ръце. Кметът го намираше за безценен.

— Не ми пробутвай тия номера. Остави ги за ония глупаци, дето виждат в теб само момичето в униформа.

— Слушам, сър.

Той изчака един момент, като потриваше широкото си чело с рамките на очилата.

— Ти си ми трън в очите, Минг, знаеш ли това?

— Съжалявам, че мислите така, сър.

— Не, не съжаляваш — отвърна той. — В противен случай предаността ти към Сийв нямаше да измества тази към мен.

— Вие сте мой началник, сър.

Капитан Клайн въздъхна.

— Седни. — Той сложи очилата си настрани и се вгледа в нея. — Сега ще бъдеш ли така добра да ми обясниш какво, по дяволите, си направила, та ми се обаждат от Вашингтон.

— Нямам представа, сър.

— За какво е това припиране? — Той имаше предвид разследването й. — Маркърс Гейбъл е герой от войната, за бога.

— Това ли е, за което са ви се обадили от Вашингтон? — Тя си спомни думите на Джагър, че ако Гейбъл продължава да работи за ЦРУ, той ще е добре защитен.

— Там са много чувствителни, когато става дума за ветераните от Виетнам. Изразходвали са сума време и пари, за да загладят нещата и да подобрят общественото мнение. Тази грижа им е останала още от времето на Рейгън и не желаят да имат по този въпрос никакви усложнения.

— Не съм знаела, че създавам усложнения, сър.

Той я изгледа с присвити очи.

— Знаеш ли, понякога като те слушам, имам чувството, че ми се подиграваш.

— Напълно погрешно, сър.

Капитанът се облегна и склучи ръце зад тила си. Когато заговори отново, тонът му вече беше съвсем друг.

— Виж, Даяна, аз не съм сляп за онова, което става около мен. Знам, че някои от полицаите ме наричат „телевизионния Клайн“. Те виждат колко съм далеч от улицата и патрулите и се дразнят от това, че съм избран за говорител на управлението. Но те не осъзнават какъв товар смъквам от плещите им. Противно на общото мнение, аз върша доста полезна работа тук.

Даяна не отвърна нищо. Умът ѝ бе зает с телефонното обаждане от Вашингтон.

— Чуваш ли се със Сийв? — попита неочаквано Клайн.

— Да — отвърна тя и моментално съжали. Уловките бяха неговата специалност. Беше си позволила да се разсее и ето че резултатът бе налице.

— Той е в отпуск, Минг. Мислех, че съм го пояснил достатъчно добре. — Капитанът си сложи очилата отново. — Съветвам те да си запълваш времето с редовните си полицейски задължения. Ако натоварването ти е недостатъчно, с удоволствие ще ти създам допълнителна работа.

— Няма да е необходимо, сър. — Даяна се надигна от нагорещения стол. Преди да отвори стъклената врата на кабинета, тя се спря. — Сър?

— Какво има?

— От кого беше обаждането?

— Мортън Сондърс от Министерството на външните работи.

— От министерството? А не от ЦРУ?

— Доказателства ли трябва да ти дам?

— Не, сър — каза тя, като се канеше да изхвъркне през вратата. Трябваше незабавно да се обади на Сийв. — Благодаря ви.

— Минг. — Гласът му я задържа в последния момент. — Щом не си предана на първо място на Сийв, защо не наричаш мен „шефе“?

— Съедини ги!

Стаята бе осветена единствено от сноповете светлина, процеждащи се през бамбуковите сенници. Отвън, на отсрещния бряг на извиващата се Сена, се намираха Военното училище и Марсовите полета.

— Чудя се какво ли ще се случи, когато сглобя и трите части? Дали ще се разрази гръм или нещо подобие? — Мабюс се беше привел над писалището на Мило и сръчните му пръсти притискаха метал о метал.

— Никога не съм виждал трите остриета съединени — каза Мило.

— Може би Мън и Тери Хей са единствените, които са ги виждали.

— Представи си само — този безценен предмет веднъж беше заровен току под носа ми. Щеше да е забавно, ако не беше толкова вбесяващо.

Мабюс вдигна глава.

— Защо вбесяващо? — попита той. — Нали сега „Гората от мечове“ е у вас?

Но няма да е задълго, помисли си Мило, ако Магъосника постигнеше своето. Трябваше да го надхитри така, както някога той бе надхитрил него. Гениалността на Магъосника беше в това да използва талантите на хората около себе си. Мило знаеше, че дължи своето поражение в Ангкор на Тери Хей. Преди няколко години си бе дал сметка, че именно от този момент бе започнал залезът на собственото му могъщество.

Някога той бе всемоушен като Александър Македонски. Влиянието му се простираше върху цяла Югоизточна Азия, от Бирма до Виетнам. Той възпитаваше кхмерите така, както намери за добре, като насочваше обучението им подобно на праволинеен родител, който изгражда децата си в съответствие с целта, която си е поставил.

После дойдоха американците със своите пари и своята арогантност. Мило подозираше, че по лицето на земята няма нито един американец, който дълбоко в себе си да не приравнява парите с властта. Това беше тайната на Америка, нейната сила и нейното високомерие. Тя беше млада, напориста, безочлива. Не беше унизявана, както Франция, под завоевателския ботуш.

Въпреки неловкото положение, в което бе изпаднала във Виетнам и Камбоджа, тя ги разглеждаше не като огледало на своя разлагащ се дух, а по-скоро като практически урок, в който няколко души в своето усърдие бяха надхвърлили пълномощията си. А дали не

бяха прекрачили и закона? По този въпрос Америка все още не можеше да вземе решение.

Подобно на Римската империя, Америка беше среда за покварата, разяждаща гнилата фасада на нейната култура. Вонята на упадъка я изпълваше като гробище.

„Това беше несправедливо“, мислеше си Мило, докато гледаше как Мабюс напасва трите оръжия. Толкова години бе живял привързан за американците като към колело за мъчения. През цялото това време той не беше нищо повече от тяхна главна, макар и неволна, пионка. Те му заповядваха и той се подчиняваше безропотно и малодушно.

Сега, когато беше свободен и можеше да ги манипулира така, както те бяха манипулирали него, той имаше възможност да се обърне назад и да види миналото такова, каквото беше. Но, странно, новопридобитата му свобода не намаляваше горчилката от онези години. Пълното осъзнаване на робското му положение, което му се бе разкрило отведнъж, подобно на божествената светлина, озарила свети Павел посред прашния селски път, само още повече усилваше яростта му. Но той разбираше, че именно тази ярост, плод на жлъчната сърцевина на неговото робство, може да му даде силата, от която се нуждаеше. Тя щеше да бъде пътеводната звезда на всичките му понататъшни действия.

И все пак, той се питаше дали само яростта му ще е достатъчна, за да надделее над неговия страх пред Магъосника.

Мило познаваше Върджил много по-добре, отколкото Логрази можеше дори да мечтае, но не смяташе това за преимущество. Тъкмо обратното — това, че знаеше на какво е способен Магъосника, подхранваше ужаса му така, както огнярят подклажда пещта.

Излишната жестокост и подигравката бяха два елемента, които Върджил неизбежно втъкаваше във всеки свой замисъл. Той беше гений от твърде извратен тип. Това, което го правеше така опасен, беше не толкова неговият интелект, колкото неочакваните скокове на мисълта му, противоречащи на всякаква логика и ред. Ако той просто бе лишен от нравственост — за какъвто Мило считаше Тери, — това би било достатъчно лошо. Но Магъосника беше нещо повече. Той бе хаос в човешки образ.

Мило си помисли за Морфея, сама в своето черно легло, и за пръв път осъзна колко умно бе изградила тя своята забрава, която я

предпазваше от всичко — от страха, болката, дори от времето. За момент той ѝ завидя за тази крепост, издигната с цената на упорито самовгълбяване. Тя беше защитена дори от хаоса, който представляваше Върджил.

После изведнъж видя нейния свят такъв, какъвто беше в действителност и с моментна тъга осъзна, че тя просто бе сменила един затвор с друг.

Как мразеше американците! Те бяха като прокажени — тези безумни синове на Мидас, които променяха всичко, до което се докоснеха, със своите обещания за планини от злато. Първо арабите, а после тъпканите с обезценени пари германци и японци започнаха ревностно да им подражават.

Тяхната философия беше проклетие за Мило, за него истинската свобода означаваше равенство. В него продължаваше да живее духът на Френската революция, който беше осмиван или, дори по-лошо, забравен от неговите сънародници.

Ветровете на промяната го бяха изхвърлили заедно с останалото човечество на този пустинен бряг. Сега единствената надежда на човешкия род беше в „Льо Жирон“ — Обществото за завръщане в лоното на църквата. Само бързият, безпощаден скалпел можеше да премахне заразата, заплашваща да обхване земното кълбо. Иначе не след дълго Франция, както някога Индокитай, щеше да бъде разграбена от мародери, прекалено алчни, за да проумеят естеството на постъпките си.

Мабюс, който почти бе приключил с работата си, се поколеба. Макар „Гората от мечове“ да не принадлежеше към неговата култура, той беше запознат с легендата. Много пъти се бе подигравал със силата на трите оръжия с чувството на доволно превъзходство над онези, които вярваха в нейното всемогъщество.

Но сега, когато държеше остриетата в ръцете си и се готвеше да ги съедини в едно цяло, в истинската „Гора от мечове“, го обзе тръпка на безпокойство. Пръстите му, които направляваха иглите от слонова кост там, където дръжките се съединяваха с нефритените остриета, внезапно се вдървиха и той насмалко не изпусна талисмана.

Мило, който седеше в мрака от другата страна на писалището, допрял върховете на пръстите си в дълбок размисъл, не забеляза нищо. За него „Гората от мечове“ беше просто средство за постигане на

определена цел. Какво ли знаеше той за вековната сила, заспала подобно на звяр, чужд и враждебен към новия свят, изникнал край леговището му.

„Престани — заповяда си Мабюс. — Мило е прав. Това са само три остриета и нищо повече. Силата им се дължи единствено на хорското суеверие.“

И все пак...

— Готово е — каза Мабюс. Той се изправи в полумрака и протегна оръжието в двете си ръце.

— „Гората от мечове“ — прошепна Мило.

Мабюс потъна в сянка. Почувства как мракът го обхваща постепенно, както при затъмнение. Той сграбчи дръжката на „Гората от мечове“ с почти свръхестествена сила, породена от отчаянието. „Какво става с мен?“, мярна се в ума му.

Усети студ, после чу в съзнанието си звънтящите крясъци на мъртвите. От известно време Мабюс постоянно чувстваше техния дъх в лицето си. Скоро мисията му щеше да приключи и той щеше да се присъедини към тях. Но какъв ритуал на пречистване му предстоеше преди това, той нямаше представа.

Душата му бе черна от саждите на греха. Те сякаш бяха неизбежен продукт на пламъка, който бушуваше в него — не изкупителен огън, а страст, толкова силна, че можеше да се нарече похот.

Хладен вятър бръсна бузата му подобно на ръката на мъртвец. Стаята беше все същата. Или може би се бе променила? Мабюс внезапно изпита шеметното усещане, че стените се издуват навън, рухват и се разпадат в безкрайната чернота не на пространството, а на времето. Неговият дух растеше и се удължаваше, докато накрая доби размерите на река с безкрайна дължина.

Той се вираше в тъмната огледална повърхност на „Гората от мечове“ и най-сетне видя потъналия в забрава предмет на своята страст, който го очакваше, търпелив като богомолка.

Съзнанието му отдавна го бе изтрило от паметта му. Но силата на „Гората от мечове“ го бе изтръгнала от затвора на забравата като болезнен писък от притиснато гърло.

Тя се казваше Луонг...

Връзката между секса и смъртта в мозъка на Мабюс се бе създала известно време след завръщането на групата СЛАМ от Ангкор, когато той се прибра у дома си на север.

Месеци наред не бе могъл да мисли за нищо друго. Мисълта да види отново родното си село го плашеше, но същевременно я чувстваше като магнит, като тежест вътре в себе си и знаеше, че няма да може да намери покой, докато не го стори. Сега знаеше защо. Разрушението беше пълно. От постройките не бе останало нищо. Американската хеликоптерна атака беше убила над сто души, неизвестен брой други бяха така осакатени, че единственото, което им оставаше, бе временната утеха на опиума.

Мабюс пристигна по здрач. Започна да броди сред овъглените развалини като кораб, оставен на произвола на вълните. Мъчеше се да си спомни, но, изравнявайки селото със земята, ракетите сякаш бяха унищожили и собственото му минало. Като запращаше мислите си назад към времето, когато бе живял тук, той се сблъскваше само с безформена празнота, в която не можеше да вгради никаква представа или образ.

— Трангх?

Отнякъде се бе появил старец. Той умело се придвижваше през пепелището, сякаш вече бе приел това като свой нов начин на живот.

— Ти ли си, Трангх? — взря се той в лицето на Мабюс. — Това съм аз, Ван Нгок. Помниш ли ме от едно време? Останахме само дъщеря ми и аз. Всички останали са мъртви или умират.

Ужасен, Мабюс кимна с глава.

— Помня те. — Най-страшният му кошмар се бе превърнал в действителност. Повече от всичко на света искаше да се обърне и да побегне колкото се може по-далеч от това море от смърт. Но ръката на стареца го държеше здраво.

— Добре направи, че се върна — каза Ван Нгок. — Хубаво е да има един роден син там, където вече никой няма да види светлината на утрото.

Той го отведе до един набързо издигнат заслон, пред който гореше малък огън. Поддържаше го млада жена, която Мабюс не познаваше.

— Дъщеря ми Луонг — каза Ван Нгок. Младата жена се поклони, като извърна очи настрани. Беше твърде красива. Имаше

силно, открито лице, а дълбокият ѝ взор криеше неизвестността на разума. — Сигурно си гладен, Трангх. Нека те нахраним. Ще ми разкажеш за своите прежеждия, а след това ще спим.

По време на цялата оскъдна вечеря Ван Нгок задаваше на Мабюс въпроси за неговите подвизи във войната срещу американците. С ъгъла на окото си Мабюс виждаше, че Луонг го наблюдава, но всеки път, когато обърнеше поглед към нея, очите ѝ се свеждаха надолу към дървената купичка в скута ѝ.

Старецът и дъщеря му ядяха малко. Каквито и жалки запаси от храна да притежаваха, те бяха за техния гост. Мабюс нямаше апетит, но да откаже да яде или да остави огризки щеше да означава обида. Той изяде всичко, без да усети някакъв вкус.

— Ти си голям герой, Трангх — каза старецът. — Завръщането ти в това изпълнено с пустота място е доказателство за това. Твоето присъствие тук е чест за нас.

Похвалите на Вай Нгок караха Мабюс да се чувства неловко.

— Не съм достоен за такива думи и за такова гостоприемство — каза той, като действително го мислеше.

Ван Нгок се усмихна и жълтите му зъби заблестяха на огъня.

— Глупости. Това не беше абсолютно нищо. Уверявам те, че в старите дни щях да ти поднеса истински пир. — Той въздъхна. — Тогава бяхме добре. Щедростта на земята и „абхидхама“, учението на Буда, ни крепяха. — Главата му клюмна от умора или може би в потвърждение на думите му. — После дойдоха комунистите, с техните идеи за разрушение и смърт. Без Бог, без семейство, без надежда.

Ван Нгок поклати глава.

— Свещениците треперят пред комунистите. Звярът настъпва на юг и Буда отвръща лицето си от тази земя. Католиците, които проповядваха словото на Исус, отдавна са мъртви. Но ти навярно знаеш всичко това, Трангх. Звярът е ненаситен; той ни отнема всичко и не оставя нищо в замяна.

Огънят се отразяваше в широко отворените му очи, блестящи от съдържаните сълзи.

— Но най-лошо е за младите. Аз поне помня онова, на което са ме учили. Съхранявам Буда в сърцето си. А децата още не са имали време да се научат. Те поемат отровата на звяра и самите се превръщат

в зверове. Сега нашата основна стока е омразата, Трангх. Няма ли да ни помогнеш?

Мабюс не откъсваше очи от огъня. Усещаше езика залепнал за небцето си. Мина дълго време, без да промълви нищо.

— Това беше непростимо от моя страна — каза старецът. — Най-смирено те моля да приемеш извиненията ми. Ти си направил за нас повече от десетки мъже, взети заедно. — Той погледна към дъщеря си. — Луонг ще се погрижи за всичко, от което имаш нужда. Трябва само да й кажеш. Тя ще остане с теб през нощта.

— Това едва ли е необходимо.

— Може ли славният герой да спи сам? Нима искаш да ме посрамиш пред хората?

Докато привършат с храната, се спусна мрак. Ван Нгок вече дремеше. Наоколо горяха и други огньовете, сякаш в обширна, празна равнина. Гледката беше зловеща.

Никога преди Мабюс не бе чувствал такава самота. Тя стягаше сърцето му като в ледена прегръдка. Само да можеше да си спомни, мислеше си той, за времето преди комунистите. Но съзнанието му беше празно, все едно че се бе родил едва тогава, когато, по думите на Ван Нгок, те бяха започнали настъплението си на юг.

Какво бяха за него Исус или дори Буда? Само презряни, лишени от значение думи. Старецът със същия успех можеше да е и марсианец, изповядващ напълно чужда за Мабюс философия. „Вяра“ бе дума, която той не можеше дори да произнесе.

Отблясъците от огъня танцуваха по страните на Луонг. Без да каже нищо, тя се изправи и го поведе към колибата. Тя бе построена от стари американски полеви куртки, разрязани и сплескани консервни кутии и дори парче черна животинска кожа, която още силно миришеше на щавено.

За последен път Мабюс беше оставал насаме с жена дълго преди мисията в Ангкор. Съзнанието му, стегнато здраво в собствената си агония, не помнеше какво трябва да прави. Но не и тялото му.

Гъстата, буйна коса на Луонг го покриваше като копринена паяжина. Тя започна да разкопчава дрехите му, галейки кожата му с върховете на сръчните си пръсти. Когато той беше вече гол, тя се съблече по начин, който му се стори безкрайно възбуждащ със своята невинност. Той гледаше смаяно члена си, който Луонг обхвана с длани,

за да го придърпа надолу към грубата сламена рогозка, върху която бе легнала. Удоволствието от мекотата, с която го обгърна, бе толкова остро, че дъхът излезе със свистене от гърдите му.

Бедрата ѝ се разтвориха към тъмнината, коремът ѝ хлътна навътре, тазът ѝ се изви в непреодолима покана. Острите зърна на малките ѝ гърди стърчаха към устните му, привличайки ги да ги поемат едно след друго, както тя миг преди това бе сторила с него.

Дъхът ѝ опари бузата му; допирът на бронзовата ѝ кожа, лъскава като коприна на трептящата светлина на огъня, го разтърси като електрически ток. Топлината на тялото ѝ премина в него, докато най-сетне росната ѝ влага изтръгна неволния му стон.

Любиха се необуздано, с яростта на дълго сдържаната възбуда. Мабюс бе убеден, че старият Ван Нгок иска дъщеря му да зачене дете от герой. Мина му през ума, че това щеше да е твърде малка отплата. За момент мисълта за това, което правеше, го накара да се почувства щастлив. Никога по-рано не му бе хрумвало, че може да достави щастие на някой друг. Задоволство от добре свършена работа — да. Но щастие? Това беше нещо съвсем различно.

След това, с приближаването на оргазма, той почувства как пръстите на Луонг се впиват в рамото му. Очите му се разтвориха и се възряха в нейните. Изразът на неукротима омраза в погледа ѝ накара слюнката му да загорчи.

Тогавя видя острието на ножа, проблясъка на светкавичното му движение. Не можа да повярва, че това се случва наистина, помисли си, че сънува.

После тя се изви нагоре към него, лицето ѝ се изкриви от болезнена наслада. Мабюс усети как нещо мокро пропълзява по корема му, затопля слабините му. Претърколи се встрани и видя ножа, забит до дръжката в нейния хълбок.

Ръката ѝ продължаваше да стиска дръжката. Мабюс знаеше, че ако тя извади острието, кръвта ѝ ще изтече за броени секунди. Погледна я в лицето. Очите ѝ бяха ясни и блестящи. В този момент той разбра защо го бе направила. Презрителният ѝ израз говореше достатъчно ясно.

— Знам за теб — прошепна тя. — Знам какъв си всъщност и какво си направил. — Мабюс внезапно осъзна, че тя не е като

простоватия си баща, който вярваше във фалшивия му ореол на герой. Тя знаеше истината.

— Откъде? — Гласът излезе от гърлото му като недоверчиво грачене.

— Срегнах един човек, който, подобно на Буда, знае всичко за теб. — Луонг се засмя. — Сега ще сънуваш това, нали?

— Искане ми се да бе забила ножа в мен.

Тя се усмихна.

— Знаем.

Едва сега Мабюс проумя същността на нейното презрение, пълнотата на триумфа ѝ. Той не заслужаваше проста смърт като тази. Луонг искаше от него да продължи да живее със знанието за това какъв е и какво е сторил. И средството за това беше собствената ѝ смърт.

При вида на изражението върху лицето му тя се усмихна още по-широко, малко преди с последния остатък от силите си да извади ножа от хълбока си и да затвори очи за последен път.

— Кажете ми за мадомоазел Сирик — рече Мило.

— Какво? — За момент Мабюс не можа да разпознае гласа му сред какофонията от звуци в душата си. Видението, породено от „Гората от мечове“, го бе потресло и той стоеше като вцепенен. Пустотата в него, безжизнена от толкова време, кънтеше с агонизиращ звън. — Какво да ви кажа за нея? — Гласът му беше дрезгав от чувства, които отдавна бе забравил, че може да изпитва. — Както вече знаете, получи се нещо като патова ситуация. Кристофър Хей заплаши, че ще унищожи „Вратата към нощта“, ако не му предам мадомоазел Сирик. Нямах друг избор — почувствах, че не блъфира. Той се оказа не по-малко умен от брат си. Всъщност, при срещата си с него изпитах зловещо усещане.

— Защо?

— Беше все едно, че никога не бях убивал Тери Хей или той бе възкръснал от мъртвите. Видях го пред себе си така ясно, както виждам вас сега.

— Глупости.

— Разбира се — отвърна глухо Мабюс. Защото „Гората от мечове“ в ръцете му твърдеше друго. И той най-сетне разбра естеството на нейната сила. Тя му позволяваше да вижда над дребните човешки грижи. Той бе смяян от космическата гледка, дори когато му

се мярна мигът на неговата собствена смърт. Осъзнаваше мощта, която притежаваше в момента, но едновременно с това си даваше сметка, че тя не е за него. Желанието му за забрава бе прекалено силно.

Тя не беше и за Тери Хей — у него бе прекалено силен стремежът към власт.

„Гората от мечове“ бе за някой, който, според вярванията на тхераваданските будисти, бе пречистен от всякакво желание и подобно на Сидхартха бе готов да поеме по един по-висок път.

Тери Хей, когото Мабюс не бе разбрал и поради това бе намразил. Бяха му казали, че Тери Хей е този, който е разкрил истинската му принадлежност и го е продал на южновиетнамците. Военнопленническият лагер, униженията, които всеки ден го караха да копнее за смъртта.

Сега чрез силата на трите оръжия от дълбините на собствената му памет бе изплувала истината. В дъното на всичко се намираше не Тери Хей, а Магъосника.

И Луонг му беше казала това, макар и не с думи. В противната яснота, с която си припомни онова, което дълги години се бе опитвал да потисне в паметта си — моментът на нейната смърт, моментът, в който тя го бе приковала в преддверието на ада, той видя в най-малки подробности ножа, който беше използвала. Със своята гравирана дръжка той беше единствен по рода си. Оръжието на Магъосника. Мабюс си спомни, че по време на мисията в Ангкор Магъосника не носеше ножа си. Беше си послужил с неговия, за да кастрира северновиетнамския полковник.

Сега Мабюс разбра всичко. Единствено Магъосника знаеше кой е той и само той би могъл да го каже на Луонг.

Прозрението се стовари върху него като гръм. Той залитна и се опря с длан на ръба на бюрото на Мило. Дори и сега изпитваше нежелание да пусне дръжката на „Гората от мечове“. Празнотата в стомаха му, там, където бе смятал, че вече нищо не може да го засегне, се увеличаваше. Той си помисли за Кама Мара, своя разпитвач по време на пленничеството. „Денят е нощ, му бе казал Кама Мара, и нощта е ден. Когато приемеш, че черното е бяло, ще си наближил своето избавление.“ И ето че сега действително денят се бе превърнал в нощ — бяло, черно.

Дали силата на „Гората от мечове“, или неговото собствено съзнание му бе показало истината? Горчивата истина, която бе стояла заключена вътре в него през всичките тези години, сякаш беше заключил част от самия себе си.

Мило се взираше сурово в него.

— Пълни глупости — каза той. — Особено след като Крис Хей скоро ще е мъртъв. Искам от теб да го убиеш.

Мабюс дълго време не отвърна нищо. Очите му бяха приковани в центъра на „Гората от мечове“. Най-сетне каза с безразличен глас:

— А мадмоазел Сирик?

— Искам я тук.

— Жива или мъртва?

Този прост въпрос накара Мило да изпадне в ярост. Той скочи към Мабюс и притисна нефритените остриета в гърлото му.

— Жива, малоумно животно такава! Всичко ли трябва да свеждаш до живот и смърт? Доведи ми я тук, но го направи така, че да изглежда като смърт. Като нейната смърт. Сега разбра ли? Разбираш ли прост френски език?

Мабюс, приведен назад върху писалището, се взираше безстрастно в лицето над себе си, което познаваше така добре и все пак нямаше да опознае никога. Между него и този човек не съществуваше повече разбирателство, отколкото ако бяха родени на различни планети.

И тогава, през призмата на „Гората от мечове“ Мабюс видя, че през кратките, изпълнени с напрежение мигове, когато той и Кристофър Хей стояха лице в лице в изоставената конюшня в Турет, бе научил за него повече, отколкото знаеше за французина след всичките години, през които му бе служил с двуличие и вяръност.

Най-сетне разбра какво беше онова, което го привличаше към Кристофър Хей. Между Мабюс и Тери Хей съществуваше недовършена сделка. И макар Тери да бе мъртъв, искрица от неговия дух продължаваше да живее в по-малкия му брат. Именно това омагьосваше Мабюс.

То не беше просто път към забрава, а обещание за покой на един измъчен дух, прекарал твърде дълго в кошмара на чистилицето. Смъртта на нихилизма. Скъпоценният дар на новопридобитата вяра.

Стигнаха в Париж по здрач. През целия път Сутан не свали крак от газта, и „Алфа Спайдър“-ът поглъщаше милите на север по шосе А-7, през Лион и местността на замъците.

Сутан не говореше с никой от двамата. Изражението ѝ беше мрачно, сякаш бе дошла на погребение, и Крис започна да се безпокои за нея. Опита се да я заговори, когато Сийв отиде да върне взетата си под наем кола и след това отново по време на вечерята, и двата пъти без успех.

Но когато Сийв се върна на масата след разговора си с Даяна, той забрави за нейното настроение.

— Крис, какво можеш да ми кажеш за Маркърс Гейбъл? — попита Сийв, докато седеше. Той не беше довършил вечерята си, но изглежда бе изгубил всякакъв интерес към храната.

— Нищо — сви рамене Крис. — Беше мой клиент.

— Знам това — каза Сийв. — Следих делото, както и всички в участъка. Но сега не ме интересува дали Гейбъл е бил виновен в убийството на жена си, или не.

Той им разказа онова, което Даяна бе открила във Файетвил.

— Така че — завърши той, — изглежда, че Маркърс Гейбъл и Арнълд Тот са едно и също лице. Това е Върджил, Магьосника, тайнственият шеф на отряда, в който служихме ние с брат ми и Тери. По всяка вероятност е бил човек на ЦРУ и все още продължава да работи за тях. Струва ми се, че не е изключено да е свързан по някакъв начин с Трангх.

Крис усети в стомаха си нарастваща студена буца и трябваше също да отмести чинията си встрани.

— Тогава Гейбъл неслучайно е спрял избора си на мен.

— Мисля, че да.

Крис се почувства зле.

— Но какво иска той? Какво си е наумил?

— Не знам — призна Сийв. — Но имам чувството, че ако открием Трангх, ще се приближим с една огромна крачка към отговора на този въпрос. — Той замлъкна за момент. — Все още ли изпитваш нужда да се придържаш към спазването на адвокатската тайна?

— Това е въпрос на етика, а не на лично желание — отвърна Крис.

— Кажи го на Тери, ако можеш да възкресяваш мъртвите — рече горчиво Сийв. — Тогава и аз ще сторя същото с Доминик.

Крис гледаше втренчено чашата си с вино. Наистина всичко, което Гейбъл му бе казал във връзка със смъртта на жена си, беше доверително, но помежду им имаше и други, неофициални разговори, които не бе длъжен да пази в тайна. Стига да можеха с нещо да помогнат. Той напрегна паметта си, опитвайки се да си припомни репликите на Гейбъл.

— Виж, и аз самият не знам какво точно търся — каза Сийв. — Но става все по-ясно, че ако Гейбъл и Трангх работят заедно, то именно Гейбъл му е наредил да премахне Де Кордия. Вече знаем, че Де Кордия и Тери са били замесени по някакъв начин в контрабандата на опиум от Златния триъгълник. Това улеснява ли те? Имам предвид, че Гейбъл може да се е изпуснал, да е споменал нещо, макар и незначително.

Крис притисна изморено очите си с пръсти и поклати глава.

— Не мога да се сетя за нищо.

По-късно в хотелската стая Крис дълго гледа затворената врата на банята, заслушан в течащата вода. Затвори очи и се замисли за Тери и Маркъл Гейбъл.

Някога двамата са били съдружници — в какво? После, може би, непримирими врагове. Помисли си за Гейбъл, които внасяше хероин в Щатите. Как ли го правеше? Чрез своя бизнес? Той се занимаваше с внос и износ — идеално прикритие. Но Крис, който бе имал допир с фирмата на баща си, познаваше огромните рискове, свързани с използването на една компания за подобни цели. Спомни си внезапната проверка, която американските митничари направиха веднъж на един от самолетите на баща му. Те търсеха на места, за които той никога не би се сетил.

Ако Гейбъл беше благоразумен, той щеше да намери друг път, по който да вкарва наркотиците. А ако беше наистина хитър, щеше да намери някой друг, който да поеме бремето на риска.

Крис седна в леглото и с разтуптяно сърце набра стаята на Сийв.

— Току-що се сетих нещо — каза той в слушалката. — Може и нищо да не излезе, но... Веднъж Гейбъл ми се хвалеше за това как поставил рога на един свой приятел. Работата е там, че този негов приятел имал яхта, с която излизал от Лонг Айленд — Ийст Бей Бридж

или Монток, не мога да си спомня точно. Голяма част от наркотиците продължават да пристигат по този начин, нали?

— Разбира се — гласът на Сийв беше дрезгав от вълнение. — Приятелят на Гейбъл има ли си име?

— Той не го спомена. Но яхтата се казва „Моник“. Според Гейбъл, наречена е на любовницата на приятеля му.

— Разбрано — каза Сийв. — Благодаря, Крис.

Веднага щом излезе от банята, Сутан загаси лампите. Той я усети да се вмъква в леглото до него. Тялото ѝ беше хладно и гладко като мрамор.

— Сутан...

Тя се обърна настрана, с гръб към него.

Крис се канеше да ѝ каже за онова, което си бе спомнил, но сега промени намеренията си. Трябваше да намери начин да разруши стената, която се бе издигнала помежду им.

— Как така не съм чувал досега за братовчеда ти Мън? — попита той.

— Уморена съм — отвърна Сутан. — Може ли да не говорим?

— Ние не говорим откакто сме тръгнали от Ница — напомни ѝ той. — Не е особено приятно. А и освен това, не ни помага с нищо.

— Крис — промълви тихо тя, — веднъж вече те изгубих. Втори път ще ми бъде трудно да го понеса.

— Би било чудесно — каза той меко, — ако знаех малко повече за Мън.

— Мън. — Сутан помръдна под завивките. — В онези дни — каза тя със замечтания глас, с който обикновено говореше за миналото, — той все още беше в Индокитай и помагаше на баща си. Това пораждаше постоянни търкания между родителите ми, тъй като баща му принадлежеше към режима на Лон Нол. Именно това по-късно стана причина баща му и цялото му семейство да бъдат убити. У дома името на Мън не се споменаваше никога.

Тя се обърна по гръб. Крис съзря блясъка в очите ѝ, подобен на лунна светлина върху водата, и усещането му за отдалеченост започна да се топи.

— Мън и аз отраснахме заедно. Както знаеш, аз съм родена в Индокитай. Впрочем не, мисля, че не съм ти го споменавала досега. Първите осем години от живота ми преминаха в Пномпен и Бангкок.

Сутан вдигна ръка и Крис видя как пръстите ѝ се събраха в острие. Тя го докосна с него малко над адамовата ябълка и дишането му спря. Той напрегна конвулсивно гърди, мъчейки се да поеме въздух в дробовете си.

— Това е само едно от нещата, на които ме е научил Мън.

Тя отново се отпусна по гръб и се загледа към тавана, но всъщност погледът ѝ бе обърнат навътре в самата нея.

— Особеното при Мън, това, което винаги е криел от всички, е, че не знае кои са истинските му родители. Той е сирак. Хората, които са го отгледали — моите леля и чичо, също не знаят откъде се е взел. Просто го намерили една сутрин пред прага си. Тази тайна в неговия живот постоянно тревожи мислите му. Неразрешимият въпрос за собствения му произход до известна степен е оформил и самата му личност. След смъртта на осиновителите си той е останал като дърво без корен, лишен дори от чувството за начална точка в живота, което всеки от нас притежава.

— Той има теб — рече Крис.

— Да, така е. Но аз съм жена, а според азиатските разбирания това е изключително съществена разлика. Мън никога не е можел да ми се доверява така, както на Тери. Той е ужасно самотен. Винаги е бил такъв. Мисля, че затова двамата с Тери бяха така близки. Всеки от тях се смяташе за своего рода изгнаник. Бяха толкова привързани един към друг, че за Мън това донякъде заместваше семейството. Смъртта на Тери беше много тежък удар за него.

За известно време настъпи мълчание. Крис долавяше дишането си и това на Сутан, усещаше, че помежду им се е спуснала някаква бариера.

— Как се разделихте с Мън? — попита той.

— В един момент майка ми реши, че е важно да получа истинско френско образование, подобно на нея и на баща ми. Тя презираше училищата в Индокитай. Освен това намираще, че призиванието ѝ е тук, във Франция. Тя умееше да заглажда наежената политическа перушина, която предизвикваха радикалните възгледи на баща ми.

Но, от друга страна, сравнително еднообразният живот тук я отегчаваше. Животът в Азия е много по-различен и на нея ѝ беше много трудно да се приспособи. Баща ми пътуваше до Индокитай и

често пъти оставаше там задълго. Скоро тя започна връзка с един министър, който бе дошъл от Париж да прекара у дома уикенда.

Баща ми разбра за това и направи ужасен скандал. Докато тя не му каза за необичайните сексуални навици на министъра. Това го накара да се замисли. Беше открил способността ѝ да прониква в хорските тайни.

— Насърчавал я е в изневерите ѝ? — възкликна Крис. — Що за мъж е бил?

— Казвала съм ти, че баща ми беше изключително опасен човек. Той беше радикал както по дух, така и по поведение. Мисля, че именно поради това бракът им беше обречен на провал. Майка ми просто не беше фанатик като него. Каквото и да правеше, тя го правеше единствено заради себе си. Всичко в нейната изневяра ѝ доставяше удоволствие — сексът, властта над другите, която добиваше чрез него, зле прикритата ревност на баща ми, дори и фактът, че в известен смисъл продължаваше да работи за онова, което и двамата погрешно смятаха за освобождението на Камбоджа.

За нея радикалната политика на баща ми беше удобен звяр, върху който яздеше за своя собствена наслада. Мисля, че осъзнаването на това е означавало за него край на техния брак.

За момент очите ѝ се затвориха и Крис си представи как тя отблъсква болезнения образ.

— Виж, аз съм сигурна, че по свой собствен начин родителите ми се обичаха. Но праволинейността на баща ми съсипа отношенията им. Дълбоко заложените му убеждения го правеха безкомпромисен. Един наемник, каквато беше майка ми, може да се купува и насочва по желание. Но не и баща ми. Той беше различен. Той беше необикновен.

— Обичаше ли го, или го мразеше? — попита Крис, повтаряйки въпроса, който тя веднъж му бе задала за Тери.

— Дълго време — отвърна тя с отнесен глас, — баща ми определяше целия ми свят. „Това е животът“, казваше той и аз го гледах през неговите очи. Какво друго можех да сторя? Майка ми ме е родила, но не и отгледала. Отраснах с бавачки, които се грижеха за мен, докато тя излизаше с баща ми. Вечер той беше този, който ги отпращаше, за да постои при мен, особено когато бях болна. Тогава, докато ми даваше вода, за да охлади треската ми, ми разказваше приказки за светци и грешници, за Христос и дявола.

Пак той ме и наказваше. С майка ми беше съвсем различно. Мина дълго време, преди да разбере, че още от самото начало тя е съзирала в мен заплаха. Аз бях по-млада, по-екзотична, ако не по-красива от нея. На първо време правеше всичко по силите си да не забелязва присъствието ми. Когато това вече не бе възможно, започна да се отнася към мен с презрение.

Тя погледна към него.

— Отговорих ли на въпроса ти?

— Зависи от гледната точка — отвърна Крис.

Тя се засмя.

— Твоята или моята?

— Аз нямам гледна точка. А ти имаш прекалено много.

Той покри гърдата ѝ с длан.

— Крис.

— Мм. — Той усети отклика на тялото ѝ.

Сутан сложи ръка върху неговата.

— Макар да сме в Париж, дали наистина сме по-близо до Трангх? Как въобще бихме могли да го намерим тук, за бога? От все сърце се надявам, че никога няма да успеем. О, Крис, толкова ме е страх!

— Tais-toi!^[1] — смъмри я той, като покри устните ѝ със своите. — В мъртвилото на нощта дори сериозните въпроси трябва да спят.

Тя го обгърна с ръце и извивайки гръб, притисна гърдите си в него. Допирът на острите ѝ зърна погъделичка кожата му. Той ухапа рамото ѝ и тя издаде дълбок гърлен звук.

Крис разтвори бедрата ѝ със своите, докато те обгърнаха хълбоците му, и я повдигна от леглото. Очите ѝ се разтвориха широко от изненада и той видя отражението си в изпъкналите им повърхности. Тласна се нагоре и влезе в нея. Тя го сграбчи и потръпна.

— Крис, обичам те!

Бедрата ѝ направиха кръгово движение и те се оказаха толкова близо, колкото могат да бъдат две човешки същества. В парижката нощ градът светеше като огромен полилей досами прозореца им и всеки от тях наблюдаваше променящото се изражение върху лицето на другия, сякаш творяха с четката на художник цвят, контур и перспектива с онова свещено вдъхновение, което извлича от дълбините на душата неповторимата топлина на спомена.

Обляната в светлини Сена тихо носеше водите си в нощта, поклащайки лениви лодки, изпълнени с влюбени, които се вираха един в друг със сияещи очи, докато плаваха покрай Айфеловата кула, Нотр Дам и Musee d'Orsay.

С достигането на върха Крис изпусна дълбок стон и Сутан с трептящи, притворени клепки се заизвива отгоре му, докато накрая, останала без дъх, прошепна в осеяния със светлини мрак една дума, топлината на спомена.

— Тери.

Дик Ендрю от ЦРУ така и не отговори на обаждането на Даяна, което определено беше странно. Тя му телефонира неколkokратно и всеки път ѝ казваха, че е на съвещание, извън сградата, или просто, че го няма, в зависимост от това кой вдигаше телефона.

Тогава тя реши, че ще е най-добре да се обърне към Агенцията за борба с наркотиците. Брад Уолф, директорът на отдела за Източното крайбрежие, и бездруго ѝ беше задължен. Сийв бе работил под негово ръководство по време на стажа си в Агенцията преди няколко години. Преди да замине за Франция, той я бе посъветвал да предаде на Уолф всички материали, натрупани в масивното досие на Питър Лунг Чън, което тя и стори още в деня на отлитането му.

Не бяха изминали и двацет и четири часа, когато Уолф ѝ се обади, за да ѝ благодари лично за усилията, които тя и останалият екип на Сийв бяха положили по случая.

Ето защо Даяна отиде именно при него с информацията, която Крис бе дал на Сийв. Знаеше, че не разполага нито с времето, нито с пълномощията, необходими, за да открие „Моник“ без чужда помощ. А след предупреждението на Джо Клайн не беше склонна да го моли за услуга.

Денят преваляше, когато Брад Уолф ѝ позвъни. Тя вече се готвеше да си тръгне и не беше на своето бюро, когато отговори на обаждането.

— Трябва да се срещнем — каза ѝ той. — Веднага.

Тя долови равния, напрегнат тон на гласа му и се зачуди какво се е случило. Но беше прекалено добре обучена, за да разпитва по телефона. Вместо това каза „Гладна съм“ и му даде адреса.

Срещнаха се в един ресторант в Чайнатаун, който беше нейно откритие. Впоследствие той бе станал любимото място на Сийв, защото тук сервираха най-добрата морска храна и цял Ню Йорк. Това, че сега идваше тук без него, я потискаше.

Даяна подозираше, че е допуснала грешка не като се бе влюбила в Сийв, тъй като това трудно можеше да се избегне, а като бе упорствала в любовта си към него. Тя знаеше, че означава за него много, както и всяко друго човешко същество, но не смяташе, че това ѝ стига. Беше глупост от нейна страна да обича един свещеник, още повече да иска да се омъжи за него. А тя си даваше сметка, че Сийв е повече свещеник, отколкото полицаи. Единствената разлика между него и брат му Доминик беше в метода, който всеки бе избрал, за да осъществи делото на своя живот.

Как бе възможно в обичта към някого да се крие толкова много болка, тъкмо се питаше тя, когато забеляза Брад Уолф. Той седеше на ъглова маса в дъното на претъпкания ресторант, с лице към изхода. Имаше нещо унижително в това да даваш от себе си така безрезервно и да получаваш толкова малко в замяна. Тя би могла да вини Сийв за това, че я бе поробил така безжалостно, ако не беше достатъчно разумна, за да съзнава, че сама е поставила веригите си.

— Здравей, Даяна — усмихна се Уолф, като стана и ѝ протегна ръка. — Радвам се да те видя. Не съм идвал тук от нощта, когато ти, Сийв и аз причаквахме Делория. — Брад беше нисък, мургав, енергичен мъж с остро лице и наблюдателни очи. Макар отдавна да бе прехвърлил петдесетте, той притежаваше слабото, мускулесто тяло на човек, по-млад с двайсет години.

Даяна добре помнеше залавянето на Делория. Тогава бе видяла Брад Уолф да стои напълно неподвижно близо четири часа и след това да се впуска в спринт, застигайки колумбийския наркотрафикант.

Той ѝ наля чай.

— Все още не сме приключили проучването на материалите по досието. Мисля, че това, което сте събрали, е истинско съкровище, особено последните сведения за Чън. — Сервитьорът хвърли на масата две изцапани менюта и той ги бутна встрани. — А най-новата информация, която ни даде, дойде точно навреме. Току-що заловихме петдесеткилограмова пратка, предназначена за Чайнатаун — за мрежата на Дракона.

— Къде е пристигнала? В Монток?

— В Ийст Бей Бридж — отвърна той. „Това е голям удар, помисли си Даяна. Защо тогава Уолф не беше в добро настроение?“ — Хубаво местенце — каза той, докато наливаше още чай в чашите. — Тъкмо започва да уляга. Преди беше курорт, пълен с отпускари. Сега вече прилича повече на вилна зона за новобогаташи, свръх богаташи и просто богаташи. Впрочем, от близо осем месеца имаме там екип, който обикаля с катер района на Монток и Ийст Бей Бридж. Истински говеда, които изглежда нямат между ушите си нищо друго, освен коса. През цялото това време не направиха нищо. Докато не се получи твоето сведение. Днес малко преди изгрев-слънце пресрещнали яхта, наречена „Моник“. Капитанът била жена със същото име, при това францужойка.

— Какво успяхте да научите от нея?

— Нищо. — Уолф си играеше с чашата си.

— Защо?

Уолф изпусна дълга въздишка.

— Беше мъртва, преди да можем да я разпитаме. — Той избягваше погледа ѝ. — И не ме питай какво се е случило, защото и аз самият все още се опитвам да разбера.

— Престрелка ли е имало?

— Не. — Изразът на лицето му беше болезнен. — Екипът я докара цяла и невредима.

Тя го гледаше втренчено, докато асимилираше смисъла на думите му.

— Искаш да кажеш, че е умряла в ареста на Агенцията?

— Да. — Уолф поклати глава. — Отначало изглеждаше като сърдечен пристъп, но току-що получих отчета на съдебната експертиза. Била е отровена. Някакво много сложно вещество. В лабораторията трябваше да го изследват няколко пъти, докато се уверят какво е.

— Отровена от кого, от някой от твоите хора? Но защо?

Той най-сетне вдигна очи към нея.

— Ти ми кажи. Нещо става. Не знам какво е, но е нещо лошо.

Даяна прокара пръсти през косата си.

— Моментът май не е подходящ да те моля за услуга.

— Давай — каза той. — Дълга ти страшно много. Казах ти, че информацията, която ни даде, е истинско съкровище, но не съм ти разказал подробностите. Помниш ли Източноазиатското благотворително дружество, което се помещаваше в сградата на Дойърс стрийт, където бе нападат Сийв?

Даяна кимна.

— Е, това е акционерно дружество, основано от Ал де Кордия. Той беше адвокат с огромен практически опит в областта на международните финанси. Но особената му дарба, тъй да се каже, беше в познаването — и често пъти в заобикалянето — на международните закони за внос и износ. Той можеше да пренесе всяка стока от точка А до точка Я по-бързо, по-евтино и с по-малък брой информирани лица от всеки друг, на когото някога сме попадали.

Де Кордия е устроил Източноазиатското дружество по образец на холдингова компания. Тя отдава под наем всичко, тъй че няма установени режийни разноски и не притежава явно нищо, поради което няма каквито и да било активи. Разследването се придвижва извънредно бавно, но това се случва винаги, когато се приближиш до дълбоките лайна.

Той разтвори ръце.

— Тъй че искай, дете мое, и ще получиш.

Даяна обрисова в общи линии съпротивлението, което срещаше в разследването си относно миналото на Маркърс Гейбъл.

— Изглежда, че си размътила водата на ЦРУ — каза замислено той, когато тя свърши.

— Не ЦРУ — поправи го тя. — Външното министерство.

— А кой мислиш, че е задействал министерството? Морган Сондърс е тяхната връзка с ЦРУ.

— Ами това, че Дик Ендрю не отговаряше на обажданията ми?

— Дик Ендрю е прост редник и нищо повече — каза Уолф. — Заповядали са му да стои настрана. Очевидно, този случай далеч надхвърля неговите пълномощия.

— А ти можеш ли да ми помогнеш? Трябва да ти кажа, че Гейбъл е сътрудник на ЦРУ, и то действащ, с главно Д.

Лицето на Уолф все още запазваше замисленото си изражение.

— Може би ще успеем да си помогнем един на друг. Още преди Моник да умре, имах вътрешното усещане, че яхтата не е нейна.

Естествено, беше регистрирана на нейно име, а самата тя имаше капитанско свидетелство. И все пак нещо не ми изглеждаше наред.

— В цялата работа положително е замесен мъж. Приятел на Гейбъл. Смяташ, че документите ѝ са били подправени ли?

Уолф поклати глава.

— Не мисля. По-скоро ми се струва, че са я използвали като прикритие. Но след това, което се случи с нея в собствения ми зимник, нямам желание да продължавам разследването с хора от моя екип. Ако това убийство не е дело на вътрешен човек, то тогава аз съм китаец като теб. Както виждаш, и моята не е лесна.

Той взе менюто и се зае да го изучава.

— Струва ми се, че тук приготвиха чудесни раци с тофу.

— Не си забравил — отвърна тя. — Да не говорим пък за задушен на пара костур или пържен октопод.

— Решено. — Уолф остави менюто. — Какво ще кажеш да звънна на Джо и да видя дали капитанът ти няма да те освободи за известно време? — Той я погледна. — Ела да работиш за мен по този случай и аз ще се погрижа със средствата на Агенцията по въпроса за Гейбъл. Става ли?

Даяна си помисли за оплетеното кълбо от събития — за Питър Лунг Чън, контрабандата на наркотици, тайнствения виетнамец, нападнал Сийв, за обезобразения труп на Де Кордия и главата на Доминик до живия плет край стената на ризницата, за обезглавяването, разминало се на косъм на Сийв и последвалия му интерес към доклада за нападението над Аликс Лейн и Кристофър Хей, донесен от Били Мейс.

„И моята не е лесна“, беше казал Уолф. Според нея той и наполовина не си представяше цялата сложност на проблема. Все още никой от тях не можеше да си я представи. Но тя чувстваше, че са на прав път.

— Поръчай ми едно Цинг Цао — каза Даяна, изпитвайки усещане за свобода и щастие за пръв път след сблъсъка си със Сийв в болницата, — и да започваме.

Мън стоеше на склона на планината заедно с Ма Варада и Могок. Пред тях започваше джунгла, толкова гъста, че дори сенките

бяха зелени.

— Вие искате да се доберете до Върджил заради кроежите му да завладее Шан — бе казал Мън на генерал Киу, — а аз — затова, че е наредил да убият Тери. — Но докато излагаше по този начин предложението си, той се запита дали това беше истинското положение на нещата. — Ма Варада е ключът — продължи той. — Тя работи за Върджил, но ако изиграем картите си правилно и тя е убедена, че аз съм я спасил, ще мога да я обърна срещу него. Във всички случаи ще е по-икономично да я използваме така, отколкото като пример за бъдещи шпиони.

Генерал Киу му разреши да я свали от кръста и Мън прекара по-голямата част от следобед в грижи за нея, подхранвайки както стомаха, така и съзнанието ѝ.

Генералът настоя Могок да ги придружи като водач до края на платото. Не искаше да изпраца с тях от своите войници, тъй като намираше, че дори и група от трима души твърде много бие на очи.

— Адмирал Джъмбо вече трупа свои хора край границата — каза той на Мън малко преди тръгването им от лагера. — Съюзът му с дявола го е размърдал от летаргията му.

Въоръжен с руски „Калашников“, двойник на този, който бе преметнат през врата на Могок, Мън хвана Ма Варада за ръка и потъна в гъсталака.

В необятната триетажна джунгла цареше влага и полумрак. Вече бяха оставили зад гърба си най-високите части на платото, където опиумните вождове строяха своите лагери и температурата достигаше повече от трийсет градуса.

Мън си помисли за Киу и му мина през ума, че генералът може би бе сбъркал призиванието си. Със своята способност да представя риторичните нелепости за логични умозаклучения, той беше роден за мисионер. Но изглежда, че бе доволен и от сегашното си положение на демагог. В крайна сметка и двете имаха за цел набирането на привърженици.

Извън владенията на генерала той съзнаваше, че е абсурдно те да бъдат сравнявани с Едем или Шангрила, освен ако човек не си представяше тези места като безмерно богати феодални владения, управлявани от свирепи деспоти, живеещи от кървавата пот на

гладуващи крепостни селяни. И все пак Мън бе принуден да признае, че в устата на генерал Киу подобен абсурд звучеше правдоподобно.

Дали той бе с нещо по-добър от адмирал Джъмбо? Може би — ако, както сочеха фактите, Джъмбо бе сключил сделка с Магьосника. Но разяснението по този въпрос принадлежеше изцяло на генерал Киу и това караше Мън да се съмнява. А най-съмнително от всичко му се струваше великодушието, с което генералът освободи него и Ма Варада.

Сякаш за да потвърди опасенията му, Могок го потупа по рамото и каза:

— Следят ни.

Мън извърна глава назад, но не успя да види нищо през бъркотията от дървета, лиани и храсти.

— Кой?

— Войници — отвърна Могок. — Но дали са на Киу, или на адмирал Джъмбо, не мога да разбера.

Обгърнати от гигантската катедрала на джунглата, те бяха пращинки, подобни на зрънца пясък, носени от безкрайното море. Опасността, невидима и недоловима, дебнеше иззад всеки грапав дънер, всяка гъмжаща от насекоми лиана.

Дали адмирал Джъмбо чрез своите шпиони бе разкрил намеренията им? Или генерал Киу го бе лъгал през цялото време и сега изпращаше войниците си да ги екзекутират?

Те ускориха крачка, което бе доста трудно поради гъстата растителност. Сега вече Мън ясно чуваше звуците от преследването, отекващи сред дърветата. Той видя страха, изписан на лицето на Ма Варада, и я блъсна пред себе си надолу по склона.

Тя се препъна в един корен, извит над земята като крив старчески пръст. Раздразнен, Мън се наведе да я вдигне и точно в този момент започна стрелбата. По-късно той си даде сметка, че може би именно тази несръчност от нейна страна му бе спасила живота. Кората на дървото, до което се намираше, се пръсна на парченца под града от куршуми.

Проснат в цял ръст на земята върху Ма Варада, Мън извърна глава точно колкото да види приклеknалия зад тях Могок, който изпращаше кратки откоси в зашеметяващо зелените пластове на джунглата.

Той им махна с ръка да го последват, като продължаваше методично да обсипва с куршуми местността зад тях. Насочиха се към една особено гъсто обрасла долчинка и въздухът натеза в дробовете им като блатна вода.

Стрелбата зад гърба им се усилваше. Могок се обърна, укривайки се зад група папрати, която стигаше по-високо от главата му. Вдигна оръжието си и се помести встрани, за да се прицели по-добре. Изведнъж политна с глава и тяло, разкъсани от съсредоточения автоматичен огън.

Мън се извърна и опря своя „Калашников“ в рамото си. Но спусъкът не поддаваше. Автоматът бе заял!

Под мишниците и по гърба му изби пот. Беше напълно беззащитен.

Той блъсна Ма Варада върху мочурливата земя и запълзя натам, където лежеше простряното тяло на Могок. Спря и се послуша, опитвайки се да долови и най-малкия звук. Дали го бяха забелязали? Дали точно в този момент не се намираше в нечий прицел? Той знаеше, че подобни мисли няма да му помогнат с нищо. Без оръжието на Могок така или иначе бяха мъртви. Протегна предпазливо ръка и придърпа автомата към себе си. Когато вече беше в ръцете му, бързо пропълзя обратно към Ма Варада, изправи я на крака и я повлече след себе си през гъстия, преплетен храсталак.

Оръжието, което му бяха дали, се бе оказало безполезно. Карма. Или може би го бяха повредили нарочно, за да улеснят по този начин екзекуцията му?

Сега нямаше време да разгадава този въпрос. Той тичаше през джунглата, край лицето му се мяркаха клони и папрати, в ухото си усещаше запъхтяното дишане на Ма Варада.

Напредваха на зигзаг, като отново и отново чуваха зад себе си трясъка на прекършени клони. След това звукът започна да идва от всички посоки и Мън разбра, че са обградени от стесняващ се обръч, подобно на дивеч.

Нищо чудно, че точно зад гърбовете им се вдигаше толкова шум, помисли си той. Тези войници изпълняваха ролята на викачи и тяхната задача бе да гонят дивеча напред, към истинските ловци.

Тази мисъл го накара да се закове на място. „Нито една стъпка, предприета напразно“, беше писал Сун Цу. И той поведе Ма Варада

обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Какво правиш? — прошепна тя. Лицето ѝ беше сбръчкано и изпито. Явно беше ужасена.

— Кротко — каза Мън. — Ако не искаш да умреш, следвай ме тихо и прави каквото ти казвам, без да задаваш въпроси.

Шумът на викачите му показваше посоката. Той провери автомата си — имаше достатъчно патрони.

— Толкова са близо!

Без да обръща внимание на разтреперания глас в ухото си, той се прикриваше от дърво на дърво, докато накрая видя първия от войниците. Тогава притисна Ма Варада към земята зад един дебел повален дънер и се нагласи в удобно положение за стрелба, опрял лакти в грапавата кора.

Когато видя ясно викача в прицела, натисна спусъка и го повали. После незабавно скочи и побягна към друго укритие под звуците на автоматичния огън на ловците надолу по склона. Знаеше, че те не могат да го видят, но отговарят на изстрелите му.

Появиха се още двама викачи, той стреля отново и със задоволство ги видя как се превъртат и падат в храстите. После продължи нататък, ослушвайки се за останалите. Не знаеше точния брой на войниците, натоварени с тази задача, но не можеше да си представи, че някой командир ще отдели повече от четири-пет души за подобна цел.

Досега станаха трима, помисли си той. В този момент забеляза четвъртия и го ликвидира с кратък откос от движение.

Приклепнал до една оголена скала, той смени пълнителя на автомата. Пестеше патроните си нарочно, за да не издава на ловците своето местоположение.

Ослуша се за още викачи, но не долови никакви признаци за тяхното присъствие. Тогава даде знак на Ма Варада да дойде при него. Би предпочел да изчака по-дълго, но знаеше, че не могат да си позволят подобен лукс. Твърде скоро ловците щяха да съобразят какво се е случило и да се впуснат по петите им.

Той я хвана за ръката и предпазливо се измъкна от прикритието на скалата. В този момент един рязък глас го накара да замръзне на мястото си.

— Не мърдайте!

Мън започна да извърта своя „Калашников“ по посока на гласа.
— Спри или ще ти раздробя коленете.

Петият викач беше съвсем близо до тях. Той се усмихваше широко и Мън виждаше, че единствената причина, поради която все още не ги е застрелял, е удоволствието, което му доставяше ситуацията.

— Мислеше се за много умен, нали? — каза войникът. — Ти си глупак.

Мън видя как пръстът му се напруга върху спусъка. Дулото на насочения към него АК-47 му се струваше огромно като гърло на минохвъргачка. Той пресметна шансовете си да успее да се извърти и стреля навреме. От толкова близко разстояние автоматът беше тромаво оръжие и Мън знаеше, че ще е мъртъв още преди да го е вдигнал. Не можеше да направи нищо. Той си представи изригващите от цевта куршуми, разкъсващата болка, прекъсването на живота и се приготви.

— Защо трябва да ви убивам сега? — каза войникът и хвърли късо парче връв в краката на Ма Варада. — Завържи го, кучко. Искам да гледам лицето му, докато си играя с теб. От месеци не съм виждал хубаво тяло като твоето. Ще ми се да се позабавлявам малко, преди да ви убия.

Злорадствайки, викачът насочи вниманието си към Мън. Изведнъж очите му се разтвориха широко и той изрече нещо нечленоразделно. Мън, който бе усетил край себе си някакво неуловимо движение, видя стърчащия от гърлото му нож и осъзна, че го е хвърлила Ма Варада.

Войникът залитна, като търсеше с пръст спусъка на автомата си. Оръжието на Мън описа дъга и той изпрати в гърдите му бърз, рязък откос, който го отхвърли навътре в храстите.

Ма Варада изтича до коленичилия, прегънат като марионетка викач и като опря крак в гърдите му, измъкна ножа си.

— Не забравяй автомата му — каза Мън. — От къде взе ножа? — попита той, когато тръгнаха наново.

— Откраднах го от Могок — отвърна тя. — Както виждаш, на нас ни беше по-необходим, отколкото на него.

— Карма — рече Мън с немалко възхищение.

— Карма — съгласи се тя, приемайки косвения му комплимент.

Но не бяха изминали и петдесет метра, когато той забеляза първите преследвачи. В този момент те също го видяха и се втурнаха към него. Мън сграбчи Ма Варада за ръката, приведе се ниско и рязко сви наляво. Зад тях започна стрелба и той разбра, че войниците ги настигат. Въпреки това не можеше да става и дума да се обърне, за да ги пресрещне. Те знаеха къде се намира, ясно им бе, че е въоръжен и опасен. Той не си правеше илюзии. Успехът му срещу викачите се дължеше единствено на изненадата.

Тъкмо се канеше да попита Ма Варада за местността, когато почувства някакво раздиране в хълбока си, сякаш се бе закачил за някой клон. После, сякаш отникъде, бликна кръв. Ма Варада изпищя, той се обърна към нея и видя кръвта, покрила лицето и шията ѝ. Бяха я улучили!

Бавно, понеже тя продължаваше да го гледа с ужасено изражение, Мън осъзна, че улученият е той. Погледна надолу и видя, че ризата му е пропита с кръв. Внезапно му се зави свят и краката му се подгънаха.

Ма Варада отскубна ръката си от неговата и зареди автомата. После се обърна с лице към преследвачите и се запромъква сред дърветата, стреляйки на къси, точни редове. Мън видя как един от войниците полита назад, покосен от куршумите, после още един. След това зрението му се замъгли и той се отпусна на колене. Главата му се поклащаше напред-назад като на ранено животно. Когато чу, че някой го вика по име, той слепешката насочи автомата си.

Ма Варада блъсна дулото встрани и го плесна по бузата. Зрението му бавно се избистри.

— Можеш ли да се изправиш? Можеш ли да вървиш?

— Войниците — прошепна той.

— Хайде, ставай. Превързах ти раните. — Тя изпъшка, хващайки го под мишницата. — Още малко. Вече сме почти извън територията им. Почти сме излезли от платото. Почти сме в безопасност.

Мън изскърца със зъби от усилие. Първоначалният шок от раните започваше да отминава и болката беше ужасна. С нейна помощ той се изправи и заедно се запрепъваха надолу по склона.

Мън затвори очи. „Почти в безопасност“, бе казала тя. Може би от адмирал Джъмбо или генерал Киу, който и от тях да бе лъжеецът. Но не и от Ма Варада. Той почти не я познаваше и със сигурност не ѝ

вярваше. И все пак, сега животът и благополучието му изцяло зависеха от нея.

Страданието му го правеше безпомощен. За да има някакъв шанс да оцелее, той бе длъжен да прави онова, което тя му наредеше. Знаеше, че може да умре. Имаше вероятност раните му да се инфектират, а в този първобитен край това означаваше сигурна смърт.

Знаеше, че не иска да умира, че ако краят настъпи, преди да се е добрал до Магъосника, ще си отиде с отворени очи. Мислеше не толкова за себе си, колкото за Тери. Тери бе причината да се завърне тук, да направи всичко онова, което бе направил в Шан. Ако не му се удадеше възможност да отмъсти за смъртта на Тери, животът му щеше да изгуби своя смисъл.

С тези мисли в главата, той се вкопчи още по-здраво в Ма Варада. Имаше нужда от нейната закрила. Кармата я бе преобразила от играчка на чужди интереси в богиня. Присъствието ѝ го караше да се чувства смъртен и уязвим. Властта над живота и смъртта му сега бе в нейни ръце и за пръв път, откакто бе напуснал Ванс, Мън се хвана, че се моли.

Защото той знаеше на какво е способна една богиня. Нейната сила беше парадоксална — тя поддържаше, закриляше и унищожаваше.

Морфея бе застанала пред високо огледало, така че Мило можеше да вижда цялото ѝ разсъблечено тяло наведнъж.

Излегнат на леглото зад нея, той каза:

— Сега започни да обличаш дрехите си бавно, една по една.

Тя се подчини, като ухажваше тялото си с нежни движения на ръцете, както знаеше, че той иска от нея. Не след дълго, стигайки до определена точка, тя го чу да става от леглото. В следващия миг беше вече до нея. Тя го усети горещ и твърд между бедрата си и затвори очи. Вдигна ръце над главата си и, потрепервайки, притисна влажните си длани в хладната повърхност на огледалото.

Машината, която двамата образуваха, затопли стаята като пещ.

— Каж ми — рече по-късно Мило, — какво изпитваш, когато мечтаеш за времето?

Очите ѝ бяха затворени. В това състояние тя му изглеждаше тайнствена като самото време.

— Ти си французин — отвърна Морфея. — Дори и да ти кажа, как би могъл да ме разбереш?

Лежаха свити върху леглото и той я обърна към себе си, за да вижда по-добре лицето ѝ. Светлината от града се процеждаше през пролуките на кадифените завеси и падаше върху лицето ѝ. От това тя заприличваше на „апсара“, една от небесните танцьорки, гравирани върху фасадите на древните храмове в Ангкор.

— Защо винаги ми говориш отвисоко — попита недоволно той, — сякаш съм дете или принадлежа към по-долна раса?

— Напротив — каза Морфея, като го галеше. — Говоря ти така, защото принадлежиш към по-висша раса.

Мило се отдръпна, като че ли го бе ударила.

— Ако това е шега, намирам я за доста странна.

— Съвсем не е шега — каза тя, — а урокът, който вие французите ни преподавахте в Индокитай. Това беше вашият особен талант — да ни изнасилвате, като в същото време ни убеждавахте в нисшестоящото ни положение в света.

— Положително не и моят талант. Никога не съм оправдавал подобна философия.

— Не конкретно ти, скъпи — успокои го тя. — Имах предвид французите като народ.

Мило се отпусна в леглото, внезапно угнетен от разговора. Морфея се привдигна на лакът и го погледна. Сложи ръка върху гърдите му, чувствайки ударите на сърцето му.

— Ето, че те разстроих.

— Не е заради теб — каза той и това беше истина. Думите ѝ не му бяха разкрили нищо ново. Голяма част от живота му бе преминала в опити да компенсира греховете, извършени от неговите сънародници в Индокитай. Не, причината за мрачното му настроение бе Магьосника. Ужасяваше го фактът, че неговият зъл гений е някъде там, че той, подобно на дявол, знае за съществуването на Мило — за неговия минал живот! — и го използва за своите собствени, злоторни цели. Неочаквано Мило се запита дали през цялото време не се е самозалъгвал. Действително ли беше свободен от влиянието на ЦРУ? Сега съзнаваше, че това не може да е така, преди да е разкрил какви са

плацовете на Магьосника. Единствено притежаването на тази информация щеше да го направи наистина свободен.

Морфея го целуна по устните нежно, с любов.

— Какво е това, което искаш да знаеш, мили?

Погледът на Мило се плъзгаше покрай нея към тавана, където отраженията от фаровете на колите осветяваха богатите, извити орнаменти, изкуството на един отминал век.

— Искам да ми кажеш — промълви бавно той, — как си се освободила от миналото.

— Не знам дали ще мога — отвърна тя. — Преди всичко, трябва да разбираш какво означава да си азиатец.

— Искаш да кажеш, да си бил затворник или роб. — Той си помисли за някогашното си робско положение спрямо американците, което в известен смисъл продължаваше и досега. Как мразеше тази унижителна роля! — Знаем какво е.

— Не че не ти вярвам — каза тя, — но мисля, че грешиш.

Ето го отново този поучителен тон. Мило не можеше повече да го понася и затова ѝ разказа всичко.

— Дълго време бях роб на група американци — започна той. — Те нареждаха и аз изпълнявах. Сега мисля, че съм намерил начин да се освободя от тях, но не мога да бъда сигурен. Има един американец, който продължава да ме преследва и който, подозирам, е надушил дирите ми, подобно на хрътка. Той е единственият човек, от когото се боя.

Морфея поглади челото му с ръка.

— Той ще те унищожи — каза тя. — Виждам, че вече се е постарал.

— Какво говориш? Той никога не се е опитвал да ми навреди.

— О, напротив — отвърна тя. — Трябва само да видиш колко се самоненавиждаш, за да разбереш до каква степен е успял.

Той се взря в нея, като мислеше върху думите ѝ. Нима винаги, когато се произнесеше, истината ставаше така болезнено очевидна? И Мило за пръв път осъзна дълбочината на нейната сила.

— Ти можеш да ми помогнеш — рече той. — Какво трябва да направя?

— Първо, трябва да отхвърлиш омразата — каза Морфея. — Омразата и страхът са две страни на една и съща монета. Когато

мразиш, ти се страхуваш. Омразата те прави пленник на времето. Тя е като болест, която превръща минутите в часове. Щом веднъж се простиш с омразата, останалото следва от само себе си. Освобождаваш се както от времето, така и от своето минало.

— В твоите уста звучи толкова лесно.

— Така ли? Съжалявам. Изключително трудно е.

Мило се обърна в леглото, заставайки с лице към голото ѝ тяло.

— Сигурно е нужна голяма самодисциплина, за да не мразиш и да не изпитваш страх.

— Да, наистина — отвърна тя. — Но също и чувство.

— Чувство?

— Човек трябва да се научи да обича дори своите врагове. Особено своите врагове. — Тя взе лицето му в дланите си. — На това ме научи ти, скъпи, тогава, когато се влюбих в теб.

— Значи съм бил за теб нещо повече от любовник. Бил съм твой учител.

— Учител — каза тя, — и враг.

Мило беше поразен.

— Приемала си ме за враг? — Той се взираше в лицето ѝ и постепенно проумяваше истинското положение на нещата. Какъв глупак се бе оказал в презрителното си отношение към нея. Нима не бе сторил с Морфея същото, което неговите сънародници бяха направили с Виетнам и Камбоджа? Беше обладал тялото ѝ отново и отново, без да си дава сметка за това какво прави и коя е тя всъщност. Ако трябваше да използва собствените ѝ думи, беше я изнасилвал, убеждавайки я същевременно в по-нисшестоящото ѝ положение.

Тя беше само една проститутка и затова, когато заговореше, той я слушаше с половин ухо, както се слуша обичливо, но капризно дете. Извън леглото тя не съществуваше за него въобще. Нищо чудно, че веднъж го бе попитала дали ще я заговори, ако се срещнат на улицата. Тогава си беше казал, че всъщност би му се понарявало да го видят с нея в обществото.

— Ти си дяволът, мили мой. — Тя го целуна. — Когато влезе в мен, аз те обикнах. Когато ме пренебрегна, аз пак продължих да те обичам.

Той я гледаше неразбиращо.

— Това е отговорът на въпроса ти — каза Морфея. — По този начин се освобождавам от времето и от миналото си. Прегръщам те и изпитвам единствено любов.

— Но какво получаваш в замяна? Откъде знаеш, че аз тайно не те мразя или, още по-лошо, не си ми безразлична?

— А така ли е?

— Не — отвърна Мило и в гласа му се долавяше благоговение. Морфея се усмихна, най-сетне удовлетворена.

Крис сънуваше как влиза триумфално в Париж. С бленуваната жълта фланелка на гърба той усещаше прилив на нови сили с приближаването на финалната линия. Беше ясен и слънчев ден. Пътят бе равен и сух и нямаше нищо, което да му попречи да финишира първи.

Тълпата, извън себе си от възторг, напираше срещу преградите и полицейския кордон. Много от зрителите развяваха малки американски знаменца и го подканяха — него, първия американец, който щеше да спечели Тур дьо Франс.

„Вече нищо не може да ме спре“, мислеше си с възбуда той.

Изведнъж видя Аликс да се появява от развълнуваното множество. Полицаяте, които охраняваха пистата, не я забелязаха. Той ѝ извика, но тя не го чу, нито го видя. Вместо това, изтича точно пред пътя на велосипеда му.

Беше толкова близо, че той разбра, че при тази скорост не може да избегне удара, дори и да свие встрани. Неочаквано, в мига преди да я блъсне, тя обърна глава и го видя.

Усмихна му се...

Крис се събуди, плувнал в пот.

Вече бе превалило пладне. През тежките завеси се процеждаха ярки слънчеви лъчи. Той се обърна и видя, че леглото до него е празно. Отиде до тоалетната. Сутан не беше и там.

Крис се върна до леглото, набра Щатите, след това номера на болницата. Сестрата на етажа му каза, че състоянието на Аликс е стабилно, макар както изглежда все още да не може да говори. Съобщи му още, че за следващия ден е насрочена операция, но не можа да му даде никакви подробности. Предната вечер се бе обадил в болницата и

оттам му бяха дали номера на кабинета на хирурга. Той бе позвънил там и бе узнал, че докторът е в операционната и ще остане там през целия ден.

— Майната ви! — бе казал тогава, тряскайки слушалката с мисълта, че целият свят е изграден от тайни.

Секретарката на Макс Стайнър се бе зарадвала да го чуе, но му бе казала, че Макс е на среща извън кантората. Крис му остави съобщение да разбере каква операция предстои на Аликс и да му се обади. Даде му и номера на хотела.

Сега той позвъни на рецепцията, но там нямаше съобщения за него нито от Макс, нито от когото и да било.

— Майната ви! — каза отново Крис и отиде под душа.

Докато горещите струи се лееха като водопад отгоре му, той се запита как трябва да се чувства човек, когато по време на акта любимата му произнася името на неговия брат. Това се бе случило, а ето че той не знаеше какво изпитва. Гняв? Болка? Обида? И трите заедно или нито едно от тях?

Струваше му се странно, че мозъкът му реагира на това със сънища за Аликс. Или по-точно за онова, което ѝ причиняваше, като се намираше тук. Но нима нещо щеше да се промени, ако бе стоял през цялото време до нея? Операцията на другия ден пак щеше да я очаква.

„Идиот, помисли си той. Тогава щеше да има някой друг, освен сина ѝ, който да държи ръката ѝ. Щеше да усеща край себе си присъствието на човек, на когото може да разчита. А вместо това ти си отишъл на шест-седем хиляди мили и се опитваш да удържиш водата между пръстите си.“

Тъкмо бе свършил с обличането си, когато Сутан влезе заедно със Сийв. Дватама се смееха, говорейки за нещо незначително, и Крис усети как стомахът му се свива.

— Виждам, че най-сетне си станал — каза Сутан, като му подаде хартиен плик. — Кафе и кроасани, с най-добри пожелания от кафенето зад ъгъла.

Крис отвори плика.

— Вие не сте ли гладни?

— Вече хапнахме в кафенето — каза Сийв. — Нищо чудно, че всички спяхме до късно, но аз се събудих с чувството, че току-що съм изиграл петнайсет рунда срещу Майк Тайсън. Сутан дойде с мен до

аптеката. Трябваше да изпълня рецептата, която ми предписа лекарят на хотела.

Крис седна до писалището. Докато се хранеше, Сутан каза:

— Реших да направя каквото мога, за да ви помогна.

Крис я погледна.

— И вече не те тревожи, че ще си продадеш душата? Не искаш ли да отидеш в рая?

— Нали имам двама ангели да ме пазят — усмихна се тя. — Не може да ми се случи нищо лошо.

Крис изгледа зачудено Сийв. Какво ли ѝ бе казал, за да я накара да промени мнението си? Знаеше, че обективно погледнато, това е без значение. Важен беше резултатът. Знаеше също, че чувствата, които изпитва, са нездрави. Мина му през ум, че ревността му, породена от бързото сприятеляване на Сийв и Сутан е някак притъпена от чувството за вина, задето бе изоставил Аликс. Явно след като не се нравеше и сам на себе си, останалите също преставаха да го интересуват особено.

— Във всеки случай — продължаваше Сутан, — по-късно днес ще наминем към Porte de Choisy. Това е азиатският квартал на Париж. Със Сийв решихме, че ще е най-добре да започнем оттам. Познавам района доста добре, а и дори Трангх да не живее там, не може да не се мерне по някое време, най-малкото, за да разбере от приятелите си дали съм идвала.

Ето го пак, този гърчещ се червей в стомаха му. Крис изсумтя.

— Не ви ли се струва малко елементарно? — Той допи кафето си и смачка остатъка от кроасана в картонената чашка. — Трангх не е толкова глупав.

— Естествено — сви рамене Сийв. — Просто решихме, че за момента това е най-добрата възможност. Освен, разбира се, ако си се сетил за нещо, което не ни е дошло наум.

Крис призна, че не е.

— Но, от друга страна, не съм и мислил много по този въпрос — добави той.

— Е, тогава можеш да помислиш, докато ние разгледаме Musée d'Orsay — каза Сийв.

Сутан кимна в знак на съгласие.

— А след това ще вечеряме в La Coupole и ще обсъдим стратегията си. Нещата се усложняват от това, че Трангх познава всеки един от нас по лице.

— Музей, а после и вечеря? Как я мислите вие двамата, по дяволите? — каза ядосано Крис. — Трябва да открием Трангх колкото може по-скоро. Той е единствената ни нишка към Магьосника.

— Това е напълно вярно — рече Сийв. — Но както ми каза Сутан, азиатците — поне от този тип, който ми интересува, не се срещат в Porte de Choisy преди падането на нощта. Тогава игралните домове заработват на пълни обороти, а проститутките излизат да си търсят клиенти. През деня там няма нищо, освен старци и майки с детски колички.

— Сигурен съм, че двамата ще се справите чудесно — каза Крис. — Защо не отидете без мен? Имам да свърша някои неща.

Сийв хвърли поглед към Сутан.

— Крис? — рече тя.

— Всичко е наред, Сутан. Наистина. Вървете двамата със Сийв. Забавлявайте се. Ще се видим по-късно. — Нямахше желание да се изяснява с нея сега, макар всъщност истината да беше, че нямахше желание да се изяснява със самия себе си. Противоречивите му чувства отведнъж му се видяха прекалено сложни, за да ги различи. — Хайде, тръгвайте.

Естествено, той нямахше да върши нищо и когато остана сам в стаята, почувства празнотата остро като болка. Запита се какво ли бе изпитвала Сутан, когато бе извикала името на Тери. Чудеше се дали и тя, подобно на него, мисли за това.

Загледа се надолу през прозореца. Видя как Сутан и Сийв пресякоха улицата и се запътиха по посока на Сена. Музеят се намираше достатъчно близо, за да стигнат до него пеша.

Знаеше, че все още има време да ги настигне. Познаваше Сутан достатъчно добре, за да отгатне маршрута им. Тя щеше да премине на левия бряг по Pont Alexandre III, любимия ѝ от безбройните мостове на Париж, и след това да продължи покрай Министерството на външните работи до кея „Анатол Франс“.

Те завиха зад ъгъла и се скриха от погледа му, но Крис не помръдна от мястото си. Искеше му се да направи така, че времето да се върне обратно и тя никога да не бе произнесла това име.

Но веднага щом ги изгуби от очи, съзнанието му отново се превключи върху Трангх. Още от сблъсъка им в изоставената конюшня в Турет очите на вьетнамеца не преставаха да го преследват. Фактът, че той бе убиецът на Тери, му се струваше странен и ужасяващ.

Как беше възможно това?

Сийв бе решен да се докопа до Трангх и Крис се беше съгласил да му помогне. Но вътре в себе си той не искаше нищо друго, освен да избяга. Трудно му бе да признае страха си, да приеме разочарованието от това, че не е такъв герой, за какъвто бе започнал да се смята. Но в края на краищата той не беше Тери. И все пак не беше и онзи, старият Крис. В какво се бе превърнал тогава?

Той не знаеше, но останките от животинските му инстинкти му подсказваха, че един човек държи отговора.

Трангх.

Крис стана и хвърли останките от храната си в кошчето за боклук. След това си облече сакото и излезе от стаята.

Когато слезе на улицата, тръгна по посока на Шанз-Елизе и спирката на метрото. Никога по-рано не бе чувал за Порт дьо Шоази, но го откри на картата на метрото, в южните покрайнини на града. Проследи маршрута, който трябваше да измине, и видя, че трябва да се прекачи на Шатле и да вземе линия номер седем до Мари д'Иври.

Купи си билет за втора класа, пхна го в процепата и бързо премина през въртящата се преграда.

Даяна откри къщата на Моник без особени затруднения. Тя се намираше на около четири мили извън градчето Ийст Бей Бридж, върху тясна ивица земя, разделяща океана от залива. Това не беше някой от типичните за Ийст Енд домове с техните сложни, претрупани покриви от избелели до мръсносиво кедрови дъски.

Тук линиите бяха по-скоро неокласически, с широки фронтони, плочест покрив и стени с ярко бяла облицовка. Брад Уолф я бе снабдил с ключове, както и с инструкции, тъй че не срещна трудности с полицейските ключалки.

По това време на годината, извън почивните дни, районът изглеждаше необитаем. Луксозните вили все още бяха безлюдни след дългата, сурова зима тук, в самия край на Лонг Айленд.

По шосето нямаше никакво движение, като се изключат случайните джипове и блейзъри на рибарите.

Отвътре къщата съвсем не беше такава, каквато си я бе представяла. Стаите тегнеха от дебели персийски килими, тъмно дърво я богато орнаментирани завеси. Имаше вид повече на градски дом, отколкото из вила край морето.

Тя дръпна завесите встрани, потръпвайки от влагата, която бе започнала да се просмуква в къщата заедно със студа. Отвън дървена пътечка пресичаше дюните по посока на широко разпрострелия се плаж. Там, където боята беше изжулена от зимните ветрове, по дървото се забелязваха тъмни петна. Леките метални скоби, които захващаха дъските, бяха корозирали от солта.

Даяна се запита колко може да струва поддръжката на подобно място и потрепери. За човек, живеещ на полицейска заплата, не беше благоразумно да се замисля върху подобни въпроси.

Всичко в тази къща беше с огромни размери, сякаш нуждите на обитателите ѝ обхващаха непознати за Даяна сфери. Можеше ли, да речем, човек да прави върху седемметров диван нещо, за което да не му е достатъчен и един с три пъти по-малка дължина?

Листата на екзотичните растения имаха нужда от забърсване, а в кухнята Даяна откри полуизядена купичка с котешка храна, но не и самата котка.

След като направи обиколка на къщата, тя отново се върна в главната спалня. Все пак, бе дошла, за да открие признаци, че тук живее още някой — някой, на когото, ако Брад Уолф беше прав, Моник бе служила за прикритие. Приятелят на Маркърс Гейбъл.

Спалнята, която заемаше цяло крило на къщата, беше тежка, чувствена, разточителна. Край овалното легло имаше малко канапе, тапицирано с кретон на цветя. Огледалните врати на стенните шкафове криеха зад себе си безбройни рафтове, пълни с дамски дрехи, а под тях — зашеметяващи редове от обувки. Против волята си, Даяна усети как в гърдите и се надига завист. Когато си полицай, помисли си тя, се изисква голяма душевна сила, за да бъдеш беден.

Вдясно имаше полицаи с украшения — гривни, огърлици, обици, брошки и тем подобни — не скъпоценни, но добре изработени и нелишени от стойност.

Даяна провери размерите на дрехите и обувките и установи, че са принадлежали на една и съща жена. Що се отнася до украшенията, те явно бяха подбирани по един вкус. Тя не можа да открие в спалнята нищо, принадлежащо към мъжко облекло — нито в степните шкафове, нито в масивния френски гардероб, съдържащ палтата, жакетите и спортните комбинезони на Моник.

Колкото до нощните масички, в едната имаше пакетче салфетки, маска за спане, бурканче нощем крем „Ойл ъв олей“, шишенце силно сънотворно и две книги с меки корици, едната, от които трилър, а другата — „А l’Ombre des jeunes filles en fleurs“, вторият том на „Спомени за отминали неща“ на Марсея Пруст. Чекмеджето на втората нощна масичка беше празно, но вътре нямаше прах.

Аптечката на обширната баня съдържаше обичайния набор от шишенца, бурканчета и кутийки. Още два флакона сънотворно, единият с бензедрин, другият — с валиум. Нищо за отбелязване. Сапунът на ръба на кръглата вана беше от „Касуел Маси“. Тя го помириса — беше жасмин.

Мина ѝ през ума, че щеше да е прекалено лесно, ако неочаквано бе открила мъжки одеколон или чифт тиранти. И все пак имаше чувството, че догадката на Брад Уолф е правилна. Може би причина за това беше видът на чистото, сякаш току-що изпразнено чекмедже.

С тази мисъл в главата тя се върна в спалнята и прегледа всичко отново. Прелисти дори страниците на книгите, с отчаянието на детектив от някой роман, който се надява да намери хитроумно скрита улика, като например написана в полетата бележка. Нямаше нищо.

Вече се канеше да затвори чекмеджето на нощната масичка, когато погледът ѝ попадна върху флакона с приспивателните таблетки. Тя го вдигна, невярваща на очите си. Той не беше на Моник! Надписът върху него гласеше: Рийд Паркс. И тъй, кой по дяволите...

Главата ѝ рязко се изправи. Тя застана напълно неподвижно, в очакване да се повтори звукът, който току-що бе чула. След като не последва нищо, Даяна пусна шишенцето в джоба си и извади служебния си револвер.

Стана и заобиколи леглото, докато гърбът ѝ опря в стената откъм вратата. Тя беше отворена към коридора и останалата част на къщата.

Даяна си позволи един бърз поглед. Денят беше слънчев, но широките ивици сянка от спуснатите завеси скриваха вътрешността на

къщата от погледа ѝ, сякаш се намираше в гора.

Стиснала здраво пистолета в изпънатите си ръце, тя предпазливо излезе в коридора. Погледът и се мятеше вляво и вдясно, опитвайки се да пробие сумрака, в който тънеха вратите на спалните и далечният край на коридора.

Слухът ѝ се напрягаше да долови някакъв звук. Какво бе чула преди малко? Шум от стъпки? Беше сигурна, че е заключила входната врата след влизането си. Но, разбира се, полицейските катинари, които бяха отвън, трябваше да останат отключени. Означаваше ли това, че някой, който имаше ключ от къщата, бе влязъл вътре?

Тя отминаваше спалня след спалня и баня след баня. Тъмнина и прах изпълваха ъглите. От кухнята се излизаше в трапезарията, която също така пустееше. Даяна чу как се включи генераторът на хладилника. Избръмчаването му отегна, усилено от тишината. Можеше ли това да е шумът, който бе чула?

Оттатък в гостната се мержелееше диванът, огромен като стена. Тя бързо притича зад него, като държеше насочения пистолет. Празното пространство ѝ отвърна с насмешка.

След кухнята коридорът, прекъснат от главното крило на къщата, продължаваше към гимнастически салон, аудиокабинет, библиотека, както и още една баня.

Като не изпускаше коридора от очи, тя се промъкна до входната врата. Резето не беше спуснато; вратата беше отключена. Значи някой наистина бе влязъл след нея.

Даяна чу звука и в същия момент видя сянката. Пистолетът ѝ описа дъга и тя насмалко не отнесе главата на котката. Животното измяука срещу зейналото дуло, после се прозина и безшумно се отдалечи в тъмнината.

Цялата в пот, Даяна започна да трепери от внезапния приток на адреналин. Тъй като нямаше за какво да го изразходват, мускулите ѝ нервно подскачаха от излишъка на енергия.

Тя тръгна по коридора, послушвайки се и за най-малкия шум. Изведнъж замръзна. В полумрака на гимнастическия салон забеляза приклекнала в очакване фигура. Даяна се усмихна на себе си и запристъпва напред, придържайки се към най-дълбоката сянка.

Когато прецени, че ъгълът за стрелба е подходящ, се изправи, като държеше фигурата в прицела си.

— Не мърдай! — изкрещя тя. — Полиция!

В следващия миг се удари с трясък в рамката на вратата. В главата ѝ избухнаха ярки светлини, а револверът ѝ се запързала по излъскания под на салона. Дали именно тогава осъзна, че цялата стена пред нея представлява огледало, а онова, в което се е прицелвала, е било просто отражение?

Вероятно да, защото веднага след това я обгърна тъмнина, обитавана единствено от мисълта.

Кога всъщност бе взел решението да не дава на Магьосника „Гората от мечове“? Мило не знаеше точно, но подозираше, че е стигнал до него тогава, когато си бе дал сметка, че Магьосника иска смъртта на Сутан, независимо от това дали ще получи трите оръжия, или не. Без съмнение, той искаше също така и смъртта на самия Мило. Но не веднага. Това не беше в неговия стил.

Ето защо съзнанието, че това решение може да му коства живота, не възпря Мило. Не че не се боеше да умре, дори напротив. Но повече се страхуваше от онова, в което съзираше смъртен грях.

По този начин той бе започнал да разбира ужаса, който изпитваше от Магьосника. Морфея бе прозряла, че този смъртен страх се дължи на омразата в сърцето му. С нейна помощ Мило бе открил, в действията на Магьосника цялото изпользвачество, алчност и похот, присъщи на западняците — както французи, така и американци — в Индокитай. С други думи, бе познал в негово лице тъмната страна на самия себе си.

Съществуването на Магьосника беше като огледало, поставено пред собственото му лице. В него той виждаше отразена безскрупулната експлоатация на жена си, както и на онези, които бе използвал в Камбоджа, Бирма и Виетнам. Тогава си бе казал, че всичко това е в името на мечтата му да освободи Индокитай от влиянието на Запада, да го върне в някогашното му щастливо първично състояние.

Но в огледалото се отразяваше също жестокостта на Пол Пот, геноцидът над камбоджанския народ и последвалото му поробване от виетнамците, и в крайна сметка от Съветския съюз, който на свой ред контролираше Виетнам.

В отчаяното си желание да очисти Индокитай от болестта на експлоатацията, той само бе спомогнал за разпространението на заразата. Заради него самите азиатци сега бяха носители на радикалните идеали, които му бяха скъпи и на които се бе помъчил да ги научи с търпение и любов, а вместо това ги бе обърнал в собствените им противоположности.

Всичко това той осъзна може би след завръщането си у дома от поредната среща с Логрази.

— Казах му — рече Логрази, като дъхаше насреща му, — че ще се присъединя към него. — Лицето му имаше наситения цвят на закоравял пияница. Под вездесъщия си тренчкот носеше вечерен костюм. Двете не си отиваха и му придаваха вид на човек, който е трябвало да излезе неочаквано.

— И какво ви отговори той?

Двамата стояха в сянката на Гранд опера! Широкият „Булевард на капуцините“ гъмжеше от блъскащи се туристи. Разнородната по стил фасада от времето на Втората империя, увенчана от знаменитата скулптура на Карпо „Танцът“, беше ярко осветена, така че сградата се превръщаше във фар за цели квартали наоколо.

— Не изглеждаше изненадан.

— Нямах това предвид — рече Мило. — Какво ви каза за своя план?

— Свързан е с канала за доставка на хероин от платото Шан — отвърна Логрази. — Включва както адмирал Джъмбо, така и генерал Киу.

— Но това е невъзможно! Та те са непримирими врагове.

— Не знам това — каза Логрази. — Знам само, че на Върджил му трябват пари. Много пари.

— За какво?

— Не знам.

— Притиснете го — рече Мило. Беше толкова близо до тайната на Магьосника, че едва можеше да го понесе. — Сега вие и той сте съдружници. Длъжен е да ви каже.

— Не е толкова лесно. Не искам да събуждам подозренията му.

— Направете го и толкова! — възкликна Мило, обзет от нетърпение. — За нас е жизненоважно да знаем намеренията му. В противен случай не можем да го унищожим.

— Разбирам — кимна Логрази.

Но сега, когато се взираше в нощта през прозореца на своя кабинет, Мило знаеше, че Логрази не бе разбрал нищо. Единствено Магьосника и той разбираха естеството на съзиданието и разрухата. То гласеше, че в Азия, както и навсякъде, абсолютната власт покварява абсолютно. Но каква би била в такъв случай оценката на неговото собствено съучастничество? Ако трябваше да започне всичко отначало, щеше ли съзнателно да снабдява Пол Пот с оръжие? Мило знаеше отговора. Да, стига да имаше и един шанс на хиляда, че камбоджанецът ще го използва, за да освободи страната си от външна интервенция.

Това, което околните считаха у него за егоизъм, Мило възприемаше като решимост. Едно учение е безполезно, бе преподавал той — толкова успешно, както му се струваше тогава, ако човек го държи единствено за себе си. Главната повеля на евангелието, след като го разбереш, е да го разпространяваш.

Но каква трябваше да е съдбата на онези, които, веднъж обучени на Светото писание, принизяваха принципите му в угода на своите собствени цели? Положително Бог така, както го разбираше Мило, трябваше да ги порази. Но тогава трябваше ли да има още един Бог, или Той да притежава и друго лице — това, което познаваше Морфея.

„Възмездието е невъзможно без омраза, бе казала тя. Омразата е невъзможна без страх.“

— Елате утре вечер в десет в парка, където се срещаме винаги — рече Логрази в краткото си телефонно обаждане преди няколко минути. — Мисля, че дотогава ще съм готов с отговорите, които искате.

Мило си спомни голямата скулптурна стена в Ангкор Ват, изобразяваща хиндуисткия мит за произхода на света. Равана и Хануман, боговете на мрака и светлината. И помежду им — Вишну, поддържащ равновесието на силите.

Но какво би станало, ако в своята корист двамата по-малки богове успеяха по някакъв начин да съборят Вишну и да получат пълна свобода? Отговорът беше само един — хаос.

Седнал в тъмния си кабинет, Мило гледеше през прозореца и се опитваше да мисли за Магьосника без страх.

— Ако умра, има едно място, където искам да бъда погребан — каза Мън.

— Няма да умреш — отвърна Ма Варада.

— Защо си толкова сигурна?

— Слепецът ти приготви отвара. Пиеш я вече трети ден. Още си жив и треската ти е спаднала. Най-лошото мина.

Вечерта беше като жива от звъна на медните камбани, сребърните цимбали и бронзовите гонгове, удряни от монасите в оранжеви одежди, от чиито храмове, манастири и пагоди се носеше тази неспирна музика.

— А куршумът?

— Преминал е през меките тъкани на лявата ти страна, точно между ребрата и тазовата кост. Надявах се, че е така, след като видях, че можеш да ходиш, макар и с болки. Основният проблем беше да не изгубиш прекалено много кръв.

— Карма — каза той.

Тя се усмихна.

— Карма.

И двамата знаеха какво биха означавали счупените ребра или раздробеният таз. Тогава отварата нямаше да му помогне и той никога нямаше да оздравее.

Мън затвори за миг очи. Усети силен мирис на водни биволи и червен жасмин.

— Къде сме?

— В Саджаинг, в самите покрайнини на Мандалей^[2]. — Тя се зае с превръзката му и той почувства лека болка. — Доста трудно ми се удаде да избегна вниманието на властите. — Ма Варада носеше традиционната пъстра памучна рокля, пристегната на възел над гърдите ѝ. — Опасно е да оставаме за по-дълго тук.

След падането на Паган в началото на четиринайсети век Саджаинг се бе превърнал в столица на някогашното кралство Шан. Понастоящем той бе център на будистката вяра в Бирма. Тук майките изпращаха своите синове за „шин-пю“ — въвеждането в тхераваданския будизъм. Може би само един от сто решаваше да се отрече от света на хората, за да бъде посветен в Сангха, ордена на монашеството. Монахът, или „понджи“, притежава само осем

предмета — три роби, бръснач, с който да бръсне лицето и главата си, игла, с която да кърпи разпраните места на робите си, цедка за вода, да не би случайно да погълне живо същество, пояс и дървена купичка за милостиня. Последната е единственият му източник на препитание, тъй като той преживява от просия.

— Спомена за някакъв слепец — каза Мън. — Кой е той?

— Един от хората на Магъосника.

— Будистки монах?

Тя се усмихна.

— Шегуваш ли се? Разбира се, че не. — Вече беше привършила с бинтоването на раната му. Ръцете ѝ пипаха внимателно и нежно. — Едва сега имам възможност да ти благодаря, задето ми спаси живота.

— Ти вече ми се отплати, като спася моя — рече Мън.

Тя го погледна сериозно.

— Мисля, че никой друг не би могъл да убеди генерал Киу да ме свали от кръста.

— Той положително е сбъркан тип.

Дори да бе схванала шегата, Ма Варада не го показа с нищо.

— Има ориз и манго — каза тя. — Гладен ли си?

— Само за познания. Разкажи ми за Магъосника.

Тя му подаде грубо издялана купа.

— Само ако ядеш. Само ако се държиш добре. — Мън чу шумоленето на памучната ѝ дреха, когато тя се настани по-удобно край него. — Някога го обичах. Той беше дошъл в селото ми да набира хора за своята организация, когато ме видя. Аз бях на шестнайсет години и Северна Бирма представляваше за мен целия свят.

Той ми показа колко съм се заблуждавала. Любеше се с мен и ме учеше на... всичко. Или поне така мислех аз. Показваше ми света и ми говореше за това, как един ден щял да бъде негов. В своята наивност, аз му се смеех. Оттогава никога повече не съм го смятала за глупав.

Мън внезапно се подразни.

— Какво искаш да кажеш, че се е превърнал в Безмилостния Минг?

— Не те разбирам.

— Безмилостния Минг е герой от комиксите, решен да завладее света. Никой не го приемал сериозно, освен Флаш Гордън.

— Мисля, че трябва да приемеш Магьосника съвсем сериозно — каза Ма Варада.

— Слушай, цели държави напразно са се опитвали да завладеят света. Мислиш ли, че ще повярвам, че един човек е способен на това?

Ма Варада бе вперила очи в лежащите си в скута ръце.

— Разбира се, всичко зависи от това какво разбираш под завладяване на света. Ако говориш за сила и принуждение — естествено, че е невъзможно. Но ако става дума за натрупване на капитал и постепенно проникване в националните и международните конгломерати чрез целенасочено изкупуване на акции, то аз знам, че той вече здраво е стъпил в повечето от промишлено развитите страни на света.

Мън се вторачи в нея така, сякаш изведнъж бе започнала да бълва огън от ноздрите си.

— От къде си научила всичко това?

— А ти как мислиш? — усмихна се тя.

Той изсумтя.

— Магьосника никога не е давал охотно каквото и да било, особено знания.

— Това е напълно вярно — рече Ма Варада. — Предполагам, че е съзрял в мен нещо различно. Когато ме срещна, аз бях неоформено, неуго дете. Той ме отведе и стана мой баща, мой наставник и учител, мой бог. Това му се нравеше. В крайна сметка откри, че колкото повече ме обучава и ми се доверява, толкова повече заприличва на бог. „Струва ми се, каза ми веднъж, че през целия си живот съм чакал този случай.“ Мисля, че това, което имаше предвид, беше пълната власт над едно човешко същество, възможността да извае от живата глина индивид по свой собствен образ и подобие.

— И сега ти го предаваш — каза Мън, който съвсем не бе сигурен дали тя не го лъже, или, което можеше да бъде още по-фатално, не му казва полуистини.

Ма Варада поклати глава.

— Не предавам нищо, а най-малко Магьосника. За него винаги съм била просто предмет. Той дърпа конните и аз се движа, подобно на марионетка. Чувам неговия шепот в главата си така, както ти чуваш вятъра в клоните на дърветата. Той никога не ме напуска.

Аз искам — аз трябва да получа своята свобода. Вече не помня дори името си. Варада е името, което ми даде Магьосника. Всичко, което виждаш в мен, му принадлежи. Но макар да ме създаде, той не можа да ми вдъхне живот. А това е, което сега искам по-силно от каквото и да било. И ще направя всичко възможно, за да го постигна.

Мън не знаеше как да постъпи. Трябваше да се измъкне от Бирма. Озовеше ли се веднъж в Тайланд, щеше сравнително лесно да стигне до Бангкок, а оттам и у дома във Ванс. Но за да стори това, имаше нужда от Ма Варада. Трябваше да ѝ довери имена и места, които пазеше в свята тайна.

Хипнотичното бръмчене на молещите се монаси бе надвиснало над подножието на хълмовете и изпълваше следобеда, подобно на омара, проникваща във всяко ъгълче на Саджаинг.

Молитвите се наслояваха в главата му като тамян, отваряйки отдавна запечатани врати. Самите монаси сякаш му казваха какво да прави.

— Някога, когато не беше възможно да остана повече в Камбоджа, дойдох на това място — каза Мън, като дори докато говореше, продължаваше да се пита защо се доверява на тази жена, която можеше да го превърне в играчка в ръцете си. — Постъпих в един „кяунг“, за да изучавам будизма. Впоследствие живях в пагодата Каунгхмудау — тази с облия купол, който според легендата е огледален образ на идеално изваяните гърди на любимата жена на крал Тхалун.

— Трудно ми е да си те представя като монах — каза Ма Варада.

— Много пъти съм престъпвал предписанията на вратата — рече Мън. — Тъжно е да съм отново тук, в люлката на будизма. Това ме кара да осъзная колко далеч съм се отклонил от Благородния път на правилното намерение и правилното поведение.

— Някога си притежавал духовна цялост — каза тя, — и дори не си го съзнавал. — Очите ѝ сякаш сияеха, дори в сенките на падащия здрач. — Изгубил си онова, към което аз така отчаяно се стремя. Ти не си глупак, нито луд. И все пак си обърнал гръб на живота. Можеш ли да ми кажеш причината?

— Гняв — отвърна Мън, като самият той го осъзнаваше за пръв път. — И отчаяние.

— Все още ли ги изпитваш? Огънят още ли не е догорял?

Молитвите, които се носеха от свещените обители, превръщаха въздуха в хляб и вино. Цялата питателна сила на вселената бе събрана в това място и Мън дълбоко съжали, че някога го е напуснал. Гневът и отчаянието, разбунили някога духа му, го бяха направили сляп за дълбоката тишина, която носи покой. Той се бе оставил да бъде замесен във войната, да бъде използван както от французи, така и от американци и така бе скъсал с единственото, място, където бе намерил благодат.

— Огънят е угаснал — каза с известно учудване той.

Ма Варада се усмихна и го целуна.

— Тогава ти можеш да ми помогнеш да постигна своята цялост. Изминах дълъг, дълъг път, преди да стигна до тук.

Мън я гледаше и в главата му се въртяха мисли, които вече бяха половин молитви.

— Познавам хора тук — каза той, вземайки най-сетне решение.

— Отиди в пагодата Сун Ю Поня Шия и намери начин да се срещнеш с тамошния „сайядау“. Кажи му къде съм и че се нуждаем от помощ. Той ще се погрижи за останалото.

Но когато тя стана, Мън я хвана за ръката.

— Кажи ми — рече той, — как се случи така, че ме доведе точно в Саджаинг?

Тя сви рамене.

— Стана отчасти случайно. От друга страна, това място е разположено близо до Шан и представлява естествен междинен пункт по пътя към платото и обратно. При това е пълно с будистки монаси, които не изпитват симпатии към социалистическия режим.

Това бе също така единственият град в Централна Бирма, в който Мън имаше приятели, и той тайно се запита какво ли е говорил по време на треската си. Беше ли бълнувал? Дали не бе казал нещо за уговорката си с генерал Киу да обърне Ма Варада срещу Магъосника?

— Освен това гъмжи и с хора на Магъосника — каза той, като си мислеше за слепеца.

— Няма нито един, освен слепеца. Но дори да имаше, нали вода и теб. Не мога да използвам обичайните си канали.

Мън пусна ръката ѝ, затвори очи и се отпусна. Каквато и да бе истината, сега той нямаше нужната сила, за да промени хода на

събитията. Ако Ма Варада не го предадеше, щеше да оцелее. Но ако и тя, както адмирал Джъмбо, таеше нещо друго наум?

Даяна дойде на себе си с глава, пълна с пясък. Усети поклащане под себе си и разбра, че се намира в лодка. Пред погледа ѝ цареше такава пълна тъмнина, че тя веднага разбра какво се бе случило. Очите ѝ бяха превързани.

— А, събудихте се най-сетне. — Беше приятен мъжки глас, дълбок и уверен.

Даяна опипа край себе си и се учуди, че не е завързана.

— И както се досещате — каза гласът, — това е много добре за онова, което смятам да правя.

— Защо не махнете тази превръзка? Бих искала да видя как изглеждате, мистър Паркс?

— О, да. Рийд Паркс. Почти бях забравил този си псевдоним. Но после се сетих за лекарството, което ми бяха предписали и което Моник бе започнала да използва. Затова и се върнах в къщата. Аз съм педантичен в това отношение.

Даяна се опита да се изправи и се блъсна в ръба на една седалка. Падна тежко върху бедрото и лакътя си.

— Хм. Май наистина имате нужда от малко помощ.

Тя усети как я вдигат от палубата и я натискат да седне върху нещо, което на пипане приличаше на пейка. Вдигна ръце, за да снее превръзката от очите си, но той я удари толкова силно, че тя пак се стовари на пода. Веднага след това отново я дръпна върху пейката.

— Не прави нищо, което не ти е наредено — каза Паркс. — Това е първото правило.

Даяна седна с изправен гръб и ръце покрай тялото. Лицето я болеше толкова силно, че очите ѝ се наляха със сълзи и за момент тя бе благодарна, че е с превръзка. При подготовката по освобождаване на заложници я бяха учили, че е важно по никакъв начин да не се подсилва усещането за власт у похитителя. В крайна сметка, именно то е неговата движеща сила. Печеленето на преимущество чрез създаване на страх и болка е единственото оръжие, с което той разполага.

— Коя си ти и какво правеше в моята къща?

— Мислех, че къщата е на Моник.

— Второто правило — каза той, — е да отговаряш на въпросите ми.

— Я умирай.

Тя чу как Паркс се разсмя.

— Добре, както кажеш. В такъв случай сега ще се позабавляваме. — Той я дръпна грубо за косата и главата ѝ се отметна назад. — Третото правило е „Не се съпротивлявай“.

Китките ѝ бяха кръстосани една върху друга в скута и здраво завързани с въже. След това я отведе като добиче до някакъв парапет.

Без каквото и да било предупреждение, Даяна усети силен тласък в гърба. Изкрещя и се опита да запази равновесие с ръце, но със завързани китки това беше невъзможно. Тя се преметна над парапета, превъртя се и падна с тежък плясък в ледените вълни.

Солената вода изпълни носа и устата ѝ и тя започна да се задушават, като гълташе и се давеше, борейки се да изплува от дълбочините. Но всеки път, когато главата ѝ се показваше над повърхността, тя усещаше върху темето си ръката му, която отново я натискаше надолу.

Не ѝ оставаше време да диша, камо ли да мисли.

Сега научаваше на собствения си гръб, че учебната теория и истинският живот са две съвсем различни неща. Въпреки подготовката си, вече усещаше как първите хладни пипала на паниката пропълзват в стомаха ѝ, докато се мятеше наоколо в отчаяно усилие просто да оцелее.

Тя имаше силни крака, които успяваха да я задържат край повърхността. Но тази близост на въздуха, светлината, живота само още повече усилваше паниката ѝ, тъй като не можеше да избяга от властта на Паркс.

Отново и отново се опитваше да отплува встрани от него, но той държеше здраво въжетото, с което я бе завързал, и, все едно бе уловил някоя риба-меч или мако, всеки път неумолимо я връщаше точно към мястото, където протегнатата му ръка я очакваше, за да я задържи под самата повърхност на водата.

Дробовете ѝ горяха, в ушите ѝ бучеше. Чу някакъв познат глас да крещи и осъзна, че това е баща ѝ, който ѝ бе вдигнал страшен скандал в деня, когато съобщи вкъщи, че се е записала в полицейската академия.

Впрочем, той вдигаше скандали постоянно — истинска противоположност на общоприетата представа за спокоен китаец. Но този път беше по-различно. Не по отношение на него, а по отношение на майката на Даяна. Тя не направи никакъв опит да защити дъщеря си от гнева на своя съпруг, както бе постъпвала винаги по-рано.

— Така и не се научи какво означава да бъде жена — редеше той вечните си упреци. — Само мисли как да се прави на мъж, как да върши работата на мъжете. Какво ѝ става, мозъкът ѝ ли не е в ред? Къде е чувството ѝ за Ин и Янг?

По това, че този път майка ѝ не каза нищо, Даяна разбра, че по свой начин тя е не по-малко разстроена от баща ѝ заради нейната постъпка. Това я натъжи дълбоко, но не ѝ попречи да завърши академията с най-висок успех в групата си.

Паркс я изтегли за косата и щом главата ѝ се показа над водата, Даяна изпищя силно и продължително. Висейки така, с чувството, че корените на косата ѝ са пламнали, тя поемаше на големи глътки въздух, прекалено заета с този първичен рефлекс, за да мисли да се освободи.

Смътно чу гласа на Паокс да произнася:

— Коя си ти? Какво правеше в къщата ми?

— Аз... аз съм нюйоркски полицаи.

— Разбира се, така пише и в документите ти. — Той я разтърси и тя изпищя отново. — Смяташ ли, че съм толкова глупав, та да повярвам на тая история? Какво ще търси нюйоркската полиция в графство Съфък? Не, документите ти са също толкова фалшиви, колкото и приказките ти.

И тя отново потъна в солената вода, която нахлу в ноздрите ѝ, отново започна своята борба за живот. Студът изсмукваше силите ѝ. Но този път към, него се прибавяше и изтощението — не само физическо, но и емоционално. Паниката, съчетана с облекчението от това да я държат — макар и болезнено — във въздуха, а не под водата, бе сломила твърдостта ѝ.

Сега тя с ужас осъзна, че Паркс я държи за косата не само, за да не изплува на повърхността, но и за да не потъне прекалено надълбоко.

Умирай, му бе казала тя и действително го бе мислила. Мина ѝ през ум, че ако сега той умре, тя нямаше да има достатъчно сила, за да се спаси и щеше да потъне като камък в чернотата под себе си.

Колкото и да бе абсурдна, тази представа я изплаши, което бе достатъчно, за да ѝ подсказже цялата отчаяност на положението, в което се намираше.

Като опитен риболовец Паркс почувства, че тя е на предела на силите си и я дръпна над водата за едно кратко вдъхване, преди да я потопи отново.

След това я изтегли обратно в лодката, смъкна превръзката от очите ѝ и се взря в лицето ѝ.

Даяна примигна. Пред нея стоеше мъж малко над четирийсетте, с остри черти и обветрено, загоряло лице на човек, който прекарва много време на открито. Имаше преждевременно посребрена коса, дълга като на рок звезда, и ниско подстригана прошарена брада. Беше напълно сигурна, че го вижда за пръв път.

— Добре дошла в реалния свят — каза той.

Даяна вече започваше да трепери не само от студ, но и от преживяния стрес.

— Така — кимна Паркс. — Виждам, че имаме известен напредък.

— Студено ми е. — Зъбите ѝ тракаха толкова силно, че ѝ бе трудно да говори.

— Коя си ти?

Тя му каза името си.

Паркс изръмжа и дръпна рязко въжетото, така че тя се отлепи от мястото си и политна, препъвайки се, към парапета. Видя го да се приближава към нея и разбра, че отново ще я хвърли зад борда.

Погледна надолу към водата. Знаеше, че няма да издържи под повърхността нито секунда повече. Тогава се обърна към него и му разкри всичко — коя е, каква задача ѝ е възложил Сийв, каза му за своето сътрудничество с Брад Уолф и за това, че бе открила двойната самоличност на Арнълд Тот — Маркърс Гейбъл. Постъпката ѝ съвсем не изглеждаше чак толкова ужасна. По-скоро ѝ се струваше, че изплюва бучка отрова, заседнала в гърлото ѝ.

Но щом свърши, заля я вълна от отвращение към самата себе си и тя се свлече на земята, плъзгайки се надолу по парапета. Чувството, че е предала всичко, което някога е имало значение за нея, я накара да заплаче от яд и унижение.

Колкото до Паркс, той вече не се интересуваше от нея. Беше влязъл в кабината си и набираше някакъв номер от портативния телефон.

Даяна не откъсваше очи от гърба му. В този миг имаше само едно същество, което мразеше повече от себе си, и това беше Рийд Паркс. Именно тази омраза вля сили в изтощените ѝ тяло и дух.

С едно-единствено движение тя стана и се хвърли отгоре му. Той трябва да бе усетил нещо, защото в последния момент понечи да се обърне. Заради това вместо с брадичката си, се удари в палубата с рамо.

При все това, Даяна го удари в гърлото, преди да успее напълно да се извърне към нея. Той започна да я рита точно над бърбреците, но в ударите му нямаше сила. Тя стовари коляно върху гърдите му с цялата си тежест и ребрата му поддадоха, пробивайки кожата и мускулите.

— Кучка! — изкрещя Паркс.

Точно тогава ръбът на дланта ѝ го улучи в гърлото с такава сила, че счупи гръкляна му. Разтреперана и запъхтяна от внезапно забушувалия във вените ѝ адреналин, тя гледаше как животът го напуска. И едва когато последната светлина в очите му угасна, си даде сметка за чудовищността на своята постъпка.

Рийд Паркс — единствената им нишка — беше мъртъв шанс, в буквалния смисъл на думата. Той вече никога нямаше да им каже кой е всъщност и каква е била ролята му в контрабандния канал. Даяна бе забравила едно от основните правила при критична ситуация: остави емоциите си за у дома.

Паркс здравата я бе прекършил, и то в повече отношения, отколкото някога би могъл да узнае. Заради него тя бе престанала да бъде блюстител на закона. Най-сетне разбираше какво бе сторила със Сийв смъртта на брат му Доминик. Паркс бе станал причина и тя, както Сийв, вече да не е обвързана от закона. Но законът беше свещен. Тогава в какво я превръщаше всичко това? Тя не знаеше. Разбираше само, че сега е пленник на това, което бе сторила тук. Пълното отчаяние, което настъпва само когато човешкият дух е в най-ниската си точка, я обхвана и тя започна да трепери като в треска.

В този момент забеляза светещия червен дисплей на преобърнатата телефонна слушалка. Десет искрици проблясваха в сянката на кабината, подобно на тайнствени писмена в мрака.

Тя пропълзя до тях и се взря в номера, който Рийд Паркс бе избрал.

Мабюс седеше сред мъглявата обстановка на „Дезирополис“. Пиеше уиски и се взираше в стената от звуци, която клубът издигаше около него. Тъмни вентилатори с широки перки, въртящи се пред прожектори с бяла светлина, правеха въздуха зърнист и безцветен като в черно-бял филм от четирийсетте години.

Жени в къси поли, с малки шапчици, кацнали върху старателно завити прически, излагаха на показ крака, стегнати в чорапи с ръб отзад. Млади мъже в широки панталони си съперничеха за вниманието им с други, облечени в спортни сака по американски образец. Съвременната рок музика караше сърцата да бият ускорено.

Но за Мабюс тази удивителна звукова стена беше като бял шум, екран, върху който да съзерцава противните останки от своето минало. След като се завърна от пепелището, в което се бе превърнало селото му, той не можеше да мисли за нищо, освен за онова, което му бе причинила Луонг, дъщерята на Ван Нгок. Той бе плюл отгоре ѝ, бе извадил мъртвите очи, с които го бе обрекла, и езика, произнесъл присъдата, но не бе успял да се изтръгне от нейната хватка. Проклятието ѝ все така тегнеше над главата му — обвинение, предявено от колективната душа на неговия народ, от десетките хиляди мъртви, и толкова много от тях — по негова вина. Чрез нейната уста те му казваха, че знаят за вероломството му и го проклинат заради това.

И той разбираше, че сега, подобно на Махагири, е осъден за своите грехове да съществува извън „самсара“, колелото на живота, завинаги лишен от прераждане.

Беше обречен на хилядата ада на „Муй Пуан“. Не бе роден от жена и от него нямаше да тръгне поколение. Той вече не съществуваше. Единственото, което му оставаше, беше да умре.

И все пак? Все пак той пламтеше в невидим огън. Душата му се гърчеше в пламъците на възмездието. Неговите очи, а не тези на Луонг, бяха зеещи ями, обитавани от неспокойните, измъчени души, които не му даваха покой. Неговият език, а не този на Луонг, тръпнеше от неизречените хули на невинните, изпържени е котела на войната.

Само по време на пленничеството му го бяха посещавали ангели, които в пълната чернота на килията можеха да понесат присъствието му. Само в тези върховни мигове на екстаз, когато вътре и вън се смесваха, в бъдеще, настояще и минало се преплитаха в потока на съзнанието му, той виждаше причина да запази своя живот.

Беше му минавало през ума, че ако се предаде на врата, ще може да разруши проклятието на Луонг. След като той не можеше да се убие, врагът щеше да стори това вместо него.

Но за свое най-голямо объркване откри, че вече не знае кой е врагът. Дали Северен Виетнам, или Южен? Мозъкът му отказваше да си спомни какво е било или дори да размишлява върху това, което беше сега. И тогава Мабюс осъзна, че може да се предаде и на двата лагера без никаква разлика. Всеки от тях беше врагът.

„Красиви, пламенни млади създания. Той отива на война — не се преструвай“ — пееше женски глас над оглушителния, омагьосващ звън на китарите. Басов акорд, достатъчно силен, за да изпопадат хлабавите пломби, обгърна залата. „Ти ще обичаш Аладин Сейн“.

Светлините в „Дезирополис“ притежаваха огромна сила. Те събаряха преградите между въображаемо и реално. Ако някой танцуваше тук, то бе, за да се озове на друго място и в друго време. А който въобще идваше тук, го правеше, защото миналото предлагаше обещания, а също така и тайни.

Разпитвачът на Мабюс, който с течение на месеците се бе превърнал в Кама Мара, Любов и Смърт, магьосникът на Заблудата, му бе разтълкувал неговия сън със змията, макар Мабюс да не можеше да си спомни да му е разказвал за него.

— Змията — му бе казал Кама Мара, — не е пречистила душата ти. Змията е илюзия, но твоите грехове не са. Сега очакваш да ти кажа, че ако ми откриеш всичко, което искам да знам, аз ще пречистя душата ти. Но аз няма да те излъжа. Ти и аз станавме прекалено близки, за да го сторя. Нима някога си имал по-добър приятел от мен? Такъв, на когото да можеш изцяло да се довериш, който ще се грижи за теб и никога няма да те изостави, каквото и да научи за теб? Истината е, че никой не може да пречисти душата ти. Ти си отвъд изкуплението.

— Но аз мога да ти предложа нещо, което никой друг няма да ти предложи — продължаваше Кама Мара. — Мога да ти предложа избавление. Мога да ти предложа края.

В киното на това място би трябвало да настъпи затъмнение, но Мабюс не притежаваше подобна привилегия. Животът му, безкрайна лента от пушеца плът и разтопено стъкло, неизменно продължаваше.

Жените, които идваха в „Дезирополис“, до една търсеха нещо изключително. Тези създания сякаш съществуваха единствено сред блясъка на нощта. Когато надутите им кавалери ги въртяха по дансинга, екстазът, който замъгляваше стъклените им погледи, бе толкова безсмислен, че превръщаше интереса на Мабюс в отчаяние. Но естествено, името заради това той идваше тук. Съвременният свят бе прогонил всяка надежда у посетителите на този клуб и той се чувстваше сред тях, ако не уютно, то поне у дома си.

Кинематичното осветление разкриваше по-рано тъмни ъгълчета от неговото минало; извивките на танцуващите, съдържащи повече еротика, отколкото движение, приемаха странни, неочаквани очертания.

По всяка вероятност той в крайна сметка бе заобичал Кама Мара, ако човек можеше да определи понятието любов като пълна зависимост от някого.

В адската черна яма на южновиетнамския затвор Мабюс се бе научил да управлява времето, поради което мъчителите му не успяха да го пречупят с пълната самота, която караше останалите затворници да се хвърлят срещу стените. Но накрая започна да цени времето, което прекарваше със своя разпитвач. Той никога не виждаше лицето му, нито дори пълния му силует. В нищожния проблясък сивкава светлина, който му се предоставяше по време на беседите с Кама Мара, Мабюс успяваше да мерне само някоя бегла извивка, или в най-добрия случай — очертанията на крак или ръка. В крайна сметка, всичко, по което можеше да се води, за което можеше да се хване, беше гласът.

И в момента, в който осъзна, че този глас е пътят към спасението му, той го накара да замлъкне.

— Твоята грешка е, че обмисляш как да избягаш от този лагер — говореше Кама Мара. — Смяташ, че си затворен тук. Но истината е, че ти всъщност си затворник на собственото си смрадливо, безполезно тяло.

Кама Мара имаше навика да обикаля около Мабюс по време на разпитите. Сега той спря, както често правеше, зад правия тръстиков стол, на който Мабюс седеше гол, и хвана раменете му с пръсти.

— И това е съвсем логично. Тялото може да се осакати, да се разболее, да умре. — Докато говореше, започна да мачка плътта на Мабюс. — Тялото ти е нечисто и тази нечистота постепенно замърсява твоето съзнание. За да достигнеш нирвана, ти трябва да изхвърлиш тялото си. Първата стъпка по този път към просветлението е да изпразниш съзнанието си от цялата насъбрана там мръсотия.

Този ден, или тази нощ — той така и не разбра кое от двете, да не говорим за точното време, Мабюс вдигна ръце назад и нагоре, сграбчи лицето на Кама Мара и палците му потънаха в меките очи, преди разпитвачът да успее да реагира.

Той бавно приведе главата му надолу към себе си, докато тялото се гърчеше и мятеше като подложено на електрически ток. Облян в кръв, с ръце, пълни с плътта на Кама Мара, Мабюс целуна студените му устни.

След това, облечен в неговата униформа, излезе необезпокояван от затвора. Но като възмездие за това, че бе убил човека, който обичаше (или от когото зависеше изцяло, в зависимост от гледната точка), очите му никога вече не бяха същите. Без тъмни очила слънчевите лъчи изгаряха мозъка му, а ярката светлина го заслепяваше.

— Прощавай, ако съм закъснял.

Мабюс леко извърна глава към фигурата, която се вмъкна до него на малката масичка.

— Няма за какво да ви прощавам.

Мъжът, седнал в дълбока сянка, леко кимна в отговор. По лицето му играеха червени и пурпурни отблясъци, обрисувайки красивите му черти, лъскавата му кожа, гладка и лишена от пори, подобно на восък.

— Добре ли си?

Взорът на Мабюс преминаваше през този образец на еластичната хирургия и виждаше Магъосника такъв, какъвто беше някога.

— Горе-долу. А вие?

— Аз? Аз се занимавам с онова, което обичам — каза Магъосника. — Мачкам топките на хората. — Той даде поръчката си на сервитьорката, без да попита Мабюс дали иска още едно питие. — Нещо, което би трябвало да вършиш ти — продължи той, след като тя се отдалечи. — Има един въпрос, който ме безпокои. Непрестанно се питам защо все още не си убил Крис Хей?

— Трябва първо да го открия.

— Мислех, че ще го убиеш в Ню Йорк, както ти бях наредил. След като не успя, мислех, че ще го убиеш в Турет. Не ми ли каза именно това, когато се обади от летището в Ница?

— Да. Но обстоятелствата се промениха. „Вратата към нощта“ беше у него.

— Вярвам, че си му я взел.

— Да.

— Значи си можел да го убиеш. — Светлината падаше върху лицето на Магьосника като върху гранит, озарявайки изваяните изпъкналости и вдлъбнатини, които при внимателно вглеждане нямаха нищо общо с естествената човешка анатомия.

Мабюс поклати глава.

— Ако бях убил Сутан Сирик или нападнал него, той щеше да унищожи кинжала. Направихме размяна.

— Трябвало е да го убиеш след това.

— Бях дал дума.

— Дал си дума? — Смехът на Магьосника отекна и се сля с рок музиката, предизвиквайки дисонанс, неприятен като изражението върху красивото му лице. — Че откога твоята дума струва пукната пара?

— Съмнявам се, че той знае нещо, което би могло да ни навреди — рече Мабюс. — Питам се дали наистина трябва да го убиваме.

Магьосника наклони глава и го изгледа с любопитство.

— Откога ти влиза в работата да се съмняваш в онова, което ти се нарежда? Аз заплаших Тери и може би сбърках, тъй като по този начин му дадох време да си състави план. Това, че ти го уби, преди да ни каже къде е истинската „Врата към нощта“, положително беше сериозна грешка. Но след като всичко това е вече факт, длъжни сме да приемем, че Кристофър Хей е замесен в играта. А какво знае и какво — не, вече няма да ме засяга, след като е мъртъв. Вярвам, че бях достатъчно ясен.

— Ще го убия — рече Мабюс, изправен вдървено на стола си.

— Точно така — каза Магьосника, като допи чашата си на една голяма глътка. — А след това вземи „Гората от мечове“ от онзи идиот Мило. Щом най-сетне си се добрал до тоя прословут кинжал, време е и трите оръжия да дойдат при мен.

— Това беше целта ни от самото начало.

— Но пък беше станало толкова забавно да измъчваме мосю Мило — рече Магьосника. — Знаеш ли, че накарах Логрази да му заповяда да убие Сутан? Не е ли смешно? — Той се вгледа в каменното лице на Мабюс, после каза: — Нещо е станало с теб в Америка. Изгубил си чувството си за хумор.

— Мило ми нареди да му доведа Сирик. Каза ми да го направя така, че да изглежда като смърт.

— Явно е решил да ме заблуди. Виждам, че още му е останало малко въображение.

— Не разбирам — рече Мабюс, — защо сте заповядали на Мило да убие Сирик, след като сте знаели, че не може да го стори.

Магьосника нададе неприятен смях.

— Исках да го видя как ще се гърчи като червей на рибарска кука.

Мабюс се размърда на мястото си.

— Да изпълня ли нареждането му?

Магьосника се усмихна.

— И да, и не. — Усмивката му се разшири в гримаса. Приличаше на тигър, който оголва зъби при вида на жертвата си. — Организирай тази мнима смърт, както ти е казал. Заведи Сутан при него. И после я убий пред очите му.

Мабюс беше потресен.

— Но това ще означава да скъсам с Мило. Той ще разбере, че вие сте ми наредили това; ще разбере, че по време на цялата си служба при него тайно съм работил за вас.

— О, да — кимна Магьосника. — Той трябва да знае, че съм бил в течение на всяка негова стъпка. Това е част от плана, който съм му приготвил. Но преди това го очакват още изненади. Мило трябва да получи добър урок. Първа ще умре Морфея. След това Сутан. Едва когато съществата, които обича, бъдат унищожени, ще дойде неговият ред.

— Предполагам, че ще пожелаете да го убиете със собствените си ръце — каза Мабюс.

— Това, което искам да направиш, ще бъде доказателство за твоята вяроност — рече Магьосника. — Ти ще убиеш Мило.

— Но той все още може да ни бъде полезен.

— Вече не. — Магьосника търкаляше чашата между дланите си. — В Щатите претърпяхме известен провал. Част от мрежата ще трябва да се създаде наново. Сега тъкмо изрязвам гнилите места. А най-забавно ще бъде изрязването на Мило.

Мабюс гледаше как Магьосника си проправя път към изхода на претърпкания клуб. Беше се научил да се придвижва с оная заплашителна, поклащаща се походка, която използваша каубоите във филмите. Той затвори за кратко очи, сякаш за да им даде да отпочинат след дълго виране в жестока светлина.

*„Кой ще обича Аладин Сейн.
Сълзите на милиони правят фонтан,
когато слънцето изгрява.
Кой ще обича Аладин Сейн...“*

Мабюс наблюдаваше танцуващите, долепи бедра под тъжните звуци, които се носеха подобие на сън от високоговорителите, и мислеше отново за краткия си сблъсък с Кристофър Хей. „Можел си да го убиеш.“

Той действително имаше намерение да го убие, както бе убил и неговия брат. Какво го бе спряло?

Бе попаднал в плен на някаква тъмна сила, както никога в черната яма на южновиетнамския затвор. Някакъв див инстинкт за самосъхранение вътре в него, който бе откликнал на водовъртежа, кръжащ дълбоко в очите на Кристофър Хей. Мабюс си представи, че потъва в него, опита се да се освободи и след като не успя, най-сетне се предаде.

И щом го стори, бе осенен от прозрение, толкова силно, че го накара да потрепери. Тук ставаше дума не просто за надежда за оцеляване.

В лицето на Кристофър Хей той бе видял пред себе си свободата.

— Не знам — каза Сийв над посредствената вечеря в „Ла Купол“. — Може би съм твърде глупав, но не разбирам нищо от него.

— От кое? — попита Сутан, като побутваше кървавицата из чинията си.

— От това изкуство.

Сутан вдигна рамене.

— Не се притеснявай. Ние, французите, притежаваме специфичната способност да караме чрез изкуството си всички други да се чувстват непълноценни.

Двамата бяха заобиколени от може би най-знаменитите колони в Париж. На тях висяха картини и рисунки от Пикасо, Шагал и Леже, парижките художници, оставали нерядко без стотинка в джоба. В този град на светлината единственото им богатство било тяхното изкуство, с чиято помощ те ядвали и пиели на това място, прекарвайки времето си в своята чудесна компания.

Той отпи от бирата си.

— А на теб как ти се стори?

— Ами... — Сутан изведнъж осъзна, че не може да си спомни нито едно от произведенията, които бяха видели. Губеше й се дори самият интериор на музея „Дорсе“.

Следобедът не беше протекъл според плановете ѝ. Когато стигнаха до левия бряг на Сена, тя поиска да се върнат обратно. Но Крис го нямаше в хотела, нито бе оставил някаква бележка на рецепцията.

Докато излязат от музея, вече беше станало време за вечеря. Сутан се обади в хотела, но Крис все още не се бе прибрал.

— Какво има? — попита Сийв, отмествайки чинията си. Не знаеше дали се дължи на главоболието, или на болките във врата, но нямаше никакъв апетит. — В Испания казват, че е по-лесно да говориш с човек, с когото не си споделял живота си.

— От там ли си? От Испания?

— Да, там сме родени брат ми и аз. — Той сви рамене. — Но не си спомням нищо от нея. Родителите ни са дошли в Щатите, когато съм бил двегодишен. Мисля, че това е най-доброто нещо, което са направили през живота си. — Сийв изпитваше онази гордост от Америка, присъща на всички емигранти. Той погледна към чинията ѝ. — Няма ли да ядеш тези неща?

— Не. Искаш ли ги?

— В никакъв случай — каза той, като направи знак на келнера. — Просто ми става лошо от миризмата им. От която част на прасето се правят?

Сутан се засмя.

— В твоето състояние е по-добре да не знаеш. — Когато масата беше почистена, поръчаха кафе.

— Какво правиш? — попита тя, като го видя да оглежда просторното помещение, осеяно с гроздове от претъпкани с посетители сепарета.

— Нали тук винаги има знаменитости?

— Да, но не се озъртай да ги търсиш. Най-важното в „Ла Купол“ е да се поддържа атмосферата на снобизъм. Когато Джакомети е прекарвал тук дъждовните следобеди, рисувайки върху салфетките, никой не се е заглеждал. Когато Бекет, Бунюел и Джоузефин Бейкър са идвали да се хранят, никой не ги е сочел с пръст.

— Това са имена отпреди много години.

Тя сви рамене.

— Същото важи и за Катрин Денъов или Жан-Пол Белмондо.

— Не е същото — отбеляза той. — Някога е имало Фицджералд, Модилиани и Мен Рей.

Тя кимна с глава.

— Всичко се променя. Би трябвало да го знаеш.

— В света на полицаия — отвърна той, — всичко винаги е едно и също. Не си ли чувала, че именно така хващаме престъпниците? Те просто не могат да не се повтарят отново и отново. Направо е трогателно.

Сийв се отдалечи под червените и златистите светлини, за да се опита да се свърже с Даяна, но нямаше късмет.

— Какво ти става, наистина? — каза той, когато се върна на масата. — Не си хапнала абсолютно нищо.

— Нито пък ти.

— Аз поне имам причина. Всичко ме боли по-зле и от осемдесетгодишен старец, а как се отразяват на стомаха ми всички тези хапчета само един Господ знае. Какъв е проблемът при теб?

Сутан сипа захар в кафето си и дълго време наблюдава въртеливото движение на лъжичката. Най-сетне каза:

— Снощи в леглото извиках името на Тери.

— Така ли? И какво?

— В този момент бях заедно с Крис.

— О...

Тя облиза лъжичката и я остави встрани.

— Ето, че сега и аз имам основателна причина.

— Не знаех... искам да кажа, не ми беше идвало наум, че вие двамата...

— А сега, след като знаеш?

— Чудя се какво ли е да спиш с двама братя.

Сутан едва не плисна кафето си в лицето му и той го усети. Въпреки това, не помръдна.

— Никога няма да разбереш, освен ако не си обратен — каза тя.

— Братя или сестри, има ли някакво значение? Знаеш какво имам предвид.

— О, знам, и то много добре. — Сутан беше извън себе си от гняв.

— Съвсем естествено е да се запиташ подобно нещо. Бас държа, че и Крис си го е помислил, когато си промълвила „Тери“ в ухото му.

— Глупости. — Но тя бе забелязала особения израз на лицето на Крис, когато го оставиха в хотела, и знаеше, че Сийв е прав.

Като видя физиономията ѝ, Сийв каза:

— Ние с теб почти не се познаваме. Мисля, че след като ми задаваш въпрос, нищо не ми пречи да ти кажа истината. — Той отпи половината си кафе. — Между другото, преди малко прояви забележително самообладание, като остави кафето си в чашата.

— Как успяваш да ме разсмееш дори и тогава, когато ти се сърдя?

Той се усмихна широко.

— Това е нещо, на което ме научи баща ми. Наричаше го номер за оцеляване. Освен носенето на тухли това беше единственото, което знаеше.

— Крис е оставил приятелка в Ню Йорк.

— Да, знам.

— Така ли? От къде?

— Само от полицейския отчет. Името ѝ е Аликс Лейн. Била е тежко ранена, когато Трангх е нахлул в апартамента на Крис. Тя е

помощник-окръжен прокурор. Знаеш ли какво означава това? — Сутан поклати глава. — Държавен обвинител за цял Ню Йорк.

— Той се опитваше да се свърже с нея в болницата.

— Струва ми се, че това е безнадеждна работа — каза Сийв.

— Защо? Много тежко ли е пострадала?

— Доста. Трангх ѝ е прерязал гърлото.

— О, Господи. — Лъжичката ѝ тракна в ръба на чашата.

— Било е истинска касапница. — Той я гледаше пронизателно.

— Мислиш си, че Крис ще се върне при нея заради това, което е преживяла, ли?

— Точно сега не знам какво да мисля. Знаем само, че искам всичко това да свърши. Искан ми се Трангх да беше мъртъв.

— И аз бих искал същото.

Сутан сложи глава върху дланите си.

— Но той не е. Той е някъде там, навън. И ние трябва да го открием, за да се доберем чрез него до Магъосника.

— Слушай — каза Сийв, — ти не си длъжна да правиш нищо. Можеш още сега да си тръгнеш и да забравиш, че Трангх някога е съществувал.

— Мислиш ли, че мога да забравя, че Тери е съществувал, или онова, което му стори Трангх?

— Това е съвсем различно.

— Защо? Защото съм жена?

— Защото не си полицай.

— Искаше да кажеш нещо друго и много добре го знаеш.

Сийв се загледа надолу към чашата си. Опита се да си представи Даяна по дирите на Трангх, ако виетнамецът успееше да го убие. Не можа, а и не мислеше, че би могъл.

— Права си — съгласи се той. — Да бъдеш полицай, да мислиш като полицай също има значение. Но истината е, че не смятам, че една жена притежава нужната твърдост и целенасоченост, за да изведе подобно преследване до успешен край.

— Сигурно мислиш, че жената ще спре насред път, за да роди едно-две бебета, след което бушуващите майчински инстинкти ще я накарат да забрави за всичко останало.

Остроумието ѝ го накара леко да се усмихне.

— Жените като че ли винаги имат в съзнанието си и нещо повече, освен смърт — каза той. — Достатъчно е да кажем, че Джек Изкормвача не може да е бил жена, и да сложим точка по този въпрос.

— Аз ще намеря Трангх — рече Сутан, — и ще го убия.

— Само недей да го правиш заради мен.

Тя изсумтя презрително.

— Не се притеснявай.

Сийв се усмихна широко и Сутан разбра, че целият разговор е бил само уловка, целяща да я наостри за предстоящото преследване. Действително, какво знаеше той за Порт дьо Шоази, или въобще за Париж? Тя му бе нужна като водач и като стръв.

— Какво щеше да правиш без мен? — попита Сутан.

Сийв отпи от кафето си.

— Нека оставим ненужната храброст настрана — каза той. — Не искам да се опитваш сама да се справиш с Трангх. Вече веднъж си го правила и знаем резултата.

Лицето ѝ пребледня от ярост.

— Това копеле Крис! Не съм му разрешавала да казва на никого.

— Може и така да е — кимна Сийв. — Но положението коренно се промени. Сторил го е от безпокойство за теб. Той...

— Не ме интересува защо го е сторил.

— Не ти вярвам. Човек трябва да е извънредно глупав или ограничен, за да смята така, а ти не си нито едното, нито другото.

— Мислиш си, че знаеш всичко, нали?

— Аз търся истината — отвърна Сийв. — В моята професия знанието неизбежно е най-ценната стока. — Той побутна с пръст чашата върху чинийката си. — Или, ако трябва да отговоря по пряко на въпроса ти, знам само онова, което съм видял или чул, и нищо повече.

— Когато видя Трангх отново — каза тя, — ще го убия. И ти си глупак, ако не ми вярваш.

Сийв сви рамене.

— Не се съмнявам, че ще опиташ, но ще бъде жалко, защото тъкмо сега той ще те унищожи. Според Думите на Крис, ти си прекалено изплашена. Или не е така?

Сутан извърна глава, но не каза нищо.

— Неестествено щеше да бъде, ако не се страхуваше от него — каза меко Сийв.

— Не се боя от Трангх — отвърна тя. — Боя се от себе си. — И Сутан му разказа за своята подготовка, за това, как Мън я бе научил да убива. Но премълча, че е убивала човек. Това беше нещо твърде болезнено, твърде лично и тя вече се питаше дали не бе сбъркала, споделяйки го с Крис. Фактът, че той знаеше за убийството и за последвалото ѝ разкаяние, довело до опита да отнеме собствения си живот, я караше да се чувства слаба и уязвима. А Сийв и бездруго имаше обезпокояващата способност да я кара да се чувства така.

— Струва ми се, че Мън е направил добре, като те е обучил.

— Това е опростяване на нещата.

— Така ли? А аз мисля, че е реализъм.

Сутан наклони глава и го изгледа.

— Как приема жена ти твоята безчувственост?

— Не съм женен.

— Приятелката ти тогава. Сигурно си имаш някое момиче в Ню Йорк.

— Момиче? — каза той, като си помисли за Даяна. — Не знам.

Тя се засмя.

— Що за отговор е това „не знам“?

— Имам, да — каза неуверено Сийв, — но не съм сигурен...

— За нея или за себе си?

Сийв допи кафето си.

— Хайде да вървим. Тук и без това е много претъпкано.

— Точно като в Ню Йорк, нали? — Тя сложи ръка върху неговата. — Седни. Моля те. Не каза ли преди малко, че ние сме просто двама непознати. Не би трябвало да има нищо, което да не можем да си кажем един на друг. — Тя се усмихна. — Каквото и да ти кажа, аз не съм ти достатъчно близка, за да се обидиш. А и ти не си ми толкова близък, че да изпитвам нужда да лъжа, за да щадя чувствата ти.

Сийв се отпусна отново на стола си. В съседното сепаре жена в черна копринена рокля от „Шанел“ и шапка от леопардова кожа, закрепена върху русата ѝ коса с диамантена игла, съсредоточено ядеше стриди. Не си бе направила дори труда да свали вечерните си ръкавици.

— Въобще не прилича на Ню Йорк — отбеляза Сийв. Когато им донесоха още кафе, той ѝ разказа за Даяна, завършвайки с думите: —

Никога не съм бил особено добър във връзките си с жените. Работата заема твърде много място в живота ми.

— Това сигурно е удобно.

— Кое?

— Искам да кажа, че сигурно те улеснява да се измъкнеш от връзките, когато започнат да стават твърде дълбоки или твърде неудобни.

— Чакай, чакай, не ме разбирай погрешно. Няма нищо подобно.

— Така ли? Нима не харесваш предимствата на ергенския живот?

— Един полицай — особено един полицай като мен, не знае какво означава удобство. Най-редовно прекарвам по цяла нощ на предната седалка на колата. Ям студени, мазни пържени картофи и кафе, което е толкова гъсто, че може да се използва като боя за печки.

— Нямам предвид работата ти — каза Сутан. — Говоря за самия теб. Мисля, че сериозните чувства те карат да се чувстваш неудобно.

— Господи, та аз дори не знам какво разбираш под сериозни чувства.

— Престани да се залъгваш. Всеки знае. Отделен въпрос е дали го признава сам пред себе си.

— От къде знаеш толкова много за тези неща?

— Учудва ме, че питаш — отвърна тя. — Аз обичам двама братя и това разкъсва душата на Крис.

Група тийнейджъри влязоха с провлачена походка през стъкления портал и по повелята на оберкелнера се тръшнаха в едно от сепаретата. След секунди около тях се разстла цигарен дим като от погребална клада. Погледът на Сийв дълго остана прикован в тях или може би в нищото. Най-сетне той отново се обърна към Сутан.

— Истината е, че се страхувам.

— От обвързване ли? Всеки се страхува.

Сийв поклати глава.

— Не е това, или поне не това е най-главното. — Той се озърна наоколо. — Ще си взема едно питие. — Поръча си уиски и преди да продължи, го глътна наведнъж. — Онова, от което се страхувам, е смъртта.

— Но това е нелепо — каза тя. — Само виж професията си. Трябвало е да станеш счетоводител или библиотекар.

— Може би. Но тогава нямаше да мога да се понасям.

— Значи си станал полицай, за да докажеш пред самия себе си, че не те е страх?

— Донякъде — кимна той. Помисли си за баща си. Може би съм искал да го докажа на теб, татко, мина му през ума. — Във всеки случай, това беше причината да вляза в армията. А след като се завърнах у дома, ми изглеждаше напълно естествено да продължа да „служи и защитавам“.

— А приятелката ти?

— С този страх съм достатъчно зле и сам. Но със семейство...

— Може би семейството ще прогони страха ти — рече Сутан. — Не си ли помислял за това? В известен смисъл, семейството представлява продължение на живота, дори и след смъртта.

Сийв продължаваше да усеща в гърдите си парещата топлина на алкохола. Жената в копринената рокля беше привършила стридите си. Сега той забеляза малкото къдраво пуделче, което бе седнало до нея и я гледаше предано с кротките си, доверчиви очи.

В другия край на помещението тийнейджърите се губеха в мъгла от цигари „Голоаз“. Две момичета, облечени в блузки без ръкави и поли с цвят на пелин, танцуваха, като се въртяха бързо една друга по пътеките между масите. Келнерите в бели сака със завидна невъзмутимост отстъпваха встрани пред това явно опасно препятствие. Виждаше се, че не им е за пръв път. Сийв затвори очи.

— Не може ли да се приберем в хотела? Главата ми се пръска.

Когато отвори очи, Аликс видя пред себе си непознато лице. Последното, което помнеше, бе смътното усещане за движение, докато я караха, вече в полусъзнание, към операционната. Впечатлението беше за белота и блестящ хром, за утроба, задвижвана от гигантска машина, туптяща с двойните удари на огромно сърце.

След това ѝ се стори, че пада, пада до безкрайност. И колкото по-надолу падаше, толкова повече се усилваше ужасът ѝ, тъй като бе все по-уверена, че няма да преживее края на шеметния си полет. Защото падането ѝ ставаше все по-бързо и по-бързо и краят беше вече близък.

И тогава в мъждивата, подземна светлина забеляза Дик, застанал върху една издатина. Извика му, той обърна глава и ѝ се ухили, докато

тя прелиташе край него.

Аликс изкрещя.

В този момент видя, че под нея, върху друга издатина, стои Кристофър. Той протегна ръце напред и тя разбра, че силата и смелостта му са достатъчни, за да я хване. Той не се страхуваше, подобно на Дик, че тежестта и ускорението ѝ ще го отнесат от скалния корниз.

Тя се усмихна, приближавайки протегнатите му ръце, със съзнанието, че е спасена. Докато, в последния миг, той не ги дръпна към себе си.

— Не! — изкрещя Аликс. — Не!

Тя падаше.

Все по-бързо и по-бързо, докато...

— Аликс, чуваш ли ме? — попита Макс Стайнър.

Тя примигна и разрови паметта си за име, което да прикрепи към това лице.

— Познавам ли ви отнякъде?

Изречението, което видя отпечатано на лицето му, беше нещо средно между загриженост и възторг.

— Господи! — възкликна той. — Трябва да повикам доктора. Вие можете да говорите!

Тя протегна неуверено ръка. Ту изплуваше, ту потъваше отново; всичко ѝ се струваше нереално. Част от нея, предадена от Дик и Кристофър, все още продължаваше да пада. Сграбчи ръкава му и установи, че така ѝ е много по-лесно да се задържа на повърхността на съзнанието. Все пак, движението ѝ се стори истинско изпитание. Беше много уморена.

— Не си отивайте. — Гласът ѝ, подобен по-скоро на дрезгав трак, ѝ прозвуча странно. Но хубаво. Толкова хубаво!

— Казвам се Макс Стайнър — рече той. — Приятел съм на Крис.

— Вие се грижете за сина ми.

Той кимна, радостен от самия факт, че може да разговаря с нея.

— Той е чудесно момче, Аликс.

— Добре ли е? — Клепачите ѝ натежаваха. Нямахше сили дори да ги държи отворени. А имаше толкова неща, които искаше, които трябваше да му каже. На първо място за Дик. Той не биваше да се върти край Дани. Макс трябваше да го държи далеч от него.

Но тя пропадеше, все по-бързо и по-бързо, в нощта.

— Господи, на какво приличаш! — каза Брад Уолф. Хората му, които се прехвърляха от катера, изпълваха цялата лодка. Бяха по-добри и от хрътки.

Той направи знак с ръка и един висок, очилат мъж с оредяла коса и кафяви петна по ръцете се приближи, отваряйки старовремска докторска чанта.

— Прегледайте я — рече Уолф.

Даяна, загърната в грубо одеяло, седеше върху капака на един люк. Помисли си, че Уолф бе реагирал на обаждането ѝ за невероятно кратко време. Нищо чудно, че Сийв разчиташе на него. Тя подаде на Уолф листчето с десетте цифри.

— Вижте какво ще ви кажат за това от телефонната компания. Паркс тъкмо набираше този номер, когато се хвърлих отгоре му. — Тя трепна, щом докторът стигна до мястото, където Паркс я беше ритнал.

— Няма нищо счупено. — Докторът сякаш говореше на петната по ръцете си.

Уолф, който се взираше в тялото на Паркс през навалищата от специалисти по съдебна медицина, каза:

— Май не си получила подготовката си само в академията.

Даяна се усмихна леко и веднага прехапа устни, когато докторът докосна поредната болезнена точка.

— Взимала съм малко частни уроци.

— При кого, при някой самосвал ли?

Този път тя се засмя.

— О, не. При малко по-изтънчен учител.

— В това, което си сторила с Паркс, няма нищо изтънчено.

— Той щеше да ме убие.

— Ей, чакай. — Уолф се извърна към нея. — Не го приемай като упрек. Напротив, дяволски съм доволен, че изпратих теб, а не някой, който щеше да е по-малко подготвен да се разправя с това чудовище.

— И все пак, аз го убих, а той беше единствената ни нишка. Според това, което каза, ти си прав. Моник наистина му е служела като прикритие.

— Но пък си взела телефонния номер — рече Уолф и без да се замисля, я стисна успокояващо за рамото. — Извинявай — каза той, когато Даяна трепна от болка. — Може би тъкмо това е следата, която ни е нужна.

— Както и да се развият нещата — каза Даяна, — аз искам да участвам докрай.

Докторът кимна и Уолф протегна ръка, помагайки ѝ да се изправи.

— Тялото ѝ притежава невероятна еластичност — каза докторът, като прибираше нещата си. — Няма особена нужда от помощта ми. — И той бавно се отдалечи да удовлетвори професионалното си любопитство, като хвърли един поглед на трупа.

Когато Даяна свърши с доклада си, Уолф ѝ подаде евтина чанта от изкуствена кожа.

— Донесох ти малко дрехи. Може да не са от най-изисканите, но...

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Няма значение. С удоволствие бих надянала и чувал за картофи. — Сетне понечи да отиде в кабината, за да се преоблече, но Уолф я хвана за ръката.

— Даяна — започна той, — искам да знаеш, че оценявам това, което си направила.

— Благодаря.

Той я стисна здраво за китката, взирайки се в очите ѝ.

— Но това не е всичко. Искам да съм сигурен, че и ти си даваш сметка какво си била принудена да сториш.

— Искаш да кажеш, какво съм преживяла?

Уолф кимна.

— Да, и това също. Нужно ти е време, за да го възприемеш. Да го обмислиш спокойно.

— Имам достатъчно време.

— Питам се дали е така. — Той я заведе до една пейка в кабината, където и двамата седнаха. — Искам да знаеш, че що се отнася до мен, ти си изпълнила дълга си. Ти не си шпионин. Никой не очаква от теб да сдъвчеш капсула цианид, за да не издадеш сведенията на врага. Тук не може да става и дума за някаква вина.

Тя му отправи едва забележима усмивка.

— Китайците никога не изпитват вина.

— Виж, тревожи ме, че след всичко това в бронята ти не се е появила и най-малка пукнатина. Просто не е естествено.

Даяна го погледна твърдо.

— Знам какво говоря. Искам да участвам докрай. Седенето вкъщи и мрачните мисли няма да ми помогнат с нищо. Аз искам, имам нужда да работя.

— Не се тревожи. Нямам намерение да те отстранявам от задачата. Просто искам да се уверя, че си добре.

— Добре съм...

— Но? — Той внимателно изучаваше лицето ѝ.

Тя наведе глава. Беше сигурна, че ще заплаче и изпитваше срам. Спомни си как баща ѝ я удари, когато веднъж като дете се разплака. Беше навехнала глезена си, бягайки от сюррия момчета, които я дразнеха. Тогава не знаеше дали сълзите ѝ са от болка, или от унижение. „Китайците не плачат, ѝ беше казал баща ѝ със строгия глас, който използваше, когато искаше да я изплаши. Китайците не издават чувствата си, особено пред «ло фан», варварите. «Ло фан» никога не ще познаят гордостта на душевното спокойствие, на която, като цивилизован народ, се радваме ние, китайците.“ И, подчинявайки се на своя баща и предците си, Даяна никога повече не заплака.

— Но ми се иска Сийв да беше тук — призна тя.

Уолф се облегна на избелялата от солта пейка.

— Боже мой, вие двамата просто трябва да се ожените. Най-доброто нещо за Гуарда би било да му родиш един син.

— Много ти благодаря — каза тя с престорен сарказъм. Вътрешно думите на Уолф ѝ доставиха голямо удоволствие и тя му бе признателна за тях. Времето за сълзи беше отминало.

— Това би било най-доброто и за самата теб, Даяна. Децата са естествен извор на младост. А какво могат да направят от един скучен следобед! Можеш да ми вярваш, аз самият имам три. — Уолф се усмихва. — Но хайде, имаме да вършим куп неща.

Порт дьо Шоази се стори на Крис едновременно очарователен и потискащ. Той обхващаше около три квартала, образуващи неравен триъгълник, в който преобладаваха две необичайни за Париж черти.

Едната от тях бяха купчините грозни многоетажни панелни блокове, каквито вече не се строяха, откакто преди няколко години управата на града бе забранила изграждането им. Другата съществуваше, тъй да се каже, между тези здания стражи: два или три гигантски търговски пасажа, в които човек като че ли можеше да прекара неопределено време, без да излиза въобще.

Ресторанти с всевъзможни размери съжителстваха с магазини за прясно месо и продукти. В залените с луминесцентна светлина безистени и широките централни алеи редици от малки, ярко боядисани магазинчета предлагаха виетнамски и камбоджански дрехи, грамофонни плочи, аудио- и видеокасети, книги на кхмерски език, както и всякакви разновидности южноазиатски ястия за вкъщи. Многообразието беше безкрайно.

Крис прекара часове, бродейки из търговските улици, като се взираше в лицата на азиатците. Надничаше през витрините и оглеждаше тези, които се хранеха или пазаруваха. В по-големите ресторанти, като „Райска птица“, и „Ранг Фуонг Хоанг“ трябваше да влиза, защото отвън не бе възможно да се видят всички маси.

Дали наистина вярваше, че така лесно ще може да открие Трангх? Действително, Сутан бе казала, че всички виетнамци в Париж рано или късно идват в Порт дьо Шоази, макар и само за да си купят касети със записи, или да вкусят познато ястие. Но дори и така, каква беше вероятността Крис и той да се окажат тук по едно и също време?

Внезапно го обзе усещането, че е дошъл напразно. Той не познаваше района така добре, както Сутан. Тук несъмнено имаше скрити от външния свят места — игралните домове, например, където Трангх би могъл да се спотайва. В момента той можеше да е дори на същата улица, без Крис въобще да разбере.

Почувства се като глупак затова, че не бе прекарал деня заедно със Сийв и Сутан. И защо? Защото в момент на отпускане тя неволно бе изрекла името на брат му. Той напипа сгъваемия нож в джоба си. Потърка грапавите рогови чирени, сякаш държеше някакъв талисман.

Чувствата, които изпитваше към Сутан, бяха като огън, който, пламнал веднъж, вече не можеше да бъде угасен. Струваше му се странно, че би могъл да желае техния край. Нима не я обичаше? Ами Аликс? Не обичаше ли и нея? Но възможно ли бе да обича и двете едновременно? Това изглеждаше абсурдно, немислимо. Той се

почувства пръснат на безброй парченца, неспособен да открие собствената си същност.

Неочаквано му хрумна, че може би и Сутан изживява съвсем същите терзания. И тя бе влюбена в двама души — просто по една случайност те бяха братя. Толкова ужасен грях ли бе това? „Щеше да бъде, помисли си Крис, ако Тери беше още жив.“ Как щеше Сутан да избира между тях? Кого би избрала?

Но съдбата бе взела избора от ръцете ѝ. А неговият собствен избор? Какво трябваше да стори той? Как можеше да открие своя път?

През цялото това време той не бе спрял да се оглежда за Трангх. Нещо като че ли го тласкаше напред, макар дълбоко в себе си да не вярваше, че има вероятност да се натъкне на него в този лабиринт от три правоъгълни квартала. В крайна сметка, дори да беше тук, Трангх можеше да е във всеки от апартаментите на многоетажните блокове, до които Крис нямаше достъп.

Но всичко това беше без значение, тъй като нещо от лицето на Трангх вече се бе отпечатало завинаги в душата на Крис. Дали беше болка, или безразсъдство? Ярост или отчаяние? Положително не и омраза. Ако не беше толкова невероятно, той би допуснал, че е забелязал същата тази уязвимост, която Сутан твърдеше, че вижда у него.

Но как бе възможно един човек да е уязвим и същевременно да е способен на подобно отвратително насилие? Трангх бе погубил Тери и брата на Сийв — Доминик. Беше осакатил Аликс и бе убил Ал де Кордия. Обяснение за подобно анормално поведение можеше да бъде войната. Но тя очевидно не бе пречупила Трангх. Той действаше с ужасяваща методичност и Крис виждаше у него здрав разум, дори почтеност. Какво друго можеше да му е причинила войната?

Това като че ли беше основният въпрос. Каквото и да бе сторила войната с Трангх, то бе докоснало душата на Крис и именно него бе съзрял в очите на виетнамеца. То бе станало причина да предприеме това явно безплодно лутане из Порт дьо Шоази, подтикван от нещо повече от обикновено любопитство. Въпреки възраженията му пред Сийв, нещо неудържимо го привличаше да се приближи до пламъка, горящ така заплашително в очите на Трангх. Защото подозираше, че в неговата същност ще открие самия себе си.

Когато стигна пред „Ангкор Ват“, вече се бе смрачило и той почувства силен глад. Фасадата на ресторанта бе покрита с тъмночервена пластмаса, а под името му имаше надпис „АЗИАТСКИ СПЕЦИАЛИТЕТИ“.

Вътре беше задушно и задимено. Той прекоси помещението и се насочи към една маса в дъното. Седна с гръб към стената, така че да вижда ясно всички посетители.

Именно тогава забеляза мосю Воже. Бащата на Сутан. Със сигурност беше остарял. Косата му бе по-дълга отпреди, макар и не непременно по-бяла. Но лицето, това лице, което така приличаше на Шарл де Гол, не можеше да се сбърка. Той влезе заедно с изумително красива азиатска жена и двамата седнаха един срещу друг на маса в средата на ресторанта.

За момент съзнанието на Крис се парализира. Когато се съвзе достатъчно, отпи глътка чай, изгаряйки езика и гърлото си. Пристъпът на параноя едва не го накара да се задави. Може би Воже го бе видял да обикаля из търговските улици и го бе проследил до тук. Нали Сутан казваше, че баща ѝ никога не забравя каквото и да било? А някога той бе искал да убие Крис.

Воже и азиатката се усмихваха един на друг и Крис забеляза, че под масата краката им се преплитат. Малко след това съзря отражението си в огледалото, което минаваше по протежение на стената, и се отпусна. По онова време той беше още хлапак. Воже едва ли би могъл да го познае сега, дори и да го видеше.

И все пак беше смущаващо да се сблъска така с него, като с изскочило от килера привидение.

Той явно беше стар клиент тук, тъй като лично управителят на заведението — дребен, спретнат виетнамец, занесе на неговата маса менютата и чая.

Миг по-късно Крис седеше като ударен от гръм. Мозъкът му пламтеше, а дишането му се удаваше с труд.

Поздравявайки бащата на Сутан, управителят бе изрекъл:

— Добър вечер. Как сте днес, мосю Мило?

Когато Брад Уолф отиде да даде телефонния номер за проверка, Даяна се обади в службата си. Както и предполагаше, там я очакваше

съобщение от Сийв. Тя избра номера, който ѝ бе оставил, и известно време разговаря с него. В Париж беше вече късно. Гласът му звучеше така, сякаш бе умрял и не се бе намерил никой да му го каже. Тя доста гневно му обърна внимание върху това.

Уолф се върна и като видя, че е заета, се залови с книгата, които се бяха натрупали върху бюрото му.

Когато Даяна приключи, той хвърли химикалката си и рече:

— Има ли нещо, което да не си ми казала за този Маркърс Гейбъл?

Даяна го изгледа озадачено.

— Не те разбирам.

— Добре тогава, защо си се захванала толкова ожесточено с него?

— Сийв иска това от мен — сви рамене тя.

Той седна на ръба на бюрото и плесна една папка върху коляното си.

— Само това ли ще ми кажеш?

— Питаш дали Сийв не го подозира в организирането на контрабанден канал от Златния триъгълник до Ню Йорк? Дали случайно не го смятаме за истинския кръстник на Чайнатаун? Интересно, наистина. — В тона ѝ се долавяше безцеремонна нотка, следствие може би на преживяното изпитание, но по-вероятно на гнева и безсилието от това, че вместо да е до нея, Сийв ѝ изпращаше загадъчни заповеди от шест хиляди мили.

Брад Уолф кимна, като че беше прочел мислите ѝ.

— Причината да те попитам за това — каза той — е, че Маркърс Гейбъл не съществува.

— Какво?!

— Нека се поясня. — Брад Уолф стана от бюрото си и седна на един стол до нея. — Маркърс Гейбъл продължава да живее в реалния свят, но що се отнася до ЦРУ, той не съществува.

— Прикриват го.

Уолф поклати глава.

— Грешеш. От 1968-ма до 1972-ра той действително е работил за тях. Но после си е взел шапката и е напуснал.

— И с какво се е захванал?

Уолф вдигна рамене.

— Вероятно с това, с което се занимава и до днес — с внос и износ.

— Искаш да кажеш, с контрабанда на наркотици?

— Даяна, не разполагаме с преки доказателства, че Гейбъл е замесен в аферата около „Моник“. Не можем да обвиним някого единствено въз основа на предположения. Никой досега не е успял да го свърже по безспорен начин с Моник или Рийд Паркс.

— Само защото Моник бе убита, преди да успее да каже каквото и да било.

— Всичко това може и да е вярно — съгласи се Уолф, — но не ни помага с нищо.

— Щом Гейбъл не работи за ЦРУ, кой тогава го закриля? — Даяна въздъхна. Внезапно я обзе вълна на умора и тя затвори за миг очи. — Как научи тези неща за него?

Уолф се подсмихна.

— Не е трудно, когато човек е предвидлив. Преди няколко години разкрихме доста голяма контрабандна мрежа. Бяха твърде изобретателни — тъпчеха трупове с торбички кокаин и го внасяха в страната през Мексико. Случи се така, че познавах един от тях — беше син на служител в Агенцията. Идеята с труповете се оказа негова — хрумнала му веднъж, когато бил здравата дрогиран. Както и да е, измъкнах го, преди да му сложат белезниците, след което имахме дълъг разговор с него и баща му. Резултатът беше, че момчето се включи в доброволна програма за борба с наркоманията. Продължавам да го наглеждам и досега, защото не иска да слуша баща си. А в замяна на това старият откликва на някои мои, тъй да се каже, молби.

— Бащата агент на ЦРУ ли е?

— Не, тия хубавци не знаят дори на коя страна им е завит пътят. Чарли Карноу е компютърен оператор от най-висока класа и е по-вътре в нещата от самите министри.

Даяна се засмя.

— Значи не е важно кой си, а колко знаеш.

— Точно така. Не големите шефове, а работните пчелички са тези, които трупат информацията и имат пряк достъп до нея.

Даяна прокара ръка през гъстата си коса.

— Е, остава ни поне номерът, който взехме от Рийд Паркс.

Уолф кимна.

— Да се надяваме, че той ще ни наведе на някаква следа, защото в противен случай сме изправени пред стена, която няма да можем, да пробием само с добри намерения.

— Струва ми се, че разполагаме и с нещо повече от това — каза Даяна. — На наша страна е законът. Винари са ме учили, че законът е всичко — светлината, истината, пътят.

— Е, сега вече познаваш реалната истина — въздъхна Уолф.

— Не! — тръсна глава тя. — Няма да приема, че като служители на закона сме безпомощни. Точно това искаш да ми кажеш, наш?

— Не искам да ти кажа нищо. Ситуацията е тази, която диктува...

В този миг телефонът иззвъня и Уолф сграбчи слушалката.

— Ало? Един момент. — Той взе химикалката си. — Да, кажете. — Уолф записа набързо нещо и затвори телефона. След това, погледна Даяна. — Току-що ми дадоха адреса, на който е позвънил Паркс. Мисля, че е най-добре да тръгнем веднага.

— Трябва първо да се отбия до тоалетната.

— Давай. Предпоследната врата вдясно, в дъното на коридора. Аз ще те чакам тук.

По пътя Даяна се размина с Ранди Брукс, помощника на Уолф. Плувал в пот, той бързаше към кабинета на шефа си и не я забеляза. Тя се обърна, любопитна да види какво става.

— По дяволите, Брад, долу в ареста пак има произшествие — каза Брукс. — Мисля, че трябва да...

— Идвам веднага! — рече Уолф, като скочи от мястото си и го последва по коридора към асансьорите.

— Брад! — извика Даяна, но той вече бе влязъл в чакащата кабина. Когато се върна в кабинета му, тя седна зад бюрото и отново се обади в участъка, за да провери дали не я очакват още съобщения.

Тъкмо прослушваше първото, когато видя Ранди Брукс да тича обратно по коридора. Той едва си поемаше въздух, а лицето му беше бяло като тебешир.

— Случило ли се е нещо? — попита тя, но той вече беше отминал. Видя го да дава знаци на други хора по етаж и в същия момент забеляза суматохата край вратите на асансьорите. Затвори бързо телефона и го настигна.

— Какво има? — попита тя. Представи си пистолетни изстрели, Брад, прострян на пода в стаята за задържани. — Какво се е случило?

Брукс извърна глава към нея и тя видя широко отворените му очи. Гърдите му се повдигаха неудържимо.

— Не сега, мис Минг — рече той. — Опитваме се да определим...

— Какво?

— Ситуация от неизвестно естество.

— Господи, не можеш ли да говориш като човек! Случило ли се е нещо с Брад?

Той кимна, сякаш, след като тя сама бе засегнала въпроса, вече можеше да й каже.

— Бях на петнайсетия етаж, когато чух. Тичах по целия път до тук. Станала е ужасна злополука.

— Каква злополука?

Лицето на Брукс беше сгърчено: в ръката си държеше портативна радиостанция, която пращеше като кабел под напрежение. Там, където я бе хванал, по нея имаше черни следи като от мастило или сажди.

— Въжетата на асансьора, в който е бил, са се скъсали.

— Какво говориш? — Тя усети как стомахът ѝ болезнено се сви. — Та ние сме на дваиясетия етаж.

— Кабината е паднала чак долу в мазето.

— Как така? Ами аварийната спирачка?

— Право да ви кажа, не знам.

— Не — отсече тя. — Тук трябва да има някаква грешка.

Затичаха се рамо до рамо. Покрай нея профучаваха хора, всички викаха, някъде звучеше алармен сигнал.

Докато се спускаха надолу, сърцето на Даяна постепенно се изпълваше с ужас. Никой не поглеждаше към нея. В асансьора вонеше на пот. Ранди Брукс говореше в радиостанцията си. Тя се помъчи да чуе отговорите на многократно повтаряните му въпроси, но статичните разряди заглушаваха звука. Потресена и вцепенена, тя се молеше за Брад и се надяваше, че е още жив.

Долу шахтата бе озарена от бледата синя светлина на ацетиленовите горелки. Всички се потяха от теснотия и жегата. Работата по изваждането на тялото от смачканата кабина вече беше започнала, но явно нямаше значение колко време ще отнеме. Поне не за Уолф.

Независимо от това, Даяна искаше да погледне. Без да обръща внимание на опитите да я спрат, тя скочи на дъното на шахтата и надзърна над раменете на мъжете във вътрешността на асансьора. Преди години, малко след завършването на академията, бе видяла катастрофа, при която един ТИР, хлъзгайки се по мокрия път, се бе врязал в лека кола с осемдесет и пет мили в час. Купето на колата беше също така жестоко смазано: металът бе срязал пътниците на две.

— Боже мой! — Тя се извърна и се препъна в една кислородна бутилка. Ранди Брукс я подхвана миг преди да падне по лице върху изцапания с масло и кръв цимент. Някой, виждайки я, че плаче, ѝ помогна да излезе навън от светлината и жегата.

Едва по-късно, след като даде показанията си както пред вътрешната служба за охрана на Агенцията, така и пред следствената група на Нюйоркската полиция, тя се върна в кабинета на Брад Уолф и потърси адреса на абоната, чийто номер бе прочела върху портативния телефон на Рийд Паркс.

Адресът го нямаше.

В девет и половина Мило плати сметката. Четвърт час по-късно той и азиатката станаха да си ходят. И тогава Крис видя, че ги следят. Слаб виетнамец с лице на плъх, облечен в джинси и карирана риза, взе якето си с избродиран надпис „Л. А. ДОДЖЪРС“ и излезе след тях.

Заинтригуван, Крис ги последва навън. Но когато Мило и жената се качиха в реното си, а преследвачът им — в чакащото го черно БМВ, той се оказа в затруднение.

Изтича на булевард „Масена“, но не можа да види никакво такси. За момент му мина през ума налудничавата мисъл да спре някоя минаваща кола, както бе виждал в безброй филми, но бързо се върна към реалността. Подобна идея нямаше голям шанс за успех. А и времето беше малко. Двете коли вече изчезваха сред уличното движение.

И Крис направи единственото, което му оставаше: открадна велосипед.

На някоя магистрала или в малките часове на нощта самата скорост на автомобилите би направила усилията му безсмислени. Но сега натовареният трафик ги забавяше, а и все пак, тъй като тук

нямаше стръмнини за преодоляване, Крис можеше дълго да поддържа скорост от трийсет и пет мили в час и дори повече.

Приятно му беше да усеща отново велосипеда под себе си, да напряга нозете, коленете, издръжливостта си. Беше като в доброто старо време. Познатата възбуда започна да го изпълва, да изтласква адреналин в жилите му. От време на време усещаше щракане в коляното, но не обръщаше внимание на болката. Беше изпълнен с решимост да надделее над нея, да не ѝ позволи да му попречи.

Имаше един неприятен момент, в който за малко не ги изгуби. При „Плас д’Итали“ двата автомобила потеглиха миг преди червения сигнал на светофара. Останалите коли бяха спрели, последните пешеходци освобождаваха напречното платно. Внезапно реното на Мило се стрелна напред и черното БМВ го последва като завързано с верига. Напълно неподготвен, Крис се оказа лице в лице със сменящия се светофар.

Двете коли се отдалечаваха напред по Авеню де Гоблен. Тогава, приведен над кормилото, той се впусна в спринт. Изреваха клаксони, изскърцаха спирачки. Трябваше рязко да извие вдясно, за да избегне сблъсък с два автомобила. После кръстовището остана зад гърба му и той отново се понесе по дирите на Мило и неговия преследвач. Уличното движение ги бе забавило и Крис ги настигна тъкмо когато излизаха на булевард „Порт Роял“.

Докато въртеше педалите, той отново се сети за изказването на Сийв, че Трангх убива останалите членове на групата СЛАМ заради някакъв „смахнат план за отмъщение“. Това твърдение му се стори неубедително още когато го чу и оттогава мисълта за него не спираше да го гложди. Защо? Трангх бе обезглавил Тери и Доминик Гуарда. Тери беше участвал в контрабандния канал, а Доминик бе чул изповедта на Де Кордия. Но Трангх бе обезглавил и самия Де Кордия, явно заради намерението му да разкаже на властите онова, което е знаел. Това означаваше, че Де Кордия е бил убит по нечия заповед. Следователно Трангх работеше за някой, разположен високо в йерархията на наркорежата, може би дори за самия бос.

До тук всичко се връзваше, но все пак нещо продължаваше да го тревожи. Какво? Някакъв елемент, който не се вписваше в общата картина. Той си помисли за Аликс в болницата. Каква ли операция...?

Аликс. Разбира се! Трангх се бе опитал да убие и самия него! Аликс се бе изпречила на пътя му и Крис едва я бе спасил от смъртта. „Но защо точно мен, запитва се той. Аз нито съм бил в СЛАМ, нито участвам в наркобизнеса. Именно аз съм хлабавото звено в теорията на Сийв.“ Което означава, че или той греша, или Трангх работи за някой друг — някой с по-различни и неизвестни засега намерения.

Те се насочиха на север по булевард „Расне“ и после наляво към реката по булевард „Сен Жермен“. Преминаха по „Понт дьо ла Конкорд“ и се озоваха на левия бряг.

Градът сияеше, облян в светлини. Айфеловата кула проблясваше сред мъглата от изпарения, натрупали се през дългия, натоварен ден. Тя висеше над реката подобно на медальон, окачен на шията на най-прекрасната жена в света.

Продължиха по авеню „Ню Йорк“. Черното БМВ не се виждаше никъде. След първата пресечка реното на Мило спря пред сграда с богато украсена каменна фасада. Азиатката и той излязоха от колата.

Докато слизаше от колелото, Крис я видя да хваща Мило за ръката. Намираше се точно на отсрещната страна на улицата, в гъстата сянка на няколко стари кестена. Фаровете на минаващите коли осветяваха лицето на азиатката. Тя каза нещо на Мило, после двамата се целунаха. Мило се обърна и тръгна пеш в посоката, от която бяха дошли.

Внезапно лицето на жената се озари от ярка светлина. Черното БМВ се бе появило отново. Уловена между жълтите лъчи на фаровете му, тя стоеше като изненадана на пътя сърна. Мило стреснато се обърна назад към нея. Крис започна да тича.

Видя тъмното странично стъкло на БМВ-то да се плъзга надолу. Отвътре проблясва дулото на пистолет. Без да мисли, той се хвърли напред. Рамото му блъсна жената отдясно в самия момент на изстрела. Силният гръм отекна в ушите му.

Двамата се строполиха на тротоара. Същевременно втори изстрел пръсна късчета от каменната фасада в лицето на Мило.

Крис скочи и дръпна след себе си жената. Тя беше невредима.

— Бързо! — извика той и на двамата.

Мило го последва тичешком, но при това не сваляше очи от лицето му.

— Кой сте вие?

— Някой, когото мразите — отвърна Крис, докато свиваше зад ъгъла. Стараеше се да се придържа към най-дълбоката сянка. — Някой, който току-що ви спаси живота.

Даяна седеше в таксито и чакаше. Броячът работеше, а шофьорът бе забил нос в един брой на „Ню Йорк Поуст“. Майк Тайсън се биеше с някого за абсолютното не знам си какво на света.

Разтреперана, Даяна се бе свила в ъгъла на седалката и се взираше неспокойно във входа на Агенцията за борба с наркотици. Очакваше да се появи Ранди Брукс.

Той ѝ бе казал, че по време на злополуката се е намирал на петнайсетия етаж. „Тичах по целия път до тук.“ Но тя го бе видяла да отвежда Брад до вратата на обречения асансьор. Сигурно си бе измислил някакво оправдание, за да не влезе с него в кабината. Във всички случаи, беше я излъгал. Радиостанцията му беше изцапана с нещо като мастило или сажди. Сега тя подозираше, че вероятно е било машинно масло. Масло от въжетата на асансьора.

В ушите ѝ звучаха думите на Брад: „След това, което се случи в собствения ми зимник, нямам желание да продължавам разследването с хора от моя екип. Ако това убийство не е дело на вътрешен човек, то тогава аз съм китаец като теб. Както виждаш, и моята не е лесна.“

Сега Даяна смяташе, че е открила този вътрешен човек. Ранди Брукс. Но за кого работеше той? За ЦРУ, Външното министерство или и за двете? Тя нямаше представа, но бе намислила план — опасен план, чрез който да разбере. Седнала на бюрото на Брад, тя бе изчакала Брукс да мине достатъчно близо, за да я чуе, и бе изрекла в телефонната слушалка: „Но защо казва, че е бил на петнайсетия етаж, след като аз го видях на двайсетия, когато Брад се качваше в асансьора?“

Естествено, на другия край на линията нямаше нищо, освен сигнала „свободно“, но Брукс не знаеше това. Даяна импровизираше, търсейки начин да пробие защитата му. Сийв може би нямаше да одобри действията ѝ, но ситуацията от минута на минута ставаше все по-отчайваща. От начина, по който умря Брад, беше ясно, че са стигнали съвсем близо до истината. Нямаше за кога да се спазват инструкции: моментът налагаше да се рискува.

Тя бе предвидила, че Брукс ще реагира по един от двата начина: или ще я атакува направо, или първо ще се срещне със свръзката си, за да получи извънредни инструкции.

Вътрешно тя бе заложила на втория вариант. Брукс нямаше вид на човек, който би могъл сам да вземе решение да се разправи с нея. Щеше да се нуждае от подкрепа — както физическа, така и морална.

Очевидно, преценката ѝ щеше да се окаже правилна.

Тя го видя да излиза от асансьора във фоайето. Той се спря да поговори с някаква млада жена, кимна, усмихна се. Мина през външния портал и слезе по гранитните стъпала. Изглежда бе поръчал кола по телефона, тъй като малко по-надолу по улицата до бордюра чакаше сив линкълн. Брукс махна на мъжа зад волана.

Даяна се наведе напред и потупа шофьора до рамото.

— Тръгваме — рече тя и той включи на скорост, без да откъсва поглед от историята за Майк Тайсън.

„Започва се“, мина ѝ през ума.

Но преди таксито да успее да се отлепи от тротоара, се разнесе миризма на изгоряла гума. Даяна с ужас видя как линкълнът се сниши и с невероятно ускорение прескочи бордюра.

Блестящата му хромирана решетка блъсна Брукс и го отхвърли високо във въздуха. Гротескно извиващото се тяло се стовари с главата надолу върху един пожарен кран, докато голямата кола, поклащайки се върху ресорите си, се устреми напред по улицата.

Даяна изскочи от таксито и тичешком си проправя път през събиращата се тълпа.

— Отдръпнете се! Полиция! — викаше тя, размахвайки значката си. Когато стигна до най-вътрешния кръг от зяпачи, спря, приковала очи в безформените, кървави останки на Ранди Брукс. Видя един мъж, затиснал устата си с носна кърпа. Това не му пречеше да гледа онова, в което се бе превърнал гръдният кош на Брукс.

Даяна бързо претърси джобовете на мъртвия, но не откри нищо, което да представлява интерес. „Едно тефтерче с адреси би било чудесно“, помисли си тя, като се изправяше. Но това щеше да е прекалено удобно, освен че би означавало крайна непредпазливост от страна на Брукс. Макар и да не притежаваше качества на водач, той в никакъв случай не беше глупав.

Тя разтика навалицата и се отдалечи. Вече се канеше да влезе в сградата на Агенцията, когато изведнъж размисли. Строго погледнато, тук беше критична зона. Не се знаеше на кого може да има доверие, кои телефони се подслушват. Даяна се обърна и отново се вмъкна в таксито.

Каза на шофьора да я закара до някой уличен телефон. Третият, пред който спряха, работеше. Като използва кредитната си карта, тя се обади на Сийв във Франция и му разказа всичко, което се беше случило. По едно време осъзна, че говори със затворени очи, а челото ѝ е опряно в металната стена на кабината. Чувстваше леко виене на свят.

— Господи — каза той, когато тя свърши, — трябва да сме страшно близо до целта, щом са се решили да премахнат Брад и Ранди Брукс. Очевидно Брукс е бил тяхната връзка в Агенцията. Тия хора не се шегуват.

— Въпросът е кои са те — рече Даяна.

— Можеш да се обзаложиш, че в дъното на всичко е Арнълд Тот.

— Гледай да го пипнеш по-бързо, шефе. Иначе добрите от тая страна на Атлантика скоро ще се свършим съвсем.

— Ще го пипна — каза Сийв. — А сега се спасявай от цялата тая бъркотия. Вече направи повече, отколкото е по силите ти. Звучиш напълно съсипана.

— В участъка ще съм в безопасност.

— Не, няма. — Сийв си спомни за предупреждението на Дракона, че в участъка има внедрен осведомител. — Намери си някое неутрално място — хотел или нещо подобно — и стой там, докато всичко свърши. Те вече се докопаха до Брад. Бъди сигурна, че следващата в списъка на застрашените видове си ти.

Едва сега тя си даде сметка за това колко е уплашена.

— О, Сийв. Така искам да си тук.

— Право да ти кажа, и аз бих искал да съм там — каза той, като си помисли за думите на Сутан: „Как приема жена ти твоята безчувственост?“ Дали наистина беше безчувствен? Според него, просто си беше вършил работата. Реши да зададе този въпрос на Даяна, когато я види.

— Сийв, какво правим на двата срещуположни края на света? Би трябвало в този момент да сме заедно.

— Знам — отвърна той. — Скоро ще бъдем заедно, Даяна. А сега направи каквото ти казах.

Тя бе чувала и друг път този тон и знаеше, че е безполезно да спори с него.

— Добре — рече тя. — Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Не се тревожи.

После таксито я откара до дома ѝ и я изчака, докато се преоблече. Тя взе резервния си пистолет, зареди го и го затъкна отзад на кръста си.

В участъка първо мина да се обади на Клайн, който тъкмо се готвеше да си тръгва. След това направи две неща. Обади се в „Ар енд Ай“^[3] и разтвори телефонния указател на Манхатън. Чарлз Карноу живееше на Осемдесет и втора улица в Ийст Сайд. Когато от „Ар енд Ай“ ѝ позвъниха в отговор, тя запамети информацията. После се облече, слезе по стълбите и се разписа за полицейска кола без опознавателни знаци. Дори не си и помисли да вземе подкрепление. Сийв щеше или да я представи за медал, или да я разжалва в патрулен полицай. Разбира се, ако бъде жива дотогава.

— Не мисля, че трябва да ходим в Порт дьо Шоази тази вечер — каза Сутан на Сийв. Хотелският лекар току-що беше излязъл от стаята.

— Откриването на Трангх...

— Сийв, докторът беше страшно разгневен. — Тя седна на леглото до него. — Френският ти е елементарен, така че си изтървал голяма част от разговора. Според него, въобще не е трябвало да те изписват. Всъщност, едва го разубедих да не те вкара отново в болница. Каза, че нередовното взимане на лекарствата е създавало реална опасност от инфекция.

— Докторът е паникьор — каза Сийв, като се изправи. — Чувствам се отлично. Отиваме в Порт дьо Шоази, както беше решено.

В този момент телефонът иззвъня. Сутан изслуша разговора с притаен дъх. Сийв остави слушалката и се обърна към нея.

— Беше Даяна. Обади се от уличен телефон в Ню Йорк. Разбунила е гнездото на осите много повече, отколкото очаквах. Съдейки по това, което ми каза, нямаме нито минута за губене.

Сутан склочи пръсти и отиде до високия прозорец.

Когато се обърна с лице към стаята, Сийв видя, че ѝ е трудно да диша.

— Ти беше прав, Сийв — каза тя задавено. — Няма да мога да понеса това. Изплашена съм до смърт. — Лицето ѝ излъчваше онази тъжна, сломена красота, която човек среща в романите, уверен, че подобно ефимерно качество не може да съществува в истинския живот.

— Естествено е да се страхуваш от човек като Трангх.

Тя не отвърна нищо.

— Ще се погрижа Трангх да не може да се доближи до теб, Сутан. А и самата ти, както казваш, си добре обучена.

— Ти не разбираш — каза тя отчаяно. — Аз не желая да използвам онова, на което ме е научил Мън.

— Отговори ми на един въпрос — рече Сийв. — Щеше ли да използваш уменията си за ръкопашен бой, ако някой нападнеше Крис? Или пък мен?

— Разбира се, че щях. Но сега случаят не е такъв. Поне не за мен. Ти и Крис си приличате в едно: винаги смятате, че сте прави. Тази надменност ви пречи да виждате нещата такива, каквито са.

Сийв извърна глава така, че Сутан да види лявата страна на лицето и врата му и заедно с тях — стария белег, който започваше под ухото му и свършваше при ключицата.

— Виждаш ли това? — С ъгъла на окото си той я забеляза да се приближава към светлината. — Ще ти разкажа как го получих. Винаги съм отказвал да говоря за онова, което се случи, но сега искам да го разправам на теб. Преди години бях в Хонконг. Работех за американската Агенция за борба с наркотици. От там тръгнахме за Лаос и Бирма, към тъй наречения Златен триъгълник. Търсехме източника на един особено доходен канал за контрабанда на хероин.

Сутан идваше все по-близо, приковала очи в лъкатушешката ивица лъскава кожа.

— Отначало бяхме четирима — продължаваше Сийв. — Един загина при засада в Лаоските планини. Друг си счупи крака по време на преход. До платото Шан стигнахме двама, но и последният ми спътник беше погребан под скална лавина, предизвикана според мен от проливните дъждове. За последното не съм сигурен и до днес — може би за срутването бе помогнала и човешка ръка.

Във всеки случай, когато се промъкнах на територията на генерал Киу, бях сам. Сега виждам колко безумно е било от моя страна да продължавам при тези обстоятелства. Какво би могъл да направи един човек срещу армията на опиумния вожд? Но аз не можех да се върна обратно. Бях оставил зад гърба си прекалено много несполуки, твърде много смърт. Да зарежа всичко, оправдавайки се с лошия късмет, щете да означава, че тези хора са дали живота си напразно.

Сутан вече се бе приближила съвсем, взирайки се в бледата плът, която минаваше по врата му като обляна от лунна светлина река.

— Едва по-късно разбрах, че не съм имал и най-малък шанс за успех, че никой от нас не го е имал още от самото начало. Благодарение на огромните си връзки, генерал Киу е получавал ежечасна информация за нашето придвижване. Самият той после ми каза, че сме му доставили голямо удоволствие. Били сме по-забавни от радиопредаване или видеокасета.

„Би трябвало да те убия, рече той, когато ме заведоха при него, както съм убил всички източни и западни шпиони, които са идвали тук да дирят моя опиум или моята смърт. Американци или руснаци, бирманци или китайци — за мен няма никаква разлика. Аз съм палач на всички раси и вероизповедания.“ Киу се засмя. Явно, както всички проповедници, и той бе влюбен в собствения си глас. Защото той беше именно такъв. Проповедник, чието учение по свой неповторим, зловец начин беше религия, точно толкова, колкото и будизмът или християнството — със собствени богове, рай и ад. „В началото, каза ми той, беше рай. И този рай беше Шан.“ После отново се засмя.

Докато той говореше, аз висях с главата надолу на грубо одялан кръст от дървени греди. Не ми даваха храна, нито вода. Слънцето беше много силно и печеше право в очите ми. Когато валеше дъжд, ми залепваха устата със скоч, за да не мога да пия.

Накрая, когато стигнах дотам, че вече не съзнавах на кой свят се намирам, генерал Киу нареди да ме свалят от кръста. Започна да ме пои сам, като използваше чаена лъжичка, за да не ми прилошее, ако нагълтам прекалено много вода наведнъж. Аз лежах на земята и гледах лунната светлина, падаща върху краката му. После заспах, а когато се събудих, той беше седнал под едно дърво, подобно на Буда в образа на Сидхартха.

Бях много слаб и Киу ме хранеше, сякаш бях собственият му болен син. „Ако умреш сега, казваше той, ще ме разочароваш дълбоко.“ Докато укрепвах, той ми четеше откъси от „Изкуството на войната“ на Сун Цу. Това беше неговата Библия и той спазваше принципите ѝ с непоколебимата вяра на праведник.

Поради това, че бях толкова близо до смъртта, възстановяването ми вървеше бавно. Когато генерал Киу го нямаше, за мен се грижеше младо момче на около тринайсет години. Казваше се Уин и вече беше пристрастен към опиума. Пушеше с невъзмутимото спокойствие на осемдесетгодишен старец, което беше плашеща гледка при толкова млад човек.

С течение на дните станахме приятели. Ти не си била на война и не можеш да го разбереш. Когато животът постоянно е заложен на карта, между хората, които живеят заедно, възниква особена, трудно определима близост. Колкото и да е странно, това може да стане не само сред членовете на една бойна част, но и между пленник и надзирател.

Така или иначе, нещо подобно се случи между Уин и мен. Той говореше английски много добре, но често разговаряхме и на неговия роден диалект. Явно му доставяше удоволствие да ме учи на него, а аз на свой ред го учех що е морал и закон.

Тези разговори бяха единственото ми развлечение и аз винаги ги очаквах с нетърпение. Но те бяха също и източник на дълбока тъга, тъй като виждах в Уин олицетворение на всички погубени възможности, на безкрайното зло, което причинява опиумът.

Заедно с обичта ми към него растеше и моята омраза към сълзите на мака. Знаех, че съм се провалил в мисията си. Нещо по-лошо, разбирах, че не е съществувала никаква вероятност да успея. Но в лицето на това момче виждах, нека го наречем, своето спасение. Постепенно се убеждавах, че ако успея да спася него — едно-единствено същество — от пагубната зависимост, това би превърнало поражението ми в победа. Щях да съм надвил Киу със собственото му оръжие.

И тъй, аз планирах бягството си и една нощ пристъпих към действие. Не ме бяха завързвали от деня, когато ме свалиха от кръста. Уин спеше на по-малко от три метра от мен. Взех го на ръце и той се събуди. Попита ме какво правя и аз му отговорих. Казах му, че искам

да живее, да се освободи от страстта си към наркотика. И тогава — рече Сийв, като прокара пръст по белега си, — получих това. Уин извади от пояса си нож и като го заби под ухото ми, разряза врата ми чак до тук. Потече толкова много кръв, че се изплаших. Изпуснах го и паднах на земята.

Така ме и намери генерал Киу. Той приклепна до мен и докато хората му спираха кръвта и почистваха раната, ми каза: „Сега вече знаеш защо не те убих. Това щеше да е прекалено лесно. Ти искаше да избягаш, като вземеш момчето със себе си. Защото в своята самонадеяност вярваш, че знаеш кое е най-добро за него. Мислиш си, че знаеш какъв е той и какво му е нужно. Но бидейки варварин, ти не знаеш нищо. И сега най-сетне разбираш, че това е така. Уин не иска да си тръгне от тук. Той не мрази своя живот. Тук той е вече мъж — един факт, който ти не можеш да повярваш, нито да проумееш. Той има отговорности на мъж и възнаграждение на мъж. Убивал е и са го ранявали. Той е богат дори по вашите стандарти и е доказал своята храброст.“

„Досега само ти говориш от негово име, рекох аз. Остави го сам да говори за себе си.“

Обърнах се към Уин и той се изплю в лицето ми.

Генерал Киу се изсмя. „Онова, което си мислиш, че виждаш в него, е изцяло продукт на твоето съзнание, на твоята култура, каза той. Просто си си създал една илюзия. Но и това е нещо, което не очаквам да разбереш. Изглежда, че всички западници живеете в полуилюзорен свят. Жалко, но какво да се прави. Това е вашата природа.“

Веднага, щом силите ми се възстановиха достатъчно, той ме пусна да си вървя. Изпрати с мен отряд войници да ме охраняват през опасната територия до подножието на платото и да се грижат да не би раната ми да се инфектира.

Сийв обърна глава и старият белег потъна в сянка. Очите му се спряха върху Сутан.

— Генерал Киу беше прав — каза меко той. — Аз не знаех нищо. В своята самонадеяност си въобразявах, че мога да различа бяло от черно, че знам кое е най-добро за хората от Шан. Но генерал Киу ми доказа, че черното е бяло, а бялото — черно, и аз никога не забравих този урок.

Сутан го докосна по рамото.

— Съжалявам — рече тя — за всички неприятни неща, които ти казах.

— Няма значение. — Той я погледна в очите. — Готова ли си да тръгваме?

Тя кимна с глава.

— Хайде тогава. — Сийв отиде до вратата и натисна дръжката. Изведнъж вълна от прилошаване накара пода да се раздвижи. После той се надигна и го удари в слепоочието.

Мило тичаше по авеню „Франклин Рузвелт“ след Морфея и своя непознат спасител. Постепенно всичко започваше да си идва на мястото: страхът на Логрази от Магъосника, прикритата му молба за помощ, последната им среща в парка. Излизаше, че всичко е било само клопка, част от плана на Магъосника.

Докато Мило е празнувал мнимото си освобождение от американците, те са си играли с него като тигър с мишка. Как трябва да се е наслаждавал Магъосника на последните няколко дни.

— Внимавайте! — извика непознатият, когато едно черно БМВ се понесе с пълна газ към тях откъм авеню „Ню Йорк“. — Тази кола ви преследва още от „Ангкор Ват“!

Като последва примера му, Мило притича през тротоара и се вмъкна в един тъмен вход на самия ъгъл. Спирачките на БМВ-то изскърцаха пронизително и от задната му седалка изскочиха двама виетнамци.

Мило притисна Морфея до себе си. В следния миг усети подръпване за ръкава и двамата отново побягнаха след мъжа, зад ъгъла, по улица „Франсоа 1“.

— Кой сте вие? — попита още веднъж Мило. — Как се казвате?

— Не ме ли помните? — Смътно познатото лице ту се появяваше, ту изчезваше отново, докато се носеха през островчетата от светлина на уличните лампи. — Аз съм Кристофър Хей.

— Господи! — Мило залитна и се опря в стената на една сграда. Миналото, така дълго укривано от целия свят, внезапно се връщаше с неудържима сила. Крис протегна ръка и го дръпна напред.

— По-живо! — викна той и на двамата. Ехото от стъпките им ги следваше забързано. Морфея предвидливо бе свалила високите си

обувки и тичаше боса, все още разтреперана от спомена за куршума, бръмнал като пчела край ухото ѝ.

— Това е невъзможно! — Сърцето блъскаше бясно в гърдите на Мило. Кристофър Хей бе споменал, че го преследват още от „Ангкор Ват“. Беше предаден от всички страни. — Защо сте тук?

— Дойдох да прибера в Щатите тялото на брат си Тери. Останах, за да разбера кой го е убил и защо.

— Но къде отиваме сега?

— На единственото сигурно място, което знам. Водя ви да видите дъщеря си.

— Може ли компютърът да лъже?

— Не. Той е само една машина, а машините не са способни на лъжа.

— Но в него може да се вкара невярна или подвеждаща информация.

— Не и в този компютър. Това е ЦРУ.

— Нека да видим.

— Добре — каза Чарли Карноу. — От тук имам директен достъп до цялата информация в централния компютър. — Той потупа с длан клавиатурата на своя терминал. — Естествено, никой не знае за това и бих предпочел така да си остане и за в бъдеще.

— Можете да разчитате на мен — рече Даяна.

Намираха се в библиотеката на Карноу и пиеха бренди. Новината за смъртта на Брад го бе потресла.

— Брад беше страхотен човек — каза той, докато пълнеше чашите. Карноу бе дребен мъж със сиво лице, пожълтели пръсти и мустаци на закоравял пушач. — Да знаехте само какво стори за сина ми! Сега, когато вече го няма, не знам какво ще стане с Джеф. Брад имаше влияние над момчето.

Той поглади оредяващата си коса.

— Откак почина жена ми, семейството ми просто се разпадна. Изглежда, така и не се бях научил да се грижа за целостта му. Оставях това на нея. — Карноу се отпусна тежко на стола пред компютъра. — Винаги поставях Управлението първо и над всичко. И през ум не ми минаваше, че в това има нещо нередно, докато тя... — Той отпи малко

бренди от чашата си и веднага го глътна. — Но защо ли ви занимавам с отминали работи? — Той я погледна. — Бих сторил всичко за Брад.

Даяна кимна.

— Тогава разберете къде се крие Маркърс Гейбъл.

— Какво имате предвид?

— Той е от ЦРУ, но не е от ЦРУ. Действа за някого, но не за ЦРУ. Защитава го някаква организация фантом, която не е ЦРУ. От Външното министерство се застъпват за него, но не под влияние на ЦРУ.

Чарли Карноу вече се бе привел над клавиатурата и пръстите му набираха дълги серии от кодове.

— Кой точно от Външното?

— Мортън Сондърс — каза Даяна. — Връзката на ЦРУ.

— Гледайте екрана.

Даяна погледна и видя появяващата се информация за Сондърс.

— Но той не е връзка на ЦРУ.

— Вече не. — Пръстите на Карноу продължаваха да сноват по клавишите. — Бил е, както се качва на нашия жаргон, присвоен от трета страна.

— Кое означава?

Карноу сви рамене.

— Може да е всяка една от безбройните формации в разузнаваческия свят. Да видим дали ще можем да открием коя точно.

На вратата се позвъни и Карноу вдигна очи от компютъра.

— Трябва да е техникът — каза той, като отдръпна стола си. — Телефонът ми цял ден прекъсва.

На светещия монитор се бе появил надпис: „ДОСТЪП ДО ПОНАТАТЪШНА ИНФОРМАЦИЯ — САМО С РАЗРЕШИТЕЛНО БРЕЙК АКСЕЛ ДЕВЕТ.“

— Поискайте му документите и ги погледнете през шпионката, преди да отворите — рече Даяна, без да отделя поглед от екрана.

Карноу кимна.

— Идвам! — извика той и се запъти към вратата. Тя го чу да пита „Кой е?“ и се обърна, като се чудеше какво означава разрешително Брейк Аксел Девет. Видя го да долепя око до шпионката миг преди гръмка експлозия да я пръсне право в лицето му.

Силата на изстрела бе толкова голяма, че го отхвърли чак в срещуположния край на антрето. Даяна скочи и извади револвера си. В същото време вратата поддаде с трясък. „Свършено е с мен“, мина ѝ през ума.

Карноу бе прострян на пода; от лицето му не беше останало почти нищо. „Чарли е от ЦРУ, помисли си тя, а те го убиха. Кои, по дяволите, са те?“

Приведена ниско, тя стреля два пъти, преди да се шумугне зад тапицираната облегалка на едно кресло. Изстрел от ловна пушка разтърси стаята. В този момент тя разбра колко слаба бе защитата, която ѝ даваше законът.

Ушите ѝ още звъняха, когато се претърколи иззад разнебитеното кресло, скочи и побягна. Знаеше, че няма шанс да оцелее, ако стои на едно място.

В спалнята дръпна рязко прозореца, но той се оказа заключен. Тя простена, замахна с дръжката на револвера и строши стъклото. После очисти с цевта остриите късове и изскочи навън.

Озова се на стара желязна пожарна стълба и веднага заслиза надолу. Нямахше желание да я спипат горе на покрива, откъдето нямахше никакъв начин да се измъкне. Дъхът излизаше от устата ѝ учестен и горещ; на езика, си усещаше металическия вкус на страха.

Когато стигна втория етаж, не си направи труда да слиза понататък, а скочи направо на земята. При падането навехна левия си глезен и светкавична болка прониза крака ѝ.

— По дяволите! — изсъска тя през стиснатите си зъби. Чу над себе си някакъв шум, хвърли се на земята и се претърколи през рамо. Когато се изправи, видя фигурата на пожарната стълба и стреля, долавяйки със задоволство болезнения стон. Чу се дрънчене на метал в метал, но не се забави да види дали звукът бе от падането на пушката, както ѝ се стори.

Добра се с накуцване до Второ авеню и спря едно такси. Шофьорът се обърна и при вида на одърпаната, ѝ външност рече:

— Как да ви кажа, не знам...

— Напротив, знаете. — Даяна му показва значката си и му даде домашния си адрес.

Когато таксито спря пред жилищния ѝ блок, тя седя цяла минута, взирайки се в собствения си вход. Първата ѝ мисъл беше да се върне в

участъка, но Сийв я бе предупредил да не го прави. Питър Лунг Чън бе намекнал, че някои от полицаите са купени от неговата организация, но го бяха убили, преди да успее да посочи кои точно.

— Госпожо? — Шофьорът я гледаше недоумяващо. — Стигнахме вече.

Даяна отпусна глава върху облегалката и затвори очи. Беше толкова изморена, че вълните на слабост заплашваха да я погълнат.

— Госпожо? Хайде, стегнете се.

Беше стигнала толкова близо до сърцето на тъмнината, обгръщаща Маркърс Гейбъл. Още толкова малко ѝ трябваше, за да може да даде на Сийв всичко, което той искаше. А тя така бе копняла да стори това. Спомни си какво ѝ бе казал Брад Уолф: „Най-доброто нещо за Гуарда би било да му родиш един син.“

Сега участъкът беше червена зона и тя си даваше сметка, че същото важи и за нейния апартамент. След като им бе известно коя е, те положително знаеха и къде живее. Тя се вгледа в тъмните прозорци на жилището си. Някой може би се спотайваше там, в очакване да чуе превъртането на ключа в ключалката. Даяна потрепери. Трябваше да се махне от тук.

— Госпожо, моля ви! Не знам вие как сте, но аз трябва да си изкарвам прехраната.

Даяна му даде адреса на един тих, малко известен хотел в западната част на града, далеч от оживените места, който ѝ бе познат поради това, че често се използваше от градската управа за уединяване на съдебните заседатели.

Когато таксито я остави на тротоара и се отдалечи, тя изведнъж се почувства ужасно незащитена. Усещането за уязвимост я накара час по-скоро да се махне от улицата. Тя влезе забързано в хотела и за несигурно поиска да ѝ дадат стая на последния етаж.

Като заключи вратата и постави веригата, тя свали дрехите си и застана под горещия душ. Краката ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да се държи с две ръце за крановете. Сапунът свали от нея потта и мръсотията, но не и страха.

Тя се облече, извади револвера си от кобура и се отпусна върху леглото. До него имаше нощно шкафче, от евтина имитация на дърво, черен телефон, грозна метална лампа и един пепелник. В чекмеджето на шкафчето имаше Библия.

Даяна затвори очи и се заслуша в шума на собственото си дишане. После вероятно бе заспала, защото когато погледна отново, видя едновременно скъсаната верига и силуета в рамката на вратата. Потърси с ръка пистолета си и чу гласа: „Кажете лека нощ, скъпа.“

Изстрелът я изхвърли от леглото и я запрети в стената. Тя не почувства нищо. Звукът беше най-силният, който бе чувала през живота си. После той, както и всичко останало, изчезна.

Мило дръпна Крис обратно към стената на сградата.

— Все още не можем да си тръгнем от тук.

— Какво говорите? Тези хора се опитват да убият вас и приятелката ви.

— Точно там е въпросът — каза Мило. Лицето му бе пребледняло и измъчено в светлината на уличните лампи. — Тези хора са моите работодатели. Сигурен съм, че моєю Логрази, човекът, с когото тъкмо отивах да се срещна, е замесен в това. Щом са решили, че не съм им нужен повече, аз трябва на всяка цена да се върна в апартамента си.

— Вие сте луд — рече Крис. — Те несъмнено го държат под наблюдение.

— Въпреки това, трябва да се прибера — настоя Мило. — Те ще дойдат за „Гората от мечове“. — Той вече вървеше и Крис бе принуден да го последва, за да продължи разговора. Пресякоха забързано улицата, свиха зад ъгъла и излязоха на авеню „Ню Йорк“. — Тя е у мен. Работодателите ми искат да я вземат, но аз отказах да им я дам.

— Чакайте, кои са всъщност вашите работодатели?

Без да обръща внимание на въпроса му, Мило се притаи в сянката.

— Апартаментът ми е точно на отсрещната страна на улицата — прошепна той. — Не виждам някой да наблюдава входа.

— Това е невъзможно — каза Крис, като се озърташе във всички посоки. — Не вярвам да са толкова глупави, та да не предвидят, че може да се върнете.

Той даде знак на Мило и Морфея да останат по местата си и излезе от сянката. Отиде до края на пресечката и след това се върна обратно по другия тротоар, като по пътя надничаше в тъмните купета

на паркираните коли. Нямахме никой. На всеки няколко крачки вдигаше поглед към прозорците, покрай които минаваше, за да зърне човешко лице, движение на завеса или отблясък от цевта на оръжие. През цялото време беше нащрек за черното БМВ, но когато се върна до мястото, където го чакаха Мило и Морфея, то все още не се бе появило.

— Прав сте — каза той. — Не забелязах никой да наблюдава къщата. — Вместо да го успокои, обиколката му го бе разтревожила още повече. Защо не бяха поставили човек пред дома на Мило? Нещо не изглеждаше наред, но какво?

Мило тръгна да пресича улицата, но Крис го хвана за ръката.

— Почакайте, за бога! — прошепна той. — Те може да са вече вътре.

Мило го погледна мрачно.

— Ако е така, скоро ще разбере. — После в очите му се появи любопитство. — Вече веднъж ми спасихте живота, а сега искате да го сторите отново. Защо?

— Защото обичам дъщеря ви. Винаги съм я обичал.

Мило се замисли за момент, после кимна.

— Да. Сигурно е така. Но за нещастие Сутан и аз вече не сме едно семейство. Тя без съмнение ме смята за мъртъв и повярвайте ми, така е по-добре.

— Тя има право да знае истината.

На лицето на Мило се появи горчива усмивка.

— Знам, че имате добри намерения, момчето ми. Но ако знаеше цялата истина, тя щеше да ме прокълне от дъното на душата си.

— Не мога да повярвам това. Вие сте неин баща. Какво толкова сте направили, та тя да не може да ви го прости?

Полуосветен от уличната лампа, Мило изглеждаше почти по същия начин, както през онази топла лятна вечер на 1969-та в своята вила в Могьо. Пластовете тъмнина подобно на грим изглаждаха бръчките, които времето и грижите бяха издълбали върху лицето му. Видът му накара Крис да си припомни изключителната сила на волята, която притежаваше този човек.

— Дъщеря ми, както несъмнено знаете, е будистка. Поради това, всяко убийство я изпълва с ужас. А аз съм убивал, с умисъл и гняв. Мислите ли, че би могла да ми прости това?

— И тя самата е убивала — рече Крис. — Нейният братовчед Мън я е обучил и тя е убила, за да го защити. Мисълта за това, което е сторила, не спира да я измъчва.

— Горкото ми дете. — Мило поклати глава. — И вие смятате, че това променя нещата? Не, не. Дори тя да може да ми прости стореното, аз никога няма да си го простя. Каквото и покаяние да си наложа, то не ще изчисти кръвта от ръцете ми. Нямам друг избор, освен да продължа по пътя, който сам съм си начертал.

— Разбира се, че имате избор.

— Вие не знаете нищо, момчето ми. Не друг, а аз съм виновен за смъртта на вашия брат. Той притежаваше третата и последна част на „Гората от мечове“. Чували ли сте за нея?

— Сутан ми е разказвала.

Мило изсумтя.

— Вероятно ви е говорила за мистичната страна на въпроса. Но практическото приложение на тези оръжия все още не е напълно изяснено. Много е вероятно те да са единствената сила, способна да обедини всички опиумни вождове от Златния триъгълник под знамето на един човек. Можете ли да си представите какво означава това?

— Пари и власт — отвърна Крис. — Това, към което всички се стремим, включително и вие, мосю Воже.

— Не! — почти изкрещя Мило. — Вие или се заблуждавате, или дъщеря ми ви е подвела. Тя никога не е разбирала нито мен, нито мотивите ми. Аз исках единствено свобода за камбоджанския народ, окончателен разрыв с колониализма, наложен му от моите жестоки и безразсъдни сънародници... както и от вашите.

— И затова сте превърнали: интелектуалците в радикали и сте им продали оръжие.

— Нямах друг избор! Нима не разбирате? Нещата бяха отишли твърде далеч, за да се постигне нещо е убеждение. Отпечатъкът на колониализма в съзнанието на управляващите беше толкова дълбок, че въоръжената сила оставаше единствената възможна алтернатива.

— Но резултатът, мосю Воже, беше същински геноцид. Вие развързахте ръцете на Пол Пот. Колко камбоджанци бяха безжалостно избити заради вас?

Мило потрепери и Морфея го обгърна с ръце.

— Всяка нощ, — каза той, — аз ги, сънувам... сънувам смърт. От къде можех да знам, че ще излезе така? Как можех да предвидя, че Салот Сар ще се превърне в чудовище в човешки образ?

— Историята щеше да ви го покаже — рече Крис, — ако си бяхте направили труда да погледнете в нея. Не теориите водят човечеството, а алчността. Колкото и благородни цели да си поставят философите, жаждата за богатство и власт винаги надделява над техните учения.

— Но аз проповядвах единствено пътя към свободата — каза отчаяно Мило. — И досега не мога да проумея какво се случи.

Крис се запита дали всички теоретици от този род в човешката история са били така дълбоко заблудени.

— Преди малко казахте, че сте виновен за смъртта на Тери. Вие ли наредихте да го убият?

— Ако беше така — попита Мило, — бихте ли могли да ми простите?

— Вие ли наредихте?

— Не. Смъртта му беше нещастен случай.

— Ами убийствата на Доминик Гуарда и Ал Де Кордия? А покушението срещу самия мен?

Мило го гледаше неразбиращо.

— За какво говорите?

В мъглявата светлина бе трудно да се долови изражението на лицето му.

— Мосю Мабюс — Трангх — уби Доминик и Ал де Кордия по същия начин, както и Тери: отрязва им главите. След това, в Ню Йорк, нахълта в дома ми и едва не стори същото с жената, която беше с мен.

— Какво става тук? Никога ме съм му нареждал...

— Но сте работили заедно с Тери по контрабандния канал, нали?

— Да съм работил с него ли? Не. Ние бяхме, тъй да се каже, лоялни конкуренти в един и същи бизнес до момента, в който се свързах с групата на Мосю Логрази.

— Вашите работодатели?

— Да. Отначало бях убеден, че са от Мафията. Но после, чрез подслушвателното устройство, което поставих в дома на Логрази, разбрах, че това е само маскировка, зад която се крие ЦРУ.

— ЦРУ е замесено в контрабанда на наркотици?

— Да, защо, учудва ли ви? Те се занимават с този бизнес още от войната във Виетнам. През 1969-та сключих сделка с двама техни представители, с които се срещнах в Ангкор Ват. Единият от тях се наричаше Магъосника. Другият беше вашият брат Тери.

— О, Господи! — Крис затвори очи и усети, че му се вие свят.

— Но, момчето ми, аз мислех, че знаете. Все пак, вие сте единственият му брат.

— Никога не съм знаел... нищо. — Цялата чудовищност на тези думи изведнъж се стовари върху него. Той се почувства уморен и толкова тъжен, че му се доплака. Пое си дълбоко въздух, подреждайки с огромно усилие мислите си.

— Казахте, че сте сключили сделка с Магъосника и Тери. Предполагам, че са купили вашия канал за доставка на хероин.

Мило кимна.

— И какво ви дадоха в замяна? Пари? — Още докато задаваше този въпрос, Крис бе наясно, че една част от него отчаяно се стреми да се скрие, да не научи никога отговора.

— О, нещо много по-ценно — рече Мило. — В крайна сметка, каналът беше неизчерпаем източник на пари. Само едно нещо можеше да ме накара да се откажа от него — възможността да ликвидирам Сианук.

Но след като тя пропадна, се споразумяхме за доставка на оръжие. Те ми осигуриха постоянен приток на въоръжение, който не можех да получа и срещу всичките си пари.

Крис чувстваше, че му прилошава.

— И тези оръжия са отивали право при Пол Пот?

— Да, при Червените кхмери. Както казах, главната ми цел по това време беше да ликвидирам Сианук. Но когато това стана неосъществимо заради връзките му в Пекин, трябваше да се задоволя само с прогонването му от власт.

— За какво му е бил на ЦРУ контрабандният канал?

— Не съм се интересувал.

— Или по-точно, не ви се е искало да мислите за това.

— Възможно е — съгласи се Мило. — Но това едва ли има значение. Те никога нямаше да ми кажат.

— Но по-късно, когато Тери и Мън са ръководели канала, вие положително сте знаели при кого отива хероинът. — За Крис беше от

изключително значение да разбере това. Изглежда, след всички надежди и предположения, след вярата му в подбудите на Тери, щеше да се окаже, че е грешил. Тери чисто и просто бе станал контрабандист на наркотици. Тази истина бе прекалено ужасна, за да я възприеме.

— Тъкмо това е странното в цялата работа — рече Мило. — Така и не можах да открия кой купува техния хероин. Мога да ви кажа само, че не е нито един от обичайните клиенти.

— И все пак не разбирам — каза Крис. — Логрази, който е от ЦРУ, е поискал от вас да завладеете канала на Тери... Но според вашите думи, каналът вече е принадлежал на ЦРУ.

— Казах само, че ЦРУ го купи от мен през 1969-та. Не знам какво се е случило междувременно. Може би Магъосника и Тери са се опитали да си го присвоят. Между двамата със сигурност е имало страхотен скандал, причината за който не ми е известна.

— И така, ЦРУ ви е наело да му го върнете.

— Да, макар отначало да не знаех с кого имам работа. Това беше част от операция „Белия тигър“, ключът към която е „Гората от мечове“ — онова, с което те така отчаяно се стремят да се сдобият. Чрез този талисман ще могат да контролират целия добив на опиум в Златния триъгълник.

— Откъде са могли да научат за него?

— От Магъосника. Това е прякорът, който брат ви е дал на Върджил.

Крис продължаваше да следи за появата на черното БМВ.

— Магъосника иска да убие всички ни. Знаете ли защо?

Мило се размърда неспокойно.

— Това е без значение. Всички ние сме вече вътре в тази игра и нямаме друг избор, освен да я изиграем докрай.

— Не е вярно — рече Крис, пронизвайки Мило с поглед. — От опит знам, че на хората, които твърдят, че нямат избор, просто им липсва смелост да го създадат сами. Ако промяната е толкова болезнена за вас, помислете за това, че може би именно вие можете да помогнете на Сутан да възвърне своята цялост. Преди малко споменахте за покаяние. Нима това няма да е достатъчно голямо покаяние за греховете ви?

Мило откъсна очи от неговите.

— Губим време — каза той рязко. После се обърна към Морфея и я избута по-навътре в сянката с думите: — Стой тук. Каквото и да става, не мърдай никъде, докато не се върнем. — Миг по-късно той вече тичаше през улицата. Въпреки предупредителния сигнал, който звучеше в съзнанието му, Крис го последва. — Трябва да вземем „Гората от мечове“. — Мило отключи външната врата. На стълбището беше тъмно като в рог, но той нарочно не запали осветлението. Стъпките им зловещо отекваха в стените.

Горе просторният апартамент тънеше в мрак. Мило заключи вратата зад тях. На места бледи, призрачни петна от светлина изпъстриха паркета и килимите.

Мило предпазливо пое по сложен, обиколен маршрут през коридори и стаи, изпълнени с тежки мебели. Вървеше, без да пали никакви лампи и Крис бе принуден да се движи плътно след него, за да не изгуби пътя или да не се блъсне в нещо.

На прага на всяка стая Мило спираше, сякаш душеше въздуха като куче, за да долови присъствието на неканен гост. С всяка измината крачка на Крис му се струваше, че напрежението се удвоява. Беше започнал да се поти, да се взира в тъмните ъгли, като че ли интуицията можеше да го предупреди за стаената опасност там, където зрението беше безсилно. Накрая, като на дете, което се бои от тъмното, взеха да му се привиждат злокобни, движещи се очертания във всяка по-странна форма или неясен силует.

Най-сетне стигнаха до кабинета на Мило. В него се влизаше през двойни плъзгащи се врати, които в момента бяха отворени. Двамата застанаха на прага — Крис, мъчещ се да различи предметите в мрака, и Мило, напрегнат и съсредоточен, без да гледа каквото и да било.

Влязоха бързо в стаята и Мило незабавно се запъти към бюрото си. В това време Крис застана до прозореца, който гледаше към Сена и към Военното училище и Марсовите полета, разположени на отсрещния бряг.

Прозорецът бе напълно закрит от бамбукови щори, през които се процеждаха тесни ивици мъждива светлина. Крис доближи лице до бамбуковите летвички и надникна през пролуките надолу, към авеню „Ню Йорк“.

Черното БМВ беше спряло до редицата от паркирани автомобили. От ауспуха му излизаха газове; моторът работеше.

Крис се обърна и видя Мило с пистолет в ръка. Понечи да каже нещо, но Мило му даде знак да мълчи и му посочи една врата в стената. Отвори я и влезе вътре. Крис се вмъкна след него.

Намираха се в нещо като килер.

— Колата, която ви преследваше от „Ангкор Ват“, е пред къщата — прошепна Крис в тясното помещение.

— Не ме учудва — каза Мило в ухото му. В апартамента има някой. Както и предполагам, дошли са да откраднат „Гората от мечове“.

Това заинтригува Крис. Той помнеше, че Мило бе заключил при влизането им, а не бе чул шум от разбиване на врата. Следователно онзи, който бе влязъл в апартамента, си беше послужил с ключ.

Той протегна ръка и откряна още малко вратата на килера. Пред очите им се разкри по-обширен отрязък от кабинета, включващ част от отворения портал, пространството около бюрото на Мило и една секция от високата до тавана библиотека.

Тъкмо се канеше да попита Мило кой би могъл да има ключ от външната врата, когато съзря сянката, появила се в очертанията на портала. Почувства как до него Мило се напрегна и видя ръката му да насочва пистолета.

За момент силуетът остана неподвижен, сякаш оглеждаше добре позната обстановка. След това отиде безшумно до бюрото на Мило и включи лампата от гравирано стъкло в единия ъгъл.

На нейната светлина Крис позна Трангх. Мило се отпусна, свали пистолета и се размърда, с намерението да се изправи и може би да излезе от килера. Тъкмо тогава Трангх отиде до библиотеката и като опря длани в повърхността ѝ, отмести част от нея встрани.

Отзад имаше скрита врата. Когато тя бе отворена, Крис усети как ново напрежение изпълва Мило. Междувременно Трангх се наведе в нишата и когато се изправи отново, в ръцете му имаше странен на вид меч е три остриета.

— Merde! — промълви Мило. — Той взима „Гората от мечове“!

С мисълта за черното БМВ отвън, Крис прошепна:

— Може да е видял колата пред къщата и да е решил да премести оръжията на по-безопасно място.

— Никой нямаше да ги намери там, където бяха — рече Мило. — Господи какъв глупак съм бил! Той ме е предал. — Крис видя как пистолетът се вдига и се насочва в тила на Трангх.

В този миг сякаш безброй късчета от мозайка дойдоха на местата си. Крис разбра защо никой не наблюдаваше жилището на Мило. Те просто нямаха нужда от това — виетнамецът беше техните очи и уши.

Трангх работеше за Мило — онзи някой, заемащ високо положение в йерархията на наркотрафика. Но явно в действителност служеше на друг господар. На кого? На този, който го бе изпратил да убие Крис, който бе наредил Мило да бъде застрелян тази вечер, на този, който седеше в черното БМВ. Може би работодателят на Мило?

Изведнъж отговорът дойде от само себе си.

— Той работи за Маркърс Гейбъл.

Мило го погледна за миг.

— За кого?

— За Върджил.

— Да! За Магъосника. Сигурно е така! — Мило се прицели. — Ще плати с живота си за това! — Пръстът му се напрегна на спусъка.

Докато гледаше как Трангх увива „Гората от мечове“ в парче велур, Крис отново се пренесе в момента на тяхната среща в Турет. Спомни си думите на Сийв, Трангх бе убил Тери, Доминик Гуарда и Ал де Кордия. Беше се опитал да убие самия него и при това бе осакатил Аликс.

И все пак, когато му се бе удадала повторна възможност да убие Крис, той не я бе използвал. Вместо това бе приел сделката — да замени живота на Сутан срещу кинжала, с който Тери не бе пожелал да се раздели. Защо?

Крис не знаеше, но виждаше в лицето на Трангх тайна, която може би бе длъжен да разгадае, за да разбере кой е и в какво се е превърнал. Защото той ясно разбираше, че вече не е онзи Кристофър Хей, защитавал в съда човека, който впоследствие едва ли не му бе признал вината си. Кристофър Хей, който се бе клел да защитава закона и се чувстваше измамен от него, който знаеше, че справедливостта е поругана и беше безсилен да я възстанови.

Известно време той бе убеден, че бавно, като че ли през порите си, се прониква от личността на мъртвия си брат. Това все пак щеше да е сравнително разбираемо и би представлявало добра идея за литературно произведение. Но след онази нощ в конюшнята той знаеше, че истината е много по-сложна, така, както животът е далеч по-сложен от която и да е художествена творба.

При вида на дулото, насочено в Трангх, в съзнанието на Крис изникна момчешкият спомен за елена в прицела на карабината му. Животното газеше през снега; от ноздрите му струеше пара, породена от допира на топлия му дъх с мразовития зимен въздух. Той усети пръста на Тери върху своя, почувства натиска, принудил го да дръпне спусъка против волята си.

Трангх беше като този елен и Крис знаеше, че ако допусне той да умре, онова, в което се бе превърнал, щеше да остане безвъзвратно скрито от него. Тогава някак си и Тери щеше да си отиде завинаги и той никога нямаше да може да му каже сбогом.

Крис бе започнал това търсене, за да разбере кой и защо бе убил Тери, но то се бе превърнало в нещо много по-значимо и всеобхватно — в пътешествие към един дом, който той никога не бе подозирал, че притежава, а още по-малко бе вярвал, че някога ще открие.

Пръстът на Мило вече обираше спусъка, когато Крис изтръгна пистолета от ръката му.

„Ти няма да умреш“, бе казала Ма Варада на Мън и се оказа права. Подпомогнат от влиятелните приятели и значителните средства, които притежаваше в Бангкок, той слезе от самолета на френска земя. Но не в Ница, а в Париж, защото по думите на Ма Варада именно тук се намираше Магъосника.

Париж или Ванс, за Мън нямаше никакво значение. Той вече не чувстваше Франция като свой дом. Съзнанието, духът му, бяха изцяло погълнати от Саджаинг. Само с цената на огромно усилие бе успял да се откъсне от този град на молитвите.

Ако не беше Магъосника, нищо не би могло да го накара да се върне. Докато минаваха през митническия контрол, той огледа Ма Варада. Тя бе облечена и елегантен костюм от коприна и лен, който си беше поръчала в Бангкок. Косата ѝ бе подстригана късо, по последна мода. Носеше обувки и чанта от змийска кожа, а на лявата ѝ китка имаше чифт преливащи се зелени гривни. Макар да беше доста след полунощ, тя имаше същия свеж вид, както и при качването си в самолета в Бангкок. Изглеждаше направо невероятно, че това е същата жена, която Мън бе спасил от изтезанията на генерал Киу.

— Не се притеснявай за такси — рече тя, когато отминаха всички формалности. — Обадох се на един приятел да докара колата ми пред летището.

Колата се оказа ситроен с подобрен двигател. Ма Варада шофираше твърдо и много бързо. В този час на нощта движение почти нямаше. На няколко пъти, когато взимаха забоите на околоръстното шосе, Мън трябваше да се хваща за дръжката над вратата. Пред тях лежеше Париж — нежна, очакваща жена, обвита в пайети от светлина.

Влязоха в града през Порт дьо ла Мюет и поеха на изток по авеню „Ани Мартен“. Намираха се в Шестнайсети участък — предимно жилищен район, който през последните години бе станал твърде изискан.

Ма Варада зави надясно по улица „Шефе“ и заобиколи, за да стигне до малкия площад „Петрарка“. Трябваше да спрат дотук, тъй като по-нататък започваше частна алея, преградена с бариера. Тя паркира ситроена до бордюра пред триетажна ъглова къща с доста строга неокласическа фасада, изградена от масивен бял камък. Вторият етаж се отличаваше с малък, но богато украсен балкон от ковано желязо. Две овални прозорчета охраняваха като всевиждащи очи разположената дълбоко в стената входна врата. В светлината на уличните лампи фасадата се извисяваше подобно на фар или на риф. Мън се запита кое от двете щеше да се окаже в действителност.

Когато излязоха от колата, Мън забеляза, че ако не бяха няколкото нови жилищни блока наоколо, от горните етажи на къщата би се откривала гледка към площад „Трокадеро“. На три преки от тях беше гробището „Паси“, където героите от войните спяха вечния си сън.

— Магьосника е тук — рече Ма Варада.

Мън беше слаб и уморен. Знаеше, че моментът не е подходящ за решаващ сблъсък с Магьосника. Раната му заздравяваше бързо, което Ма Варада отдаваше на отварата на слепеца, но той все още бе далеч от пълното възстановяване. Пораженията на вътрешните тъкани и мускулите бяха значителни и само времето можеше да ги излекува окончателно.

Но той знаеше също, че времето не е нещо, с което разполага. Не и когато ставаше дума за Магьосника. Той трябваше да бъде спрял още сега, преди „Гората от мечове“ да се е оказала в ръцете му. Преди да е

придобил господство над опиумните вождове. Преди да е завладял напълно Шан. Той вече притежаваше значителна власт в платото. По някакъв начин бе успял да привлече на своя страна адмирал Джъмбо, а напълно възможно бе същото да важи и за Киу, въпреки многословните нападки на генерала, срещу него. Сега Мън виждаше, че Магъосника и Тери са имали един и същи план — да обединят всички опиумни вождове. Но целите, за които всеки от тях смяташе да използва тази огромна власт, бяха толкова различни!

Киу или Джъмбо. Единият от двамата военачалници бе убил Могок и се бе опитал да убие самия него и Ма Варада. Кой? Мън не знаеше. Това бе известно само на Магъосника.

Внезапно Мън се усмихна. Мина му през ума, че всъщност нямаше значение кой бе нанесъл удара. В крайна сметка този, който дърпаше конците, бе Магъосника.

Мън вдигна очи към сградата. Искаше му се Тери да е до него. Той прошепна кратка молитва и каза:

— Добре. Да вървим.

Но Ма Варада го възпря с длан и се изкачи сама по каменните стъпала. Застана на площадката, в зрителния обхват на камерата, монтирана върху каменния корниз на един метър над главата ѝ. Натисна звънеца и като изчака малко, сложи ръка на дръжката и отвори вратата.

— Не искам да я виждам — рече Мило. — Когато научи истината, тя ще ме презре, а като знам това, аз няма да мога да продължа нататък. Сега поне съм изолиран от омразата ѝ и мога да се самозалъгвам, че въобще не я изпитва.

Крис остави телефона и, разбирайки погрешно причината за страха на Мило, каза:

— Трябва да ѝ имате повече доверие. — Той виждаше, че Мило е не по-малко уплашен от Сутан, на която току-що се бе обадил в хотела.

— Крис, къде се изгуби! Направо се побърках от притеснение. — Тревогата я караше едва ли не да крещи в слушалката.

— Бях в Порт дьо Шоази — отвърна той. — Докато вие със Сийв обикаляхте по ресторантите, аз направих невероятно откритие.

— Какво? Да не си намерил Трангх?

— И да, и не. Сигурна ли си, че те интересува?

— За бога, Крис, кажи ми какво става. Не разбираш ли, че и двамата страдаме? Миналата нощ ти ме накара да забравя за миг болката си. Забравих, че Тери е мъртъв и извиках името му. Но няма това е причина да ме наказваш още повече?

Крис моментално се почувства засрамен. Наистина ли толкова държеше да знае, че е по-важен за нея, отколкото Тери? А и можеше ли въобще да разбере това? Как би могла Сутан да му го докаже, дори и да искаше?

— Крис, добре ли си?

— Искам ти и Сийв веднага да дойдете при мен.

— Сийв току-що припадна — каза Сутан. — Все още не се е оправил след нападението на Трангх. Викахме лекар. Така че той няма да излиза никъде.

— Тогава ела ти — рече Крис. — Имаш ли с какво да запишеш адреса?

Той видя болезнения страх, пропълзяващ по лицето на Мило, и каза:

— Вече е късно. Тя всеки момент ще дойде.

— В такъв случай аз ще си отида.

Крис се обърна към Морфея.

— Можете ли да направите нещо?

Мило бе поискал да дойдат тук, в Порт дьо Жад, с думите, че това е единственото място, където се чувства сигурен. Като допълнителна предпазна мярка бе настоял всеки да дойде поотделно — той бе взел метрото, а Крис се бе придвижил от десния бряг на Сена с велосипеда си.

През прозореца Крис виждаше част от вътрешния двор. Зелениясалият фонтан беше осветен и той можеше да различи главата на делфина в средата и разпиляната върху него дълга, оплетена като морска трева коса на русалката. В далечината тъмният правоъгълник на Люксембургските градини беше безмълвен като смъртта.

Морфея се усмихна.

— Той няма да си тръгне. Дъщеря му е всичко за него. Вижда я дори в мен. — Тя се обърна и погледна Мило. — Смяташ ли, че не съм го разбрала? Може и да не знам какво имаш в мислите си, но винаги съм сигурна за онова, което става в сърцето ти.

Мило извърна поглед от нея, отиде до прозореца и се загледа към града.

— Това чакане — рече той, — е по-лошо и от смърт.

— Ще го преживееш — каза Морфея. — Така, както си преживял всички ужаси на войната. — Тя се приближи да го прегърне, но той се отърси от допира ѝ.

— Това е различно, не разбираш ли? Сутан е моята душа: тя е част от мен.

— Живял си толкова дълго без нея.

— Това едва ли може да се нарече живот. — Крис видя дълбоките бръчки на отчаяние, прорязали лицето му. — Влада се като животно, прегризало собствените си крака. Миналото е толкова ярко в съзнанието ми, че едва разбирам какво става край мен. Настоящето е сиво и мрачно като зимна вечер, мъгляво като спомен. — На вратата се почука и той се сепна.

Крис отиде да отвори.

— Здравей, Сутан.

Тя беше облечена в черен клин и прилепнала блуза. Върху клина носеше мини пола в същия траурен цвят, която едва обгръщаше горната част на бедрата ѝ. Не си беше сложила никакъв грим, но според него причината за бледността ѝ бе друга.

— Крис, ти...

— Заповядай, влез.

Сутан прекрачи прага. Крис се дръпна встрани и тя видя Мило в отсрещния край на стаята. Той стоеше като прикован на мястото си, едва способен да си поеме дъх.

— Боже мой — прошепна Сутан. — Татко?

Крис видя желанието на Мило да кимне, да отвори уста, да изрече онази едничка дума, за която бе копнял: „Дъще“. Но не можа да стори нито едно от тези неща.

Сутан прекоси стаята и, без да откъсва очи от лицето на баща си, каза:

— Крис, какво става тук?

— Сега той се нарича не Воже, а Мило.

Тя политна назад като от удар, но Мило бе онзи, който потръпна от думите му. Морфея затвори очи.

— Този човек... — Сутан трябваше да преглътне и да започне отначало. — Искаш да кажеш, че Трангх работи за баща ми?

— Да — отвърна Крис. — Чувстваше се като преводач в деликатен момент на среща за разоръжаване между свръхсили. — Срещнали са се през 1969-та в Индокитай.

— Видях в Трангх една душа, изгубена в хаоса на войната. — Мило бе възвърнал гласа си. Може би причината бе в темата, в докосването до познатата област на философията, заемала целия му живот. — Той беше лакей на Магъосника, изпълняващ всяка негова прищявка. Не можех да понеса да го унижават така, както народите на Камбоджа и Виетнам са били унижавани в продължение на повече от век, от мига, в който ние французите сме стъпили на земята им. В негово лице виждах начин поне в малка степен да изкупя несправедливостите, струпани от моя народ върху него и събратята му. И така, аз го отнех от Върджил и го взех под своя закрила. Обучих го да забрави колониалното си минало, да вижда бъдещето си изпълнено със свобода.

— Свобода? — възкликна Сутан и Крис се запита какво беше онова, което бе изписано върху лицето ѝ. Ужас, отвращение или нещо друго, прекалено сложно, за да го разгадае? — Значи така наричаш убийството? Не мога да повярвам, че във вените ми тече твоята кръв.

Мило се обърна безпомощно към Крис.

— И с Трангх се провалих по същия начин, както с Пол Пот. Ти си прав — аз разбирах само теориите, но не ми се удаде да проникна в душите им. Бях победен от тяхната индивидуалност, която не мога да проумея и досега.

— Както изглежда — рече Крис, — Трангх не се е поддал на неговото обучение. В даден момент се е свързал отново с Върджил и е започнал тайно да работи за него. Заповедите за убийствата са идвали не от баща ти, а от Магъосника.

— Така е — каза бързо Мило. — Трангх трябваше просто да купи „Вратата към нощта“ от Тери Хей, нищо повече. Но Тери се е опитал да ми продаде фалшификат. Предполагал е, че няма да разбере разликата и е бил прав. Но не е знаел, че Трангх работи за мен, нито че ще го изпратя да провери кинжала, преди да сключи сделката. Трангх бе един от малкото хора, виждали оръжието с очите си. Той начаса е забелязал измамата и от тук е последвало всичко останало.

— По всичко личи — каза Крис, — че Трангх вече е имал заповед от Магьосника да убие Тери и това е била великолепна възможност да го стори, без баща ти да заподозре какво става всъщност.

— Вярно ли е това? — обърна се Сутан към мосю Воже.

— Да — кимна печално той. — Така изглежда.

— Но какво те накара да изчезнеш, да смениш името си, да живееш живота си така, сякаш аз не съществувам?

Воже хвърли кратък поглед към Морфея, след което се обърна и се загледа през прозореца.

— Татко?

Той трепна като човек, потънал в неспокоен сън.

— Боя се, че задоволителен отговор не съществува.

В стаята настъпи тишина. Погледът на Крис обходи всички и накрая се спря върху Морфея. Тя стоеше напълно неподвижна и се вираше някъде в пространството, сякаш предугаждаше настъпването на бедствие и не можеше да откъсне очи от кървавото му лице.

Сутан направи една-единствена крачка към фигурата до прозореца.

— Нима наистина очакваш, че ще се примиря с това? Че ще се хвърля в прегръдките ти, ще те обсипя с целувки и ще ти кажа „Всичко е наред, прощавам ти“?

На лицето на Воже се появи плаха усмивка, но когато се обърна и видя изражението ѝ, той се прокашля смутено и закри устата си с юмрук. Жестът не бе достатъчен да скрие ужаса му от нея.

Но в крайната си възбуда Сутан сякаш въобще не забеляза властта си над него.

— Крис — рече тя, — искам да се махна от тук.

— Не мисля, че за момента това е добра идея. — Тя го изгледа с удивление и гняв, но той продължи: — Връзката на мосю Воже с Трангх, колкото и да е слаба, може да се окаже тъкмо онова, което ни е нужно, за да хванем виетнамеца и чрез него да се доберем до Магьосника. — Той ѝ хвърли многозначителен поглед. — Независимо как се чувстваш сега, смятам, че не би искала да изпуснеш подобна възможност.

Тя кимна с неохота.

— Но няма да стоя в една стая с него.

— Ела, скъпа — каза Морфея, като я хвана за ръката. — Ще те настаня другаде.

Воже понечи да възрази, но видя израза на лицето на Морфея и размисли. Ръката му, протегната в знак на предупреждение или молба, падна и се удари в бедрото му.

— Тя разби сърцето ми — каза той, когато Морфея и Сутан излязоха от стаята.

Крис, който го наблюдаваше внимателно, отвърна:

— Ако Сутан има нещо общо с това, мосю Воже, то причината е изцяло у вас.

Без да обръща внимание на болката в хълбока си, Мън се втурна нагоре по стъпалата и профуча покрай Ма Варада във вестибюла. Обърна се, за да затръшне вратата в лицето ѝ, но тя вече се бе вмъкнала вътре след него. Дали защото искаше да я изолира, за да я защити, или защото все още ѝ нямаше доверие?

Той сложи пръст на устните си и ѝ направи знак да не се отдалечава от вратата. Намираха се в слабо осветено преддверие. Върху нисък скрин в стил „Луи XIV“, отрупан като сватбена торта с украшения от позлатен бронз, бе поставена кристална купа, пълна с клонки кучешки дрян, традиционния предвестник на пролетта. На стената вляво висеше фламандски гоблен, гъмжащ от трескави ловци и озъбени кучета, обградили окървавен елен.

Пред тях стълбище от полиран дъб водеше към втория етаж. Там светеше лампа, в чиято светлина върху стъпалата се появи изрязана като с нож сянка на човек.

— Ма Варада?

Гласът на Магъосника извика в съзнанието на Мън поток от образи и събития. Той се отърси от тях и даде знак на Ма Варада.

— Да? — Дали долавяше в тона ѝ дързост, или примирение?

— Качи се горе.

Мън я погледна и устните ѝ беззвучно му казаха една дума: „карма“.

Той навлезе в разкривената сянка, която сякаш се движеше заедно с него, скривайки светлината.

Мъжът, който стоеше горе, му беше напълно непознат и държеше в ръката си автоматичен пистолет „Берета“.

— Здравей, Мън — каза Магьосника. — Видях те, когато излезе от колата. — Над рамото му се забелязваше портрет на пълен човек в пурпурна мантия, вероятно принц или крал, розов и самодоволен.

— Какво е станало с теб? — попита Мън, макар да не беше особено трудно да се досети.

Магьосника махна с пистолета си и той тръгна по коридора, покрай портрета на прехранения монарх, докато влезе в светло боядисана стая. На мраморната полица над камината звучно тиктакаше орехов часовник. Два прозореца гледаха подобно на очи към тясната уличка и нататък, към войнствените статуи на площад „Трокадеро“. Върху богато украсения скрин беше отворен съвсем съвременен куфар от парашутен плат, от който се подаваха риза и панталони. Дрехите на Магьосника. За къде ли заминаваше?

— Умрях — каза той, — и се родих отново. Животът всъщност се създава доста лесно, когато познаваш нужните хора и те разполагат с неограничено количество пари.

— ЦРУ.

— О, Господи! — Магьосника се засмя. — Не, не. Управлението се ръководи от купчина скръндзи, които не правят разлика между пари и влияние. И сега е същото, както по времето, когато работех там. Но това, драги ми Мън, беше много отдавна.

Мън си помисли, че хирурзите бяха дали на Върджил идеалното лице. Той можеше да се крие зад безизразната му външност, която, подобно на маска, се подчиняваше по-скоро на неговите команди, отколкото на чувствата му.

— Сбогувах се с ЦРУ през 1972-ра. Беше несравнимо усещане. Сякаш се отървах от четиригодишен запек или се измъкнах от чистилището — впрочем ако питат мен, Виетнам беше тъкмо това.

— И къде отиде? — Мън не гледаше в пистолета. Пред очите му бе джунглата, каменните стени на Ангкор, Вишну, богът на създанието и разрухата.

— Това ли си дошъл да разбереш, драги ми Мън? За бога, надявам се, че не си чак толкова глупав.

Не пистолетът бе източникът на смъртта, а човекът. Но погледът бе неспособен да проникне зад пластмасовото лице на Магьосника.

— Вярно е, че в началото обичах ЦРУ. Но това се дължеше главно на моята наивност. Виждах в тях — а оттам и в себе си — съвременно превъплъщение на Тексаските рейнджъри^[4], една традиция на мъжество и твърдост. В онези дни вярвах, че ЦРУ защитава нещо важно и неповторимо. Все пак, аз познавах историята на „Тайните служби“, великите дела, които тази организация е извършила за Америка през Втората световна война.

Мън трябваше непрестанно да си напомня колко е опасен този човек, какво бе сторил той с Тери. Лицето на Магъосника излъчваше доброжелателност. Когато се усмихнеше, изглеждаше невероятно, че би могъл да причини вреда на живо същество. Той притежаваше онази сила, към която така се стремят азиатците. Беше съсредоточен, в състояние на пълен самоконтрол. В известен смисъл, сега той бе много по-близо до Изтока, отколкото по времето, когато Мън бе воювал с него в Индокитай.

— Но съм се заблуждавал. Както и тогава, когато вярвах, че сме наясно какво правим във Виетнам, докато не открих, че войната вече не се води от генералите, нито дори от началник-щабове. Виетнам беше рожба на президента. Кога Никсън и Кисинджър са спрели да се доверяват на Конгреса и на собствения си кабинет? Не знам това, но от този момент нататък никой американски президент не е давал пет пари нито за Конгреса, нито за хората, избрали членовете му.

Мън си помнели, че Магъосника сякаш бе ходил някъде и бе открил тайната на живота. Смисълът на човешкото съществуване, вечният проблем на хората от неговата раса, вече не го засягаше.

— Но какво прави на свой ред съвременният Конгрес, освен да тъпче собствените си джобове? Гласува нов данъчен закон и добавя към него клауза, с която повишава заплатите на всичките си членове. Сенаторите и представителите хленчат, че не им се дава информация за свръх секретните операции на ЦРУ, а когато я получат, се прескачат един друг, за да я издадат първи на средствата за информация. В момента политическата власт представлява извратено отражение на холивудско шоу и се измерва с това колко минути телевизионно време можеш да си изпросиш. Схващаш ли всичко това, драги ми Мън, или е прекалено сложно за жалкия ти азиатски мозък?

— Новото ти лице не може да те скрие от мен — каза Мън. — Аз те виждам такъв, какъвто си.

— Аз съм бъдещето — рече Магьосника. — Само аз имам достатъчно ум, за да предпазя Америка от самоунищожение. От години японците изкупуват акциите на корпорациите ни. Сега ни измъкват изпод носа най-ценните недвижими имоти заедно с компаниите, които се помещават в тях. Америка се разграбва парче по парче, а правителството спи. Президентът се интересува единствено от властта и тайните си операции, а Конгресът — от това как да одере данъкоплатците.

Едва сега Мън разбра промяната, настъпила у Магьосника. Той не се боеше от смъртта. Но не както във Виетнам, поради вяра в собствената си неуязвимост, а защото бе научил, че животът и смъртта са свързани, че смъртта не е край, а ново начало.

— ЦРУ беше изцяло под властта на лакомите за информация хрътки от Капитолия, които след това я продаваха на медиите — затова го и напуснах.

Магьосника се облакът на камината. Мън ясно виждаше, че е изключително доволен от себе си.

— Оттогава може да се каже, че съм независим. Вземам решенията сам. Все още имам шеф, но действам в съответствие със собствените си планове. Той си мисли едно, а аз знам друго. Макар да не е толкова глупав като другите, съмнявам се, че би одобрил онова, което върша. И той като всички останали е пленник на собствената си власт.

— Кой е той? — попита Мън. „Кой кого лъже, мина му през ума. Не можеш да имаш шеф и при това да си независим.“

Магьосника се ухили доволно.

— Бас държа, че ти се ще да разбереш. Но ти искаш да разкриеш твърде много тайни, драги ми Мън. Чувам, че напоследък си обикалял из Шан. И какво, разкри ли плана ми? Не вярвам. В противен случай сега нямаше да си тук. Искаш да разбереш кой те е продал — адмирал Джъмбо или генерал Киу. Е, сбъркал си адреса. Аз не раздавам информация, особено на някакъв камбоджанец, който би предпочел да ме види мъртъв.

— Ти уби Тери — рече Мън. — С удоволствие бих ти отнел живота.

— Защо? — попита Магьосника. — Само не ми казвай, че искаш да възстановиш справедливостта. Ти беше просто дресираното

кученце на Тери — такова, каквото е за мен Трангх. Единствената разлика между вас двамата е, че Трангх и досега си знае мястото.

— Ти си глупак, ако мислиш така.

— Виж ти, виж ти.

— Тери беше мой приятел. Единственият ми приятел.

Магьосника обърна пистолета и го постави върху протегнатата си длан.

— Добре. Щом наистина искаш да отмъстиш за него, ела и ме убий. — Мън не помръдна от мястото си. Той можеше да познае кога му готвят капан. Това не бе по-различно от приближаването на противника с голи ръце, което Магьосника владееше твърде добре през войната. Идеята беше накараш противника да забрави предпазливостта, а на война непредпазливият е мъртвец.

— Правилно си се насочил към Шан — рече Магьосника. — Именно от там тръгва всичко — пари, власт, живот и смърт. Колко ли хора, драги Мън, са намерили смъртта си там, горе, защото не са могли да направят разлика между тези неща? — Той се засмя. „Берета“-та все още лежеше върху дланта му като отровна примамка. Мън не ѝ обръщаше внимание.

— Не си глупав — каза Магьосника. — Научил си някои неща по-добре дори от Тери.

— Твоята омраза те издава — рече Мън. — В крайна сметка тя ще те унищожи. Теб, който си обзет от желанията на плътта.

Магьосника се засмя отново.

— Точно на теб особено ти подхожда да проповядваш идеите на будизма, скъпи убиецо Мън.

— Войната ни налага свои собствени условия.

— Глупости!

— Така ли? Ти по-добре от много други знаеш какво причинява войната на хората. Смъртта е нищо в сравнение с кошмарите, които остават в паметта, с душевната уродливост, сполитаща оцелелите от сраженията.

— Давай по-изкъсо.

— Помниш ли — каза Мън, — малкото момиченце, което плачеше толкова жално? То беше така крехко, така безпомощно. Дори и с прикрепената към тялото му виетконгска граната. Питам се какво си спомняш за него? Звука на плача му или грохота на експлозията,

когато го застреля и задейства гранатата? Самият аз помня и двете и то така ясно, че понякога ми се струва като да е било вчера.

— Млъквай. — Магьосника хвана отново пистолета за дръжката и го насочи към Мън. — Би трябвало да те застрелям.

— Не виждам защо да не го сториш — каза Мън. — Аз представлявам за теб не по-малка заплаха, отколкото беше Тери.

— Не. — За пръв път някаква отсянка от емоция пробягна по лицето му. — Тери беше единственият човек, на когото някога съм се доверявал. Той знаеше всичко.

— Впоследствие тъкмо в това е бил проблемът, нали?

Магьосника кимна.

— Той беше също така независим, както и аз. Когато разпратата дойде, сблъскахме се с устрема на диви овни. Пострадахме и двамата.

— Разпра? За какво?

— Нима Тери не ти е казал? Виж, това ме учудва. В резултат на нея той се оказа собственик на канала към адмирал Джъмбо — същия, който получихме от мосю Воже през войната.

— Срещата в Ангкор. Червените кхмери.

— М-мм. Каналът беше нещо като утешителна награда, която той получи при раздялата ни.

— По-точно, когато е прекратил участието си в организацията ви.

— Да. Той заплаши, че ще ни издаде, ако не го освободим. Даде ни копие от дневника, който бе съставил — имена, явки, разпределяне и пренасочване на пратките. Увери ни, че оригиналът е скрит на сигурно място. Тогава всички казаха майната му, нека си върви.

— Но не и ти.

— Аз също го казах — усмихна се Магьосника. — Но не го мислех. Нито за миг не го изпуснах от очи. Държах го на мушка подобно на елен, който трябва първо да достигне зрелост и едва тогава да бъде убит.

— Разчитал си, че ще подобри състоянието на канала.

— Което той и стори с твоя помощ. — Мън си помисли, че ръката на Магьосника трябва да се е уморила да държи пистолета толкова дълго, но нямаше намерение да се осланя на това. — Единственото, което не очаквах, беше, че вие двамата ще имате

собствени идеи за крайния консуматор на хероина. Между другото, на кого всъщност го продавахте?

„Интересно“, помисли си Мън. Генерал Киу знаеше какво са правили с наркотика, а Магъосника, очевидно — не. Дали това означаваше, че генералът му бе казал истината, или просто, че е запазил някои неща в тайна от Магъосника?

— На никого, за когото да си чувал — отвърна Мън.

— Но къде е отивал все пак? Беше толкова много. Прекалено много, за да не чуя нищо за местоназначението му.

— Ето ти хубава задача.

Очите на Магъосника, полупрозрачни от напрежение, бяха като две капки восък върху повърхността на маса.

— Едно ще ти кажа, ти си корав кучи син. А беше и дяволски добър войник.

Това прозвуча на Мън като епитафия и той съсредоточи вниманието си вече не върху восъчното лице на Магъосника, което не му говореше нищо, а върху показалеца на дясната му ръка, обвит около спусъка на „Берета“-та.

Звукът от пистолетен изстрел някъде в дълбочината на къщата го накара да се стресне.

— Кротко, кротко — каза Магъосника, сякаш говореше на подплашено добиче, след което се усмихна. — Да не очакваше, че Ма Варада ще дойде да те спаси? Мислеше, че съм сам в къщата ли? Казах ти, че ви видях през прозореца. Господин Логрази, моята връзка с частната организация, за която работя, се е погрижил за нея. Завинаги. Тя също беше прекалено независима. Отначало смятах това за преимущество. Но постепенно, както вярвам се досещаш, то се превърна в недостатък. Многото размисъл неизменно води до поставяне под въпрос на съществуващото положение, не намираш ли? Напоследък Ма Варада бе станала непокорна. Това е най-добрият край за нея. — През цялото време той търсеше в лицето на Мън какъвто и да е намек, че словесните остриета са достигнали нерв или поне живо месо.

Мън си представяше как се завръща в Саджаинг заедно с Ма Варада. Мислеше си за ярко боядисаните стени на храмовете, за отказа от желаниа, необходим, за да се достигне нирвана. За един живот,

преминаващ в съзерцание и служба на другите; за лика на Буда, обвит в мъгла от тамян и кардамон.

Но ако всичко това бе невъзможно, той нямаше да се противи. Карма. Желанието му за този нов-стар живот, макар и да диктуваше всички негови настоящи действия, само по себе си бе пагубно.

— И досега не знам — рече Мън, — дали тя ми казваше истината, или лъжеше.

Той с удоволствие видя мигновения изблик на гняв, проблеснал в очите на Магьосника. Както сам бе казал преди малко, той не обичаше да издава тайни.

— Това не е важно. Само след миг вече няма да има никакво значение за теб.

Усещайки приближаването на смъртта, Мън каза:

— Правиш ми добрина, може би единствената, която си сторил през живота си. При следващото си прераждане ще се помъча да изкупя греховете си от този живот, ще се стремя да върша само добри дела.

Магьосника се намръщи, но причината не беше в думите на Мън, както той си помисли отначало. Вниманието на Магьосника бе насочено към отворената врата.

На прага стоеше Ма Варада и държеше в ръката си пистолет „Берета“, точно копие на неговия.

— Хвърли го на земята — каза тя, — или ще те убия.

— Къде е Логрази?

— Той беше глупав и слаб — отвърна Ма Варада. — Ударих го и той падна. Тогава му взех пистолета, отворих му устата и пуснах един куршум през небцето в мозъка му. Нали ти ме научи на този начин?

Магьосника кимна.

— Ма Варада? — каза той.

— Да?

Той я застреля без въобще да отмества дулото на пистолета си. С разтворени като в почуда очи, тя отхвъркна назад и се блъсна в стената на коридора. Над мястото, където биеше сърцето ѝ, разцъфна петно от кръв.

— Това пък е друг начин — каза Магьосника.

Мън вече се движеше. Магьосника трябва да го бе видял с ъгъла на окото си, защото в последния момент предприе ответно движение.

Но не беше достатъчно бърз. Лицето на Мън се сгърчи от болка, когато той изхвърли крака си напред и върхът на обувката му улови Магьосника в слабините.

Той падна на колене и Мън му нанесе силен саблен удар отстрани по врата. Нервният възел мигновено излезе от строя и Магьосника се строполи настрани, временно парализиран.

Мън сграбчи пистолета и като преобърна тялото, натика дулото му докрай в зейналата уста. Пръстът му се напрегна на спусъка.

Често си бе представял този момент, неведнъж го бе виждал в сънищата си. При това винаги го бе изпълвала мисълта за Тери, за изравняването на везните, теглени от древните символи на доброто и злото, Хануман и Равана. Но сега, след краткия си престой в Саджаинг, Мън съзнаваше, че не той трябва да вземе това решение. Не на човека, а на боговете принадлежеше правото да възстановяват равновесието на блюдата.

С други думи, за Мън беше съзерцанието, службата на хората и добрите дела. Не и убийството. Убийството бе грях, който той не можеше повече да извършва. Буда беше прав. Нямаше такова нещо като човешка душа, защото съществуването на душа означаваше своего рода неизменност. А духовната същност, както го бяха учили някога в „кяунга“, манастирското училище в Саджаинг, се намираше в състояние на вечно движение. Едва сега той постигаше цялата дълбочина на тази истина.

Това беше един нов Мън, възкръснал от пепелта на стария. Не изпитваше желание да убива, нещо повече, не виждаше нужда да го прави.

Той пусна „Берета“-та и се изправи. Пистолетът остана да стърчи от устата на Магьосника като някакъв странен металически знак.

Мън излезе в коридора и приклепна до изцапаната с кръв стена. Проверката потвърди онова, което инстинктът вече му бе казал. Ма Варада бе мъртва. Върховете на пръстите му докоснаха страните, устните, клепките ѝ. Ресниците ѝ бяха мокри от сълзи.

Спомни си как я бе свалил от разпятието на генерал Киу и се замисли за момент за живота, който бе водила, и прераждането, което я очакваше. После се върна в стаята и бързо прерови куфара, търсейки някакви указания за това накъде заминаваше Магьосника. Намери билетите, огледа ги и кимна. Можеше ли въобще да има съмнение?

Претърси внимателно къщата за „Гората от мечове“, но от нея нямаше и следа. Върна се при куфара и погледна още веднъж билетите. Миг по-късно вече не виждаше, нищо в стаята.

Слухът му се изпълни от монотонните песни и медните гонгове, призоваващи вярващите на молитва, и той също се помоли. Но дали за себе си, или за Магьосника и той самият не знаеше.

Даяна отвори очи и се запита дали това е смъртта. Нима трябваше да остане прикована за цяла вечност в подобно състояние на небитие? Тя се помоли на Бога да не е така.

И той чу молбата ѝ.

Болезнено, на пресекулки тя си пое дъх и разбра, че е жива. Опита се да помръдне и изкрещя. Болката почти я заслепи. Ударите на сърцето кънтяха в ушите ѝ; дробовете ѝ се пълнеха и изпразваха така шумно, сякаш в тях се вливаше не живот, а рокендрол.

Погледна край себе си и видя толкова много кръв, че едва не припадна отново. Пребори се със слабостта си, съзнавайки, че ако пак изгуби съзнание, може да не се събуди никога.

„Как мога да се спася?“ — запита се тя.

За момент съзнанието ѝ затъна във въртоп от мисли: „По мен стреляха. Ранена съм. Дали е тежко? Ще умра ли?“

Даяна затвори очи и си пое дълбоко дъх. „Това няма да ми помогне“, мина ѝ през ума. Вече усещаше как първите лепкави пипала на паниката превръщат разсъдъка ѝ в безформена маса, неспособна на свързани умозаклучения. „Не това е Пътят“, каза си тя твърдо.

Отвори очи и огледа стаята. Първо видя леглото. Плесенясалата му покривка бе цялата опръскана с кръв — с нейната кръв. О, Господи!

Отново си пое дъх, дълбоко, болезнено.

До леглото беше гетинаксовото нощно шкафче, върху него — металната нощна лампа, пепелникът, черният телефон.

Телефонът!

Трябваше да стигне до него. Опита се да стане и откри, че не може да се помръдне. „Парализирана съм“ — помисли си тя и сърцето ѝ изстина. Започна да плаче — горещите сълзи се търкаляха по бузите ѝ и капеха върху безполезните бедра.

После, когато пристъпът отмина, си каза: „Ти не знаеш нищо. Престани да разсъждаваш и се добери до проклетия телефон!“

Отблъсна се от стената с ръка. Дланта ѝ бе покрита с коричка от засъхнала кръв. Тя се строполи върху изпоцапания килим и се заизвива като змия.

Сърцето ѝ биеше ускорено. Въздухът пареше дробовете ѝ. При всяко вдишване имаше чувството, че във вътрешностите ѝ се забива нажежено острие. Болките бяха ужасни, но тя стискаше зъби и с помощта на лактите си се придърпваше сантиметър след сантиметър напред по килима. Докато внезапно пронизваща болка не я прикова на място.

Даяна лежеше настрани и дишаше тежко. Пред очите ѝ играеха цветни кръгове и за момент ѝ мина през ума, че е била в безсъзнание. Може би я беше свестил хладният въздух от климатичната инсталация, а може и въобще да не беше припадала. И в двата случая едно бе сигурно — че трябва да продължи напред. Но не можеше. Болката беше толкова силна, че не ѝ позволяваше да се придвижи нито на косъм.

Тогава тя отпусна глава върху протегнатата си ръка и погледна назад. Видя краката си, лежащи един върху друг като мъртви. Стъпалата им се бяха закачили за дръжката на прикрепения към пода месингов лампион. Тя изкрещя от ярост и безсилие.

За миг присъствието на духа я напусна. Всичко това беше твърде много, за да го понесе — кръвта, болката, ужаса. Накъдето и да се обърнеше, тя виждаше своята кръв, влачеше се през своята кръв.

Сърцето и блъскаше така, сякаш щеше да се пръсне. Един сърдечен пристъп или мозъчен кръвоизлив като капак на всичко, и — щрак! — тя щеше да свърши, просто ей така.

„Но аз не съм свършила, каза си тя. Още съм жива! Жива!“

И като се обърна натам, откъдето бе допълзяла е толкова мъка, тя хвана единия си безчувствен крак и, стейки, го отмести внимателно от основата на лампиона. После повтори същото и с другия. След това изви тялото си и като опря в килима първо левия си лакът, а сетне и десния, отново се повлече напред. Сълзи на болка се процеждаха изпод клепките ѝ. Тя говореше сама на себе си, пееше си приспивните песни, които бе чувала като дете. Помъчи се да намери сигурност и топлина, като съсредоточи мислите си върху Сийв. Представи си го как я

целува, иска ръката ѝ, как двамата отиват към олтара и мълвят сватбения обет, как в утробата ѝ расте нов живот и тя зърва за пръв път своето бебе, тяхното бебе, докато челото ѝ се удари в крака на нощната масичка и тя вдигна ръка, хвана шнура на телефона и го свали оттам.

Набра номера на „Бърза помощ“ и каза:

— Полицай Даяна Минг. Ранена съм с огнестрелно оръжие. — После им даде адреса на хотела и личния телефон на капитан Клайн.

След това сигурно бе изгубила съзнание, защото когато отново отвори очи, се намираще на носилка, а над нея бе надвесено загриженото лице на Джо Клайн.

— Даяна, чуваш ли ме?

Тя кимна и се намръщи от болка.

— Кой направи това? Видя ли лицето му?

Около нея, точно извън границата на полезрението ѝ, цареше оживена дейност. Тя се опита да погледне и установи, че не може да помръдне главата си.

— Лекарите ти поставиха шина — рече Клайн, като видя преbledнялото ѝ лице. — Просто като предпазна мярка.

— Много ли съм зле? — Тя си спомни, че Сийв бе казал почти същото след нападението на покрива в Чайнатаун.

— Твърде рано е да се каже — отвърна Клайн. — Даяна, знаеш ли кой го е сторил?

— Да. — Трябваше на всяка цена да се свърже със Сийв.

— Кой?

— Капитане, нужен ми е телефон. — Носилката започна да се движи.

— По-късно. Сега отиваш в болница.

— Въпросът е на живот и смърт — погледна го умолително тя, докато я изкарваха от голата хотелска стая. Трябваше да разкаже на Сийв какво се бе случило, но най-вече трябваше да му даде името и адреса, които ѝ бяха съобщили от „Ар енд Ай“ срещу номера, взет от портативния телефон на Рийд Паркс. Заради него бе умрял Брад Уолф, както и Чарли Карноу и Ранди Брукс. В крайна сметка, тя бе извадила късмет.

Джо Клайн я изгледа продължително. Вероятно се чудеше защо не иска да му каже нищо. Накрая кимна с глава.

— Ще донеса радиотелефона от колата. Можеш да го използваш по пътя.

Над главата ѝ се чу глас, вероятно на някой от санитарите:

— Докторът няма да...

— Майната му на доктора — срязва го Клайн. — Чу какво каза тя. Нуждите на хората ми са преди всичко.

Трангх намери Магьосника все още с пистолета в устата. Остави настрана това, което носеше, коленичи на пода и внимателно го извади от устата му. После постави пръсти на гърлото му, напипа пулса в сънната артерия и като преброи ударите в минута, притисна ръка към артерията, така че да усети тласъците на кръвта от основата на дланта си до върха на средния си пръст.

Часовникът на камината бавно отброяваше минутите, през които, приведен над проснатото тяло, Трангх прилагаше лекуващата страна на „пенджак-силат“.

Изведнъж той се напрегна, чувствайки, че пулсът се ускорява. В същия миг Магьосника отвори очи, сграбчи виетнамеца за яката и се втренчи в него така усилено, че главата му започна да се тресе. После потрепери, като да се отърсваше от някакъв кошмар.

— Още един шибан жълтокож — прошепна той и пусна плата.

Трангх се изправи, отиде до отворения куфар и постави напреко на дрехите дългия, увит във велур пакет.

Магьосника потри очите си с длани, сякаш се пробуждаше от дълбок сън.

— „Гората от мечове“ е ключът — каза той. — За нас тя означава всичко. Мило ни бе нужен дотогава, докато притежаваше две трети от нея. Дълго време мина, преди да разберем, че по една случайност две от трите свещени оръжия, скрити от Мън в Ангкор, са попаднали у него. Някакви бандити, които преди да влязат в наркобизнеса се занимавали с търговия на крадени реликви, ги изкопали и дълго ги държали у себе си, без да знаят какво представляват. Мило имал късмета да ги отнеме от тях заедно с канала, който по-късно ние купихме от него. — Магьосника беше седнал и се подпираше на крака на един обърнат стол. Този път вече са истинските — добави той, като обърса с ръка потта от челото си.

Трангх не виждаше смисъл да му отговаря. „Гората от мечове“ вече не значеше нищо за него. Той знаеше, че боговете на Ангкор се пробуждат след вековната забрава, чувстваше как силата им започва да променя света. Бе доловил първия й смътен проблясък точно в онзи момент, когато Кристофър Хей и той стояха лице в лице в изоставената конюшня в Турет. Съзнанието за нея го бе потресло.

— Откри ли начин да ги пренесем през, митницата? — попита Магъосника.

— Няма нищо по-просто — отвърна Трангх. — Остриетата са направени от нефрит и няма да се видят на рентгеновия апарат, а металът е твърде малко, за да привлече внимание.

— Какво беше това? — подскочи изведнъж Магъосника.

Трангх се обърна и го погледна.

— Не го ли чуваш? — Магъосника се бе снишил напрегнато. — Сякаш някой плаче.

— Не.

— Ето пак. Плач на малко момиче.

— Не чувам нищо.

— В къщата има някой.

— Всички в тази къща са мъртви — рече Трангх.

Магъосника извърна рязко глава.

— Искаш да кажеш Логрази и момичето. — Той прекоси стаята и излезе в коридора. — Нямах предвид тях, глупако. — Наведе се над тялото на Ма Варада. То вече бе започнало да се вкочанява. Никога не беше виждал лицето й толкова бяло. Коленичи до него, вдигна клепачите й и се взря в неподвижните зеници.

— Ти си мъртва — промърмори той. — Не можеш да плачеш.

Внезапно забеляза, че Трангх стои над него и побърза да се изправи, сякаш се бе почувствал неловко.

— Искам да огледам къщата.

— Всички са мъртви — каза Трангх, но за всеки случай го последва от единия край на къщата до другия. Не намериха нищо, освен трупа на Логрази.

Накрая отново се върнаха в гостната, където почти пълният куфар очакваше Магъосника.

— Ще се освободиш от телата по обичайния начин — рече той.

— Щом така желаете — отвърна Трангх с такъв тон, че Магьосника се обърна и го изгледа.

— Какво ти става?

Виетнамецът не отговори веднага, сякаш и самият той се пробуждаше от сън, подобно на боговете от Ангкор.

— Кристофър Хей и Мило са заедно.

Магьосника примигна.

— Виж ти, това е интересно.

— Хей се е сдушил със Сийв Гуарда.

— Танцорът. — Магьосника смръщи вежди. — Трябваше да го убиеш, когато имаше тази възможност на Дойърс стрийт. И без това ме беше измъкнал навреме от сградата.

— Ако бях останал там още малко, сега щях да съм мъртъв.

— Но също и Гуарда — каза Магьосника, като затвори куфара и дръпна ципа.

— Мисля, че трябва да отидем там, където са те — рече Трангх.

— Заедно ли са?

— Кристофър Хей и Мило — да. С тях е и дъщерята на Мило.

Това привлече вниманието на Магьосника.

— Време е да унищожим онова, което е останало от живота на Мило, да поправим твоите пропуски и да приключим с тази работа веднъж завинаги. — На лицето му се появи онази жестока усмивка, единственото което бе съхранил в себе си от някогашния Арнълд Тот. — Ще убия Сутан пред очите на баща й. Но... — Той вдигна показалеца си. — Трябва ми невредим, ясно ли е? Искам да разбира всичко и да се мъчи, преди да го убия.

Трангх погледна човека, който го бе предал, и не изпита нито гняв, нито омраза. Усети по-скоро как го изпълва някакво удовлетворение.

— Страдал съм достатъчно — рече той, — за да разбирам отлично какво имате предвид.

Излязоха навън и той седна зад волана на черното БМВ. Магьосника заобиколи и се вмъкна на седалката до него, след което колата се измъкна на заден ход от тясната уличка.

Трангх се съсредоточи върху пътя пред себе си. Светлините се отразяваха от блестящата броня на БМВ-то като размазани петна от боя, нахвърляни върху черно платно.

С известна изненада той си помисли, че в момента Париж му прилича именно на това. Всеки от градовете, в които бе ходил, притежаваше свое собствено излъчване, олицетворение на човек, бог или звяр. Сайгон беше курва, Ангкор — дремещ бог, Пномпен — свърталище на демони. Ню Йорк беше машина, Ница — послушно дете, а Париж бе упорита, своенравна стара дама, неизменно млада и също така неизменно мъдра.

А сега той се бе превърнал в чиста дъска, върху която Трангх можеше да напише собственото си начало, среда и край. Или с други думи, да изкупи всички грехове, които бе извършвал в своето упорство, също така безкрайно, както и онова на този град.

Сена беше осеяна с ярко осветени увеселителни лодки; отблясъците танцуваха като диаманти по гребените на малките вълнички. Докато се носеше по Порт д'Йена и покрай Айфеловата кула, той обмисли онова, което му се предлагаше. То не беше свобода — във всеки случай, не още — но бе началото на един път.

Той вече не забелязваше човека до себе си, нито виждаше града — освен като основа, върху която да прикрепи своето видение за бъдещето.

С увеличаването на скоростта го обгърнаха ивици от светлината на Париж. И тази невероятна светлина започваше да губи форма, да придобива неவிждани свойства, докато накрая се сля в нещо, наподобяващо зов на тромпет.

Беззвучно, неистово се чупеше стъкло, пръскаше се на стотици милиони късчета. Светлините на нощта се спускаха като ангели върху назъбените отломки, докато отраженията от болката на строшаването им озариха небето като второ слънце.

Натискайки докрай педала на газта, смътно дочу някакво крещене, така далечно, сякаш идваше от друг свят. Не му обърна внимание. Беше твърде стар, за да приема заповеди, твърде млад, за да ги разбира.

Видя черната като нощ гора на Люксембургските градини в момента, когато усети, че някой го тресе, като отново крещи в ухото му. В дясното му слепоочие бе опряно дуло на пистолет.

Тогава той рязко изви кормилото. Гумите негодуващо изпъшкаха, колата се метна върху бордюра, разкъсвайки пешеходните вериги и се понесе право срещу високата желязна ограда край фонтана Медичи,

където гръцкият циклоп Полифем жадно се взираше надолу към красотата на двамата смъртни любовници, Ацис и Галатея.

Непосредствено преди удара Трангх осъзна, че от момента, в който бе прочел „Катастрофа“, винаги бе искал да умре по този начин. Не просто го бе желал, но и съзнателно се бе стремил към това. Липсваше му само поводът за такава смърт. Не, не само той, защото преди всичко смъртта му бе невъзможна без вяра. А цялата вяра в него бе изгорена от кипящия напалм, погълната от ненаситната паст на войната. Докато най-сетне, държейки „Гората от мечове“ в ръце, той не бе изровил вътре в себе си истината за това, как е бил манипулиран от Върджил. Сега, унищожавайки него, щеше да задоволи както вярата, така и разума си.

Блестящ хром, крехко стъкло и слаба човешка плът връхлетяха с огромна сила върху непоколебимата желязна ограда, охранявала от седемнайсети век прилежащите околности на двореца, който Мария Медичи издигнала като своя резиденция, понеже намирала Лувъра скучен.

Трангх не само искаше да умре, той бе подготвен за смъртта. Чужд на всякакъв страх от нея, той гореше от нетърпение да възседне отново „самсара“, колелото на живата, да открие какво ще е следващото му прераждане и как може да го използва, за да пречисти своята същност от натрупалата се през този живот мръсотия.

Но това не бе съдено да стане.

Окървавен и охлузен, той отвори очи, за да види пред себе си съзвездие от трепкащи светлини и сред тях — черна сърцевина, прекъсвана само от безразборни тъмночервени петна.

После мозъкът му се избистри напълно и той осъзна, че гледа Магьосника, който беше наполовина изхвърлен върху предния капак на БМВ-то. Простряно сред морето от натрошено стъкло, тялото му сякаш висеше над бездънна, невидима пропаст.

Хромираната рамка се бе откъснала вследствие на удара и подобно на хищно влечуго се бе увила около лявата му китка. Бавното капане на кръвта отброяваше минутите потресена тишина.

Магьосника беше мъртъв, а той, Трангх — не. Защо?

„Сълзите на милиони правят фонтан, когато слънцето изгрява.“

Докато гледаше тялото до себе си, през ума му премина мисъл, изумителна като бяла небесна светлина. Трангх потрепери от

изпълнилото го прозрение.

Той не можеше да умре тук, разбивайки се в черната, опръскана със светлини преграда. Това бе съдбата на Магьосника, не неговата.

В този миг на откровение Трангх видя, че часът му все още не е настъпил. Процесът на метаморфозата му едва започваше и нямаше да завърши, преди отново да се изправи лице в лице с Кристофър Хей.

Той откачи предпазния си колан и като се наведе напред, разпра сакото на Магьосника откъм гърба. После разкъса ризата му и се избърса с нея от кръвта. Когато приключи, парчетата плат бяха почти прогизнали.

Огледа се наоколо, търсейки своя „гунсен“, стоманеното бойно ветрило. При мисълта за пистолета в жабката на БМВ-то, който Магьосника можеше да използва, бе счел за разумно да се въоръжи. Но ценните мигове отминаваха, без да може да го открие. Вероятно бе изпаднало навън при катастрофата. Трангх хвърли един последен поглед на смачканото, окървавено купе. Сетне излезе от колата и тръгна напърно през площад „Едмон Ростан“ към булевард „Сен Мишел“.

Когато стъпи на тротоара, се озърна назад. Някаква самотна кола намали и спря. Шофьорът излезе и предпазливо се приближи до смачканото БМВ. Надникна вътре и внезапно отскочи назад, сякаш го бе ужилил рояк пчели. Огледа се наоколо и Трангх се сви в сянката на сградите. После, когато и други коли приближиха като лешояди на мърша, шофьорът изтича до една телефонна кабина.

„Аз горя“.

Трангх пое забързано по булеварда. Магьосника предвидливо държеше Мило под наблюдение от момента, в който той бе решил да привлече на своя страна Логрази. Поради това Трангх знаеше както за Морфея, така и за къщата „Ле Порт дю Жад“.

Той сви зад ъгъла и видя портите ѝ пред себе си. Сега вече всичко бе в пламъци.

Когато Сийв стигна до „Порт дьо Жад“, някой слушаше „Десафинадо“, бразилска популярна песен от шейсетте години. Странно, но той си спомняше точно къде е бил и какво е правил, когато я чу за пръв път. И тогава, както и сега, я изпълняваше Жоао

Жилберто; кадифеният ѝ контра алт галеше стиховете, любеше се невинно с мелодията.

Намираще се в душна барака от гофрирана ламарина с едно виетнамско момиче на име Шугър, което се кискаше всеки път, когато той я наричаше така. После, вече у дома си, когато видя иначе невероятно забавния филм на Били Уайлдър „Някои го предпочитат горещо“, той си мислеше за нея всеки път, когато на екрана се появяваше Мерилин Монро.

Тя беше слабо, невзрачно създание, което обаче не ѝ пречеше да танцува боса-нова с дяволско умение. Откъде се бе научила, Сийв нямаше представа. Веднъж я попита и тя се разкиска в отговор. Когато се любеха, а то беше често, се притискаше в него така, сякаш отдаваше на това някакво особено значение, а след това не му позволяваше да излезе от нея.

Веднъж му каза, че живее само тогава, когато е с него, и Сийв някак си ѝ повярва.

Той можеше да прекарва свободното си време и с други, много по-красиви и надарени жени, но неизменно предпочиташе Шугър. Когато беше с нея, често си мислеше за брат си. По това време Доминик вече четеше Библията, докато другите пиеха, обикаляха бардаците или се друсеха с наркотици. Тази нравствена чистота пред лицето на пагубната виетнамска градина на удоволствията изглеждаше на Сийв благородна. Той се възхищаваше на силата и твърдостта на помалкия си брат, виждаше в него спокойствие и увереност в собствената цел, които бяха колкото завидни, толкова и успокояващи.

Истината беше, че Сийв още тогава се чувстваше свързан с тази нравствена чистота. Полицаят, който по-късно щеше да държи закона пред себе си като факел и щит, бродейки из тъмния подземен свят на Манхатън, бе роден тук, сред мръсотията и лудостта на една война, която никога не биваше да започва.

Истината беше, че Сийв искаше от Шугър нещо повече от нейното тяло или дори от компанията ѝ. Без дори да го съзнава напълно, той искаше да я превърне в нещо по-добро. Както Доминик, който искаше да спаси онези, чиито души бяха осакатени от преживяното тук, Сийв искаше да спаси Шугър от хаоса, в който бе хвърлена страната ѝ.

Разбира се, това не беше възможно.

Както бе казал Доминик, Бог бе отвърнал лицето си от тази част на света и дяволът се възползваше от това, за да вилнее с всички сили. Веднъж Сийв отиде в бараката на Шугър с намерението да ѝ почете от едно окъсано томче на Чосър, което бе намерил на боклука в Бан Ми Туот. Много страници бяха повредени или липсваха, но този факт не го смущаваше. По-скоро виждаше в него предизвикателство с помощта на собственото си въображение да прехвърли мостове над празнотите в историите на великия разказвач.

Шугър бе седнала върху бедния си сламен дюшек, но не отвърна на поздрава му, нито се помръдна, когато той влезе в бараката.

Сийв се приближи до нея и видя, че е мъртва. Нямаше никаква кръв. Не беше убита, нито наранена по някакъв начин. Не се забелязваха наркотици, макар той да беше съвсем сигурен, че тя пуши марихуана, а от време на време, когато можеше да си го достави — и опиум.

Просто беше умряла така, както си отиват американците, когато тялото им се изтощи на седемдесет и девет или осемдесет и пет години. Шугър беше на деветнайсет, средната възраст на американските войници във Виетнам.

Сийв прекара нощта седнал до нея, като четеше Чосър на глас, докато от мъничкия касетофон, който ѝ бе подарил, тихо звучеше „Десафинадо“ на Жоао Жилберто.

Сега, докато влизаше през портите на тази къща на левия бряг, му се струваше, че всичко е било едва вчера. Звучите на „Десафинадо“ се носеха в полумрака на обширния двор. Той видя пред себе си патинясалия фонтан, делфина и русалката, слети в еротична прегръдка. Мелодичният звън на водата се преплиташе с гласа на Жилберто.

Никой не отвърна на почукването му. По това време дворът беше пуст. Мина му през ум, че бе имал късмет, задето Сутан беше в неговата стая при позвъняването на Крис. Разбира се, побъркана от безпокойство заради отсъствието му, тя бе заръчала на портиера да прехвърля всички разговори за нея в стаята на Сийв.

Десет минути след излизането ѝ, когато Сийв се чувстваше особено отвратително, телефонът иззвъня отново. Беше Даяна. Той слушаше гласа ѝ и една част от него тръпнеше от ужас за нея, докато

друга се изпълваше с гордост. При това мозъкът му попиваше всяка частица от информацията, която тя му докладваше.

Когато Даяна стигна до името и адреса, които и бяха дали от „Ар енд Ай“, тези на човека, с когото Рийд Паркс се бе опитал да се свърже, преди тя да го убие, Сийв каза:

— Значи радиотелефон, при това невключен в указателя. Това трябва да е онзи Джейсън Крейг. Но той няма нищо общо с разузнаването.

— И да, и не. — Той напрягаше слух да долови отгънците в интонацията ѝ, замъглени от хилядите километри разстояние. — Нека не забравяме кой е той — председател на МКК.

Международният конгломерат за комуникации беше най-големият в света производител и оператор на мрежи за свързка, системи за предаване на глас и информация и спътникови ретранслатори. Нямаше страна в света, която по един или друг начин да не използва технологиите на МКК. Това беше наистина глобална организация. И Джейсън Крейг беше не само неин председател — със своите седемдесет и пет процента от контролния пакет акции той беше фактически собственик, отговорен само формално пред избран от самия него директорски съвет.

— Възможно ли е само един човек да се крие зад всичко това? — Сийв много добре знаеше какво пита.

— Искаш да кажеш, да притежава собствена армия от разузнавачи? Собствена наркомрежа, обхващаща целия свят? Достатъчно власт, за да се противопостави на Агенцията за борба с наркотици, ЦРУ и дори на президента? Не знам. — Внезапно той ясно долови изтощението ѝ, макар и филтрирано през трансатлантическия кабел. — Кажи ми ти.

— Забрави за това сега — рече Сийв, като се опитваше поне в този миг да погледне всичко отстрани, да надделее над своята пристрастност. — Гледай само по-скоро да се справиш.

— Как мога да го забравя — каза гласът на Даяна в ухото му, — докато знам, че си в опасност?

— Всичко ще бъде наред.

— Скоро ли ще те видя?

— Да. Много скоро — отвърна той, после добави: — Даяна? Ти се справи дяволски добре.

— Благодаря, шефе. — Последва кратка пауза. — Обичам те, Сийв.

Той преглътна.

— И аз те обичам. — Знаеше, че не го казва просто така. Когато остави слушалката, погледна адреса, който Сутан бе записала в бележника до телефона. После започна припряно да се облича.

Вече зад вратите на Ле Порт дю Жад, Сийв се огледа наоколо. Крис и Сутан. Къде ли бяха те?

Вляво от него дворът преминаваше в избуяла градина, отрупана с напъпили, покрити с роса пролетни цветя — азалии, жасмин, люляк. Вдясно се намираще широко стълбище. Той тръгна натам.

Тъкмо щеше да стъпи върху него, когато погледът му, попадна върху една врата, полускрита от богато украсеното подножие на стълбището. Той заобиколи и застана пред нея. Малките косъмчета на тила му настръхнаха.

Върху дъските бе изрисуван с червено символ, който му беше добре познат — „фунг хоанг“, вьетнамският феникс. Талисманът на Трангх.

Сийв посегна с разтреперана ръка, поднесе изцапания с червено пръст до носа си и го подуши. Кръв, боже Господи! Чия ли беше?

Той блъсна вратата и влезе в мрака зад нея.

— Тя никога вече няма да ми проговори — рече Воже.

Крис го погледна.

— Това положително е възможно — отвърна той. Сетне се подсмихна с иронично повдигнати вежди: — Нима търсите съчувствие?

— Не — каза Воже. — Търся прошка.

— В такъв случай, струва ми се, че сте сбъркали адреса.

— Нямате ли капка християнско милосърдие?

— Безспорно — отговори Крис. — За онези, които го заслужават.

— Кой сте вие, за да преценявате кой какъв е? — попита Мило. — Единствено Господ може да ни съди.

— Нима изведнъж станяхте религиозен? Колко удобно.

— Сигурно ще ви се стори забавно, ако ви кажа, че именно Господ ме отведе в Индокитай.

— Прав сте. Много е забавно.

— И все пак, това, което ви казвам, е самата истина.

— Мосю Воже — каза Крис, като се обърна, за да погледне през прозореца, — вие можете да ми казвате каквото си поискате. Това не означава, че аз трябва да ви слушам.

В далечината, край източните порти на Люксембургските градини, се забелязваха скупчени коли. След малко се появиха и сини, проблясващи светлини. Полицията. Трябва да беше станала някаква катастрофа. Крис отново се обърна към Воже.

— У един контрабандист и убиец като вас подобна лъжеправедност е отвратителна — рече той.

— Така ли? — Главата на Воже трепереше от вълнение. — Не ми беше известно, че се познаваме толкова добре.

Крис го изгледа за момент.

— Мисля, че и това, което знам за вас, ми стига.

— Невежеството — каза Воже, застанал по средата на стаята, — е пътеводната звезда на глупака. А вие сте всичко друго, но не и глупак. — Той скръсти ръце на гърдите си. — По времето, когато пристигнах в Индокитай, както Буда, така и Вишну вече умираха. Моите сънародници се бяха погрижили за това с обичайната си за подобни случаи прилежност. После дойдоха комунистите и се заловиха да хулят Бога и неговия син, Исус Христос. Резултатът, разбира се, беше хаос. Аз исках... аз трябваше да направя нещо за това.

— С подобни идеи в главата е трябвало да станете йезуит.

— В по-ранни времена, може би. Но днес, дори преди двайсет години, йезуитите вече бяха изгубили своята сила. Същото важи и за църквата като цяло. Напоследък Южна Америка се превърна в тяхно бойно поле, на което, както изглежда, и двете страни губят.

— Южна Америка е доста далеч от Индокитай.

— Така е, наистина. — Сега Воже изглеждаше по-спокоен, сякаш поне за момента простият факт, че го слушаха, беше достатъчна проява на християнско милосърдие. — Това, че попаднах на канала, който ми осигури достъп до адмирал Джъмбо, беше до голяма степен случайност. Бях допуснал сериозна грешка в преценките си за човешката природа, която ме вкара в конфликт с банда крадци и главорези. Те си изкарваха прехраната с контрабанда на наркотици —

количествата, които по-късно ми казаха, бяха смайващи. И какво правеха с толкова много пари? Непрестанно се дебнеха помежду си за по-голям дял от плячката. Именно в това съзрях начин едновременно да се освободя от тях и да завладея единственото ценно нещо, което притежаваха. Започнах тайно да заговорнича с една от групите срещу друга, после — с трета срещу първата, и така отново и отново, без да успеят да ме хванат. Алчността е мощно гориво. Съвсем малко време им беше необходимо, за да се самоунищожат, а когато всичко свърши, победителите бяха толкова слаби, че не срещнах никаква трудност да ги изпратя в същите гробове, в които бяха вкарали последните си противници. А знаете ли за какво използвах печалбите от канала?

— Купували сте оръжие за Салот Сар и Червените кхмери.

— О, впоследствие — да, процент от парите отиваше за нуждите на революцията. Но преди това трябваше да се плащат заплати на учители, да се купуват училищни сгради и помагала, църковно имущество. Дори след като Червените кхмери се появиха във вид на укриващи се в планините разбойнически банди, аз пак не посегнах на разходите си за образование. Те бяха прекалено важни. Разбира се, моите учители не проповядваха като останалите френски преподаватели, че тяхната страна е центърът на света, а виетнамците и кхмерите са вечно задължени на Господ Бог Франция.

— Какво всъщност искате от мен? — попита Крис. — Аз не мога да опростя греховете ви. Не съм свещеник.

— Искам единствено прощката ви като човек — каза Воже.

Крис мисли дълго, преди да отговори.

— Съжалявам — рече той накрая. — Не мога да ви я дам.

За миг Воже доби напълно сломен вид, но бързо се съвзе и дори отпрати на Крис нещо като горчива усмивка.

— Няма нищо.

Крис погледна през прозореца, видя спрялото такси и излизащата от него позната фигура.

— Боже мой! — възкликна той. — Сийв все пак дойде.

— Какво? Сийв Гуарда, американският полицаи! — Воже се приближи и надникна през прозореца, но Сийв вече беше влязъл вътре. Тогава той обърна глава към Крис. — Сигурен ли сте? Навън е доста тъмно.

— Сигурен съм.

Лицето на Воже пребледня.

— Той знае кой съм. Открил е, че не съм мъртъв и сега идва заради мен. Винаги съм се боял от него повече, отколкото от брат ви. Гуарда имаше дух като желязо, още когато работеше за Агенцията в Бирма.

— Наистина ли смятате, че това го е накарало да дойде, след като беше казал обратното?

— Каква друга причина може да има? — Воже явно не беше на себе си от уплаха.

— Точно това смятам да разбере — рече Крис, като тръгна към вратата. Воже го последва на крачка разстояние.

Сийв се спусна по ред издълбани от времето и употребата каменни стъпала и за миг застина напълно неподвижно. Ноздрите му се разшириха и той почти се закашля. После изведнъж се оказа запокитен двайсет години назад. Във въздуха тегнеше същата смесица от аромати на подправки — лимонова трева, чили, див джоджен и разложение — кръв, гной и изпражнения, която съзнанието му неизменно свързваше с войната.

Той тръгна напред в приведената, полуотбранителна-полунападателна поза, която бе усвоил сред изпаренията на джунглата и рядката кал на оризовите полета.

— Дансър?

Сийв спря.

— Ти ли си?

Сийв не отговори, за да не издаде местоположението си. Войната беше във въздуха.

— Страхуваш се да не те открия ли? — прошепна гласът на Трангх като вятър в листата на дърветата. — Страхуваш се от мен? Не се безпокой. Аз знам къде си.

Сийв започна да се поти. Комбинацията от напрежението и предписаните от доктора лекарства работеше срещу него. Главата му се цепеше от болка и едновременно с това го обземаше противна отпадналост. Той чувстваше как собственият му адреналин, който страхът и вълнението изпомпваха в кръвоносната му система, се опитва да ѝ се противопостави. Вътре в него също се водеше война. Тръгна отново сред тръби, от които съскаше пара, и кабели, подобни на жили в зейнала рана.

— Не се бой, Дансър — долетя до него гласът на Трангх — призрак в мрака, който напомняше на Сийв за мамещите гласове на скритите в джунглата виетконгци. — Знам, че търсиш Магьосника. Той е мъртъв. Убих го по най-прекрасния начин — стъкло, светлина и изваян метал го пронизаха на безброй места. Имаше много кръв.

Сийв, който продължаваше да се движи през сътворената от човека джунгла, изпълваща недрата на сградата, си помисли дали Трангх не е полудял. Или може би винаги си е бил луд.

— Значи ти си този, който работеше за Севера — каза накрая той.

— Аз служех както на Севера, така и на Юга — отвърна Трангх. — Подчинявах се на двете страни и на нито една. Защото, в крайна сметка, те са едно и също. Не може да съществува разлика, когато политическите идеали са осквернени от алчността и страха. Всичко се превръща в отрова и никой не е достатъчно силен, за да устои на напора на тази отвратителна вълна.

В думите на виетнамеца, разбира се, имаше смисъл. Но Сийв си даде сметка, че въобще не го е грижа за това. Не му пукаше какво е правил Трангх през войната и поради какви причини. Знаеше само, че той беше убил Дом, че бе замахнал с отвратителното си бойно ветрило и бе врязал назъбения му ръб във врата на Дом, разсичайки плът, мускули, артерии и гръбначен стълб. Затова сега трябваше да понесе своето наказание.

— Ти уби брат ми — Сийв продължаваше безшумно да си пробива път напред, приведен сред изпускащите пара тръби и покритите с пластмасова изолация кабели. — Дошъл съм за теб.

— Вече съм съгрешил твърде много — долетя от мрака гласът на Трангх. — Не искам да те убивам. Но аз не мога да умра. Все още не. — Искаше да каже още много неща — да разправи на Дансър за откровението, осенило го, докато държеше в ръце „Гората от мечове“, за бялата светлина, която го бе озарила в катастрофиралото БМВ, но не можеше да изговори нито звук, сякаш го бе напуснала паметта не за английските думи, но за английските понятия. Тогава заговори на виетнамски. Но родният му език, който тъй рядко чуваше или използваше, го накара да заплаче; пред очите му изникнаха потоци от мазен пламък — пожарът, който беше унищожил целия му живот. И той затвори уста с ясно доловимо щракване.

Когато Воже и Крис излязоха пред къщата, наоколо не се виждаше никой.

— Може да е в градината — рече Воже.

Но Крис вече беше забелязал кървавия знак на дървената врата.

— Какво е това?

Воже се приближи и застана до него.

— „Фунг хоанг“ — каза той, — вьетнамският феникс. Митично създание, което според вярванията е безсмъртно.

— Трангх — изрече Крис и отвори вратата.

Двамата заслизаха в тъмнината.

Въздухът бе пропит от миризма на смазка и ръжда. Долу цареше теснота и зловоние като в гробница. В края на каменната стълба Крис едва не си преряза гърлото на един остър къс ламарина, който стърчеше на височината на човешки бой. Той се приведе и направи знак на Воже да стори същото.

— Оставете ме аз да се оправя с Трангх — каза Воже, когато стъпалата останаха зад гърба им. — Познавам го добре.

— Но сега той не работи за вас — възрази Крис, — а може и никога да не е работил. Знаем, че вече веднъж ви предаде.

— Независимо от това, той е вьетнамец. Аз познавам неговото мислене, мотивите му.

— Не се приближавайте.

Крис позна гласа на Сийв.

— Какво правиш тук? — попита той. — Сутан каза, че...

— Защо питаш — каза Сийв, — след като много добре знаеш отговора.

— Изглежда, че Гуарда вече е открил Трангх — рече полугласно Воже.

— Сийв, Трангх ни е нужен жив — каза Крис. — Само той може да ни отведе при Магьосника.

— Изненадва ме, че го чувам от теб. Трангх отне живота на брат ти и едва не уби Аликс. — Крис долови нещо странно в гласа на Сийв, гърлена нотка, която го караше да звучи едва ли не варварски.

— Той ще си плати за това — каза Крис. Потеше се обилно, подразбирайки насоката на мислите на Сийв. — Хайде, бъди разумен.

— Предупреждавам те, не се приближавай. Трангх е мой. Той уби Дом и сега трябва да си плати.

Крис направи последен опит.

— За бога, Сийв, ти си полицай. Не можеш просто...

— Изчезвай, дявол да те вземе. Тая работа не е по силите ти.

— Елате! — прошепна припряно Крис на Воже. — Трябва бързо да ги намерим.

— Тук долу нищо не може да стане бързо — отбеляза Воже. — Дори и при включено осветление трудно бихме ги видели. Щеше да ни трябва четириметрова стълба, за да погледнем над тая бъркотия от кабели и тръби.

Вместо това използваха ушите си, оставяйки звуците да ги водят и протегнатите си напред ръце, които ги предупреждаваха за ниско надвисналите препятствия по пътя.

— Побързайте! — рече Крис. — Той ще убие Трангх, ако може.

— Или Трангх ще убие него.

— Няма значение, че вече не го обичаш — каза Морфея. — Аз ще го обичам достатъчно, за да заместя и теб.

— Мисля, че никога не съм умеела да го обичам истински — отвърна Сутан, застанала до вратата на апартамента, който се намираще на един етаж с този на Морфея. В ярката светлина на разпръснатите из стаята лампи тя изучаваше с поглед другата жена като някакво рядко същество, считано за отдавна изчезнало. — Това, което не мога да разбера, е, как ти можеш да изпитваш каквито и да било чувства към него, след като знаеш какъв е.

Морфея се усмихна по начин, приеман обикновено от хората, които не я познаваха, за сервилен. Всъщност, той отразяваше вътрешния покой, който я изпълваше.

— За разлика от теб — каза тя, — аз разбирам, че човешката природа е крехка и несъвършена. Ако животът ме е научил на нещо, то е, че нашата борба представлява не търсене на съвършеното, а поправяне на собствените ни грешки.

Без сама да го съзнава, Сутан се бе отдръпнала толкова далеч от Морфея, колкото беше възможно. От този тъмен ъгъл на стаята можеше да вижда коридора през отворената врата, но това почти не

намаляваше чувството ѝ за несигурност. Изпитваше силно желание да пийне нещо, но никъде не се забелязваше алкохол, а тя не искаше да издаде слабостта си пред Морфея, като я помоли за едно питие.

— Тук е публичен дом — каза Сутан. — Каква си ти в такъв случай?

— Аз знам каква съм — каза Морфея, движейки се в светлината на лампите като привидение през обляна от лунна светлина горска поляна. — Но по-важното е каква ме виждаш ти. — Гласът ѝ беше мек, без следа от гняв или укор.

— Защо? — Думите на Сутан в този обмен на реплики, напротив, бяха изречени с доста рязък тон.

— Мисля, че е очевидно. Ти си негова дъщеря.

— Странно, но не се чувствам такава.

— Е, да — тъкмо това е печалното в цялата история.

— Затова ли ме доведе тук? За да се опиташ да ми повлияеш?

— Просто те изведох оттам, където не искаше да останеш. — Морфея премина от сянка в светлина. — Това е всичко.

— Не ти вярвам. — С приближаването на Морфея Сутан се чувстваше притисната в ъгъла. — Мислиш, че можеш по някакъв начин да ме накараш да обикна баща си.

Отново същата усмивка.

— Сутан, защо не можеш да разбереш нещо толкова явно? Човек няма как да се научи на онова, което му е вродено. Макар да казваш, че никога не си обичала баща си, струва ми се, че е вярно тъкмо обратното. Мисля, че винаги си го обичала, но просто с течение на годините си се научила да го мразиш.

— Не, аз...

Когато видя Крис и баща си да преминават забързано отвън по коридора, Сутан вече беше с гръб към Морфея, защото бе побягнала от стаята.

— Виждам го!

Крис извърна глава.

— Кого? Сийв?

Но Воже вече се беше запътил натам. „Мога да го направя, минаваше му през ума. Мога да сложа край на тази лудост. Това може би ще послужи като изкупление за всичко, което съм сторил.“

— Мабюс! — прошепна той, като се промъкваше сред тръбите и подпорите в полумрака. — Чуй ме добре. Тук съм, за да те спася. Трябва да ми повярваш, аз ти прощавам за вси...

Внезапно краката му се отлепиха от пода. Воже се опита да изкрещи, но една ръка беше стиснала гърлото му. Не можеше да говори, нито да диша. Видя пред себе си лицето на Мабюс, изпито и напрегнато; една малка, синя вена, разполовяваща челото му, пулсираше сякаш със свой собствен, зъл живот.

— Tu... me... pardones? — Ти ми прощаваш? — се изтръгна задъхано от гърлото на Мабюс и той с такава сила блъсна Воже в един сноп ръждясали тръби, че цялото му тяло се разтресе като на марионетка.

— Mon Dieu — успя само да простене Воже, преди да се строполи върху изцапания с машинно масло циментов под.

Трангх се приведе над него, запъхтян като подгонено животно. Широко отворените му очи гледаха втренчено, а в съзнанието му като ярка река от разтопен метал течаха думите: Понякога се чувствам като сиротно дете... далеч, далеч от дома...

— Не ти си този, който трябва да ми прости. — Както и преди, всяка дума се процеждаше през стегнатото му гърло като отровен куршум. — По-скоро аз би трябвало да простя на теб. Но прошката предполага милост, а в мен тя не е останала. — Той протегна ръка и върховете на пръстите му докоснаха гърдите на Мило точно над сърцето. — Твоите хора изгориха всичката милост в сърцето ми.

Пръстите му се втвърдиха, докато Воже наблюдаваше в някакъв страховит унес подготовката на собствената си смърт.

— Вие заличихте от душата ми спомена за това какво означава милостта. — Ноктите му, остри като кинжали, разкъсаха прогизналата от пот риза на Воже, пронизаха кожата му.

— Сега, след всичко, което ти и тези като теб сторихте на народа ми, в своята върховна наглост ти очакваш от мен да съм благодарен за това, че ми прощаваш. — Червени вадички, лепкави и горещи, заструиха по костеливите гърди на Воже, потекоха в овалната вдлъбнатина на корема му. — Безполезно е. — Воже беше парализиран от нещо повече от ужас, несъмнено от последните останки на „кебатинан“ — единственото, което Трангх все още притежаваше. Той чувстваше болката така, както човек чува свирката на влак — все още

далечна, но приближаваща с такава скорост, че съзнанието трудно може да възприеме движението ѝ.

— Ти си част от тумора, който ни разяжда от мига, в който вие французите стъпихте на земята ни. — Стегнатите пръсти на Трангх, единственото оръжие, от което се нуждаеше, се забиха навътре в яростен „джуру“ с жестокост, отговаряща на изражението на лицето му — с отдръпнати назад устни, оголили жълтите му зъби. — А единственият начин да премахнеш тумора е, като го изкорениш завинаги. — Пречупени от силата на удара, ребрата на Воже изпращяха и острите им краища го пронизаха като стрели от лък. Тялото му се изви нагоре и кръвта бликна като фонтан, обливайки препънатата китка на Трангх с буйството на отиващия си живот.

В мига, в който се изправи, без да изпитва никакво удовлетворение или разкаяние, Трангх почувства бързото приближаване на Дансър и незабавно съжали, че така неразумно се бе отдал на акта на празно отмъщение. В безценните моменти, през които вниманието му бе съсредоточено върху смъртта на Воже, той бе изгубил представа за придвижването на Дансър и знаеше, че сега няма никакъв начин да избегне окончателния сблъсък с него.

Тъгата му продължи дълго след като Дансър се блъсна в него с цялата си тежест и двамата полетяха успоредно на стената, покрай снопове от изпускащи нара железни тръби и масивни подпори. Скоро към нея се присъедини и най-близкият ѝ сродник, отчаянието. И единствено то му позволи да се отскубне и да побегне, препъвайки се, напред в чернеещия се мрак.

— О, Господи! — прошепна Крис, коленичил сред кръвта на Воже. Тъй като не знаеше къде е Трангх и дали няма, подобно на зъл дух, неочаквано да се върне, той хвана французина под мишниците и го повлече зад прикритието на няколко електрически табла. Струваше му се, че напредва невероятно бавно. Чуваше тежкото хриптене от дишането на Воже. После долови някакъв друг звук и целият се напрегна. Трангх!

— Крис?

Той забеляза Сутан, която надничаше сред тръбите, търсейки път да стигне до него.

— Стой там, където си — извика тихо той. — Трангх е наблизно.
— Баща ми при теб ли е?

Той погледна надолу към Воже. Имаше толкова много кръв, че беше трудно да се повярва, че е още жив. Но очите му бяха отворени и се взираха в лицето на Крис.

— Прости ми, Кристофър, защото аз съгреших — промълви той.
Крис повдигна главата му от пода.

— От деветнайсет години не съм се изповядвал. Деветнайсет години отвърщах очи от лика на Бога. Нямах да мога да понеса неговия взор заради онова, което сторих в своето безумие, породено от ревност и гняв. Аз убих моята жена, Селест. — Въздишката му премина в разкъсваща кашлица. — Това е. Най-сетне го казах. Сега опростен ли съм, Кристофър?

— Аз...

— Крис? — обади се Сутан. — Добре ли си?

— Да.

— А баща ми?

— Той е при мен.

Крис я чу да се приближава и отвори уста, за да й каже отново да остане на мястото си, но разбра, че е безполезно. След миг тя премина между електрическите табла и се озова до него. Ужасените й очи преминаха от неговото лице към простряното тяло на баща й.

— Боже мой! Какво се е случило?

— Баща ти смяташе, че все още има власт над Трангх. Показа се, че греши. — Той чувстваше топлината й, копнеше да я прегърне, да я притисне до себе си.

Погледът й се спря върху лицето на Воже.

— Възможно ли е да не те познавам — каза тя, — и все пак да си мой баща? — Към кого ли отправяше въпроса си, запита се Крис.

На устните на Воже се появи усмивка.

— Баща — каза той с угасващ глас. — Това е всичко, което исках.

„Разбира се, това беше лъжа“, помисли си Крис. Целият живот на този човек го доказваше. Или може би беше тъкмо обратното? Може би Воже бе приел нова същност така, както някои приемат нова вяра? През целия си живот той се е осланял на Бога да го направлява в неговия път. По същия начин е вярвал и в хората, но е бил измамен от

тяхната по-ниска природа. Това го е накарало да се разочарова от човешкия род и да започне да вижда във всички, включително и в жена си, и дъщеря си, единствено инструменти за постигане на своите цели. И ако в предсмъртния си час го бе прозрял, то това положително беше някакво изкупление.

— Той е мъртъв, Сутан — каза Крис, като склопи очите на Воже.

— А Трангх?

— Някъде е в този лабиринт. Само Бог знае къде.

— Точно така — каза Сийв. — Спотайвай се. Крий се като шибана мишка. — Пред очите му беше образът на Шугър, слабото й тяло, вцепенено върху мръсния сламеник, с вътрешности, попарени от опустошението на войната. — Но твоята неподвижност няма да те спаси, нито пък думите ти. Все ми е едно дали се разкайваш за това, което си сторил, или не. — Продължаваше да се промъква напред, сред смесица от вода, масло и пот. — Можеш да избягаш само ако минеш през мен, Трангх. — Плъховете с писък се разбягваха пред него. — Копеле. Шибан кучи син. Ти уби Дом. Уби един свещеник. Божи служител, който никога не е желал зло на когото и да било. Сега можеш да се молиш за прошка до второто пришествие и пак няма да я получиш. Разбираш ли ме?

— Да. Мисля, че те разбирам. Виждам съм те в джунглата. Ти си непреклонен. Магьосника се боеше от теб почти толкова, колкото и от Тери Хей.

— Това само идва да ти покаже — каза Сийв, докато заобикаляше ръждясалото коляно на една масивна тръба, — колко много грешиш. — Тери е мъртъв, а аз съм все още жив.

— Моля те да премислиш.

По звука на гласа Сийв прецени колко близо се намираха един до друг — на не повече от две ръце разстояние. Докато се движеше нататък, си припомни една фраза от Виетнам — „неизвестни и враждебни“. С нея се определяха нощните рейдове на виетконгците на американска територия, за борба с които бяха създадени групите СЛАМ. Той си даде сметка, че сега тези думи повече или по-малко подхождаха за самия него.

Съзнанието на Сийв вече не можеше да си припомни Доминик по друг начин, освен като отрязаната глава, лежаща под храстите в Ню Канаан. Първият миг на разпознаване, когато излязоха от църквата „Света Троица“, минаха покрай живия плет, вече силно миришещ на свежа зеленина, и той изведнъж съзря в краката си главата на своя брат, му подежда така, сякаш бе видял слънцето в полунощ. Кожата му настръхна и той се задъха. След това с огромно усилие успя да потисне порива да се разридае неудържимо.

Доминик, болнамото дете, прекарало първите шест седмици от живота си на ръба на смъртта, което баща им започна да занимава с бокс, за да укрепи тялото му. Сийв, върху когото лежеше негласната заръка да пази Дом от всякакви злини. Сийв, който в Ню Канаан гледаше надолу към брат си и знаеше, че се бе провалил.

Той подуши в тъмнината, подобно на хрътка, и откри жертвата си. Промъкна се безшумно под една капеща тръба и връхлетя върху Трангх в изблик на сурова, неудържима сила.

Коравите му длани, жилестите му ръце, които удряха убиеца на Доминик, му действаха като мощен наркотик. С всеки удар Сийв усещаше прилив на нова сила, сякаш се бе превърнал в ангел на възмездието. Нещо повече, той чувстваше във вените си отмъстителната мощ на тайнствения Бог на Авраам и Исак, праведния гняв, който всъщност беше едно самоизпълняващо се пророчество.

Отдадено на отмъщението, тялото му просто пееше от въодушевлението на новооткритата си свобода, докато накрая у Сийв не остана нищо друго, освен жаждата за мъст. Нямахше го вече равновесието, което бе сърцевината на всяко негово решение. Нямахше го чувството за справедливост, необходимостта да се ръководи от строгите принципи на закона.

Какво бе останало тогава, освен животинската кръвожадност, свеждаща всичко до защита на собствената кожа и територия? Когато Божият и човешкият кодекс са забравени, какво идва на тяхно място, освен стъпката на демона?

„Моля те да премислиш.“

Трангх искаше да говори още. Искаше да каже на Дансър, че сега представлява нещо повече и едновременно с това по-малко, отколкото при последната им среща на покрива на Дойърс стрийт. Но може би

все още не разбираше достатъчно добре какво става в самия него, за да го изрече. Вместо това, той направи опит да успокои Сийв:

— Аз не изпитвам вражда към теб.

Думите му имаха обратния ефект. Изпаднал в ярост, Сийв се хвърли върху него и двамата полетяха на земята.

Още от момента, в който бе казал на Сийв: „Не се безпокой. Аз знам къде си“, Трангх се опитваше да навлезе в „кебатинан“ — онова мистично състояние на „пенджак-силат“, при което светът се разкриваше пред него в първичния си вид. Но не успяваше да постигне нищо, като че ли Воже бе изсмукал от него и последните останки на това изкуство. Тогава Трангх почувства в себе си първото докосване на страха.

Вместо шумолящата тишина на открито поле, типична за „кебатинан“, той чуваше само нарастващата врява на гласовете на мъртвите. Огнената стихия, изпекла телата им, не бе умъртвила техните духове. Те знаеха кой е Трангх и какво е сторил така добре, както и Луонг, която бе унищожила себе си вместо него, за да може споменът за неговия грях никога да не се изличи от паметта му.

Сега, съборен от тежестта на другия човек, Трангх отчаяно се мъчеше да, разбере какво става. Той нямаше намерение да допуска Дансър до себе си, всъщност, беше разчитал на защитата на „кебатинан“. Не бе искал да го напада, напротив, трескаво бе търсил начин да разреши ситуацията.

Той не желаше да стане така. Той само чакаше. Но какво?

Имаше някаква причина, за да напише със собствената си кръв отвън на вратата своя знак. Каква бе тя?

Беше забравил или никога не бе знаел. А в такъв случай той беше загубен, все едно, че бе загинал при катастрофата заедно с Магьосника.

Но имаше ли въобще някаква катастрофа? Разбира се, че имаше! Докато се бореше с Дансър, Трангх бе обзет от спомена за нея: вътрешността на БМВ-то, резкият завой на площад „Едмон Ростан“, високата желязна ограда, връхлитаща върху предното стъкло. Но не можеше да си припомни самия момент на удара. Виждаше как тялото на Магьосника изхвърква през разбитото стъкло, как металната рамка се откъсва от мястото си и обвива китката му в извратена любовна

прегръдка. Но дори и този ярък спомен не успя да го успокои. Истината беше, че Трангх вече не бе сигурен в нищо.

Той си послужи с „джуру“, ударите на своята дисциплина, но или бе изгубил част от силата си при катастрофата, или не помнеше в кои части на тялото се прилагат.

Върху него се сипеше порой от тежки удари с две ръце в областта на главата и гърдите. Усещаше болка, концентрираше се да я потисне, само за да я почувства отново на друго място в тялото си. В устата му имаше вкус на кръв и му се струваше, че е изгубил зрението в едното си око.

Той отвърщаше, доколкото можеше, целейки се със стегнатите си пръсти в слънчевия сплит на Дансър, с ръбовете на дланите си в ребрата му, със свитите си кокалчета — в челото и ушите му. Нищо нямаше ефект. Болката не спираше, разширяваше се.

И тогава, изниквайки сякаш от тучната маса на новооткритото му отчаяние, дойдоха думите на неговия учител по „пенджак-силат“: „Когато стигнеш до края, трябва да се върнеш там, откъдето си започнал. Усиленото обучение по самата си природа отрича инстинкта — човек трябва да държи в главата си толкова много принципи! Накрая ти трябва да оставиш принципите да се разтворят в първичната река на твоите инстинкти.“

Именно по този начин Трангх успя да съхрани живота си: обърна се назад и използва първия „джуру“ на който го бяха научили: затворения в камък феникс.

Тялото му се повдигна и, подобно на нападаща кобра, коравата като гранит длан на дясната му ръка се стовари над бъбреците на Сийв с такава ослепителна скорост, че той дори не успя да извика.

Сийв само смътно разбра, че нещо се е случило, когато, внезапно останали без сили, мишците му се отпуснаха и сивота, подобна на утринна мъгла, изпълни съзнанието му.

Ноктите му продължиха немощно да драцят местата, където пръстите му се бяха впили в плътта на Трангх. Безумното упорство не го напусна, дори когато го погълна болка, по-ужасна от която не бе изпитвал никога досега. Духът му се приближаваше до усмихващото се лице на Доминик. Една ръка — тази на Доминик или на Бога — се

протягаше към него, с разтворена длан, леко присвити пръсти. Той посегна да я улови и потъна в мрак.

— Ето там — каза Крис, като посочи през хаоса от тръби. — Виждам го.

— Сийв!

Сутан беше права. Сега и Крис видя преплетените тела на Сийв и Трангх. После виетнамецът се раздвижи, вдигна глава и се озърна. Забеляза Крис и погледите им се склочи.

— Той е тежко ранен — каза Трангх, като се обръщаше само към него. — Може и да е мъртъв.

Крис трябваше да спре Сутан да не се затича натам. Беше видял нещо в очите на Трангх, нещо ужасяващо, което го накара да застане нащрек.

— Не отивай там!

Сутан го изгледа.

— Ами Сийв! Той може да е...

— Прави каквото ти казвам! — изкрещя Крис. — Искам да се махнеш от тук.

— Но...

— Веднага!

— Крис, аз не мога да те оставя — нито пък него.

— Слушай — каза той, като я сграбчи за раменете. — Ако сега се доближиш до Трангх, той ще те убие.

— Ами ти...?

— На мен няма да ми стори нищо. — Крис съвсем не бе уверен в това. Той подозираше нещо — но какво? Че Трангх не ще поиска да прекъсне връзката помежду им? Ами ако само той, Крис, бе онзи, който чувстваше тази връзка?

Сутан беше много уплашена.

— Как така? Откъде знаеш?

— Просто ми повярвай, Сутан, и ще се измъкнем от всичко това. Иначе...

Тя кимна.

— Добре. Но няма да си тръгна. Оставам тук, на това място. — Тя погледна надолу към тялото на баща си, след това, навеждайки се

над неподвижните му гърди, целуна силно Крис по устните. — Ще те чакам.

— Каквото и да правиш — предупреди я той, — недей да идваш след мен.

После бавно се изправи. Краката го боляха от дългото коленичене. Очите му внимателно наблюдаваха Трангх.

— Идвам при теб — каза той. — Искам да видя как е Сийв.

— Ти не търсиш мен — рече Трангх. — Нужен ти е Магьосника. Той загина при катастрофата.

— Каква катастрофа?

— Блъснах БМВ-то в портите на Люксембургските градини. — Трангх имаше доста замаян вид... — Той проби предното стъкло.

Крис изпита чувство на огромно облекчение: Гейбъл беше мъртъв. Но в същото време остро съзнаваше, че Трангх е способен да угаси живота му само с едно замахване на ръката си. От страх сърцето биеше сякаш в самото му гърло. Той потисна гаденето и събра целия си кураж.

— Искам само да видя как е Сийв.

Трангх много добре схвана лъжата и за момент се зачуди как да постъпи. Кристофър вече можеше да докосне гърба на Сийв, което означаваше, че се намира в обсега на удара му. Трангх знаеше, че трябва да го спре, но продължаваше да го гледа как напредва, без да предприеме нищо. Не можеше да откъсне взора си от неговите очи, дори и тогава, когато Кристофър посегна да сложи ръка върху тялото на Сийв и вместо това срещна крака на вьетнамеца.

Трангх виждаше бледността, покрила лицето на Дансър, но не можеше да каже дали все още диша, или не. Противоречивите чувства в израза на Кристофър го накараха да попита:

— Приятели ли бяхте с Дансър?

— Дансър?

— Така го нарече Магьосника, когато го включи в бойната група. Заради това, че обичаше да танцува с момичетата. Доставяше му голямо удоволствие да движи тялото си под звуците на музиката — Ролинг Стоунс или дори нещо старо, с малко история, както той казваше. Никога не съм го разбирал. Такава вьетнамска музика няма. Когато слушам вьетнамска музика, аз си мисля за войната. Струва ми се, че при него беше нещо различно, макар че защо тогава ще танцува?

Трангх, който рядко казваше пред човек от Запада повече от едно или две изречения наведнъж, сега не можеше да спре да говори. Защо?

— Спомням си, че се мъчех да разбера с какво музиката го кара да иска да танцува.

— С ритъма.

— Какво?

Крис гледаше към него, докато ръцете му, червени от кръвта на Дансър, търсеха пулса.

— С ритъма. Нали знаеш — едно-две-три, едно-две-три.

— Виждал съм момичета да танцуват — каза Трангх. — Да играят подобно на древните „аспара“, небесните танцьорки на Ангкор. Но не ги разбирам. Дали и те като „аспара“ се опитват да разкажат някаква история със своя танц?

— Жив е — каза Крис. — Но е в безсъзнание. — Той вдигна очи към лицето на Трангх. — Ще трябва да го сваля от теб.

— Не!

Трангх гледаше Кристофър, клекнал напълно неподвижно само на една ръка разстояние от него. И той, както Дансър, сякаш едва дишаше.

— Искам просто да го изкарам от тук — рече Крис. — Ако веднага не отиде в болница, той със сигурност ще умре.

— Не мога да позволя това — каза Трангх. — Ако го помръднеш, ще те убия.

— Ти не искаш да направиш това, Трангх. — Крис подпъхна ръце под тялото на Сийв и започна да го издърпва от виетнамеца.

Раменете на Трангх се отлепиха от земята, стоманените му юмруци се стрелнаха напред, сграбчиха Крис за яката и го придърпаха толкова близо, че носовете им почти се докоснаха; толкова близо, че за да види виетнамеца, Крис трябваше да мести поглед от едното му око към другото.

— Говоря сериозно — каза Трангх. Единият му юмрук се превърна в плосък клин и се плъзна нагоре по гърлото на Крис. — Ако направя това малко по-силно, след петнайсет секунди ще си в безсъзнание, а след още толкова ще бъдеш мъртъв. Страшно се надявам, че ми вярваш.

Крис вярваше, но въпреки това отмести Сийв встрани. Натискът върху гърлото му се усили, докато накрая вече не можеше да си поема

въздух. Кислородът в кръвта му бързо се изразходваше и той започна да се задушава, но не спираше да тегли тялото на Сийв по посока на стълбището.

— Защо правиш това? — попита Трангх.

— Аз... — изхриптя Крис с малкото въздух, който му беше останал, — вярвам в теб.

— Но защо?

— Защото... — Трябваше да спре. Усилието, което му струваше всяка дума, беше неимоверно. — Защото не ме уби, когато можеше. Даде ми думата си и я удържа. — Започваше да му се вие свят. От липсата на кислород звуците кънтяха в главата му. — Няма никой друг, в когото да мога да вярвам.

— Престани! — изкрещя Трангх, но дръпна ръката си от гърлото му.

Крис едва не припадна. Главата му, приведена над тялото на Сийв, потрепери, докато гърдите му се повдигаха, поемайки огромни глътки въздух.

— Все още мога да те убия.

— Знам — прошепна дрезгаво Крис. — Никога не съм се съмнявал. — Но когато събра достатъчно сили, за да вдигне глава, видя сълзите, които се търкаляха по бузите на Трангх.

— Позволи ми да предам Сийв на някой, който ще се погрижи да го откара в болница.

Трангх посегна и го сграбчи за ръката. Крис остана неподвижен. Инстинктивно се досещаше, че само ако напрегне китката си, виетнамецът ще я пречупи като суха клонка.

— Чуй ме. Чуй какво ще ти кажа и ще разбереш защо съм тук. В дните на войната, когато познавах твоя брат и Дансър, аз слугувах на режимите както на Севера, така и на Юга. Бях шпионин и шпионирах шпиони, докато накрая вече не знаех кои са истинските ми господари. По това време донасях за всичко и си затварях очите пред последиците за Севера и Юга. Приличах на пусната от лък стрела, от която стрелецът очаква да отиде твърде надалеч и която поради това не среща друга цел, освен земята.

Аз срещнах земята, но дори и тя не пожела да ме приеме. Искях да умра, но оживях. Докато други, които много повече от мен заслужаваха да живеят, умираха в нозете ми от моята ръка.

Задачата на нашата група СЛАМ, която се командваше от Магьосника, беше да провежда унищожителни акции на вражеска територия. Нерядко се придвижвахме пеш, но също толкова често използвахме и хеликоптер. Това беше в случаите, когато атакувахме по-големи обекти — цели села, в които северновиетнамците се бяха окопали и се чувстваха сигурни. Виждаш ли, нашата работа беше не само да ги убиваме, но и да рушим чувството им за сигурност.

По време на тези въздушни набези моята задача беше да направлявам пилотите, които не знаеха накъде летим, преди да стигнем до самата цел. Аз откривах селата в джунглата и тогава хеликоптерът връхлиташе с ракетите си, стреляше, унищожаваше.

При тази мисия всичко беше съвсем същото. Насочихме се на север, отминахме границата и ето че, прелитайки над една височина, в подножието ѝ, сред дърветата, аз съзрях собственото си село. Бях толкова погълнат от войната, че без сам да разбере... Когато се усетих, беше твърде късно. Вече бях казал на пилота всичко, което му беше нужно.

Спуснахме се ниско, както винаги, и както винаги, висяхме през отворените врати на хеликоптера и стреляхме със съветските си АК-47, с гранатомети, с всичко, каквото имахме под ръка.

Виждах познати лица, хора, с които бях отраснал, да се разпръсват в ужас, безжалостно покосявани, разкъсвани на парчета, или да пицят, покрити от течен огън.

Письците. Никога не съм спирал да чувам техните писъци.

Над тях надвисна онова особено затишие, което настъпва след бомбардировка или сражение. Крис чувстваше във въздуха остатъците от вихъра на освободената енергия, които правеха тишината така ясна и крехка, че звукът от нейното разчупване нарани слуха му.

— Трангх — каза той, — не всичко е изгубено. Пътят към спасението все още е отворен за теб.

— И ти си като всички останали! — изкрещя Трангх, като отдръпна ръката си така, сякаш държеше не плът, а пламък. — Воже беше такъв, а донякъде дори и Магьосника. Мъчите се да ми натрапите изкупление от един бог, който въобще не ме интересува. Аз не искам да се спася. Искам да бъда свободен!

Той скочи на крака и се отдалечи в мрака на подземието. Крис пое след него, като извика на Сутан да дойде при Сийв. След известно

време стигна до отсрещната стена, без да види и следа от Трангх. За миг го обзе паника при мисълта, че виетнамецът по някакъв начин се е върнал обратно и сега се приближава към мястото, където бе останала Сутан.

Тогава забеляза по-тъмното петно сред сенките. Отиде до него и видя, че това е отворът на стара, неизползвана шахта. Тежкият, кръгъл метален капак беше отместен встрани. С известно усилие успя да прочете надписа върху него. После се обърна и погледна в ямата. Отдолу се намираха каналите на Париж.

Вече се готвеше да се спусне вътре, когато гласът на Сутан го спря.

— Крис! Луд ли си? Не слизай при него. Нека се удави или задуши, кой го интересува? Достатъчно злини успя да ни причини.

— Ти не разбираш, Сутан — каза меко Крис. — Може би и аз самият още не го разбирам, но между Трангх и мен съществува някаква връзка. — Той сложи крак върху първата пречка на желязната стълба, водеща към най-горното пиво на подземните канали. — Почувствах го в мига, когато се изправихме един срещу друг в конюшнията в Турет. Именно заради тази загадъчна връзка той те пусна и спази сделката си с мен: твоят живот срещу „Вратата към нощта“.

— О, Крис, как можеш да вярваш в нещо, което не разбираш?

— Не е ли тъкмо това, което ни кара да се боим през целия си живот? — Той я погледна. — Трябва да тръгвам.

— Но защо? За бога, Крис, върни се! — замоли го тя, скована от страх за него. — Там долу може да има единствено гибел.

— Грещиш, Сутан — каза той, като се спусна с едно стъпало. — Но ако от това ще се почувстваш по-добре, моли се за мен.

— Нима не разбираш — каза горчиво тя, — че вече е късно за молитва.

Крис заслиза надолу. Пречките на желязната стълба бяха слезести от кондензираната влага. Веднъж обувката му се подхлъзна, той увисна на ръце и единият му крак остана болезнено извит, докато успее да намери опора.

На половината път до него достигна гласът на Трангх.

— Върни се, Кристофър. Ако слезеш тук, ще умреш.

„Вече е късно за молитва.“ Той продължи да се спуска надолу.

Всевъзможни остри, солени миризми го блъскаха в ноздрите, смесвайки се в лепкава, задушшаваща воня. Когато стигна дъното, забеляза тук и там горящи светлини — голи електрически крушки висяха от кабел, опънат по продължение на лъщящия от влага каменен таван. Някъде наблизко тъжно, монотонно капеше вода. По-отдалеч се носеше почти музикално бълбукане като от поточе или воденичен улей.

Като се озърташе във всички посоки, Крис направи полукръг. Трангх го удари в челюстта и той падна на една страна.

— Предупредих те да не идваш тук — каза виетнамецът, надвесен отгоре му.

Крис вдигна очи към него. Не стана от земята, дори не потри челюстта си. Не искаше да прави никакво явно движение.

— Ти не носиш отговорност за мен, Трангх. — Част от устата му беше изтръпнала и гласът му прозвуча странно. — Тъкмо обратното, аз нося отговорност за теб.

Трангх коленичи до него. Очите му горяха като въглени в черепа.

— Защо казваш това? Отговори ми.

— Когато уби Тери — рече Крис, като самият той разбираше това за пръв път, — ти уби част от мен.

Трангх отдавна чувстваше пробуждането на древните богове на Ангкор. Той бе сигурен, че именно те му бяха изпратили моментите на просветление, когато държеше в ръцете си „Гората от мечове“, и след това, в катастрофиралата кола. А ето че сега те го даряваха и със знанието, което търсеше още от деня, в който Луонг го бе проклела, отнемайки собствения си живот. В един проблясък той видя пътя към своето изкупление и свободата си.

— Това, което казваш, е вярно — кимна той. — Но също така е вярно, че Тери продължава да живее в теб.

— Грещиш — рече Крис. — Аз не съм моят брат. Никога не съм бил.

— Аз познавах Тери по-добре от когото и да било, освен може би Мън. В твоите очи виждам това, което виждах в неговите. По-различно, но същото. Различно, защото при Тери никога не можах да разбера какво е. Много се съмнявам дали и самият той си е давал сметка за него.

— Не знам за какво говориш.

— А аз мисля, че знаеш. — Трангх се отмести и при това забеляза на земята помежду им проблясъка на някакъв предмет. Наведе се и го вдигна.

— Как е възможно? Нима това е ножът на Тери? — попита удивено той и в този последен, ослепителен миг на откровение писъците на ужас и агония, измъчвали го неспирно в продължение на повече от две десетилетия, внезапно секнаха.

Крис го взе от ръцете му и отвори сгъваемото острие.

— Този нож е мой — каза той. — Тери ми го подари веднъж за Коледа, а аз го хвърлих в лицето му. Бяхме още деца и не разбрах защо ми го дава. Предната година заради него бях застрелял един елен в гората. Тери толкова искаше да бъде ловец, да се прибере с плячка. А аз никога не забравих тази ненужна смърт. — Крис докосна с пръст грапавия чирен. — Това е направено от рогата на същия елен. По този начин Тери вероятно е искал да ми се извини, да изкупи онова, което ме бе накарал да сторя.

Тогава Трангх, вече сигурен, че древните богове на Ангкор не само са будни, но и възвръщат цялата си величествена мощ, сграбчи едновременно ръката на Крис и своята свобода.

С коравите си пръсти, налагайки волята си над тази на Крис, той дръпна ножа силно право към себе си. Така че петнайсетсантиметровото острие се заби до дръжката в гърдите му.

— Не!

Викът на Крис отекна отново и отново по безкрайните подземни коридори. Той изтегли ножа, веднага щом виетнамецът пусна ръката му.

При вида на потресеното от ужас лице на Крис, Трангх се усмихна.

— Не се отчайвай — каза той, — а ликувай и се весели. С чужда помощ ти уби два пъти. И двете дела са невинни и поради това — свети. В онзи коледен ден ти си изпълнил най-голямото желание на брат си — подарък, който само ти си можел да му дадеш. Брат ти беше като мен — примитивен. Той живееше в съответствие със своя строг вътрешен кодекс на честта, на който не измени до самата си смърт. Със своя подарък се е опитал по свой начин да ти каже именно това. Дал ти е ножа не като изкупление, а в знак на приятелство. Сега ти ми дари свободата, а това е всичко, което бих могъл да искам.

Раната кървеше обилно, но Трангх все още притежаваше достатъчно сила, за да попречи на опитите на Крис да спре кръвотечението.

— Сега най-сетне съм свободен от всякакво желание. Това е отговорът, който търсим през целия си живот, единственото, което можем да очакваме от него. Да ни освободи от нашите желания.

Силите му измениха и той се подхлъзна в лепкавата кал. Крис го подхвана с ръце. Съзнанието му все още отказваше да възприеме случилото се.

— Ако разбираш това — каза Трангх, — ти притежаваш всичко ценно на този свят.

Главата му легна на рамото на Крис и той се почувства близо до покоя, който бе смятал за безвъзвратно изгубен. Вярата му не го бе излъгала и той благодари на Буда за тази едничка милост. После въздъхна, знаейки, че задачата му все още не е изпълнена докрай.

— Чуй ме, Кристофър. — Гласът му беше мимолетен като лунна светлина. — Имам толкова неща да ти кажа, а времето е тъй малко.

Когато накрая очите на Трангх се затвориха, Крис стана, наведе се и прехвърли тялото му през рамо. Нямаше намерение да го остави да гние тук, в клоаките.

Започна с мъка да се катери по хлъзгавата стълба. Затрудняваше го не толкова тежестта на Трангх, колкото неудобството на придвижването. При все това товарът, който носеше, го караше да се чувства някак щастлив, сякаш всяка крачка, която правеше с него, го приближаваше към Тери.

Докато се изкачваше нагоре, Крис заплака, но едва много по късно успя да разбере защо.

Първото нещо, което видя, когато се показа от шахтата, беше Сутан. При неговата поява на лицето ѝ се изписа израз на невероятно облекчение.

— Слава богу! — притисна го към себе си тя. — Какво се случи там, долу?

Крис почувства, че някой от двамата се тресе от вълнение, но не разбираше дали е самият той, или Сутан. Полицайте, отзовали се на нейното обаждане, не бяха далеч; мазето гъмжеше от тях като от мухи.

Около пространия труп на Воже проблясваха светкавици. Санитарите внимателно полагаха Сийв върху една носилка за предстоящото трудно изкачване по каменните стъпала.

Крис се взря напрегнато в застиналото му, окървавено лице, мъчейки се напразно да долови под бледата кожа мимолетния трепет на живота. Докато го вдигаха нагоре по стълбите, двама парижки полицейски инспектори с физиономии като кактуси започнаха да им задават въпроси. Сутан и той правеха всичко възможно да им отговорят, а това не беше лесно. Кой щеше да повярва на историята им?

Разпитът се проточи безкрайно. Инспекторите не показваха никакво намерение да ги оставят на мира, когато неочаквано се появи млад мъж в тъмносин костюм, показва някакви удостоверения, които Крис не можа да види, и започна да си шушука с тях. Минута след това Крис и Сутан бяха уведомени, че могат да си вървят.

— Qui êtes-vous? — попита Крис мъжа. — Кой сте вие?

— Млъквай, нещастник! — отвърна онзи на английски. — Говори само когато те питат. Какво общо имате с Маркърс Гейбъл? — от погледа му ставаше ясно, че въпросът се отнася и за двамата.

Крис му разказа всичко, което знаеше, освен онова, което му бе разкрил Трангх. Мъжът записа показанията му на малък касетофон. През цялото време той не промълви нито дума, без да се смятат сбитите, целенасочени въпроси, които задаваше с безпристрастен тон, с нищо издаващ собственото му отношение. Когато приключиха, каза им, че са свободни.

Отвън зората се спускаше над покривите на Париж; слънчевите лъчи бавно си пробиваха път по широките авенюта и булеварди. Из тесните странични улички останките на нощта все още се гушеха в мръсните, забутани ъгли.

Крис поведе забързано Сутан по тротоара. Когато сградата се скри от погледите им, той спря такси. Трангх му бе казал къде е оставил „Гората от мечове“. Беше му предал също и онова, което му бе известно от тайните на Магьосника, а то беше доста — много повече, отколкото Гейбъл бе предполагал. Но за жалост, дори той не знаеше за кого работи Магьосника. Все пак беше казал на Крис, че който и да е този човек, той притежава изключителна власт, както и своя независима, тайна шпионска мрежа. Веднъж скъсал с него,

Магьосника се бил зарекъл никога повече да не се върне. Но онзи научил истинските обстоятелства около смъртта на Линда Гейбъл и чрез тях се опитал да го изнуди да се подчини. Когато Магьосника отказал, той изпълнил заплахата си, като чрез своето влияние задвижил чарковете на бюрократичната машина, ускорявайки ареста и процеса над Гейбъл. Именно тогава Гейбъл потърсил Крис. По средата на делото, малко преди хората на бившия му шеф да занесат още изобличителни доказателства в канцеларията на окръжния прокурор, Гейбъл се предал — блудният син се завърнал.

Крис не сподели нищо от това със Сутан. Той приемаше онова, което Трангх му бе доверил, като свещен завет. Чрез Тери и Трангх то се превръщаше в негова лична отговорност. Да разкрие на Сутан или на когото и да било тайните на Магьосника, означаваше несправедливо да ги забърка в нещо, което не засягаше никого, освен него.

Стигнаха до къщата на Логрази на площад „Петрарка“. Както бе казал виетнамецът, външната врата се оказа отключена. Като прикриваше Сутан зад себе си, Крис я отвори с ритник и се вгледа в тъмното преддверие, но не можа да различи нищо. Със сигурност нямаше никакво движение.

Те предпазливо влязоха вътре. Антрето бе заляно от противна сладникава миризма, като от огромна маса гниеща растителност. Сутан се задави и закри лицето си с ръка.

— Дишай през устата — посъветва я Крис.

— О, Господи, какво е това?

Той не поиска да ѝ каже. Вместо това продължи навъсено напред по сумрачния коридор. Тук и там през процепите на тежките кадифени завеси и открехнатите кепенци се процеждаше слънчева светлина. Тънките, ясно очертани ивици приличаха на стръкове пшеница в ярък летен ден.

Изведнъж Сутан ахна и той се обърна натам, където бе прикован погледът ѝ. По стените и пода на антрето на втория етаж имаше прясно засъхнала кръв, но никакви тела. Тя се зачуди чия ли би могла да е кръвта. Въпреки че знаеше, Крис не ѝ каза. Издърпа я до площадката на първия етаж, накара я да седне и ѝ даде знак да мълчи. Тя отвори уста да възрази, но той сложи пръст на устните ѝ. После поклати глава и се заизкачва нагоре. Почти веднага усети нечие присъствие зад гърба си. Обърна се и я видя да идва след него. Вече беше преполовил

стълбището, а и разбра, че не може да я накара да остане долу. Усети надигащото се в гърдите му нетърпение. Искаше час по-скоро да вземе „Гората от мечове“ и да се махне от тази чудовищна гробница. Затова остави Сутан да го настигне.

Куфарът, точно според думите на Трангх, лежеше отворен на масата във втората стая по коридора на втория етаж.

— Ето го! — каза Крис и понечи да тръгне към него, когато осветлението се запали с ослепителен блясък.

Той си пое рязко дъх. До него Сутан успя да изрече единствената дума: „Merde!“

На прага на коридора стоеше Маркърс Гейбъл, Магъросника. Целият в кръв, той беше гол от кръста нагоре. От панталоните му върху паркета капеше кръв и се събираше в тъмна, отвратителна локва в краката му. Магъросника беше жив! „Как беше възможно“, запита се Крис. Според Трангх той бе загинал при катастрофата край Люксембургските градини.

С нарастващ ужас Крис осъзна, че само след миг Магъросника ще ги нападне и той ще има нужда от оръжие. Но наоколо нямаше нищо, а и времето бе твърде кратко.

Забеляза, че Гейбъл е застанал накриво. Лявото му рамо беше пониско от дясното, а лявата му ръка висеше покрай хълбока като направена от олово. С дясното си бедро той се подпираше на парапета на стълбите, за да отнеме тежестта от левия си крак.

Лицето му бе набраздено от кървави резки, оставени сякаш от ноктите на тигър. Безброй малки късчета стъкло изглежда бяха набити в плътта на бузите, челюстта, носа, челото и врата му, защото щом помръднеш, цялото му лице проблясваше от пречупената светлина. Единствено очите му бяха пощадени в мелницата, която го бе обезобразила. Тези очи имаха същия наситен син цвят, който Крис помнеше така добре от срещите им в неговата кантора, от разговорите в ареста преди делото и обета след това в ресторанта. Той помнеше колко презрение можеха да излъчват тези очи и се чудеше какво друго се съдържаеше сега в тях, освен ярост.

— Дрислив адвокат! — изрече Маркърс Гейбъл, Магъросника, и насочи пистолета си право в него. Крис се приведе и в същия момент Сутан замахна високо с крак. Върхът на обувката ѝ улучи Гейбъл в средата на лицето и го запрати назад към стената. От удара пръстите

му отслабиха хватката си върху дръжката на пистолета, оръжието изхвъркна от ръката му и заподскача надолу по стълбите.

Очите на Крис се разшириха от изумление. Явно късчетата автомобилно стъкло, набити в лицето на Магьосника, бяха крепили тъканите подобно на хирургически конци, защото ударът на Сутан имаше крайно необичаен ефект. Внимателно изваяното лице на Гейбъл сега представляваше смес от кървяща плът, така безформено и неузнаваемо, сякаш никога не бе докосвано от моделиращата ръка на пластичния хирург.

— Крис! — извика Сутан. — Погледни! — На мястото, където бе стоял Гейбъл, подпряна нестабилно на стената, беше „Гората от мечове“. „Ето защо се бе върнал тук, вместо да последва Трангх в Ле Порт дю Жад“, помисли си Крис.

Сутан направи крачка натам, но Магьосника вече се бе изправил на крака и ѝ нанесе силен удар с опакото на тежката си ръка. Тя изкрещя и се олюля към парапета, откъдето малко преди това пистолетът бе паднал в мрака на стълбището.

Пръстите на Гейбъл уловиха нещо, затъкнато в колана му. Той го извади и с привично движение на китката разтвори стоманените, приличащи повече на остриета ребра на ветрилото на Трангх. Броят им беше осем и всяко завършваше със заточен като бръснач ръб. В сегашното си хоризонтално положение те повече от всичко наподобяваха нокти на орел, спускащ се към своята плячка.

Магьосника замахна с ветрилото в плоска дъга, така че Сутан трябваше да се наведе назад, за да не бъде прерязана. С безумен смях, Гейбъл изнесе „гунсена“ напред и тя се преметна с писък през перилата в мастилената чернота.

Тогава той се обърна към Крис.

— Бягай, ако ти е мил животът, мухльо!

С безмълвен вик Крис се хвърли върху огромната, хлъзгава маса на Гейбъл. Магьосника нададе яростен рев. Сините му очи сякаш плачеха с пурпурни сълзи. Допирът с него беше като прегръдка с отворен гроб. Тежката, натрапчива миризма на смърт вече се носеше наоколо му, изпълвайки въздуха като облаци от противен поленов прашец.

Той отвори широко уста, подобно на тигър или мечка, и главата му се метна напред на дебелия врат. Крис тикна лакътя си в зейналата

паст и го натъпка толкова навътре, колкото бе възможно.

Гейбъл се опита да затвори челюстите си, но лакътят на Крис не му позволяваше да го стори. Вместо това, зъбите му с неистов бяс разкъсаха плат, кожа и месо.

Крис потръпна от болка и заби коляното си в стомаха му. Гейбъл залитна и трябваше да се опре в напръсканата с кръв стена с ръката, която стискаше ветрилото, за да запази равновесие.

Крис го ритна отново, той изръмжа и още по-здраво стисна челюсти, изкарвайки сълзи на болка в очите на противника си. В същото време „гунсенът“ прелетя над главата на Крис; набраздената му повърхност проряза въздуха с остро свистене като от писъка на безброй кръжащи прилепи.

Тогава със свободната си ръка той сграбчи гениталиите на Магьосника с такава сила, че вените отстрани на бичия врат на Гейбъл се издуха и той нададе странен, страховит животински вой, който накара Крис да настръхне. От ресниците и косата му хвърчаха пръски кръв, главата му се мяташе в напразно усилие да намали разкъсващата болка.

Междувременно Крис се мъчеше с тежестта на горната част на тялото си да извие главата му назад. Двамата се затъркаляха по пода, заключени в отчаяна, безмилостна хватка, докато накрая телата им опряха в парапета, през който бе паднала Сутан. Крис, който в момента беше отгоре, се опита да натика главата на Гейбъл между две от резбованите дървени подпори.

Магьосника замахна с ветрилото към рамото на Крис, но не улучи и стоманеният ръб срязва две от подпорите така, сякаш бяха тръстикови стебла.

За да избегне свистящите остриета, Крис охлаби пръстите си, сграбчили Магьосника. Тогава той успя с помощта на бедрата си да го отхвърли от себе си и да го притисне в пода, като в същия момент стовари коляното си в бърбеците му.

Крис изпусна болезнен стон и Гейбъл рязко дръпна глава назад, мъчейки се да освободи челюстите си от залостилите ги мускули и кост. В усилието си той прехвърли Крис над собственото си проснато тяло и го запрати срещу повредената част на перилата.

Кръстът на Крис се блъсна в тях и под неговата тежест, подпомогната от срязаните подпори, цялата конструкция на това място

рухна.

Крис се намери надвиснал над черната яма на стълбището. Усещаше кръста си като счупен, а от дробовете му бе изкарана и последната капка въздух. Тялото му конвулсивно потръпваше като на риба на сухо. Лакътят му, с разкъсани на парцали кожа и месо, бе изтръгнат от устата на Гейбъл така безжалостно, че той бе уверен, че ставата е излязла от гнездото си.

Запъхтян и облян в кръв, Гейбъл се надвеси над него — не толкова човешки образ, колкото първична животинска фигура, прегърбена и уродлива, някакъв зъл предтеча на човека от времето преди хората да се научат да ходят изправени и да разсъждават.

Той впери гибелен поглед в своя противник и като завъртя ветрилото в ръката си, се изправи, готвейки се с един титаничен удар да разреже гърдите на Крис.

— Стой!

При тази дума той замръзна и вдигна очи, примигвайки от кървавите сълзи в тях, за да види Сутан, която се качваше по стълбите. В изпънатите си напред ръце тя здраво стискаше пистолета му. Дулото на оръжието сочеше право в него.

— Пусни ветрилото! — заповяда тя. — Пусни го веднага или ще те убия!

Гейбъл се съвзе от първоначалното си изумление, тъй като, погълнат от епичната си борба с Крис, напълно бе забравил за нейното съществуване — и започна да се смее. Той виждаше, че от толкова нисък ъгъл тя не може да стреля в него, без да рискува да отнесе част от главата на Крис.

— Предупреждавам те! — Сутан се изкачваше по стъпалата, подобрявайки ъгъла си за стрелба.

— Не ти стиска да го направиш — каза Гейбъл, като без да трепне наблюдаваше как тя натиска спусъка.

Или, по-скоро, как се опитва да го натисне. Защото изстрел не последва. Падането по стълбите очевидно бе повредило пистолета и той засече.

— Майната ти — рече Гейбъл и като се обърна наново към Крис, спусна ръка в отвесен удар, който щеше да свърши в гърдите му.

— Не! — изкрещя Сутан и направи единственото, което можеше: хвърли пистолета по Гейбъл.

Нямаше време, за да се прицели съзнателно, затова остави инстинктите да насочват ръката ѝ и оръжието, премятайки се във въздуха между нея и Магьосника, улучи онова, което се намираше в средата и най-близо до нея: ветрилото.

Гейбъл изруга, когато закалената стомана го удари през кокалчетата на здравата ръка. Мерникът разреза кожата му като острие на нож и от раната шурна кръв.

Крис се опитваше да мобилизира силите си. Всички обстоятелства бяха против него. Болката от удара, който бе поел с кръста си, и от разкъсания лакът го стягаше като с обръч. Като добавка, срещаше огромни трудности да напълни отново дробовете си с въздух. Но това не беше всичко. Трябваше да води битка и срещу собствената си природа. Независимо от личните си чувства, той не искаше да убива Маркърс Гейбъл. Това бе противно на същността, дълбоко вкоренена в него от самото му раждане. Като човек той преди всичко вярваше в ролята на законите между хората. При Сийв — а може би и при Тери, макар да не му се щеше да го повярва, — бе видял тъжния резултат от отричането на закона и нямаше намерение да следва този гибелен път. При все това, той не искаше да умре.

С ъгъла на окото си видя, че Сутан тича с всички сили нагоре към тях. Тъкмо когато тя стигна до площадката на втория етаж, Магьосника склочи ръце около гърлото му и започна да стиска.

Както самият Гейбъл преди малко, Крис замята глава вляво и вдясно с надеждата, че по този начин ще успее да снесе от себе си убийствената хватка. Скоро започна да се задушава и в краищата на зрителното му поле се прокрадва безформена чернота, която му пречеше да види какво прави Сутан.

Внезапно Гейбъл сне ръцете си от гърлото му, изви се встрани и замахна с рев към Сутан, която посягаше да вземе изпадналия от ударената му ръка „гунсен“.

Юмрукът му я блъсна в слепоочието, тя простена и се свлече на земята. Ухилен като мъртвешка глава, Гейбъл стоварваше удар след удар в гръбнака и гръдния ѝ кош. Затиснат под огромната му, капеща маса, Крис чуваше животинското ръмжене, с което се съпровождаха усилията му.

Това беше твърде много. Закон или не, това бе повече, отколкото можеше да понесе. Той почувства адреналина като изригване на ярък

фойерверк, когато хормонът, изпомпван на пълна мощност, нахлу в кръвта му. От колоезденето знаеше, че това няма да трае дълго, че ще има само една възможност, един последен отчаян миг, в който да овладее положението, преди Маркърс Гейбъл да убие Сутан и да насочи отново смъртоносното си внимание към него.

Без да мисли, Крис се подчини на своята първична реакция, основата на всяко бойно изкуство. Полетът на съзнателно — несъзнателното не може да бъде обуздан, поради което не може да бъде победен.

Той използва най-мощната част от тялото си, своите бедра, с които обхваща кръста на противника си, след което рязко ги завъртя от таза, центъра на „хара“, енергията, с такава чудовищна сила, че Гейбъл се стовари върху гърба си с трясък, подобен на гръмотевица.

Въпреки това в последния момент той успя да сграбчи със здравата си ръка ризата на Крис. Торсът на Крис се отлепи от пода с тласък, от който зъбите му изтракаха. Той почти изгуби съзнание, всмуквайки жадни глътки въздух в пламналите си дробове. Тогава видя, че Магьосника бе взел онова, което Сутан възнамеряваше да използва — ветрилото на Трангх. Това е, помисли си той, вирайки се в безумното лице на Гейбъл. Край. Нищо вече не...

И тогава изскочилите му от орбитите си очи съзряха „Гората от мечове“. В бъркотията на боя талисманът бе паднал на земята и сега лежеше там с дръжката към него, само на една ръка разстояние.

Крис посегна да го хване. Гейбъл го сграбчи за косата с ранената си ръка и като изкрещя от болка, го дръпна назад. Тогава Крис му нанесе ритник с плоската част на стъпалото си, използвайки цялата сила на бедрените си мускули.

Една възможност, един последен, отчаян миг.

И в този миг мократа от пот коса на Крис се изплъзна между вкопчените пръсти на Гейбъл. Ръцете му достигнаха дръжката на „Гората от мечове“ и я уловиха. Той вдигна оръжието, чиито остриета потъваха ту в светлина, ту в мрак, и го насочи напред към Гейбъл. Тогава, макар да бе уверен, че е изразходвал и последните си запаси, изведнъж почувства прилив на нова сила. Това нямаше нищо общо с електрически ток, нито с познатата му кинетична блокада на умората, породена от притока на адреналин в кръвта. По-скоро беше някаква неуловима галванизация, река от тъмно сребро, в чиято прегръдка

болката намаляваше, а умората се стопяваше напълно. При това едновременно бяха подхранени неговата смелост и неговият страх.

Ужасният, смразяващ смях долетя отново.

— Идиот! — извика Магъосника. — Това е нефрит. Тези остриета нямат ръб. Като оръжие те не струват нищо.

Приведен, уверен в себе си, той пристъпи към Крис с разтвореното бойно ветрило, по чиито смъртоносни върхове отблясъците от светлината играеха като огън. Разширените му ноздри сякаш вече подушваха убийството, а очите му бяха впити в лицето на Крис като на хищен вампир, предвкушаващ сетните тръпки на живота, който му предстои да отнеме.

Именно заради това той твърде късно забеляза ритника на Крис, който се стовари върху лявото му коляно и го накара да се завърти. Все пак, за момент изглеждаше, че рефлексите му, изработени още в кървавите джунгли на Камбоджа и Виетнам, ще му помогнат да се задържи на крака. Но в опита си да запази равновесие той се подхлъзна в локва от своята собствена кръв и политна неудържимо напред.

Право към стърчащите нефритени остриета на „Гората от мечове“.

Гейбъл беше прав. Нефритът не бе предназначен да убива. Но той можеше да го стори, ако срещнеше тялото на жертвата фронтално — нещо, което знаеше и Трангх, когато си бе послужил с имитацията на „Вратата към нощта“, за да пониже дланта на Тери.

Крис бе изнесъл единия си крак напред и мускулестите му ръце бяха напрегнати в очакване да отблъснат удар или сами да го нанесат, сякаш самото оръжие, подобно на магнит, го притегляше към неговия противник. Гейбъл рухна върху него с такава скорост и сила, че и трите остриета пронизаха напълно масивното му тяло.

Крис изпъшка от усилие и изненада. За момент тялото му опасно се наклони над счупения парапет. После пусна дръжката на „Гората от мечове“ така, сякаш внезапно бе опарила ръката му, и Маркърс Гейбъл се строполи на пода.

Крис вече беше коленичил до Сутан. Преобърна я внимателно, махна кичурите коса от челото ѝ. Видя, че тя все още диша и отправи безгласна молитва. После предпазливо я опипа за счупени кости. Един

или два пъти тя простена като от болка, сетне клепките ѝ трепнаха и се отвориха.

— Крис! — гласът ѝ бе дрезгав от тревога.

— Всичко е наред — утеши я той. — Гейбъл е мъртъв.

— Исках да ти помогна, Крис. Наистина.

— Шшт — каза той, като я галеше по бузата, за да я успокои. —
Знам. — После се усмихна. — Как се чувстваш?

Тя се опита да седне и примижа от болка. Втория път успя и сложи ръце на раменете му.

— Искам да стана.

— Сутан...

— Още сега!

И той се изправи, като я подхвана с ръце. Тя веднага се отпусна върху него, сякаш костите на краката ѝ се бяха стопили. Главата ѝ клюмна на гърдите му и той усети запъхтяното ѝ дишане. След това тя леко го отблъсна с ръце и остана за миг неподвижна, като слабо се олюляваше. После направи първите стъпки към мястото, където лежеше Гейбъл. Бе притиснала длан към слепоочието си, но лицето ѝ бързо възвръщаше цвета си и като цяло изглеждаше невредима.

— Тоя мръсник — рече тя, като докосна трупа с върха на обувката си, — наистина беше нещо като магьосник.

Крис погледна лицето на Маркърс Гейбъл. В смъртта очите, му гледаха не нагоре, а по-скоро надолу, към земята. Или може би бяха обърнати навътре, за да зърнат за последен път тази невероятна, егоцентрична душа, която се бе формирала подобно на търпелив, многооок паяк в средата на своята мрежа.

Сутан, която се взираше в неговия кървав лик, потръпна с цялото си тяло. Беше дотолкова погълната от зловещата гледка, че едва когато Крис опря крака си в месестото рамо на Гейбъл и издърпа остриетата от тази човешка развалина, успя да промълви:

— „Гората от мечове“.

Сега, когато отново я държеше в ръцете си, Крис пак изпита онова неуловимо усещане за връзка с ярката, черна река, простираща се не през хълмове и долини, а през векове и епохи. Дали това беше просто въображение, или нещо повече? Дали без „Гората от мечове“ той, пацифистът, щеше да успее да победи хищника Маркърс Гейбъл? И

дали в крайна сметка талисманът сам не бе открил човешката черна дупка, в която Гейбъл се бе превърнал?

Той примигна и се огледа наоколо. Видя Сутан, застанала над трупа на Магьосника. Видя опръсканите с кръв стени, хлъзгавия, лепкав под. Долови противния, сладникав мирис на отворен гроб. Вече бе изпитал всички тези неща, те му бяха добре познати. И все пак имаше ясното усещане, че сега ги възприема някак по-различно.

Вгледа се в нефритените остриета, уверен, че вижда в тях движение, както когато човек хвърля въдицата с прясно поставена стръв и забелязва под тъмната, проблясваща повърхност на езерото стрелкащи се сенки.

Преди да тръгнат, той обиколи къщата и, според указанията на Трангх, я очисти от нейните добре скрити тайни.

По-късно, в хотела, след като се бяха изкъпали и привели щогоде в ред с материалите за първа помощ, купени от близката аптека, Крис й каза какво трябва да направи. Изпитваше странното чувство, че е знаел това през целия си живот.

— Защо трябва да ходиш в Шан? — попита тя.

— Защото там е мястото на „Гората от мечове“.

Сутан поклати глава.

— Не те разбирам. Унищожи я. Зарови я някъде, където никой няма да я намери. Хвърли я в Сена. Не можеш ли просто да зарежеш всичко това? Нима толкова си заприличал на брат си, че и ти като него си обсебен от този талисман?

— Някога, когато те срещнах за пръв път, мислех, че съм обсебен от това да откроя войната — каза той. — Бях си вгълпил чувство на вина заради това, че съм избягал от нея, а Тери — не. След години осъзнах, че в действителност съм избягал от самия Тери и от това чувството ми за вина се усили още повече.

Едва сега най-сетне си давам сметка, че Тери просто е следвал своя път, а аз — моя. Аз дойдох тук, срещнах те, влюбих се в теб, почти спечелих Тур дьо Франс. Дълги години бях убеден, че тези събития са оформили целия ми живот. Сега разбирам колко много съм грешил.

Аз не съм обсебен от „Гората от мечове“. Всъщност, за пръв път през живота ми, сега съзнанието ми е напълно ясно. Но аз трябва да намеря Мън и да говоря с него. Той държи последната част от загадката, наречена Тери. Разбираш ли, аз дойдох тук не за да погребя своя брат, а за да го открия, и, откривайки него, да открия себе си. Живях толкова дълго в една илюзия, че бях изгубил способността да изпитвам щастие. Оттогава открих много за Тери и винаги ще бъда благодарен за това. Но знам също така, че то не е достатъчно. Не всичко е приключило и аз не мога да се прибера у дома, преди това да стане.

Той видя как Сутан се напрегна.

— У дома — каза тихо тя. — Знаеш ли къде е това за теб, Крис? Тук във Франция, или в Ню Йорк?

Тя имаше предвид в Ню Йорк, при Аликс. Образът на Аликс проблесна ярко в съзнанието му.

— Това покана ли е, Сутан? — попита той. — Защото ако е така, искам да съм сигурен, че разбираш добре какво означава.

Тя отвърна глава, неспособна или нежелаета да отговори. След малко каза:

— Само недей да искаш да идвам с теб. Вече дойдох докъдето можах. Аз свърших, Крис, изчерпах се.

— Знам — отвърна той.

— Тогава недей да тръгваш. Остани тук, при мен. Аз се нуждая от теб.

— Само ще преча на останалите неща, от които се нуждаеш.

Тя го изгледа с невярващи очи.

— За бога, след всичко, което се случи, ще бъде жестоко сега да ме изоставиш.

— Веднъж ти казах — рече той, — че баща ми беше уелсец, от род на бойци. Той обичаше да казва една стара уелска поговорка: „Нека всичката кръв бъде отпред“. Ако сега не отида в Шан, Сутан, кръв ще има и по гърба ми.

— Бях права за теб — прошепна тя, вперила в него широко отворените си очи. — Ти си напълно луд.

Той обгърна с ръка крехките ѝ рамене и се зачуди на надигащата се в гърдите му тъга.

Час по-късно, след като двамата се бяха върнали от болницата, където се възстановяваше Сийв, Крис говореше по телефона с Аликс. Вече беше прочел телекса, изпратен му от Макс Стайнър. Тъй като не разчиташе на способностите на хотелската телефонистка да записва дълги съобщения, Стайнър бе обрисувал със свои думи естеството на операцията, резултата от нея и благоприятната прогноза на лекарите.

— Кристофър? — каза Аликс. — Ти ли си наистина?

— Да, наистина съм аз — отвърна той и неизразимо чувство сви гърлото му. — Съжалявам, че не съм при теб.

— Макс се грижи добре за мен. Разкара бившия ми съпруг, който беше започнал да се навърта наоколо. Издейства от съда решение, с което му забраняват да се вижда с Дани.

— Ти как си?

— Съвсем добре — отвърна тя и за негово облекчение гласът ѝ отговаряше на думите.

— Държа се като истински герой.

— Аз? Съвсем бях сдала багажа. Появата на Дик направо ме срази. Добре че беше Макс.

— Той е добър приятел.

— Да. Така е. — Между тях разцъфна онова мълчание, което настъпва между близки хора след дълга раздяла. Дали и двамата не мислеха за разстоянието, което ги делеше, изпълнени с опасения и предчувствия за неговите последици върху отношенията им?

— А с теб какво става? — каза най-сетне Аликс. — Трудно ли е там? Знам, че обичаше брат си.

— Как си разбрала това? — попита удивено той.

Тя леко се засмя и този звук така сгръ сърцето му, че трябваше да стисне очи.

— Беше очевидно, глупчо. — Последва пауза, изпълнена с пращенето на трансокеанския кабел. Когато Аликс заговори отново, гласът ѝ бе станал по-мек. — Каквото и да бе онова, което търсеше, надявам се, че си го открил.

Крис не беше сигурен дали е така.

— Вече почти свърши — каза той, без сам да разбира какво точно има предвид.

— Реши ли... — каза импулсивно Аликс и също така внезапно замлъкна. — Кристофър — започна наново тя, — знам, че нямам право да те питам това, но кога ще се върнеш у дома? Струва ми се, че не съм те виждала от години. Страшно ми липсваш.

— Скоро — беше единственият отговор, който успя да изтръгне от себе си. Чувстваше притеглянето на реката от тъмно сребро; чудеше се какво му обещава тя. — Скоро ще се прибера.

---

[1] Мълчи! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Град в Бирма с близо 1 млн. жители — Б.пр. ↑

[3] Телефонна компания в САЩ — Б.пр. ↑

[4] Конни отряди, участвали във войната с Мексико и Гражданската война — Б.пр. ↑

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Платото Шан

Мън посрещна Крис на летище Мингаладон, на дванайсет мили северозападно от Рангун. Беше го чакал там ден и половина, през които, по една или друга причина, полетът на авиокомпания „БАК“ от Бангкок бе отлаган. Това съвсем не беше необичайно за Бирма. Туристическата виза на Крис важеше за седем дни, но му бяха казали да не се притеснява от това.

Без да промълви нито дума, Мън метна куфара на Крис на задната седалка на един покрит с кал и прах джип. Двигателят нададе страхотен рев, сякаш никога не бе смазван или в разпределителя се бе пъхнало някакво животно.

Три дни по-късно те бяха оставили всичко, освен коравите брезентови раници, които Мън измъкна от джипа, и наполовина бяха изкачили платото. Напредваха бавно, с чести почивки, налагани от раната на Мън и болките на Крис. Поради изключителната горещина и влага, Крис всеки ден подменяше дезинфекциращата превръзка на лакътя си.

По някое време през първия ден той рече:

— Трангх, Магъосника, мосю Воже — всички са мъртви.

Вече бе казал на Мън, че Воже и Мило всъщност са едно и също лице.

— А Дансър?

Крис все още не можеше да свикне с този прякор на Сийв.

— Едно денонощие вися на границата между живота и смъртта. Дишаше и имаше пулс, но това бе всичко. Все още не знаем какво му бе сторил Трангх, но това едва ли има някакво значение. Вече се оправя. Разговаряхме надълго, преди да тръгна за насам.

— А моята братовчедка?

— Сутан е при него, в болницата. — Той погледна датата на часовника си. Всъщност, Сийв трябваше вече да е изписан. — Тя не е сама там. Сприятели се с Морфея, любовницата на Воже.

— Дали не й е трудно да стои в Париж, вместо да е тук, с теб?

Крис мисли дълго време, преди да отговори.

— Никак не съм убеден, че искаше да дойде.

— Значи ли това, че е доволна да се грижи за Дансър?

— Напротив — отвърна Крис. — Далеч не е доволна. Беше против моето заминаване.

— Не разбираше ли необходимостта от това?

— От идването ми тук? Не знам. Сега се питам дали изобщо е виждала някакъв смисъл във всичко това. Тя е като парализирана от своята неспособност да се примири със самата себе си.

— Аз я превърнах в това, което е, Кристофър — каза Мън. — Тази болка ме терзае всеки ден от живота ми. Надявах се, че твоето завръщане ще сложи край на страданията ѝ.

Докато си проправяше път през невероятно гъстата триетажна джунгла на Шан, Крис се питаше дали някога отново ще има свой дом. Къде ли бе той? В Ница, със Сутан? Или в Ню Йорк, при Аликс?

Шан.

Той се издигаше пред очите му, достигайки небесата.

По време на втората им нощувка на открито ги връхлетя буря с ужасяваща сила. Огромните флуоресциращи остриета на мълниите увенчаваха планинските върхове, докато гръмотевици, от които въздухът трепереше, биеха по опънатия барабан на небето. Птиците, прибрали криле, се свиваха уплашено под съмнителния заслон на джунглата, чиито дървета се прегъваха едва ли не наполовина.

На сутринта небето беше ясно и чисто, измито от нощния дъжд.

— Не се ли опасяваше, че Магьосника и Трангх ще те последват? — попита Крис.

— Не съм се съобразявал с тях — отвърна Мън, с което имаше предвид, че е знаел, че вече са мъртви или близо до смъртта. През петте дни, които бяха прекарвали заедно, Крис го бе опознал достатъчно добре, за да приеме, ако не да разбере, неговото упование в паранормалното.

Докато вдигаха лагера в хладината на ранното утро, Крис се замисли за Тери. Дали не следваха същата пътека, по която той бе вървял само преди няколко месеца, или дори седмици? Представи си загорялото, мъжествено лице на брат си да минава по тези места, уверено и силно. На Тери може би му бе допадала тази пропита с пот дивотия, но положително не и на Крис. Той се чувстваше уплашен от

враждебността на непознатия терен, смутен от явното беззаконие във вътрешността на Бирма.

Ръката му несъзнателно докосна роговата дръжка на подарения от Тери нож, сякаш той бе амулет, който можеше да го предпази от невидимите опасности. Тогава в съзнанието му се промъкна гласът на Аликс. „Обичам те лудо“, бе казала тя, преди да затвори. А какво бе отвърнал той? Нищо. Мисълта за това се въртеше в главата му през целия ден, но вечерта бе толкова изморен, че веднага потъна в непробуден сън, както и през всички останали нощи на прехода.

На четвъртия ден Мън го събуди два часа преди изгрев-слънце.

— Сега трябва да бъдем особено внимателни — каза той, когато тръгнаха в непрогледния мрак. — Току-що навлязохме в територията на генерал Киу. Ще има много патрули; опасността е голяма.

Докато стигнат крайната северозападна граница на територията на генерала, те наистина видяха четири такива патрула. Мън всеки път навреме свиваше встрани от тях. Атмосферата се бе променила значително. Във въздуха определено се чувстваше хлад. Намираха се приблизително на деветдесет и седем мили от Мандалей, на около осемстотин метра надморска височина.

Точно когато слънцето изгря като величествен, леко сплеснат червен диск, Мън го изведе на една малка скална издатина. Ниско долу под ръба ѝ се разстилаше килимът на джунглата.

Земята бе почерняла и покрита със ситна пепел, сякаш огромна клада бе горяла тук месеци наред.

— Ти дойде да откриеш истината за своя брат — рече Мън. — Ето я пред теб. Тери бе принуден да се присъедини към организацията на Магъосника, но поне успя да го направи донякъде по свои собствени условия. Настоя да му предоставят пълен и независим контрол над опиумния канал, получен от сделката с Воже.

Уговорката бе приета, но когато Магъосника разбра, че Тери използва канала единствено за извличане на сведения, вместо на печалба, той заплаши да му го отнеме.

Тогава Тери му даде копия от дневниците, които бе водил за дейността на организацията. Оригиналите бе поверил на мен със заръката да ги разглася при евентуалната му смърт.

— Но защо в такъв случай не ги извади на бял свят, когато Тери беше убит? — попита Крис.

— Защото — отвърна Мън, — вече не ги притежаваха. Трангх ги открадна от мен. — Надигаше се вятър и той се улови за хилавото стъбло на едно дръвче. — Когато напусна организацията, Тери дойде при мен. Имаше твърдото намерение да продължи да ръководи канала и аз реших да му помогна.

— Защо?

— Защото — рече Мън, — вярвах в онова, което правеше.

Крис го изгледа изумено.

— В даването на отрова на деца?

Мън поклати глава.

— Именно затова смятах, че е необходимо да дойдеш тук. Ако просто ти бях казал всичко, нямаше да ми повярваш или, най-малкото, щеше да се усъмниш в думите ми. — Той разтвори ръце. — Сега виждаш истината със собствените си очи.

Крис огледа изгорената земя наоколо и видя само пепел.

— Не те разбирам.

Мън се наведе, загреба шепа пепел и я остави да изтече между пръстите му като струйка от пясъчен часовник.

— Ето това е останало от опиума, който купувахме от адмирал Джъмбо. Тук е краят на канала.

Крис беше потресен.

— Вие сте го изгаряли?

— Да. Взимахме средства от ЦРУ, купувахме опиума и след това го унищожавахме.

Крис го гледаше озадачено.

— Но другата половина на схемата беше наистина гениална. Тери бе сключил сделка с китайските комунисти. В замяна на унищожаването на определено количество опиум годишно, те му предоставяха стратегически и военни сведения, засягащи Русия, събрани от източниците им на север, край границата, и от тези в Хонконг.

Докато Тери работеше за ЦРУ, информацията отиваше направо при тях. По-късно, когато станахме независими, продължихме тази практика, но условията вече поставяхме ние. Карахме ги да плащат като луди.

Крис седна в единия край на скалата. Значи това беше тайната, финалът на неговото търсене. Може би. Той внимателно разви „Гората

от мечове“, като се питаше какво ли очаква. После вдигна очи към Мън.

— Но нещо се е случило.

Мън кимна.

— Дълго време притежавахме огромна власт. Подозирам, че накрая Тери се поддаде на нейното изкушение. Изведнъж онова, което правехме, взе да му се струва недостатъчно. Той обърна поглед към „Гората от мечове“. Искаше да я използва, за да подчини опиумните вождове, да ги обедини под властта на един човек: себе си. Едновременно с това, явно възнамеряваше да унищожи Магъосника.

— Но защо след всичките тези години? Доколкото разбирам, те отдавна са били в състояние на недоверчиво примирие.

— Преди около две години Магъосника научи за теб, разбра кой си и видя в твое лице начин да си върне канала, който Тери му бе отнел. Заплаши го и от тук тръгна всичко.

— Не мога да повярвам, че Тери наистина е смятал да продаде на Воже „Вратата към нощта“.

— Не е — рече Мън. — Тъкмо затова поръча да му изработят копие. Аз не знаех нищо за това и щях да се възпротивя, ако бях разбрал. Тери го направи тайно от мен. Имахме нужда от средства. ЦРУ беше забавило последните плащания; оправдаваха се с бюджетни затруднения. Тери не им вярваше. Както и да е, парите ни трябваха.

Крис извърна глава и се загледа в празнотата, простираща се отвъд скалния ръб. Всичко това се беше случило, защото Тери бе искал да го защити от Маркъс Гейбъл. Боже мой, помежду си те бяха успели да обърнат целия свят с главата надолу.

За пръв път Крис съзря проблясък, намек за размерите на властта, която действаше тук. Не знаеше дали да изпитва ужас, или възторг. И тогава внезапно, с потръпване, осъзна че тъкмо тази смесица от чувства трябва да бе изпълвала навремето и Тери.

Той стана и се приближи до Мън.

— Преди да умре, Трангх ми каза всичко, което му бе известно около Магъосника. Не знаеше само едно — кой е неговият работодател. Но хората на Сийв го откриха. Това е Джейсън Крейг, председателят на Международния конгломерат за комуникации. Трангх бе събрал документи и записи на разговори, които им предадох. Сега разполагат с достатъчно улики, за да повдигнат обвинение срещу него.

Мън го погледна.

— Обвинението е едно, а присъдата — съвсем друго — каза той. — Хора като Крейг плащат на цели армии адвокати, които са готови на всичко.

Крис вече поклащаше глава.

— Кой може да знае това по-добре от мен? — усмихна се той. — Аз самият бях един от тези адвокати. Но сега съм на страната на ангелите, Мън. Ще се погрижа Крейг да не се измъкне безнаказано.

Крис се обърна с лице към слънцето. Върхът на обувката му разрови пепелта, прилична на черен пясък край бреговете на забравата. Тук, в първичната джунгла на Бирма, той най-сетне успя да почувства Тери до себе си — едно присъствие, което вече нямаше да го напусне никога.

— Знаеш ли — рече бавно той, — преди да започне всичко това, бях решил, че ми е дошло до гуша от адвокатския занаят. Сега разбирам, че просто не съм можел да понасям начина, по който го упражнявах.

Ненаситното ми е го ме тласкаше да поемам нови и нови дела, до които другите адвокати не биха се докоснали от страх да не се провалят. Бях се пристрастил към славата като към наркотик. Знаеш ли как ме нарече Тери? *Le monstre sacré*. Суперзвезда. И аз бях точно това. Блестях нетърпимо ярко. Амбицията, която гореше в мен, ме заслепяваше за това какви хора приемам за клиенти, утешавайки се с мисълта, че всеки има правото на съвет и защита пред съда. Но всъщност всичко беше една игра — игра, която се състоеше в това да надхитря обвинението. Тя нямаше нищо общо с клиентите ми — ето защо ми беше толкова лесно да не забелязвам извършените от тях злини. Тази игра касаеше единствено мен.

В този момент Крис осъзна ужасната илюзия на свободата. Когато повечето хора говореха за свобода, те го правеха с тесногърдото съзнание за собственото си „аз“. Свободата, макар Крис едва сега, подобно на дете, да научаваше това, беше чистото его, необузданият егоизъм. Не това търсеше той за себе си.

Всичко беше въпрос на избор. На неговия собствен избор. Спомни си как някъде бе чел, че изборът на Адам и Ева в рая бил този на себе си пред Бога, на дързостта пред вярата. Те не избрали, както се предполагало, че трябва да постъпят, сляпото покорство и праведното

смирение. Неговият избор имаше много общо с техния, защото бе прозрял истината, че причината, която лежи в основата на всеки избор, е една.

В предсмъртния си час Трангх бе говорил за вярата, за това, че тя се покрива с липсата на желание — тоест, с чистия дух, към който сега се стремеше Мън. Крис знаеше, че никога няма да притежава такъв дух, че е прекалено земен за подобни божествени мечти. Но той можеше да бъде едно по-добро човешко същество.

„Твоят брат беше като мен — примитивен, бе казал Трангх. Той живееше в съответствие със своя строг вътрешен кодекс на честта, на който не измени до самата си смърт.“ Сега Крис виждаше, че този вътрешен кодекс е бил по-строг, отколкото той самият — праведният брат! — е бил способен да изгради. Изживяването беше едновременно унижително и възвисяващо, защото в този кратък миг на осъзнаване Крис най-сетне откри своя брат и самия себе си. Кръгът се затвори и първите плахи филизи на удовлетворението започнаха да проникват в душата му като лъчите на предизгревно слънце.

Изведнъж той си даде сметка, че през цялото време е държал в ръцете си „Гората от мечове“. Листно зелените нефритени остриета като че ли горяха със своя вътрешна светлина, но когато обърна талисмана срещу слънцето, нефритът стана матов и черен като нощ. Тъмната, блестяща река струеше между дланите му, влачеше го. Тя беше като наркотик — мамеща, омагьосваща; съблазнителната ѝ сила непрестанно нарастваше като мрежа, плетена от невидим тъкач. Но в нейните дълбини той виждаше също тревожна, зараждаща се опасност, една пътека, която, ако не успееше да се предпази от нея, можеше да го лиши от всичко човешко.

— Мън, истинска ли е силата на „Гората от мечове“?

Мън се усмихна. Косо падащата утринна светлина полираше подобно на нефрит лицето му, върху което тревогите и грижите не бяха оставили никакви следи.

— Предполагам — отвърна той, — че всеки ще ти отговори различно на този въпрос. Вярата е особена и сложна област, която тепърва предстои да бъде изучена.

Крис го погледна изпод вежди.

— Това „да“ ли означава, или не?

— Учудва ме, че питаш — рече Мън. — И двете, разбира се. Силата на „Гората от мечове“ се намира в съзнанието на хората.

Крис впери очи в талисмана, чувствайки — или предполагайки, че чувства — безграничната му мощ.

— Какво ще стане с него сега?

— Това зависи изцяло от теб. Той е твой. На теб принадлежи правото да властваш, ако пожелаеш.

Крис поклати глава.

— Не. За това е нужен някой чист по дух. Аз едва ли съм достоен. — Той погледна откритото лице на Мън. — Какво да правя? Не мога просто да го заровя някъде, това би било безотговорно. Няма ли да ми помогнеш?

Мън се усмихна.

— Трябва да знаеш, че не си сам, Крис. Ти имаш Тери. — Той притисна длан в средата на гърдите му. — Ето тук. В сърцето си. Може би сега той говори с теб. — Мън посочи наоколо. — Може би това място говори с теб. Виждам, че си откликнал на духа на Шан.

Гърдите му бяха топли там, където Мън го бе докоснал, и той ясно долавяше ударите на сърцето си. Вътре в себе си носеше не само Тери, но и Аликс. Беше го разбрал в мига, когато стъпи на тази обляна в светлината на новия ден скала.

Ами Сутан? Мън бе казал: „Надявах се, че твоето завръщане ще сложи край на страданията й.“ Но сега Крис разбираше, че нито той, нито Мън са способни да прекратят нейната вътрешна болка. Подобно изцеление можеше да дойде само от нея самата.

Сутан беше част от неговото минало. Нейната същност бе запечатана там, до неговия младежки образ, като две лица от стара червеникавокафява фотография. Аликс бе тази, която принадлежеше към днешния му ден и за която сегашният Кристофър Хей мислеше и копнееше.

— Тази е била другата причина да ме доведеш тук, нали? — каза той. — Да ми дадеш възможност да почувствам света така, както го е чувствал Тери.

— Аз постигнах онова, което исках — отвърна Мън. — Ти получи своите отговори, видя истината. Сега трябва да се завърна в Саджаинг. Буда ме зове.

Крис протегна ръце с „Гората от мечове“.

— Мисля, че в крайна сметка той е знаел, че ти ще бъдеш нейният пазител.

— Кой? — попита Мън, но явно знаеше отговора.

— Трангх. — Крис почувства огромна тежест при мисълта за могъществото, което държеше в ръцете си. — Да бъдеш свободен от желание, каза той. Ако знаеш това, знаеш всичко.

Мън сне очите си от тези на Крис.

— „Гората от мечове“ означава безгранична власт. В тази земя хората биха те наричали господар, повелител и бог. Опиумните вождове ще ближат праха в краката ти. Би могъл да притежаваш всичко. Сигурен ли си, че искаш да се откажеш от това?

Крис се усмихна и положи талисмана в ръцете на Мън. Омагьосващият шум на черната, блестяща река заглъхна и се стопи.

— То никога не е било мое — рече той.

След миг двамата се обърнаха и като преминаха през пепелта, заслizaха по голия склон.

Тук, горе, както и навсякъде по света, опасността бе не в самото придобиване на властта, а в това да се оставиш тя да те погуби.

Крис знаеше, че от този ден нататък никога няма да забрави това. Старият Кристофър Хей никога не би се добрал до тази истина, а още по-малко би могъл да се предпази от нея.

Но човекът, който така уверено крачеше по платото Шан, беше друг. И Крис с нетърпение очакваше да го опознае.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.